Thi Nại Am

Thủy Hử

WWW.VNTHUQUAN.NET, 2006.

Thi Nại Am

Thủy Hử

Hồi 1
Vương Giáo Đầu, phủ duyên lánh gót
Cửu Vân Long , thôn Sử ra tay

Truyện này được các bạn ở 4vn.net đánh máy và đăng lên. vnthuquan đăng lại cho mọi người cùng đọc
Chân thành cám ơn các bạn
Về đời nhà Tống . Triết Tôn Hoàng Đế làm vua cách với đời của vua Nhân Tôn Hoàng Đế đã xa .
Giữa phủ Khai Phong, ở ngay Đông Kinh, thuộc khu của thành Tuyên Vũ Quân nảy nòi một tên con nhà lông bông mất dạy, là dòng họ Cao bày hàng đứng vào thứ hai. Anh ta thuở nhỏ không chịu làm ăn, chỉ thích múa thương đánh gậy và đá cầu rất giỏi, bởi thế trong Kinh Sư gọi anh ta là Cao Cầu, đổi gọi Cao Nhị. Do chữ Cầu có chữ Mao là lông ở bên cạnh, sau phát tích khá lên, mới đổi chữ Cầu có chữ Nhân là người đứng cạnh. Anh chàng này lại giỏi thổi sáo , múa bộ, chơi bời nghịch ngợm đủ lối, mà còn học đòi thơ phú, võ vẽ sách vở, nhưng nói đến Nhân, Nghĩa, Lễ, Trí, Tín, hạnh trung lương, thì tuyệt nhiên không hiểu chút gì . Suốt ngày anh ta chỉ ở trong thành ngoài thành Đông Kinh bám vào những tay du thủ du thực, đánh đu với một anh con trai Sinh Thiết Vương Viên Ngoại, để kiếm tiền tiêu xài, ở bợm với nhau. Bất đồ không bao lâu bị Viên Ngoại có đơn thưa kiện Cao Cầu trong phủ Khai Phong, quan phủ cho bắt Cao Cầu kết án đánh phạt 20 trượng, trục xuất ra khỏi Đông Kinh, cấm nhân dân ở trong thành không ai được dung túng ở trong nhà.
Cao Cầu vô kế khả thi đành phải đi sang miền Hoài Tây, chạy vào bám ở một nơi sòng bạc của Liễu Đại lang gần đó. Anh này nguyên tên là Liễu Thế Quyền, bình sinh chỉ quen biết những hạng bơ biếng phỉnh phờ, bao nhiêu hạng dông dài bợm bãi đâu đâu, cũng đều chứa chấp hết thảy.
Cao Cầu tới đó được tới ba năm, nhân gặp khi Triết Tôn Thiên Tử đi lễ Nam Giao, cảm thấy mưa hoà gió thuận, gia ơn đại xá cho các tội tù, và Cao Cầu cũng dự vào hạng ấy.
Được tin ân xá, Cao Cầu nhân muốn trở về đông Kinh liền nói cho Liễu Thế Quyền hay. Liễu Thế Quyền vốn có người bà con, tên là Đổng Trương Sĩ

mở hàng thuốc sống ở phía cầu Kim Lương trong Đông Kinh liền viết một phong thư và thu xếp ít tiền lộ phí giới thiệu cho Cao Cầu sang ở với Đổng. Cao Cầu được thư giới thiệu, lập tức từ giã Liễu Đại Lang đeo khăn gói tìm lối quay về Đông Kinh, thẳng đến cầu Kim Lương, kiếm hàng thuốc Bắc Đổng Sinh, đưa thư trình diện.

Đổng Trương Sĩ trông thấy Cao Cầu, lại thấy bức thư của Liễu Thế Quyền, trong bụng nghĩ thầm:

- Thằng cha Cao Cầu này, nhà ta dung sao được. Nếu phải hắn là người có chí hướng thành thực thì cũng có thể cho ở đây, quanh quẩn ra vào, kèm dạy cho mấy đứa nhỏ . Nhưng hắn lại là một tay du thủ du thực con nhà mất dạy, không một chút tín nghĩa gì, hơn nữa trước đây đã phạm tội phát phối, thì chứng cũ đã chừa sao được? Nay ta để luôn trong nhà, không khỏi con trẻ tập theo những thói vô loại, rồi đây biết làm sao kịp? Mà nếu không dung hắn ở đây, thì đối với Liễu Đại Lang cũng hơi có điều bất tiện . Nhân thế phải làm ra bộ vui vẻ tươi cười, hãy lưu Cao Cầu ở lại trong nhà, và hằng ngày cung đốn rượu chè rất là tử tế. Cách 10 hôm sau, Đổng Trương Sĩ chợt nghĩ được ra một kế liền sắm sửa quần áo mới, viết một phong thư rồi bảo Cao Cầu:

- Nhà đệ ở đây, như ánh sáng của con đom đóm, không thể soi rõ được người, chỉ sợ sau này lầm lỡ cho túc hạ, nay tôi xin tiến túc hạ sang chỗ quan Học Sĩ Tiểu Tô, sau này sẽ có đường xuất thân cho túc hạ, chẳng hay túc hạ nghĩa sao ?

Cao Cầu nghe nói mừng rỡ mà cảm tạ Trương Sĩ .

Trương Sĩ liền trao quần áo cho Cao Cầu mặc và sai người mang thư sang phủ Học Sĩ . Khi tới nơi môn lại vào báo cho Học Sĩ ra, sau khi trông thấy Cao Cầu, và đọc qua bức thư, Học Sĩ hiểu Cao Cầu là hạng người phù phiếm phỉnh phờ, liền nghĩ thầm:

- Nhà ta đây dung hạng này thế nào được? Chi bằng ta lưu chút nhân tình tiến cử anh ta sang phủ Phò Mã Vương Tấn Khanh, để làm người hầu thân tùy. Ông này vẫn thường gọi là Tiểu Vương Đô Thái Uý , tất là ông ta ưa thích những hạng người này . Liền viết thư trả lời cho Đổng Trương Sĩ , rồi lưu Cao Cầu ở trong phủ một đêm.

Sáng hôm sau viết một bức thư trình, sai một tên gia nhân mẫn cán đưa dẫn Cao Cầu sang phủ Tiểu Vương Đô Thái Uý . Vị Thái úy này nguyên là chồng của bà chị Triết Tôn Hoàng Đế, và là phò mã vua Thần Tôn khi trước vốn là người thích những bọn phong lưu phóng đãng xưa nay, khi nhận được thư Học Sĩ đưa Cao Cầu đến thì trong lòng lấy làm mừng rỡ liền viết thư trả lời quan Học Sĩ mà lưu Cao Cầu ở phủ, để cho hầu hạ trân trọng.

Từ đó Cao Cầu được Đô Uý tin dùng, khi ăn ở lúc ra vào, chả khác chi người nhà thân mật vậy.

Một hôm gặp ngày sinh nhật Đô Thái Uý, trong phủ bày đặt yến tiệc để mời Đoan Vương sang dự tiệc.
Đoan Vương là con trai thứ li vua Thần Tôn, là em vua Triết Tôn và là em vợ Đô Thái Uý, hiện giữ chức Đông Giá, bài hiệu là Cửu Thiên Vương, vốn là người thông minh tuấn tú am hiểu mọi cách chơi bời, những sự du nhàn, không gì là không thích, các ngón cầm, kỳ, thi, họa, ca vũ, thanh âm, cùng là ngón múa gậy, đá cầu là ngón chơi sở thích nhất cả.
Hôm đó Đoan Vương sang dự tiệc ở phủ Đô Thái Uý , khi rượu đã vài tuần rồi đứng dậy chạy vào thư viện để xem. Chợt trông thấy trên bàn sánh có một đôi sư tử chặn giấy làm bằng thứ ngọc dương chi rất là tinh xảo, liền cầm tay ngắm nghía hồi lâu mà luôn mồm khen ngợi.
Vương Đô Uý thấy Đoan Vương có ý ưa thích liền nói:
- Ở đây có một cái giá bút rồng bằng ngọc, cũng một người thợ ấy chế ra, để mai xin đem sang dâng ngài dùng.
Đoan Vương mừng rỡ tạ ơn, rồi lại cùng nhau quay ra dự tiệc, mãi đến chiều tan tiệc mới lui về vương phủ.
Ngày hôm sau, Tiểu Vương Đô Thái Úy, lấy đôi sư tử và cái giá bút rồng bằng ngọc, bỏ vào cái hộp nhỏ bằng vàng, lấy lụa bọc ngoài, và viết một phong thư sai Cao Cầu đưa sang vương phủ.
Cao Cầu vâng lệnh đem các lễ vật sang phủ Doan Vương.
Khi tới cổng, báo cho người canh cổng vào bẩm báo với Đoan Vương.
Người canh cổng vào một lúc rồi chạy ra bảo Cao Cầu rằng:
- Có phải người bên phủ Phò Mã, thì cứ vào trong sân điện kia, ngài đương đánh cầu ở đấy.
Cao Cầu nghe nói, liền nhờ dẫn vào.
Khi tới sân điện, thấy Đoan Vương đầu đội mũ sa, mình mặc áo long bào hoa tía lưng thắt đai văn vũ, tay cầm một bên áo xốc lên, chân đi đôi giày bít gót, thêu phượng bay bằng kim tuyến, cùng với năm bảy tiểu môn đá cầu, Cao Cầu thấy vậy đứng núp đằng sau đám hoàng môn mà không dám thò mặt ra.
Chợt khi ấy quả cầu ở trên không rơi xuống đất, Đoan Vương đón không được, lại bắn đến bên cạnh Cao Cầu, chàng ta liều gan đá luôn một quả về cho Đoan Vương .
Đoan Vương thấy vậy lấy làm thích thú gọi đến gần mà hỏi là:
- Người ở đâu?
Cao Cầu quì xuống đất kêu rằng:
- Con là người bên phủ Đô Thái Uý , sai đưa sang mấy bộ đồ ngọc, và bức thư sang đại vương.
Nói đoạn liền lấy thư đưa lên, Đoan Vương xem xong mỉm cười ra dáng vui mừng, không kịp xem đến các đồ ngọc ngoạn, vội sai quân hầu đem cất đi,

và lại hỏi luôn Cao Cầu rằng:
- Nhà người tên là gì ? Cũng biết đá cầu hay sao ?
Cao Cầu cung kính bẩm rằng:
- Con tên là Cao Cầu, thuở nhỏ cũng có học đôi chút.
Đoan Vương cười mà bảo rằng:
- Nếu vậy ngươi thử đá chơi với ta một chút xem sao?
- Con đâu dám vô lễ.
- Việc chơi phải như thế mới vui, cho phép ngươi cứ đá thử, ngại chi ?
Cao Cầu từ chối năm bảy lượt, Đoan Vương nhất định không nghe, sau bất đắc dĩ phải xin lỗi để vào đá.
Cao Cầu vừa mới đá luôn được mấy quả, Đoan Vương đã vỗ tay khen giỏi. Bấy giờ chàng mới giở hết tài bình sinh đá Đông đỡ Tây, tung cao hứng thấp, làm cho quả cầu kia hết lên lại xuống, hết dọc lại ngang, con mắt nhanh nhẹn đến đâu cũng không theo kịp; Đoan Vương reo gọi to lên lấy làm thích thú, rồi giữ riết Cao Cầu ở đấy mà không cho về phủ nữa.
Về phán Đô Thái Uý từ khi sai Cao Cầu đi rồi. Mong mỏi suốt ngày hôm ấy, cũng không thấy về, trong lòng lấy làm nghi ngại, không hiểu cớ làm sao . Chợt thấy sáng hôm sau, người nhà Đoan Vương đưa giấy đến mời sang vương phủ.
Đô Thái Uý thấy vậy vội vàng đóng ngựa đi ngay. Khi tới nơi Đoan Vương mừng rỡ đón chào, trước hết tạ ơn về những sự tặng đãi các đồ ngoé ngoạn, rồi sau mời vào dự tiệc.
Chè chén hồi lâu, Đoan Vương nói với Đô Thái Uý rằng:
- Tên Cao Cầu ở bên quý phủ có tài đá cầu rất giỏi, ý tôi muốn lưu hắn ở lại đây, để sớm khuya thưởng thức cho vui, chẳng hay Thái Uý có ưng thế cho chăng?
Đô Thái Uý vui cười đáp rằng:
- Nếu điện hạ bằng lòng cho hắn ở đây thì tôi đâu dám lại không thuận vậy từ nay xin cứ để cho hắn theo hầu.
Đoan Vương nghe nói tỏ lòng mừng rỡ, cảm ơn Đô Thái Uý , rồi cùng nhau chè chén, mãi đến khi mặt trời lặn mới tan. Từ đó Đoan Vương để Cao Cầu hầu hạ thân mật ở trong cung cấm, ngày đêm một bước không rời, cái cảnh tao tế của cậu đãng tử ngày xưa, nay đã bội phần vinh hạnh.
Được ngót hai tháng sau, vì Triết Tôn Hoàng Đế không có con trai, các quan trong triều thương nghị lập Đoan Vương lên làm Thiên Tử, xưng đế hiệu là Huy Tôn, gọi là Ngọc Thành Giáo Chủ, Vi Diệu Hoàng Đế.
Sau khi đã lên ngôi Thiên Tử, liền triệu Cao Cầu đến mà bảo rằng:
- Trẫm cũng muốn đãi ngươi lên quan chức, song tất phải đợi có công lao mới được, nay trẫm hãy giao cho viện Khu Mật, biên tên ngươi vào danh sách, tùy giá thiên chuyển rồi sẽ liệu thăng dần. Nhân thế mới trong nửa năm

trời, Cao Cầu đã thăng lên chức Điện Súy Thái Uý , liền chọn ngày lành tháng tốt để đến phủ nhận việc quan. Khi đó các hàng quan thuộc cùng các quân lính mã bộ đều hết thấy phải vào bái kiến quan Điện Súy mới.
Quan Điện Súy tra kiểm các hàng đủ mặt, duy còn thiếu tên Giáo đầu là Vương Tiến vì mắc bệnh hơn nửa tháng nay không thể vào hầu được. Điện Súy ra oai giận dữ sai Bài Hầu đi bắt Vương Tiến đến ngay. Bài Hầu vâng lệnh đến báo cho Vương Tiến biết, và giục phải vào hầu ngay, nếu không thì Điện Súy tất là quở trách.
Vương Tiến bấy giờ tuy yếu đau mới khỏi, song thấy mệnh lệnh thúc bách như vậy, bất đắc dĩ phải gượng vào soái phủ để yết kiến. Khi tới nơi vừa mới cúi lạy được bốn lạy đứng lên thì Cao Cầu đã cất tiếng hỏi ngay rằng:
- Tên này có phải là con Vương Thắng, làm đồ quân Giáo Đầu không?
Bẩm vâng.
Cao Cầu quát to lên rằng:
- Mày là đồ bán thuốc múa lao ở đầu đường xó chợ, còn biết võ nghệ gì, các quan trước đã suy cử xằng cho mày làm chức Giáo Đầu, thế mà nay mày dám khinh bỉ tay không chịu đến đây để kiểm duyệt là nghĩa làm sao? Mày cậy thần thế ai mà dám tự do như vậy?
Vương Tiến cúi đầu kêu lên rằng:
- Con đâu dám thế, thực là con bị bệnh chưa khỏi.
Cao Thái Uý không đợi nói hết, vội ngắt mắng ngay rằng:
- Mày đã đau bệnh chưa khỏi, sao mày lại đi được đến đây?
- Bẩm thấy lệnh cho đòi , nên con phải cố gượng dậy để đến hầu.
Cao Thái úy không phân biệt phải trái, vội nổi giận thét tả hữu lôi cổ Vương Tiến đánh mấy chục roi, bấy giờ các nha tướng cùng các quan Chính Tư thấy Thái Uý toan đánh Vương Tiến, liền đổ xô đến can rằng:
- Ngày hôm nay là ngày Thái Uý mới đến phó nhậm ở đây, xin ngài hãy rộng tha cho Giáo Đầu để được trọn sự vui mừng buổi mới. Thái Uý thấy nhiều người khuyên giải thì gượng nguôi giận mà bảo Vương Tiến rằng:
- Ta nể mặt các tướng khuyên can, hôm nay ta hãy tạm tha cho ngươi rồi mai sẽ liệu .
Vương Tiến lạy tạ, ngẩng đầu lên trông rõ mặt Điện Súy, thì bỗng ngạc nhiên run sợ, vừa bước chân lui ra vừa lẩm bẩm thở dài một mình:
- Trời ơi. Tưởng rằng Cao Điện Súy là ai, té ra chính là bác Cao Cầu ngày xưa bác ta học múa gậy, bị chính phụ thân ta đánh cho một gậy, nằm sệt mãi đến ba bốn tháng không dậy được, vì thế bác ta sinh ra hiềm khích với nhà mình ? Nay không biết bác ta vì cớ chi mà bác ta làm tới chức Điện Súy như thế? Nếu vậy thì tất là tính mệnh ta khó lòng mà chu toàn với hắn ta được.
Nhân thế trong lòng lo âu phiền muộn, lững thững về đến nhà lúc nào không biết. Vương Tiến vốn không có vợ con, chỉ có một bà mẹ già đã ngoài sáu

mươi cùng ở.
Khi đó chàng về tới nhà, liền đem đầu đuôi câu chuyện thuật cho bà mẹ nghe hai người lấy làm ách vận đến nơi, khó lòng mà thoát khỏi.
Bà mẹ sụt sùi than khóc một hồi lâu, rồi bảo Vương Tiến rằng:
- Con ơi, ba mươi sáu chước, chước nào là hơn? Bất nhược mẹ con ta trốn trước là ổn.
- Vâng, có lẽ kế ấy là tiện hơn cả.
- Đành vậy, nhưng con ơi, biết tránh vào đâu bây giờ?
- Thưa mẹ, có quan Kinh Lược ở phủ Duyên An, các hàng quan quân của ngài, thường khi qua tới kinh sư, vẫn thích các lối võ nghệ của con, vậy nay thử liều sang ở đó thì may ra cũng có cơ an thân mà lập nghiệp được.
Bà mẹ lấy làm phải quyết kế trốn sang phủ Duyên An, nhưng lại nghĩ đi nghĩ lại mà bảo con rằng:
- Ở đây có hai tên Bài Quân là Trương và Lý là do Điện Súy cắt ra để hầu, nay nếu ta trốn đi, mà lỡ hai tên ấy biết, thì làm thế nào cho thoát.
Vương Tiến cười mà đáp rằng :
- Cái đó con đã có cách xử trí, xin mẫu thân chớ lo.
Chiều hôm ấy, Vương Tiến gọi tên Trương Bài lên cho ăn cơm trước mà bảo rằng:
- Dạo trước ta yếu, có đến cầu Nhạc Miếu tại ngoài cửa Toan Tảo, ngày nay bệnh khỏi ta định đến sáng mai đi trả lễ, vậy ngươi ăn xong phải đến đó trước, bảo Thủ Từ quét tước sạch sẽ, và làm lễ tam sinh, để sáng mai ta ra lễ tạ.
Trương Bài vâng lời, cơm nước xong rồi, đi đến Nhạc Miếu trước. Đêm hôm ấy, hai mẹ con Vương Tiến sửa soạn hành lý; gói ghém tiền nong buộc làm hai túi rất to, chờ đến canh năm Vương Tiến gọi Lý Bài dậy phân phó rằng:
- Ngươi mang lạng bạc này đến Nhạc Miếu, cùng với Trương Bài mua lễ tam sinh, làm cho sạch sẽ cẩn thận, để chờ ở đó, rồi ta sẽ đến lễ sau.
Nói đoạn đưa tiền cho Lý Bài đi, vào khoảng giữa trống canh năm trời còn sẩm tối, Vương Tiến soạn xong hành lý, khoác hai túi vào hai bên mình ngựa buộc bịu cẩn thận đâu đấy, còn các đồ vật nặng nề bỏ lại ở nhà khoá chặt cửa lại, rồi dắt mẹ lên ngựa, mình thì gánh một gánh hành lý con con lén ra cửa Tây Hoa, trông đường đi về Duyên An phủ.
Sáng hôm sau, hai tên bài quân Trương và Lý sắm sửa các lễ vật sẵn sàng, đợi Vương Giáo Đầu mãi gần trưa cũng không thấy tới, tên Lý Bài lấy làm sốt ruột, mới chạy về nhà để tìm Vương Tiến. Khi tới nơi thấy cửa đóng then cài, mà kiếm đâu cũng không ra Vương Tiến. Được một lát Trương Bài cũng sốt ruột ra về. Sáng hôm sau, hai tên quân bài lại đến khắp cả các nhà thân thích để tìm kiếm mẹ con Vương Tiến, song bóng hồng đã tếch tềnh tang, còn biết đâu là tung tích.

Sau bất đắc dĩ hai tên quân bài phải vào báo cáo cho Điện Súy biết là mẹ con Vương Tiến đã khoá cửa bỏ nhà, mà trốn đi đâu mất.
Cao Thái Uý nghe báo cả giận mà rằng:
- Quân này gớm thật, để ta xem rõ nó trốn đi đâu?
Nói đoạn, sai viết văn thư tư đi các Châu, để truy nã hai mẹ con Vương Tiến.
Về phần Vương Tiến sau khi đi khỏi Đông Kinh thì đêm ngủ trọ ngày lên đường, dãi gió dầm sương, hai mẹ con rất là vất vả. Đường đi được hơn một tháng, nghe chừng gần tới Duyên An, hai mẹ con lấy làm vui mừng, mải nói chuyện với nhau, bất giác trời tối lúc nào không biết. Khi quay ra toan tìm chỗ trọ thì độ đường đã lỡ, không còn hàng quán đâu đây, trong bụng đã có phần lo sợ. May đâu chợt trông thấy đàng xa có khu rừng con, lại có bóng đèn sáng chiếu lập lòe, chắc rằng ở đó có nhà trọ được, liền cùng nhau rảo bước đến xem. Tới nơi, quả nhiên là một nơi trang viện lớn, có tường đất bao bọc chung quanh, ngoài trồng toàn liễu, có tới ba bốn trăm cây, xanh biếc chẳng khác chi một khu rừng tùng vậy.
Bây giờ hai người lần đến trang viện, gọi cửa hồi lâu mới thấy một người chạy ra hỏi.
Vương Tiến hạ gánh hành lý ở trên vai xuống, chắp tay chào người kia mà nói rang:
- Thưa người, bà con tôi chẳng may đi quá lỡ mất độ đường, không có hàng quán để trọ vậy chúng tôi muốn phiền người cho vào ngủ trọ ở đây một tối, sáng mai xin nộp tiền trọ cẩn thận, có được chăng?
Người kia nói:
- Để tôi vào nói với trang chủ xem sao, nếu được thì sẽ mời vào nghỉ.
Nói rồi vào trong nhà một lát chạy ra bảo Vương Tiến rằng:
- Ông chủ tôi đã ưng lời rồi, xin cứ vào trong nhà.
Vương Tiến quảy gánh lên vai dắt ngựa đi theo người kia, vào bên cạnh chỗ nhà lúa, đặt gánh xuống, rồi đỡ mẹ xuống ngựa, và dắt ngựa ra buột ở gốc cây liễu gần đó. Đoạn cùng vào thảo đường để chào chủ nhân. Chủ nhân này đã ngoài sáu mươi tuổi, râu tóc bạc phơ mình mặc áo rộng, chân mang giầy da, trông ra dáng một ông trưởng giả, khi thấy mẹ con Vương Tiến tới nơi liền mời ngồi tử tế và hỏi tên họ. Vương Tiến nói dối là người họ Trương, vốn ở kinh sư, vì buôn bán thua lỗ, phải đi tìm bà con ở phủ Duyên An để nương nhờ nhân lỡ bước xin vào để trọ.
Người chủ nghe nói cũng yên chí cho là thực liền sai người dọn cơm mời mẹ con Vương Tiến ăn.
Cơm nước xong rồi, chủ nhân đưa hai người sang phòng khách để nghỉ.
Vương Tiến nói với chủ nhân rằng:
- Có con ngựa của mẹ tôi cưỡi, nhờ người bảo người nhà cho ăn uống cẩn

thận, tôi xin tạ ơn sau.
Chủ nhân cười và đáp rằng:
- Được, nhà tôi cũng có ngựa, để tôi bảo nó dắt ra chuồng cho ăn uống một thể. Nói đoạn đi vào phòng nghỉ.
Sáng hôm sau, khi mặt trời mọc đã cao, mà chưa thấy mẹ con Vương Tiến dậy, sau người chủ đi đến phòng khách, thấy tiếng mẹ Vương Tiến kêu rên mà cửa phòng chưa mở, liền hỏi lên rằng:
- Trời sáng đã lâu rồi mà các ngài chưa dậy hay sao?
Vương Tiến nghe tiếng hỏi, vội vàng chạy ra vái chủ nhân mà nói rằng:
- Thưa ngài chúng tôi dậy đã lâu, nhưng mẹ tôi đi đường mỏi mệt, hôm qua sinh chứng đau bụng, cho nên tôi chưa dám mở cửa đi ra.
Trang chủ nghe nói, liền bảo Vương Tiến rằng:
- Nếu thế thì ông nói với cụ cứ yên tâm ở lưu lại đây mấy hôm, để tôi tìm thầy thuốc đến chữa.
Vương Tiến vui mừng cảm tạ, rồi lưu mẹ ở đó để phục thuốc, cách năm sáu hôm bệnh của mẹ đã khỏi.
Vương Tiến liền thu thập hành lý để sắp sửa ra đi. Khi ra ngoài tầu nom ngựa thì thấy có một chàng thiếu niên cởi trần mặc quần đùi, to béo phục phịch, đương múa roi một mình ở sau sân.
Vương Tiến đứng xem một lát, bất giác bật miệng nói lên rằng:
- Roi múa đã khá lắm , nhưng còn nhiều chỗ hớ hênh, chưa có thể gọi là hảo hán được.
Người thiếu niên nghe nói, ngẩng lên thấy Vương Tiến, bỗng nổi giận quát:
- Anh là người nào, dám chê võ nghệ của ta? Ta đi học võ đã bảy tám ông thầy, có lẽ lại không bằng anh hay sao? Có giỏi vào đây đánh thử với ta vài hiệp xem sao.
Đương khi quát tháo ầm ĩ, thì thấy trang chủ ở đâu chạy ra mắng thiếu niên .
Mày không được vô lễ thế !
Người thiếu niên nói:
- Anh ta là người nào mà dám chê võ nghệ của con?
Trang chủ quay lại hỏi Vương Tiến rằng:
- Khách cũng biết đánh roi gậy chăng?
Vương Tiến đáp:
- Tôi có biết đôi chút, nhưng thiếu niên kia là người nào?
Thưa hắn là con của lão đấy.
- Nếu vậy thì tôi xin sửa giúp cho cậu ấy, nhưng không biết cậu ấy có bằng lòng không?
Trang chủ nói:
- Ngài có lòng như thế, thì còn gì hơn nữa?
Nói xong liền gọi thiếu niên ấy đến bái thào Vương Tiến làm sư phụ. Thiếu

niên nhất định không nghe, lại ra dáng tức giận mà rằng:
- Cha đừng nghe anh ta nói liều, nếu anh ta giỏi, thì xin ra đây hãy đánh với con vài hiệp, có được thì con xin bái làm sư phụ ngay.
Vương Tiến đáp luôn rằng:
- Dược. Nếu cậu muốn thi tài, thì có khó gì.
Chàng thiếu niên nghe nói, liền múa vung roi chạy thẳng đến chỗ Vương Tiến mà nói rằng:
- Bác có giỏi thì cứ ra đây.
Vương Tiến thấy chàng ta hăng hái quá vậy, chỉ cười không nói gì.
Sau trang chủ quay sang nói với Vương Tiến:
- Nếu ngài có lòng bảo giúp cháu, thì xin ngài cứ thử cho nó biết tay, có ngại gì .
- Nhưng tôi e lỡ ra không tiện cho cậu ấy.
- Xin ngài cứ thử xem, nếu nó có gậy chân tay, tlù cũng là tại nó, còn kêu ai được nữa.
Vương Tiến bất đắc dĩ , phải ra chổ giá cắm gậy, rút lấy một cây roi, đi ra giữa sân, múa qua mấy vòng cho thiếu niên xem. Chàng thiếu niên xem một lát, rồi cũng cầm roi xông ra đánh, Vương Tiến chạy giật lùi, rồi giơ tay ra đỡ, chứ không đánh lại Chàng thiếu niên lại sấn đến gần Vương Tiến. Vương Tiến liền giơ roi ra bộ đánh rất mạnh, chàng thiếu niên giơ vội roi lên đỡ, Vương Tiến lại trở đầu roi dí vào bụng thiếu niên, đẩy một cái thật mạnh, làm cho thiếu niên không kịp phòng bị, ngã một cái rất nên thân, Vương Tiến vội vất roi ra đất, chạy lại nâng người thiếu niên dậy, cười nói khuyên giải mấy câu.
Người thiếu niên bị một roi ấy, mới phục tài Vương Tiến, lóp ngóp bò dậy, vái lấy vái để mà rằng:
- Thưa ngài, thực là tôi đã uổng công học tập bao chầy mà rút cục không thấm vào đâu với sư phụ cả. Vậy xin ngài tha lỗi mà dạy bảo cho?
Vương Tiến cười mà rằng:
- Tôi đến đây quấy quả cũng nhiều, không biết lấy gì đền ơn cho được. Nếu cậu muốn học tập thêm thì tôi xin hết lòng bảo giúp, không dám tiếc chi.
Trang chủ nghe nói cũng lấy làm mừng, bắt con trai đi theo Vương Tiến vào nhà, rồi sai gia nhân giết dê và dọn rượu, thiết đãi mẹ con Vương Tiến.
Trong khi dự tiệc trang chủ cất tiếng mời Vương Tiến rồi hỏi rằng:
- Tôi xem ngài võ nghệ cao cường như vậy, tất là ngài đã làm chức Giáo Đầu thì phải ? Bố con nhà tôi thực là có mắt mà không trông thấy núi, xin ngài xá tội cho.
Vương Tiến cười mà đáp rằng:
- Chẳng dám dấu chi cụ, tôi nay thực không phải là người họ Trương, mà chính là Giáo Đầu Vương Tiến dạy tám mươi vạn Cấm Binh ở Đông Kinh.

Chỉ suốt ngày múa đao cầm gậy, còn kém chi ai. Nay nhân vì Cao Thái Uý mới đến nhận chức có lòng thù ghét với tôi, tôi tự nghĩ mình cũng không địch lại nổi cho nên hai mẹ con phải bất đắc dĩ trốn sang phủ Duyên An, để vào hầu quan Trung Kinh Lược.
Bất đồ lỡ bước tới đây nhờ được lão nhân có lòng hậu đãi, lại mời thầy chữa bệnh cho mẹ tôi, như thế thực là nghĩa nặng ơn sâu, biết lấy gì báo đáp. Nếu công tử nhà có muốn học tập cho được hoàn toàn, thì tôi xin bảo giúp cho, còn như những ngón gậy đó, chẳng qua chỉ trông cho đẹp mắt, chứ đến khi ra trận, thì chẳng vào đâu.
Trang chủ nghe nói, càng bội phần trân trọng, gọi con trai mà bảo rằng:
- Nếu vậy con phải lạy tạ sư phụ lần nữa mới được.
Chàng thiếu niên đứng dậy lạy tạ Vương Tiến, rồi lại cùng ngồi dự tiệc.
Trang chủ kể chuyện lại với Vương Tiến rằng:
- Nguyên tổ phụ tôi từ xưa vẫn ở địa hạt huyện Hoa Âm này, đàng trước có dãy núi Thiếu Hoa, thôn này tên gọi là Sử Gia Thôn, có tới bốn trăm nhà ở, đều là họ Sử cả. Nhà tôi chỉ được thằng cháu đây, nhưng tính nó du đãng, không chịu cày cấy làm ăn, chỉ thích múa côn đánh gậy, mẹ nó ngăn mãi không được, thành ra lo quá mà chết còn tôi đây cũng phải chiều lòng nó vậy. Từ xưa đến nay, phí tổn kể biết bao nhiêu tiền, để đón thầy học võ, rồi lại thuê thợ chế cho một chiếc áo giáp, đằng trước có thêu chín con rồng rực rỡ, nhân thế ở quanh đây, ai cũng gọi nó là Cửu Văn Long Sử Tiến. May nay lại được ngài quá bộ đến đây vậy xin ngài làm phúc dạy dỗ giúp cho, lão tôi xin hết lòng cảm tạ.
Vương Tiến cả mừng đáp rằng:
- Vâng cụ đã dạy thế, thì từ nay tôi xin lưu lại đây, để bảo giúp cho cậu ấy thành tài, rồi tôi sẽ xin từ biệt.
Khi cơm rượu xong rồi trang chủ lưu hai mẹ con Vương Tiến ở lại đó, để cho con học tập.
Từ đó, hằng ngày Vương Tiến bắt Sử Tiến học tập mười tám thứ võ nghệ, giảng dạy kỹ càng, luật phép nghiêm chỉnh, thấm thoát trong nửa năm trời, không gì là không tinh thông kín đáo. Được ít lâu Vương Tiến thấy Sử Tiến khá rồi mọi môn đều giỏi cả, tự mình nghĩ ở đây lưu luyến mãi thì không tiện, liền ngỏ lời với trang chủ và Sử Tiến cáo từ, để sang Duyên An phủ kiếm kế lập thân. Trang chủ cùng con là Sử Tiến cố ý vật nài lưu lại, song Vương Tiến nhất định không nghe bất đắc dĩ phải đặt tiệc tiễn hành, và đưa ra mấy tấm vải đoạn cùng hai trăm lạng bạc, để tặng Vương Tiến lên đường.
Sáng hôm sau, Vương Tiến sửa soạn hành lý, chỉnh đốn cung ngựa, từ giã hai bố con Sử Tiến ra đi. Sử Tiến bắt người gánh đồ hành lý, hết trong một ngày đưa chân mẹ con thầy học ra khỏi 10 dặm rồi mới bái biệt trở về .
Sử Tiến từ khi sư phụ đi rồi thì ngày ngày luyện tập một mình, hết đao lại

thương hết cung lại ngựa, có khi nửa đêm diễn võ ở vườn sau, có lúc ban ngày múa chơi ở sân trước tháng ngày lẩn thẩn, cơ hồ quên cả tấm thân. Cách nửa năm sau, một ngày kia, trang chủ bị cảm rất nặng, Sử Tiến sai người đến đón thầy thuốc khắp mọi nơi, chữa chạy không thiếu gì phương sách nhưng mình già tuổi yếu, bệnh thế triền miên, được mấy hôm thì ông đã về nơi tiên giới. Sử Tiến đau đớn khóc thương, nhất diện sắm sanh khâm niệm quách quan, nhất diện đón thầy về làm chay cúng Phật, cho tĩnh độ siêu sinh, rồi chọn tháng tốt ngày lành, làm lễ mai táng ở ngọn núi bên Tây. Từ đó Sử Tiến trong lòng buồn bã, lại càng không thiết đến công việc nông, chỉ đêm ngày lẩn thẩn tìm người đấu võ thi tài làm thích. Một hôm vào khoáng trung tuần tháng sáu, trời đương bức nực lạ thường, Sử Tiến vác cái ghế ra gốc cây liễu ở gần cạnh bục thóc để ngồi hóng mát. Chợt thấy ở dưới gốc cây tùng bên kia, có người ngấp nghé nom dòm, chàng lấy làm ngạc nhiên quát hỏi lên rằng:

- Quái ? Anh nào nom dòm nhà ta thế kia?

Hỏi đoạn, đứng dậy chạy ra xem, thì thấy tên Lý Cát. Là tay đi săn đương đứng ở đó . Sử Tiến lại hỏi luôn rằng:

- Lý Cát ? Ngươi nấp nom gì đấy? Hay là muốn thử võ với ta chăng?

Lý Cát dạ? Mà đáp lại rằng:

- Thưa cậu, tôi đến đây muốn săn mấy con cầy, để kiếm rượu, nhưng thấy cậu ngồi đó, nên tôi không dám vào.

- Sao dạo trước ăn bắn được cái gì, anh cũng mang đến đây bán, tôi chưa từng chịu tiền anh bao giờ? Thế mà lâu nay không thấy mang đến đây bán cho tôi nữa. Hay là anh khinh tôi không có tiền chăng?

Có đâu dám thế, vì dạo này săn không được cái gì, cho nên không dám đến đấy thôi.

Sử Tiến quát lên rằng:

- Anh nói cuội, núi Thiếu Hoa rộng lớn như vậy, mà lại không có một con vật gì hay sao ?

Lý Cát nói rằng:

- Thưa cậu. Nguyên ở núi Thiếu Hoa bây giờ, có một bọn cướp đến đóng, người đầu đảng là Thần Cơ Quân Sư Chu Vũ, tự xưng là Đại Vương; người thứ hai là Khiếu Giản Hổ Trần Đạt ; còn người thứ ba là Bạch Hoa Sà Dương Xuân, tụ đến năm bảy trăm lâu la và mấy trăm cỗ ngựa, để đi cướp bóc kiếm ăn. Quan huyện Hoa Âm cấm mãi không được, phải treo giải ba nghìn quan tiền để thưởng người bắt cướp, nhưng nào có ai dám động đến chúng nó đâu? Bởi thế lâu nay chúng tôi không dám lên núi, nên không kiếm được gì.

Sử Tiến lắc đầu nói rằng:

- Ta cũng có thấy nói có bọn cướp ở đấy, nhưng không ngờ nó hống hách

đến vậy Lý Cát ôi! Hôm nay nếu có kiếm được cái gì, thì ngươi phải mang đến đây bán cho ta mới được.
Lý Cát vâng dạ luôn mồm rồi đi.
Sử Tiến quay vào nhà trong suy nghĩ một mình:
- Bọn cướp nó lộng hành như vậy, thì tất nhiên có phen quấy rối đến chỗ ta vậy bất nhược ta phải phòng bị ngay mới được. Chàng nghĩ như vậy, liền sai người nhà mổ thịt hai con trâu, rồi cho mời mấy trăm nhà trong thôn đến chén.
Khi dưới trên đã tề tựu cả rồi, Sử Tiến cất chén rượu mời, nói với hàng thôn :
- Tôi nghe thấy trộm cướp đến đóng trên núi Thiếu Hoa, đầy quân gia có tới năm bảy trăm người, sức mạnh người đông, không ai cản nổi thế tất sau này phải quấy nhiễu đến ta, vậy tôi muốn mời đồng dân đến đây, để bàn kế phòng bị, kẻo lỡ khi nguy hiểm đến nơi khó lòng tránh khỏi. Từ nay các nhà ở trong hàng thôn, ai ai cũng phải phòng bị khí giới, và đặt mõ làm hiệu, nếu có động dạng gì cứ đánh mõ lên, thì các nhà khác phải đổ đến ứng cứu cho mau.
Các thôn dân nghe nói, đều đồng thanh rằng :
- Chúng tôi là nông dân, không biết chút gì, vậy các việc xin nhờ Đại Lang tất cả, hễ có động dạng ở đâu, chúng tôi xin vâng lời đến cứu. Khi chè chén xong rồi, các dân thôn đâu đấy về nhà, sửa soạn võ khí theo như lời Sử Tiến đã dặn, còn Sử Tiến thì sửa sang cổng ngõ ngăn ngừa giậu vách, và sắp sẵn các đồ đai giáp cung ngựa, để dự bị thống giặc.
Nguyên bọn giặc này, đến đóng ở núi Thiếu Hoa, có ba người làm trùm, một người tên là Thần Cơ Quân Sư Chu Vũ, vốn người ở đất Định Viễn, sai khiến hai cây song đao, võ nghệ dẫu không ra gì, song cũng biết ít nhiều trận pháp, lại mưu lược cũng hơi thông. Một người tên là Trần Đạt, quê ở Nghiệp Thành vốn hay dùng cây cương sang để ra trận. Còn một người thứ ba tên là Dương Xuân, người đất Bồ Châu, huyện Giải Lương, thường cầm một thanh đại đao rất lớn.
Một hôm Chu Vũ bảo với Trần Đạt, Dương Xuân rằng:
- Nghe nói huyện Hoa Âm có treo giải ba nghìn quan tiền để thưởng người tróc nã bọn ta, vậy thì bất nhật tất có quan quân kéo đến, thế mà trong trại ta lương thảo không có là bao, chỉ e khi binh hỏa đến nơi, thì khó lòng chống cự. Nay nhân khi nhàn hạ, sao ta không liệu kế đi tảo vác lấy lương thảo đem về mà phòng bị, sẵn sàng cho vững dạ.
Khiêu Giản Hổ Trần Đạt gật đầu đáp rằng :
- Phải lắm, bất nhược ta đến huyện Hoa Âm mượn ngay họ một ít lương thảo xem họ xử trí ra sao đã.
Bạch Hoa Sà Dương Xuân gạt ngay đi rằng:

- Ta không nên đến huyện Hoa Âm, cứ kéo ngay vào Bồ Thành có lẽ lại thanh thỏa hơn.
Trần Đạt nói:
- Huyện Bồ Thành người thưa lương ít, lấy được bao nhiêu, chi bằng đến huyện Hoa Âm nhân dân giàu có, tiền thóc sẵn sàng, có thú hơn không ?
Dương Xuân nói:
- Đành vậy, nhưng anh phải biết rằng, đường đi Hoa Âm, tất phải qua thôn Sử Gia, ở đấy có anh Cửu Văn Long Sử Tiến cũng là một tay đại bợm nếu không trừ được nó, thì sao nó để cho đi.
Trần Đạt làm bộ mạnh bạo mà rằng:
- Sao chú bé mặt thế? Một thằng nhãi con còn sợ, thì địch thế nào nổi với quân quan.
Dương Xuân nói:
- Anh chớ nên khinh người ấy mới được.
Chu Vũ nói:
- Tôi cũng nghe thấy nói hắn ta anh hùng mà võ nghệ rất giỏi, có lẽ đừng nên phạm vào đấy thì hơn.
Trần Đạt có ý không bằng lòng:
- Các ông thực là chỉ biết tâng bốc chí khí người ta, mà làm nhụt mất cả uy phong của mình, nó bất quá là người, cứ có ba đầu sáu tay gì mà sợ.
Nói đoạn thét ngay đám lâu la:
- Chúng bay sắp ngựa đem ra đây, ta hãy phá thôn Sử Gia rồi hãy lấy huyện Hoa Âm cho mà xem.
Chu Vũ và Dương Xuân thấy vậy, tỏ ý can ngăn, song Trần Đạt nhất định không nghe, vác thương lên ngựa, dẫn hơn một trăm lâu la, đánh trống khua chiêng, thẳng vào thôn họ Sử.
Sử Tiến đương khi chuẩn bị sẵn sàng để chờ giặc đến, bỗng nghe tin báo, thì khua mõ ra lệnh cho thôn dân đổ đến.
Khi thôn dân nghe tiếng hiệu, thì ba bốn trăm nhà đều tay gươm tay gậy bảo nhau kéo đến cứu ứng, tới nơi thấy Sử Tiến đầu đội khăn chữ nhất, mình mặc áo giáp hồng, chân đi giầy tía, lưng thắt dây da, trước sau ngực đều có kính yểm tâm, lưng đeo bao tê, tay cầm cây đao ba mũi, rất là oai vệ. Bấy giờ người nhà dắt ra một con ngựa đỏ, Sử Tiến nhảy lên mình ngựa, đàng trước có hơn bốn mươi gia nhân tráng kiện dàn hàng, lại có tám chín mươi người thôn trang khoẻ mạnh đi kèm hai bên, còn bao nhiêu thôn dân đi sau cùng kéo ra cửa thôn. Vừa đi tới chỗ sườn núi đã thấy Trần Đạt đầu đội khăn hồng, mình mặc áo giáp sắt bọc vàng, chân đi đôi giầy ống, cưỡi con ngựa trắng cạo đầu, tay vác thanh cương mâu, dẫn lâu la kéo tới.
Sử Tiến trông thấy quát lên hỏi rằng:
- Các ngươi ở đâu dám đến đất này quấy nhiễu lương dân? Tội ấy cũng đã

đáng chết, nay còn muốn cả gan xâm phạm đến chỗ ta ở hay sao?
Trần Đạt ngồi trên mình ngựa đáp rằng:
- Vì trong trại chúng tôi thiếu ăn, muốn sang huyện Hoa Âm để vay lương thực, đường đi qua quý thôn đây, muốn phiền ngài cho đi nhờ, khi trở về tôi xin hậu tạ
Sử Tiến nghe dứt lời quát lên rằng:
- Các ngươi nói dễ chưa, ta đây đương tính đi tróc nã các ngươi, nay may lại tự dẫn đến đây, tất là không thể nào tha ra được.
Trần Đạt lại nói:
- Ngài ơi! Trong bốn bể đều là anh em hết các hẹp chi mà ngài không cho chúng tôi mượn lối để đi ?
Sử Tiến cười đáp:
- Đành vậy nhưng có một vật kia, nó không chịu cho các ngươi mượn đường để đi, ngươi thử hỏi xem nó có bằng lòng, thì ta sẽ dung cho các ngươi.
Trần Đạt nghe nói cả giận mà rằng:
- Anh này giỏi, anh bảo ta hỏi ai?
- Ngươi hỏi thanh đao ở trong tay ta đây này, xem nó có bằng lòng không?
Trần Đạt hầm hầm không đợi nói dứt lời, vội múa cương sang xông vào, đánh thẳng. Bên kia Sử Tiến cũng giơ đao, xông ngựa ra chống cự. Đôi bên đánh lộn bậy hồi lâu. Sử Tiến giả cách hớ hênh, Trần Đạt liền cầm thương nhằm Sử Tiến đâm một nhát thật mạnh. Sử Tiến quất ngựa nhảy rất nhanh, để tránh mũi thương, rồi quay ngoắt ngay vào Trần Dạt. Trần Đạt còn luống cuống toan quay đầu để đỡ, bỗng bị Sử Tiến quăng dây nhợ quấn chặt lấy mình, giật ngã xuống ngựa. Bọn lâu la thấy
chủ tướng đã thua, đứa nào đứa nấy đều thục thân mà chạy cả.
Sử Tiến hò tụi thôn trang khiêng Trần Đạt về trói ở sân để đợi khi bắt được hai tên kia, thì sẽ giải quan một thể, đoạn rồi đem rượu thịt khao thưởng tại thôn trang rất là vui vẻ.
Bên kia Chu Vũ, Dương Xuân từ khi Trần Đạt đem lâu la ra đi, trong lòng vẫn áy náy không yên, hai người còn đương bàn bạc nghĩ ngợi, thì bỗng thấy một lũ lâu la hớt ha hớt hải, chạy về đem chuyện Trần Dạt bị bắt, giải bầy cho nghe.
Chu Vũ nghe nói biến sắc mặt kêu lên rằng:
- Hắn không nghe lời ta, quả nhiên tai họa tới nơi, còn làm sao cho kịp?
Dương Xuân lắc đầu mà rằng:
- Khó lòng, Sử Tiến không phải là người vừa, anh em ta địch làm sao nổi ?
- Bây giờ tôi có một khổ kế này nếu mà không cứu được Trần Đạt ra thì lôi với anh cũng là chịu chết cả thôi.
- Khổ kế là thế nào?
Chu Vũ ghé vào tai Dương Xuân nói thầm mấy câu, rồi lại bảo rằng:

- Trừ phi như thế, thì may ra có thể được mà thôi.
Dương Xuân hơi có dáng mừng mà rằng:
- Nếu vậy thì ta phải mau lên, chứ trì hoãn làm sao được nữa?
Nói đoạn hai người cùng đi.
Bấy giờ Sử Tiến khao thưởng trong thôn, vừa đoạn trong lòng đương nóng nảy mong bắt nốt hai tên kia, để cùng đem với Trần Dạt giải quan một thể.
Bỗng thấy tráng đinh vào báo rằng:
- Có hai người đến ngoài cổng, nói là Dương Xuân, Chu Vũ đến hầu.
Sử Tiến nghe nói cả mừng rằng:
- Nếu vậy thì ta thành công rồi, hai thằng ấy có lên trời cũng không thoát được .
Đoạn nhất diện sai người đánh hiệu cho dân thôn kéo đến, nhất diện lấy ngựa để ra cổng trại xem sao? Đương khi sắp sửa cung ngựa, thì đã thấy Dương Xuân cùng Chu Vũ đi bộ bước vào hiên trại, quỳ xuống đất khóc sướt mướt mà không nói .
Sử Tiến thấy vậy quát hỏi:
- Các ngươi định làm kế sách gì ở đây?
Chu Vũ sụt sùi nói rằng:
- Thưa ngài, ba anh em chúng tôi chỉ vì nhiều khi bị quan trên ức hiếp, bất bắc dĩ phải đem nhau đi cướp bóc kiếm ăn. Kỳ thủy có nguyện với nhau, không cầu được cùng một ngày sống, mà chi cầu sao cùng chết một ngày, tình thân ái của ba chúng tôi không dám đâu ví với Đào Viên Tam Nghĩa song sự tử sinh cố kết thì cũng hơi giống như nhau. Nay em Trần Đạt chúng tôi, chỉ vì không nghe lời tôi bảo, thiện tiện tới đây, phạm đến uy ngài, để ngài bắt được, sự ấy tự nó làm ra, đành là tự thân phải chịu, không còn kêu oán được ai. Vì vậy chúng tôi xin đến đây để nộp thân cho ngài, ngài nghĩ đến tình cố kết của chúng tôi, mà cho đem nộp quan trên tất cả, để anh em chúng tôi được cùng trông thấy nhau, tức là hạnh phúc cho chúng tôi lắm. Chúng tôi được chết về tay một bậc anh hùng như ngài, không dám có một điều chi là hối hận.
Sử Tiến nghe nói, tự nghĩ một mình :
- Ừ, ba thằng này nó có nghĩa khí với nhau như thế, nay nếu ta đem bắt mà giải quan, thì tất nhiên bọn hảo hán ở đời phải cười ta là người hẹp lượng, xưa nay thường nói, làm đấng anh hùng phải dung kẻ dưới, việc này có lẽ ta phải xử trí sao đây ?
Nghĩ đoạn liền bảo hai người kia rằng :
- Các ngươi đi theo ta vào trong này.
Chu Vũ, Dương Xuân ung dung đi theo Sử Tiến vào đến nhà sau, rồi lại quì xuống mà kêu xin chịu trói.
Sử Tiến đôi ba phen bảo cứ đứng dậy xong hai người nhất định không nghe,

cứ chăm chăm quì nguyên như trước.
Sử Tiến thấy vậy trong lòng rất cảm động không yên, liền sẽ bảo hai người rằng:
- Các người đã có nghĩa khí đối đãi với nhau như thế, ta đây cũng không nỡ bắt làm chi? Vậy ta muốn tha cho Trần Đạt trở về, thì các ngươi nghĩ sao?
Chu Vũ nói:
- Có đâu chúng tôi lại để lụy đến anh hùng như thế? Thà rằng xin ngài cứ giải chúng tôi mà lấy thưởng còn hơn.
Sử Tiến nghe nói lại càng mủi lòng, liền kéo hai người đứng dậy, rồi tha trói cho Trần Đạt, sai người đem rượu thịt ra cho ba người cùng uống và hứa cho về.
Khi uống rượu say sưa, ba người cùng ân cần tạ ơn Sử Tiến rồi quay về trại.
Tới trại, Chu Vũ bảo hai người kia rằng:
- Nếu ta không làm cái khổ kế như vậy, thì khó lòng mà cứu được tính mạng cho toàn. Nhưng thế nào mặc lòng, Sử Đại Lang cũng là một tay nghĩa khí lạ thường, cho nên mới đãi chúng ta như thế. Vậy nay mai ta phải kiếm lễ vật gì, mà tạ ơn người ấy mới được. Cách mươi hôm sau, Chu Vũ sai mấy tên lâu la, vào hồi chập tối, mang ba mươi nén vàng đến để tạ ơn Sử Tiến. Thoạt tiên, Sử Tiến thấy vậy còn từ chối không nhận. Sau thấy tên lâu la kêu nài thảm thiết, thì cũng cảm lòng tốt mà thu lấy. Đoạn, sai lấy cơm rượu cho tên lâu la ăn uống, mà thưởng tiền cho về.
Vào khoảng nửa tháng sau, lũ Chu Vũ kiếm được một hạt minh châu rất lớn cũng lại sai người đến dâng Sử Tiến.
Sử Tiến nhận minh châu trong lòng lấy làm nghĩ ngợi:
- Ba người này thành thực trọng đãi ta như thế, nếu ta không có gì xử lại với họ thì tất nhiên họ không tâm phục với mình. Nghĩ đoạn liền sai người nhà đi mua gấm, đặt may ba cái áo, để tặng ba người.
Cách mấy hôm sau áo đã may xong, Sử Tiến lại mua ba con dê béo, quay chín tử tế rồi cho tên Vương Tứ đem áo gấm và dê béo vào trại để tặng bọn Chu Vũ, Dương Xuân.
Vương Tứ là một tay người nhà rất thông thạo ở trong trang viên nhân thế Sử Tiến mới tin dùng mà sai đến những việc bí mật như vậy.
Vương Tứ tới sơn trại, bọn Chu Vũ nhận được lễ vật mừng rỡ cảm tạ, đoạn rồi cũng sai lấy rượu ngon thịt béo cho Vương Tứ ăn, và lại thưởng cho mươi lạng bạc đem về.
Từ đó Sử Tiến cùng với bọn Chu Vũ thường tặng đưa lễ vật cho nhau, tình ý xem ra cũng hơi có chiều thân mật. Ngày đi tháng lại, một hôm gần đến tết Trung Thu . Sử Tiến muốn tìm bọn Chu Vũ đến để nói chuyện cho vui, liền viết một bức thư sai Vương Tứ đưa sang sơn trại, hẹn mời Chu Vũ, Dương Xuân và Trần Dạt, đến hôm giữa tết Trung Thu, thì cùng đến thôn trang để

trông trăng đánh chén. Chu Vũ nhận được thư, trong bụng mừng rỡ vô cùng, liền viết thư đáp, xin đến hôm ấy thì
cả ba anh em cùng y lời phó ước. Viết xong thư đưa cho Vương Tứ, sai lấy rượu cho uống, và thưởng cho năm nén bạc rồi mới cho về. Vương Tứ bỏ phong thư vào túi vái tạ ba người. Vừa ra đến cùng bỗng gặp một tên lâu la vẫn hay đưa lễ vật sang trang viện xưa nay. Tên ấy trông thấy Vương Tứ thì vội mừng hớn hở, lôi kéo vào hàng rượu con con ở gần đấy để thiết đãi. Vương Tứ vừa mới uống rượu của bọn Chu Vũ thưởng xong, lại bị tên lâu la ép luôn mươi chén nữa, thì thấy chếnh choáng muốn say, liền đứng dậy từ giã lâu la vội vã ra về.
Khi đi được mấy bước, thấy hơi rượu càng ngày càng bốc, dần dần choáng váng ngả nghiêng như muốn ngã. Vương Tứ cố gượng toan đi cho về đến nhà. Bất đồ mới đi độ mươi dặm đường, đến một khu rừng con gần đó, thì mê mệt say sưa, rồi nằm vật ngay xuống, không biết trời đất chi nữa.
Bấy giờ có tên Lý Cát đương đi săn ở khu rừng ấy , khi thấy động chạy đến xem, thì biết ngay là Vương Tứ là người nhà của Sử Tiến. Liền cố sức dìu dậy muốn đưa về, song dù làm thế nào, cũng không dìu dắt đi được, bất đắc dĩ phải đành mặc đấy . Dè đâu Vương Tứ say quá đến nỗi có mấy lạng bạc của bọn Chu Vũ cho, và bức thư trả lời của bọn họ cũng đánh rơi cả ra mà không biết. Lý Cát bất thình lình nom thấy, liền tự nghĩ trong bụng:
- Ta làm gì một lúc mà được bằng nầy tiền, bất nhược gặp cơ hội này, ta thủ phăng của anh này, để mà chè chén, có thú hơn không ?
Nghĩ xong nhặt lấy tiền đút vào túi, rồi lại cất lấy phong thư để xem. Lý Cát cũng hơi võ vẽ được năm ba chữ, mở thư ra xem thấy trên đề: chúng tôi Chu Vũ, Dương Xuân và Trần Đạt, ở Thiếu Hoa Sơn, lính thưa ông Sử Tiến. . .", còn ở dưới liên chi hồ điệp, không hiểu là chữ nghĩa gì, trong bụng nghĩ thầm, nói lẩm bẩm một mình: "Cái này chắc ba chú ở Thiếu Hoa Sơn lại kết giao với Sử Tiến, mà thông tin tức cho nhau đây hẳn ? Ừ , Sử Tiến, hôm nọ ta đến qua sơn trang, hắn còn giậm dọa quát tháo với ta, ai ngờ chính hắn lại thông đồng với bọn giết người lấy của, mà nạt chúng ta? Được lắm, ta cứ giữ nghề thả lưới mò trăng này mãi, thì đến bao giờ cho phú quý? Âu là đương dịp quan trên đương thưởng tiền bắt cướp, ta đem bức thư ra tố giác, hoạ may có cơ hội gì tốt cũng nên", nghĩ đoạn liền đút luôn cả bức thư vào túi, đi ngay lên huyện Hoa Âm để tố cáo.
Khi Vương Tứ cựa mình tỉnh dậy, mở mắt trông thấy trăng sáng mờ mờ, bốn bên toàn là cỏ cây rừng núi, bấy giờ mới biết là mình bị chén đã quá say, mà nằm ở đó, liền đứng dậy sờ đến túi thì tiền không thấy mà giấy cũng không. Trong bụng bàng hoàng tìm khắp chung quanh không còn tăm hơi chi cả? trời ơi? Không biết đứa nào tinh khôn đến thế, ai xui cho nó đến đây mà lấy cả của mình? Ừ thì tiền nong mất chẳng cần chi, nhưng còn bức thư kia, ngộ

lỡ ra đứa nào biết đến thì sao?
Vương Tứ nghĩ vậy, vò đầu vò tóc, tính quẩn toan quanh, chợt nghĩ ra một kế:
- Nếu ta bây giờ nói thực với Sử Đại Lang thì tất là không yên được, vậy bất nhược ta nói phăng là không có thư từ gì cả là xong .
Định kế xong rồi, đi thẳng một mạch, vào khoảng đầu trống canh năm về tới nhà, vào báo cáo cho Sử Tiến biết.
Sử Tiến thấy Vương Tứ về liền hỏi:
- Sao ngươi đi lâu làm vậy?
- Dạ? Bẩm cậu, con đi vào đến đó, ba ông ấy còn lưu lại cho con uống rượu thật say, cho nên bây giờ con mới về được.
- Có giấy má gì không?
- Bẩm không, các ông ấy toan viết thư trả lời, nhưng sợ lỡ đi đường say rượu, mà đánh rơi mất thì khốn. Vì thế con bảo các ông cứ dặn miệng thôi cũng được, vậy các ông ấy có dặn con nói để cảm tạ Đại Lang, và hẹn rằng hôm ấy thế nào cũng xin đến sớm.
Sử Tiến khen rằng:
- Anh tinh lắm, nếu thế thì không phụ lòng ta tin cậy thực. Nhưng đã vậy, thì mai sớm phải đi lên huyện mà sắm sửa hoa quản và các thức rượu chè sẵn cho ta.
Vương Tứ vâng lời lủi ra, cách mấy hôm đến ngày rằm tháng tám, khí trời mát mẻ, cảnh vật êm đềm, lũ Chu Vũ, Dương Xuân và Trần Đạt, giao việc cho bọn lâu la coi sóc, rồi đem mấy người thân tín đều dắt đoản đao thủ thân mà cùng sang Sử thôn phó ước. Buổi chiều hôm ấy , ở nhà Sử Tiến đã bày tiệc sẵn sàng để đợi. Khi bọn Chu Vũ tới nơi, Sử Tiến rất mừng rỡ, đón rước mời chào, cùng nhau đàm đạo hồi lâu, rồi mới mời vào dự tiệc. Bấy giờ vừa khi sẩm tối, bốn bên mây tạnh trời quang, bóng Hằng Nga vằng vặc ở phương Đông đã lù lù kéo đến, soi sáng vào bàn tiệc Trung Thu. Sử Tiến cùng bọn Chu Vũ, Dương Xuân cất chén thù tạc với nhau, rất là đắc chí, chợt đâu có tiếng người ồn ào, ở phía ngoài tường, đoạn rồi thấy đóm đuốc sáng quắc tứ bề Sử Tiến ngạc nhiên kinh lạ, đứng dậy bảo với ba người kia rằng:
- Ba bác hãy ngồi đây xơi rượu, để tôi chạy ra xem việc chi huyên náo thế kia?
Nói xong chạy ra quát tháo người nhà đóng chặt cổng ngõ lại, rồi lấy thang trèo lên tường nom, thì thấy quan Huyện Uý huyện Hoa Âm đương ngồi trên mình ngựa, dẫn hai tên Đô Đầu, Đốc Xuất và ba bốn trăm thổ binh vây bọc quanh nhà mình Sử Tiến thấy vậy, chạy vào báo cho ba người kia biết, ai nấy đều kinh hoàng sợ hãi, chưa biết định kế ra sao ?
Rượu còn chuếnh choáng

Người đã xôn xao,
Vì không tỏ mặt anh hào
Bỗng dưng đâu có lụy vào đến thân ?
Đã nên có dũng có nhân
Nặng lòng nghĩa hiệp nhẹ cân bạc tiền
Nước non dã vực anh tài
Sá chi luồn cúi thiệt đời bồng tang;
Tiếng hào còn để làm gương
Trăm năm thẹn chết những phường tham ngu.

Hồi 2
Sử Đại Lang nửa đêm đốt trại
Lỗ Đề Hạt giữa chợ giết người

Sử Tiến hỏi Chu Vũ rằng:
- Bây giờ các bác tính làm sao cho tiện ?
Chu Vũ đứng lên nói:
- Ngài là một người lương thiện vô tội, chỉ vì chúng tôi làm cho liên lụy đến người, vậy xin ngài cứ trói ba chúng tôi đem nộp cho quan huyện, thế là không còn lôi thôi chi nữa .
Sử Tiến lắc đầu đáp rằng:
- Nếu làm thế thì ra tôi đánh lừa đến đây để bắt các bác mà lấy thưởng hay sao ? Đại trượng phu ở đời đâu có như thế, mà để tiếng chê cười cho thiên hạ hậu thế, vậy bây giờ chỉ có là sống cùng sống mà chết cùng chết là hơn , được các bác cứ ngồi đó, để tôi ra hỏi lại xem sao rồi chúng ta sẽ liệu.
Nói đoạn chạy ra bờ tường, trèo lên thang quát hỏi:
- Bớ các ngươi đêm hôm khuya khoắt, các ngươi định đến đây cướp phá nhà ta đó hay sao?
Hai tên Đô Đầu ở ngoài thấy tiếng Sử Tiến liền đáp:
- Đại lang ơi! Đại lang không cần hỏi đã có tên nguyên cáo là Lý Cát ư đây.
Sử Tiến quát lên rằng:
- Lý Cát ? Ngươi lấy cớ gì, mà dám vu cáo cho ta như thế?
Tôi có biết gì đâu? Nhân hôm nọ tôi nhặt được cái thư của Vương Tứ đánh rơi ở trong rừng, tôi vội đem lên nộp quan, thì ngài sai tôi dẫn đến đây để bắt lấy thôi.
Sử Tiến nghe nói cả giận , quay lại quát hỏi Vương Tứ rằng:
- Sao ngươi bảo với ta không có thư trả lời, mà bây giờ lại xảy ra như thế .
Vương Tứ luống cuống trả lời:
- Đại lang tha lỗi cho tôi, hôm ấy vì uống say rượu đánh rơi mất thư lúc nào không biết.
Sử Tiến bừng bừng quát mắng rằng:
- Quân súc sinh này, như thế còn tin cậy được việc gì nữa ! Rồi quay ra bảo với lũ Đô Đầu ở ngoài rằng:
- Nếu vậy thì hãy cứ đợi ở ngoài, để tôi sẽ trói phạm nhân đem nộp vậy.
Ngoài kia hai tên Đô Đầu sợ uy thế của Sử Tiến, cũng đành phải vâng lời đứng ở ngoài, không ai dám ho he gì cả. Sử Tiến nói xong quay xuống gọi Vương Tứ ra vườn sau đưa cho một nhát đao vào cổ, chết thẳng còng queo,

rồi trở vào gọi người nhà thu xếp các đồ tiền nong tế nhuyễn gói lấy một ít vào tay nải còn thì vất để nguyên cả đó. Đoạn rồi cùng với bọn Chu Vũ, mỗi người dắt một con dao sau lưng , sai các gia nhân đều cầm dao cầm gậy, khoác tay nải lên vai lấy lửa đốt trang viện rồi mở thẳng cổng xông ra. Sử Tiến đi trước Chu Vũ , Dương Xuân đi giữa, còn Trần Đạt cùng với bọn lâu la và gia nhân đi chặn sau. Vừa ra khỏi cổng thì bắt gặp ngay hai tên Đô Đầu và Lý Cát đương luống cuống đứng đó.
Lý Cát thất kinh toan chạy, bị Sử Tiến đưa một đao chém làm hai đoạn. Còn hai tên Đô Đầu cũng bị Dương Xuân, Chu Vũ tặng cho mỗi kẻ một đao kết quả hai tính mạng.
Huyện úy thấy vậy, sợ hãi kinh hoàng, tế ngựa chạy trốn, không dám quay cổ lại nữa , bọn dân thổ cũng tản mác chạy mau cho thoát mạng nốt.
Sử Tiến cùng bọn Chu Vũ chạy về trại Thiếu Hoa Sơn để nghỉ.
Khi về tới trại, Chu Vũ sai lâu la giết dê trâu làm tiệc ăn mừng, rồi lưu Sử Tiến ở đó.
Sử Tiến ở được mấy hôm chợt trong bụng nghĩ mình chỉ vì cứu ba người này mà nhất đán đốt mất cả cửa nhà cơ nghiệp, lại gây vạ với thổ quan, thì bây giờ ở đây sao cho tiện . Nhân nói với Chu Vũ rằng:
- Tôi có ông sư phụ là Vương Giáo Đầu, hiện theo ở bên phủ Kinh Lược Châu Quan Tây, tôi định ý đi tìm đã lâu, song ngặt vì phụ thân mới mất, cho nên tôi chưa quyết định xong, tới nay đã xẩy ra câu chuyện thế này, dẫu muốn không đi không được Vậy tôi xin từ giã anh em để đi tìm sư phụ.
Chu Vũ và hai người kia đều có ý muốn lưu lại:
- Xin quan bác hãy tạm ở đây ít bữa để bàn định xem sao ? Nếu quan bác không thích cái nghề lạc tháo này, thì xin đợi khi yên lặng rồi chúng tôi sẽ theo về sửa sang trang viện để liệu cách làm ăn có được không ?
Sử Tiến nói:
- Đành vậy, nhưng bây giờ tôi nóng lòng muốn tìm thấy ngay sư phụ, kiếm xem có kế gì xuất thân, để được hả lòng một chút.
Vậy thì quan bác ở đây làm ông Trại Chủ, lại chẳng khoái hoạt lắm sao Chỉ e trại đây nhỏ hẹp, không đủ cho quan bác ở thôi.
- Có lẽ nào thế? Ông cha tôi khi xưa vốn là người lương thiện nay tôi đem thân đến đây, làm cho ô nhục hay sao Cái đó xin đừng nói đến nữa.
Bọn Chu Vũ thấy vậy cũng không dám lưu lại, Sử Tiến để cho bọn trang đinh ở lại đó còn mình thu thập hành lý gói vào khăn gói mà sắp sửa để đi tìm Vương Tiến.
Bấy giờ Sử Tiến đầu đội mũ dương chiên lớn, có cài mào đỏ ở trên, mình mặc áo chiến bào, lưng thắt dây đai đỏ rất lớn chân đi đôi giầy gai, đeo khăn gói lên vai giặt đao lưng vào mình, rồi từ biệt Chu Vũ, Dương Xuân và Trần Đạt mà lên đường.

Chu Vũ đưa chân đến tận dưới núi, gạt hai hàng nước mắt bái biệt mà về.
Sử Tiến đi đường được nửa tháng trời tới đất Vị Châu, ở đấy cũng có dinh quan Kinh Lược, Sử Tiến ngờ là sư phụ Vương Giáo Đầu ở đó liền tìm vào một hàng nước, để tạm nghỉ và thăm hỏi dò la.
Sử Tiến vào tìm ngồi một chỗ bàn ghế sạch sẽ, gọi nhà hàng pha nước uống rồi hỏi:
- Phủ Kinh Lược đây ở vào phía nào ?
Nhà hàng đáp:
- Ở phía đàng trước mặt.
- Trong phủ Kinh Lược, có ông Giáo Đầu tên là Vương Tiến phải không ?
- Trong đó có nhiều ông Giáo Đầu mà cũng có tới ba bốn ông họ Vương nhưng không hiểu ông nào là Vương Tiến. Nhà hàng vừa nói dứt lời thì có một người lực lưỡng ở ngoài đi sồng sộc bước vào, Sử Tiến ngẩng lên trông người ấy, mặt tròn tai lớn, mũi thẳng mồm vuông, hai bên mép có một hàng râu xoăn xoăn , mình cao tám thước, vai rộng đầy ôm, cách ăn mặc ra dáng một tay quan võ. Người ấy vừa vào đến trong, thì nhà hàng vội trỏ vào bảo Sử Tiến rằng:
- Nếu ngài muốn hỏi viên Giáo Đầu nào, thì cứ hỏi ông Đề Hạt đây sẽ biết.
Sử Tiến nghe vậy, vội vàng đứng dậy chắp tay vái chào mà nói:
- Xin rước ngài vào ngồi xơi nước.
Người ấy thấy Sử Tiến mặt mũi khôi ngô, sức lớn mình cao, võ vẽ đường đường hảo hớn, thì cũng chắp tay đáp lễ, rồi cùng ngồi uống nước một bên.
Sử Tiến hỏi:
- Tôi thế này là không phải nhưng dám xin hỏi cao tính đại danh ngài là gì ?
Người kia đáp:
- Tôi họ Lỗ, tên là Đạt Tư, hiện làm Đề Hạt ở phủ Kinh Lược gần đây , vậy dám hỏi quan bác là thế nào?
- Tôi họ Sử tên Tiến muốn đi tìm sư phụ là ông Vương Tiến, trước đã từng làm chức Giáo Đầu, dạy tám vạn quân ở đất Đông Kinh ngày nay không biết rằng có ở trong phủ Kinh Lược đây không ?
Lỗ Đề Hạt ân cần ra ý hỏi:
- Chẳng hay có phái ngài là Cửu Văn Long Sử Đại Lang ở Sử Gia Thôn đó chăng?
Sử Tiến cúi đầu đáp:
- Vâng! Chính tôi đây.
Lỗ Đề Hạt vội mừng cung kính mà nói rằng:
- Người ta thường nói, nghe tên không bằng thấy mặt thấy mặt gấp mấy nghe tên, nay mới biết quả nhiên như thế. Nhưng nay ngài muốn tìm ông Vương Tiến, có phải ông Vương Tiến bị quan Thái Uý Cao Cầu ở Đông Kinh ghét đó chăng ?

- Chính phải .
- Tôi cũng nghe danh ông ấy, nhưng mà không có ở đây. Nghe nói ông ấy hình như ở bên phủ Kinh Lược Lão Trung ở Diên An thì phải, chứ dinh quan Kinh Lược Tiểu Trung tôi đây không có.
Đoạn rồi bảo Sử Tiến rằng:
- Ngài đã là Sử Đại Lang, tôi thường nghe ngài là tay hảo hán vậy mời ngài ra phố uống với tôi vài chén rượu đã.
Nói đoạn dắt tay Sử Tiến đi ra, bảo nhà hàng rằng:
- Tiền nước để đó, rồi sau ta sẽ trả.
Nhà hàng vâng dạ, mà bảo rằng:
- Xin Đề Hạt cứ tự nhiên cho.
Hai người dắt tay nhau ra phố, ước chừng dăm ba mươi bước, thì chợt một đám người đứng bao bọc xúm xít vào một chỗ, Sử Tiến bảo với Lỗ Đề Hạt rằng:
- Ta thử vào đây xem họ làm gì ?
Nói đoạn gạt rẽ đám đông mà vào thì thấy có một người, tay cầm một nắm gậy trên mặt đất bày mươi thuốc cao, lại có một cái bàn dán đặc giấy giao hàng ở đó .
Sử Tiến trông thấy nhận ra là một người tên gọi Đả Hổ Tướng Lý Trung vẫn xưa nay múa gậy bán thuốc dong đuổi giang hồ mà trước kia đã từng dạy cho mình học võ, liền đứng ở ngoài mà gọi lên rằng:
- Sư phụ ơi ? Sao lâu nay không được gặp thế ?
Lý Trung nghe tiếng ngẩng đầu lên nom bỗng hớn hở mà rằng:
- Kìa ! Hiền đệ đi đâu mà lại tới đây ?
Đề Hạt đứng bên cạnh, thấy hai người nhận nhau là sư đệ, thì bảo rằng:
- Nếu có phải ông là sư phụ Sử Đại Lang thì xin mời cùng đi với chúng tôi, xơi vài chén rượu cho vui.
Lý Trung đáp :
- Vâng! Xin để cho tôi bán ít thuốc cao, để kiếm lấy ít tiền rồi xin theo Đề Hạt cùng đi.
- Ai mà đứng đây đợi được có đi thì xin đi một thể cho vui.
- Đành vậy, nhưng cơm áo của tiểu đệ, trông cậy vào đâu xin mời Đề Hạt cứ đi trước, tôi sẽ tìm đến sau, Sử Tiến hiền đệ cứ theo Đề Hạt đi trước đi.
Lỗ Đạt nghe nói nóng ruột không sao chịu được, vội gạt đuổi những người đứng xem xung quanh mà mắng rằng:
- Chỉ tại lũ thối thây này, xúm xít vào đây. Ta lại đánh tuốt cho một mẻ bây giờ.
Bọn người đứng xem thấy vậy đều tránh giạt đi mất, còn Lý Trung thấy Đề Hạt ra dáng hung tợn, thì cũng có hơi ý giận, song không dám nói ra chỉ cười gượng mà nói rằng:

- Đề Hạt nóng tính quá.
Đoạn rồi thu thập thuốc men gói gấp gửi để nơi cẩn thận, mà cùng với Lỗ Đề Hạt và Sử Tiến, đến phố Châu Kiều.
Khi tới nơi Lỗ Đề Hạt đưa vào nhà tửu điếm họ Phan, là một hàng rượu lịch sự có tiếng ở đó, tìm một gian sạch sẽ để cùng ngồi.
Lỗ Đề Hạt ngồi chủ vị, Lý Trung ngồi đối diện, còn Sử Tiến thì ngồi vai dưới, tên tửu bảo trông thấy bọn khách Đề Hạt tới nơi thì vội vội vàng vàng đến bẩm rằng:
- Kính chào Đề Hạt, dùng bao nhiêu rượu?
Lỗ Đạt nói:
- Hãy lấy bốn chai rượu, và các rau quả đến đây .
Tửu bảo lại hỏi:
- Các quan xơi cơm gì?
Lỗ Đạt gắt mà rằng:
- Hỏi gì lắm thế? Có thì cứ mang ra đây, ăn rồi ta trả tiền chứ sao, mày lắm điều quá .
Tửu bảo cúi cổ đi ra, một lát đem rượu thịt bày la liệt trên bành rồi ba người cùng nhau đánh chén, rượu được vài tuần, ai nấy có vẽ chếnh choáng hơi men, bây giờ mới giở các ngón côn quyền ra khoe lẫn nhau rất là đắc chí.
Bỗng đâu bên kia vách, ở gần bàn rượu có tiếng người rền rĩ khóc than .
Lỗ Đề Hạt nghe thấy lấy làm bực mình, liền cầm ngay chén rượu còn đang uống, mà vất xuống sàn gác, đánh bảng một cái. Tửu bảo nghe tiếng vội vàng chạy đến nom thấy Đề Hạt có ý hầm hầm giận dữ, thì đem giọng ngọt mà hỏi rằng:
- Quan muốn truyền mua thức gì, để nhà hàng tôi đem đến.
Lỗ Đạt quát lên rằng:
- Ta muốn thức gì ? Ngươi không biết ta hay sao? Sao dám cho đứa nào đến bên kia khóc lóc. Làm nhiễu cả cuộc rượu anh em ta thế ? Xưa nay ta có thiếu tiền ngươi không ?
Tửu bảo vội lễ phép nói rằng:
- Chúng tôi đâu dám xui ai đến đây khóc, để quấy nhiễu đến tai ngài, đây chẳng qua là hai cha con đứa hát bên kia, nó không biết có các ngài ờ đây cho nên nó thờ than khóc lóc với nhau xin ngài tha lỗi cho.
Lỗ Đề Hạt trừng mắt nói:
- Nó làm gì quái lạ thế ? Bây gọi nó sang đây ta xem.
Tửu bảo vâng lời đi, một lát đã thấy dẫn một người con gái chứng 18-19 tuổi đi theo một ông lão già, vào trạc 60 tuổi, tay cầm bộ phách cùng đến đó.
Người con gái trông cũng tầm thường, không lấy gì nhan sắc cho lắm, khi đến trước mặt Đề Hạt, thì lấy tay lau nước mắt, rồi cúi chào Vạn Phúc.
Đề Hạt hỏi:

- Bây ngươi ở đâu, làm gì đến đây khóc lóc thế ?
Người con gái nói:
- Bẩm ngài, nguyên chúng tôi là người ở Đông Kinh, theo cha mẹ sang Vị Châu để tìm người họ, bất đồ sang tới nơi thì người họ đã dọn sang ở Nam kinh mất, đoạn rồi mẹ tôi bị bệnh giữa đường mà chết, thành ra hai cha con tôi phải lưu lạc đến đây khi đến đây trót nhờ ông tài chủ là Trấn Quan Tây Trịnh đại nhân giúp đỡ tí chút, sau ông ấy thấy tôi còn trẻ tuổi có ý muốn ép làm lẽ, liền bắt cha tôi viết bức văn tự bán tôi là 3.000 quan, mà sau rút cục không đưa đồng tiền nào cả, sau bắt tôi ở đấy được non ba tháng, bị người vợ cả ghen tuông quá đỗi bắt đuổi tôi phải đi nơi khác, mà không cho lẩn quẩn trong nhà, đoạn rồi đem văn tự ra đòi tiền cho kỳ được, cha tôi đã già yếu, không có kế chi chống lại được với y, vả chăng khi trước không nhận được của y một đồng tiền nào, thì ngày nay lấy đâu mà trả được. May sao thuở xưa cha tôi có dạy cho tôi một vài bản hát, nay bất đắc dĩ phải tìm đến tửu lâu bên kia, để quanh co hát xướng, kiếm lấy ít tiền, mà trả bớt cho người ta, còn thì cha con đùm bọc lấy nhau, nhưng chẳng may, mấy ngày hôm nay khách hàng thưa vắng không sao kiệm được đồng nào, chỉ sợ đến hẹn mà không có tiền đưa trả, thì phải khổ với người ta, bởi vậy cha con tôi lo khóc, không ngờ lại xúc phạm đến uy ngài, xin ngài rộng ơn mà tha thứ.
Lỗ Đạt lại hỏi:
- Tên họ nhà ngươi là gì ? Ở tửu điếm nào Trấn Quan Tây Trịnh đại nhân là người nào? ở đâu?
Lão già khép nép thưa lên:
- Chúng tôi tên là Kim Nhị, con cháu tên là Thúy Liên , trọ ở hàng rượu đối diện bên đông kia còn Trịnh đại nhân tức là ông Trịnh Đồ, bán hàng thịt ở dưới cầu Trạng Nguyên đó.
Lỗ Đề Hạt nghe nói tắc lưỡi mà rằng:
- Ta vẫn tưởng Trịnh quan nhân nào, té ra chính thằng Trịnh Đồ bán hàng thịt lợn. Thằng gớm thực? Nó nhờ thế quan Kinh Lược ta được mở cái hàng thịt lợn ở đó, ai ngờ nay dám lộng quyền đến láo quá chừng.
Nói đoạn quay lại bảo Lý Trung, Sử Tiến rằng:
- Các ông hãy ngồi đây, đợi tôi một lát, tôi đi sửa cho thằng này một trận, rồi lại xin đến đây ngay.
Sử Tiến, Lý Trung đều dìu lại mà khuyên rằng:
- Quan bác hãy nguôi giận để sáng mai sẽ hay.
Hai người khuyên giải đến năm bảy lượt rồi, Lỗ Đạt mới chịu thôi, lại quay bảo bố con Kim Nhị rằng:
- Tôi đãi tiền cho lão già, ngày mai về Đông Kinh có được không?
Hai bố con Kim Nhị nói:
- Nếu ngài cứu cho được về cố hương, thì thực ơn bằng cha mẹ song làm thế

nào được chủ hàng cơm cho đi, và nếu khi Trịnh đại nhân theo đuổi đòi tiền, thì biết làm sao ?
Lồ Đề Hạt nói:
- Cái đó không cần, tôi sẽ có cách xử trí cho.
Nói đoạn móc tay vào túi lấy ra lạng bạc, để trên bàn, rồi bảo Sử Tiến rằng:
- Tôi giắt có ít tiền quá, quan bác có đấy cho tôi mượn thêm một ít, rồi sáng mai xin trả lại.
Sử Tiến cười mà rằng:
- Có thì bác lấy, đáng bao nhiêu mà nói chuyện trả.
Đề Hạt lại trông Lý Trung mà bảo rằng:
- Bác có mượn thêm đây mới đủ.
Lý Trung móc túi mãi, mới được có hai lạng đưa ra. Lỗ Đạt cầm lấy đưa cho Kim Lão 15 lạng bạc mà bảo rằng:
- Tiền này cha con giữ để tiêu dùng, rồi thu xếp hành lý cẩn thận để sáng mai tôi đến đây sớm, tôi sẽ bảo cách cho mà đi xem đứa nào giữ lại được nữa .
Hai cha con Kim lão nhận tiền rồi, lạy tạ mà lui ra. Lỗ Đạt đưa hai lạng bạc mà trả cho Lý Trung, rồi lại cùng nhau uống rượu một lúc lâu rồi mới tan.
Khi đứng dậy, Lỗ Đạt lại gọi nhà hàng đến mà bảo rằng:
- Ta thừa lệnh quan Kinh Lược truyền ra lấy 10 cân thịt nạc, thái nhỏ ra từng miếng, mà phải không có một tí mỡ nào dính vào mới được. Trịnh Đồ vâng lời, rồi sai gọi lũ đồ tể ra cắt thịt. Đề Hạt không nghe mà nói:
- Không để cho chúng nó được, ngươi phải đứng lên cắt ngay cho ta.
Trịnh Đồ không dám trái lời, phải đứng dậy đi thái 10 cân thịt. Bấy giờ tiểu nhị ở hàng cơm kia, đương lon ton chạy lại nhà Trinh Đồ toan báo chuyện Kim lão cho Trịnh Đồ biết, bất đồ vừa đến cửa đã trông thấy Lỗ Đề Hạt, ngồi chễm chệ ở đó, liền đứng thụt ở bên ngoài, mà không dám thò mặt vào nữa.
Khi Trịnh Đồ cắt thịt xong, rồi lấy lá sen gói bọc cẩn thận đem đến đưa Lỗ Đề Hạt mà nói:
- Thịt đây xin Đề Hạt cho mang về.
Lỗ Đạt nói:
- Mang đi đâu? Phải cắt lấy 10 cân thịt mỡ nữa, rồi cũng thái nhỏ ra, nhưng không dính một tí nạc nào mới được.
Trịnh Đồ lấy làm lạ mới hỏi:
- Trong phủ dùng thịt nạc để nấu nướng thì tốt, chứ thịt mỡ dùng sao được .
Đề Hạt trừng mắt nói:
- Tướng công truyền như vậy, ai dám vào đấy mà hỏi được.
Trịnh Dỗ đành phải vâng lời, lại đi ra thái 10 cân thịt mỡ, gói bọc tử tế rồi gọi người nhà bảo cầm theo Đề Hạt để đưa vào trong phủ.

Lỗ Đạt lại quát lên rằng:
- Lấy 10 cân sườn nữa thái nhỏ ra, không cho có một tí thịt nào bám được.
Trịnh Đồ thấy vậy liền hỏi rằng:
- Chẳng hay Đề Hạt đùa tôi hẳn ?
Lỗ Đạt nghe nói vội đứng dậy, tay cầm hai gói thịt rồi trợn mắt nhìn Trịnh Đồ mà nói:
- Ta lại đùa với lũ ngươi hay sao?
Nói xong cầm hai gói thịt ném toét vào mặt Trịnh Đồ. Trịnh Dỗ bừng bừng nổi giận không sao chịu được, liền với lên bàn thịt cầm lấy con dao nhọn, nhảy sả vào toan đâm. Lỗ Đề Hạt thấy vậy lùi bước đi thẳng ra ngoài phố, hai bên phố xá cùng bọn đồ tể ở trong không ai dám bén mảng đến can ngăn chi cả, bao nhiêu những khách bộ hành đều đứng lại để xem, còn tên tiểu nhị ở hàng cơm đến đấy cũng kinh sợ vô cùng. Trịnh Đồ tay hữu cầm dao, tay tả thì níu lấy Lỗ Đạt chạy theo toan đánh. Lỗ Đạt thừa thế nắm lấy tay tả Trịnh Đồ, đá vào bụng dưới một căng chân ngã lăn xuống phố, rồi lại xông vào giở quả đấm ra hiệu mà bảo rằng:
- Tao đây theo hầu quan Kinh Lược Đại Tướng, làm đến chức quan tây Ngũ Lộ Liêm Phóng Sứ mới được gọi là Trấn Quan Tây, còn như mày chỉ là một đứa cầm dao bán thịt, thân danh như một con chó, thế mà cũng học đòi gọi Trấn Quan Tây, rồi lại lừa đảo ép nài bố con Thúy Liên là nghĩa làm sao?
Nói đoạn đánh cho một đấm vào giữa mũi, vẹo về một bên, máu chảy ra lênh láng. Trịnh Đồ không sao bò dậy được, bỏ vất con dao ra mặt đất, trong mồm chỉ lẩm bẩm nói:
- Được lắm ! Đánh giỏi !
Lỗ Đạt mắng luôn rằng:
- Mày lại há miệng ra nữa đấy à?
Nói xong lại đánh cho một đấm chính giữa mi mắt, lồi cả con ngươi ra ngoài, rồi lại đấm vào thái dương một cái rất mạnh. Đoạn thấy Trịnh Đỗ nằm sóng soạt ra đất, chỉ thở hơi ra không hít vào được nữa Lỗ Đạt liền nói tảng đi rằng:
- Mày giả cách chết à ? Ông đánh cho một chập nữa bây giờ.
Dè đâu trông sắc mặt Trịnh Đồ ngày càng tái nhợt mãi đi. Lỗ Đạt biết là tất chết, trong bụng nghĩ :
- Ta chỉ định đánh cho đau đớn, ai ngờ mới có ba cái đấm. Mà nó đã chết hay sao ? Nếu thế thì ta bị quan Tư giam chấp, thì lấy ai đưa cơm nước cho ta? Âu là bất nhược ta liệu trước cho xong. Nghĩ đoạn, rảo bước ngoắt đi, lại còn quay lại trở vào xác Trịnh Đồ mà nói rằng:
- Mày giả cách chết, để rồi ta liệu cho mày.
Lỗ Đạt miệng thì tức mắng, chân thì cất gót cho mau, phố xá xóm giềng không ai còn dám đến ngăn cản nữa. Khi về tới nhà trọ, thu nhặt tiền nong

gói vào một gói. Tay cầm một cái gậy đoản rồi lén bước ra cửa Nam môn cút đi thẳng .
Lũ đồ tể thấy Lỗ Đạt đi rồi liền cùng với tiểu nhị và xóm làng xúm vào khua gọi Trịnh Đồ mà đỡ dậy. Không ngờ kêu gọi đến nửa ngày trời cũng không thấy tỉnh than ôi ?
Biết đâu cái đánh vô tình
Xuôi hồn biển tử tan tành như chơi
Các người lân bang thấy vậy, vội làm đơn đi trình quan Phủ. Quan phủ xem đơn trình, biết Lỗ Đề Hạt là người nhà quan Kinh Lược, không dám thiện tiện bắt ngay, bèn lên kiệu vào Phủ Kinh Lược để trình.
Quan Kinh Lược nghe lời trình của quan Phủ thì giật mình kinh lạ mà tự nghĩ :
- Lỗ Đạt tuy võ nghệ giỏi , nhưng tính vẫn thô mãng xưa nay nay lại xảy ra có việc án mạng thế này, thì ta che chở làm sao cho tiện, bất nhược ta cứ giao mặc cho tra hỏi là xong.
Liền bảo với quan Phủ rằng:
- Tên Lỗ Đạt vốn là quân quan ở bên dinh Kinh Lược phụ thân tôi, nhân vì tôi thiếu người sai dùng, cho nên mượn hắn sang đây để làm chức Đề Hạt, nay chẳng may lại phạm việc án mạng như thế, xin cứ theo phép công mà đòi hỏi xem hắn khai báo ra sao ? rồi sẽ định tội. Nhưng thế nào cũng phải cho phụ thân tôi biết trước, rồi mới quyết đoán được kẻo nhất lỡ sau này phụ thân tôi cho gọi đến hắn thì thêm rầy.
Quan Phủ vâng lời mà rằng:
- Chúng tôi xin tra hỏi căn do, đệ trình lên quan Lão Kinh Lược tướng công, rồi mới dám thi hành, chứ có đâu chúng tôi lại tự xử ngay được.
Quan Phủ Doãn chào quan Kinh Lược rồi lên kiệu về nha sai thảo công văn giao cho bọn bộ tập đi bắt Lỗ Đạt. Bấy giờ Vương Quan Sát lệnh công văn dẫn 20 tên công sai, đi đến nhà trọ của Lỗ Đạt, thì thấy chủ nhà nói rằng:
- Lỗ Đạt vừa mới khoác khăn gói, cầm gậy đoản ra đi lúc nãy. Chúng tôi vẫn tưởng có công sai gì, cho nên không dám hỏi han đến nữa. Vương Quan Sát sai phá cửa phòng Lỗ Đạt ra xem thì chỉ thấy có một ít quần áo tồi tàn và chiếu chăn còn
bỡ lại ở đó, liền bắt chủ hàng dẫn đi các nơi để tìm bắt, nhưng nào có thấy tháng tích ở đâu? Vương Quan Sát bất đắc dĩ phải bắt hai tên lân bang, cùng chủ trọ của Lỗ Đạt mà đem giải về phủ.
Quan Phủ Doãn tra hỏi đầu đuôi xong, nhất diện phái người khám xét tử thi Trịnh Đồ. Nhất diện làm thành án văn, viết tên tuổi, tướng mạo Lỗ Đạt cho đi dán khắp nơi, nếu ai bắt được phạm nhân sẽ thưởng tiền 2.000 quan, còn các nguyên cáo cùng xóm giềng đều cho về cả. Lỗ Đạt từ khi đi khỏi Vị Châu rồi, vội vàng hớt hải đi đến chỗ nọ chỗ kia, không biết nơi đâu là định

sở, thực là đói không chọn cơm, rét không chọn áo, lạc không chọn đường nghèo không chọn vợ tình cảnh bấy giờ thật là nan bách. Mê man vơ vẩn vừa nửa tháng trời mới tới huyện Nhạn Môn, bước chân vào trong thành thấy phố phường náo nhiệt, xe ngựa tưng bừng , các hàng quán buôn bán rất là tề chỉnh, tuy là một chốn huyện thành, mà lại có phần hơn mọi châu phủ. Lỗ Đạt đương đi lững thững một mình, bỗng thấy một đám đông người xô lại vào bên đường, để xem bảng yết thị, nên cũng len bước vào xcm.
Lỗ Đạt tuy không biết chữ nhưng cũng lắng tai nghe thấy người ta đọc rằng:
- Châu huyện Nhạn Môn, vâng lệnh quan Phủ Thái Nguyên, yết thị cho nhân dân biết: " Tên Lỗ Đạt tức là viên Đề Hạt ở phủ quan Kinh Lược Vị Châu , phạm tội đánh chết Trịnh Đồ, rồi trốn mất, ai mà chứa chấp trong nhà quan trên bắt được sẽ xử tội như phạm nhân, bằng ai bắt được đem ra nộp thì sẽ được thưởng 1000 quan..."
Lỗ Đạt vừa nghe đến đó, chợt thấy đàng sau lưng có người kêu to lên rằng:
- Trương đại ca ôi? Bác đi đâu đến đây ?
Đoạn rồi người ấy ôm lưng Lỗ Đạt mà kéo đi ra khỏi đám người đông đúc.
Mới hay:
Anh hùng tiếng đã gọi rằng
Giữa đường dẫu thấy bất bằng chẳng tha
Bốn phương dâu chẳng là nhà
Sao cho thảo mộc sơn hà biết tên ?
Chắc đâu là họa là duyên,
Chắc đâu oán trả ơn đền là đâu ?
Ở đời thấm thoát bao lâu
Biết nhau tế độ cho nhau mới là . . .

Hồi 3
Triệu Viên Ngoại sửa lại Văn Thù Viện
Lỗ Trí Thâm khua động Ngũ Đài Sơn

Lỗ Đạt thấy người ôm mình mà kéo đi, liền quay lại xem thì té ra chính là Kim lão gặp ở tửu quán đất Vị Châu khi trước.
Kim lão kéo Lỗ Đạt ra quãng vắng mà bảo rằng:
- Sao ân nhân to gan thế ? Người ta đương yết thị thưởng tiền để bắt mình mà mình lại đứng đấy xem bảng, ngộ lỡ ra quan quân biết đến thì sao ?
Lỗ Đạt nói:
- Chẳng dấu gì ông lão, chỉ vì việc của ông lão hôm ấy, mà thành ra tôi đến dưới cầu Trạng Nguyên, gặp tên Trịnh Đỗ, đánh cho hắn có ba quyền chết tươi thẳng cẳng, rồi thì tôi phải trốn tránh đến đây. Còn ông lão thì làm sao không về Đông Kinh, mà lại cũng gặp ở đây như thế?
Kim lão đáp :
- Từ phen gặp được ân nhân cứu thoát, cha con thuê một cỗ xe, định về Đông Kinh, song lại e nhất lỡ bọn kia theo đuổi, mà ân nhân không có ở đấy, thì nguy hiểm không chơi, vì thế tôi phải rẽ đường sang Bắc, may sao gặp được người hàng xóm cũ buôn bán ở đây, liền dắt cha con tôi về cùng ở, rồi sau làm mối cho một ông Viên Ngoại họ Triệu kia, nhà rất phong lưu phú quý, vì thế sự ăn tiêu chi phí không thiếu thức gì . Ông ta cũng thích nghề quyền võ , một đôi khi con cháu nó kể đến chuyện ân nhân, thì ông ta lại thán phục mà mong sao được gặp mặt một lần mới thỏa, vậy tiện đây xin đón ân nhân hãy tạm đến nhà tôi nghĩ đở mấy hôm sau rồi sẽ liệu.
Nói xong rồi, dẫn Lỗ Đạt cùng đi.
Đường đi ngót nửa ngày trời, khi tới nơi Kim lão bước vào cửa cuốn mành mành lên, gọi con gái ra bảo rằng:
- Ân nhân đến đấy con ạ.
Bấy giờ, người con gái ăn mặc lịch sự ở trong nhà chạy ra đón đỗ Đạt vào.
Lỗ Đạt vừa vào, đặt xuống ngồi, thì người con gái thụp lạy sáu lạy, mà nói rằng:
- Nếu không có ân nhân cứu vớt, thì cha con tôi đâu lại có được như ngày nay. Nói xong mời Lỗ Đạt lên gác để nghĩ .
Lỗ đạt nói rằng:
- Tôi không ở đây lâu được phải sắp sửa đi thôi.
Kim lão không bằng lòng mà nói:
- Ân nhân đã đến đây, có lẽ nào chúng tôi lại để đi ngay.

Đoạn rồi đem khăn gói và gậy lên gác mà mời Lỗ Đạt lên. Bấy giờ Kim lão để cho con gái ngồi tiếp chuyện Lỗ Đạt, rồi tự mình xuống đem đầy tớ đi chợ để mua các đồ hoa quả rượu chè, về làm cơm. Khi cơm rượu xong dọn lên bàn rồi, hai
bố con rót rượu, ngồi tiếp Lỗ Đạt.
Rượu được vài tuần, bỗng Kim lão đứng dậy thụp xuống lạy, Lỗ Đạt ngạc nhiên nói rằng:
- Sao lão nhân làm như thế, thực tôi không bằng lòng chút nào.
Kim lão nói:
- Chẳng dám dấu gì ân nhân từ khi cha con tôi đến ở đất này, vẫn cảm đến ơn cứu sống của ngài, mà làm bài vị tên ngài bằng mảnh giấy hồng, để sớm khuya đèn hương khấn vái, vậy mà ngày nay được trông thấy ngài, thì có lẽ nào không lạy tạ ân nhân? Nói xong lại ngồi lên tiếp rượu. Ba người ung dung chén tạc chén thù mãi đến khi trời đã xế hôm, thì chợt nghe có tiếng ồn ào dưới cửa. Lỗ Đạt chạy ra cửa sổ gác để nom, thấy ở dưới lầu có tới ba mươi người tay roi tay gậy, lại có người ra dáng quan nhân, cưỡi trên mình ngựa mà quát to lên rằng:
- Chớ để cho quân giặc chạy thoát.
Lỗ Đạt nghe nói, biết là sự không hay, liền quay vào vớ lấy cái ghế, toan ném xuống, Kim lão thấy vậy, vội vàng đứng dậy xem rồi can lại mà bảo rằng:
- Xin ngài chớ động vội.
Nói xong đi thăng xuống dưới gác, đứng bên cạnh người cưỡi ngựa, mà bảo thầm chi đó? Đoạn rồi thấy người ngồi trên mình ngựa vui cười mà thét bảo bọn kia đi hết. Người ấy xuống ngựa đi vào trong nhà, rồi cho mời Lỗ Đạt xuống, vái lạy mà nói:
- Nghe tiếng sao bằng thấy người, thấy người bằng mấy nghe tiếng, dám xin nghĩa sĩ nhận lễ cho.
Lỗ Đạt không hiểu sao, liền hỏi Kim lão:
- Quan nhân đây là ai, từ xưa chưa quen biết bao giờ, mà lạy chào như thế ?
Kim lão đáp:
- Thưa ngài. Chính đây là Triệu Viên Ngoại bạn với con cháu nhà tôi đó , vừa rồi hắn vẫn tưởng là anh nào chè chén ở đây cho nên toan đem trang khách đến để đánh, nhưng sau nghe nói là ngài đến đây, thì lấy làm vui mừng quá đỗi.
Nói xong lại mời Lỗ Đạt lên trên lầu sai người nhà thay các món ăn để Triệu Viên Ngoại cùng ngồi bồi tiếp.
Triệu Viên Ngoại mời Lỗ Đạt ngồi cánh trên, Lỗ Đạt nhất định không nghe. Triệu Viên Ngoại cố ý nhường Lỗ Đạt ngồi trên mà nói:
- Tôi nghe tiếng ngài là một người anh hùng hào hiệp, trong lòng hâm mộ đã

lâu nay trời xanh run rủi được gặp ở đây, thực là may lắm?
Lỗ Đạt cười đáp rằng:
- Tôi là một người thô lỗ vô tài, lại đương mắc tội, trốn tránh đến đây, nếu Viên Ngoại có rộng lòng mà kết làm tương thức, thì sau đây có cần đến việc chi, tôi xin hết sức .
Triệu Viên Ngoại cả mừng hỏi thăm về việc đánh chết Trịnh Đồ, rồi lại kể các nghề cung kiếm, trò chuyện chè rượu, mãi đến nửa đêm mới tan.
Sáng hôm sau Triệu Viên Ngoại dậy sớm nói với Lỗ Đạt rằng:
- Ở đây tai mắt rất nhiều có khi không tiện vậy xin đón Đề Hạt về ở trong nhà tôi ít bữa, có lẽ cẩn thận hơn.
- Nhà Viên Ngoại có gần đây không?
Chỗ tôi ở là Thất Bảo Sơn, cách đây 10 dặm đường.
- Nếu vậy thì tiện lắm.
Triệu Viên Ngoại liền sai người về lấy thêm con ngựa nữa để mời Lỗ Đạt đi.
Trưa hôm ấy có ngựa tới nơi, Viên Ngoại sai người nhà mang khăn gói của Lỗ Đạt, rồi hai người từ giã bố con Kim lão, mà lên ngựa ra về.
Khi tới nơi Triệu Viên Ngoại cùng Lỗ Đạt xuống ngựa, rồi dắt tay mời vào thảo đường, nhất diện sai người làm cơm thiết đãi. Lỗ Đạt ở đó được dăm bảy ngày, một hôm cùng với Triệu Viên Ngoại đang ngồi ở thư viện, nói chuyện với nhau thì bỗng thấy Kim lão đến chơi.
Kim lão có dáng cấp bách, nhằm lúc vắng người mà nói rằng:
- Dám thưa ân nhân, hôm nọ ân nhân qua đến nhà tôi, vì Triệu Viên Ngoại không biết đầu đuôi vội đem người đến nhà toan vây bắt làm ồn ào cho phố xá ai cũng có lòng ngờ vực, cho nên đến hôm qua có tên công sai lảng vảng dò la xem chừng khẩn cấp lắm, vì sợ khi họ biết ngài ở đây mà đến bắt, thì không tiện cho ân nhân.
Lỗ Đạt nói :
- Nếu vậy thì tôi xin đi chỗ khác cho rảnh.
Viên Ngoại có dáng ân cần mà nói:
- Bây giờ giữ Đề hạt ở đây, cũng e có điều không tiện thực, song nếu cho ngài đi, thì chúng tôi lại càng không phải lắm, vậy tôi có một kế này, có thể tạm yên mà lánh nạn được, nhưng chẳng hay Đề Hạt có ưng ý hay không ?
Tôi bây giờ đang lúc tội nợ đến nơi, nếu lại được chỗ yên thân thì còn gì mà không ưng ý?
- Nếu như vậy thì hay lắm, cách đây vào khoảng 30 dặm có một tòa núi gọi là Ngũ Đài Sơn, trong có viện Văn Thù tức là chùa Đạo Tràng Văn Thù Bồ Tát, có năm bảy trăm vị sư tu hành ở đó. Trước đây các cụ tôi bỏ tiền ra tu bổ chùa ấy , công đức rất to mà sư cụ chùa ấy ở đấy là Trí Chân Trường Giả, lại chính là anh em thân thích với tôi vậy nếu Đề Hạt có bằng lòng sang đấy mà cát tóc đi tu, thì bao nhiêu phí tổn chi tiêu, tôi xin chịu tất.

Lỗ Đạt nghĩ một lúc rồi nói:
- Bây giờ tôi cũng không biết đi đâu cho được, vậy đành phải theo kế ấy là hơn.
Đêm hôm ấy bàn soạn xong rồi, sắm sửa các đồ hành trang lễ vật, rồi đến sáng hôm sau hai người cùng đi sang Văn Thù Viện. Vào khoảng trưa hôm sau đi đến chân núi Ngũ Đài, Lỗ Dạt cùng Triệu Viên Ngoại đi kiệu lên núi, sai đầy tớ vào
chùa báo cho sư cụ biết. Sư cụ nghe tin vội vàng dẫn đồ đệ đi ra tiếp đón. Khi vào đến phương trượng, sư cụ mời Triệu Viên Ngoại ngồi trên khách vị còn Lỗ Đạt thì ngồi ở ghế một bên đối diện với sư cụ.
Triệu Viên Ngoại gọi Lỗ Đạt đến bên cạnh bảo thầm rằng:
- Ông định xuất gia, sao lại ngồi đối diện với sư cụ thế?
Lỗ Đạt nói:
- Nào tôi có hiểu ra thế nào ở đâu?
Nói xong, chạy đến ngồi ở phía dưới Triệu Viên Ngoại, còn các vị sư Giám Tự và Thư Ký trong chùa, đều theo thứ tự mà ngồi cả hai bên. Bấy giờ người nhà Triệu Viên Ngoại đem các thứ lễ vật đến bày ở trên mặt án, trước chỗ sư cụ ngồi. Sư
cụ trông thấy cười bảo Viên Ngoại rằng:
- Sao người cho lễ vật luôn như thế, thực là phiền cho người lắm.
Gọi là có chút lễ mọn xin Hòa thượng nhận cho, có chi mà dám gọi là nhiều, vả lại tôi có một việc muốn sang kêu với ngài, xin ngài từ mẫn đi cho. Nguyên tôi có ngời biểu đệ họ Lỗ, trước đây đã theo đòi việc quân ở Quan nội, vì nay thấy chuyện đời man mác lắm nỗi đắng cay, muốn tình nguyện để xuất gia đầu Phật. Vậy dám mong Hòa thượng lấy lòng từ bi quảng đại mà chấp thuận cho, còn các việc phí tổn thế nào, tôi xin cáng đáng.
- Nếu vậy cũng là vẻ vang cho cửa Phật, lão sư tôi xin vui lòng nghinh tiếp ngay, bây giờ xin mời các vị xơi nước đã. Uống nước xong rồi, sư cụ gọi lũ Giám Tự và Thư Ký đến bàn chuyện cho người vào đầu Phật, và sai dọn cơm chay để tiếp đãi hai người. Khi ấy chư tăng bàn vụng với nhau:
- Anh chàng này trông hai con mắt hung ác thế kia thì tu hành sao được ? Ta nên vào bẩm với sư cụ để người xét kỹ xem sao. Đoạn rồi chư tăng cử một người vào mời Triệu Viên Ngoại và Lỗ Đạt ra ngồi ở khách sạn, rồi cùng vào bẩm riêng với sư cụ rằng:
- Người vừa rồi trông dáng dữ tợn hung hăng, mặt mũi thô bỉ như thế, nếu sư cụ cho ở chùa này, chỉ e sau đây sinh sự khó chịu gì chăng ?
Sư cụ nói:
- Ngời ấy là anh em của Triệu Viên Ngoại, công đức ở chùa ta, có lẽ nào mà không nhận được, các ngươi cứ an tâm, để ta xem thử ra sao Nói xong thắp một nén hương, ngồi xếp bằng tròn, miệng đọc mấy câu thần chú, rồi nhăm

mắt ngồi im một lúc. Đến khi cháy hết nén hương, mới mở mắt bảo chư tăng rằng:
- Được rồi, các ngươi không ngại, người ấy tuy bây giờ trông dáng hung hăng như thế song trên ứng với Thiên Tinh mà giữ lòng ngay thẳng, sau này chứng quả rất to, có lẽ các ngươi không bằng được, vậy chớ nên trở ngại làm chi ?
Chư tăng nghe vậy, không dám nói năng gì nữa, sư cụ sai dọn cơm lên mời khách thụ trai, thụ trai xong rồi, Viên Ngoại bỏ tiền ra sai người sắm sửa lễ vật, và may mũ áo, sắm giầy dép nhà chùa cho Lỗ Đạt.
Ngày hôm sau các vật liệu đã chuẩn bị sẵn sàng, chư tăng ăn mặc lễ phục, đội mũ pháp giới, mặc áo cà sa, ngồi sáp hàng hai bên pháp tọa, còn sư cụ thì ngồi trước Phật đài, bày các đồ lễ phẩm lên trên, rồi thỉnh chuông niệm Phật mà đọc sớ dâng hương, khi đọc sớ xong đạo đồng dẫn Lỗ Đạt đến trước pháp tọa, bỏ khăn mũ đi rồi, đạo đồng lấy dao cắt tóc.
Bấy giờ Lỗ Đạt đã thấy đầu trọc lóc, duy còn mấy cái râu cong ngược ở mép về cằm, thì ra dáng đắc chí mà rằng :
- Phải, để mấy cái râu này cho mỗ thì thích thú lắm .
Chư tăng nghe nói buồn cười đến chết, song có sư cụ ở trên, cho nên không ai dám hở răng nữa.
Sư cụ cùng chư tăng lại đồng thanh đọc mấy câu kệ, rồi đạo đồng cắt xoẹt cả râu ria Lỗ Đạt không còn để lại chút gì. Đoạn rồi sư cụ đặt pháp danh Lỗ Đạt là Trí Thâm, và giao cho các đồ pháp giới cà sa cùng gậy, giầy nhà Phật. Trí Thâm ăn bận áo nhà chùa tử tế, rồi Giám Tự dắt vào trước pháp tọa, sư cụ làm phép mà đọc rằng:
- Phép tu hành: Điều thứ nhất, phải noi theo Phật tính; Điều thứ nhì, giữ gìn khuôn phép; Điều thứ ba, phải theo bạn theo thầy; thế gọi là Tam quy. Còn như ngũ giới thì: Một là không được giết loài sống; Hai là không được trộm cắp; Ba là không được tà dâm; Bốn là không được ham rượu; Năm là không được nói càn năm điều ấy có giữ được không ?
Trí Thâm bỏm bẻm trả lời;
- Dạ , tôi nhớ rồi.
Chư tăng ai cũng bật cười không nhịn được. Bấy giờ các lễ đã xong, Triệu Viên Ngoại mời tất cả các chư tăng ra chỗ Vân tường rồi Giám tự dẫn Trí Thâm đi chào các sư huynh sư đệ khắp cả một lượt đến chiều mới xong.
Sáng hôm sau Triệu Viên Ngoại sắp sửa ra về, sư cụ cùng tất cả tăng đồ đều đưa chân xuống cửa núi .
Viên Ngoại quay lại nói với chư tăng rằng:
- Em Trí Thâm xưa nay vốn tính thô mãng ăn nói tục tằn vậy, trong khi ở đây ăn mày lộc Phật, lỡ có điều chi không phải, dám xin Hòa thượng, và dưới các sư phụ đều lấy lòng từ mẫn thương đến tôi, mà tha thứ tội đi cho,

thì tôi được đội ơn vạn bội.
Sư cụ đáp:
- Cái đó Viên Ngoại cứ yên tâm, tiểu tăng tôi xin hết lòng uốn nắn dần dần mới được.
Viên Ngoại lại gọi Trí Thâm ra dưới gốc cây tùng, mà dặn nhỏ rằng:
- Hiền đệ ở đây không phải chỗ tầm thường, phàm việc gì cũng nên cẩn thận chớ để lỡ ra mà khó xử trí về sau. Còn tiền nong áo xống, thì tôi khắc xin chu tất cả cho.
Trí Thâm gật đầu nói:
- Việc ấy quan bác không phải dặn, tôi đây xin y lời được cả.
Khi đó Triệu Viên Ngoại bái từ sư cụ cùng các tăng đồ và Trí Thâm mà trở về nhà.
Lỗ Trí Thâm thấy Viên Ngoại về rồi, một mình vơ vẩn đi vào Phật đài, nằm vật xuống sập mà ngủ ngay một giấc.
Các tăng đồ thấy vậy thì túm đến dựng dậy mà bảo rằng:
- Đã xuất gia thì phải học ngồi, chứ nằm thế này không được.
Trí Thâm giận mà nói:
- Việc ta ta ngủ, có can gì đến các ngươi
Nói xong lại nằm vật xuống ngủ, không ai còn ngăn cản được.
Sáng hôm sau bọn tăng đồ toan lên mách với Hoà thượng, nhưng có một người gạt đi rằng:
- Sư cụ đã nói về sau tất hẳn hơn cả chúng ta vậy ngày nay có nói cũng vô ích, thôi mặc quách hắn là xong.
Trí Thâm không thấy ai nói đến lại càng tự do hơn trước, cứ chưa tối thì đã nằm sóng sượt ra sập để ngủ tiếng ngáy ầm ầm như sấm động, rồi lại phóng uế ra khắp cả đằng sau điện, làm cho bẩn thỉu không ai chịu được. Lũ tăng bất đắc dĩ phải vào bẩm với sư cụ.
Sư cụ gạt đi rằng:
- Thôi, nên nể mặt Triệu Viên Ngoại, cứ để cho hắn ở đây, rồi sau hắn phải sửa đổi dần đi.
Từ đó không ai dám nói đến Trí Thâm nữa.
Lỗ Trí Thâm ở Ngũ Đài Sơn được 4, 5 tháng trời, rất lấy làm khó chịu, một hôm gặp buổi mát trời, chàng ta mặc áo thắt đai, chân vận đôi giầy thầy chùa, đi lững thững ra mái đình ở lưng chừng sườn núi, ngồi chơi vơ vẩn một mình. Trong bụng chợt nghĩ:
- Ta mọi khi vẫn cứ rượu ngon thịt béo ăn uống luôn mồm, thế mà bỗng dưng dắt ngay vào đây làm một bác thầy chùa, ăn không được ăn, uống không được uống, như thế có tức hay không? Lão Triệu Viên Ngoại mấy hôm nay cũng không thấy sai người đưa gì đến đây cho ta chén cả, không biết làm cách gì có rượu uống cho đỡ thèm bây giờ ? Đương nghĩ vẩn vơ

như vậy thì thấy một anh chàng quẩy hai thùng rượu ở chân núi đi lên, miệng hát nghêu ngao:
Non xa có phải chiến trường
Mục đồng nhặt ngọn gươm tàn ngày xưa ?
Gió dồn ngọn nước sông Ô
Nỉ non như tiếng Ngu Cơ biệt chồng
Lỗ Trí Thâm thấy anh chàng vừa đi vừa hát, khi lên đến mái đình, thì đặt gánh xuống ngồi nghỉ, liền cất tiếng hỏi rằng:
- Anh kia gánh những gì trong thùng đó ?
- Thưa tôi gánh rượu đây.
- Rượu bao nhiêu tiền?
- Hòa thượng hỏi đùa làm gì thế?
- Ta lại đùa với ngươi hay sao? Ta hỏi thực đó.
- Rượu đây tôi gánh lên trên núi để bán cho đám kiệu phu, đám nhà bếp, cùng các hàng quán họ mua chứ như ở trong chùa, thì sư cụ đã có lệnh cấm, nếu ai bán rượu cho các vị sư, tất là bị phạt tất cả tiền rượu, mà đuổi đi ngay lập tức, vậy hòa thượng hỏi làm chi ?
Lỗ Trí Thâm cáu lên mà rằng:
- Thế thì ngươi không bán cho ta hay sao?
- Hòa thượng giết, tôi cũng không dám bán.
- Ta không giết ngươi để làm gì, ta chỉ hỏi mua rượu của ngươi để uống thôi.
Anh kia xem chừng núng thế, không cự nổi được hòa thượng, liền nhắc gánh lên vai mà chạy. Trí Thâm vùng dậy đuổi theo, nắm lấy gánh rượu rồi đá cho anh chàng kia một cái, ngã lăn queo xuống đất, rồi hai tay xách hai thùng rượu, đi lên mái đình, ngồi khật khà khật khưỡng một mình múc rượu mà uống. Được một lát uống hết hẳn một bên thùng rượu, liền gọi tên bán rượu mà bảo rằng:
- Rượu ta mới uống có một thùng, sáng mai đến đây mà lấy tiền.
Bấy giờ anh kia mới lóp ngóp bò dậy, vừa đau đớn vì bị đá, vừa phần sợ sư cụ biết thì khổ tới thân đành phái im hơi nín tiếng, đem thùng rượu còn lại, chia làm đôi mà quảy đi cho thoát. Khi ấy Lỗ Trí Thâm nghe trong mình đã say sưa nóng nảy, liền cởi áo bờ mũ cho mát, rồi khệnh khạng đi thẳng về chùa. Vừa khi lên tới cổng chùa đã thấy hai tên canh cửa cầm roi chạy ra ngăn lại mà cự rằng:
- Anh là người tu hành, mà sao lại say sưa như thế Sư cụ đã ra lệnh cho các hòa thượng, nếu ai phá giới uống rượu thì phạt đánh 40 roi, bằng những người canh cổng để cho các sư say rượu vào chùa thì cũng phải phạt đòn một chục. Vậy anh đi
xuống ngay đi, thì tôi tha cho mấy chục roi đòn ấy.
Lỗ Trí Thâm vừa bước chân vào cửa thiền môn, tính cũ vẫn còn hăng hái,

nay nghe thấy lũ kia nói vậy, thì trừng mắt lên mà nói rằng:
- A! Quân này gớm thực, bây muốn đánh nhau, thì ta đánh nhau cho mà xem.
Hai tên kia thấy vậy, thì một tên chạy vội vào trong chùa, còn một tên giả cách giơ roi ra để giữ Trí Thâm lại.
Trí Thâm sốt ruột sấn vào gạt hất đầu roi đi rồi tát cho tên kia một cái lộn chúi vào trong cổng. Tên kia vừa ngóc đầu toan dậy, lại bị Trí Thâm đánh cho một quyền ngã gục xuống đất, kêu ầm ĩ cả, rồi Trí Thâm vừa vội vội vàng vàng vừa chạy vào chùa, vừa quay lại nói rằng:
- Ông hãy tha cho mày đấy.
Trong kia Giám Tự nghe thấy tên canh cửa vào báo thì vội vàng gọi những tên nhà bếp cùng là phu kiệu tất cả tới hai ba mươi người đều cầm roi vác gậy đổ ra ngăn cản Trí Thâm. Trí Thâm thấy vậy thét lên một tiếng như sấm vang trên núi rồi phóng bộ vào toan đánh. Đám kia thấy Trí Thâm ra dáng hung tợn, thì ai nấy đều sợ hãi cùng nhau nấp vào trong điện mà khép cửa lại. Trí Thâm đẩy sấn vào trong điện đánh cho anh nào anh nấy chạy thoát thân không kịp. Giám Tự thấy nguy cấp đến nơi hớt hải chạy vào báo cho sư cụ biết.
Sư cụ nghe nói mải mốt dẫn mấy tên đồ đệ chạy ra đến chỗ Lỗ Trí Thâm mà nạt lên rằng :
- Trí Thâm không được vô lễ ở đây.
Lỗ Trí Thâm tuy bấy giờ say rượu nhưng cũng biết sợ sư cụ một chút liền chạy đến gần trước mặt vái chào sư cụ rồi trỏ xuống dưới điện mà thưa rằng:
- Trí Thâm này uống có mấy hớp rượu cũng không chọc ghẹo đến ai thế mà họ lại kéo nhau đến đánh là nghĩa gì vậy?
Sư cụ kiếm lời dấu dịu mà rằng:
- Ngươi hãy nghe lời ta mà đi ngủ đi, rồi đến mai sẽ hay.
Trí Thâm vâng lời rồi nói một mình rằng:
- Nếu ta không nể lời sư cụ thì tất là đánh chết chúng bây mới thôi.
Nói đoạn sư cụ sai đồ đệ đưa Trí Thâm về tăng phòng để nghỉ.
Bấy giờ chư tăng lại phàn nàn với sư cụ rằng:
- Hôm nay sư cụ nghĩ thế nào? Phỏng có dung người ấy ở trong chùa để làm loạn thanh quy được nữa hay không?
- Bây giờ vẫn biết rằng như thế, nhưng sau này làm thế nào hắn cũng có ứng quả to, vả chăng mình cũng phải nể mặt ông Triệu Viên Ngoại, mà hay dung thứ cho hắn rồi mai ta sẽ dặn bảo hắn thì tất là hắn cũng tỉnh ra dần dần.
Chư tăng nghe nói ai cũng cười thầm, mà không dám nói gì.
Sáng hôm sau sư cụ sai người gọi Lỗ Trí Thâm đến mà bảo rằng:
- Triệu Viên Ngoại đưa ngươi đến đây để ăn chay niệm Phật, ta đã răn bảo các lẽ, phàm nhà tu hành là không được sát sinh, hai là không được trộm

cướp, ba là không tà dâm, bốn là không được ham rượu, năm là không được nói càn có giữ đủ năm điều ấy mới là đắc đạo; nay ngươi mới tới đây được ít lâu, mà đã rượu chè be bét đánh hết người này đến người kia, làm cho ầm ĩ cả chùa lên, như thế là nghĩa làm sao ?
Trí Thâm quỳ xuống mà đáp rằng:
- Từ nay không dám như thế nữa.
Sư cụ lại nghiêm trách rằng:
- Một người xuất gia đầu Phật mà rượu chè be bét, làm hại đến thanh quy như thế, nếu ta không nể lòng Triệu Viên Ngoại, thì ta không dung ở chùa này nữa, vậy từ nay ngươi hãy liệu thân mà chừa đi mới được.
Trí Thâm cung kính vâng lời mà đoan rằng:
- Không bao giờ dám làm như thế nữa.
Đoạn rồi sư cụ lưu Trí Thâm ở phương trượng, cho cùng ngồi ăn cơm, mà lấy lời khuyên bảo mơn man, khiến cho trong lòng tự hối mà tỉnh ngộ ra dần. Cho hay:

Cương cường bạo ác đến đâu
Nước mưa đạo đức tưới lâu cũng mềm.

Lỗ Trí Thâm từ khi phải một bữa say hôm ấy, rồi đến ba tháng trời không hề dám bước chân ra ngoài cửa chùa nữa. Chợt có một hôm chiều trời ấm áp, đương độ tháng hai, một mình ngồi buồn bã ở chốn tăng phòng, liền lững thững dạo chơi mát.
Khi đi đến sườn đồi Ngũ Đài đương đứng xem phong cảnh làm vui, bỗng nghe thấy tiếng lốp đốp lát chát ở đàng xa đưa đến, Trí Thâm vội vàng quay về tăng phòng lấy thêm ít tiền bỏ vào túi rồi lững thững ra đi. Một mình vơ vẩn đi mãi đến núi Ngũ Đài thì thấy cửa nhà đông đúc hàng quán xôn xao, hiển nhiên là một nơi thành thị Trí Thâm tự nghĩ trong bụng:
- Nếu ta sớm biết đây có phố xá hàng quán thế này thì những khi cao hứng phải xuống đây đánh chén, can chi mà phái cướp rượu của ai. Bụng nghĩ chân đi, vừa đến trước một cửa hàng thợ rèn, có mấy người đương ngồi đánh rèn tại đó, Trí Thâm liền đi thẳng vào trong hàng quán mà hỏi rằng:
- Các anh làm thợ rèn ở đây có thép tốt hay không ?
Anh thợ rèn ngẩng trông lên thấy Lỗ Trí Thâm, tuy ăn mặc lối nhà chùa, song mặt mũi dữ tợn, mà mái tóc lại dở ngắn dở dài, trong bụng cũng có phần kinh sợ, bèn mời Trí Thâm ngồi mà hỏi rằng:
- Chẳng hay hòa thượng muốn đánh vật gì để dùng ?
- Ta muốn đánh một cây thuyền trượng, và một thanh giới đao nhưng không biết rằng có thép tốt hay không?
- Bẩm có, hòa thượng định dùng bao nhiêu cân để đánh thuyền trượng ?

- Ta muốn đánh cây thuyền trượng nặng 100 cân, có thép tốt không ?
Phó rèn cười mà đáp rằng:
- Bạch hòa thượng, thế nào mà tôi đánh không được nhưng chỉ sợ hòa thượng không dùng nổi mà thôi, đến như cây đại đao của đức Thánh Quan ngày trước, cũng chỉ có 80 cân nữa là .
Trí Thâm cau trán mắng rằng:
- Ta đây lại không bằng Quan Công à? Hắn cũng là người chứ gì?
- Cứ như ý chúng tôi, chỉ đánh vào khoảng 40-50 cân, cũng nặng lắm rồi.
- Ờ thôi ta cũng nghe lời anh cứ đánh 80 cân, nặng bằng cây đao của Quan Công cũng được.
Phó rèn nghĩ một lát rồi nói:
Tôi thiết tưởng sư phụ to béo như thế, mà cầm cái gậy nặng quá thì không tốt, vậy tôi xin chọn thứ thép tốt đánh độ 62 cân cũng được, còn thanh giới đao thì tôi hiểu rồi, bất tất phải nói nữa.
Trí Thâm gật đầu nói:
- Cũng được, tất cả hai cái ấy, ngươi lấy bao nhiêu tiền?
- Tôi không nói thách, xin sư phụ cứ cho đủ 5 lạng bạc mới được.
Trí Thâm đưa tiền mà nói:
- Được, 5 lạng ta cũng trả cho anh, nếu anh đánh được tốt thì ta thưởng thêm cho cũng nên.
Phó rèn nhận tiền rồi nói:
- Chúng tôi xin đánh cẩn thận cho sư phụ.
Lỗ Trí Thâm lại bảo với phó rèn rằng:
- Ta còn ít tiền lẻ ư đây, anh đi mua rượu về uống với ta một thể cho vui.
Phó rèn nghe nói từ chối rằng:
Tôi còn bận việc làm ăn, không thể hầu rượu ngài được, vậy xin sư phụ cứ tự nhiên cho.
Trí Thâm đứng dậy, ra khỏi nhà lò rèn được dăm ba mươi bước thì thấy có hàng rượu ở đó, liền bước rảo cẳng, vào hỏi mua rượu để uống.
Nhà hàng thấy vậy, không dám bán mà nói rằng:
- Sư cụ trên chùa đã truyền lệnh, chúng tôi không được bán rượu cho các vị sư, nếu mà bắt được bán vụng thì tất phải phạt, mà tịch ký cả tiệm , vậy xin sư phụ tha lỗi cho, không khi nào chúng tôi dám như thế. Trí Thâm thấy vậy, đành phải ra đi, tìm hàng khác. Ngờ đâu đi đến dăm bảy hàng, mà không hàng nào bán cả. Trí Thâm lấy làm tức giận lẩm bẩm nói một mình rằng:
- Ta không nghĩ được kế gì mà uống rượu lấy một bữa, thì tức quá.
Chợt đâu trông thấy phía cuối chợ đằng xa, phảng phất có Hạnh Hoa Thôn ở đó, Trí Thâm nghĩ ngay ra một kế, rồi xăm xăm đến, hàng rượu vắng vẻ quạnh quẽ, bước vào ngồi ở gần cạnh cửa sổ gọi chủ hàng mà bảo rằng:
- Tôi ở đằng xa qua tới chốn này, muốn mua rượu uống chơi, xin chủ nhân

bán cho tôi một ít.
Chủ hàng nhìn Trí Thâm một lượt rồi hỏi rằng:
- Hòa thượng ở đâu mới tới đây ?
Tôi là người tăng lữ ở đường xa đi qua đây thôi.
- Nếu có phải người tu hành ở trên núi Ngũ Đài thì tôi không bán.
- Không phải, cứ đem rượu ra đây bán cho tôi.
Chủ hàng nhận kỹ Trí Thâm, vừa phần lạ mặt, vừa phần lạ tiếng thổ dân thì cũng tin cho là thực liền hỏi ngay rằng:
- Người định lấy bao nhiêu rượu?
- Không cán phải hỏi, hãy cứ mang cho tôi mấy be lớn đã.
Chủ hàng đem rượu đến, Trí Thâm uống luôn mấy mươi be một lúc rồi quay ra hỏi chủ hàng rằng:
- Ở đây có thịt thà gì đem bán cho tôi một thể?
Chủ hàng nói:
- Thưa ngài, sáng hôm nay hàng tôi vẫn có thịt bò nhưng bây giờ bán hết cả rồi .
Vừa nói xong thì Lỗ Trí Thâm ngửi thấy mùi thịt thơm xông đặc lên mũi liền đứng dậy chạy vào sân trong thấy bên cạnh tường có nồi thịt chó đương nấu bèn bảo với chủ hàng rằng:
- Trong nhà có thịt chó sao bác không bán cho tôi ?
- Thưa ngài tôi sợ những người xuất gia không xơi được thịt chó, cho nên không dám hỏi.
Trí Thâm nói:
Tôi có tiền đây sao lại không ăn được?
Nói xong liền lấy tiền đưa cho chủ hàng mà bảo rằng:
- Tiền đây hãy bán cho tôi nửa quầy.
Chủ hàng mải mốt lấy nửa quầy thịt chó mang ra để trước mặt bàn. Trí Thâm trông thấy cả mừng giơ tay cầm lấy đùi chó vừa xé vừa ăn, lại vừa uống hết mươi be rượu nữa. Khi ấy trong bụng hãy còn thòm thèm liền gọi chủ hàng ra để mua thêm.
Chủ hàng có ý ngần ngại mà từ chối rằng:
- Bạch ngài chỉ còn có ngần ấy mà thôi.
Trí Thâm nghe nói tức giận quắc mắt lên mà hỏi:
- Nơi bán rượu, theo àu gọi là Hạnh Hoa Thôn - Ta ăn không của ngươi hay sao ? Mà ngươi bán cho ta có bằng ấy ?
Chủ hàng nghe giọng hòa thượng đã có hơi rượu thì không dám dùng dằng, liền hỏi ngay rằng:
- Ngài định mua bao nhiêu nữa
- Ngươi cứ đem một thùng nữa ra đây.
Chủ hàng bất đắc dĩ lại phải mang một thùng rượu nữa ra. Trí Thâm gật gù

ngồi uống mãi đến hết cả thùng rượu mới thôi. Bấy giờ còn thừa lại nửa quầy thịt nữa, Trí Thâm lại đút túi để mang về. Khi đi ra đến cửa còn quay lại mà bảo chủ hàng rằng:
- Ngày mai nếu có tiền, thì tôi lại đến đây nhé?
Nói xong quay gót sồng sộc đi thẳng về lối Ngũ Đài Sơn, chủ hàng trông thấy chỉ lắc đầu le lưỡi mà không dám nói làm sao cả. Trí Thâm đi về đến mái đình ở lưng chừng núi ngồi đó một hồi, nghe hơi rượu đã bốc lên nồng nực, liền đứng dậy mà nói một mình:
- Ta lâu nay không đi bài côn bài quyền nào, nghe trong mình không được khỏe mạnh, bây giờ tiện đây thử giở vài ngón xem sao? Nói đoạn đi xuống sân đình, xắn hai tay áo lên, rồi đánh bên nọ đấm bên kia, hất lên đá xuống, lấy sức lấy gân, múa may một mình, đoạn rồi chạy lên đánh vào cái cột ở góc đình một quyền rất mạnh, làm cho cái cột gãy hẳn ra đôi đoạn mà một bên góc mái đình cũng đổ khíu xuống.
Bấy giờ bọn canh cổng ở trên nghe thấy tiếng đánh sầm giữa lưng chừng núi ngó cổ ra nom thì thấy Lỗ Trí Thâm đương chân thấp chân cao đi sồng sộc lên núi, bèn cùng lắc đầu mà bảo nhau rằng:
- Khổ chưa? Thằng súc sinh hôm nay lại say quá rồi chúng ta phải đóng cổng lại mới được.
Nói đoạn khép hai cánh cổng chùa, khóa chặt lại tử tế, rồi cùng đứng vào chỗ khác cửa mà nom ra, thì thấy Lỗ Trì Thâm vừa đi tới nơi, giơ tay đập cửa mà gọi ầm ầm lên như hổ thét.
Lũ canh cổng cứ đứng yên đó, không ai dám mở cổng ra. Trí Thâm lại đạp gõ hồi lâu không ai chịu mở quay cổ ra phía cổng bên tả, thấy có pho tượng Kim Cương ở đó, liền quát lên rằng:
- Thằng quái này to lớn như thế, mày không mở cửa cho ta, lại còn giơ quyền để dọa ta à? Nói thiệt ta đây không sợ mày đâu? Nói dứt lời rồi nhảy tót lên bệ, vớ thanh củi nhằm căng tượng mà vụt lấy vụt để , bao nhiêu những phấn son sơn nhựa, đều long bật ra cả. Lũ canh cổng nom thấy vậy cả kinh, mải mốt bảo nhau chạy vào báo với sư cụ.
Ngoài kia Trí Thâm đứng đợi hồi lâu, không có ai ra mở cửa, lại quay cổ nom sang bên hữu cũng thấy pho tượng Kim Cương ở đó, trong lòng lấy làm tức giận quát to lên rằng:
- Lại thằng này cũng há hốc miệng mà cười ta nữa hay sao?
Đoạn rồi cũng nhảy lên bệ, đá luôn vào cẳng pho tượng mấy cái đổ lăn đùng xuống đất mà đứng cười ha hả một mình. Khi đó lũ canh cổng chạy vào báo cáo với sư cụ, thì sư cụ gạt đi mà bảo rằng:
- Thôi các ngươi cứ ra đi, để đấy mặc hắn.
Vừa nói xong thì lại thấy lũ Giám Tự và Thủ Tự chạy mải mốt vào mà bạch rằng:

- Thằng khốn nạn hôm nay lại say rượu quá, hắn đã đánh đổ cả mái đình, và đương phá hủy hai pho tượng Kim Cương ở ngoài kia.
Sư cụ nghe nói vậy, cũng chỉ ung dung mà đáp lại rằng:
- Xưa nay đến ông Thiên Tử còn sợ thằng say rượu, huống chi chỉ là lũ thầy chùa . Còn như hai pho tượng Kim Cương cùng mái đình kia, nếu hắn có đánh hỏng đến đâu, thì đã có Triệu Viên Ngoại làm đền ở đấy, can chi mà nói cho phiền.
Chư tăng có ý không bằng lòng mà nói:
- Pho tượng Kim Cương là chúa tể ở rừng cửa núi, có lẽ nào mà thay đổi dễ dàng như thế được ?
Sư cụ lại cười mà đáp:
- Cứ gì pho tượng Kim Cương Cho đến hắn phá hỏng ngay tòa Phật TamThế cũng mặc lòng hắn vậy chứ còn biết làm sao được? Các ngươi không nhớchuyện hung tợn bữa trước hay sao . Lỗ Trí Thâm đứng ở ngoài đợi mãi không có ai mở cửa cho thì nóng tiết mà quát lên rằng:
- Đồ ăn mày kia, không mở cửa cho ta vào, thì ta cho một mồi lửa đốt tiệt cả chùa chiền bây giờ.
Chúng tăng nghe thấy vậy, thì anh nào anh nấy đều phải kinh sợ gọi người canh cổng bắt mở cửa cho Trí Thâm vào. Lũ canh cửa cũng run sợ khiếp vía, sẽ rón rén đến rút cái then khóa ra, rồi bỏ mặc cửa khép đấy mà chạy trốn mất cả. Bấy giờ chúng tăng cũng bỏ mà chạy trốn cả . Trí Thâm sốt ruột không thể nào đợi được liền giơ hai tay mà đẩy cửa một cái thật mạnh. Dè đâu then cửa ở trong đã tháo ra rồi, cho nên vừa đấy tay vào một cái thì cánh cổng mở tung làm cho Trí Thâm ngã ngay sấp mặt vào trong cổng, đoạn rồi lại mải mốt đứng dậy, mà xoa đầu xoa mặt, chạy sộc vào trong phòng.
Khi ấy có mấy vị sư đương ngồi ở trai đường với nhau, bỗng thấy Trí Thâm ở đâu lập cập bước vào, mặt đỏ bằng bằng như nước tượng sơn son, thì ai nấy kinh ngạc đều cúi đầu xuống, mà không dám ngẩng đầu lên nhìn, đoạn rồi thấy Trí Thâm chạy vào đến giường nằm vật xuống đấy, mà ghé cổ ra đất nôn mửa thốc tháo làm cho mọi người ngồi đấy đều bưng mũi lắc đầu không sao nhịn được. Trí Thâm nôn mửa hồi lâu, rồi lại ngồi chồm lên giường cởi áo bỏ mũ, bứt đứt cả thắt lưng, rồi lại lấy quầy thịt chó giắt ở trong bọc ra, mà nói một mình rằng:
- Tốt lắm! Bây giờ bụng lại đương đói đây, ta đem ra mà nhắm đi thôi.
Nói xong vừa xé thịt chó vừa ăn nhồm nhoàm ở miệng, rồi quay trước quay sau thấy mấy vị sư đương lấy vạt áo bịt mũi ngồi gần ở đó, liền giơ miếng thịt chó sang một bên kia mà bảo rằng:
- Các bác có ăn thịt chó không?
Vị sư ấy mải mốt nhảy xuống giường toan chạy, bất đồ bị Trí Thâm nắm tay kéo lại mà nhét cả vào mũi, vào mồm không sao cựa được. Các sư kia thấy

vậy túm đến để gỡ ra, thì Trí Thâm giơ ngay cẳng tay đánh vung xích chó, làm cho chư tăng và các khách nhà chùa đều chạy tán loạn.
Giám Tự thấy vậy, không đợi nói cho sư cụ biết, liền cho gọi tất cả nhà bếp, phu kiệu, cùng các vị chức vụ ở trong chùa, có tới hai trăm người đều cầm côn gậyđi vào tăng đường để chống cự lại. Trí Thâm trông thấy thế thì thét lên một tiếng rất to rồi chạy ngay vào Phật đường, vớ ngay cái án thư ở trước điện mà bẻ lấy hai cái chân án làm khí giới xông ra để đánh, chư tăng thấy khí lực Trí Thâm mạnh tợn quá chừng, thì anh nào cũng chùn tay lại mà không dám địch; Trí Thâm thừa thế đuổi tràn cho đến pháp đường mà đánh vung cả lên, không còn nể sợ điều chi.
Vừa khi ấy thì thấy sư cụ ở pháp đường quát lên rằng:
- Trí Thâm không được vô lễ thế? Các sư cũng phải im đi.
Chư tăng nghe sư cụ nói, thì tản mát mỗi người đi mỗi nơi không dám vẩn vơ quanh đấy. Còn Trí Thâm thấy chúng tăng đã tản mát rồi, cũng vất cả hai cái chân án xuống mà nói rằng:
- Xin sư cụ làm chứng cho tôi.
Bấy giờ sư cụ thấy Trí Thâm đã hơi có dáng tỉnh rượu, liền bảo rằng:
- Ngươi làm phiền lụy ta quá! Mới hôm nọ say rượu làm ầm cả lên, ta phải gửi giấy cho Triệu Viên Ngoại để viết thư sang tạ lỗi với chúng tăng, thế mà hôm nay lại say sưa làm loạn đến thanh quy đánh gãy cả tượng Kim Cương, đổ cả mái đình ở ngoài núi, rồi lại đánh nhau với chư tăng, như thế thì tội ác biết đâu mà kể?
Đạo Tràng Văn Thù Bồ Tát ở núi Ngũ Đài đây, là một nơi hương lửa thanh tĩnh biết mấy ngàn năm trời, nay có thể nào dung mọt người bậy bạ như thế mãi được Ngươi hãy theo ta vào đây, rồi ta sẽ liệu cho ngươi ở một chỗ khác mới được. Trí Thâm theo sư cụ vào trong phương trượng, sư cụ liền nhất diện sai gọi khách nhà chùa cho đâu vào đấy, nhất diện sai gọi chư tăng đi yên nghỉ hẳn hoi rồi giữ Trí Thâm ngủ ở đó một tối. Sáng hôm sau sư cụ mưu cùng chư tăng viết thư sang kể hết đầu đuôi cho Triệu Viên Ngoại biết, và hứa xin cho Trí Thâm đi một nơi khác.
Triệu Viên Ngoại tiếp được thư của sư cụ liền viết giấy trả lời, hẹn xin các nơi phá hoại đều sẽ xuất tiền tu bổ đền, còn Trí Thâm thì tùy ý sư cụ xử cho. Sư cụ xem thư của Triệu Viên Ngoại , liền sai đồ đệ lấy ra mấy bộ mũ áo của nhà sư, và 10 lạng bạc, rồi gọi Lỗ Trí Thâm đến mà bảo rằng:
- Ngươi ở đây đã mấy phen say sưa chè rượu lỗi đạo tu hành như thế, ta không thể nào dung túng được nữa, song ta cũng nể chút lòng Triệu Viên Ngoại bên kia, vậy ta cho ngươi một bức thư này, để đi tìm một chỗ mà yên thân, từ sau phải tỉnh hối dần đi mới được. Đây ta có câu kệ đoán trước để về sau ngươi sẽ nghiệm dần.
cho hay:

Cửa thiền vừa thủa vui chơi
Cũng toan chợp mắt sự đời bỏ qua
Hay đâu trần hải phong ba
Lửa lòng hồ dễ ai mà tưới tan ?
Một bầu nhiệt huyết chan chan,
Thân này nợ với giang san còn nhiều
Sá chi mặt nước cánh bèo,
Nam nhi hồ thĩ quyết liều mới gan . . .

Hồi 4
Chàng bé gan kinh hồn nơi ngọc trướng
Sư to bụng ra sức xóm Đào Hoa

Bấy giờ Trí Thâm đang đứng trước mặt sư cụ mà nói rằng:
- Sư phụ dạy sao, cũng xin theo mệnh, nhưng không biết rằng sư phụ cho ở nơi đâu?
Sư cụ nói:
- Ta có một người anh em, gọi là Trí Thanh thiền sư , hiện đương trụ trì ở chùa Đại Tướng Quốc bên Đông Kinh, vậy ta cho ngươi cầm một phong thư này, sang đó rồi ở đấy mà tu hành mới được. Còn bốn câu kệ ta đọc ra đây, thì ngươi nên nhớ lấy, mà suy nghiệm về sau:

Nói xong liền đọc bốn câu kệ rằng:
Gặp rừng thì dấy.
Thấy núi thì giàu.
Mua non thì mau.
Đến sông thì khác.
Trí Thâm nghe bốn câu kệ, nhận thuộc lòng tử tế, rồi lạy từ tạ sư cụ thu thập khăn gói hành lý, và từ giã chúng tăng mà đi xuống núi Ngũ Đài.
Bồng khăng giã cảnh giã thầy
Trời cao đất rộng thân này bốn phương
Các sư ở chùa thấy Trí Thâm đi rồi, thì ai nấy cũng có vẻ mừng. Cách đấy vài hôm Triệu Viên Ngoại đem tiền nong , thợ thuyền đến núi Ngũ Đài để sửa lại mái đình, và sửa sang hai pho tượng Kim Cương cho được hoàn nguyên như cũ.

Còn về phần Trí Thâm sau khi đã từ biệt, giã cảnh giã chùa, liền xăm xăm đi xuống nhà thợ rèn ở dưới chân núi, để lấy giới đao cùng thuyền trượng. Khi thợ rèn đã đánh xong rồi, Trí Thâm mua một cái bao dao để bỏ giới đao vào đó, và lại mua sơn để sơn thuyền trượng cho cẩn thận, đoạn rồi thưởng tiền cho thợ rèn, và khoác khăn gói, vác đao trượng đi sang Đông Kinh.
Trong nửa tháng trời Trí Thâm đi đường không hề vào một nhà nào để trọ, chỉ đến bữa ăn thì tìm vào hàng rượu hàng thịt, mà chén no say rồi lại một mình thui thủi ra đi. Một khẩu giới đao, một thanh thuyền trượng, bốn phương non nước như đón khách tang bồng, cái cảnh nhà sư lúc bấy giờ thực là thỏa chí, không bó buộc như lúc ở chùa. Một hôm Trí Thâm đi lững

thững trên đường, trông ra bốn bên một mầu nước biếc non xanh rất nên ngoạn mục, bèn vừa đi vừa ngắm một mình, mà mặt trời sắp lặn non tây không biết. Bấy giờ mới hoảng hốt đi chỗ trọ, nhng đường xa quãng vắng, chung quanh lạnh ngắt hơi người, không biết vào đâu cho được, bất đắc ở lại phải cố đi để tìm nơi khác. Chàng đi tới hai ba mươi dặm đường, qua một cái cầu, rồi đến một nơi trang viện, xung quanh cây cối um tùm, mà đằng sau toàn là non núi. Trí Thâm đi đến trước cửa trang viện, thấy những người ở trong đó đang rộn rịp tưng bừng, như là nhà đám, liền vào tận cổng, gọi trang khách ra để hỏi.

Vừa khi cất mồm toan hỏi, thì đã thấy trang khách nói trước lên rằng:

- Nhà sư đi đâu mà tối tăm lần mò đến đây?

Trí Thâm chống cây trượng xuống đất mà đáp rằng:

- Tôi đi đến đây lỡ độ đường, xin vào ngủ trọ một tối.

- Trong trang tôi có việc, không thể vào trọ được.

- Tôi chỉ trọ một tối, rồi sáng mai lại đi, sao mà không được?

- Thôi nhà sư đi tìm chỗ khác, chứ ở đây không trọ được đâu, trọ để mà chết hay sao?

- Nói lạ? Trọ một đêm mà chết cái gì?

Trang khách gắt lên rằng:

- Có đi thì đi đi, không thì trói vào kia bây giờ.

Trí Thâm nghe nói tức mình sẩn cổ lên mà mắng rằng:

- Thằng nhà quê này vô lý quá, ta làm gì mà bây bảo trói ta?

Lũ trang khách thấy vậy, thì đổ xô đến, đứa thì mắng đứa thì đuổi, đứa thì khuyên bảo nên đi. Bấy giờ Trí Thâm đã cáu tiết, toan giơ thuyền trượng để đánh, chợt có ông lão trạc ngoài 60 tuổi, chống một cái gậy rất dài, ở trong nhà đi ra hỏi lũ trang khách rằng:

- Chúng bay làm gì ầm ầm lên thế?

Trang khách đáp rằng:

- Bẩm có lão sư nào toan đến đánh chúng tôi ở đây.

Trí Thâm không đợi dứt lời, liền nói ngay rằng:

- Tôi là sư ở Ngũ Đài Sơn đi sang Đông Kinh có việc, nhân trời tối qua đây ngủ nhờ quý trang một tối, ai ngờ đám người nhà vô lễ, cứ toan những trói với đánh là nghĩa lý làm sao?

Ông lão nghe vậy bèn bảo Trí Thâm rằng:

- Nếu người có phải là ở bên Ngũ Đài Sơn, thì xin mời vào trong này.

Nói xong dẫn Trí Thâm vào trong nhà mời ngồi rồi nói rằng:

- Xin sư phụ tha lỗi cho, lũ người nhà chúng nó ngu si, không biết cho nên xấc láo như vậy, chứ chúng tôi đây xưa nay vẫn kính phật thờ trời, có đâu dám thế.

Ngày nay dẫu trong nhà tôi đây có việc, song để sư phụ nghỉ chơi một tối

cũng chẳng hại gì.
- Chẳng hay quý trang đây là nơi nào?
- Thưa người, tôi đây là người họ Lưu, đây gọi xóm Đào Hoa, cho nên người ta thường gọi tôi là Đào Hoa Trang Lưu Thái Công. Vậy dám hỏi sư phụ pháp hiệu là gì?
- Tôi nguyên người họ Lỗ, sau theo sư cụ Trí Chân tôi ở chùa Ngũ Đài, cho nên người đặt pháp hiệu là Lỗ Trí Thâm.
- Bây giờ đã tối, xin sư phụ ngồi nghỉ, rồi xơi cơm, nhưng chẳng hay sư phụ có dùng được đồ mặn không?
- Tôi đây bất cứ chay hay mặn, hễ có ruợu thì thịt trâu bò tôi ăn cũng được.
- Nếu vậy thì tôi xin bảo người nhà, dọn rượu sư phụ xơi.
Nói đoạn gọi trang khách lấy ruợu thịt và các thứ rau quả cơm nước lên, để thiết đãi nhà sư .
Trí Thâm bỏ tay nải, cởi bao đao ra để một bên, rồi gắp thịt ăn, uống tự do một lúc, hết sạch cả cơm rượu và một mâm thịt, làm cho Lưu Thái Công trông thấy mà phải kinh sợ.
Được một lát Lưu Thái Công bảo trang khách, dọn một trang phòng ở bên ngoài, để cho Trí Thâm nghỉ mà dặn rằng:
- Sư phụ đi nghỉ nếu đêm nay ở đây có xẩy ra huyên náo, thì sư phụ cũng mặc đấy mới được.
Lỗ Trí Thâm liền hỏi:
- Vậy thì ở quý trang có việc chi làm vậy?
Việc đó các ngài đã tu hành, thì không nên hỏi đến làm chi?
Trí Thâm lại hỏi:
- Tôi trông Thái Công làm sao mà không được vui vẻ như thế
Chẳng hay vì tôi đến đây có phiền nhiễu đến Thái Công, thì sáng mai tôi sẽ tính tiền trả lại Thái Công.
- Sư phụ nói làm gì vậy? Nhà tôi đây thiết đãi chư tăng cũng nhiều, có đâu một mình ngài lại không chu tất nổi hay sao? Tôi đây sở dĩ phiền muộn là vì hôm nay phải gả chồng cho đứa con gái đó thôi.
Trí Thâm cười mà đáp rằng:
- Lạ chưa? Con trai lớn thì lấy vợ, con gái lớn thì lấy chồng, đó là lẽ thường trong trời đất, can chi mà cụ phải lo?
Đành vậy, nhng việc hôn nhân này, có phải là tôi ưng thuận ở đâu?
Trí Thâm lại cười mà nói rằng:
- Ông cụ này mới lạ chứ? Đã không bằng lòng thì sao lại gả chồng cho nó?
- Tôi xin kể nguyên ủy, để sư phụ nghe :
- Nguyên tôi chỉ có một đứa con gái, năm nay 19 tuổi, chưa dám gả chồng. Nhân gần đây ở trên núi Đào Hoa Sơn, có hai ông Đại Vương đến đóng trại ở đó, tụ đến năm bảy trăm người để cướp bóc nhân gian, mà quan quân trị

mãi không nổi.
Sau có một người biết nhà tôi có đứa con gái, liền đưa sang đây 20 lạng vàng, và mấy tấm lụa, mà bắt ép phải gả, đã hẹn đến hôm nay là làm lễ thành hôn. Tôi đã định từ chối, song thế mình yếu đuối không làm gì được, đành phải chịu vậy, vì thế cho nên tôi phiền não thế thôi ! .
Trí Thâm nghe dứt lời liền nói:
- Ồ ? Té ra câu chuyện như thế đấy, nếu vậy thì tôi có cách để khuyên giải, cho người ấy hồi tâm hướng đạo được. Cụ ơi? Cụ đừng lo nghĩ thêm phiền!
- Chết nỗi? Khuyên giải chi? Hạng ấy họ ăn thịt người không tanh, làm thế nào cho họ hồi tâm hướng đạo được?
Tôi ở Ngũ Đài Sơn, nhờ sư phụ tôi dạy được một phép mầu, dẫu đến sắt đá cũng có thể chuyển được, chẳng lọ là người. Bây giờ cụ cứ bảo cho cô dâu đi một chỗ khác, còn trong phòng cứ mặc cho tôi vào đấy, rồi tôi sẽ có cách khuyên giải người kia.
Lưu Thái Công hơi có vẻ mừng mà rằng:
- Nếu vậy thì hay lắm? Nhưng chỉ sợ chạm phải râu hùm, thì hơi nguy hiểm mà thôi.
Không hề chi! Cụ cứ để mặc tôi, tôi sẽ xử được.
Bây giờ trang khách đứng đấy, đều lấy làm kinh lạ. Đoạn rồi Lưu Thái Công lại nói với Trí Thâm rằng:
- Nếu vậy thì nhà tôi thực là có phúc, mới gặp được đức Phật giáng thế mà cứu độ cho; Nhng chẳng hay sư phụ có xơi cơm nữa hay không?
- Cơm thì không cần nữa, nhưng nếu có rượu cho tôi một ít cũng hay.
Lưu Thái Công vâng dạ luôn mồm, rồi sai trang khách lấy một con vịt quay và một bình rượu lớn cho Trí Thâm uống. Trí Thâm ngồi uống hai ba mươi bình rượu, lại ăn hết cả con vịt quay, rồi đứng dậy hỏi Thái Công rằng:
- Cụ đã cho cô con gái đi trốn chưa?
- Bẩm đã.
Nếu vậy thì cụ cho dẫn tôi vào phòng đợi tân lang đến.
Nói đoạn sai người nhà vác khăn gói và tự cầm đao trượng đi theo Thái Công vào trong phòng. Khi tới nơi Lỗ Trí Thâm bảo cho Thái Công trở ra, để một mình ở trong phòng, đoạn rồi đem các bàn ghế về một bên, để đao với trượng lên giường, rồi cởi quần áo nhảy lên giường, để ngồi chồm chỗm ở đó.
Ngoài kia Lưu Thái Công, vừa mới bày biện bàn tiệc xong, thì đã xa trông thấy đèn đuốc sáng trưng, người ngựa tấp nập, ở đằng xa kéo đến, liền mải mải mốt mốt chạy ra cổng để đón. Khi toán ấy gần tới nơi thì thấy cờ quạt phất phới, sáng choang, một lũ tiểu lâu la đầu đội khăn đỏ, lưng thắt dây đỏ, cầm hai hàng đèn lồng đi trước, rồi đến vị Đại Vương cỡi con ngựa trắng lông quăn đi giữa.

Lưu Thái Công thấy Đại Vương xuống ngựa, thì vội vàng quỳ ngay xuống đất, rồi rót rượu để dâng.
Đại Vương thấy vậy, chạy đến nắm tay Thái Công dắt dậy mà rằng:
- Bây giờ cụ là nhạc phụ tôi, sao lại quỳ như thế?
Lưu Thái Công nói:
- Thưa ngài, tôi là thuộc hạ của ngài, có đâu dám vô lễ thế được?
Bấy giờ Đại Vương hơi có dáng say, liền bảo Thái Công rằng:
- Cụ được người con rể như tôi, tưởng không còn gì hơn nữa?
Nói xong uống luôn ba chén rượu, rồi đi thẳng vào trong nhà ngồi nghỉ, và gọi lũ lâu la đến trước thềm, để hòa nhạc khua trống làm vui.
Đại Vương hỏi Lưu Thái Công rằng:
- Dám thưa trượng nhân, phu nhân nhà tôi đâu?
- Thưa ngài, cháu nó còn thẹn, chưa dám ra đây nghinh tiếp.
Đại Vương cười nói rằng:
- Đem rượu đây, để ta mời trượng nhân đã.
Nói đoạn tay cầm chén rượu đưa mời Thái Công mà nói:
- Xin phép trượng nhân, để tôi vào chào phu nhân rồi sẽ ra đây uống rượu.
Bấy giờ trong bụng Thái Công đương chăm chăm mong cho Đại Vương đến mau, để nhà sư khuyên giải hộ, liền tay cầm lấy cây nến, rồi đưa Đại Vương đi qua bức bình phong, thẳng tới phòng cô dâu mới. Khi tới nơi Thái Công trỏ lối cho Đại Vương vào trong phòng rồi cầm cây nến chạy ngoắt ra ngoài để trốn, chưa biết hay, dở, dữ, lành ra sao? Đại Vương đẩy cửa phòng đi vào, thì thấy tối mịt như bưng không có đèn đuốc chi cả, liền nói:
- Quái lạ? Sao ông cụ lại không cho thắp đèn đóm, mà để cho phu nhân ta phải ngồi chỗ tối tăm như vậy? Ngày mai ta bảo lâu la mang sang đây một thùng dầu để thắp mới được. Khi ấy Lỗ Trí Thâm ngồi yên ở trong màn, nghe nói thì cố
bấm bụng nhịn cười mà không dám nói.
Đại Vương sờ lần tới màn rồi hỏi:
- Phu nhân ở đâu, sao không ra đón tiếp ta? Có việc gì mà thẹn, ngày mai đã là một bà phu nhân áp trại rồi.
Đại Vương vừa nói vừa giơ tay vén màn lên, rồi lần mò sờ soạng vào trong giường. Vừa hay cái tay vô tình kia, sờ ngay vào bụng Trí Thâm, Trí Thâm liền nắm lấy khăn và đai, mà giật ngã xuống bên giường, đánh cho một đấm mắng rằng:
- Quân ăn cướp này?
- Nói xong lại đánh luôn cho mấy đấm nữa vào giữa mang tai, Đại Vương kinh hoảng mà kêu lên rằng:
- Sao lại đánh ông như thế
Trí Thâm cũng đáp lại rằng:

- Bà làm cho biết tay bà đấy.
Đoạn rồi vật ngã Đại Vương ra bên giường, đánh đá luôn mấy cái nữa, làm cho Đại Vương phải gào to lên kêu người cầu cứu! Lưu Thái Công ở ngoài nghe thấy vậy, thì rụng rời sợ hãi, không hiểu nhà sư giảng thuyết ra sao, mà lại có tiếng người kêu cứu như vậy liền hất hơ hất hải đưa đám lâu la cầm đèn đuốc vào xem.
Khi vào tới nơi thấy một ông sư phệ bụng cổi trần truồng, đương cưỡi trên bụng Đại Vương, thì ai nấy kinh sợ tức giận mà thét nhau vào cứu Đại Vương. Trí Thâm thấy bọn lâu la đều vác gậy vác giáo xông vào, thì bỏ Đại Vương đấy, mà vớ lấy thuyền trượng bổ ra để đánh. Lũ lâu la thấy thế lực nhà sư hung tợn như thế, thì đổ xô nhau chạy không anh nào dám sấn vào nữa. Đại Vương thừa thế được chạy thoát ra ngoài, liền vội vàng ra cổng bẻ một cành liễu, nhảy tót lên trên mình ngựa toan chạy, ngờ đâu khi đã bước lên mình ngựa, đánh lấy đánh để đến mấy chục roi, mà ngựa cứ quanh co không chạy được, Đại Vương lấy làm kinh sợ chắc rằng:
- Vận mệnh đến nơi, cho nên ngựa cũng khinh người mà không chạy nữa ? Than ôi ?
Ví không vướng chút nợ tình
Thời chi đến nỗi dẫn mình chông gai?
Sau Đại Vương xem rõ mới biết là tại cái dây buộc ngựa vẫn chưa cởi ra, cho nên người ngựa không sao chạy được. Đại Vương thấy vậy, mải mốt bứt đứt cả dây ra, mà quất roi cho ngựa chạy như tế về sơn trại. Khi đi đường, trong bụng vẫn oán thầm Lưu Thái Công là người phản trắc, nhất định có phen báo lại mới nghe.
Về phần Lưu Thái Công thấy Đại Vương đi rồi, liền bảo Lỗ Trí Thâm rằng:
- Sư phụ làm như thế thì khổ cho nhà tôi lắm?
Trí Thâm cười mà nói rằng:
- Xin cụ tha lỗi cho tôi, để tôi mặc quần áo rồi xin thưa chuyện.
Thái Công để Lỗ Trí Thâm mặc quần áo xong rồi, kéo đi ra ngoài mà bảo rằng:
- Trước tôi vẫn tưởng rằng: Sư phụ khuyên bảo thế nào, ai ngờ sư phụ lại đánh hắn như thế, tất nhiên hắn về sơn trại mang thêm quân ngựa đến đây, giết hết nhà tôi chứ không sai?
Trí Thâm ung dung đáp :
- Cụ ơi? Cụ chớ có ngại, tôi đây chính là Lỗ Đề Hạt ở dinh quan Kinh Lược đất Vị Châu, vì đánh chết người mới phải xuất gia đầu Phật đây. Lũ nó dẫu có tới một hai nghìn binh mã tới đây, tôi cũng không coi vào đâu cả, nếu không tin thì xin nhắc thử cây thuyền trượng kia sẽ biết. Lũ trang khách nghe nói, anh nào anh nấy, cũng chạy lại nhắc thử cây trượng xem sao, nhưng không ai nhắc nổi, đến lúc Trí Thâm cầm trên tay, thì nhẹ nhõm tựa

hồ một cây bấc vậy. Thái Công thấy thế, lấy làm mừng rỡ mà nói rằng:
- Nếu thế thì sư phụ hãy ở đây cứu giúp tôi mới được.
- Cái đó chắc hẳn rồi, khi nào dám bỏ cụ mà đi ngay.
Lưu Thái Công hớn hở vui cười mà rằng:
- Bây giờ tôi xin bảo lấy rượu để sư phụ xơi, nhng ngài chớ uống say quá mà nguy mất.
Trí Thâm nói:
- Cụ không biết tính tôi, tôi uống một phần rượu thì khỏe một phần, chứ uống mười phần rượu lại khỏe thêm lên mười phần, có say bao giờ mà sợ.
- Thế thì còn gì hơn nữa, nhà tôi đây còn rượu thịt, xin sư phụ cứ xơi cho.
Lưu Thái Công nói xong, liền sai người dọn thêm rượu thịt ra, để Trí Thâm đánh chén.
Bên kia Đại Vương phóng ngựa chạy về đến sơn trại, trông thấy Đại Đầu Lĩnh, liền xuống ngựa mà kêu lên rằng:
- Đại Ca ơi? Đại Ca có cứu tôi không?
Người Đầu Lĩnh trông ra thấy Đại Vương, đầu không khăn, lưng không giải, bơ phờ hoảng hết như người mất vía liền hỏi:
- Làm sao mà như thế?
Anh kia đem đầu đuôi thuật lại cho nghe, rồi bảo với Đại Đầu Lĩnh rằng:
- Anh phải nghĩ cách làm sao mà cứu cho tôi mới được.
Đại Đầu Lĩnh nghe nói nổi giận mà rằng:
- Nếu vậy anh em cứ nghỉ ở nhà, để tôi đi bắt thằng ấy đến đây mới được.
Nói xong quay ra gọi lâu la, đóng ngựa sắp thương để đi. Đại Đầu Lĩnh nhảy lên mình ngựa, tay cầm ngọn thương thét lâu la trong trại, phải nhất tề đi xuống trang viện, uy thế ầm ầm như bể sôi núi chuyển, ai cũng phải kinh.
Bấy giờ Lỗ Trí
Thâm đương ngồi đánh chén một mình, bỗng thấy trang khách vào báo rằng:
- Đại Đầu Lĩnh ở núi Đào Hoa hiện đã dẫn các lâu la đến kia.
Trí Thâm nghe báo thì bảo với trang khách rằng:
- Các ngươi cứ im lặng để ta đánh ngã được đứa nào, thì các ngươi trói lại để giải quan lấy tiền thưởng. Các ngươi mang giới đao đây cho ta.
Nói đoạn đứng dậy chống thuyền trượng cắp giới đao ra đi, khi gần tới cổng đã thấy đóm đuốc sáng trưng, một tên Đại Đầu Lĩnh cưỡi ngựa cầm thương ở ngoài quát to lên rằng:
- Đứa nào giỏi nấp ở trong ấy, ra đây quyết trận với ta xem sao?
Trí Thâm cũng hầm hầm giận dữ quát lên rằng:
- Bay chửa biết ta sao? Để ta đánh cho một trận mà xem.
Đoạn rồi múa thuyền trượng xông ra toan đánh. Bỗng Đại Đầu Lĩnh bên kia dừng thương lại mà bảo rằng:
- Hòa thượng hãy khoan tay, nói tên họ cho tôi biết, tôi nghe tiếng hòa

thượng quen lắm.
Ta đây chính là Đề Hạt Lỗ Đạt ở dinh quan Kinh Lược ngày trước đây.
Người kia nghe nói liền cười to lên mà rằng:
- Tưởng ai té ra Lỗ Đại Ca đó.
Nói xong xuống ngựa vất thương ra, rồi chắp tay lạy chào mà hỏi rằng:
- Chẳng hay lâu nay đại ca có khỏe không? Ai ngờ nhị đệ nhà tôi lại chạm phải tay ngài, thực là nực cười quá.
Trí Thâm nghe nói vẫn còn ngờ ngợ chưa tin, liền đứng lui vào mấy bước, rồi nhìn kỹ ra mới biết là tên Đả Hổ Tướng Lý Trung, gặp ở Vị Châu khi trước.
Lý Trung chào Lỗ Trí Thâm xong rồi, liền đến gần mà hỏi rằng:
- Sao quan bác lại xuất gia ăn mặc như thế? Làm cho tôi khó lòng mà nhận được
Trí Thâm đáp rằng:
- Chuyện tôi còn dài, hãy vào trong này ngồi chơi, rồi tôi sẽ nói.
Nói xong dắt tay Lý Trung vào nhà.
Bấy giờ Lưu Thái Công thấy Lỗ Trí Thâm lại cùng vào một bọn như thế thì trong lòng rất là sợ hãi, không dám thò mặt ra để ứng tiếp. Trí Thâm đưa Lý Trung vào nhà mời ngồi, và gọi Thái Công ra để nói chuyện.
Thái Công sợ hãi lúng túng không dám bước ra, Trí Thâm liền nói:
- Chúng tôi cũng là anh em cả, xin cụ cứ ra chơi, đừng ngại.
Thái Công thấy nói là anh em, thì lại càng sợ hãi, nhưng không ra tiếp đãi thì không được, đành phải rờn rén bước ra, mà ngồi hầu tiếp chuyện. Lỗ Trí Thâm ngồi ung dung đem chuyện mình từ khi từ giã Lý Trung, cho tới cái mục đích ngày nay, kể cho hai người nghe, rồi lại hỏi Lý Trung rằng:
- Chẳng hay anh chàng đã gặp tôi lúc nãy là ai, mà sao anh lại ở đây với hắn?
Lý Trung nói:
- Từ ngày tiểu đệ từ biệt Ca Ca ở tửu điếm Vị Châu, rồi lại cùng Sử Tiến chia tay mỗi người một nơi; Sau nghe tin Đại Ca đánh chết Trịnh Đồ, tiểu đệ muốn tìm Sử Tiến để bàn kế cứu nhau, song không biết hắn đâu mà tin được nữa. Kế đến lúc nghe tin quan quân truy nã lạ thường, đệ lại bỏ Vị Châu đi nơi khác. Khi tới qua núi Đào Hoa đây, bị Tiểu Bá Vương Chu Thông, chính là anh chàng lúc nãy, đem người xuống đón đường đánh cướp, đệ liền ra oai đánh cho hắn ta thua một trận; Hắn thấy vậy bèn mời đệ lên sơn trại, mà nhường quyền coi giữ quân lương, bởi thế mà tiểu đệ mới làm chủ trại ở đó.
Trí Thâm cười mà bảo rằng:
- Nếu có phải là anh em ta ở đấy, thì cái việc hôn nhân đây tất phải thôi đi, ông cụ đây chỉ có một người con gái để dưỡng lão về sau, nếu ta ép uổng lứa đôi, thì thân già ấy còn trông cậy vào đâu được? Lưu Thái Công nghe nói cả

mừng, liền sai dọn rượu thiết đãi hai người, và thưởng cho bọn lâu la ăn uống.
Khi ăn uống xong Thái Công mang số tiền ra, để gửi nộp Chu Thông, Trí Thâm bảo với Lý Trung rằng:
- Số tiền bác hãy nhận lấy mà mang về, còn việc hôn nhân là ở tay bác đấy.
Lý Trung nhận món tiền rồi nói:
- Vâng, việc ấy không ngại gì, bây giờ hãy đón Đại Ca lên chơi qua trại tôi, và Lưu Thái Công cũng nên lên chơi một thể. Thái Công vâng lời, sai người mang đao trượng và hành lý cho Lỗ Trí Thâm, rồi hai người đi hai cỗ kiệu, mà theo Lý Trung lên núi. Bấy giờ trời mới sáng, thì ba người đã cùng đến sơn trại, Lý Trung xuống ngựa đón Trí Thâm và Thái Công vào chơi trong đình, rồi gọi Chu Thông đến nói chuyện.
Chu Thông chạy đến trông thấy nhà sư ở đấy, thì cả giận, mà bảo Lý Trung rằng:
- Sao bác không báo thù cho tôi, mà lại mời người ta đến đó?
Lý Trung cười mà hỏi rằng:
- Chú không biết vị hòa thượng này hay sao?
- Nếu tôi có biết, thì không đến nỗi bị đánh.
- Thôi phàn nàn làm chi. Vị hòa thượng này tức là người đánh ba cẳng tay chết anh Trấn Quan Tây Trịnh Đồ mà tôi vẫn nói với chú đấy. Chu Thông nghe nói xoa đầu xoa óc thở dài một tiếng, chắp tay cúi chào Trí Thâm.
Trí Thâm cũng đáp lễ lại rồi nói rằng:
- Tôi trót lỡ xin ngài thứ tội cho.
Bấy giờ ba bốn người cùng ngồi, rồi Lỗ Trí Thâm bảo với Chu Thông rằng:
- Bác Chu ơi? Việc hôn nhân ở nhà Lưu Thái Công, không nên ép nữa, vì ông ta chỉ có một người con gái dưỡng lão, mà nếu mình ức hiếp lấy ngay, thì thực là bất tiện, vậy bất nhược ta lấy lại tiền, mà tên đám khác thì hơn, bác nghĩ sao?
Chu Thông nói:
- Ngài đã dạy thế, thì tôi xin vâng lời, không dám nghĩ đến nữa.
Trí Thâm nói:
- Đại trượng phu ở đời, đã làm việc gì không nên nói đi nói lại, thế mới hay.
Chu Thông liền bẻ mũi tên để thề, đoạn rồi Lưu Thái Công nộp lại số tiền cưới mà bái tạ ra về. Lý Trung, Chu Thông sai giết trâu dê làm tiệc, rồi đưa Trí Thâm đi xem phong cảnh trong trại. Non cao cây rậm, hình thế cheo leo, bốn chung
quanh toàn là hiểm tuấn, Trí Thâm xem xong lấy làm khen ngợi vô cùng.
Được năm ba hôm, Lỗ Trí Thâm xem chừng bọn Lý Trung, cũng không phải là người khẳng khái, mà tính khí nhiều điều biển lận khó chịu, liền từ giã xin đi. Lý Trung, Chu Thông lưu lại không được liền nói:

- Nếu quan bác không chịu ở đây, thì xin cố lưu đến mai, để chúng tôi đi xoay xem có được chút gì sẽ đưa làm lộ phí. Sáng hôm sau Lý Trung, Chu Thông đặt rượu tiễn hành, đem các đồ chén ngọc đỉa vàng ra để bày tiệc. Đương khi chén tạc chén thù, thì bỗng có lâu la vào báo:
- Có mấy mươi người đương áp hộ hai cỗ xe, đương đi dưới chân núi.
Hai người nghe báo, vội vàng cắt một tên lâu la ở lại để hầu Lỗ Trí Thâm và nói rằng:
- Xin quan bác hãy cứ ngồi uống rượu, để cho chúng tôi đi xuống núi tảo ít lộ phí, để tặng quan bác đã.
Nói xong hò lũ lâu la cùng đi. Lỗ Trí Thâm thấy hai người đi rồi, thì tự nghĩ một mình rằng:
- Hai thằng này láo thực, chúng nó có biết bao nhiêu đồ ngọc ở đây, thế mà còn phải đợi kiếm được của đâu, rồi mới tặng mình, thành ra của thế gian đãi người ngoan thiên hạ, chẳng qua chỉ khổ sở kẻ khác mà thôi. Vậy bất nhược tiện đây, ta hãy làm cho nó một mẻ xem sao? Nghĩ đoạn gọi tên lâu la đứng hầu, đến gần trước mặt, mà đánh cho một cái ngã lăn queo xuống, rồi lấy giẻ nhét vào mồm, mà trói lại để đó Đoạn rồi mở khăn gói hành lý ra, bọc các đồ vàng bạc vào gói, đeo thẳng lên vai, rồi lấy đao lấy trượng lẻn ra đi trốn. Khi ra đến sau trại trông thấy thế núi tuy hiểm hóc, nhưng cũng có thể mà nhảy ra được, Trí Thâm liền tháo khăn gói, và đao trượng mà vất xuống trước, rồi cất mình nhảy một cái thật mạnh xuống sau. Nhờ được bãi cỏ ở chân núi cho nên Trí Thâm nhảy xuống không bị đau đớn chi cả,
chàng liền mải mốt lại khoác khăn gói cầm đao trượng mà cút đi cho chóng.
Bấy giờ Lý Trung, Chu Thông dẫn lâu la xuống đến chân núi thì vừa gặp bọn người áp tải đi đến, anh nào cũng có khí giới trong tay, hai chàng liền múa thương xông tới, bọn kia cũng giơ khí giới lên đỡ, rồi cùng Lý Trung đánh nhau có tới mười mấy hiệp không chịu thua, Chu Thông thấy vậy sốt ruột, thét bọn lâu la hò reo ầm lên, rồi kéo sang để đánh. Bên kia biết thế không địch nổi, bèn bỏ các đồ đạc, xe cộ mà chạy tháo lấy thân, song cũng mất đến 7, 8 người thiệt mạng. Lý Trung, Chu Thông đắc thắng cả mừng, sai các lâu la khuân đem đồ đạc về trại. Hay đâu về đến trại, thì chỉ thấy tên lâu la bị trói nằm cò quăm ở đất, trông trên bàn thì chén ngọc tra vàng đều biến đi đâu mất hết, mà Lỗ Trí Thâm cũng chẳng thấy đâu; Hai người đều lấy làm kinh ngạc, cởi trói cho tên lâu la, mà hỏi hết đầu đuôi. Sau biết rõ Trí Thâm đã thâu các đồ bảo vật, mà nhảy đi lối sau trốn đi mất rồi thì Chu Thông lấy làm căm tức, mà bảo với Lý Trung rằng:
- Sơn trại của ta kín đáo như thế, mà lão ta còn nhảy ra được thì gớm thật, bây giờ ta biết làm sao?
Lý Trung nói:
- Chúng ta phải đi đuổi hắn, mà làm cho hắn xấu hổ một phen mới được.

- Thôi không ăn thua, mình đuổi thế nào được nó, mà nếu có đuổi được nó, nhưng nó không trả thì làm sao? Như thế có phải sinh câu chuyện lôi thôi mà khổ đến mình, vậy bất nhược để cho hắn, để làm một chút về sau mà lại hóa hay.

Nói xong đem các đồ vật cướp được, chia ra làm ba phần, Lý Trung, Chu Thông mỗi người một phần, còn một phần thì chia thưởng cho các lâu la.

Lý Trung từ chối rằng:

- Vì tôi dắt lão sư lên đây, để đến nỗi thiệt hại mất nhiều, thì cái phần này của tôi, tôi xin người cho bác cả.

Chu Thông nói:

- Tôi với bác đã thề với nhau, cùng sống cùng chết, có khi nào tôi lại nhận phần như thế?

Nói xong chia làm ba phần tử tế, mà cùng nhận bằng nhau.

Mới hay:

Đã thề cốt nhục tử sinh
Tấm xương tuy trắng chút tình dám sai
Thế gian mấy mặt làng chơi
Xưa nay trọng nghĩa khinh tài được bao ?
Hỏi ai chung đỉnh ra vào
Trông gương thiên cổ nghĩ sao bây giờ?

hồi 5
Trí Thâm đốt rụi Ngỏa Quan tự
Sữ Tấn chận nẻo Xích Tòng Lâm

Lúc ấy Trí Thâm nghĩ rằng :
- Nếu mình đi ngã trước e khi chúng nó , thôi ta đi ngã sau thì hay hơn.
Bèn quảy gói ra ngả sau. Đến nơi, đứng trên ngó xuống thì không có đường đi , vì cỏ mọc rậm rì, không đường nào mà xuống , bèn quăng gói và thiền trượng xuống trước, rồi nằm trên cỏ mà lăn xuống tới chơn núi. Tới nơi cũng không bị thương tích chi cả , bèn ngồi dậy quẫy gói lên đường.

Còn Lý Trung và Châu Thông khi xuống tới chơn núi thấy mười hai người đều cầm binh khí mà giữ hai cỗ xe .
Lý Trung , Châu Thông nạt lớn rằng :
- Ai đi đó ? Phải nạp tiền mải lộ .
Mười hai người ấy đều cầm binh khí áp lại đánh. Đánh đặng mười hiệp trong mười hai người ấy bị chết hết bảy tám người ; còn lại mấy người đều chạy hết. Lâu la áp lại giựt xe kéo lên núi.
Lý Trung, Châu Thông lên đến núi, vào trại thì thấy hai tên lâu la còn bị trói nơi gốc cột mà Trí Thâm và chén vàng ve bạc đều mất hết.
Châu Thông bước lại mở trói cho hai tên lâu la ấy rồi hỏi hết nguồn cơn . Lâu la mới thuật hết đầu đuôi.
Châu Thông nói :
- Thằng sãi nầy thiệt là người rất xấu !
Bèn rủ nhau đi kiếm phía sau núi, thấy có dấu lăn trên cỏ , thì biết là Trí Thâm đã lăn xuống núi.
Lý Trung nói :
- Chúng ta bắt ngựa rượt theo mắng nó một hồi chơi, cho bõ ghét.
Châu Thông nói :
- Thôi không xong đâu, dẫu theo nó kịp đi nữa , chúng ta cự cũng không lại nó, chi bằng làm ngơ đi cho khỏi sanh thù oán .
Bèn trở vào khiến lâu la giở xe ra lấy vàng bạc chia làm ba phần. Châu Thông lấy một phần, để cho Lý Trung một phần , còn một phần thì chia ra cho lâu la.
Lý Trung nói :
- Ấy củng vì qua nên mới mất hết bấy nhiêu đồ đó. Thôi , trừ phần của qua ra, để nhường lại cho em.

Châu Thông nói :
- Đại ca nói như vậy sao phải, anh em mình thề nguyền đồng sống đồng thác với nhau , lẽ đâu tôi lại nở làm như vậy.
Lý Trung thấy nói như vậy thì cũng phải lảnh phần.

Còn Trí Thâm xuống khỏi vào Đào Huê sơn, đi đến năm sáu mươi dặm thì bụng đã đói rồi , song không thấy nhà cửa ai hết. Bèn đứng lại ngó mong một hồi, xảy nghe vẳng vẳng có tiếng chuông trống, thì nghĩ rằng :
- Phía nầy ắt có chùa miễu chi đây chớ chẳng không, vậy ta đến đó kiếm một bửa cơm đở lòng rồi sẽ đi .
Nghĩ như vậy bèn quảy gói đi qua hướng ấy .
Lỗ Trí Thâm đi chừng nữa dặm thì thấy một tòa chùa hư không còn vách phên chi cả, cho nên bị gió đưa khua chuông khua trống.
Trí Thâm thấy vậy bước vào chùa, đứng kêu một hồi không thấy ai hết, thấy dưới đất đầy những cứt chim, thì nghĩ rằng :
- Chùa lớn như vầy , sao lại hư nát mà không ai ỡ hết ? Bèn đi thẳng xuống nhà bếp xem, thì thấy nhện giăng đầy , lò nồi đều bể .
Trí Thâm mới để gói xuống rồi ra phía sau xem , lại thấy có ít ông sãi già , đều ốm nhom, nước da vàng khè.
Trí Thâm nói lớn tiếng rằng :
- Mấy ông nầy ở đây sao tôi kêu rát họng không thấy lên tiếng ?
Mấy sãi già ấy lấy tay khoát khoát rằng :
- Đừng nói lớn tiếng !
Trí Thâm bỏ giọng nhỏ rằng :
- Tôi là sãi phương xa , đi lỡ đường đến đây, cho tôi xin ba hột cơm ăn kẻo đói bụng lắm !
Mấy sãi già ấy nói :
- Trời đất ôi ! Cơm đâu có mà cho , chúng tôi ba ngày rày không có một hột cơm vào bụng !
Trí Thâm nói :
- Không thì cho tôi nửa chén cháo đặng ăn đở lòng kẽo đói lắm !
Mấy sãi già ấy nói :
- Vã chúng tôi với ông cũng là người đồng đạo với nhau, lẽ thì chúng tôi phải mau mau lo cơm nước thết đải . Ngặt vì trong chùa nầy tăng chúng đi hết, cho nên không còn một hột gạo, chúng tôi nhịn đói đã ba ngày rày.
Trí Thâm nói :
- Đừng nói láo, chùa lớn như vậy lẻ đâu lại không có một bửa cơm ?
Mấy sải già nói :
- Chùa nầy tuy là lớn ; song ngày trước kia chớ từ khi bị một thầy sãi và một lão đạo nhơn tới choáng cho đến nay thì bổn đạo không thèm bố thí nữa.

Cho nên chùa một ngày một hư thêm, không ai tu bổ. Còn hai lão ấy là người hung dữ lắm, giết người không biết gớm tay, làm nhiều điều ngang ngược, đuổi các sãi đi hết. Mấy đứa tôi già nên đi không nổi, cho nên mới còn ở lại đây ; song không cơm ăn, thiệt rất nên thảm thiết !
Trí Thâm nói :
- Hai thằng ấy tên chi, bây giờ nó ở đâu ?
Các sãi già nói :
- Đạo nhơn ấy tên là Thôi Đạo Thành, Hòa thượng tên là Khưu Tiễu Ất, bây giờ đương ở sau phương trượng.
Trí Thâm nghe nói xách thuyền trượng đến đó xem . Đi ngang qua một cái bếp nhỏ , thấy có một cái nồi đương sôi sục sục ; bước lại giở ra xem thì thấy một nồi cháo .
Trí Thâm nói :
- Mấy lão sãi nầy láo ăn thiệt ! Cháo đương nấu đây mà nói ba ngày rày không có cơm nước chi hết .
Bèn nhắc nồi cháo xuống và kiếm chén ăn .Các sãi ấy thấy Trí Thâm nhắc nồi xuống thì sợ Trí Thâm ăn hết, lật đật chạy
lấy chén giấu đi. Lúc ấy Trí Thâm đói quá, thấy cối đâm tiêu để gần bên bếp trong lòng cối đầy những bụi.
Trí Thâm lấy áo chùi bụi, rồi đổ cháo ra cho nguội mà ăn. Các sãi ấy thấy vậy lật đật chạy lại giựt, bị Trí Thâm đá một người một đá đến nhào lăn chiêng hết.
Trí Thâm ngồi lui cui vừa thổi vừa húp . Mới húp đặng ít miếng, mấy sãi ấy lạy mà năn nỉ rằng :
- Chúng tôi không ăn cơm đã ba ngày , mới xin đặng một nồi gạo nấu cháo đó chưa kịp ăn , nếu ông ăn hết thì chúng tôi phải thác .
Trí Thâm đương ăn, thấy các sãi nói như vậy thì bỏ đó mà đi . Đi gần đến phương trượng thì nghe có tiếng hát.
Trí Thâm bước lại dòm kẹt vách thì thấy một người đạo nhơn , tay bưng rỗ cá , tay xách gói thịt với một chai rượu, vừa đi vừa hát rằng :
- Đây ở Tây, đó ở Đông , thân đây không vợ đó không chồng . Đây dầu không vợ chưa rằng khổ , thương đó phòng không rất lạnh lùng.
Trí Thâm đương dòm, mấy sãi ấy bước lại nói nhỏ với Trí Thâm rằng :
- Đạo nhơn ấy là Thôi Đạo Thành đó .
Trí Thâm nghe nói xách gậy rượt theo, mà đạo nhân ấy không hay, cứ xâm xâm đi vào phương trượng.
Trí Thâm rượt đến nơi, thấy dưới cội hòe có dọn một mâm rượu thịt ê hề, một ông thầy sãi ngồi giữa với một người đàn bà còn trẻ ; còn đạo nhơn ấy vào cũng ngồi lại ăn với thầy sãi đó .
Trí Thâm bước đến thình lình, thầy sải ấy lật đật đứng dậy nói rằng :

- Sư huynh ở đâu mới đến ? Sẵn đây ngồi lại uống rượu với tôi chơi .
Trí Thâm hỏi :
- Vì ý gì hai ông lại làm cho hư chùa này đi ?
Thầy sãi ấy nói :
- Xin sư huynh bớt giận, đặng tôi nói cho sư huynh nghe .
Trí Thâm nói :
- Nói chi thì nói đi .
Thầy sãi ấy nói :
- Chùa này hồi trước nguy nga lắm, ruộng đất đã nhiều, tăng chúng lại đông. Đến sau bị mấy lão sãi già ở phía chái trên đó, đắm mê tữu sắc, phá hết sự sản trong chùa nầy , làm cho bổn đạo ngã lòng không ai bố thí nữa .
Huề thượng trong chùa này cấm chúng nó không nổi, nên giận bỏ chùa đi biệt, chúng tăng cũng đi tứ tán hết , ruộng đất thì bỏ hoang vu . Còn tôi với ông đạo nhơn nầy mới đến đây tu hành , cũng có ý muốn sửa sang lại, song làm chưa nổi .
Trí Thâm hỏi :
- Còn người đàn bà nầy ở đâu , sao đến đây uống rượu ?
Thầy sãi ấy nói :
- Nó là con gái của Vương Hầu Kim ở lối xóm đây, khi trước cha nó cũng là người bổn đạo trong chùa nầy, đến nay cha nó lìa trần rồi , gia đạo nghèo khổ lắm, chồng nó lại đau bịnh ho lao nữa, cho nên chẳng có chi mà độ nhựt mới đến đây mượn gạo . Tôi thấy vậy cũng nghỉ tình bổn đạo, cầm nó lại cho ăn một bửa, chớ có ý gì đâu. Xin sư huynh đừng có tin mấy lão sãi ấy .
Trí Thâm nghe thầy sãi ấy nói cách khiêm nhượng và dễ tin thì nói rằng :
- Té ra mấy lão sãi già nầy nói dối lắm.
Liền xách gậy trở lại nhà bếp, thì thấy mấy sãi già ấy đương ngồi ăn cháo.
Trí Thâm điểm mặt mấy sãi già ấy mà rằng :
- Chúng bây làm cho bại hoại kiển chùa nầy, còn láo xược đổ thừa cho người khác .
Mấy sãi ấy liền đứng dậy thưa rằng :
- Sư huynh ôi ! Vì chúng nó thấy sư huynh cầm thiền trượng và giới đao, còn chúng nó tay không thì sợ cự không lại, nên phải nói đở như vậy . Xin sư huynh hãy nghĩ lại đó mà coi, nó ăn thịt uống rượu , lại có nuôi đàn bà. Còn chúng tôi mấy ngày rày mới có một bữa cháo đây, suy một sự ấy cũng đũ hiểu.
Trí Thâm nói :
- Phải !
Bèn sách gậy trở lại chổ phương trượng ấy. Đi đến cửa ngăn , thấy cửa đóng rồi, thì nổi nóng đạp một đạp hư cửa .
Trí Thâm bước vào thấy Thôi Đạo Thành cầm đại đao xốc ra chém Trí

Thâm.
Trí Thâm cả giận hét lên một tiếng lớn. Hươi thiền trượng mà cự. Đánh đặng bốn năm chục hiệp.
Thôi Đạo Thành đánh không lại, vừa muốn đở gậy mà chạy.
Xảy thấy Khưu Tiễu Ất xốc lại đánh Trí Thâm.
Trí Thâm thấy vậy ráng sức đánh với hai người ấy. Đánh đặng vài chục hiệp ; Trí Thâm phần thì bụng đói , phần thì đi mệt , phần thì một mình đánh với hai người, nên cự không lại , phải đi thế phá đình, đở đao mà chạy.
Hai người ấy rượt theo . Trí Thâm vừa đánh vừa chạy . Hai người ấy theo vừa khỏi chùa, đến cầu Thạch kiều, thì không theo nữa ngồi trên lan can cầu mà nghĩ .
Trí Thâm chạy một đổi xa xa , không thấy hai người ấy theo nữa, thì dừng chơn lại ngẩm nghĩ rằng :
- Minh đã bỏ quên gói đồ lại, bây giờ nếu đi luôn thì không có tiền bạc chi dùng, còn trở lại e cự không nổi với chúng nó. Vừa đi và nghĩ như vậy vừa tới một cụm rừng toàn những cây tòng đỏ .
Trí Thâm đứng lại xem, thì thấy có một người ở trong rùng ấy ló cổ ra xem chừng , thấy Trí Thâm thì phun nước miếng rồi thụt vào .
Trí Thâm thấy vậy nghĩ rằng :
- Thằng nầy chắc là cường đạo ra đón đường giựt gói , thấy ta là thầy chùa thì biết là không có gì, nên phun nước miếng trở vào. Đương lúc túng ngặt nầy, ta nên bắt nó đè xuống lột quần áo đem đến chợ cầm đi mà uống rượu có khi xong hơn. Nghĩ như vậy liền chạy đến chỗ ấy kêu lớn tiếng rằng :
- Bớ thằng nào dòm hồi nảy ra đây cự với ta .
Người ấy nghe kêu thì cười rằng :
- Mình đã không nói đến nó, nó lại muốn ghẹo mình. Nói rồi liền hươi đao xốc ra nạt lớn rằng :
- Ấy là tại mi muốn chết, chớ không phải tại ta.
Trí Thâm nói :
- Ta cũng muốn làm cho mi biết sức.
Bèn huơi gậy xốc lại đánh .
Người ấy nghe Trí Thâm nói thì nhớ mại mại dường như có quen, bèn đở gậy và nói :
- Sãi kia . Ngươi tên họ chi, sao giọng nói giống như là có quen với ta vậy ?
Trí Thâm nói:
- Mi đánh với ta đặng ba trăm hiệp, rồi ta sẽ xưng tên.
Người ấy giận, hươi đao xốc lại đánh. Đánh đặng vài chục hiệp thì người ấy dang ra hỏi rằng:
- Tiếng ngươi nói giống như là ngươi bạn hữu của ta , xin nói cho ta biết tên họ rồi sẽ đánh.

Trí Thâm thấy hỏi lắm thì tỏ bày tên họ cho người ấy nghe .
Người ấy cả mừng nói :
- Vậy chớ Lỗ đại ca có nhớ Cửu Văn Long Sữ Tấn chăng ?
Trí Thâm nói :
- Té ra Sử đại lang đây hay sao ?
Sữ Tấn nói :
- Phải.
Bèn dắt Trí Thâm vào trong rừng ngồi.
Trí Thâm hỏi rằng :
- Từ lúc gặp nhau nơi Vị Châu rồi đại ca đi đâu ?
Sữ Tấn nói :
- Lúc ở tửu lầu từ giả nhau về chổ ngụ, qua ngày sau nghe người ta đồn rằng : Đại ca giết Trịnh Đồ và trốn mất rồi. Nghe tin ấy thì tôi lấy làm buồn lắm, mới qua Diên An phủ kiếm thầy tôi, té ra kiếm không đặng, phải trở về Bắc Kinh thì tiền bạc đã hết, cho nên phải ỡ đây đón thương khách kiếm chát ít nhiều đặng có đi đường, không dè gặp nhau đây, lòng tôi mừng lắm. Vậy chớ bấy lâu đại ca ở xứ nào, sao lại làm thân sãi như vậy ?
Trí Thâm mới thuật hết đầu đuôi cho Sữ Tấn nghe.
Sữ Tấn nói :
- Nếu đại ca đói bụng, thì ăn bánh với thịt khô của tôi đây đỡ lòng.
Nói rồi bèn giở gói ra lấy bánh và thịt cho Trí Thâm ăn .
Ăn rồi, Sữ Tấn nói với Trí Thâm rằng :
- Nếu gói của đại ca ở trong chùa, thì anh em ta lại đó đòi. Như nó không trả thì giết nó đi cho rảnh.
Trí Thâm ăn no vững bụng rồi, bèn xách gậy đi với Sữ Tấn trở lại chùa Ngỏa Quan.
Đi đến Thạch kiều thì thấy Thôi Đạo Thành, Khưu Tiểu Ất còn ngồi trên cầu thì nạt lớn tiếng rằng :
- Phen nầy ta quyết tử chiến với mi.
Thôi Đạo Thành cười rằng :
- Chạy đà gần chết , sao còn trở lại đây ?
Trí Thâm cả giận xách gậy xốc lại đánh .
Sữ Tấn công huơi đao đến tiếp . Đánh đặng vài chục hiệp, Trí Thâm lúc nầy bụng đã vững rồi,lại có Sữ Tấn giúp nữa, cho nên sức mạnh càng thêm, bèn nạt một tiếng lớn đánh Thôi Đạo Thành té nhào xuống cầu, Khưu Tiểu Ất thấy vậy cả kinh đỡ đao của Sữ Tấn ra mà chạy. Sữ Tấn rượt theo chém một đao chết tốt.
Thôi Đạo Thành té xuống cầu, leo lên vừa tới bờ, liền bị Trí Thâm đánh một gậy chết tươi.
Trí Thâm buộc hai cái thây ấy ngay giữa cầu, rồi đi với Sữ Tấn vào chùa ,

thẳng ra sau nhà bếp đặng có kiếm lấy gói đồ ấy. Đến nơi thì thấy gói đồ còn đó ; mấy sãi già ấy đều tự ải chết hết .
Lại dắt Sữ Tấn vào phương trượng xem, thấy người đàn bà đã nhãy xuống giếng liều mình .
Trí Thâm đi thẳng vào trong phòng thấy có một gói áo quần để trên giường. Trí Thâm mới giở ra xem thì có vàng bạc trong gói bèn chia cho Sữ Tấn nữa phần rồi lại đi thẳng vào bếp nấu cơm, ăn uống no nê rồi, qua ngày sau hai anh em quảy gói lên đường. Khi ra đi lại chất lửa đốt hết cả tòa chùa ấy rồi mới đi.
Đi đặng vài mươi dặm, đến một chợ kia có quán rượu , hai người rủ nhau vào quán uống rượu, uống rồi Trí Thăm hỏi Sữ Tấn rằng :
- Bây giờ đại ca tính đi đâu ?
Sú Tấn nói :
- Tôi tính về Thiếu Huê sơn nương náu với mấy anh em Châu Vỏ ít ngày rồi sau sẽ hay.
Trí Thâm nghe rồi, liền mỡ gói ra lấy cho vào ác cho chủ quán, rồi hai người đều quảy gói ra đi. Đi đến ngả ba, Trí Thâm nói với Sữ Tấn rằng :
- Thôi, đại ca hãy về Thiếu Huê sơn đi, đặng tôi qua Đông kinh. Hai người từ giả nhau đi tách ra một người đi một ngã.

Nói về Trí Thâm đi tám chín ngày mới tới Đông Kinh, bèn vào thành hỏi thăm những người ở trong phường phố rằng :
- Xin làm ơn chỉ giùm chùa Tướng Quốc cho tôi.
Người trong phường phố đáp rằng :
- Phía trước cầu kia kìa.
Trí Thâm nghe nói bên xách gậy đi qua phía ấy. Đi đến chùa rồi, bước ngay vào liêu Tri khách, tiểu tăng thấy Trí Thâm bước vào thì lật đật báo cho Tri khách hay.
Tri khách bước ra thấy mặt mày Trí Thâm dữ tợn như vậy, lại tay xách thiền trượng, lưng giắt giới đao, vai mang một gói rất lớn, thì đã có ý sợ rồi, bèn hõi rằng :
- Vậy chớ sư huynh ở đâu đến đây ?
Trí Thâm nghe hỏi lật đật để gói và thiền trượng xuống thi lễ rồi trả lời rằng :
-Tôi ở Ngủ đài sơn, thầy tôi là Trí Chơn Trưởng lão có thơ gởi đến cho Đại sư trưởng lão xin cho tôi làm chút đĩnh chút việc chi trong chùa nầy.
Tri khách nói :
- Nếu có thơ của Trí Chơn trưỡng lão gởi đến, thì sư huynh hãy vào phương trượng với tôi.
Nói rồi bèn dắt Trí Thâm thẳng đến phương trượng.

Đến nơi Trí Thâm mỡ gói lấy phong thơ cầm trên tay.
Tri khách nói với Trí Thâm rằng :
- Sư huynh ôi ! Sư huynh là người tu hành, sao không biết thể diện chi hết vậy ! Một chút nửa đây thì có Trưỡng lão ra, sao sư huynh chưa chịu mở giới đao ra và đốt bảy cây hương làm lễ người ?
Trí Thâm nói :
- Vậy sao ! Sao nảy giờ không nói cho sớm !
Nói rồi bên mở giới đao ra và mỡ gói lấy ra bảy cây hương rồi đứng một hồi lâu không làm chi hết.
Tri khách thấy vậy mặc áo cà sa cho Trí Thâm và khiến Trí Thâm ngồi xuống chờ ; giây lâu Trí Thanh thiền sư bước ra .
Tri khách bước lại bạch rằng :
- Tăng nhơn nầy là người ở Ngủ Đài sơn mới đến , có thơ của Trí Chơn trưởng lão gởi đây.
Trí Thanh thiền sư nói :
- Sư huynh ta không gởi thơ cho ta cũng đã lâu lắm.
Tri khách kêu Trí Thâm rằng :
- Sư huynh mau mau lại đây ra mắt Trưởng lão.
Trí Thâm nghe nói thì cũng lật đật muốn lạy Trưởng lão ; song không biết cắm bảy cây hương ấy vào đâu .
Tri khách thấy vậy tức cười, bèn lấy bảy cây hương cắm vào lư.
Trí Thâm lạy đủ ba lạy thì Tri khách bảo thôi . Rồi lấy thơ dâng cho Trí Thanh trưởng lão.
Trưởng lão giở thơ ra xem thì thấy trong thơ tỏ hết các sự tích của Trí Thâm xuất gia đầu Phật và xin gửi gắm Trí Thâm nơi chùa Tướng quốc nầy , sau nữa có dặn đừng có thối thác mà bõ Trí Thâm vì Trí Thâm ngày sau chắc thành chánh quả chớ chẳng không.
Trưởng lảo xem thơ rồi thì nói với Trí Thâm rằng :
- Trí Thâm. vậy ngươi hãy lui ra tăng đường mà nghỉ ngơi, rồi sẽ ăn cơm.
Trí Thâm vâng lời mang gói, xách thiền trượng và giới đao theo tiểu tăng mà lui ra.
Khi Trí Thâm lui ra rồi thì Trưởng lão kêu hết tăng nhơn lại thương nghị rằng :
- Các ngươi hay nghĩ đó mà coi, có phải là sư huynh ta không biết gì hết chăng ? Vã Trí Thâm đây là người thủ hạ của quan Kinh Lược, vì bị án sát nhơn, cho nên phải xuất gia đầu Phật, nó lại phá tán trong chùa của sư huynh ta đã hai phen rồi, sư huynh ta chịu đã không nỗi cho nên phải khiến nó đến ở với ta. Trong thơ của sư huynh ta lại căn dặn đến điều, bảo ta chớ kiếm lời thối thác mà đuổi nó đi, nếu ta không chứa thì cũng ngặt, mà chứa nó thì lại e nó làm rối trong chùa , như vậy thiệt là khó liệu lắm..

Tri khách bạch rằng :
- Tôi xem diện mạo Trí Thâm không phải là người tu hành, Trưởng lão chứa nó sao đặng.
Trưỡng lão hỏi Đô tự rằng :
- Ngươi liệu có công việc chi dùng nó đặng chăng ?
Đô tự bạch rằng :
- Tôi nghĩ đi nghĩ lại duy có một sỡ rẩy nơi cửa Toan Táo, thường hay bị quân lính trong dinh và mấy đứa du côn hay tới hái trộm và thả dê thả ngựa phá tán hoài. Bấy lâu có một ông lão tăng ở để giữ gìn. song giữ không lại chúng nó ; xin Trưỡng lão sai Trí Thâm đến đó giử đám rẫy ấy thì họa may có trị lại quân hung dữ ấy chăng ?
Trưởng lão nghe nói thì khen phải , bèn sai tiểu tăng ra nơi tăng đường chờ cho Trí Thâm ăn cơm rồi sẽ kêu vào đặng dạy việc . Tiểu tăng vâng lời ra kêu .
Trí Thâm vào đến phương trượng .
Trưỡng lão nói :
- Nay có sư huynh của ta tiến cử ngươi đến chùa ta mà làm chức việc. Song trong chùa này thì ai ai đều có phận sự nấy rồi. Duy có đám rẫy lớn nơi cửa Toan Táo còn thiếu người gìn giử , vậy ngươi hãy đến đó xem sóc, mỗi ngày khiến người đem nạp lại chùa cho đủ mười gánh rau, còn dư bao nhiêu thì về phần ngươi chi dụng.
Trí Thâm bạch rằng :
- Thầy tôi đã tiến cử tôi đến đây, sao Trưởng lảo không cho tôi làm Đô tự hay là Giám tự chi mà lại khiến tôi ra giử vườn rau như vậy chẳng ra hèn hạ cho tôi lắm .
Thủ tọa nói :
- Sư huynh còn chưa rõ, để tôi nói lại cho sư huynh nghe . Vì sư huynh là người mới đến, chưa có công lao chi với chùa nầy , sao sư huynh muốn làm đến bực Đô tự ? Vã chức giữ vườn rau ấy không phải là chức nhỏ, xin sư huynh chớ từ.
Trí Thâm nói :
- Ôi thôi ! Giết tôi thì giết, tôi cũng không làm chức ấy , tôi muốn làm Đô tự hay là Giám tự mà thôi .
Tri khách nói :
- Để tôi nói cho Sư huynh nghe : Về chức việc trong chùa thì phải có thứ lớp. Như tôi đây làm chức Tri khách thì phải coi việc thết đãi những người quan khách tới lui, như thơ ký thì giữ việc biên chép ; ai ai đều có phần việc nấy, còn chức Giám tự và Thủ tự thì coi hết các việc thâu xuất tiền bạc, chức ấy không phải là dễ làm, sư huynh là ngươi mới vào sao lại đòi làm tới chức ấy . Vã lại ngươi quản việc trên điện, thì kêu là Điện chủ, ngươi quản việc

trong các, thì kêu Các chũ, người quản việc hóa duyên, thì kêu là Hóa chủ ; ấy là chức việc bực trung đó, lại có người ở giử tháp thì kêu là Tháp đầu, người giử việc nấu cơm kêu là Phạn đầu, còn người giữ vườn rau thì kêu là Thể đầu. Ấy cũng là đầu mối việc hết, chớ có phải là chức hèn ở đâu ? Nếu sư huynh làm chức Thể đầu trong một năm, thì lên chức Tháp đầu, làm chức Tháp đầu trong một năm nữa thì lên chức Viện chũ, làm lần lần đến đôi ba năm rồi mới lên chức Giám tự đặng.
Trí Thâm nói :
- Nếu có thăng chức như vậy, thì ngày mai tôi mới chịu đi cho .
Trí Thanh trưởng lảo thấy Trí Thâm chịu đi rồi thì để Trí Thâm ỏ lại phương trượng mà an nghĩ .
Ngày ấy nghị định chức việc xong rồi liền làm một tờ bảng văn , rồi khiến người đền trước nơi vườn rau treo bảng ấy lên, định rằng ngày mai thì giao lãnh công việc.

Rạng ngày Trưởng lão ra giữa pháp tòa ký tờ pháp thiệp giao cho Trí Thâm ra giử vườn rau.
Trí Thâm đến giữa pháp tòa lãnh tờ pháp thiệp ấy, rồi từ giã Trưởng lão, mang gói, giắt giới đao và xách thiền trượng đi theo hai người tiểu tăng đến Toan Táo môn vào nhà Giải võ mà ở đặng có gìn giử vườn rau.

Nguyên vườn rau ấy phía bên tả có hai ba mươi đứa du côn chuyên theo cờ bạc, không biết nghề nghiệp chi hết , thường hái trộm rau đặng bán mà độ nhựt. Lúc ấy cũng đến hái trộm rau thấy có treo một tấm bảng văn như vầy :
" Trong chùa Đại Tướng quốc, nay đã trao vườn rau nầy cho tăng nhơn là Lỗ Trí Thâm đến ở gìn giử , từ rày về sau nghiêm cấm , không cho người ngoài vào vườn phá tán nữa. "
Mấy đứa du côn ấy xem thấy bảng văn thì thương nghị với nhau rằng:
- Nay trong chùa Đại Tướng Quốc có sai một lão thầy chùa tên là Lỗ Trí Thâm, nội ngày mai thì nó đến đây giử gìn vườn rau . Vậy chúng ta chờ khi nó mới đến thì đánh nó một hồi làm cho nó thất kinh, rồi đó chúng ta muốn làm gì thì làm, nó không dám nói đến ta nữa. Trong đám ấy có một thằng du côn ra nói rằng :
- Vã chăng lão thầy chùa ấy không biết mặt chúng ta, mà chúng ta cũng không biết mặt lão, khi ấy biết nói cớ chi mà đánh lão đặng, chi bằng chờ lão đến đây gạt lão lại gần hầm phân , rồi áp lại khiêng lão bỏ xuống hầm ấy . Đó là cách khuấy chơi lần đầu .
Các đứa du côn kia đều khen phải .
Thương nghị xong rồi thì chờ Trí Thâm đến mà làm cách ấy .

- Các ông cũng là người trong lâu lý, nếu có còn tưởng lôi như vậy, tôi mời các ông lại nhà Giải võ mà đàm

Thủy Hử

hồi 6
Trí Thâm nhổ trốc thùy dương liễu
Lâm Xung lầm tới Bạch Hổ đường

Nói về Lỗ Trí Thâm khi đến nhà Giải võ rồi, đi thẳng vào trong phòng sắp đặt gói đồ hành lý, dựng cây thiền trượng , treo ngọn giới đao vừa rồi, thì có hai người thầy sãi già đều đến ra mắt giao các chìa khóa và đồ vật dụng lại cho Trí Thâm. Khi hai người lão tăng giao việc cho Trí Thâm rồi, thì từ giả trở về chùa.
Còn Trí Thâm bước ra sau vườn xem bốn phía, thì thấy có hai ba mươi đứa du côn bưng rượu thịt đến thưa với Trí Thâm rằng :
- Chúng tôi nghe thầy mới đến, cho nên phải nhóm nhau sắm lễ mầng thầy.
Trí Thâm không rỏ là kế, thì cũng có sắc vui mừng.
Trong đám hai ba mươi đứa du côn có hai đứa làm đầu, một đứa tên Trương Tam, hiệu là Quá nhai lảo thử ; một đứa tên là Lý Tứ, hiệu là Thanh thảo xà . Khi lũ ấy đến mời Trí Thâm vào nhà, đi ngang qua hầm phân, thì lũ ấy không đi nữa, đều dừng chơn lại mà nói với Trí Thâm rằng :
- Chúng tôi muốn mầng thầy một tiệc.
Trí Thâm nói :
- Các ông cũng là người trong lâu lý, nếu có còn tưởng tôi như vậy, tôi mời các ông lại nhà Giải võ mà đàm đạo cùng nhau .
Trương Tam, Lý Tứ cúi lạy Trí Thâm rồi quì mọp dưới đất không chiu dậy. Làm như vậy là có ý muốn cho Trí Thâm lại đở mình dậy, đặng có ra tay bắt Trí Thâm cho dễ .
Trí Thâm thấy chúng nó làm như vậy thì trong lòng sanh nghi, bèn nghĩ thầm rằng :
- Cái lũ bất tam bất tứ này ta mời nó vào nhà có lại không chịu vào, thế thì nó muốn đến vuốt râu cọp đây. Thôi để ta làm cho chúng biết tài ta một trận chơi.
Nghĩ như vậy bèn bước lại gần trước mặt Trương Tam, Lý Tứ .
Trương Tam, Lý Tứ mới nói với Trí Thâm rằng :
- Chúng tôi đều làm 1ễ mừng thầy.
Nói vừa đứt lời, ca thảy đều rùng rùng áp lại bắt Trí Thâm.
Trí Thâm không chờ cho nó đến gần mình, xúc lại đá Lý Tứ một đá nhào

tuốt xuống hầm
phân.
Trương Tam thấy vậy cả kinh vừa muốn chạy cho khỏi, té ra chạy cũng không kịp, bị Trí Thâm đạp một đạp cũng nhào xuống hầm phân nữa. Mấy đứa du côn kia thấy vậy đều thất kinh muốn kéo nhau mà chạy.
Trí Thâm nạt lớn tiếng rằng :
- Chúng bây phải ở lại đây hết, nếu thằng nào chạy thì tao đạp nhào xuống hầm phân liền. Mấy đứa du côn ấy nghe nói như vậy thì đều đứng lại hết.
Còn Trương Tam, Lý Tứ ở dưới hầm phân, ngóng cổ lên xem, cái hầm phân ấy sâu lắm, làm cho hai đứa ấy đầu cổ , mình mẩy đều vấy những phân và giòi phân.
Trương Tam, Lý Tứ leo lên không đặng, ở dưới hầm kêu lớn rằng :
- Lạy thầy xin dung thứ cho tôi nhờ.
Trí Thâm nạt rằng :
- Mấy đứa ở trên đây phải lập thế nào kéo hai thằng ấy lên thì ta sẽ dung tha cho.
Mấy đứa du côn vâng lời, xúm lại lập thế vớt hai đứa ấy lên. Thì thấy mình mẩy hai đứa ấy hôi thúi không ai dám lại gần.
Trí Thâm cười ha hả mà rằng :
- Thiệt bây dại lắm, ai bão bây bày đặt vuốt râu cọp làm chi cho đến đổi như vậy . Thôi, đi lại giếng kia mà tắm đi, kẻo để dơ dáy lắm .
Hai đứa ấy vâng lời lại giếng tắm. Mấy đứa du côn kia đem áo quần cho hai đứa ấy thay đổi. Khi hai người ấy thay áo quần rồi, thì Trí Thâm lại nói rằng :
- Thôi, các ngươi hãy lại nhà Giải võ đây đặng cho ta nói chuyện.
Mấy đứa ấy đều vâng lời đi vào nhà.
Trí Thâm ngồi giữa nói rằng :
- Chúng bây tài cán chi, dám bày mưu lập kế gạt đến ta ?
Trương Tam, Lý Tứ và mấy đứa du côn ấy đều quì xuống thưa rằng :
- Chúng tôi quê quán ở đây , song không biết nghề chi làm ăn , cứ theo nghề cờ bạc mà thôi . Cái vườn rau nầy là cơm áo của chúng tôi đó . Trong chùa Đại Tướng Quốc bấy lâu không làm chi chúng tôi nổi vì không có ai võ nghệ cao cường cho bằng thầy. Ngày nay chúng tôi tình nguyện theo hầu hạ thầy .
Trí Thâm nói :
- Chúng bây chưa biết danh ta, ta là Lỗ Đạt khi trước làm Đề Hạt của quan Kinh Lược tại phủ Giêng An. Vì mắc án sát nhơn, cho nên mới phải đi tu nơi Ngủ Đài Sơn nên đã đổi pháp danh là Lỗ Trí Thâm rồi. Nay vâng lời thầy đến chùa Đại Tướng Quốc mà tu, cho nên Trí Thanh trưởng lão sai ta ra giử vườn rau nầy. Nói thiệt như võ nghệ của ta thì chẳng kể hai ba mươi đứa như chúng bây đây ; dù cho thiên quân vạn mã đi nữa thì ta cũng ra vào như

chơi .
Các đứa du côn ấy đều dạ dạ mà chịu tội và từ giả ra về .
Ngày thứ mấy đúa du côn ấy thương nghị cùng nhau đậu tiền mua mười ve rượu và một con heo, đem đến nhà Giải võ thết đải Trí Thâm , lại nhường cho Trí Thâm ngồ giữa còn chúng nó ngồi hai bên mà ăn uống.
Trí Thâm nói :
- Chúng bây chịu tốn tiền mà làm như vầy có ý gì chăng ?
Mấy đứa ấy nói :
- Nay chúng tôi đến đây ăn mừng vì đặng thầy đến làm đây cầm đầu cho chúng tôi.
Trí Thâm cả cười ngồi lại ăn uống .
Rượu vừa xoàng xoàng rồi mấy đứa du côn ấy , đứa thì hát xướng , đứa thì vỗ tay mà cười giỡn om sòm .
Khi đương cười giỡn , xảy nghe ngoài cửa có tiếng quạ kêu .
Mấy đứa ấy đều nói rằng :
- Quạ kêu đây ắt là có điều khẩu thiệt.
Trí Thâm nói :
- Ai nói với bây rằng quạ kêu thì có điều khẩu thiệt ?
Mấy đứa du côn ấy chưa kịp trả lời , mấy người trồng rau đều cười rằng :
- Bên góc tường đây có một cây dương, mà cây dương ấy có một ổ quạ , mỗi ngày mỗi kêu cho đến tối, hơi sức đâu mà bàn. Mấy đứa du côn nói :
- Bắc thang leo lên mà bắt hết cả ổ nó đi cho rãnh .
Trong ấy có vài đứa ra chịu bắc thang leo lên bắt ổ quạ ấy .
Lúc ấy Trí Thâm rượu có hơi xoàng xoàng, bên bước ra coi chơi , thì thấy trên cây dương quả có một quạ.
Mấy đứa du côn ấy nói. :
- Bắc thang lên mà bẻ luôn cả nhánh dương ấy .
Lý Tứ nói :
- Thôi, để tôi leo lên, không cần gì phải bắc thang .
Trí Thâm đứng nhắm cây dương, một hồi rồi bước tới cây dương, ráng sức nhổ trọn cả gốc cây dương ấy lên .
Mấy đứa du côn thấy vậy cả kinh, bèn quì mọp xuống đất thưa rằng :
- Thầy không phải là người phàm , thật là phật La Hán giáng thế , cho nên mới nhổ trốc cây dương rất lớn như vậy.
Trí Thâm nói :
- Chưa lấy chi làm hay , để mai đây ta sẽ diễn võ cho chúng bây xem.
Tiệc mản rồi mấy đứa ấy đều từ giả ra về.
Từ ấy mấy đứa du côn đều kính phục Trí Thâm, mỗi ngày đều đem rượu thịt đến mời Trí Thâm ăn uống và xem Trí Thâm diễn võ .
Cách vài ngày Trí Thâm nghĩ thầm rằng :

- Mỗi ngày mình ăn uống của chúng nó cũng nhiều, ngày nay mình phải dọn tiệc đải chúng nó lại.
Nghĩ như vậy bèn khiến một người trồng rau vào trong thành mua ít thứ trái cây, ít cân rượu, một con heo và một con dê. Lúc ấy nhằm cuối tháng ba , khí trời nóng bức.
Trí Thâm mới khiến dọn tiệc nơi dưới cội hoè, rồi mời mấy đứa du côn đến ăn uống.
Đương khi ăn uống thì mấy đứa du côa ấy nói rằng :
- Mấy ngày rày chúng tôi thấy thầy "đi quờn" mà chưa thấy đánh roi, xin thầy đánh roi cho chúng tôi xem với.
Trí Thâm nói :
- Ừ phải, để ta đánh roi cho chúng bây xem .
Bèn bước vào phòng lấy cây thiền trượng ra đặng có đánh võ cho mấy đứa ấy xem.
Mấy đứa ấy thấy cây thiền trượng dài lớn và nặng như vậy thì thất kinh mà rằng :
- Nếu không có sức mạnh như trâu nước thì cầm cây thiền trượng nầy sao nổi !.
Trí Thâm bèn cầm cây thiền trượng múa một hồi, xem ra nhẹ như không.
Mấy đứa du côn ấy đều vỗ tay khen rộ.
Lúc ấy ngoài tường có một vị qnan nhơn thấy Trí Thâm múa cây thiền trượng thì khen rằng "thiệt hay ".
Trí Thâm nghe khen bèn dừng lại xem.thấy nơi vách tường lở có một vị quan nhơn đầu bịt khăn xanh mình mặc lạc bào tay cầ quạt Tây Xuyên, đầu beo, mắt tròn , hàm én , râu cọp , mình cao tám thước, niên kỷ chừng 34,35 tuổi đang đứng xem Trí Thâm một hồi rồi khen rằng :
- Thầy nầy thiệt là võ nghệ cao cường.
Các đứa du côn nghe người ấy khen thì nói với nhau rằng :
- Thiệt là hay thiệt đến nổi Giáo đầu còn phải khen.
Trí Thâm hỏi mấy đứa du côn ấy rằng :
- Vị quan nhơn ấy là ai ?
Mấy đứa ấy nói :
- Vị quan nhơn ấy là Giáo đầu trong tám chục muôn cấrn binh, họ Lâm tên Xung đó.
Trí Thâm nói :
- Vậy thì chúng bây hãy mời người lại đây đàm đạo .
Lâm Giáo đàu nghe nói bèn nhảy ngang qua vách tường đến đưới cội cây hoè ra mắt Trí Thâm và hỏi rằng :
- Thầy là người ở đâu ? Pháp danh là chi xin cho tôi biết ?
Trí Thâm nói :

- Tôi là Lỗ Đạt ở Quảng Tây đây, vì mắc án sát nhơn nên mới phải đi tu , khi tôi còn nhỏ thì cũng nghe danh lịnh tôn là Lâm Đề Hạt ở tại Đông Kinh .
Lâm Xung cã mừng bèn kết nghĩa với Trí Thâm , lại kính Trí Thâm làm anh .
Kết nghĩa xong rồi, Trí Thâm hỏi Lâm Xung :
- Hôm nay Giáo đầu nhơn việc chi đi đến đây nên gặp tôi như vầy ?
Lâm Xung nói :
- Hôm nay tôi đi với vợ tôi đến Nhạc miễu cầu nguyện. Khi nẫy tôi thấy sư huynh diễn võ rất vừa con mắt, nên để cho vợ tôi đi với tỳ tất vào miễu dâng hương, còn tôi đứng lại xem, cho nên mới gặp đặng sư huynh như vậy.
Trí Thâm nói :
- Khi tôi mới đến đây không có gặp người nào tri kỹ, mỗi ngày có mấy người nầy làm bạn bè đàm đạo cùng nhau, nói cho phải cũng vui một ít . Đến nay lại có Giáo đầu đem lòng cố cập kết nghĩa anh em, thì lại càng vui mừng hơn nữa .
Nói rồi bèn khiến người làm rượu thết đải Lâm Xung .
Mới vừa uống đặng đôi ba chén thì thấy con tỳ tất là Cẩm Nhi lật đật chạy lại bên vách tường lở kêu rằng :
- Quan nhơn ơi ! Cô tôi đương gây lộn với một người thiếu niên .
Lâm Xung nghe nói thì lật đật hỏi rằng :
- Gây lộn ở đâu ?
Cẩm Nhi thưa rằng :
- Cô tôi đang đi gặp một người ra đón không cho cô tôi đi.
Lâm Xung lật đật nói với Trí Thâm rằng :
- Xin sư huynh miễn chấp, để tôi đi một chút rồi sẽ trở lại .
Nói rồi liền từ giả Trí Thâm , nhãy qua vách tường theo Cẩm Nhi đi thẳng tới Nhạc miễu . Đến nơi thì thấy có hai người , một người cầm cung đạn, một người cầm ống đồng, đều đứng dựa lan can ; còn trên thang thì có một người thiếu niên đương đứng đón vợ Lâm Xung lại nói rằng :
- Xin nàng hãy lên lầu đây cho tôi nói chuyện một chút .
Vợ Lâm Xung nghe nói nổi giận mà rằng :
- Giữa ban ngày như vậy ngươi dám cả gan đón ta lại hảm hiếp sao ?
Lâm Xung lật đật chạy tới thộp ngực người thiếu niên và nạt rằng :
- Ngươi chọc giẹo vợ con người ta, vậy đã đáng tội chưa ?
Nói rồi vừa muốn ra tay, song nhìn lại người ấy, thì biết là con nuôi quan Cao Thái úy kêu là Cao Nha Nội . (Nguyên Cao Cầu là người mới phát tích chưa có con cái chi, cho nên nuôi con của chú ruột mình làm con nuôi . Ấy là anh em chú bác với nha lại đổi làm cha con . Cao Thái úy thương yêu CaoNha Nội lắm cho nên thả cho nó làm nhiều điều ngang ngược, thường hay hảm hiếp dâm loạn với vợ con người , dân sự nội Kinh sư đều sợ oai thế

của Cao Thái úy không dám nói xúc phạm đến Cao Nha Nội, lại gọi Cao Nha Nội là Huê huê thái tuế) .
Khi ấy Lâm Xung nhìn biết là Cao Nha Nội thì cũng có ý kiêng.
Cao Nha Nội thấy Lâm Xung có sắc giận như vậy thì với Lâm Xung rằng :
- Can cớ chi ngươi mà ngươi ra gánh vác như vậy ?
(Nguyên Cao Nha Nội không biết nàng ấy là vợ của Lâm Xung cho nên mới làm ngang như vậy. nếu biết là vợ của Lâm Xung, thì cũng không dám làm đến điều ấy) .
Lúc ấy những người thấy Lâm Xung giận đỏ mặt như vậy , chạy lại can rằng :
- Giáo đầu chớ giận , ấy bởi Công tử không rõ là vợ của Giáo đầu, cho nên mới phạm phép như vậy ; xin Giáo đầu miễn chấp.
Lâm Xung thấy nhiều người can gián thì cũng dằn lòng, song hơi giận chưa tiêu, trợn mắt ngó Cao Nha Nội một hồi. Mấy người ấy khuyên lơn Lâm Xung rồi thì rũ Cao Nha Nội lên ngựa , trở vềề dinh. Còn Lâm Xung thì đi với vợ và con tỳ tất trở về . Khi ra gần tới mái hiên thì thấy Trí Thâm xách thiền trượng và dắt hai ba mươi đứa du côn đi xốc vào miễu.
Lâm Xung thấy Trí Thâm thì hỏi rằng :
- Sư huynh đi đâu đó vậy ?
Trí Thâm nói :
-Qua đến đây đánh giúp hiền đệ .
Lâm Xung nói :
- Tưởng là ai, té ra thằng ấy là con nuôi của Cao Thái úy , và không biết vợ tôi cho nên mới làm vô lễ như vậy. Khi ấy tôi cũng muốn ra tay đánh nó một hồi, song e mích lòng Cao Thái úy cho nên tôi phải dằn lòng nhịn đở nó một phen.
Trí Thâm nói :
- Em sợ Cao Thái úy chớ qua có biết sợ nó đâu, nếu qua gặp nó thì qua cũng cho nó vài ba cây thiền trượng đây đặng rồi đời nó đi cho rảnh.
Lâm Xung thấy Trí Thâm có bộ say, bèn nói vói Trí Thâm rằng :
- Sư huynh nói phải, song khi nảy mắc có nhiều người can gián lắm, cho nên tôi phải dung cho nó.
Trí Thâm nói:
- Từ nay về sau nếu có việc chi, thì hãy kêu qua đi với .
Mấy đứa du côn ấy thấy Trí Thâm say rồi, bèn đở cho Trí Thâm rằng :
- Thôi chúng ta hãy về, chuyện đó để mai sẽ hay.
Trí Thâm cầm cây thiền trượng nói rằng :
- Chị ôi ! Đừng chấp và đừng cười em. Anh ôi ! Mai phải lại cho em nói chuyện.
Nói rồi bèn từ giả đi về với mấy đứa du côn ấy .

Còn Lâm Xung đi với vợ và con tỳ tất là Cẩm Nhi về nhà. Từ ấy lòng buồn dàu dàu.

Nói về Cao Nha Nội từ khi thấy vợ Lâm Xung, thì đêm ngày đem lòng tư tưởng, song bị Lâm Xung làm như vậy thì lại càng thêm buồn. Khi về đến dinh rồi, thì buồn rầu cả ngày.
Các người quen biết đến thăm viếng, thấy Nha Nội có sắc buồn như vậy thì lui về hết . Duy có người tâm phúc tên là Phú
An rõ biết Cao Nha Nội rồi, bèn đi một mình đến dinh thăm, thấy Nha Nội đương ngồi trong phòng .
Phú An bước đến hỏi rằng :
- Hôm nay có việc chi không bằng lòng hay sao cậu có sắc buồn lắm vậy ?
Nha Nội nói :
- Vì ý gì ngươi biết đặng ?
Phú An nói:
- Ấy là tôi định dẹo mà thôi.
Nha Nội nói :
- Ngươi định dẹo coi thử ta buồn về việc chi ?
Phú An nói :
- Cậu tưởng về việc hai chữ mộc đó phải chăng ?
Nha Nội cười rằng :
- Ngươi định dẹo rất hay, song không biết kế chi tính cho đặng ?
Phú An nói :
- Có khó gì đâu, cậu sợ Lâm Xung là người hảo hớn, cho nên cậu không dám khi dễ va , tuy vậy không hề chi vì va cũng là người dưới tay của Thái úy, không lẻ va dám kình chống với người, nếu va chọc giận đến người, hễ nhẹ thì người làm cho bị thích tự và bị đày, nặng thì người hại không còn tánh mạng ; chuyện ấy tôi nghĩ ra một kế, làm cho vui lòng cậu đặng.
Cao Nha Nội nghe vậy bèn nói rằng :
- Từ khi tôi gặp nàng ấy , thì tôi đem lòng thương mến không biết là dường nào, làm cho tôi ngày đêm tư tưởng chẳng biết sự vui ; vậy ngươi có kế chi tính đặng việc ấy thì tôi sẽ đền ơn.
Phú An nói :
- Ở đây có Lục Khiêm là người quen biết với Lâm Xung lắm, vậy thì ngày mai cậu núp trên lầu Lục Khiêm, rồi khiến Lục Khiêm mời Lâm Xung thẳng lại Phàn lầu uống rượu, đặng tôi đến nhà Lâm Xung nói dối với vợ va rằng : Lâm giáo đầu đương ngồi uống rượu với Lục Khiêm, vùng xây xẩm té xỉu tại trên lầu , vậy nàng hãy đến đó xem. Nói như vậy đặng gạt cho nàng ấy lên trên lầu ; khi ấy cậu phải lấy lời ngon ngọt, nói một cách âm thầm cho nàng nghe. Nàng là đàn bà hay xiêu lòng , lại thấy cậu đẹp trai như vậy, lẻ

nào lại không nghe.
Cao Nha Nội khen rằng :
- Kế ấy rất hay, vậy chiều nay hãy kêu Lục Khiêm đến đây đặng cho tôi nói chuyện. (Nguyên nhà Lục Khiêm ở gần dinh Cao Thái úy cho nên mới bày kế như vậy đặng) .
Ngày thứ kêu Lục Khiêm đến thương nghị, thì Lục Khiêm cũng bằng lòng vì muốn làm cho vui lòng Cao Nha Nội, cho nên không kể đến bằng hữu chi tình .

Nói về Lâm Xung, từ khi về nhà thì buồn bực hoài không đi đâu . Khi đương ngồi thì nghe ngoài cửa có người kêu hỏi rằng :
- Lâm Giáo đầu có ở nhà chăng ?
Lâm Xung nghe kêu lật đật ra xem , thấy mặt Lục Khiêm bèn hỏi rằng :
- Lục huynh đi đâu về vậy ?
Lục Khiêm nói :
- Tôi ở đằng nhà lại thăm anh. Vậy chớ mấy ngày rày sao không thấy anh đi chơi ?
Lâm Xung nói :
- Mấy ngày rày tôi buồn bực lắm, cho nên tôi không muốn đi chơi.
Lực khiêm nói:
- Vậy thì mời anh đến nhà tôi uống rượu chơi cho giải buồn.
Lâm Xung nói :
- Vậy thì anh ngồi lại đây uống vài chén trà với tôi rồi anh em mình sẽ đi.
Lục Khiêm uống trà rồi thì day lại nói với vợ Lâm Xung rằng :
- Thưa chị, để tôi mời anh tôi lại đàng nầy uống rượu chơi, xin chị bằng lòng.
Vợ Lâm Xung nghe nói thì dặn Lâm Xung rằng :
- Mấy ngày rày thiếp coi ý tướng công buồn bực lắm , nếu có uống rượu thì uống ít ít đặng về cho mau.
Lâm Xung ừ chịu rồi ra đi với Lục Khiêm.
Khi đi thì Lục Khiêm lại dắt Lâm Xung đi dạo chơi một hồi, rồi lại nói với Lâm Xung rằng :
- Thôi, chúng ta đi thẳng lại Phàn lầu uống rượu chơi có chi vui hơn.
Lâm Xung nghe theo. hai người đi thẳng lên Phàn lầu kêu tữu bảo khiến đem ra hai ve rượu ngon và các thứ trái cây lạ đặng uống rượu. Khi ngồi lại ăn uống thì Lâm Xung thở ra và có sắc buồn.
Lục Khiêm hỏi rằng :
- Vì cứ gì anh lại thỡ ra như vậy ?
Lâm Xurlg nói :
- Lục huynh chưa rõ, để tôi thuật lại cho Lục huynh nghe. Và tôi đứng bực

làm trai có tài nghệ như vầy mà không gặp minh chúa, lại phải chịu lòn quân tiểu nhơn, thì làm sao mà không buồn !
Lục Khiêm nói :
- Nội trong Cấm quân tuy cũng nhiều người làm Giáo đầu, song không ai bì kịp với anh hết ; tôi xem ý Thái úy cũng trọng đải anh lắm, sao anh còn buồn nổi gì ?
Lâm Xung mới thuật về việc Cao Nha Nội ngày trước cho Lục Khiêm nghe.
Lục Khiêm nói :
- Thế khi Cao Nha Nội không biết chị ở nhà, cho nên mới làm như vậy, xin anh chớ phiền hãy cứ việc uống rượu mà thôi . Lâm Xung uống hết tám chín chén rượu, rồi đứng dậy nói với Lục Khiêm rằng:
- Để cho tôi đi rữa tay một chút rồi sẽ trở vô.
Nói rồi bèn bước xuống lầu , thẳng vào đường xép mà tiểu tiện . Tiểu tiện xong liền quày trở ra , thì gặp con tỳ tất của rnình là Cẩm Nhi lật đật chạy đến kêu Lâm Xung mà rằng :
- Quan nhơn ôi. Tôi tìm kiếm quan nhơn hết sức. Té ra quan nhơn lại ở đây ?
Lâm Xung vội vả hỏi rằng :
- Vậy chớ mi kiếm ta làm chi ?
Cẩm Nhi nói :
- Khi quân nhơn ra đi với Lục Khiêm. Giây lát có một người đờn ông lát đật chạy đến nói với cô tôi rằng :
Lâm giáo đầu đương uống rượu nơi nhà Lục Khiêm, không biết ý gì khi không lại té xuống bất tĩnh nhơn sự ; xin nàng hãy đến đó xem.
Cô tôi nghe nói lật đật cậy Dương bà ở gần bên vách coi chừng giùm nhà, rồi cô tôi đi theo người ấy.
Người ấy dắt đến một cái nhà ở trong đường hẻm gần dinh quan Thái úy. Đến nơi người ấy dắt thẳng lên lầu, thì thấy rượu thịt còn bày trên lầu mà không thấy quan nhơn.Khi ấy cô tôi vừa muốn xuống lầu thì thấy một người thiếu niên chọc ghẹo cô tôi ngày trước nơi Nhạc miễu đó, ở đâu phía trong bước ra nói với cô tôi rằng : Xin nàng ngồi nán lại đây trong giây phút chồng nàng sẽ đến. Khi tôi nghe người ấy nói như vậy thì tôi đã bước xuống lầu rồi, lại nghe cô tôi trên la lớn tiếng rằng: Nó giết tôi !
Vì vậy cho nên tôi đi tìm kiếm quan nhơn mà không thấy. Mới đây tôi gặp ông thầy bán thuốc tên là Trương Tiên Sánh , tôi mới hỏi thăm ổng , thì ổng nói với tôi rằng : Khi nảy có gặp Lâm Giáo đầu đương uống rượu với một người nào tại trên Phàn lầu. Tôi nghe ông thầy ấy nói như vậy thì tôi lật đật chạy lại đây kiếm quan nhơn . Vậy xin quan nhơn hãy đi mau mau đến đó mà cứu cô tôi với .
Lârn Xung nghe nói cả kinh, không kịp chờ Cẩm Nhi đi với mình, bước lia bước lịa thẳng đến nhà Lục Khiêm .

Bước lên thang lầu thì thấy cửa lầu đã đóng, lại nghe tiếng vợ mình la lớn rằng :
- Giữa ban ngày mà ngươi muốn hảm hiếp người ta sao ?
Lại nghe tiếng Cao Nha Nội nói rằng :
- Nàng ôi, xin nàng hãy đoái nghĩ mà cứu lấy mạng tôi. Nếu nàng bền lòng chặt dạ như vậy, thì ắt là tôi phải đau tương tư mà thác chớ chẳng không vì lòng lôi thương nàng chí thiết lắm , bây giờ không ai làm sao cho tôi ngã lòng ấy đặng .
Lâm Xung nghe rồi thì kêu lớn rằng :
- Hiền thê , hãy mở cửa cho ta lên.
Vợ Lâm Xung nghe tiếng chồng mình lật đật chạy ra mở cửa.
Cao Nha Nội cả kinh lật đật mở cửa sổ nhãy chuyền qua vách tường đi mất .
Khi Lâm lên tới lầu rồi, thì kiếm không đặng Cao Nha Nội, bèn hỏi vợ rằng :
- Đã bị nó làm điều ô nhục chưa ?
Vợ trả lời rằng:
- Chưa bị .
Lãm Xung mới đập hết đồ đạc trên lầu của Lục Khiêm. Rồi vợ chồng dắt nhau xuống lầu, bước ra đến cửa thì thấy hai bên nhà hàng xóm đều đóng cửa hết. Kế gặp Cẩm Nhi thì ba người bèn dắt nhau trở về nhà.
Khi Lâm Xung về đến nhà rồi ,thì xách một cây đao nhọn chạy đến Phàn lầu đặng kiếm Lục Khiêm mà giết, té ra Lục Khiêm đi đâu mất kiếm không đặng, phải đến nhà Lục Khiêm đứng trước cửa mà chờ.
Chờ tới một đêm cũng không thấy Lục Khiêm về, túng phải trở về nhà nói lại cho vợ hay .
Vợ can rằng :
- Xin tướng công hãy bỏ qua đi. Thiếp chưa bị nó làm điều ô nhục thì thôi ; đừng có gây thù oán ra làm chi .
Lâm Xung nói :
- Giận bấy loài súc sanh là thằng Lục Khiêm nó đến đây làm bộ kêu anh kêu em , đặng có gạt ta mà làm kế ấy , chứ chi ta gặp nó và Nha Nội thì ta cũng giết cho đặng.
Vợ Lâm Xung can gián và giữ gìn Lâm Xung không cho ra khỏi cửa .
Lúc ấy Lục Khiêm trốn trong dinh Cao Thái úy không dám về nhà.
Lâm Xung sai người đến thăm đã ba ngày mà không thấy mặt.
Lúc ấy người lân cận thấy Lâm Xung mặt có sắc giận nhưng không dám hỏi đến.
Đến ngày thứ tư, khi ăn cơm vừa rồi thì có Lỗ Trí Thâm đến hỏi rằng :
- Mấy bửa rày sao không thấy em đến thăm qua ?
Lâm Xung đáp :
- Mấy ngày rày tôi mắc lấy vân dịch nhiều việc, cho nên không đến thăm sư

huynh đặng , nay có sư huynh tới đây, xin mời sư huynh ra tiệm uống rượu chơi với tôi và dạo phường phố giải khuây luôn thể .
Trí Thâm nghe theo, bèn đi với Lâm Xung mà ăn uống và dạo chơi mản ngày mới trở về, rồi hẹn ngày mai cũng đi ăn uống với nhau nữa. Từ ấy mỗi ngày Lâm Xung đi ăn uống với Trí Thâm, cho nên việc ấy cũng nguôi ngoai lần.

Nói về Cao Nha Nội từ ngày bị leo tường mà chạy nơi nhà Lục Khiêm, thì không dám nói lại cho Cao Thái úy hay. Từ ấy Cao Nha Nội phát bịnh, Lục Khiêm và Phú An tới lui thăm viếng hoài, thấy Cao Nha Nội diện mạo khô khan, tinh thần mõi mệt.
Lục Khiêm hỏi rằng ;
- Vậy chớ cậu đau bịnh chi mà coi bộ ốm o lắm vậy ?
Cao Nha Nội nói :
- Tôi vì thương tưởng vợ Lâm Xung mới mạng bịnh nầy , đã hai lần gặp mặt mà không làm chi đặng, lại bị thất kinh chạy trốn, cho nên bịnh càng nặng hơn nũa. Nếu tôi tính không ra kế gần nàng ấy đặng, thì nội trong ba tháng hay là nửa năm ắt tôi phải chết mòn.
Lục Khiêm và Phú An đều thưa rằng :
- Xin cậu chớ buồn, tôi cũng kiếm thế làm cho cậu đặng vầy cuộc gió trăng với nàng ấy thì chúng tôi mới bằng lòng; trừ ra một điều nó tự ái liều mình, thì cậu mới hỏng cuộc vui ấy thôi .
Khi đương nói như vậy xảy có Đô Quản trong dinh đến thăm bịnh Cao Nha Nội.
Lục Khiêm và Phú An hay có Đô Quản đến, thì thương nghị với nhau ; bên chờ cho Đô Quản hỏi thăm chứng bịnh xong rồi, mới mời Đô Quản đến chổ thanh vắng nói với Đô Quản rằng :
- Nếu muốn cho Công tử đặng lành bịnh, thì phải kiếm thế hại Lâm Xung, đặng cho vợ Lâm Xung vầy duyên cá nước với Công tử , thì bịnh ấy lành ; nếu không chắc là tánh mạng Công tử không còn.
Đô Quản nói :
- Việc ấy cũng dễ , để tôi bẩm lại cho Thái úy hay .
Hai ngươi ấy nói :
- Chúng tôi đã sẳn kế rồi, song phải chờ ngài trả lời thì chúng tôi sẻ tính .
Đô Quản từ giả ra về , rồi ra mắt Cao Thái úy thưa rằng:
- Công tử chẳng phải là đau bịnh chi, đau có một chứng về chuyện tương tư vợ Lâm Xung mà thôi.
Cao thái úy hỏi :
- Vậy chớ nó thấy vợ Lâm Xung hồi nào ?
Đô Quản mới thuật hết từ ngày hai mươi tám tháng trước gặp vợ Lâm Xung

nơi Nhạc miễu. Đến sau lại lập kế gạt vợ Lâm Xung đến nhà Lục Khiêm, kế ấy cũng không xong vì vậy cho nên Công tử thương nhớ mà sanh bịnh.
Cao Thái úy nói :
- Nếu muốn lấy vợ nó mà hại nó, thì cũng ngặt lắm . Ôi thôi ! Nếu tiếc Lâm Xung thì con ta phải chết, song không biết kế chi hại đặng ?
Bô quản nói :
- Lục Khiêm và Phú An đã định kế rồi.
Cao Thái úy nói :
- Vậy thì kêu hai đứa đó đến đây đặng thương nghi.
Đô Quản liền ra kêu Lục Khiêm và Phú An vào hậu đường ra mắt Cao Thái úy .
Cao Thái úy hỏi rằng :
- Chứng bịnh con ta, có kế chi cứu nó đặng chăng ? Nếu cứu nó đặng thì ta sẽ cho hai ngươi lên chức.
Lục Khiêm nói :
- Việc ấy phải làm như vầy... như vầy...
Cao Thái úy nói :
- Kế ấy cũng hay, vậy thì ngày mai ngươi hãy làm đi.
Hai người vâng lời từ giả trở về.

Nói về Lâm Xung mỗi ngày đi ăn uống với Trí Thâm,thì không còn nhớ đến chuyện thù ấy nữa.
Ngày kia hai anh em rủ nhau đi đến đường dượt vỏ, thì thấy có một người đàn ông cao lớn, đầu bịt khăn tròn mình mặc chiến bào, tay cầm một ngọn bữu đao, trên cán đao ấy có buộc một cái nêu , đứng bên đường mà bán.
Khi hai anh em Lâm Xung lại gần thì nghe người bán đao ấy than rằng:
- Cây đao của tôi quí báu như vầy mà chưa gặp người biết, tội nghiệp dữ a !
Lâm Xung nghe nói cũng không kể đến, cứ việc đi với Trí Thâm mà thôi.
Người bán đao lại theo sau lưng Lâm Xung mà nói rằng :
- Uổng thay ! Đao quí như vầy mà không ai biết đặng ?
Lâm Xung cũng không nói chi hết cứ việc đi hoài.
Người bán đao cũng cứ theo sau lưng nói rằng :
- Cha chả ! Nội cái xứ Đông Kinh cũng không có đặng một người biết cây đao quí nầy
Lâm Xung nghe nói thì ngó lại.
Người bán đao thấy Lâm Xung ngó lại lật đật rút cây đao ra, Lâm Xung thấy cây đao ấy sáng giới, làm cho chóa mắt con người. Lâm Xung mới bảo người bán đao đưa cho mình xem thử , người bán đao vội vả đưa cho Lâm Xung xem.
Lâm Xung với Trí Thâm bước lại xem thì hai người đều khen rằng :

- Đao tốt dữ a ! Vậy chú muốn bán bao nhiêu ?
Người bán đao trả lời rằng :
- Nói thách thì ba ngàn quan. còn chắc giá thì hai ngàn quan.
Lâm Xung nói :
- Thiệt cây đao nầy cũng đáng hai ngàn quan, song không có ai biết, như chú đành bán cho tôi một ngàn quan thì tôi mua cho.
Người bán đao nói :
- Lúc nầy tôi đương túng tiền , nếu lòng ông muốn mua, xin trả thêm cho tôi năm trăm quan nữa , thì là một ngàn năm trăm quan.
Lâm Xung nói:
- Không được như đành giá một ngàn quan, thì tôi mua, bằng không chịu thì thôi.
Người.bán đao than rằng :
- Lúc túng ngặt như vầy vàng cũng ra sắt. Thôi, tôi bán cho , song xin trả đủ số đừng bớt đồng nào hết .
Lâm Xung nói :
- Vậy thì chú hay đi theo về nhà tôi, đặng tôi trả tiền cho.
Nói rồi bèn day lại nói với Trí Thâm rằng :
- Xin sư huynh lại nơi tiệm nước trà chờ tôi một chút, rồi tôi sẽ lại.
Trí Thâm nói :
- Thôi, tôi cũng trở về ngày mai sẽ đi chơi.
Nói rồi liền giã nhau đi một người một ngã, Lâm Xung nói với người bán đao. Về đến nhà lấy bạc tính đủ một ngàn quan là trả xong rồi thì hỏi người bán đao rằng :
- Đao nầy từ đâu mà chú có ?
Người bán đao trả lời rằng :
- Ấy là của ông nội tôi để lại, nay gia đạo tôi bần hàn, nên cực chẳng đả mới phải đem ra bán.
Lâm Xung hỏi :
- Ông nội chú tên gì ?
Người bán đao nói :
- Ôi thôi ! Nói ra thì hổ thẹn muôn phần, thà tôi không nói thì hay hơn.
Lâm Xung thấy người ấy nói như vậy thì không hỏi nữa. Người bán đao lấy tiền bạc rồi thì từ giã ra đi.
Lâm Xung cầm cây đao ấy xem đi xem lại một hồi thì khen rằng :
- Thiệt là tốt, thiệt là quí , trong dinh Cao Thái úy có một cây đao tưởng cũng không quí chi lắm, không chịu cho ai xem, mình mượn đã mấy lần mà người cũng không chịu cho. Ngày nay mình mua được cây đao này, để thủng thỉnh đây mình sẻ đọ thử với người chơi. Đêm ấy Lâm Xung cắm cây đao ấy nhắm nghía hoài, đến chừng đi ngủ thì treo dựa bên vách gần chỗ mình ngủ .

Trời chưa kịp sáng lại lấy cây đao ấy xem nữa.
Ngày thứ vừa đúng giờ tị thì thấy có hai người Thừa cuộc đến kêu rằng :
- Lâm giáo đầu, Thái úy nghe nói ông mới mua một cây đao tốt lắm, khiến tôi đến bảo ông đem lại cho người xem. Bây giờ đây người đương trông ông lắm !
Lâm Xung nghe nói thì nghĩ rằng.
- Lạ nầy, mới đây mà ai đồn lẹ lắm vậy ?
Hai Thừa cuộc hỏi Lâm Xung mặc áo mà đi cho mau.
Lâm Xung mặc áo rồi thì cầm cây đao ấy đi theo hai người Thừa cuộc. Khi đi dọc đường thì Lâm Xung nói với hai người ấy rằng :
- Tôi có đến dinh hoài sao không gặp hai anh ?
Hai người ấy nói :
- Tôi là người hầu cận Thái úy .

hồi 7
Hoa hòa thượng hết lòng cứu bạn
Lâm Giáo đầu mắc kế bị đày

Vừa đi vừa nói, xảy đến trước dinh, vào nhà khách rồi thì Lâm Xung dừng chơn lại.
Hai người ấy nói :
- Thái úy ở trong hậu đường đây, xin vào đó ra mắt người.
Lâm Xung nghe lời đi đến bình phong nơi hậu đường, không thấy Thái úy thì dừng chơn lại nữa.
Hai người ấy đi một hồi rồi trở lại nói rằng :
- Thái úy ở trong nầy, bảo tôi dắt Giáo đầu vào đó.
Lâm Xung đi theo vào ba bốn từng cữa, thì có một cái nhà xung quanh có lan can xanh.
Hai người ấy lại dắt Lâm Xung đến trước nhà ấy mà bảo rằng .
- Vậy thì Giáo đầu hãy ở đây chờ đặng tôi vào bẩm cho Thái úy hay.
Lâm Xung nghe lời cầm đao đứng trước thềm nhà. Hai người ấy đi tuốt vào phía trong.
Lâm Xung đứng một hồi lâu không thấy ai đem trà nước chi hết.
Lâm Xung sanh nghi, ngóng cổ vào trong rèm mà xem thì thấy trên cửa có một tấm biển đề chữ lớn : " Bạch Hổ đường " .
Lâm Xung thấy vậy thì nghĩ rằng :
- Nhà nầy là nhà để thương nghị việc quân cơ đại sự . Nếu mình vô cớ vào đây có khi mang họa chớ chẳng không.
Nghĩ như vậy bèn trở ra. Xãy nghe tiếng giày, ngó lại thấy có một người ở ngoài bước vào, Lâm Xung xem lại người ấy không phải là ai , thiệt là Cao Thái úy đó.
Lâm Xung lật đật xách đao bước lại xá Thái úy.
Thái úy nạt rằng :
- Ai đòi hỏi chi mi mà mi dám tới chỗ nầy, lại trong tay mi có cầm một cây đao nữa, thế thì mi muốn vào đây giết ta chăng ? Hèn chi có người nói với ta rằng :
- Hai ba bữa trước mi cầm đao đứng trước phủ ta mà chờ , mi thiệt dữ lắm.
Lâm Xung quì lạy bẩm rằng :
- Mới đây có hai người Thừa cuộc khiến tôi cầm đao lại cho Thái úy xem nên tôi mới dám vào đây .
Thái úy nạt rằng :

- Thừa cuộc nào ỡ đâu ?
Lâm Xung nói :
- Hai người Thừa cuộc dắt tôi đến đây rồi bỏ mà vào nhà trong.
Thái úy nói :
- Nói láo. Có Thừa cuộc nào dám đến chốn này ! Quân sĩ đâu, bắt thằng nầy trói lại.
Nói chưa dứt lời thì có hai mươi người xốc ra bắt Lâm Xung trói lại .
Thái úy nói với Lâm Xung rằng. :
- Mi đã làm đến bực Cấm quân Giáo đầu lẻ nào lại không biết phép. Dám cầm đao vào tới chốn này, quả là mi muốn tới đây giết ta.
Nói rồi bèn khiến dẫn Lâm Xung ra chém.
Lâm Xung kêu lớn rằng :
- Oan ức dữ lắm ! Oan ức dữ lắm !
Thái úy nói:
- Oan ức gì mà mi kêu oan ? Vậy chớ mi có việc chi mà mi dám tới Bạch Hỗ đường ? Vã Bạch Hỗ đường là nơi thương nghị quân cơ đại sự, sao mi dám cầm đao vào đây ? Ấy không phải là mi muốn giết ta sao ?
Lâm Xung nói :
- Nếu Thái úy không đòi nói tới tôi thì lẻ nào tôi dám đến đây ? Quả có hai người Thừa cuộc gạt tôi đến đây, rồi bỏ tôi mà vào trong ấy.
Thái úy nạt rằng :
- Nói láo, trong dinh ta có Thừa cuộc nào ở đâu, mi đừng nói láo , mi còn chưa chịu tội, thôi, quân sĩ hãy giải nó lại Khai Phong phũ, khiến Đằng phủ doãn tra xét cho minh bạch rồi sẽ xử quyết, còn cây đao ấy thì phong lại .
Quân sĩ vâng lời dẫn Lâm Xung lại Khai Phong phủ. Vừa gặp quan Phủ Doãn còn đương ngồi khách , quân sĩ dẫn Lâm Xung vào quì trước thềm rồi thừa hết các việc cho Phũ doãn nghe và để cây đao trước mặt Lâm Xung .
Đằng phũ doãn hỏi rằng :
- Lâm Xung, ngươi là Cấm quân Giáo đầu sao không biết phép . Dám cầm đao tới Bạch Hỗ đường như vậy, đáng tội chết hay chưa ?
Lâm Xung thưa rằng :
- Chuyện nầy thiệt là oan ức tôi lắm , Vả tôi tuy là đứa võ phu mặc lòng, song cũng biết phép tắc một ít , có đâu dám vô cớ mà tới Bạch Hổ đường. Ấy cũng vì hôm hai mươi tám tháng trước đây, tôi đi với vợ tôi đến Nhạc miễu mà hườn nguyện, xảy gặp con nuôi của Cao Thái úy đến chọc ghẹo vợ tôi, bị tôi rầy rà một hồi ; cách vài ngày nó lại khiến Lục Khiêm đến mời tôi đi uống rượu rồi bảo Phú An đến gạt vợ tôi tới nhà Lục Khiêm , dắt vợ tôi lên lầu đặng có làm điều dâm loạn, té ra cũng bị tôi rượt nó chạy trốn gần chết, rồi tôi lại đập đồ đạc của Lục Khiêm hết. Hai lần như vậy, tuy chưa làm điều ô nhục đến vợ tôi, song cũng có người làm chứng, mới hôm qua

đây tôi mua đặng một cây đao nầy, thì xem chưa vừa con mắt ; kế là Cao Thái úy sai hai tên Thừa cuộc đến nhà tôi khiến đem cây đao ấy đến cho Thái úy đọ thữ. Vì vậy cho nên tôi mới đi với hai người ấy vào đến dinh . Hai người ấy mới dắt tôi đến Bạch Hỗ đường bảo tôi đứng đó rồi bỗ đi mất. Giây lâu Thái úy bước vào gọi tôi là thích khách. Ấy là Thái úy lập mưu ám hại tôi đó xin lão gia xét lại cho lôi nhờ.
Phủ doãn nghe hết các lời khai của Lâm Xung thì nhứt diện phê vào tờ trã lời cho Cao Thái úy , nhứt diện khiến quân giam Lâm Xung vào ngục. Lúc ấy gia quyến cũa Lâm Xung cũng có đem cơm đem tiền mà nuôi Lâm Xung. Còn cha vợ của Lâm Xung là Trương Giáo đầu cũng đến lo hối lộ đặng cho Lâm Xung khỏi bị hành hạ cực khổ .
Lúc ấy quan Đương án khổng mục là Tôn Định, có tánh cứng cỏi hay ưa việc lành và hay cứu giúp cho những người bị tội oan ức. Vì vậy cho nên thiên hạ đều gọi là Tôn Phật Nhi .
Tôn Định cũng biết việc ấy là oan Lâm Xung , thì thường kiếm cớ nói với Phủ doãn rằng :
- Việc nầy quả là oan ức Lâm Xung lắm xin lão gia cứu giúp nó với.
Phũ doãn nói :
- Đã biết là oan, song Lâm Xung làm ra cớ sự như vậy. Cao Thái úy dặn ta cứ làm án nó là đứa cầm đao vào Bạch Hỗ đường mà thích khách. Nếu ta muốn cứu nó thì cũng khó lắm .
Tôn Định nói :
- Nếu vậy Khai phong phũ nầy không phải là của Trào đình, thiệt là cũa Cao Thái úy đây.
Phủ Doãn nói :
- Nói bậy, Khai phong phủ là của Trào đình, nào phải là của Cao Thái úy . Song người đương quyền mạnh thế cho nên không dám trái ý người.
Tôn Định nói :
- Ai cũng biết là Cao Thái úy đương quyền mạnh thế, muốn làm chi thì làm , nếu có ai xúc phạm đến thì bắt mà giao lại Khai Phong phủ đây , muốn giết thì giết, muốn chém thì chém, như vậy còn chưa phải là một sỡ riêng của Thái úy sao ?
Phũ doãn nói :
- Theo ý ngươi nói, thì án Lâm Xung phải xử lẻ nào ?
Tôn Định nói :
- Cứ theo lời khai của Lâm Xung đó thì thiệt nó là người vô tội , song không biết hai Thừa cuộc ở đâu mà kiếm. Bây giờ đây phải cứ theo lời khai xử án cho nó , rằng lưng giắt bửu đao làm vào Bạch Hỗ đường thì hãy đánh hai chục hèo rồi thích tự đày qua Ác quan châu. Như vậy là vị tình Cao Thái úy lắm.

Đằng phũ doãn cũng biết có việc ấy, bèn tới dinh Cao Thái úy thuật hết các lời của Lâm Xung cung chiêu.
Cao Thái úy có tịch, cũng e Phũ doãn biết mình là gian thì cũng chịu theo lời của Phủ doãn.
Phủ doãn từ giã về dinh, khiến dẫn Lâm Xung ra đánh hai chục hèo, rồi thích tự mà phát phối qua Thương Châu tại nơi Lao thành. Khi ấy quan Phủ doãn khiến làm một cái xiềng nặng bảy cân rưỡi, xiềng Lâm Xung lại rồi làm tờ điệp văn sai hai tên quân là Đồng Siêu và Tiết Bá giãi Lâm Xung qua Thương châu, mà giao cho quan địa phương.
Hai người ấy lảnh tờ công văn đặng có dẫn Lâm Xung qua Thương châu.
Lúc ấy, có các người lân cận và cha vợ của Lâm Xung là Trương Giáo đầu đều đến trước Phủ mà rước Lâm Xung và hai người khâm sai vào tiệm rượu đặng bày tiệc rượu mà đưa Lâm Xung lên đường .
Khi vào tiệm ngồi xong xả rồi thì Lâm Xung nói với Trương Giáo đầu rằng :
- Nhờ ơn Tôn Khổng Mục có lòng giúp đở cho nên bị đòn không lấy chi làm nặng. Vì vậy tôi mới đi đặng.
Trương Giáo đầu kêu tữu bảo dọn một tiệc rượu thết đải hai người khâm sai.
Uống được vài chén thì Trương Giáo đầu lấy bạc lo lót với hai người khâm sai.
Lâm Xung đứng dậy vòng tay thưa với Trương Giáo đầu rằng :
- Vì tôi bị năm vận tháng hạn cho nên mới gặp Cao Nha Nội mà sanh ra cớ sự như vậy . Nay tôi có một điều thưa cùng nhạc phụ rõ . Từ ngày nhạc phụ đem lòng cố cập gả con cho tôi thì tính đã ba năm rồi , mà vợ tôi cũng chưa làm điều chi lỗi, tuy chưa có con cái chi song bấy lâu vợ chồng tôi chưa có cải lẩy với nhau một điều . Nay tôi mang tai họa bị phát phối qua Thương Châu thì chưa biết sống thác thể nào , để vợ tôi ở nhà một mình thì lòng tôi không yên, thiệt e Cao Nha Nội lấy oai thế mà ép viêc cầu thân, thì lấy làm khó cho nhạc phụ lắm. Vã lại vợ tôi đang lúc thanh xuân nữa. Thôi đừng có thương tưỡng đến tôi làm chi, mà lở dở về việc ngày sau, nay tôi bằng lòng làm việc nầy, không phải ai ép mà cũng có người lân cận với tôi đây làm chứng. Vậy để tôi làm một tờ ly thơ cho vợ tôi cải giá. Như vậy thì tôi đi mới đặng an ổn, khỏi bị Cao Nha Nội hảm hại. Trương Giáo đầu nói :
- Hiều tế nói sao vậy . Ấy là hiền tế nhằm lúc thời vận bất tề cho nên mới mang điều tai họa như vậy , chứ không phải hiền tế gây ra, và ngày nay hiền tế hãy nhẫn nhục đi qua Thương Châu nương theo thời vận cho qua ngày tháng, rồi chẳng sớm thì muộn hiền tế cũng đặng trở về sum hiệp vợ chồng với nhau . Còn gia đạo của cha thì cũng đủ sức nuôi vợ con của hiền tế . Vả lại trong năm bảy năm đây thì hao tốn cũng không bao nhiêu, mà cha cũng không cho nó ra vào trước cửa nữa . Như vậy thì Cao Nha Nội có thấy đâu mà tính việc chi . Việc ấy hiền tế lo làm chi cho mệt lòng .

Lâm Xung nói :
- Như vậy cám ơn nhạc phụ có lòng tốt đó chút, song tôi không an lòng đặng thì cũng bất tiện cho hai đàng. Vậy xin nhạc phụ hãy nghe theo lời tôi thì dẫu tôi có thác xuống suối vàng đi nữa thì cũng vui lòng mà nhắm mắt .
Trương Giáo đầu không chịu nghe. Các người lân cận cũng đều nói rằng : làm như vậy ắt là không đặng.
Lâm Xung nói :
- Nếu chẳng nghe theo lời tôi, đến khi tôi về đặng đi nữa, tôi cũng quyết không trỡ lại với vợ tôi đâu .
Trương Giáo đầu nói :

- Đã vậy thì cha cũng nghe đỡ cho. Thôi hiền tế muốn làm chi thì làm. Tuy vậy cũng tại ý cha , miễn là cha không gã cho ai thì thôi . Bèn khiến tiểu bảo tìm một người làm ly thơ rằng :
" Tôi là Lâm Xung ở tại Đông Kinh, đương làm chức Giáo đầu trong tám chục muôn cấm binh, vi phạm tội nặng bị phát phối qua Thương Châu ; mà tôi đi đây không biết sống thác thể nào. Vợ tôi là Trương thị đương lúc thanh xuân không lẻ ở vậy mà chờ; cho nên tôi tính làm tờ ly thơ này đành cho nó cải giá , ngày sau tôi không tranh cãn chi nữa , còn ý nó muốn làm chi thì làm tôi cũng không ép. E lời lời giao miệng không có bằng cớ chi, cho nên phải lập tờ này đặng lưu chiếu , nay tờ " .
Viết rồi thì trao cho Lâm Xung điểm chỉ . Khi điểm chỉ vừa xong , Lâm Xung vừa muốn trao cho Trương Giáo đầu. Xãy thấy nàng Trương thị , tay thì xách một gói áo quần, miệng thì kêu trời van đất om sòm, đi với con tỳ tất là Cẩm Nhi mà xốc vào tiệm rượu .
Lâm Xung thấy vợ thì đứng dậy mà rằng:
- Hiền thê ôi ! Nay tôi có một điều thì đã thưa với nhạc phụ rồi. Vậy tôi nói lại cho hiền thê hay. Nghĩ vì tôi bị năm vận tháng hạn cho nên mắc chuyện oan khúc như vầy . Nay phải phát phối qua Thương Châu thì chưa biết sống thác thể nào , cho nên tôi e dỡ dang thanh xuân của hiền thê đi. Vậy tôi phải làm một tờ ly thơ nầy cho hiền thê cải giá . Vậy thì hiền thê hãy lãnh tờ này rồi kiếm nơi nương dựa mà làm ăn , đừng có trông đợi thương tưởng tới tôi nữa mà hao tổn tinh thần .
Vợ của Lâm Xung nghe nói thì khóc lớn lên rằng :
- Lang quân ôi ! Vả tôi chưa từng có một điểm dâm ô , lang quân nỡ nào lại bỏ tôi như vậy ?
Lâm Xung nói :
- Hiền thê ôi ! Ấy là tôi có lòng tốt, e cho hiền thê phải dỡ dang việc chồng vợ mà thôi , xin hiền thê hãy bằng lòng đi .
Trương Giáo đầu nói với Trương thị rằng :

- Thôi con hãy an lòng đi, tuy chồng con có nói như vậy mặc lòng, song việc cải giá cùng không thì cũng tại ý cha con mình thôi . Nào ai có mà ép đặng con mà phòng ngại . Vậy con hãy lãnh tờ ấy đặng chồng con an lòng ra đi , dẫu chồng con không về đặng đi nữa thì cha cũng tính phương thế cho con đũ nuôi miệng ở vậy mãn đời, đặng thủ chí cũa con.
Trương thị nghe nói thì khóc tấm tức . Khi thấy cái tờ ấy thì vùng té nhào xuống đất bất tĩnh nhơn sự.
Lâm Xung lật đật đở dậy , giây lâu mới tĩnh lại . Trương thị cũng ngồi đó khóc hoài .
Lâm Xung lấy ly thơ ấy trao cho Trương Giáo đầu. Lúc ấy cũng có ít người đàn bà lân cận, đến đó khuyên lơn và dắt Trương thị về . Còn Trương Giáo đầu thì dặn dò Lâm Xung rằng :
- Thôi hiền tế hãy an lòng qua chốn ấy. Còn phận nó thì để mai đây cha sẽ đem về bảo dưỡng, nếu mai sau con về đặng thì vợ chồng cũng tái hiệp cùng nhau chớ chẳng không . Vậy hiền tế chớ lo. Nnư hiền tế qua đến Thương Châu rồi thì phải viết thơ về cho cha hay với.
Lâm Xung lạy tạ nhạc phụ và từ giả các người lân cận rồi mang gói đi theo hai người Công sai . Còn Trương Giáo đầu và mấy người lân cận đều rơi lụy trở về nhà.
Nói về hai người công sai dẫn Lâm Xung đến phòng sứ thần gởi cho quân sĩ canh giữ, về nhà sắm sửa hành lý rồi mới quảy gói ra đi. Đi ngang qua tiệm rượu, thì có tửu bảo chạy ra thưa rằng :
- Đồng công sai, nay có một vị quan nhơn ở trong tiệm tôi, khiến tôi mời Công sai vào cho người nói chuyện.
Đồng Siêu hỏi rằng :
- Vậy chớ ai đó ?
Tửu bảo nói :
- Người ấy thì tôi không biết, vậy Công sai hãy vào đó thì rõ . Đồng Siêu nghe theo đi vào với tửu bảo đến tiệm ấy thẳng lên trên lầu thấy một người đầu bịt khăn tròn , mình mặc áo đen, thấy Đồng Siêu thì lật đật tiếp rước mà rằng :
- Xin mời Công sai ngồi, rồi tôi sẽ nói chuyện.
Đồng Siêu nói :
- Vẩn tôi chưa quen mặt ngài, ngài kêu tôi có điều chi chăng ?
Người ấy nói
- Xin Công sai ngồi lại một chút rồi sẽ biết .
Đồng Siêu vâng lời ngồi lại với người ấy.
Tửu bảo dọn ra một tiệc rượu , vừa rồi thì người ấy nói với Đồng Siêu rằng:
- Vậy chớ nhà Tiết công sai ở đâu xin cho tôi biết ?
Đồng Siêu nói :

- Nhà của Tiết Bá ở nơi đường hẻm phía trước đây , người ấy kêu tiểu bảo nói nhỏ rồi khiến tiểu bảo đi mời, tiểu bảo ra đi trong giây phút thì thấy Tiết Bá đến cửa.
Đồng Siêu nói với Tiết Bá rằng :
- Không biết ông nầy là ai lại mời tôi đến đây nói chuyện.
Tiết Bá hỏi người ấy rằng:
- Không đám nào xin cho tôi hỏi ông một điều .Vậy chớ ông tên họ chi quê quán ở đâu , kêu chúng tôi đến đây có chuyện chi chăng?
Người ấy nói :
- Hai ông hãy chờ một chút nữa sẽ biết . Vậy xin hai ông uống rượu chơi với tôi rồi sẽ hay. Ba người bèn vầy tiệc ăn uống. Rượu đến vài tuần thì người ấy lấy ra mười lạng vàng trong tay áo để trên ghế nói với Đồng Siêu và Tiết Bá rằng :
- Kính dâng cho nhị vị một người năm lượng , đặng tôi cậy một điều.
Đồng Siêu và Tiết Bá nói:
- Vẫn chúng tôi chưa quen biết với ông, cớ chi ông lại cho chúng tôi nhiều vàng lắm vậy ?
Người ấy nói :
- Có phải nhị vị sắm sửa đi qua Thương Châu chăng ?
Đồng Siêu nói :
- Phải , hai đứa tôi giãi Lâm Xung qua Thương Châu.
Người ấy nói :
- Vậy thì tôi nói thiệt cho nhị vị rõ , nguyên tôi là Lục Khiêm, người tâm phúc của Cao Thái úy đây.
Đồng Siêu và Tiết Bá nghe nói lật đật đứng dậy thưa rằng :
- Nếu vậy chúng tôi là người hèn hạ hơn ngài lắm dám đâu chung tiệc với ngài .
Lục Khiêm nói :
- Vậy chớ nhị vị có biết Lâm Xung là người nghịch của Cao Thái úy chăng ? Nay tôi vâng lời Cao Thái úy đem mười lượng vàng nói lễ cùng nhị vị đặng xin nhị vị ra đến chổ thanh vắng gần đây giết phứt Lâm Xung đi. Nếu Khai Phong phủ có nói chi, cớ đổ cho Cao Thái úy thì không can phạm đến nhị vị đâu.
Đồng Siêu nói :
- Việc ấy chúng tôi làm không đặng . Vả trong tờ công văn của Khai Phong phủ thì khiến giải nó đến Thương Châu , chớ không có khiến giết nó , nếu làm như vậy thì e chúng tôi phải mang họa chớ chẳng không .
Tiết Bá nói :
- Cao Thái úy đã khiến như vậy thì chúng ta phải vâng theo , dẫu có thác đi nữa thì chúng ta cũng phải chịu , huống chi có ngài mang cho chúng ta vàng

ấy , thì lẻ nào chúng ta dám từ chối . Thôi đừng nói chi cho nhiều , vàng ấy chia phứt ra với nhau mà xài , rồi ngày sau như có bề nào thì xin ngài cũng đem lòng chiếu cố chúng tôi với. Vã đường ấy , có một cội tòng rất lớn, đường sá lại vắng lắm. Thôi để chúng tôi dắt nó đến đó giết nó đi cho rồi.
Nói rồi bèn lãnh lấy vàng ấy mà rằng :
- Xin ngài hay an lòng, chúng tôi đi đây sao cũng lừa dịp mà hại nó, nếu hại chổ đó không đặng, thì đến chổ khác chúng tôi cũng phải giết nó cho đặng.
Lục Khiêm cả mừng mà rằng :
- Vậy xin nhị vị phải gắng sức làm cho xong việc, đến chừng hại nó đặng rồi, thì thẻo một miếng thịt trên mặt nó, tại chổ có thích tự, đem về đây làm bằng cớ rồi người sẽ thưởng thêm cho nhị vị chừng 10 lượng nữa. Vậy nhị vị hãy nói cho chắc lời. Từ đây thì tôi có lòng trông đợi lắm.
Ba người bèn ăn uống với nhau một hồi. Mản tiệc rồi Lục Khiêm tính trả tiền rượu và từ giã ra đi.
Nói về Đồng Siêu, Tiết Bá chia hai vàng ấy đem về nhà, rồi mới quảy gói ra đi. Đi đến phòng sứ thần, vào lảnh Lâm Xung ra mà dẫn lên đường. Đi đặng ba mươi dặm thì vào quán nghĩ ngơi. Rạng ngày thức dậy ăn cơm nước xong rồi, thì cũng quảy gói lên đường.
Lúc ấy nhằm lúc tháng sáu, khi trời nóng nực, Lâm Xung lại mới bị đòn cho nên khi ban đầu còn chưa thấm thì cũng chưa hề chi. Cách vài ba ngày sau, vì trời nực cho nên chỗ bị đòn phát sưng lên, đi không nổi.
Tiết Bá nói :
- Cái thằng Lâm Xung này không biết lo chi cả, vả từ đây đi đên Thương châu thì có hơn hai ngàn dặm mà mi đi như vậy, biết chừng nào cho tới ?
Lâm Xung nói :
- Vì hôm trước tôi bị đòn đến nay lại gặp lúc khi trời nóng nực, cho nên nó hành dữ lắrn đi không nổi, xin nhị vị lấy lòng thương xót , thủng thĩnh chờ tôi với.
Đồng Siêu nạt rằng :
- Mi đừng làm bộ, mi có ý muốn đi chậm như vậy, rồi lại kiếm điều tráo chát với chúng ta sao ?
Còn Tiết Bá thì nạt nộ rầy rà om sòm, lại kêu trời van dái làm bộ buồn rầu giận dỗi mà rằng :
- Ấy cũng là sự rủi ro của chúng ta, cho nên mắc lấy đồ ma quĩ nó báo đời như vậy. Vừa đi vừa chưởi cùng đường. Kế trời tối, thì ba người đều vào quán an nghĩ .
Khi đến quán rồi, hai người Công sai vừa để gói xuống thì Lâm Xung cũng lật đật để gói xuống mở ra lấy bạc khiến tiểu nhị đi mua rượu thịt đặng dọn cơm mà mời hai người ấy ăn. Hai người ấy lại ép Lâm Xung uống rượu cho say mèm, nằm ngoẻo một bên đó. Rồi Tiết Bá đi nấu một nồi nước sôi, đem

lại đổ vào chậu và kêu Lâm Xung rằng :
- Lâm Giáo đầu, nước đây nầy , hãy thức dậy mà rữa chơn rồi sẽ ngũ.
Lâm Xung nghe kêu thì thức dậy, song mắc lấy mang xiềng, cho nên dậy mau không đặng.
Tiết Bá nói :
- Thôi, để tôi rửa giùm cho, đặng chăng ?
Lâm Xung lật đật trã lời rằng :
- Không nên làm như vậy đâu.
Tiết Bá nói :
- Ôi thôi, đi ra đường kể gì việc ấy, hãy ngay chơn ra, đặng tôi rửa cho.
Lâm Xung không biết là kế bèn ngay chơn ra, bị Tiết Bá đè chân Lâm Xung mà nhúng vào trong nước sôi.
Lâm Xung bị phỏng , nên hét lên một tiếng mà thụt chơn lại thì đã phỏng hết hai bàn chơn rồi.
Lâm Xung nói :
- Thôi, xin đừng rửa nữa !
Tiết Bá nói:
- Thuở nay hễ tội nhơn thì phải hầu hạ Công sai . Ai đời Công sai lại đi hầu hạ tội nhơn bao giờ, mình đã có tòng tốt rửa chơn cho nó, nó lại còn vùng vẩy chê nguội chê nóng, ấy có phải làm ơn mà chẳng thấy ơn chăng ?
Bèn chưởi rủa mắng nhiếc Lâm Xung cho đến nữa đêrn.
Lâm Xung cũng ôm lòng mà chịu vậy , không dám nói tiếng chi hết, cứ nằm ngoẻo bên vách than thầm. Hai người ấy đổ chậu nước nóng thay nước khác, rồi rửa chơn mà đi ngủ . Qua đến canh tư thì mấy người đều thức dậy hết .
Tiết Bá nấu cơm xong rồi, kêu Lâm Xung dậy ăn , đặng có lên đường, Lâm Xung phần thì bị đòn chưa lành, phần thì bị phỏng nước sôi, trong mình bắt nóng lạnh, ăn cơm không đặng, nên đi không nổi.
Tiết Bá xách hèo đánh Lâm Xung mà giục đi cho mau. Còn Đồng Siêu thì mỡ gói lấy ra một đôi thảo hài mới, những dây buộc mấy cái tai giày đều còn cứng, mà biểu Lâm Xung mang.
Lâm Xung giở chơn lên xem, thì thấy hai bàn chơn đều phồng lên hết, muốn kiếm một đôi thão hài củ cho mềm đặng cho dễ mang, song không biết đâu mà tìm, túng phải mang đôi thảo hài rnới ấy vào rồi kêu Tiểu nhị mà trả tiền phòng. Khi Lâm Xung trả tiền xong thì hai người Công sai mới dắt Lâm Xung ra khỏi tiệm thì đã canh năm rồi. Lâm Xung gắng gượng đi đặng đôi ba dặm thì hai bàn chơn bị thảo hài cứng ấy làm cho máu đổ dầm dề, đi nữa không nổi, than khóc om sòm.
Tiết Bá mắng rằng :
- Có đi thì đi cho mau, nếu không đi thì có cây hèo đây nó khiển.
Lâm Xung nói :

- Xin nhị vị xét lại cho tôi nhờ, vả lại là tội nhơn dám đâu dễ ngươi làm cho trể nãi ngày giờ. Thiệt là chơn tôi đau nhức lắm đi nữa không nổi .
Đồng Siêu nói :
- Thôi để ta cõng mi đi, đặng chăng ?
Lâm Xung nghe nói như vậy thì ráng hết sức đi đặng bốn năm dặm, rồi cũng đi không nổi. Khi ấy Lâm Xung ngó mông thấy trước mặt có một cụm rừng rậm rịt lắm. (Nguyên rừng ấy tên là Giã Trư lâm. Ấy là một cái rừng rất hiểm trở thuở nay công sai ăn hối lộ giết tội nhơn trong rừng ấy cũng nhiều lắm. Bây giờ hai người công sai nầy tính dắt Lâm Xung vào trong rừng ấy đặng ra tay) .
Đồng Siêu nói :
- Đi đã lâu mà chưa đặng mười dặm đường . Như vậy thì biết chừng nào mới tới Thương Châu đặng ?
Tiết Bá nói :
- Thôi, ta cũng mỗi mê lắm, đi không nổi nữa, hay vào trong rừng đây mà nghĩ một hồi rồi sẽ đi.
Ba người bèn đi thẳng vào trong rừng ấy, để gói xuống nằm nghĩ .
Lâm Xung nói :
- May a , nhờ có cây đại thọ nầy , thôi, ta nằm xuống đây nghĩ một lát .

Hồi 8
Sài Tấn chiêu hiền ra đức lớn
Lâm Xung đấu võ trổ tài hay

Đổng Siêu và Tiết Bá đều nổi nóng:
- Chúng ta đi một bước chờ một bước, làm cho chúng ta đi mỏi mê mà chưa tới đâu hết. Thôi hãy ngủ một giấc rồi sẽ đi. Nói rồi bèn để hèo xuống nằm dựa nên cội cây mà ngũ, mới vừa thiu thiu liền ngồi dậy .
Lâm Xung nỏi :
- Sao nhị vị không ngũ đi , lại ngồi dậy làm chi ?
Hai người công sai nói :
- Hai đứa ta thiệt buồn ngủ làm, song không có ống khóa mà xiềng mi lại, cho nên sợ mi trốn mà ngủ không yên.
Lâm Xung nói :
- Tôi cũng là đứng hực anh hùng với đời, dầu thác thì chịu, tôi không trốn đâu .
Tiết Bá nói :
- Ai dám tin kìa ! Mi muốn cho chúng ta ngủ yên giấc , mi hãy lại đây cho chúng ta trói lại thì chúng ta mới dám ngũ cho.
Lâm Xung nói :
- Nhị vị muốn trói thì trói nào tôi có dám nói chi đâu.
Tiết Bá nghe nói, thì mở dây lưng của Lâm Xung ra, trói tay và trói chơn Lâm Xung lại, lại buộc vào cây đại thụ ấy , rồi hai người mới dang ra cầm mỗi người một cây hèo, ngó mặt Lâm Xung nói rằng :
- Chuyện này không phải là chúng ta muốn giết mi đâu. Ấy là vì hôm trước có Lục Khiêm vâng lời Cao Thái úy đến khiến chúng ta giết mi và lắt một miếng thịt nơi chữ Thích tự đặng đem về làm tin . Ngày nay là ngày số mi phải thác , để ta tính phứt đi cho rồi đặng có về cho sớm. Vậy mi chớ có oán trách chúng ta. Ấy là tại quan trên sai khiến nên chúng ta phải vâng lời.
Lâm Xung nghe nói thì rơi lụy như mưa mà rằng :
- Nhị vị ôi, vả tôi với nhị vị thuở nay không oán thù , như vậy xin nhị vị hãy dung tính mạng tôi, thì ngàn năm tôi cũng không quên nghĩa ấy .
Đổng Siêu nói :
- Ôi thôi ! Nói làm chi nhiều tiếng uỗng công, chúng ta không dung mi đặng đâu .
Nói rồi bèn huơi hèo đánh ngay đầu Lâm Xung, xảy thấy phía sau cội tòng có một cầy thiền trượng đưa ra đở.

Thì có một thầy sải vóc vạc rất lớn xốc ra mà nạt rằng :
- Ta núp ở trong rừng đây đã lâu, ta nghe hết các lời của chúng bây nói.
Hai người Công sai xem thấy thấy sãi ấy mặc một cái áo vải , lưng giắt một ngọn giới đao, tay cầm cây thiền trượng xốc lại đánh hai người Công sai.
Lâm Xung nghe nói thì biết là Lỗ Trí Thâm bên lật đật kêu rằng :
- Sư huynh xin chớ có xuống tay, để tôi nói lại cho sư huynh nghe đã.
Trí Thâm nghe Lâm Xung nói thì ngừng tay lại.
Hai người Công sai đứng sửng sốt một hồi không dám rục rịch chi hết.
Lâm Xung nói với Trí Thâm rằng :
- Hai người này vô can, việc ấy thiệt bởi Cao Thái úy và Lục Khiêm khiến hai người Công sai nầy phải hại tánh mạng tôi cho đặng. Vì vậy cho nên hai người nầy phải vâng lời làm như vậy, nếu sư huynh giết hai người nầy thì oan lắm.
Trí Thâm rút cây giới đao ra cắt mấy sợi dây của hai người Công sai trói Lâm Xung khi nảy.
Cắt rồi thì đỡ Lâm Xung dậy mà rằng :
- Từ ngày hiền đệ mua cây đao mà mang họa thì qua không biết chi mà cứu đặng. Cách ít ngày qua dọ nghe tin rằng : Hiền dệ bị phát phối qua Thương Châu, thì qua cũng có đến Khai phong phũ mà kiếm, song kiếm không đặng, qua hỏi thăm thì có người nói Công sai đã giam hiền đệ vào Phòng sứ thần rồi. Qua mới đi dọ thì thấy một đứa tửu bảo mời hai thằng Công sai nầy vào trong quán đặng cho một vị quan nói chuyện. Thấy vậy thì qua sanh nghi e chúng nó bày mưu hại em dọc đường, cho nên qua nom theo hai đứa Công sai này hoài. Đến chừng qua thấy dẫn em vào trong quán thì qua cũng vào quán ấy mà nghe . Hồi hôm đây qua nghe hai đứa làm yêu làm quỷ , lấy nước sôi mà tạt em cho phỏng chơn. Khi ấy qua cũng muốn chạy lại giết phứt nó đi , song bị mấy người trong tiệm sợ mang họa nên can gián qua hoài ; qua thấy hai đứa đó làm dữ chừng nào thì qua càng lo cho em chừng nấy, cho nên hồi canh năm hai đứa ấy dắt em ra khỏi cửa, thì qua nom theo mà giết nó; té ra nó đến đây lại muốn hại em ; như vầy thì nên giết chúng nó cho đi còn nói gì nữa ?
Lâm Xung can rằng :
- Nay sư huynh đã cứu em khỏi thác rồi thì thôi, xin chớ hại hai người ấy.
Trí Thâm day lại nói với hai người Công sai rằng :
- Ta thấy em ta can gián lắm, thì ta cũng dung cho hai đứa bây ; nếu không thì ta cho bây mỗi đứa một gậy ắt là phải chết. Nói rồi bèn rút cây giới đao ra nạt hai người ấy rằng :
- Hai đứa bây phải dìu dắt em ta mà đi theo ta.
Nói rồi bèn cầm gậy đi trước ; hai người Công sai cũng vâng lời không dám nói chi hết, cứ năn nỉ Lâm Xung xin cứu tánh mạng mình .

Rồi đó, người thì quảy gói cho mình, người thì quảy gói cho Lâm Xung đi theo Trí Thâm .
Đi được ba bốn dặm đường thì thấy có một quán rượu nho nhỏ. Bốn người đưa vào quán khiến tửu bảo đem rượu thịt mà ăn uống. Tửu bão vâng lời ,dọn rượu thịt cho bốn người ăn ; khi đang ăn uống thì hai người Công sai hỏi rằng :
- Không dám nào xin cho tôi hỏi một điều , vậy chớ thầy tu ở chùa nào ?
Trí T hâm cười rằng :
- Hai đứa bây muốn hỏi cho biết chỗ ở của la làm chi, hay là muốn khiến Cao Cầu làm hại ta chăng ? Nầy ta không sợ nó đâu, nếu ta gặp nó thì ta cũng giết nó chớ chẳng dung đâu ! Hai người Công sai nghe nói thì không dám nói chi hết.
Ăn uống rồi, Trí Thâm trả tiền mà ra đi.
Lâm Xung hỏi rằng :
- Nay sư huynh muốn đi đâu ?
Trí Thâm nói :
- Gọt thì gọt cho trơn, làm ơn thì làm cho trót. Vì qua lo sợ cho em lắm, nên qua phải đưa em cho đến Thương Châu rồi sẽ trở lại.
Hai người Công sai nghe nói thì đều than thầm rằng :
- Khổ dữ a ! như vầy thì chúng ta tính việc này sao đặng ; nếu tính không đặng thì biết nói làm sao mà trả lời cho Cao Thái úy. Thôi, chúng ta cũng phải chìu theo nó mà giữ lấy mạng mình .
Từ ấy đi dọc đường thì hai người Công sai bị Trí Thâm khu xử, muốn đi thì đi, muốn nghĩ thì nghĩ, không đám cải lời chút nào, mà hãy còn bị Trí Thâm muốn chửi thì chửi, muốn đánh thì đánh làm cho hai người Công sai không dám nói lớn tiếng, cứ vâng lời chìu lụy hoài mà thôi.
Đi đặng vài ngày thì Trí Thâm mướn một cái xe cho Lâm Xung đi. Còn ba người thì đi bộ.
Hai người Công sai vừa đi vừa lo ngại hoài, sợ cho tánh mạng mình không còn . Tuy vậy, Trí Thâm cũng hay mua rượu thịt mà thết dãi hai người Công sai hoài . Khi ghé vào đâu mà nghỉ thì bắt hai người Công sai nấu cơm.
Hai người công sai chìu lòn đã hết sức , mới thương nghị cùng nhau rằng :
- Chúng ta bị lão sải nay hành hạ như vậy, tính việc gì không đặng ; đến khi về đây không biết Cao Thái úy có làm hại mình chăng ?
Tiết Bá nói :
- Tôi nghe chùa Tướng Quốc có một cái vườn rau mà vườn rau ấy có một lảo thầy sải tên là Lỗ Trí Thâm ở giữ vườn , tưỡng khi Lỗ Trí Thâm là lão này, vậy đến chừng ta về đây cứ thiệt mà thưa lại với Cao thái úy và trả mười lượng vàng lại cho người, rồi nói với Lục Khiêm mà bảo va đi kiếm lão thầy sải này mà hại lão , nếu vậy thì chúng ta mới tránh khỏi họa ấy cho.

Đi đặng mười bãy mười tám ngày, gần tới Thương Châu thì thấy dọc đường nhà cửa rất đông đảo.
Lỗ Trí Thâm nói với Lâm Xung rằng :
- Từ đây đến Thương Châu không còn là bao nhiêu, mà dọc đàng lại nhà cữa đông lắm ; không có chổ nào vắng vẻ , chắc là hai thằng nầy không dám làm hại em nữa. Thôi, để qua trở lại, ngày sau cũng còn có lúc gặp nhau.
Lâm Xung nói :
- Ơn sư huynh phò hộ tôi như vậy . Như ngày sau tôi về đặng thì tôi sẻ đền ơn đáp nghĩa. Còn nay sư huynh có về xin thuật hết các chuyện cho nhạc phụ tôi hay với.
Trí Thâm lấy hai chục lượng bạc mà trao cho Lâm Xung, lại lấy hai ba lượng trao cho hai người Công sai mà rằng :
- Nếu ta không vị lời em ta thì ta đã giết hai đứa bây ngoài đường rồi. Vậy từ đây đến Thương Châu thì bây đừng có đem lòng độc dữ nữa.
Hai người Công sai nói :
- Chúng tôi đâu dám làm như vậy, song bởi Thái úy sai khiến, cho nên tôi phải vâng lời. Nói rồi bèn lấy bạc chia với nhau.
Trí Thâm chỉ cội tòng bên đường nói với hai người Công sai rằng :
- Đầu của hai đứa bây ước chừng cứng bằng cội tòng nầy chăng ?
Hai người ấy đáp rằng :
- Đầu của chúng tôi cũng da thịt bọc lấy xương mà thôi , đâu dám sánh với cội tòng ấy .
Trí Thâm nghe rồi liền giở cây thiền trượng lên đánh vào cội tòng làm cho cội tòng ấy có một vết sâu hơn hai tấc, gảy nghiến ra dường như đốn bằng búa. Đánh rồi thì Trí Thâm nói với hai người Công sai rằng :
- Nếu chúng bây còn đem lòng hung dữ thì ta đánh chúng bây cũng như cây tòng ấy. Nói rồi, lại nói với Lâm Xung rằng :
- Hiền đệ, vậy phải thủ thân cho lắm. Thôi, qua xin từ giả trở về. Nói rồi liền quày quả trở lại .
Lúc ấy Đổng Siêu, Tiết Bá thấy Trí Thâm đi rồi thì lắc đầu le lưỡi một hồi mà nói rằng :
- Thuở nay tôi mới thấy ông thấy sãi làm sao dữ tợn vô cùng ; đánh một gậy mà gảy cây tòng ấy !
Lâm Xung nói :
- Đánh như vậy có lấy khi làm mạnh, ngày trước ảnh nhổ một cây liễu tróc vừa gốc vừa nhánh thì mới thiệt là mạnh đó.
Hai người Công sai nghe nói như vậy đều lắc đầu lấy làm lạ.
Rồi đó ba người ra đi . Đi một hồi đến quán rượu bèn vào quán mà uống rượu. Té ra ngồi hơn một buổi, không thấy ai lại hỏi đến, trong tiệm cũng có bốn năm người tửu bảo, song người nào cũng cứ việc làm lăng xăng, không

ngó ngàng chi tới. Ba người ngồi chờ lâu lắm, Lâm Xung mới gõ bàn nói rằng :
- Chủ quán sao khi khách lắm vậy, thấy tôi là người tội nhơn cho nên không ngó ngàng đến tôi. Này, không phải là tôi ăn không đâu mà phòng làm như vậy.
Chủ quán nghe nói thì bước lại nói với Lâm Xung rằng :
- Chú biết tôi có lòng tốt chăng ?
Lâm Xung nói :
- Không bán rượu thịt cho tôi mà hãy còn gọi rằng có lòng tốt sao ?
chủ quán nói :
- Chú còn chưa biết gì , tôi nói lại cho chú nghe. Trong làng tôi có một người giàu có tên là Sài Tấn, thiên hạ hay gọi là Tiểu Triền Phong: Nguyên người là con cháu của vua Sài Thế Tôn đời Hậu Châu. Từ ngày Trần kiều binh biến , Tống Thái tổ lên ngôi rồi thì ban cho người một cái Thiết khoán, cho nên người ở nhà không ra làm quan mà cũng không ai dám khi dễ . Trong nhà người có chiêu tập năm bảy mươi hảo hớn, cho nên người có dặn chúng tôi rằng : Nếu có phạm nhơn ở đâu phát phối đến đây thì phải khiến phạm nhơn ấy đến nhà tôi đặng tôi tư trợ tiền bạc cho. Bây giờ đây nếu tôi bán ruợu thịt cho chú ăn uống, thì mặt chú đỏ lòm. Nếu mặt chú đỏ, ắt là người nói chú có tiền, không tư trợ cho chú. Ấy có phải là tôi có lòng tốt chăng ?
Lâm Xung nghe rồi thì nói với hai người công sai rằng :
- Khi tôi ở Đông Kinh làm Giáo đầu thì tôi nghe quân sĩ đều nói tên họ của Sài quan nhơn té ra đến đây mới là nghe rõ. Vậy chúng ta đến đó một khi chơi.
Đổng Siêu và Tiết Bá ngẫm nghỉ rằng :
- Dẫu có đi đến đó cũng không hại chi cho chúng ta .
Bèn đứng dậy quảy gỏi đi với Lâm Xung.
Khi đi thì Lâm Xung hỏi chủ quán rằng :
- Nhà của Sài quan nhơn ở đâu , xin làm ơn chỉ giùm cho chúng tôi đến đó.
Chủ quán nói :
- Đi khỏi đây chừng hai ba dặm thì tới một cái cầu đá, qua khỏi cầu đá rồi, đi quanh lại mội chút thì có một tòa nhà cao lớn , ấy là nhà của Sài quan nhơn đó.
Lâm Xung nghe rồi bèn từ giả chủ quán ra đi.
Đi đặng đôi ba dặm thì quả có một cái cầu đá, qua khỏi cầu đá rồi thì cũng thấy một tòa nhà cao lớn và nguy nga lắm, bèn bước đến trước nhà thì thấy ngoài cửa ngỏ có một cái cầu ván, có ba, bốn đứa gia đinh đương ngồi hóng mát.
Lâm Xung mới bước đến bên cầu thi lễ mà rằng :

- Xin anh vào thưa lại với Sài quan nhơn rằng : Có một tên phạm nhơn ở Đông Kinh bị đày qua Lao thành tên là Lâm Xung đến xin ra mắt.
Mấy người gia đinh đều nói rằng :
- Rủi cho Chú dữ a ! Chớ chi có quan nhơn tôi ở nhà thì chú đã đặng tiền bạc mà lại đặng ăn uống , nay người đã đi săn rồi.
Lâm Xung nói :
- Vậy chớ chừng nào người mới trở về ?
Gia đinh nói :
- Không biết chừng, chúng tôi không dám định chắc.
Lâm Xung nói :
- Rủi dữ a ! Thôi, đã không gặp người thì chúng ta cũng phải đi, chớ chờ lâu không đặng . Bèn từ giả mấy người gia đinh, mặt buồn dàu dàu trở ra đi với hai người Công sai ấy.
Đi đặng nữa dặm thì thấy xa xa có một tốp người ngựa đầu kia đi lại. Đến chừng lại gần thì thấy có một vị quan nhơn cởi một con ngựa trắng, người ấy mày rồng mắt phượng , răng trắng môi son, râu mọc ba chòm, đầu bịt khăn đen , mình mặc huê bào, vai mang cung tên, niên kỷ ước chừng 34-35 tuổi.
Lâm Xung xem thấy thì nghỉ thầm rằng :
- Thế thì Sử quan nhơn đây chăng ? Tuy nghĩ như vậy song không dám hỏi, cứ đứng bên đường mà ngó người ấy hoài.
Người ấy thấy Lâm Xung thì giục ngựa lại gần hỏi rằng:
- Người mang xiềng đây tên họ chi, quê quán ở đâu ?
Lâm Xung lật đật xá người ấy mà thưa rằng :
- Tôi là Lâm Xung làm chức Giáo đầu ở bên Đông Kinh. Vì có gây với Cao Thái úy, cho nên bị người kiếm cớ giải tôi đến Khai phong phủ làm án thích tự mà phát phối tôi qua Thương Châu khi tôi đến đây, thì có nghe chủ quán nói ở đây có một vị Sài quan nhơn hay chiêu hiền nạp sĩ , cho nên tôi tìm tới viếng người , song vô phước không gặp.
Vị quan nhơn ấy nghe rồi thì xuống ngựa mà nói với Lâm Xung rằng :
- Tôi là Sài Tấn đây; vì mắc đi săn nên không liếp rước đặng, xin miễn chấp.
Nói rồi bèn quì trên đám cỏ mà lạy Lâm Xung.
Lâm Xung lật đật lạy trả lại.
Rồi đó Sài Tấn nắm tay Lâm Xung dắt về nhà.
Về tới nhà rồi thì Sài Tấn mời Lâm Xung ngồi mà nói riêng :
- Bấy lâu tôi nghe danh Giáo đầu thì đã có lòng mến lắm. Nay đặng gặp nhau, thiệt rất phỉ lòng ao ước.
Lâm Xung nói :
- Phận tôi hèn hạ có danh tiếng chi mà ngài vội khen lắm vậy. Chớ như danh tiếng của ngài đà truyền rao khắp nước, ai ai cũng biết hết, bấy lâu thiệt lòng tôi mến lắm, song đường sá xa xuôi, cho nên không viếng ngài đặng , hiện

nay vì bị tội nên mới biết ngài, ấy thiệt là tam sanh hữu hạnh.
Sài Tấn nói :
- Tôi đâu dám vưng chịu mấy lời Giáo đầu khen đó.
Nói rồi bèn kêu gia đinh bảo đem rượu lên .
Trong giây phút thì thấy có gia đinh bưng ra một mâm thịt , một bầu rượu, một vuông gạo và mười quan tiền.
Sài Tấn thấy gia đinh bưng mấy vật ấy ra thì nổi giận mắng rằng :
- Quân ngu, không biết người trên kẻ dưới, cứ giữ theo lệ vậy sao ? Lâm giáo đầu đây không phải như mấy người phạm nhơn ngày trước đâu, mà chúng bây phỏng làm điều khinh dể như vậy. Phải bưng vô cho mau, rồi làm thịt một con dê mà dọn một tiệc, đặng ta thết đãi người.
Lâm Xung thấy vậy bèn đứng dậy tạ rằng :
- Xin quan nhơn đừng có hậu đãi quá , như vầy thì cũng đã trọng lắm.
Sài Tấn nói :
- Mấy thuở mà đặng gặp Giáo đầu đến đây, lẻ nào tôi dám làm khinh hốt.
Gia đinh thấy ý Sài Tấn như vậy, thì lật đật dọn trước ra một quả trái cây và rượu.
Sài Tấn đứng dậy rót rượu mời Lâm Xung rồi lại mời hai người Công sai.
Lâm Xung và hai người công sai tạ ơn rồi bưng rượu mà uống .
Uống rồi, thì đàm đạo việc giang hồ cho đến mặt trời chen lặn. Gia đinh dọn ra một mâm đầy những miếng ngon vật lạ .
Sài Tấn đứng dậy mời Lâm Xung và hai người Công sai ăn uống .
Uống đặng đôi ba tuần rượu, thì có gia đinh vào báo rằng :
- Có Hồng giáo sư đến .
Sài Tấn nói :
- Mời vào luôn thể và nhắc thêm một cái ghế lại đây .
Lâm Xung nghe nói có Giáo sư vào, thì lật đật đứng dậy ; giây phút thấy có một người đầu bịt khăn xéo xẹo, chơn bước một cách thinh thoan.
Lâm Xung nói rằng :
- Gia đinh nói người ấy là Giáo sư, thế thì là thầy cũa Sài quan nhơn đây.
Bèn đứng dậy vòng tay xá và chào rằng :
- Chào thầy.
Người ấy nghe chào thì không kể gì đến, chẳng thèm đáp lễ chi hết.
Lâm Xung không dám ngước mặt lên .
Sài Tấn chỉ Lâm Xung mà nói với Hồng giáo sư rằng :
- Ông này là Lâm Xung làm Giáo đầu trong tám mươi muôn cấm binh tại Đông Kinh đó.
Khi Sài Tấn nói vừa dứt lời, thì Lâm Xung bước lại lạy Hồng giáo sư.
Hồng giáo sư nói :
- Đừng lạy. Nói như vậy thì nói, song không đứng dậy đáp lễ chi hết.

Sài Tấn thấy vậy thì không bằng lòng .
Lâm Xung lạy hai lạy rồi thì nhường cho Hồng giáo sư ngồi lên.
Hồng giáo sư không nói khiêm nhượng chi hết, liền bước lại ngồi trên .
Sài Tấn thấy Hồng giáo sư không kể đến phép tắc như vậy, thì lại càng không bằng lòng hơn nữa .
Hồng giáo sư hỏi Sài Tấn rằng :
- Thứ tội nhơn mà ngài trọng đãi làm chi lắm vậy ?
Sài Tấn nói :
- Tuy cũng là phối quân mặc dầu, song ổng không phải như mấy người kia, ổng làm Giáo đầu trong tám mươi muôn cấm binh, sao thầy lại khinh dễ lắm vậy ?
Hồng giáo sư nói :
- Ấy cũng vì ngài đương lúc học võ , cho nên mấy thằng bị lưu xứ hay là bị phát phối đến đến đây mượn tiếng người nầy , mạo tên người kia, xưng mình là Giáo đầu , Giáo sư đặng có kiếm rượu thịt và tiền gạo của ngài, sao ngài không xét, để lầm mưu chúng nó làm chi cho chúng nó cười .
Lâm Xung nghe nói cứ làm thinh không nói chi cả.
Sài Tấn nói :
- Làm người ở đời không nên khi dễ ai hết.
Hồng giáo sư nghe nói, liền đứng dậy nói rằng :
- Thiệt tôi không tin cho nên mới khi dễ va như vậy. Nếu va dám ra đấu võ với tôi thì tôi mới gọi va là Giáo đầu.
Sài Tấn cười rằng :
- Vậy thì hay lắm, Lâm Giáo đầu chịu như vậy chăng ?
Lâm Xung nói :
- Chuyện ấy thiệt tôi không dám.
Hồng giáo sư nghe nói thì nghĩ rằng :
- Chắc là thằng nầy không biết võ nghệ, cho nên sợ không dám chịu. Nghỉ như vậy thì lại càng nói xấu tới nữa, cứ kiếm điều nói khích Lâm Xung hoài.
Còn Sài Tấn thì một là muốn thấy tài nghề Lâm Xung, hai là muốn cho Lâm Xung thắng Hồng giáo sư một chuyến đặng cho va bớt nói phách đi ; cho nên lập kế nói rằng :
- Thôi, chúng ta đem rượu ra ngoài sân ăn uống chơi và thưởng nguyệt luôn thể . Bèn khiến gia đinh dời tiệc ra sân ăn uống. Uống đặng năm bảy chén thì thấy trăng lên đã cao và tỏ rạng không khác chi ban ngày .
Sài Tấn mới đứng dậy nói rằng :
- Đương lúc trăng tỏ này , xin nhị vị hãy thí võ một hồi coi chơi cho vui.
Lâm Xung nghe nói thì ngẫm nghĩ rằng :
- Hồng giáo sư đây chắc là thầy của Sài quan nhơn, nếu ta đánh cho va thua, thì e sẽ mích lòng Sài quan nhơn, còn ta nhường cho va hơn, thì lại xấu hổ

cho ta lắm .
Sài Tấn thấy Lâm Xung suy nghĩ trù trừ như vậy đã biết ý rồi, bèn nói rằng :
- Hồng giáo sư đến đây cũng chưa bao lâu, nơi đây không có người đối thủ. Vậy Lâm Giáo đầu đừng có chối từ , ý tôi muốn xem tài nghệ của nhị vị cho biết.
Lúc ấy Lâm Xung vì sợ mích lòng Sài Tấn cho nên không chịu trổ tài , đến chừng nghe mấy lời của Sài Tấn nói vậy thì cũng bằng lòng chịu đấu.
Hồng giáo sư thấy Lâm Xung chịu đấu thì đứng dậy bước ra nói rằng:
- Ra đây, ra đây, ta với ngươi đi đường roi một hồi chơi.
Bèn khiến gia đinh đem ra một bó roi .
Khi ấy Hồng giáo sư cởi áo ra xăn quần lên, rồi bước lại rút một cây roi, đi thế kỳ cổ rồi nói rằng :
- Lại đây, lại đây .
Sài Tấn nói :
- Lâm giáo đầu đấu thử một hồi chơi.
Lâm Xung nói :
- Như tôi có thua xin quan nhơn chớ cười.
Nói rồi bèn bước lại rút một cây roi mà rằng :
- Xin thầy hãy đánh trước đi.
Hồng giáo sư thấy nói thế trong ý muốn nuốt sống Lâm Xung cho đặng.
Lâm Xung cầm roi đi thế Sơn Đông đại lôi.
Hồng giáo sư huơi roi xốc lại đánh Lâm Xung trước.
Hai người đánh với nhau đặng bốn năm hiệp .
Lâm Xung bèn nhãy ra khỏi vòng mà rằng :
- Khoan đã .
Sài Tấn thấy vậy thì hỏi Lâm Xung rằng :
- Sao Giáo đầu không chịu đánh?
Lâm Xung nói :
- Tôi xin chịu thua !
Sài Tấn hỏi rằng :
- Chưa thấy chi hết sao lại chịu thua đi ?
Lâm Xung nói :
- Vì tôi có mang xiềng cho nên phải chịu thua đỡ .
Sài Tấn nói :
- Vậy sao ?
Vậy nảy giờ tôi quên lửng đi .
Bèn khiến gia đinh lấy ra mười lượng bạc, rồi nói với hai người Công sai rằng :
- Xin nhị vị chịu phiền mở xiềng cho Lâm Giáo đầu thí võ chơi , thì tôi chịu cho mười lượng bạc. Nếu mai giãi đến Lao thành mà có điều chi thì tôi chịu

cho .
Đổng Siêu , Tiết Bá thấy Sài Tấn là người giàu có, ăn ở rộng như vậy thì cũng muốn mua lòng, bèn mở xiềng cho Lâm Xung
Khi mở xiềng rồi, Sài Tấn cả mừng mà rằng :
- Xin nhị vị đấu thử một hồi nữa xem chơi.
Hồng giáo sư thấy Lâm Xung chịu thua thì có ý khi, cầm roi bước ra đánh nữa.
Sài Tấn nói :
- Khoán đã ! Liền khiền gia đinh đem ra một đỉnh bạc nặng lối hai mươi lăm lượng mà rằng :
- Đỉnh bạc nầy để làm bạc thưởng, như ai hơn thì đặng lấy bạc ấy.
Ấy là Sài Tấn có ý muốn cho Lâm Xung trổ hết tài nghề ra , cho nên mới làm như vậy, vì biết Lâm Xung đương lúc túng ngặt, có khi thấy bạc thì ráng sức hạ cho đặng Hồng giáo sư .
Khi ấy Sài Tấn để đính bạc giữa đất.
Hồng giáo sư thấy vậy : một là ghét Lâm Xung, hai là muốn giành đỉnh bạc ấy, ba là sợ thua thì mất danh tiếng mình. Vì vậy cho nên ráng đi thế Bảo hỏa thiên thiên.
Lâm Xung thấy Hồng giáo sư đi thế ấy thì cũng nghĩ rằng:
- Trong ý Sài quan nhơn chắc là muốn cho ta thắng đây. Thôi để ta đi thế này mà hạ phứt nó đi.
Bèn đi thế Bát thảo tầm nả mà cự với thế ấy.
Hồng giáo sư nói lớn rằng :
- Lại đây ! Lại đây . Nói rồi liền xốc lại đánh Lâm Xung .
Lâm Xung lui lại ít bước, Hồng giáo sư rượt theo đánh Lâm Xung một roi .
Lâm Xung coi chừng dưới chơn Hồng giáo sư đã đi sai rồi, bèn nhảy lại mà đánh Hồng giáo sư .
Hồng giáo sư trở tay không kịp, bị Lâm Xung đánh một roi nhằm mặt, té một cái rất nặng và văng roi ra xa lắc.
Sài Tấn cả mừng., kêu gia đinh đem rượu lại uống và cười .
Còn Hồng giáo sư thì ngồi dậy không nổi . Mấy đứa gia đinh phải xúm lại đở dậy.
Hồng giáo sư hổ thẹn trăm bề , bỏ đi một nước.
Sài Tấn nắm tay Lâm Xung đi vào hậu đương mà uống rượu, lại khiến gia đinh lấy bạc thưởng cho Lâm Xung .
Lâm Xung không chịu .
Sài Tấn không nghe cứ nài nỉ hoài.
Lâm Xung liệu bề từ chối không đặng , túng phải lấy bạc ấy.
Sài Tấn cầm Lâm Xung và hai người Công sai ở lại cho đến sáu bảy ngày . Mỗi ngày đều thết đãi rất hậu.

Ngày kia hai người Công sai hối thúc Lâm Xung mà bảo đi .
Sài Tấn liệu bề cầm không đặng bèn dọn một tiệc để tiễn Lâm Xung lên đường, lại có viết hai phong thơ , trao cho Lâm Xung và dặn rằng :
- Quan Đại Doãn nơi Thương Châu quen với tôi và Quản dinh nơi Lao thành cũng có giao hậu với tôi lắm. Vậy Giáo đầu hãy đem hai phong thơ này trao cho hai người ấy, ắt là khỏi bị hành hạ cực khổ .
Nói rồi bèn lấy thêm một đỉnh bạc hai mươi lăm lượng tặng cho Lâm Xung, lại lấy năm lượng bạc cho hai người Công sai , rồi cũng ở lại một đêm nữa.
Ngày thứ Sài Tấn khiến gia đinh đem ba gói hành lý ra và dọn cơm cho ba người ấy ăn, rồi Lâm Xung cũng mang xiềng vào , từ giả Sài Tấn mà lên đường.
Sài Tấn đưa ra khỏi cửa rồi dặn Lâm Xung rằng :
- Giáo đầu hãy đi đi. Ít ngày tôi sẽ sai người đem đồ y phục cho mà dùng .
Lâm Xung tạ rằng :
- Quan nhơn ở như vậy biết chừng nào tôi đền ơn ấy đặng .
Hai người Công sai cũng tạ ơn ra đi, đi đến đứng bóng mới tới thành Thương Châu .
Hai người Công sai dắt Lâm Xung vào thành ra mắt quan Phủ Doản trình tờ công văn ấy .
Quan Phủ Doản phê vào tờ công văn rồi sai quân dẫn Lâm Xung giao cho Quản dinh nơi Lao thành.
Hai người Công sai lảnh tờ công văn rồi thì từ tạ trở về Đông Kinh.
Còn Lâm Xung đi đến Lao thành thì quân sĩ dẫn vào ra mắt Quản dinh .
Quãn dinh giao vào phía sau cho quân sĩ xem xét .
Lúc ấy có ít người tội nhơn đến làm ơn nói với Lâm Xung rằng :
- Ở đây có một người Quản dinh và một người Sai phát, hai người đều dữ tợn lắm, cứ muốn ăn tiền hoài , hễ có tiền cho nó thì khỏi bị hành hạ , nếu ai không cho thì bỏ vào khám đất, khi ấy muốn sống cũng không sống , muốn chết cũng không chết, thiệt là khổ sở lắm !
Lâm Xung nói :
- Các anh có lòng thương tôi mách bảo như vậy , thì tôi mang ơn lắm , song không biết lo lót cho nó chừng bao nhiêu thì mới vừa ?
Mấy người ấy nói :
- Muốn lo với nó cho rộng thì Quản dinh năm lượng , Sai phát năm lượng thì đặng tử tế lắm .
Nói vừa dứt lời thì thấy Sai phát vào hỏi rằng :
- Thằng nào là phối quân mới đến ?
Lâm Xung nghe hỏi lật đật bước ra thi lễ đáp rằng :
- Tôi đây .
Sai phát thấy Lâm Xung không lòi bạc ra thì nổi giận điểm mặt Lâm Xung

mắng rằng :
- Thằng chết bầm , mi thấy ta sao mi không lạy ? Khi mi ở Đông Kinh mi làm tội chi mà bị đày qua đây ? Mi thấy ta mi lại đưa mặt lớn mi ra đó . Bộ mặt mi đó cả đời không phát tích đặng , mi là một thằng tù cứng cổ lắm , để ta làm cho nát thây mi cho mi xem . Mắng thôi Lâm Xung không dám ngước mặt lên .
Mấy người kia thấy mắng Lâm Xung thì bỏ đi hết .
Khi ấy , Lâm Xung lấy ra năm lượng bạc thưa với Sai phát rằng :
- Xin cậu dùng lễ mọn nầy .
Sai phát thấy thì hỏi rằng :
- Bạc này vừa ta vừa Quản dinh phải không ?
Lâm Xung nói :
- Không phải . Bạc này là phần tôi đi lễ cho cậu , còn mười lượng nữa đây tôi cũng cậy cậu nói giùm với Quản dinh .
Sai phát cả mừng và nói với Lâm Xung :
- Lâm Giáo đầu ôi , tôi cũng nghe tiếng Lâm Giáo đầu là người ở tốt lắm , thế thì bị Cao Thái úy hãm hại chi đây chăng ?
Tuy bây giờ chịu cực đở đó, rồi sau cũng phát tích chớ chẳng không. Vả Giáo đầu có danh tiếng lại tướng mạo khôi ngôi ngô như vậy , chắc là không phải người tầm thường , mai sau cũng làm quan lớn chớ chẳng không.
Lâm Xung nói :
- Xin nhờ cậu chiếu cố tôi với .
Sai phát nói :
- Không hề chi đâu , việc ấy chớ lo .
Lâm Xung lại lấy hai phong thơ, trao cho Sai phát mà rằng :
- Xin cậu làm ơn đem giùm hai phong thơ của Sài Tấn cho hai vị ấy .
Sai phát nói :
- Nếu vậy đã có thơ của Sài quan nhơn gởi gấm đây thì còn lo gì nữa . Một phong thơ này cũng đáng một đỉnh bạc . Thôi để tôi trao thơ giùm cho . Nếu một lát nữa có Quản dinh đến đây đòi đánh một trăm sát oai bổng thì ngươi hãy nói rằng đau còn chưa mạnh, rồi ta cũng tiếp lấy nói đỡ vớt cho. Làm như vậy đặng che miệng người khác.
Lâm Xung nói :
- Việc chi cũng nhờ ơn cậu hết .
Sai phát lấy bạc và thơ đi tuốt vào phòng.
Lâm Xung thấy Sai Phát đi rồi thì than rằng :
- Hèn chi lời xưa nói không sai : Quảng tiền cố khả dĩ thông thần . Nếu ta không có mấy lượng bạc ấy thì chịu không biết là bao nhiêu !
Còn Sai phát chận bớt năm lượng nữa, đem cho Quản dinh có năm lượng và một phong thơ nói rằng :

- Lâm Xung thiệt là người hảo hớn, cậy tôi dâng lên cho ngài năm lượng bạc và có một phong thơ cũa Sài quan nhơn gởi gấm, tội nghiệp nó là người vô tội, bị Cao Thái úy hãm hại cho nên mới bị phát phối tới đây, vả tội nó không lấy chi làm nặng, Xin Quản dinh đoái thương nó với.
Quản dinh nói :
- Nó đã biết điều , lại có Sài quan nhơn gởi gấm nữa , lẻ nào lại không chiếu cố nó .
Bèn khiến quân đi đòi Lâm Xung .
Lâm Xung vâng lịnh vào ra mắt.
Quãn dinh nói :
- Mi có phải là phạm nhơn mới đến chăng ? Điều lệ của vua Thái tổ để lại, hễ phối quân mới đến thì phải đánh một trận sát oai bổng, quân sĩ đâu căng nọc nó ra.
Lâm Xung thưa rằng :
- Khi tôi đi dọc đàng bị cảm mạo phong hàn, bây giờ còn chưa mạnh, xin để nán lại cho tôi mạnh đã .
Sai Phát nói :
- Thiệt nó còn đương có bịnh, xin chờ cho nó mạnh đã rồi cứ phép mà làm .
Quản dinh nói :
- Nếu nó có bịnh thì cũng nán lại chờ cho mạnh, rồi sẽ đánh .
Sai Phát nói :
- Tên phối quân ở giử Thiên vương đường nay đã mãn kỳ, xin sai Lâm Xung đến thế.
Quản dinh nghe theo, bèn làm tờ thiệp văn sai Lâm Xung đến chổ đó.
Sai Phát lãnh Lâm Xung trở lại chỗ cũ lấy gói đồ hành lý đặng có đem đến Thiên vương đường mà giao cắt .
Khi đi thì Sai phát nói với Lâm Xung rằng :
- Lâm Giáo đầu, ấy là ta giúp đở cho ngươi nhiều lắm. Chớ Thiên vương đường là một chổ : thứ nhứt ít công chuyện hơn hết, cứ sáng thì quét , tối thì đốt nhang mà thôi. Ngươi có thấy mấy thằng tù khác đó chăng ? Từ sớm mai làm cho tới tối , mà hãy còn bị đòn như trâu ; lại có đứa vì không có lễ lộc cho nên bị bỏ xuống thổ lao . Muốn sống không sống , muốn chết không chết .
Lâm Xung nói :
- Thiệt cũng nhờ ơn cậu chiếu cố nhiều lắm. Bèn lấy ra ba lượng bạc trao cho Sai phát mà rằng :
- Xin nhờ cậu rộng lòng mỡ xiềng cho tôi .
Sai Phát lấy bạc và nói rằng :
- Để tôi tính cho.
Bèn trở lại thưa với Quản dinh, cởi mở xiềng Lâm Xung và dắt đến Thiên

vương đường .
Từ ấy Lâm Xung ở nơi Thiên vương đường, cứ ngày thì quét tước, đêm thì đốt nhang đèn mà thôi.

Hồi 9
Lâm Xung đụt tuyết Sơn Thần miểu
Lục khiêm đốt rụi Thảo Liệu đường

Tháng ngày thấm thoát, Lâm Xung ở đó đặng bốn năm mươi ngày mà Quản dinh và Sai phát vì đã ăn của hối lộ rồi nên càng lâu càng quen thuộc , lại càng thả lỏng cho Lâm Xung làm chi thì làm, không còn câu thúc đến nữa. Lại có Sài quan nhơn sai người đem y phục đến cho Lâm Xung, vì vậy trong bọn tù nhơn cũng có nhiều người cậy Lâm Xung giúp đở .
Ngày kia nhằm lúc mùa đông, đương khi đứng bóng, Lâm Xung đi dạo chơi. Khi đương đi xảy nghe sau lưng có người kêu rằng :
- Lâm giáo đầu, sao lại lạc loài đến đây ?
Lâm Xung nghe sau lưng có người kêu, bèn dây lại xem thì nhìn đặng người ấy là người ở tiệm rượu bên Đông Kinh, tên là Lý Tiểu Nhị . Lúc ở Đông Kinh thì cũng có nhờ Lâm Xung chiếu cố. Sau lại ăn cắp bạc của chủ tiệm, bị chủ bắt đặng vừa muốn giải đến quan, nhờ có Lâm Xung năn nỉ hết lời, chủ tiệm mới tha, thì bạc ấy đã xài hết rồi, Lâm Xung phải cho thêm đặng thường đũ số cho chủ tiệm. Từ ấy Tiểu Nhị ở đó không đặng, tính bề phải đi tới xứ khác mà ở .
Lâm Xung lại cho tiền hành lý nữa
Vì vậy cho nên bấy lâu Lý Tiểu Nhị nhớ ơn Lâm Xung hoài mà không về đặng , nay lại gặp đặng mặt thì mừng lắm .
Lâm Xung thấy Tiểu Nhị thì cả mừng hỏi rằng :
- Tiểu Nhị sao lại ở đây ?
Tiểu Nhị lật đật quì lạy trả lời rằng :
- Từ ngày tôi nhờ ơn ân nhân cứu giúp, lại cho tôi tiền hành lý nữa , cho nên tôi mới đi đến Thương Châu mà ở với tiệm rượu kia, chủ tiệm là họ Vương. Đến sau chủ tiệm thấy tôi siêng năng thì đem lòng thương gã con cho tôi ; đến nay nhạc phụ , nhạc mẫu tôi đã qua đời rồi , còn có hai vợ chồng tôi . Vậy chớ vì cớ chi ân nhân lưu lạc đến xứ nầy ?
Lâm Xung chỉ chỗ thích tự trên mặt mình mà rằng :
- Vì Cao Thái úy kiếm điều hãm hại, cho nên qua mới bị thích tự và đày đến xứ nầy, bây giờ qua ở tại Thiên Vương đường thì cũng không lấy chi làm cực, song không biết ngày sau ra thế nào. Nay may gặp em đây thiệt là tha hương ngộ cố tri. Bèn thuật hết sự tích khi ở Đông Kinh cho Tiểu Nhị nghe .
Lý Tiểu Nhị mời Lâm Xung về nhà , kêu vợ ra mắt Lâm Xung ; vợ chồng đều mừng rỡ mà rằng :

- Vợ chồng tôi ở xứ nầy thì cữ mục vô thân, nay đặng ân nhân đến đây thì mừng rỡ không biết là chừng nào !
Lâm Xung nói :
- Tuy vợ chồng em có lòng tốt như vậy song phận qua là tù tội, e tới lui thì xấu mặt cho em chăng ?
Lý Tiểu Nhị nói :
- Xứ nào lại không biết danh tiếng của ân nhân, xin đừng ngại đến việc ấy. Từ nay hễ có áo quần rách rưới xin đem đến đây đặng vợ tôi giặt và vá lại cho. Bèn dọn rượu thịt thết đãi Lâm Xung. Ăn uống cho đến tối rồi đưa Lâm Xung về Thiên Vương đường.
Ngày thứ lại đến mời Lâm Xung nữa. Từ ấy Lâm Xung tới lui với Lý Tiểu Nhị thường thường, có khi Lý Tiểu Nhị đem đồ đến cho Lâm Xung nữa. Lâm Xung mới lấy bạc cho Lý Tiểu Nhị mượn đặng làm vốn .

Ngày kia Lý Tiểu Nhị đương ngồi ăn cơm, thấy có một người bước vào tiệm, mới vừa ngồi xuống liền có một người nữa bước vào.
Lý Tiểu Nhị xem thấy một người vào trước thì ăn mặc theo quan quân, một người vào sau ăn mặc theo lối lính hầu .
Lý Tiểu Nhị bước lại hỏi rằng :
- Khách quan muốn uống rượu sao ?
Hai người ấy lấy ra một lượng bạc, trao ra cho Lý Tiểu Nhị mà rằng :
- Bạc đây nầy, hãy thâu bỏ vào tủ đi , rồi đem ra đây ba bốn ve rượu , một lát nữa có khách đến đây thì cứ việc dọn rượu thịt bánh trái ra đặng cho ta đãi khách .
Lý Tiểu Nhị nói :
- Vậy chớ quan nhơn muốn mời khách nào ở đâu ?
Người ấy nói :
- Xin ngươi chịu phiền vào Lao thành mời Quản dinh và Sai phát ra đây. Như hai người ấy hỏi ai mời, thì ngươi nói có một vị quan nhơn mới đến, muốn thương nghi một việc kín và phải dẫn hai người ấy đi cho mau kẻo ta trông lắm.
Lý Tiểu Nhị vâng lời vào Lao thành mời Quản dinh và Sai phái đến.
Đến nơi thì thấy hai vị quan nhơn bước ra thi lễ cùng Quản dinh và Sai phát.
Quản dinh nói :
- Vẩn tôi chưa biết mặt ngài , xin ngài tõ bày danh tánh cho tôi rõ .
Hai người ấy nói :
- Có thơ đây một chút nữa sẻ biết.
Bèn khiến Tiểu Nhị đem rượu lại .
Tiểu Nhị lật đật dọn rượu thịt ra, mấy người ấy ngồi lại ăn uống. Uống đặng vài tuần rượu thì người ấy nói với Tiểu Nhị rằng :

- Để đó cho chúng ta ăn uống , còn mi đi làm gì thì làm không cần phải đứng đây làm chi.
Tiểu Nhị vâng lời bước ra đến cửa, kêu vợ mà rằng :
- Hiền thê, hai người ấy tính mưu thần bước quĩ chi đó, chớ chẳng không .
Vợ Tiểu Nhị nói :
- Sao phu quân lại biết ?
Tiểu Nhị nói :
- Hai người ấy tiếng nói thiệt là người Đông Kinh, khi ban đầu thì chúng nó không biết mặt Quản dinh, đến chừng ta vào lấy rượu thì nghe chúng nó nói câu gì mà có Cao Thái úy . Việc nầy thế thì cũng có can ngại đến Lâm Giáo đầu chớ chẳng không. Thôi, em hãy vào trong phòng, rình nghe coi thế chúng nó nói làm sao ?
Vợ Tiểu Nhị nói :
- Vậy thì phu quân hãy đi kêu Giáo đầu lại đây coi thử có biết mặt chúng nó chăng ?
Lý Tiểu Nhị nói :
- Em chưa biết , vả chăng Lâm giáo đầu là người tình nóng lắm, nếu gặp mặt hai người này như phải là Lục Khiêm thì chắc là gây dữ ra mà liên lụy đến mình. Thôi, em hãy đi rình nghe cho rõ sự tích rồi sẽ hay.
Vợ Tiểu Nhị nghe theo bèn vào rình nghe. Giây lâu bước ra nói rằng :
- Mấy người ấy nói nhỏ với nhau, nghe không đặng rõ song tôi dòm nơi chổ hở thì thấy một người ăn mặc theo quan quân, lấy ra một gói gì không biết, trao cho Quản dinh và Sai phát, gói ấy chắc là vàng bạc chi đó , lại nghe Sai phát nói : Để đó cho tôi, tôi hại tánh mạng nó như chơi . Nói vừa dứt lời thì nghe mấy người ấy kêu chế nước.
Lý Tiểu Nhị lật đật chạy lại chế nước, thì thấy trong tay Quản dinh còn cầm một phong thơ. Mấy người ấy uống nước rồi thì Quản dinh và Sai phát ra đi trước ; còn hai người kia đi sau .
Khi mấy người ấy ra rồi, giây lâu có Lâm Xung bước vào.
Tiểu Nhị lật đật tiếp rước mà rằng :
- Ân nhân hãy ngồi lại đây đặng tôi nói chuyện quan hệ cho ân nhân nghe.
Lâm Xung hỏi rằng :
- Chuyện chi mà quan hệ ?
Tiểu Nhị mới thuật hết các việc cho Lâm Xung nghe.
Lâm Xung cả kinh mà rằng :
- Người ấy chắc là Lục Khiêm đến đây đặng hại ta , chớ chi ta gặp đặng nó thì ta giết nó đi cho rồi. Lý Tiểu Nhị nói :
- Thôi, cũng không nên gây thù gây oán ra làm chi, cứ việc gì mình thì hay hơn.
Lâm Xung nổi giận từ giả Tiểu Nhị , đi lại chợ mua một cây đao nhọn mà đi

tìm kiếm Lục Khiêm, song kiếm không đặng.
Ngày thứ Lâm Xung giắt đao vào lưng đi tìm kiếm khắp các nơi, cũng không thấy tăm dạng chi hết. bèn đến nói cho Tiểu Nhị hay.
Tiểu Nhị nói :
- Nếu ân nhân muốn làm như vậy thì phải cẩn thận cho lắm mới đặng.
Từ ấy Lâm Xung kiếm luôn cho tới năm ngày mà không thấy chi hết, thì cũng đã ngã lòng không đi kiếm nữa.
Qua đến ngày thứ sáu, Quản dinh đến kêu Lâm Xung mà nói rằng :
- Ngươi đến đây bấy lâu thì ta cũng có lòng thương, muốn kiếm chổ cỏ phương lợi cho ngươi nhờ ; song chưa gặp dịp. Nay ta đã kiếm cớ đặng sai ngươi đến một sở kêu là Thảo Liệu trường (kho chứa cỏ cho ngựa ăn) coi sóc cho người ta nạp cỏ, mà lệ thường thuở nay hễ nạp cỏ phải đóng tiền thì mới chịu thâu, bấy lâu có một tên quân già coi sở ấy thì cũng đã nhờ đặng nhiều lắm. Nay ta kiếm cớ đổi ngươi đến đó cho ngươi nhờ. Vay ngươi hãy sắm sửa đặng mai đi với Sai phát qua đó mà lãnh việc.
Lâm Xung vâng lời, bèn chạy đến nói cho vợ chồng Tiểu Nhị hay .
Tiểu Nhị nói :
- Thảo Liệu trường lại sướng hơn Thiên Vương Đường nữa , vì mỗi khi có ai đến nạp cỏ thì phải chịu tiền nhiều ít, nếu không thì chẳng chịu thâu.
Lâm Xung nói :
- Việc nầy cũng chẳng biết ý gì nó không hại ta, lại sai ta đến chỗ sướng như vậy ?
Lý Tiểu Nhị nói :
- Ân nhân đừng nghi ngại chi hết, cứ việc đi đi, miễn là vô sự thì thôi, song từ rày đã xa nhà tôi rồi không đặng tới lui thường như khi trước nữa . Xin âa nhân ngồi nán lại đặng tôi dọq một tiệc rượu ăn uống chơi rồi sẽ đi .
Ăn uống rồi Lâm Xung từ giả vợ chồng Lý Tiểu Nhị trở về Thiên Vương đường mang gói đi với Sai phát mà qua Thảo Liệu trường.
Đến nơi, thấy nhà ấy chừng bảy tám căn, ở trong chứa đầy những cỏ ngựa , ở giữa có một cái nhà khách,.trong nhà ấy có một tên quân già đương ngồi gần bếp lữa mà hơ.
Sai phát vào nói với tên quân già ấy rằng:
- Nay Quản dinh sai Lâm Xung đến đổi cho ngươi lại Thiên Vương đường coi sóc. Vậy ngươi hãy giao hết cái việc đặng mà đi .
Tên quân già vâng lời giao chia khóa và chỉ bảo các nơi cho Lâm Xung , rồi quảy gói ra đi với Sai phát.
Khi ấy Lâm Xung lảnh việc xong rồi, thì đốt lửa hơ. Hơ rồi ra xem bốn phía thì thấy vách đất lở hết trống trải lắm, gió lọt vào lạnh lùng chịu không nổi. Lâm Xung mới lấy tiền đi lại chợ đặng có mua rượu mà uống cho ấm. Đi đặng nữa dặm thì thấy có một cái miễu cũ , liền bước vào làm lễ và vái rằng

:
- Xin thần linh phò hộ cho tôi đặng mạnh giỏi, thì ngày sau tôi sẽ trả lễ cho.
Vái rồi liền ra đi, đi một đổi đường nữa thì đến một dãy nhà ; Lâm Xung kiếm tiệm rượu mà vào.
Người trong tiệm thấy Lâm Xung thì hỏi rằng :
- Chú là người ở đâu đi mua rượu đây ?
Lâm Xung nói :
- Chú nhìn biết cái bầu rượu này chăng ?
Người trong tiệm xem bầu rượu ấy rồi thì hỏi rằng :
- Bầu rượu này có phải là của tên quân già ở đằng Thảo Liệu trường chăng ?
Lâm Xung nói :
- Phải , bây giờ tôi thế chổ người ấy.
Người trong tiệm nói :
- Nếu vậy chú làm người giử Thảo Liệu trường hay sao ? Đầu lạ sau quen, vậy chú hãy ngồi lại uống ít chun rượu cho ấm .
Nói rồi bèn dọn rượu thịt mà mời Lâm Xung .
Lâm Xung ăn uống rồi lại mua một bầu rượu và hai khúc thịt bò luộc, rồi từ giả ra về .
Lúc ấy tuyết sa nhiều lắm, phần thì gió bấc lạnh lẻo .
Lâm Xung về đến nơi, thấy tuyết sa đè nhà khách xập rồi, bèn chun vào lấy mền, quần áo, cây giáo và ngọn đao mà đem ra.
Khi Lâm Xung bước ra thì trời đã tối , phần thì không biết chổ nào mà nhúm lửa, mới trở lại miễu cũ mà mình đã ghé khi nảy đó đặng đụt đở , chờ rạng ngày sẽ hay.
Khi Lâm Xung vào miễu rồi, thì khép cửa lại và ôm một cục đá mà tấn cữa.
Rồi đó, Lâm Xung mới thay quần áo và lấy mền trùm lại, ngồi ăn thịt uống rượu.
Khi đương ăn uống xảy nghe lửa cháy rần rần.
Lâm Xung dòm ra cửa sổ mà xem, thì thấy Thảo Liệu trường bị lửa cháy hết, vừa muốn mở cửa ra đặng có đi chửa lữa, xảy nghe ngoài cửa có tiếng người nói chuyện rầm rì.
Lâm Xung mới bước lại rình nghe thì có tiếng chơn ba người đi thẳng vào miễu mà xô cữa, song xô không nổi vì Lâm Xung có tấn cục đá lớn.
Ba người mới đứng lại ngoài thềm mà xem lữa cháy Trong ấy có một người nói rằng :
- Kế ấy hay dữ lắm !
Lại có một người nói rằng :
- Ấy cũng nhờ Quản dinh và Sai phát dụng tâm lắm mới hại nó đặng, để tôi về đến Đông Kith thưa lại tự sự cho Thái úy hay đặng người bảo tấu cho nhị vị thăng chức.

Bây giờ Lâm Xung đã chết rồi, thì Trương Giáo đầu không có cớ gì thối thác đặng nữa .
Lại có một người khác nói :
- Lâm Xung thác rồi, thì chắc là bịnh của Cao Nha Nội phải mạnh.
Lại có một người nói rằng :
- Tôi đã ba bốn phen tới nói gạt Trương Giáo đầu rằng :
- Rễ va đã chết rồi, mà va cũng không chịu tin , làm cho bịnh Nha Nội càng thêm ; cho nên Thái úy mới sai chúng tôi đến đây cậy nhị vị làm kế nầy ; nay kế đã xong đặng, thiệt là may lắm .
Lại nghe một người nói rằng :
- Tuy vậy mà cũng chưa chắc vì khi chưa đốt thì tôi có lcó lên vách rọi đuốc chín mười lần, cũng không thấy Lâm Xung , hay là nó đã đi đâu rồi chăng ?
Lại nghe một người nói rằng :
- Dầu nó khỏi bị thiêu đi nữa thì cháy Thảo Liệu trường nó cũng không khỏi tội chết. Thôi, chúng ta hãy trở về thành an nghĩ.
Lại nghe một người nói :
- Khoan đã , để chờ cho tàn lửa , đặng lượm một vài cái xương về Đông Kinh cho Thái úy và Nha Nội xem thì hay hơn.
Lâm Xung nghe rồi thì biết ba người ấy. Một người là Sai phát, một người là Lục Khiêm, một người nữa là Phú An , bèn nghĩ thầm rằng :
- Thiệt là trời cứu ta, cho nên khiến nhà khách bị tuyết đè sập . Nếu không thời ta đã bị cháy thiêu rồi. Bèn sẻ lén bưng cục đá dời đi chỗ khác, rồi lấy cây giáo mở cửa ra mà nạt lớn lên một tiếng rằng :
- Quân gian tặc, đừng có chạy . Ba người đều cả kinh, run rẩy lập cập, lật đật muốn chạy mà chạy không đặng nữa .
Lâm Xung đâm Sai Phát một giáo liền nhào xuống nằm đó.
Lục Khiêm la lớn rằng :
- Xin dung tánh mạng tôi.
Vừa nói vừa chạy mà chạy cũng không đặng. Còn Phú An chạy đặng mười bước thì cũng bị Lâm Xung rượt theo đâm một giáo chết tốt , khi Lâm Xung đâm Phú An rồi thì quay lại rượt Lục Khiêm.
Lục Khiêm mới vừa đứng dậy chạy đặng năm bảy bước, Lâm Xung nạt lên rằng :
- Gian tặc, mi chạy đi đâu cho khỏi !
Liền thộp ngực Lục Khiêm rồi cầm cây giáo ấy cặm xuống đất, rút đao trong lòng ra, điểm vào mặt Lục Khiêm mắng rằng:
- Ta với mi không thù không oán chi, sao mi lại đành lòng hại ta, mi ăn ở như vậy, tội mi đã đáng chưa ?
Lục Khiêm khóc rằng :
- Tôi không muốn làm chi điều ấy, ngặt vì Thái úy sai khiến, bất đắc dĩ tôi

phải vâng lời.
Lâm Xung mắng rằng :
- Gian tặc, ta với mi làm bạn với nhau từ nhỏ đến lớn, nay mi đành lòng hại ta, con nói gì nữa ?
Nói rồi bèn để Lục Khiêm xuống vén áo ra, mỗ bụng lấy trái tim và lá gan mà cầm trên tay, xảy thấy Sai phát lom khom ngồi dậy, vừa muốn chạy.
Lâm Xung chạy lại đè xuống mà rằng :
- Thằng nầy muốn chạy hay sao! Bèn chém đầu và xóc vào ngọn giáo, rồi day lại cắt luôn đầu của Phú An và Lục Khiêm , xổ tóc ra buộc ba cái đầu lại làm một chùm, đem vào để trước bàn thần , rồi lấy rượu mà uống.
Uống hết rượu rồi vác giáo ra cửa miễu mà qua phía Đông.
Đi đặng một đổi đường, thì thấy dân làng vác gầu và thùng bước đến chửa lửa.
Lâm Xung nói :
- Các chú chạy lại đó chửa lửa đặng tôi đi báo quan .
Nói rồi cứ việc chạy thẳng qua phía Đông.

Hồi 10
Nơi Sơn Bạc, Lâm Xung nhập lỏa
Chốn Thủy Đình Châu Quí bắn tin.

Qua đến canh hai thì tuyết sa càng nhiều hơn nữa.
Lâm Xung lạnh quá chạy không nổi. Ngó lại Thảo Liệu đường thì cũng đã xa rồi, xảy thấy xa xa có một cụm rừng có vài ngọn đèn chiếu ra.
Lâm Xung liền đi thẳng lại đó, thấy có vài căn nhà tranh mà cũng bị tuyết đè sập hết phân nữa , bèn bước vào cửa, thấy trong ấy có một ông già và bốn năm người con trai ngồi xung quanh lò lửa mà hơ.
Lâm Xung cất tiếng kêu rằng :
- Tôi đi đường bị tuyết sa ướt áo quần hết, xin cho tôi vào hơ với.
Ông già nói :
- Muốn hơ thì lại đây mà hơ , không ai nói gì đâu .
Lâm Xung bước lại hơ quần áo vừa muốn khô, xảy thấy bên lò lửa có một hủ rượu bay mùi thơm ngát.
Lâm Xung nói :
- Xin để nhín rượu ấy lại cho tôi uống với.
Ông già ấy nói :
- Không đặng đâu, chúng tôi mỗi đêm luân phiên với nhau đặng canh giữ vựa gạo nầy thì cũng nhờ có nó. Bây giờ đã canh tư rồi, khí trời đương lành lạnh, có bấy nhiêu rượu đó chúng tôi uống đã không đủ, có đâu nhiều mà hòng để nhín lại cho chú.
Lâm Xung nói :
- Xin chịu phiền để cho tôi đôi ba chén cũng đặng, miễn đở lạnh thì thôi không cần gì nhiều.
Ông già ấy nói :
- Đừng có đến đây mà nói rỡn.
Lâm Xung nói :
- Tôi làm rộn mà ông dám nói chi tôi sao ?
Ông già ấy nói :
- Ta đã rộng lòng cho mi vào đây hơ lửa ; té ra hơ rồi mi lại đòi uống rượu nữa, mi há đi cho mau , nếu không thì ta trói mi lại đây mà nói mi là thằng ăn trộm gạo.
Lâm Xung nghe nói nổi giận mà rằng:
- Lão già này thiệt vô lễ lắm !
Bên lấy cây giáo vít lửa trong lò hơ, văng nhằm mặt ông già ấy, làm cho râu

ria cháy hết một bên. Mấy người con trai kia thấy vậy chạy lại bắt Lâm Xung.
Lâm Xung loạn đả một hồi. Mấy người ấy đều chạy tản lạc hết.
Lâm Xung nói. :
- Thôi, bây chạy hết thì khỏe cho ta lắm. Bèn bưng hủ rượu ra lấy cái gáo dừa múc rượu mà uống. Uống khan một hồi, gần hết nữa hủ ; còn nữa hủ thì bỏ lại đó, rồi xách giáo ra đi.
Té ra thấm rượu say ngã lui ngã tới, chơn bước không vững.
Đi chưa đặng một dặm, liền té nhủi bên khe, gượng dậy không nổi , bèn nằm chúi xuống đó mà ngủ .
Đêm ấy Lâm Xung say nằm dưới đất bị mấy người ấy bắt trói lại giải về một tòa trang viện kia, thấy trong nhà ấy có một người gia đinh bước ra nói rằng :
- Quan nhơn còn chưa dậy, các chú hãy treo nó nơi cửa đó , chờ cho quan nhơn dậy rồi sẽ hay .
Giây lâu Lâm Xung tỉnh rượu nhướng mắt ra xem , thấy một tòa trang viện rất lớn, mà mình thì bị treo, bèn la lớn rằng :
- Sao lại treo tôi như vậy kìa ?
Mấy người gia đinh trong nhà nghe Lâm Xung la lớn thì xách cây quơ hèo chạy ra nạt rằng :
- Thằng nầy lớn họng dữ a ?
Trong ấy có một ông già bị cháy râu , bước ra nói rằng :
- Đừng thèm nói chi hết, cớ việc đánh hoài mà thôi.
Các gia đinh nghe theo đều áp lại đánh Lâm Xung.
Lâm Xung bị đánh cựa quậy không đặng, bèn nói rằng :
- Để cho chúng bây đánh ta cho đã đi, rồi đây ta cũng có cách kêu nài. Nói vừa dứt lời, thì có một tên gia đinh chạy ra nói với mấy người ấy rằng :
- Quan nhơn ra kia kìa Lâm Xung ngó lại thì thấy có một vị quan nhơn chắp tay sau đít đi cách khoan thai bước ra hỏi rằng :
- Chúng bay đánh ai đó vậy ?
Mấy tên gia đinh thưa rằng :
- Hồi hôm đây, chúng tôi bắt đặng thằng nầy là đứa trộm gạo .
Quan nhơn ấy nghe nói bước lại gần xem , nhìn biết là Lâm Xung bèn la rầy gia đinh và mỡ trói cho Lâm Xung mà rằng :
- Vì cớ gì Giáo đầu bị chúng nó treo như vậy ?
Lúc ấy, các gia đinh thấy quan nhơn bước lại mở trói cho Lâm Xung thì sợ đi tản ra hết.
Còn Lâm Xung nhìn lại người ấy, té ra là Sài Tấn, bèn nói rằng :
- Quan nhơn cứu tôi với !
Sài Tấn nói :

- Giáo đầu đến đây có việc chi, mà bị chúng nó làm xỉ nhục như vậy ?
Lâm Xung mới thuật hết việc bị cháy Thảo Liệu trường cho Sài Tấn nghe.
Sài Tấn nghe rồi thì nói rằng :
- Số mạng huynh trưởng bị hoạn nạn hoài, tuy vậy lại cũng có phương giúp đặng. Nhà nầy cũng là nhà của tôi, vậy huynh trưởng hãy ở lại đây ít ngày, rồi tôi sẽ tính cho.
Bèn kêu gia đinh đem y phục ra cho Lâm Xung thay, rồi mời Lâm Xung lên noãn các (lầu có ống lửa thông cho ấm) mà thết đãi.
Từ ấy Lâm Xung ở đó đàm đạo với Sài Tấn.

Rạng ngày Quản dinh hay đặng ba người ấy đã thác rồi thì lật đật cáo báo với quan Đại Doãn rằng :
- Tội nhơn là Lâm Xung đã giết Sai Phát , Lục Khiêm và phú An , rồi lại đốt rụi Thão Liệu trường nữa.
Đại Doãn cả kinh, bèn làm tờ tập nả và vẽ hình Lâm Xung mà truyền rao khắp nơi, tìm bắt cho đặng. Như ai bắt đặng thì thưởng ba ngàn quan tiền.
Lâm Xung hay đặng chuyện ấy, thì ngồi đứng không yên, bèn nói với Sài Tấn rằng :
- Không phải là trong ý tôi tưởng quan nhơn không muốn cho tôi ở ; ngặt vì phép quan truyền bắt rất ngặt. Nếu tôi ở đây, thì e liên lụy đến quan nhơn chăng ! Vậy xin quan nhơn tu trợ hành lý ít nhiều, đặng tôi tìm chỗ khác mà ẩn thân. Nếu tôi còn sống đặng thì ngày sau tôi cũng đền ơn cho quan nhơn.
Sài Tấn nói:
- Nếu huynh trưởng muốn đi, để cho tôi chỉ một chổ cho huynh trưởng ẩn thân.Vậy thì tôi làm một phong thơ cho huynh trưởng cầm đi nên chăng ?
Lâm Xung nói :
-Nếu quan nhơn có lòng rộng rãi mà gởi gấm cho tôi đặng an thân lập mạng, thì ơn ấy rất trọng song không biết chỗ ấy là chỗ gì ?
Sài Tấn nói :
- Chổ ấy kêu là Lương Sơn Bạc, thuộc về tỉnh Sơn Đông, vuông vức tám trăm dặm. Ở đó có ba người hảo hớn : Người làm đầu kêu là Bạch y tú sĩ, họ Vương tên Luân ; người thứ hai kêu là Mô trử thiên, họ Đổ tên Thiên; người thứ ba là Vân lý kim, họ Tống tên Vạn, ba người ấy tụ tập bảy tám trăm lâu la, ở đó mà ăn cướp, cho nên nhiều người mang tội nặng đều trốn đến đó mà ẩn mình ; hễ đến bao nhiêu thì ba người ấy đều nạp dụng hết, lại ba người hảo hớn ấy đều là giao hậu với tôi, thường hay gởi thơ cho tôi. Nay tôi tính làm một phong thơ gởi huynh trưởng đến đó nhập lỏa. Vậy huynh trưởng có bằng lòng hay chăng ?
Lâm Xung nói
- Nếu đặng như vậy cũng tốt.

Sài Tấn nói :
- Ngặt vì bây giờ đây quan quân đương treo bãng và sai người ở giữ gìn nơi đường ấy, thì huynh trưởng biết đi ngả nào ?
Nói rồi bèn cúi đầu suy nghĩ một hồi, rồi nói với Lâm Xung rằng :
- Tôi có kế nầy đưa huynh trưởng ra khỏi đặng.
Lâm Xung nói :
- Nếu quan nhơn giúp cho tròn việc thì ơn ấy tôi tạc dạ ghi xương.
Sài Tấn liền khiến gia đinh sắm sửa cung tên và dắt chó săn giả chước đi săn. Xen Lâm Xung vào đó, đặng có đưa qua khỏi ải.
Khi đi đến ải, người giữ ải thấy Sài Tấn thì mầng rỡ mà rằng :
- Quan nhơn đi dạo chơi hay là có chuyện chi ?
Sài Tấn nói :
- Tôi buồn cho nên dắt gia đinh đi săn bắn chơi. Bấy lâu chổ nầy không thấy canh giữ, sao bây giờ lại nghiêm nhặt lắm vậy ?
Người ấy nói :
- Nay có tờ tập nả của quan Đại Doãn nơi Thương Châu , khiến bắt phạm nhơn là Lâm Xung, cho nên chúng tôi phải canh giử nghiêm nhặt như vầy. Hễ có thương khách đi ngang qua thì phải tra gạn chín chắn rồi mới cho đi.
Sài Tấn cười rằng:
-Nội gia đinh tôi đây là ba chục đứa, có Lâm Xung lộn vào trong ấy, sao lại không bắt nó ?
Quân ấy cũng cười rằng :
- Quan nhơn là người biết phép lắm, lẻ nào lại đem phạm nhơn theo làm chi . Thôi quan nhơn hãy đi đi.
Sài Tấn lại cười rằng :
- Vậy thì để tôi đi, như may đặng thịt rừng thì tôi đem về cho ăn .
Nói rồi bèn từ giả đi.
Đi đặng mười bốn , mười lăm dặm.
Sài Tấn khiến Lâm Xung xuống ngựa thay y phục rồi từ giả nhau mang gói lên đường.
Rồi đó Sài Tấn đi săn bắn một hồi đến chiều mới trở về .

Còn Lâm Xung đi hơn mười ngày thì gặp lúc mùa đông , phần thì tuyết sa, phần thì gió bấc lạnh lẽo chịu không nổi song cũng phải ráng mà đi.
Ngày kia đi đến một tiệm rượu , bèn bước vào kêu tửu bảo.
Tửu bảo lật đật chạy ra hỏi rằng :
- Khách quan muốn mua chừng bao nhiêu rượu ?
Lâm Xung nói :
- Mua chừng hai ống thôi.
Tửu bảo vâng lời đong hai ống rượu đem cho Lâm Xung.

Lâm Xung lại hỏi rằng :
- Cớ vật chi dưa cay hay không ?
Tửu bảo nói :
- Có thịt trâu , thịt ngõng và thịt gà.
Lâm Xung nói :
- Xắt cho ta hai cân thịt trâu.
Tửu bảo vâng lời, xắt thịt bưng ra cho Lâm Xung ăn.
Lâm Xung uống đặng ba, bốn chén rượu thì thấy trong tiệm có một người tướng mạo khôi ngô , râu mọc ba chòm buóc ra ngoài sân xem tuyết.
Lâm Xung khiến tửu bảo đong thêm rượu, tửu bảo đong thêm rồi thì Lâm Xung hỏi tửu bảo rằng :
- Từ đây đi Lương Sơn Bạc còn bao xa ?
Tửu bảo đáp rằng :
- Ở đây đi Lương Sơn Bạc ước chừng vài dặm mà thôi, song đi bộ không đặng ; nếu muốn đi thì phải mướn ghe mà đi mới đặng.
Lâm Xung nói :
- Vậy ngươi mướn giùm cho ta đặng chăng ?
Tửu bảo nói :
- Bây giờ trời đã chiều rồi mà tuyết xuống lạnh lắm, chắc là mượn ghe không đặng.
Lâm nói :
- Ngươi hãy làm ơn mướn cho đặng ghe mà đưa ta qua , thì ta sẽ cho ngươi tiền nhiều.
Tửu bảo nói :
- Không có chỗ nào để mướn ghe đặng.
Lâm Xung ngẫm nghĩ rằng :
- Như vậy thì khó lắm, khi ta ở Đông Kinh đương làm Giáo đầu ta muốn đi đâu thì đi cũng đặng, đến nay bị Cao Cầu hại ra thân như vầy làm cho ta không chỗ nương dựa , thiệt là thảm thiết lắm !
Nghĩ đến đó thì hỏi tửu bão mượn cây viết đặng làm một bài thơ tám câu, đề vào tra vách rằng :
Trượng nghĩa ấy Lâm Xung
Là người rất hiếu trung
Đã nên trang tuấn kiệt
Lại đáng bậc anh hùng
Nghĩ phận thêm buồn dạ
Công danh chửa phỉ lòng
Mai sau dẫu đắc chí,
Oai trấn cõi Sơn Đông

Viết rồi lại rót rượu uống nữa, khi đương uống thì thấy người xem tuyết khi nảy bước lại thộp ngực Lâm Xung mà rằng :
- Khi ngươi ở Thương Châu thì ngươi đã bị tội rất nặng. Quan Đại Doãn truyền rao ai bắt đặng người thì thưởng ba ngàn quan, sao ngươi còn dám cả gan đến đây ?
Lâm Xung hỏi rằng :
- Người biết ta là ai chăng ?
Người ấy nói .
- Sao lại không biết ? Ngươi là Giáo đầu Lâm Xung chớ ai.
Lâm Xung nói :
- Không phải đâu, ta là họ Trương.
Người ấy cười rằng :
- Nói láo, tên họ ngươi đã đề trên vách , còn mặt ngươi thích tự rõ ràng, sao ngươi còn dối ta.
Lâm Xung nói :
- Thiệt ý người muốn bắt ta sao ?
Người ấy nói :
- Ấy là ta nói chơi chớ ta bắt người làm chi ?
Bèn mời Lâm Xung ra phía sau, đi thẳng qua nhà Thủy đình, khiến tửu bảo đốt đèn lên, rồi ngồi lại nói với Lâm Xung rằng :
- Khi nảy huynh trưởng nói Lương Sơn Bạc, thế thì huynh trưởng muốn đến đó ẩn thân chăng ? Huynh trưởng ôi. Lương Sơn Bạc là chổ sơn trại của cường nhơn, huynh trưởng đến đó làm chi ?
Lâm Xung nói :
- Tôi không giấu chi túc hạ, tôi bị tội quan quyền truyền bắt nghiêm nhặt không chổ ẩn thân, cho nên muốn đến đó nhập lỏa.
Người ấy nói :
- Tôi tưởng thì cũng có người nào gửi gấm cho huynh trưởng nhập lỏa, chứ chẳng không.
Lâm Xung nói :
- Một người cố hữu của tôi ở tại Hoành Hải quận, thuộc về Thương Châu gởi một phong thơ tiến dẫn.
Người ấy nói :
- Có phải Tiểu Tiền Phong Sài Tấn chăng ?
Lâm Xung nói :
- Sao túc hạ lại biết ?
Người: ấy nói :
- Sài quan nhơn là người giao thân với sơn trại Đại vương là Vương Luân lắm ; thường hay gởi thơ qua lại hoài. Ấy cũng vì khi trước Vương Luân và Đổ Thiên thi rớt, rồi thường hay tới lui với Sài Tấn. Lại khi ra đi thì Sài Tấn

có tư trợ vàng bạc cho đi. Vì vậy cho nên hai người ấy mang ơn Sài Tấn lắm.
Lâm Xung nghe nói liền quì lạy rằng :
- Tôi là người không biết, xin miễn chấp . Vậy chớ danh tánh túc hạ là chi ? Xin cho tôi rõ .
Người ấy lật đật đật, lê rằng :
- Tôi là thủ hạ của Vương Luân, họ Châu tên Quí, nguyên người ở huyện Nghi Thủy , châu Nghi Châu . Từ khi tôi đến đây thì chủ trại khiến tôi lập tiệm rượu này đặng thám thính thương khách qua lại, hễ thấy ai có tiền bạc nhiều, thì phải báo cho sơn trại hay ; còn như người nào đi một mình đến đây, không có tiền bạc của cải chi thì tôi phải cho uống rượu mê mà giết đi, đặng lấy thịt nạc phơi khô , thịt mở thắng dầu đốt đèn . Khi nảy vì huynh trưởng hỏi thăm Lương Sơn Bạc, cho nên tôi mới không ra tay, đến chừng thấy bài thơ của huynh trưởng đề đó, mới biết tên huynh trưởng thì lấy làm mừng lắm. Vì bấy lâu nghe thiên hạ đồn nói huynh trưởng là người hào kiệt nên cũng muốn cho gặp mặt, đến nay huynh trưởng đến đây lại có thơ của Sài quan nhơn tiến cử nữa ắt là chủ trại tôi trọng dụng chớ chẳng không.
Liền khiến tửu bảo dọn ra một mâm thịt cá ê hề, đặng thết đãi Lâm Xung. Hai người ăn uống và đàm đạo với nhau cho đến nữa đêm.
Mản tiệc rồi Lâm Xung hỏi Châu Quí rằng :
- Có thế chi đưa tôi qua đó chăng ?
Châu Quí nói :
- Xin huynh trưởng chớ lo, ở đây có sắm sẳn thuyền rồi . Vậy huynh trưởng tạm nghĩ một đêm rồi rạng đông tôi sẽ kêu dậy đi .
Hai người bèn rũ nhau nghĩ .
Qua đến canh năm , Châu Quí kêu Lâm Xung dậy ; gở chải xong rồi , dọn rượu thịt ăn uống. Ăn uống xong rồi thì Châu Quí bắn một mủi tên qua bên Lương Sơn Bạc.
Lâm Xung hỏi rằng :
- Làm như vậy có gì chăng ?
Châu Quí nói :
- Ấy là tên hiệu đó trong giây phút sẽ có thuyền qua rước. Giây lâu quả có bốn năm đứa lâu la chống một chiếc thuyền, đến chực bên Thủy đình.
Châu Quí mới dắt Lâm Xung xuống thuyền chống qua bên Kim Sa Na .
Khi qua đến nơi rồi Lâm Xung với Châu Quí đều bước lên bờ đặng vào sơn trại.
Đi dọc đường thì Lâm Xung thấy hai bên đường đều có cây cối rất lớn , đi đến nữa chặn núi thì có một cái nhà Phấn kim đình , đi đến một đổi nữa, thì thấy có một cái ải lớn, trước ải ấy thấy để cung giáo rất nhiều, bốn phía đều có để cây đá.

Lâu la thấy hai người ấy đến thì lên ải báo trước.
Hai người ấy lên đến cửa trại, Châu Quí dắt Lâm Xung vào đến Tụ Nghĩa đường thì thấy một người ngồi giữa (ấy là Vương Luân) , một người ngồi bên tả (ấy là Đổ Thiên) và một người bên hữu (ấy là Tống Vạn).
Châu Quí bước vào thì lễ và kêu Lâm Xung vào đứng một bên mình , rồi chỉ Lâm Xung thưa với ba người ấy rằng :
- Người nầy là Lâm Xung làm Giáo đầu trong tám chục muôn cấm binh, tại Đông Kinh ; vì bị Cao Thái úy hãm hại cho nên mắc tội thích tự và đày qua Thương Châu. Đến đó lại bị Cao Thái úy toan mưu khiến người đốt nơi Thảo Liệu trường, cho nên va đã giết hết ba mạng mà trốn qua ở nhà Sài quan nhơn , thì Sài quan nhơn cũng cung kính lắm, rồi viết thơ tiến cử cho va nhập lỏa.
Lâm Xung lại dâng thơ ấy cho Vương Luân .
Vương Luân giở ra xem rồi thì mời Lâm Xung ngồi và khiến lâu la đem rượu thịt thết đải.
Đương khi ăn uống thì Vương Luân ngẫm nghĩ rằng :
- Vương ta là một tên học trò thi rớt mượn sức Đổ Thiên mà chiếm cứ chổ nầy. Đến sau Tống Vạn tới nhập lỏa nữa, hai người ấy cũng là võ nghệ tầm thường, không giỏi chi lắm ; còn ta thì trói gà không chặc. Nay lại thêm vô một người này đã có làm chức Giáo đầu rồi, chắc là nó võ nghê cao cường lắm, nếu để nó ở lâu, nó biết sức ta thì e khi nó cưỡng chiếm của chúng ta chăng ? Chi bằng ta kiếm cớ đuổi phứt nó đi đặng cho khỏi việc hậu hoạn thì hay hơn.
Nghĩ như vậy bèn truyền lâu la dọn một tiệc rất lớn thết đãi Lâm Xung. Ăn uống rồi, thì Vương Luân khiến lâu la bưng ra một mâm năm mươi lượng bạc và hai cây hàng, rồi đứng dậy nói với Lâm Xung rằng :
- Sài quan nhơn tiến cử túc hạ đến đây nhập lỏa với anh em tôi, thì cũng là chuyện tốt . Song tôi nghĩ vì trại nầy lương phạn thì ít, nhà cửa thì nhỏ, sức người thì yếu, e ngày sau làm rối cho túc hạ chăng. Vậy nên tôi tạm dùng lễ bạc , xin túc hạ hãy lãnh lấy của nầy rồi đi kiếm chổ khác ẩn thân thì hay hơn.
Lâm Xung nói :
- Tôi đến đây, đường xa ngàn dặm, xin đại nhơn hãy rộng lòng đoái tưởng thân tôi và nghĩ tình Sài quan nhơn cho tôi nhập loa với, thì ngày sau tôi cũng hết lòng hết sức đền ơn đáp nghĩa cho liệt vị đại nhơn, kẻo công tôi đến đây là có ý muốn đến nhập lỏa, chớ không phải muốn đến kiếm tiền bạc chi, xin đại nhơn nạp dụng tôi thì quí hơn.
Vương Luân nói :
- Chổ nầy là chổ nhỏ nhoi lắm, không thể chứa nhà ngươi đặng đâu. Thôi, hãy lấy bạc mà đi chỗ khác thì hay hơn, nói nhiều lời cũng vô ích.

Châu Quí thấy vậy thì can rằng :
- Vả trong sơn trại ta đây lương phạn tuy ít, song cũng có thể mượn các chỗ gần đây đặng ; còn nhà cửa tuy là chật hẹp, song cũng có thể thêm đặng, vả lại người nầy là người của Sài quan nhơn tiến cử nếu khiến va đi chỗ khác, tôi e ngày sau mích lòng Sài quan nhơn chăng . Vả lại va cũng là người võ nghệ cao cường nếu để cho va ở đây thì ngày sau cũng có chỗ dùng đặng.
Đổ Thiên nói :
- Lời ấy rất phải, nếu chúng ta không nạp dụng Lâm Xung, thì ngày sau mặt mũi nào thấy mặt Sài quan nhơn đặng .
Tống Vạn cũng khuyên lơn Vương Luân xin để cho Lâm Xung ỡ.
Vương Luân nói :
- Các em chưa rõ vả Lâm Xung tuy là người phạm tội mặc lòng, song chưa biết lòng dạ va thế nào, e khi va muốn đến đây dòm hạnh chúng ta đặng tuông công chiết tội chăng ?
Lâm Xung nói :
- Tôi là người bị tội nặng, nên mới phải vào đây nhập lỏa, xin liệt vị chớ nghi.
Vương Luân nói :
- Nếu ngươi có lòng thiệt muốn nhập lỏa thì phải nạp một cái danh trạng.
Lâm Xung nói :
- Tưởng việc chi thì khó, chớ danh trạng chẳng khó gì, vì tôi cũng biết chữ nghĩa chút đỉnh, xin cho một tờ giấy đặng tôi viết .
Châu Quí cười rằng :
- Giáo đầu chưa rõ . Trong điều lệ của sơn trại nầy. Hễ ai muốn nhập lỏa thì phải nạp danh trạng . Tuy kêu là danh trạng, song không phải làm tờ giấy chi, ấy là muốn khiến Giáo đầu xuống núi giết một người lấy thủ cấp mà nạp, thì chủ trại mới hết nghi. Như vậy mới gọi là danh trạng.
Lâm Xung nói :
- Việc ấy cũng không khó để tôi làm cho .
Vương Luân nói :
- Hạn cho ngươi nội ba ngày phải cho có danh trạng ấy. Nếu quá ba ngày thì ta không cho ở .
Lâm Xung vâng lời.
Mãn tiệc rồi thì Châu Quí từ giả trở về tiệm, còn Lâm Xung ra nơi phòng khách mà nghĩ .

Hồi 11
Lương Sơn Bạc , Lâm Xung nương náu
Biện Kinh thành , Dương Chí trẩy sang

Ngày mai Lâm Xung xách đao xuống núi cho lâu la đưa qua sông, rồi ngồi nơi đường vắng chờ người qua lại đặng có ra tay, song chờ đã trót ngày mà không thấy một người nào đi ngang qua đó.
Lâm Xung mặt buồn dàu dàu trở về sơn trại .
Vương Luân hỏi rằng :
- Vậy chớ danh trạng có hay chưa ?
Lâm Xung thưa rằng :
- Tôi chờ từ sớm mai tới chiều không thấy ai đi qua hết.
Vương Luân nói :
- Nếu đúng kỳ mà không có danh trạng , thì ngươi đừng có trở lại đây nữa.
Lâm Xung nghe nói lại càng buồn bực lắm.
Ngày thứ hai, Lâm Xung lại xách đao xuống đó mà chờ, chờ tới đứng bóng mới thấy một tốp thương khách hơn ba trăm người đầu kia đi lại .
Lâm Xung không dám xông ra, phải để cho tốp ấy đi qua tuốt.
Lâm Xung lạt ngồi đó chờ cho đến chiều cũng không thấy một người nào đi qua đó nữa .
Lâm Xung túng phải xuống thuyền trở về trại.
Vương Luân thấy Lâm Xung về không, thì hỏi Lâm Xung rằng :
- Từ ra ngày nay nhà ngươi cũng về không nữa sao?
Lâm Xung thở ra không nói chi hết.
Vương Luân cười rằng :
- Còn có một ngày nữa thì đúng kỳ, vậy ngươi hãy quảy gói đem theo cho sẳn ; như đến chiều mai kiếm không đặng danh trạng thì quảy gói đi luôn, đừng có trở lên đây làm chi cho thất công ta nữa .
Lâm Xung nghe nói thì mặt buồn dàu dàu, trở vào phòng khách mà than rằng :
- Ấy cũng vì bị Cao Cầu hảm hại cho nên mới lưu lạc ra thân khổ sở như vầy !
Đêm ấy Lâm Xung nằm không an giấc.
Ngày thứ ba, Lâm Xung quảy gói xách đao xuống núi , qua sông rồi đi lại đường Đông Sơn mà chờ , chờ cho đến xế cũng không thấy ai đi qua hết.
Lâm Xung đương ngồi than thở, xảy thấy một người gánh một gánh đi phía đường kia xa xa.

Lâm Xung lật đật chạy ra, thì người ấy bỏ gánh, chạy trở lại.
Lâm Xung rượt theo không kịp, bèn đứng lại than rằng :
- Mạng cùng dữ a ! Đã ba ngay mới gặp một người, lại rượt theo không kịp ! Thôi ta cũng lấy gánh này đặng chiều lại sẽ đem về nạp họa may người có rộng lòng trừ cái danh trạng cho ta chăng?
Bèn quảy gánh trở lại giao cho lâu la, đặng chúng nó cho qua sơn trại mà nạp.
Giao cho lâu la xong rồi, thì Lâm Xung cũng trở ra chổ ấy mà chờ. Ra gần đến nơi, thì thấy có một người cao lớn ở đầu kia đi lại.
Lâm Xung cả mừng mà rằng :
- Thiệt là trời cũng giúp cho ta.
Giây phút người ấy đi tới thấy Lâm Xung thì nạt lớn rằng :
- Quân cường đạo dám cả gan muốn vuốt râu cọp hay sao ?
Nói rồi bèn xốc lại đánh Lâm Xung và nạt lớn rằng :
- Quân cường đồ, mi giựt hành lý của ta đem đi đâu ?
Lâm Xung giận lắm, không nói chi hết xách đao nhảy tới chém nhầu. Hai người đánh với nhau, dư ba mươi hiệp, chưa định hơn thua.
Bỗng nghe trên núi có người kêu lớn tiếng rằng :
- Bớ hai vị hảo hớn, đừng có tranh đấu với nhau nữa.
Hai người nghe kêu đều ngừng tay lại, ngững lên trên núi thì thấy Vương Luân, Đổ Thiên và Tống Vạn dẫn ít tên lâu la xuống núi qua sông nói với hai người ấy rằng :
- Hai vị hảo hớn thiệt là võ nghệ cao cường lắm ; người nầy là Lâm Xung, vốn anh em với chúng tôi ; còn người mặt xanh đây tên hạ là chi ? Xin nói cho chúng tôi rõ.
Người ấy nói :
- Tôi là Dương Chí, cháu của Dương Lịnh Công, vốn dòng dỏi ba đời là Đại tướng. Lúc tôi còn nhỏ thi đậu Võ cữ , làm đến Điện Ti Chế Sứ ; nhơn vâng chỉ Thiên tử sai qua Thái hồ chở hoa thạch về Đông Kinh. Đi ngang qua Huỳnh Hà, rủi bị giông chìm thuyền, mất hết hoa thạch nên không dám về phục chỉ , phải lánh qua xứ khác . Nay Thiên tử gia ân xá tội , tôi mới kiếm tiền toan về kinh lo việc công danh. Ai dè qua đày bị người nầy giựt gánh đi , xin chư huynh khiến trả lại cho tôi.
Vương Luân hỏi :
- Ngươi có phải là Thanh Diện thủ chăng ?
Dương Chí nói :
- Phải.
Vương Luân nói :
- Vậy thì xin thĩnh Dương Chế Sứ lên sơn trại uống rượu với tôi, rồi tôi sẽ trả hành lý lại cho.

Dương Chí nói :
- Nếu hảo hớn có lòng cố cập, đem hành lý trả lại cho tôi, thì hay hơn là mời uống rượu.
Vương Luân nói :
- Năm kia tôi đến Đông Kinh ứng thí , thì tôi có nghe danh của Chế Sứ . Ngày nay đặng gặp nhau đây thì may lắm, lẻ nào tôi làm thinh để cho Chế Sứ đi , Xin thĩnh lên sơn trại đàm đạo một đôi lời chớ không phải tôi có lòng chi khác đâu.
Dương Chí nghe nói như vậy cũng phải ráng theo Vương Luân và mấy người ấy qua sông lên sơn trại .
Vương Luân lại cho kêu Châu Quí lên nữa.

Khi Dương Chí lên tên Tụ nghĩa đường, thì khách chủ ngồi an rồi, Vương Luân khiến lâu la làm thịt dê dọn tiệc thết đải Dương Chí .
Tiệc vừa nữa chừng thì Vương Luân nghĩ thầm rằng :
- Nếu mình để một mình Lâm Xung ở đây thì lòi cái dở của bọn mình ra , chi bằng cầm luôn Dương Chí ở lại đặng hai người ấy sánh nghề với nhau thì hay hơn.
Nghĩ như vậy, bèn chỉ Lâm Xung mà nói với Dương Chí rằng :
- Người anh em với tôi đây tên là Lâm Xung, khi ở Đông kinh thì làm Giáo Đầu trong tám mươi vạn cấm binh, hiệu là Báo Tử Đầu ; bị Cao Thái Uý đố hiền tài năng, kiếm chuyện mà đày qua Thương châu, khi qua chổ ấy thì va lại phạm tội khác nữa cho nên va mới trốn tới sơn trại nầy . Hồi nảy tôi nghe Chế Sứ nói muốn vào Đông Kinh có công chuyện ấy, thì tôi nghĩ lại Chế Sứ là người phạm tội, tuy đã có ân xá mặc dầu , song e Cao Cầu còn giử binh quyền, chắc nó không chịu dung cho Chế Sứ đâu, chi bằng ở lại sơn trại đây kết nghĩa với nhau, có rượu thịt ta ăn uống với nhau, có tiền bạc thì ta quân phân với nhau . Vậy Chế sứ bằng lòng chăng ?
Dương Chí đáp rằng :
- Các Đầu Lảnh có lòng yêu mến thì tôi cũng cám ơn lắm, ngặt vì tôi có thân quyến tại Đông Kinh , khi tôi bị tội thì cũng liên lụy tới người, tôi chưa đền ơn đặng . Nay tôi đến đó một phen, xin các Đầu Lảnh trả hành lý cho tôi , nếu liệt vị không chịu trả cũa tôi lại, dầu hai tay không thì tôi cũng quyết đi mà thôi .
Vương Luân cười rằng:
- Chế Sứ đã không chịu ở, thì lẻ nào tôi dám ép , song xin ở nán lại một đêm, rạng ngày sẽ đi cho sớm.
Dương Chí cả mừng, bèn ở lại nơi sơn trại . Ngày ấy uống rượu đến canh hai mới mản tiệc.
Ngày mai Vương Luân lại dọn một cuộc rượu đưa Dương Chí lên đường, lại

khiến một tên lâu la đem cái gánh hôm qua đó trả lại cho Dương Chí .
Rồi Vương Luân và mấy vị hảo hớn đều đưa Dương chí xuống núi .
Đi đến đường cái thì Dương Chí mới từ giả Vương Luân lên đường, còn Vương Luân và mấy vị hảo hớn thì đem nhau về sơn trại .
Từ ấy Vương Luân mới chịu cho Lâm Xung ở bậc thứ tư , còn Châu Quí thì ở bực thứ năm.

Nói về Dương Chí ra đến đại lộ mới kiếm đặng đứa gia đinh của mình , thì giao gánh cho nó, khiến tên lâu la ấy trở về sơn trại.
Rồi đó, Dương Chí đi vài ngày nữa mới đến Đông kinh , vào thành tìm khách điếm ký ngụ .
Qua vài ngày rồi cậy người đến Khu Mật viện lo việc công danh của mình, liền đem tiền bạc lo lót chổ nầy chổ kia đặng bổ cho làm Điện Ti Chế Sứ lại.
Ai dè xài hết tiền bạc và tài vật trong gánh thì mới vào đặng đơn.
Ngày kia, có người nọ dắt Dương Chí đến dinh Cao Cầu thì Cao Cầu khiến đem đơn và bộ lý lịch ra xem.
Xem rồi thì nổi giận nạt lớn tiếng rằng :
- Mi làm Chế Sứ, cht vua sai mi đi chở hoa thạch bị thất lạc, mi đã không về cáo thú, lại trốn biệt tha phương, bấy lâu vua truyền tập nả chưa ra. Nay còn dám xin đơn phục chức sao ? Tuy trào đình đã có chỉ ân xá mặc dầu. song đứa phạm tội thì không dùng nữa.
Nói rồi liền ném đơn xuống, truyền đuổi Dương Chí ra .
Dương Chí ra khỏi Soái phủ thì buồn bực hết sức. Về đến khách điếm mới nghĩ thầm rằng :
- Lời của Vương Luân rất phải, ngặt vì mình nói rõ lên họ của mình ra , không lẽ mình chịu làm việc xấu, cho nhục đến cha mẹ. Vì mong lấy tài nghề mình làm cho đặng phong thê ấm lử , sáng rỡ tổ tông, ai dè lại đến nông nổi như vầy. Nói rồi lại giận mà mắng rằng :
- Bớ Cao Cầu, tâm địa mi sao hiểm độc và khắc bạc lắm vậy ?
Từ ấy trong lùng cứ phiền muộn hoài .
Dương Chí ở nơi khách điếm ít ngày nữa , thì xài của hành lý hết ráo rồi, không biết tình thế chi mà chi dụng, mới nghĩ thầm rằng :
- Khó dử a ! Bâ giờ tiền bạc không còn một đồng, duy còn cây đao nầy là của tổ tông để lại. Nay việc đã cấp rồi ; thôi, ta phải đem đao ấy bán lấy ít ngàn quan tiền, đẻ đem theo trong lưng; đặng qua chốn khác an thân .
Tính như vậy , bèn lấy đao đem ra bán .
Đi đến Mã Lang nhai thì đứng chùng hai giờ, không ai hỏi tới. Đến đứng bóng lại đem đến Thiên Hớn kiều là chổ đông người qua lại, đứng đó mà bán .
Dương Chí đứng chưa bao lâu, xảy thấy người hai bên cầu ấy đều nhảy

xuống bờ sông, lật đật chun vào miệng cống mà trốn . Lại nghe lụi hụi kêu nhau rằng :
- Trốn cho mau mau kẻo cọp đến, cọp đến !
Dương Chí nghe vậy thì nghĩ thầm rằng :
- Lạ nầy , ở đây là chổ thành trì phường phố, cọp đâu lại dám đến đây kìa !
Nghĩ rồi cũng đứng đó xem, thì thấy có một người cao lớn say rượu đi té ngửa té nghiêng. (Nguyên người ấy là Ngưu Nhị, vốn là du côn có danh nơi Kinh đô, quan quyền trị nó không nổi. Vì vậy cho nên người người đều gọi là cọp , bất kỳ quan dân thấy nó đều phải tránh hết)
Khi ấy Ngưu Nhị đi lần đến trước mặt Dương Chí, bèn giựt lấy bửu đao của Dương Chí xem, xem rồi thì hỏi rằng :
- Đao này mi bán bao nhiêu ?
Dương Chí nói :
- Bửu đao này của ông bà tôi để lại, nay tôi bán giá tiền ba ngàn quan .
Ngưu Nhị nạt rằng :
- Nói bậy, cái đao nhỏ như vậy cứ gì mi thách giá đến ba ngàn quan ? Nếu ta mua ba mươi đồng một chục dao kia , còn dùng xắt đậu hủ đặng, chớ như đao nầy là đồ khốn, mày nói gì đến ba ngàn quan.
Dương Chí nói :
- Dao này thiết là bửu đao, chớ không phải như đao sắt trong tiệm đâu.
Ngưu Nhị nói :
- Vì ý gì mày gọi là bửu đao .
Dương Chí nói :
- Bao nầy có ba điều quí , nên gọi là bửu đao. Thứ nhứt là chặt đồng, chặt sắt mà lưỡi không cuốn ; thứ hai là tha; tóc vào lưỡi đao thì tóc đứt hai ;thứ ba là giết người không vấy máu vào lưỡi chút nào.
Ngưu nhi hõi rằng :
- Mầy nói vậy thì bây giờ đây mầy dám đem chặt tiền đồng chăng ?
Dương Chí nói :
- Ngươi đem tiền đồng đây, ta chặt thử cho ngươi xem.
Ngưu Nhị lật đật vào phố mượn hai mươi đồng tiền Đương Lam (là tiền điếu một đồng xài ba đồng) đem ra chồng làm một chồng trên lan can cầu ấy, mà nói với Dương Chí rằng :
- Nếu mày chặt chồng tiền cho bể hai. thì tao trả đũ cho mầy ba ngàn quan .
Dương Chí cũng chịu .
Khi ấy người ta tới coi , tuy sợ Ngưu Nhị không dám lại gần, song cũng đứng đông đầy nơi xa xa mà ngóng.
Dương Chí thì cầm bửu đao nhắm ngay chồng tiền mà chém thẳng một đao, thì quả chồng tiền chẻ ra làm hai, ai thấy vậy đều khen rằng : Đao thiệt quí lắm .

Ngưu Nhị nạt rằng :
- Quí chi mà nói quí .
Nạt rồi lại vuốt một nắm tóc trên đầu trao cho Dương Chí mà rằng :
- Tao chưa tin, mấy hãy thử điều thứ nhì , thì tao mới tin cho.
Dương Chí cũng giơ tay lấy nắm tóc, cầm xa xa ngay ngoài lưỡi đao ấy mà thổi, nắm tóc ấy vừa đụng nhằm đao, thì liền đứt mà bay ra từng đoạn.
Mấy người đứng coi đều khen : Quí lạ !
Ngưu Nhị nói :
- Còn điều thứ ba, chưa thử thì tao cũng chưa tin, mầy hãy kiếm một người nào đó mà chém đi, coi lưỡi đao có máu hay không thì tao mới chịu tin cho .
Dương Chí nói :
- Trong chổ cấm thành, ai dám bắt người mà thử đao sao ? Vậy ngươi hãy tìm một con chó đem lại đây, đặng ta chém cho ngươi xem.
Ngưu Nhị nói :
- Hồi nảy mầy nói chém người, chớ không nói chém chó.
Dương Chí nói :
- Thôi đi, ngươi không muốn mua thì thôi, đứng nói dục dục mà lâu việc đi.
Ngưu Nhị nói :
- Vậy mày phải đưa đao ấy cho tao xem lại đã.
Dương Chí nói :
- Có ta đây, ngươi dám lấy đao mà giết người sao ?
Ngưu Nhị nói :
- Mấy dám giết ta chăng ?
Dương Chi nói :
- Ta với ngươi vốn không thù oán, giết ngươi làm chi ?
Ngưu Nhi nhảy tới thộp ngực Dương Chí mà rằng :
- Ta muốn cái đao nầy.
Dương Chí nói :
- Muốn đao thì trả tiền đây !
Ngưu Nhi nói :
- Ta không tiền , mày có giỏi thì đâm ta một đao coi thử.
Dương Chí kêu những người coi mà phân chứng rằng :
- Tôi là Dương chí, bởi túng tiền nên đem đao mà bán . Nay thằng du côn nầy giựt đao lại muốn đánh tôi, xin các người làm chứng cho tôi với . Ai nấy đều sợ Ngưu Nhị nên không dám tới mà can.
Ngưu Nhị nói :
- Dù ta đánh mấy chết cũng không ai dám làm chi ta.
Miệng thì nói tay thì đánh Dương Chí một thoi .
Dương Chí né khỏi , rồi nổi giận chém một đao nhằm trên trán Ngưu Nhị .
Ngưu Nhị té xuống, Dương Chí nhảy tới đâm luôn hai đao vào bụng Ngưu

Nhị thì thấy Ngưu Nhị huyết lưu mãn địa, chết tốt tức thì.
Khi Dương Chí thấy Ngưu Nhị chết rồi, thì nói lớn tiếng rằng :
- Tôi giết thằng du côn chết thì tôi chịu, chứ không để cho liên lụy đến các người đâu. Vậy các người phải đi với tôi tới quan, đặng làm chứng cho tôi thú tội.
Lác ấy mấy người đứng xem, đều rủ nhau theo Dương Chí đi thẳng vào Khai Phong phủ.
Tới nơi Dương Chí vào thưa với quan phủ doản rằng :
- Tôi là Dương Chí nguyên làm Điện Ti Chế Sứ bị tội cách chức, nay bởi túng tiền, nên đem đao này ra thành thị mà bán, không dè tên Ngưu Nhịí là du côn đến giựt đao và đánh tôi. Thiệt tôi có lỡ giận giết nó chết. Có nhưng người lân cận đều ngó thấy hết , bèn dâng đao cho Phủ doản. Còn bao nhiêu người làm chứng cũng đều khai y theo như vậy.
Phủ doản nghe rồi thì dạy rằng :
- Mi đã đến cáo thú trước, thì giảm tội một bực, vậy chế sự đánh đòn cho mi.
Dạy rồi truyền quân đem gông tra vào cổ Dương Chí. Lại sai hai người Đề Lại dẫn Dương Chí và mấy người làm chứng ra chổ Thiên Hớn kiều mà khám nghiệm thương tích trong thây Ngưu Nhị.
Nghiệm thây rồi thì cho mấy người chứng về nhà. Còn chánh phạm thì giải về phủ nha mà kết án.
Kết án rồi chánh phạm là Dương Chí bị giam cầm nơi Thiên lao , là ngục giam những tù bị tội xử tử .
Khi Dương Chí bị giam trong ngục ấy thì bao nhiêu ngục tốt nghe nói Dương Chí giết đặng Ngưu Nhị rồi, đều thương Dương Chí là người can đảm nên không nở yêu sách bạc tiền , lại có lòng cung kính nữa. Còn người trong kinh thành thấy Dương Chí trừ đặng đứa hung dữ như vậy, thì ai nấy đều mừng, kẻ cho bạc tiền, ngươi cho vật thực. Còn quan Thẩm án cũng biết Dương Chí là anh hùng hảo hán , lại giết Ngưu Nhị là trừ đặng một mối đại hại trong kinh thành thì đem lòng thương tiếc , nên cũng không làm cho thẳng tay, kết trong án là : Ngộ thương nhơn mạng mà thôi.
Mản sáu chục ngày , trình với Phủ doản rồi dẫn Dương Chí ra , cứ luật đánh hai chục hèo, lại trích tự hai bên gò má rằng : Phát phối Bắc Kinh . Đại danh phủ, sung quân.
Còn bữu đao thì nhập kho.
Tức thì sai hai tên quân là Trương Long và Triệu Hổ đem gông Thiết Diệp tra vào cho Dương Chí mà giải qua Bắc Kinh.
Lúc ấy mấy người nhà giàu ở trong Kinh đô nghe như vậy thì đều đậu tiền bạc và vật thực, mà đưa Dương Chí lên đường .
Đến ngày ấy thấy Công sai giải Dương Chí thì đem nhau ra đón, thỉnh Dương Chí và hai người Công sai vào tiệm rượu thết đải . Mản tiệc rồi, thì

mấy người ấy đem mười lượng bạc ra tặng hai người Công sai mà rằng :
- Thảm thay cho Dương Chí là người hảo hán , trừ đặng một mối hại cho dân mà bị đầy qua Bắc Kinh. Vậy thì đi dọc đường xin hai cậu chiếu cố mà thương va với.
Trương Long và Trệu Hổ lảnh bạc ấy mà rằng :
- Tôi cũng biết y là hảo hớn , nên cũng đem lòng thương va, chuyện ấy không cần gì các người phải dặn.
Mấy người ấy lại đem một trăm lượng bạc , gói làm một gói tặng cho Dương Chí làm hành lý.
Dương Chí tạ ơn mấy người ấy, lảnh lấy gói bạc .
Hai người Công sai cũng từ giả mấy người ấy dắt Dương Chí ra đi.

Từ ấy Trương Long và Triệu Hổ giải Dương Chí lên đường , ngày thì đi đêm thì nghĩ, chừng ít ngày thì đến Bắc Kinh, bèn vào thành kiếm khách quán mà ký ngự .

Nói về Lưu Thú Đại Danh phủ tại Bắc Kinh , tên là Lương Thế Kiệt, người đời hay gọi là Lương Trung Thơ. Cai quản quân và dân , cho nên có quyền thế lớn lắm. Và người là rể của Thái Kinh, làm Thái Sư đương trào nữa .
Ngày kia nhằm ngày mồng chín tháng hai. Lưu Thú ra ngồi công đường, thì có hai người Công sai giải Dương Chí vào quì trước sân, rồi đem công văn cũa Khai phong phủ trình lên. Lương Trung Thơ xem công văn rồi lại hỏi căn do trước sau thế nào.
Dương Chí cũng cứ thiệt khai ngay.
Lương Trung Thơ nghe rồi cã mầng. Tức thì làm tờ phê văn giao cho hai người Công sai ấy trở về Đông Kinh. Rồi truyền cho Dương Chí ở lại trong phủ ấy mà thính hầu.
Từ khi Dương Chí ở trong phủ, hôm sớm hầu hạ hết lòng kính cẫn, Lương Trung Thơ thấy vậy đem lòng thương, muốn nâng đở Dương Chí lên làm Phó bài trung quân. Song e lòng chúng không phục, hèn truyền lịnh treo yết thị cho chư tướng lớn nhỏ đều hay rằng :
- Nay mai phải kéo đến giáo trường, nơi ngoài cữa Đông , đặng diễn dượt võ nghệ.
Đêm ấy Lương Trung Thơ kêu Dương Chí vào nói rằng:
- Ta có lòng muốn nâng đở mi lên làm Quân trung phó bài, song ta chưa hiểu đặng võ nghệ cũa mi thế nào ?
Dương Chí thưa rằng :
- Nguyên tôi là Võ cữ xuất thân , đả từng làm Điện Ti Chế Sứ, cho nên mười tám thứ võ nghệ, thảy đều luyện tập tinh thông. Nay nhờ ơn Tướng công cố cập , muốn cho tôi làm nên

chút đĩnh, thì ơn ấy như biển rộng non cao, dầu tôi có thác đi nữa, tôi cũng kết cỏ ngậm vành mà báo đáp .
Lương Trung Thơ nghe nói cã mầng, bèn đem cho Dương Chí một bộ giáp . Dương Chí tạ ơn lảnh giáp lui ra.

Hồi 12
Cấp Tiên Phuông tranh công nơi Đông quách.
Thanh Diện Thủ đấu võ tại Bắc Kinh

Rạng ngày nhằm lúc trung tuần tháng hai, Lương Trung Thơ dậy sớm cơm nước xong rồi lên ngựa đem Dương Chí theo tiền hô hậu ủng đến giáo trường .
Quan viên lớn nhỏ đều ra nghinh tiếp vào nhà diễn võ .
Lương Trung Thơ ngồi rồi, quan viên tướng hiệu đều đứng hai hàng, còn trên tướng đài có hai quan Đô Giám ; một người liệu là Lý Thiên vương, tên là Lý Thành, một người hiệu là Văn Đại Đạo, tên là Văn Đạt . Hai người ấy đều có sức mạnh địch nổi muôn người .
Khi ấy trên Tướng đài dựng lên một lá cờ vàng , hai bên gióng ba hồi trống và thổi ba hồi còi, thì trong ngoài giáo trường đều phẳng lặng hết. Trên tướng đài lại phất lá cờ đỏ và gióng một tiếng trống, thì năm trăm quân đều cầm khí giới dàn ra làm trận .
Lúc ấy Lương Trung Thơ truyền cho Phó Bài là Châu Cẩn vào thỉnh lịnh.
Châu Cẩn nghe lịnh giục ngựa đến trước nhà diễn võ rồi xuống ngựa cầm thương đứng hầu .
Lương Trung Thơ nói :
- Châu Cẩn, ngươi hãy đi ra diễn võ nghệ đặng ta xem.
Châu Cẩn vâng lịnh cầm thương lên ngựa đi mấy đường thương.
Quan quân xem thấy đều khen rộ .
Lương Trung Thơ lại kêu Dương Chí đến truyền rằng :
- Còn tên quân ở bên Đông Kinh là Dương Chí ra đây cho ta bảo .
Dương Chí bước ra đứng hầu .
Lương Trung Thơ nói :
- Ta biết ngươi khi ở Đông Kinh có làm Điện Ti Chế Sứ , phạm tội bị đày đến đây, song ngày nay đạo tặc nổi dậy bốn phía, lúc nãy đương lúc nước nhà dùng người . Vậy ngươi hãy ra thí võ với Châu Cẩn. Nếu quả ngươi võ nghệ cao cường, thì ta sẽ trọng dụng.
Dương Chí vâng lịnh.
Lương Trung Thơ truyền quân chọn một con ngựa và một cây thương đem ra giao cho Dương Chí.
Dương Chí lấy giáp của Lương Trung Thơ mới cho đó mặc vào, rồi cầm thương lên ngựa .
Lương Trung Thơ truyền lịnh rằng :

- Dương Chí với Châu Cẩn hãy thì thương trước cho ta xem.
Châu Cẩn nghe nói thì nổi giận nghĩ rằng :
- Thằng tù phát phối lại dám tranh với ta sao ? Bèn giục ngựa hươi thương xốc lại đâm Dương Chí.
Lúc ấy có Binh Mã Đô Giám là Văn Đạt nói lớn rằng :
- Hai ngươi hãy khoan thí võ đã. Nói rồi lật đật vào thưa với Lương Trung Thơ rằng :
- Tướng công truyền cho hai người ấy thí võ mà đao thương là một vật vô tình cho nên dùng để giết giặc mà thôi , chớ trong quân mình tỷ thí với nhau thì sao khỏi một đàng bị hại, xin khiến rút mũi thương bỏ đi, đặng có đùng vải quấn đầu thương lại, rồi nhúng vào nước vôi. Còn hai người thí võ đều mặc áo đen, hễ áo ai nhiều điểm trắng là người ấy thua .
Lương Trung Thơ khen phải, tức thì truyền lịnh làm y theo lời ấy.
Rồi đó, Dương Chí và Châu Cẩn đều vâng lời làm y như lịnh, ra diễn võ trường , Châu Cẩn giục ngựa hươi thương tới đâm Dương Chí .
Dương Chí cũng huơi thương cự lại .
Hai người đấu với nhau đặng bốn năm chục hiệp, áo của Châu Cẩn có bốn năm mươi điểm trắng, còn áo của Dương Chí có một điểm thôi.
Lương Trung Thơ thấy vậy thì mừng thầm , bèn cho kêu Châu Cẩn vào trước mặt mà khán.
Khán rồi thì nói rằng :
- Quan tiền nhậm cho ngươi làm Phó bài trung quân , nhưng ta xem lại võ nghệ của ngươi thế ấy, thì đánh Bắc dẹp Đông sao đặng ? Nay ta cho Dương Chí làm thế chứ Phó Bài của ngươi đó .
Binh mã Đô Giám là Lý Thành vào thưa với Lương Trung Thơ rằng :
- Nghề thương của Châu Cẩn tuy có sơ sót, song nghề cung mã thì va thuần thục lắm. Nay khi không cách chức va đi , tôi e lòng quân náo động chăng ? Vậy xin Tướng công cho Châu Cẩn thi cung với Dương Chí để xem thử thế nào ?
Lương Trung Thơ nói :
- Lời ngươi nói phải lắm.
Bèn truyền cho Dương Chí với Châu Cẩn tỷ thí cung tên .
Hai người vâng lịnh, đều xách cung tên lên ngựa .
Dương Chí vào bẩm rằng :
- Việc cung lên khó nói dung tình , rủi có bắn nhằm , tôi cũng xin lượng trên xóa bỏ .
Lương Trung Thơ nói :
- Việc võ tranh đấu , lo chi sự thương tàn, nếu ai có tài cao , dẫu bắn chết người đi nữa, ta cũng không luận tội .
Dương Chí lãnh mạng ra đến trước trận.

Lý Thành dạy cho hai vị hảo hán ấy đấu xạ, song hai người phải có già tiển bài hộ thân .
Hai người đêu lảnh bài ấy đeo vào bên trong mình.
Dương Chí nói với Châu Cẩn rằng :
- Vậy ngươi bắn trước ta ba mũi , rồi ta sẽ bắn trả lại .
Châu Cẩn chịu .
Khi ấy trên Tường đài phất cờ xanh làm lịnh .
Dương Chí giục ngựa chạy qua phía Nam .
Châu Cẩn giục ngựa rượt theo giương cung lắp tên , nhắm sau lưng Dương Chí bắn một mũi .
Dương Chí nghe tiếng tên đi phía sau , liền né mình qua phía khác , tên ấy không trúng chi hết.
Châu Cẩn lấy tên thứ nhì bắn như cách ấy nữa .
Dương Chí thấy tên thứ nhì bắn tới , bèn lấy cung trong tay gạt tên, thì tên ấy bị văng xuống đất.
Châu Cẩn thấy bắn trật hai mũi rồi, thì lòng đà kinh khủng , lại lấy tên thứ ba lắp vào cung , rồi cũng bắn như cách bắn hai mũi trước nữa .
Dương Chí quày mình lại giơ tay bắt phứt mũi tên ấy, rồi xuống ngựa đem tên nạp cho Lương Trung Thơ .
Lương Trung Thơ thấy vậy cả mừng bèn truyền lịnh cho Dương Chí bắn trả lại ba mũi.
Lúc ấy trên trên đài phất cờ xanh, Châu Cẩn đeo giả tiển bài vào mình rồi giục ngựa chạy qua phía Nam.
Dương Chí xách cung lên ngựa rượt theo bắn không một phát
Châu Cẩn nghe tiếng dây thì né mình và giơ giả tiển bài ra đở .
Té ra bắn dây không , Châu Cẩn nghĩ thầm rằng :
- Thế thì thằng này chỉ biết nghề thương , chớ không thạo bắn cung . Thôi để nó bắn gạt ta một phát nữa , nếu không có tên , ta sẽ phân chứng gọi nó là không biết bắn , thì ta cũng hơn rồi. Nghĩ như vậy bèn quày ngựa trở lại Tướng đài.
Dương Chí cũng quày ngựa rượt theo, lắp tên vào cung rồi nghĩ thầm rằng :
- Nếu ta bắn trúng sau lưng nó , chắc là tánh mạng không còn , vả nó với ta vốn không thù oán , ta hại nó làm chi , để ta bắn trên vai nó một mũi, đặng cho nó khỏi chết thì hay hơn .
Nghĩ như vậy , bèn giương cung bắn một mũi trúng vai bên tả của Châu Cẩn .
Châu Cẩn té nhào xuống ngựa , ngựa sợ quá nhảy đi mất.
Quân sĩ chạy tới đở Châu Cẩn đem về Lương Trung Thơ thấy vậy cả mừng truyền cho quan Chánh Ti đem bộ quan viên ra phê cho Dương Chí thế lấy chức của Châu Cẩn .

Dương Chí xuống ngựa vào trước tướng đài tạ ơn và lảnh chức.
Xảy đâu bên tả có một người bước lên thềm nói với Dương Chí rằng :
- Ngươi hãy khoan lảnh chức đã , để đấu võ với ta xem thử thế nào ?.
Dương Chí xem người ấy thì thấy mình cao bảy thước, tai lớn miệng vuông , tướng mạo khôi ngô , oai phong lẩm liệt , bước lên thưa với Lương Trung Thơ rằng :
- Bởi vì Châu Cẩn bịnh mới lành , tinh thần chưa phục, cho nên mới phải thua Dương Chí. Tuy tôi bất tài cũng xin thí võ với Dương Chí một trận . Nếu bị thua Dương Chí một chút đỉnh gì, thì không luận là va thế chức cho Châu Cẩn dầu cho va thế chức tôi đi nữa, tôi cũng cam tâm .
(Nguyên người ấy là Sách Siêu, đang làm Chánh Bài quân . Vì có tánh bức cấp (nóng nảy) , hễ khi ra trận thì hay xin đi Tiên phuông, cho nên người ta gọi là Cấp Tiên phuông .)
Khi Lý Thành nghe Sách Siêu nói như vậy thì thưa với Lương Trung Thơ rằng :
- Dương Chí có làm Chế Sứ khi trước thì ắt là về nghệ cao cường. Nay Châu Cẩn đã không xứng tay ta va rồi, vậy xin để cho Sách Siêu thí võ với va, thì mới rõ cao thấp.
Lương Trung Thơ nghe nói như vậy thì nghĩ thầm rằng :
- Ta muốn nâng đở Dương Chí mà dùng , song các tướng còn chưa chịu phục. Thôi , để cho Dương Chí thí võ với nó, nếu thắng nó đặng nữa, thì chúng nó mới cam tâm.
Nghĩ như vậy, bèn dạy rằng :
- Ngươi muốn như vậy thì ta cũng cho , vậy nai nịt cho sẳn sàng đi .
Sách Siêu mạng lui ra.
Lương Trung Thơ lại truyền đem ngựa của mình cho Dương Chí cởi và bảo Dương Chí phãi cẩn thận cho lắm .
Dương Chí vâng mạng rồi cũng nai nịt lên ngựa ra trận .
Lúc áy Lý Thành kêu Sách Siêu dặn rằng :
- Châu Cẩn là đồ đệ của ngươi đấu võ đã thua nó rồi. nếu ngươi bị thua nó nữa. Thì ắt là quân sĩ khinh khi. Vậy ngươi phải giử gìn cẩn thận cho lắm , đừng để cho đến đổi thất danh.
Sách Siêu vâng lời, rồi cũng nai nịt lên ngựa ra trận.
Khi Sách Siêu và Dương Chí đều lai nịt rồi thì cởi ngựa ra đứng hai bên trận , quan quân xem thấy đều khen rằng :
- Tuy chưa biết hai người võ nghệ thế nào , song thấy oai phong lẩm liệt như vậy, thì cũng ít có lắm . Giây lâu có Kỳ Bài quân cầm lịnh tiển ra trận truyền rằng :
- Phụng quân chỉ của Tướng công , truyền cho hai ngươi đấu võ , phải cẩn thận mà thi tài , chớ để lỗi lầm mà bị phạt, nếu ai võ nghệ cao cường, thì

đặng trọng thưởng.
Hai người ấy đều nói :
- Vâng lịnh. Bèn giục ngựa ra trận , áp vào đấu chiến với nhau, hơn năm chục hiệp, chưa phân hơn thua.
Lương Trung Thơ ngồi trên nguyệt đài xem không nháy mắt, còn quan quân thì khen không ngớt miệng và nói với nhau rằng :
- Chúng ta tòng quân đã lâu năm, xuất chính cũng đã nhiều bận , song chưa từng thấy võ nghệ xứng tay với nhau như hai vị hảo hớn nầy .
Lý Thành và Văn Đạt đứng trên Trướng đài cũng khen hoài không thôi.
Văn Đạt e hai người đấu lâu thì cũng có một người bị thương, bèn chiêu cờ lịnh cho người ấy thôi đấu mà phân nhau ra. Song Dương Chí và Sách Siêu đến lúc ấy là lúc đương tranh hơn với nhau nên không chịu dừng ngựa .
Khi ấy vừa có quân Kỳ Bài ra truyền lịnh rằng :
- Tướng công hạ lịnh , khiến hai vị hảo hớn phải ngừng tay.
Dương Chí và Sách Siêu nghe lịnh đều dừng binh khí lại , xuống ngựa về đứng trước bổn trận mà chờ tướng lịnh.
Lý Thành và Văn Đạt xuống Trướng đài, đến trước nguyệt đài thưa với Lương Trung Thơ rằng :
- Võ nghệ của hai người ấy đồng nhau , đều nên trọng dụng .
Lương Trung Thơ cả mừng , bèn truyền cho Kỳ Bài quân kêu Dương Chí và Sách Siêu vào thĩnh lịnh .
Hai người ấy nghe kêu, đều vào trước trướng.
Lương Trung Thơ dạy thưởng mỗi người một đỉnh bạc và một cặp áo, rồi truyền quan Chánh Ti đem bộ quan viên ra phê cho hai người ấy thăng làm Quản quân Đề Hạt.
Dương Chí và Sách Siêu đều lạy tạ lảnh thưởng rồi lui ra.
Lương Trung Thơ truyền dọn tiệc tại diễn võ trường mà đải hết thãy quan quân lớn nhỏ, ăn uống đến chiều mới mãn tiệc .
Lương Trung Thơ và quan quân đều lên ngựa trỡ về dinh.
Vé ngang Đông Quách môn, thì người hai bên phường phố xem thấy đều vui mừng, Lương Trung Thơ hỏi :
- Vậy chớ chúng bây vui mừng vì cớ chi ?
Bá tánh đều quì mà bẩm rằng :
- Chúng tôi thấy mới thâu dụng đặng hai tướng võ nghệ cao cường như vậy, thiệt là ít có, nên chúng tôi vui mừng.
Lương Trung Thơ thấy vậy lại thêm mừng hơn nửa.
Khi về đến dinh rồi, quan quân đều về sở .
Sách Siêu thì có anh em liêu hữu thỉnh về đãi tiệc hĩ hạ , còn Dương Chí vì mới đến chưa có người quyến chức, cho nên ở lại trong Lương phủ , mà hầu hạ hôm sớm .

Từ ngày đấu võ cho đến sau , Lương Trung Thơ càng yêu Dương Chí hơn nữa , hôm sớm không cho rời khỏi bên mình.
Này kia nhằm tiết Đoan Dương (là ngày mồng năm tháng năm).
Lương Trung Thơ truyền dọn tiệc nơi hậu đường mà uống rượu với Phu nhơn là Thái thị.
Mới vừa nữa tiệc, thì Phu nhơn nói với Lương Trung Thơ rằng :
- Từ thuở Tướng tong xuất thân làm quan đến nay, làm một vị Thống soái, cầm quyền cao , hưởng lộc trọng. Vậy chớ Tướng công có biết phú quí công danh nầy bỡi đâu mà ra chăng ? Lương Trung Thơ đáp :
- Phu nhơn ôi ? Từ thuở nhỏ ta từng đọc sách , biết đạo thánh hiền, nhờ có ơn nhạc gia giúp đở mới có phú quí công danh nầy, con người không phải loài cây cỏ , lẻ nào không biết cảm ơn đức ấy hay sao ?
Phu nhơn nói :
- Tướng công đã biết ơn đức cha tôi, sao không nhớ ngày lễ sanh nhựt của người .
Lương Trung Thơ nói :
- Sao lại không nhớ kìa ? Rằm tháng sáu có lễ sanh nhựt của nhạc thân , nên ta đã sai người lấy mươi muôn quan tiền , mua vàng ngọc châu báu, đặng có đem về Kinh đô hạ thọ cho nhạc thân , nay sắm sanh lễ vật đã sẳn , nội năm bảy ngày nữa thì cũng sai quân khởi trình, song có một việc không đành lòng , nên ta còn đương suy nghỉ. Bởi vì năm trước, ta có sai người đem châu báu về mừng cho nhạc thân , không dè đi nay đường bị ăn cướp giựt hết , té ra hao tốn tiền bạc mà không ích gì , cho nên năm nay ta muốn kiếm một người võ nghệ cao cường sai đi việc này , thì ta mới an tâm cho.
Phu nhơn nói :
- Vậy Tướng công hãy chọn một người tâm phúc sai đi thì ắt xong.
Lương Trung Thơ nói :
- Từ ngày nay cho đến ngày ấy, hãy còn bốn năm mươi ngày nữa, để điểm soạn lễ vật cho tử tế, sẽ chọn người mà sai đi, cũng chưa muộn gì. Vậy Phu nhơn chớ lo, vì ta đã sắp đặt rồi.
Lương Trung Thơ với Phu nhơn ăn uống và đàm đạo cho đến canh hai mới mản tiệc .

Hồi 13
Xích Pháp Quí, say nằm nơi linh miếu
Triệu Thiên Vương, nhận nghĩa tại Đông Khê

Nói về Huy Thành huyện, thuộc phủ Tế Châu , tỉnh Sơn Đông.
Tri huyện tên là Thi Văn Bản mới đến nhậm.
Ngày kia Tri huyện ra ngồi công đường truyền đòi hai tên Tuần bộ Đô đầu đến dạy việc. (Nguyên huyện này có hai người làm Đầu quân Tuần bộ, gọi là Tuần bộ Đô Đầu, một người là Châu Đồng, mình cao râu dài , mặt như trùng táo, không khác chi hình dạng Quan Vân Trường, nên người trong Huyện ấy kêu là Mỹ Nhiệm Công. Còn một người là Lôi Hoành, mình râu ria , võ nghệ cũng giỏi , nhảy khỏi đặng hai ba trượng nên người trong Huyện kêu là Tháp Xĩ Hổ .
Hai người ấy chuyên việc bắt trộm cướp .
Ngày ấy Tri huyện kêu hai người ấy đến công đường mà dạy rằng :
- Ta nghe Thũy Hương giáp ranh Huyện nầy, có Lương Sơn Bạc là nơi trộm cướp tụ tập cự với quan quân , e chúng nó lén qua lạt nầy phá tán làng xóm chăng ? Vậy hai ngươi phân binh đi hai ngã mà tuần phòng trong Huyện . Nếu có đứa gian tế thì phải lập tức bắt nó mà giải và không đặng nhiễu hại đến dân .
Châu Đồng và Lôi Hoành vâng lời dạy, tức thì mỗi người đem hai mươi tuần binh đi một người một ngã .
Đêm kia Lôi Hoành đi tuần về phía Đông Huyện ấy.
Đi đặng mười dặm đường , đến Linh Quang miếu thì thấy cửa miếu không đóng.
Lôi Hoành nghĩ thầm rằng :
- Miếu này không có cớ gì không đóng cửa, chắc là có đứa gian tế núp trong nầy chớ chẳng không. Vậy ta thẳng vào xem thử thể nào ?
Nhĩ như vậy bèn đem quân tuần thẳng vào .
Đến nơi thì thấy một người đương say , mình trần nằm ngũ dưới hương án.
Lôi Hoành nạt lớn rằng :
- Thằng cường đồ nầy ở đâu đến nằm đây ?
Nạt rồi, khiến quân tuần áp trói người say ấy dẫn đi.
Qua canh năm đi ngang qua nhà Triệu Cái thì Lôi Hoành nghĩ rằng :
- Chúng ta dẫn thằng nầy ghé vào nhà của Triệu Bảo Chánh , đặng kiếm chút đỉnh điểm tâm, rạng ngày ta sẽ giải nó về nha.
Quân tuần nghe theo.

(Nguyên Đông Khê thôn Bảo Chánh (Xã trưởng) là Triệu Cái, vốn nhà hào phú có tánh trọng nghĩa khinh tài, giao kết toàn những người hảo hớn , mình có sức mạnh lắm ; đã lớn tuổi song chưa chịu cưới vợ, thường ngày luyện gân luyện cốt, tập quyền tập roi, cất nhà ở tại Đông Khê thôn, cho nên kêu là Bão Chánh trang. Cách một cái khe lớn lại có Tây Khê thôn, thuở trước Tây Khê thôn thường có ma quỉ hiện hình giữa ban ngày, nhận người ta xuống khe nhiều lắm, làm phép gì trừ cũng không hết .
Ngày kia có một Hòa thượng đi ngang qua đó , người trong thôn mới thuật việc bị quỉ phá cho Hòa thượng nghe, Hòa thượng khiến tạc một cái bia bằng đá , rồi chỉ chổ cắm tại bên khe ấy. Nên từ đó tới sau quĩ ấy tụ qua phía Đông Khê hết .
Triệu Bảo Chánh nghe sự như vậy , bèn nổi giận qua bên Tây khê, nhổ cái bia đá ấy , rồi đem về Đông Khê mà cắm, cho nên quỉ ấy sợ phải trở lại Tây Khê. Bởi vậy cho nên người trong xứ đó gọi Triệu Cái là Thất Tháp thiên vương.
Ngày ấy mới vừa hừng đông. Lôi Hoành và quân tuần bộ dẫn người say rượu ấy đến nhà của Triệu Bảo Chánh kêu cửa. Người trong nhà nghe kêu, không biết là ai, không dám mở cửa, chạy bảo cho Bảo Chánh hay, Bảo Chánh liền khiến mỡ cửa.
Khi mở cửa rồi, thì thấy Lôi Hoành dạy quân tuần buộc người ấy tại cửa ngỏ, rồi đem nhau đi thẳng vào nhà.
Triệu Bảo Chánh mầng rỡ nói rằng :
- Lôi đại ca đi việc chi mà đến đây ?
Lôi Hoành trã lời rằng :
- Tôi vựng lịnh quan Huyện sở tại, đi với mấy người ấy tuần do trong các làng bắt quân đạo tặc, vì đi mỏi mệt nên ghé vào nghĩ nhờ .
Bảo Chánh khiến dọn rượu thịt thết đải.
Khi ăn uống thì Lôi Hoành nói với Bảo Chánh rằng :
- Tôi đi ngang qua Linh Quang miếu, thấy có một người cao lớn say nằm trong miếu , bộ tướng không phải là người lương thiện , cho nên tôi bắt nó dẫn về Huyện.
Triệu Bảo Chánh nghe nói liền bước ra xem, thì thấy người ấy bị trói nên cửa ngỏ, bèn hỏi rằng :
- Nhà người ở đâu đến đây, chớ trong làng ta không có ?
Người ấy nói :
- Tôi ở phương xa đến tìm một người trong làng nầy, bị chúng nó bắt tôi nói là đạo tặc .
Triệu Bảo Chánh hỏi :
- Ngươi muốn tìm ai trong làng nầy ?
Người ấy đáp :

- Tôi tìm Triệu Bảo Chánh .
Triệu Bảo Chánh hỏi rằng :
- Ngươi tìm người ấy có việc chi chăng ?
Người ấy nói :
- Có một việc đại phú quí , cho nên tôi đến tỏ cho Bảo Chánh hay.
Triệu Bảo Chánh nói :
- Ta là Triệu Bảo Chánh đây , thôi để ta cứu cho nếu có Lôi Hoành ra đây thì ngươi phải kêu ta bằng cậu, đặng ta nhận làm cậu cháu mà xin cho .
Dặn rồi bèn trở vào uống rượu với Lôi Hoành .
Kế trời sáng Lôi Hoành từ giả ra đi, Triệu Cái đưa ra đến cửa ngỏ .
Khi ấy người bị trói thấy Triệu Cái ra thì kêu lớn rằng :
- Cậu ôi ! Cứu tôi với bớ cậu ?
Triệu Cái nghe kêu giả đò bước lại nhìn mặt một hồi rồi hỏi rằng:
- Thằng này phải là Vương tiểu Tam chăng ?
Người ấy nói :
- Phải, xin cậu cứu cháu với .
Lôi Hoành hỏi Triệu Cái rằng :
- Người ấy có bà con với Bão Chánh chăng ?
Triệu Cái nói :
- Nó là con của chị ruột tôi, khi nó mới bốn năm tuổi thì anh rể tôi và chị tôi đem nó qua Nam kinh đã mấy năm nay .
Nói rồi bên day nạt người ấy rằng :
- Mi ở bên Nam kinh về đây bao giờ , sao mi không tới đây, lại theo quân đạo tặc làm chi cho xấu hổ cô bác?
Người ấy nói :
- Tôi có theo quân đạo tặc nào ỡ đâu ? Hồi hôm nầy tôi về đến đây, đi mệt mỏi nên tôi có uống ít chén rượu, say nằm ngũ trong miếu, gặp mấy người nầy không hỏi căn do chi hết, bắt trói dẫn đi .
Triệu Cái nói :
- Ngươi đừng già hàm, mi không làm đạo tặc. Sao đến nổi bị bắt ?
Nói rồi liền giựt roi của quân tuần mà đánh người ấy .
Lôi Hoành lật đật can rằng :
- Ấy là tại tôi không rõ nên bắt lầm , vì thấy va say mê man không hỏi căn do đặng. Nay rõ là cháu của Bảo Chánh thì lấy làm hỗ thẹn lắm, thiệt là lỗi tại tôi, xin Bảo chánh miễn chấp.
Bèn khiến quân tuần mỡ trói cho người ấy .
Triệu Cái nói :
- Vậy xin mời Đô đầu trở về nhà cho tôi nói chuyện.
Lôi Hoành nghe theo, bèn trở vô nhà thì Triệu Cái lấy 10 lượng bạc đưa cho Lôi Hoành mà rằng :

- Xin Đô Đầu nhận lấy bạc này .
Lôi Hoành nói :
- Bảo Chánh đừng làm như vậy .
Triệu Cái nói :
- Nếu Đô Đầu không lấy , ấy là có dạ hờn tôi .
Lôi Hoành từ chối đôi ba phen cũng không đặng, túng phải lảnh lấy bạc ấy , rồi từ giả ra đi với quân tuần.
Khi Lôi Hoành đi rồi thì Triệu Cái đem người ấy vào hậu đường hỏi tên họ . Người ấy thưa rằng :
- Tôi là Lưu Đường , quê quán ở Lộ châu , bấy lâu nghe đại ca là người hào hiệp lắm, cho nên đến tỏ một việc quí cho đại ca nghe, như làm đặng thì ắt nên giàu có .
Triệu Cái hỏi rằng :
- Việc chi thì nói đi, nơi đây đều là tâm phúc của tôi, không hề gì đâu.
Lưu Đường nói :
- Nguyên Lương Trung Thơ có mua một muôn châu báu và lễ vật , sai người đem về Đông kinh, mừng lễ sanh nhựt cho cha vợ va là Thái Thái Sư. Đi đến nữa đường , không biết ăn cướp nào ở đâu đoạt thu hết cả lễ vật , bấy lâu tìm bắt không ra. Nay người lại sắm mười muôn quan châu báu lễ vật khác đi lễ hạ thọ nữa . Theo ý tôi tưởng thì của ấy thiệt cũa bất nghĩa. Dẫu có lấy cũng không quấy gì . Vậy nên đến đây thương nghị với đại ca, xin đại ca toan mưu đoạt thu của bất nghĩa ấy, đặng tôi giúp sức với, mà làm cho nên việc.
Triệu Cái nói :
- Lời ấy rất phải, để tôi suy nghỉ đêm nay đả, rồi mai sẽ hay.
Bèn khiến gia đinh dắt Lưu Đường ra nhà khách .
Đến nơi Lưu Đường ngồi nghĩ rằng :
- Nay ta nhờ ơn Triệu Cái nhiều lắm, lại giận thằng Lôi Hoành đem dạ bất nhẫn, bắt trói ta một đêm , rồi lại lảnh mười lượng bạc của Triệu Cái nửa . Tưởng khi bây giờ nó đi cũng chưa xa , để ta rượt theo giết nó , trước là trả thù, sau là giựt bạc ấy lại.
Nghĩ như vậy bèn bước lại chổ giá binh khí, rút một cây phát đao, rượt theo Lôi Hoành nạt lớn rằng :
- Đố bây chạy đi đâu cho khỏi.
Lôi Hoành cả kinh, lật đật giựt cây phát đao của quân tuần nạt lại rằng :
- Thằng nầy muốn rượt theo làm dữ sao ?
Lưu Đường nói :
- Nếu mi biết khôn thì mau mau trả mười lượng bạc ấy lại, bằng nói dang ca thì đánh mạng mi không còn .
Lôi Hoành nói :
- Bạc nầy của cậu mi năn nỉ ép ta lấy , không phải ta lường gạt chi, sao mi

dám cả gan theo đòi lại . Ta nói cho mi biết, nếu khi nảy ta không vị tình cậu mi, thì mạng mi ắt là phải thác.
Lưu Đường nổi giận xốc lại chém Lôi Hoành .
Lôi Hoành cũng hươi dao cự lại , hai đàng đánh với nhau đặng năm mươi hiệp, chưa định hơn thua. Xảy có một người xách roi ra kêu lớn rằng :
- Nhị vị đánh với nhau cũng đã lâu, xin dừng đao đặng tôi nói cho hai vị nghe.
Hai người nghe kêu bèn dừng đao lại xem , thì thấy người ấy mày thanh mắt sáng, mặt trắng râu dài , ăn mặc theo kiểu Tú tài.
Lôi Hoành biết người ấy họ Ngô tên Dụng tên chữ là Học Cứu, đạo hiệu là Như Lương tiên sanh.

Hồi 14
Ngô Học Cứu đến nói cũng tam Nguyễn
Công Tôn Thắng chen vào đủ Thất tinh

Khi ấy Ngô Dụng hỏi Lôi Hoành rằng :
- Vậy chớ cớ sự làm sao đến nổi nhị vị giao chiến với nhau lâu lắm vậy ?
Lôi Hoành bèn thuật hết các việc cho Ngô Dụng nghe.
Ngô Dụng nghĩ rằng :
- Ta cùng Triệu Cái làm bạn với nhau từ nhỏ đến lớn , không nghe va có cháu nào ỡ đâu. Thế khi chắc có cớ chi đây chớ chẳng không.
Nghĩ như vậy, bèn nói với Lưu Đường rằng :
- Cậu nhà ngươi đã kính tặng cho Đô Đầu thì thôi , nhà ngươi đừng làm vậy mà sanh chuyện mích lòng.
Lưu Đường nói :
- Nếu tôi giết nó không đặng thì lôi không chịu thôi đâu.
Nói rồi liền hươi đao chém Lôi Hoành nữa.
Hai đàng đương đánh cùng nhau , xảy có Triệu Bảo Chánh chạy đến nạt rằng:
- Loài súc sanh không đặng vô lễ như vậy .
Ngô Dụng cười rằng :
- Có Bảo chánh can mới đặng, chớ tôi nói đã hết lời mà va cũng không nghe.
Còn hai người ấy thấy Bảo chánh đến thì dừng đao không đánh nữa.
Khi ấy Lôi Hoành hỏi Triệu Cái rằng :
- Có phải là Bảo Chánh khiến cháu theo tôi đòi bạc lại chăng ?
Triệu Cái nói :
- Thiệt tôi không hay một điều . Xin Đô Đầu nghĩ tình tôi mà về đi, rồi mai mốt tôi sẽ đến nhà Đô Đầu mà tạ iội.
Lôi Hoành thấy Triệu Cái nói như vậy, thì từ giả Triệu Cái và Ngô Dụng trỡ về.
Khi Lôi Hoành đi rồi thì Ngô Dụng nói với Triệu Cái rằng :
- Nếu không có Bảo Chánh đến thì chắc là Lôi Hoành cự không lại người nầy rồi. Vậy chớ người nầy là người ở đâu mà gọi là cháu của Bảo Chánh ?
Triệu Cái nói :
- Tôi tính mời tiên sanh , té ra lại gặp tiên sanh ở đây. Xin mời tiên sanh đến nhà tôi đặng tôi nói chuyện .
Ngô Dụng nghe theo , bèn đi theo Triệu Cái và Lưu Đường.
Đến nơi Ngô Dụng hỏi Triệu Cái rằng :

- Người này là người nào , mà Bảo Chánh lại gọi là cháu ?
Triệu Cái nói :
- Ngưu này lên là Lưu Cường , quê quán ở Lộ châu, nay có một cuộc phú quí nên đến thông tin cho tôi hay, đi chưa đến nhà thì đã say rượu nằm nơi Linh Quang miếu, bị Lôi Hoành bắt dẫn đến đây , nên tôi phải mạo nhận là cháu, đặng cứu va.
Ngô Dụng nói :
- Còn khi nảy Bảo Chánh nói có việc phú quí gì ở đâu xin nói cho tôi rỏ ?
Triệu Cái mới thuật hết các lời của Lưu Đường cho Ngô Dụng nghe.
Ngô Dụng đương ngồi suy nghĩ.
Triệu Cái lại nói rằng :
- Hồi hôm đây tôi chiêm bao thấy sao Bắc đẩu sa xuống tại nơi nhà tôi, lại có một cái sao nhỏ cũng sa xuống rồi hóa một đạo bạch quang biến đi mất theo , tôi tưởng hễ sao chiếu vào nhà ắt là khá lắm.
Ngô Dụng nói :
- Việc nầy cũng khá, song ít người lắm, làm không nổi, mà đông người làm thì cũng không êm. Vã lại gia đinh của Bảo huynh tuy có nhiều mặc dầu, song không nên dùng chúng nó đâu. Còn nơi đây thì có ba anh em mình mà thôi. Ba người thì ít lắm tính cũng không kham , phải cho đũ bảy người thì mới tính đặng việc ấy.
Triệu Cái nói :
-Hay là liên sanh muốn cho đũ số theo ngôi sao Bắc đẩu đó chăng ?
Ngô Dụng nói :
- Phải. Bèn suy nghĩ một hồi rồi nhớ đến ba anh em họ Nguyễn , thì nói với Triệu Cái rằng :
- Bây giờ tôi đã nghĩ ra ba người tâm phúc rồi.
Triệu Cái nói rằng :
- Ba người tâm phúc ấy là ai ?
Ngô Dụng nói :
- Ba người ấy là anh em ruột với nhau , ở tại làng Thạch Yết, gần Lương Sơn Bạc, chuyên nghề đánh cá. Người thứ nhứt là Nguyễn Tiểu Nhị, người thứ hai là Nguyễn Tiểu Ngủ, người thứ ba là Nguyễn Tiểu Thất. Ba người ấy đều có giao kết với tôi , tuy không biết chữ nghĩa mặc dầu song có lòng nghĩa khí lắm . Nếu cả ba người ấy chung việc thì chuyện ấy tất xong.
Triệu Cái nói :
- Tôi cũng có nghe danh ba anh em họ Nguyễn , song chưa biết mặt , vậy để tôi sai người mời đến đặng thương nghị .
Ngô Dụng nói :
- Mời không đặng đâu, tôi phải đến đó thương nghị thì mới đặng cho .
Triệu Cái nói :

- Chừng nào tiên sinh đi ?
Ngô Dụng nói :
- Canh ba nầy tôi đi, chừng đứng bóng mai mới tới đó .
Triệu Cái khiến gia đinh dọn tiệc thết đãi Ngô Dụng.
Khi ăn uống Ngô Dụng nói với Lưu Cường rằng :
- Xin Lưu buynh chịu phiền trỡ lại Bắc Kinh thám thính, coi thử chừng nào chúng nó khởi trình và đi theo đường nào .
Lưu Cường nói :
- Để nội đêm nay tôi đi cho .
Ngô Dụng nói :
- Khoan đã, để chờ tôi về đây, rồi Lưu huynh sẽ đi .
Qua đến canh ba Ngô Dụng sắm sửa lấy bạc mà đi qua Thạch Yết thôn .
Đi đến đứng bóng mới tới nơi, Nguyễn Tiểu Nhị mừng rỡ rước vào và hỏi rằng :
- Bấy lâu tiên sanh ở đâu mà vắng mặt lâu lắm vậy ?
Ngô Dụng nói :
- Từ ngày anh em ta cách nhau thì tôi đi dạy học bên Đông Khê thôn , thiệt cũng nhớ anh em lắm, ngặt vì đường sá xa xuôi, nên khó lòng thăm nhau đặng . Nay có việc cần mới đến đây viếng Nhị ca , Ngũ ca và Thất ca .
Nguyễn Tiểu Nhị nói :
- Vậy thì tiên sanh xuống thuyền đặng tôi chống qua nhà nó, rồi rủ nhau đi thẳng lại quán mà uống rượu và đàm đạo luôn thể .
Ngô Dụng nghe theo, xuống thuyền đi với Nguyễn Tiểu Nhị .
Khi thuyền ra đến giữa sông , thì gặp Nguyễn Tiểu Thất chèo thuyền mà thả lưới .
Ngô Dụng gặp Nguyễn Tiểu Thất thì có lòug mừng rỡ lắm. Bèn rũ nhau thẳng lại nhà Nguyễn Tiểu Ngủ.
Đến nơi không thấy Nguyễn Tiểu Ngũ , thì Nguyễn tiểu Thất bước vào hỏi mẹ .
Mẹ nói :
- Ôi thôi, mấy ngày rày nó không đi chài lưới chi cả , cớ theo cờ bạc thua hoài, đến nổi lấv cây lông nhím giắt đầu của tao mà bán . Bây giờ tưởng khi đã đi đánh bạc rồi .
Ngô Dụng nghe nói thì nghĩ rằng :
- Nếu vậy thì đã gặp cuộc lắm rồi . Bèn ngồi đó chờ . Giây lâu Nguyễn Tiểu Ngũ về đến thì mừng rỡ chào hỏi nhau rồi , dắt đến quán ăn uống. Ăn uống rồi , lại mua thêm rượu đem về nhà Nguyễn Tiểu Nhị, đặng có bày một tiệc ban đêm nữa .
Đêm ấy Ngô Dụng nói thiệt cho ba anh em họ Nguyễn nghe. Ba người đều chịu.

Rạng ngày ba anh em đi với Ngô Dụng đến nhà Triệu Cái .
Triệu Cái cả mầng, khiến gia đinh dọn tiệc thết đãi .
Mản tiệc rồi lại đặt bàn hương án thề với nhau rằng :
- Lương Trung Thơ bên Bắc Kinh là người hại dân lấy của. Nay đem vàng bạc châu báu mà lễ thọ cho Thái Sư. Vẫn của ấy là của bất nghĩa, cho nên chúng tôi đồng lòng với nhau quân phân của ấy . Nếu trong sáu anh em tôi đây , có ai mống sanh lòng khác, đem dạ tà tây, thì phú có thiên tru địa lục.
Khi sáu ngươi ấy thề rồi, vừa bước lại ngồi thì có gia đinh vào báo rằng :
- Có một đạo nhơn đến xin ra mắt Bảo Chánh , đặng hóa trai .
Triệu Cái nói :
- Vậy chớ chúng bây lấy gạo cho ông không đặng sao lại phải hỏi ta ?
Gia đinh thưa rằng :
- Chúng tôi đã cho ba đấu gạo mà ông không chịu đi , ổng xưng mình là Nhứt Thanh đạo nhơn, muốn đến ra mắt Bảo Chánh mà thôi , không phải là muốn xin tiền gạo chi hết.
Triệu Cái nói :
- Bây ra nói ta mắc có khách không rãnh mà nói chuyện đặng, hễ ổng muốn hóa trai thì cho ổng , ổng không chịu lấy thì thôi , bảo ổng ra.
Gia đinh vâng lịnh, làm y theo lời ấy.
Giây lâu lại có tên gia đinh khác vào báo rằng :
- Ông đạo nhơn ấy đánh lộn với chúng tôi mà không chịu ra .
Triệu Cái cả kinh, lật đật ra xem, thì thấy đạo nhơn ấy đương đánh mười đứa gia đinh đều té ngả lăn cù.
Triệu Cái bước lại nói với đạo nhơn ấy rằng :
- Tiên sanh đến hóa trai thì chúng nó cho gạo, sao lại giận dữ lắm vậy ?
Đạo nhơn ấy nói :
- Tôi đến đây không phải là muốn kiếm tiền kiếm gạo đâu , muốn cho gặp mặt Bảo Chánh , đặng có tỏ bày một việc lớn mà thôi.

Thủy Hử

Hồi 15
Dương Đề Hạt vâng lời giải châu báu
Ngô Tú Tài dụng kế cướp bạc vàng

Triệu Cái hỏi rằng :
- Vậy chớ tiên sanh có biết mặt Bảo Chánh chưa ?
Đạo nhơn nói :
- Tôi nghe danh, nhưng không biết mặt.

Triệu Cái nói :
- Bảo Chánh là tôi đây.
Đạo nhân nói :
- Té ra Bảo Chánh đây sao ? Tôi không biết, xin miễn chấp.
Triệu Cái mời đạo nhơn vào nhà.
Đạo nhơn nói :
- Xin Bảo Chánh dắt tôi đến một chổ nào cho kín, đặng tôi nói với Bảo Chánh một chuyện . Triệu Cái dắt đạo nhơn lên tiểu các, mời ngồi rồi hỏi rằng:
- Vậy chớ tiên sanh tên họ chi , đến đây có việc gì, xin nói cho tôi rõ ?
Đạo nhơn nói :
- Tôi là Công Tôn Thắng, đạo hiệu là Nhứt Thanh đạo nhơn. Vì tôi học được phép hô phong hoán võ, giá vũ đằng vân , cho nên thiên hạ lại gọi tôi là Nhập Vân Long. Bấy lâu nghe danh Bảo Chánh là người hào kiệt cho nên đến đây dâng lễ ra mắt cho Bảo Chánh mười muôn quan , không biết Bảo Chánh có bằng lòng lảnh của ấy chăng ?
Triệu Cái cười rằng :
- Thế thì tiên sanh nói về lễ sanh nhựt nơi Bắc Kinh chăng ?
Công Tôn Thắng cả kinh mà rằng :
- Sao Bảo Chánh lại biết ?
Triệu Cái nói :
- Ấy là tôi định dẹo , không biết có nhằm chăng ?
Công Tôn Thắng nói :
- Hội này là hội phú quí , không nên bỏ qua.
Vì người xưa có nói rằng : Đáng lấy thì lấy, đừng để sau mà tiếc . Nói vừa dứt lời, xảy có một người chạy tới thộp ngực Công Tôn Thắng mà rằng :
- Ngươi tu hành còn tính việc lộng phép như vậy sao ?
Công Tôn Thắng cả kinh .
Lúc hai người đương bàn bạc cùng nhau , xảy có Ngô Dụng ra thộp ngực Công Tôn Thắng thì Triệu Cái lật đật nói với Công Tôn Thắng rằng :
- Tiên sanh chớ sợ, người nầy là Ngô Học Cứu đó.
Ngô Dụng nói :
- Tôi có nghe danh Nhập Vân Long đã lâu, song chưa biết mặt. Nay đặng gặp đây thì lấy làm mầng rỡ lắm. Thôi mời tiên sanh lại đây thương nghị.
Công Tôn Thắng nghe theo, bèn đi với Triệu Cái và Ngô Dụng thẳng vào hậu đường.
Triệu Cái mới thuật hết các lời Công Tôn Thắng đã nói cho mấy người ấy nghe. (Nguyên
khi Triệu Cái dắt Công Tôn Thắng lên tiểu các, thì có Ngô Dụng theo rình, cho nên nghe rõ đầu đuôi hết).

Rồi đó, bảy người đều ngồi lại ăn uống với nhau, Ngô Dụng cười nói với Triệu Cái rằng :
- Hôm nay đã ứng theo điềm chiêm bao cũa Bảo Chánh rồi. Vậy Lưu huynh hãy trở lại Bắc Kinh do thám cho biết chúng nó đi đường nào.
Công Tôn Thắng nói :
- Không cần gì phải do thám làm chi nữa, vì tôi đả thăm nghe chắc chắn rằng chúng nó đi theo đường cái Huỳnh Nê Cang.
Triệu Cái nói :
- Nơi An Lạc thôn đây có một người tên là Bạch Thắng, hiệu là Bạch Nhựt Thử, người ấy là người tâm phúc của tôi. Nếu tiên sanh muốn dùng người ấy thì cũng nên việc đặng.
Ngô Dụng nói :
- Có người ấy vô thì ứng y có đạo bạch quang trong điềm chiêm bao ấy, rồi đây tôi cũng có thể dùng va nửa.
Lưu Đường hỏi rằng :
- Chừng ấy chúng ta tính lấy êm hay là lấy cứng .
Ngô Dụng cười rằng :
- Tôi đã sắp đặt mưu kế sẳn sàng rồi , song đến chừng ấy sẽ biết, hễ đáng đùng sức thì dùng sức, đáng dùng trí thì dùng trí, nhưng trước hết phải làm như vầy... như vầy ...
Triệu Cái cả mừng mà rằng :
- Kế ấy rất hay, tài trí như tiên sanh đáng gọi là Trí Đa Tinh .
Mản tiệc rồi Ngô Dụng và ba anh em họ Nguyễn từ giả trở về. Còn Lưu Đường và Công Tôn Thắng thì ở lại nơi nhà Triệu Cái , đặng chờ ngày cử sự .

Nói về Lương Trung Thơ m sắm sẳn lễ vật rồi thì kêu Dương Chí ra nói rằng :
- Ngươi hay chịu khó đem các lễ vật nầy qua Đông Kinh , thì ngươi sẽ đặng khá lắm , vì trong thơ ấy ta đã có tiến cử ngươi .
Dương Chí thưa rằng :
- Lời tướng công đã dạy, tôi đâu dám không vâng , vậy chừng nào mới khởi trình ?
Lương Trung Thơ nói :
- Ba ngày nữa thì khởi trình.
Dương Chí nói :
- Còn cách đi đây thì tướng công tính đi thể nào ?
Lương Trung Thơ nói :
- Đi chừng mười tên quân và mười cái xe nhỏ , mỗi xe có cắm một cây cờ đề chữ : "Hiến hạ Thái Sư sanh thần ".

Dương Chí nói :
- Nếu làm như vậy thì không đặng đâu vì đường đi từ đây qua Đông Kinh phải đi ngang qua những là Tử Kim Sơn, Nhị Long Sơn, Đào Hoa Sơn , Táng Cái Sơn, Huỳnh Nê Cang , Bạch Sa Ỷ , Giả Vân Độ và Xích Tòng Lâm , mấy chổ ấy đều có cường nhơn nhiều lắm, nếu làm như vậy ắt là không khỏi chúng nó đoạt thủ của ấy .
Lương Trung Thơ hỏi :
- Nếu vậy thì phãi đi thế nào ?
Dương Chí nói :
- Theo ý tôi thì các món ấy phải phân ra mười một gánh, rồi chọn mười một tên quân cho mạnh mẻ giả làm thương khách đi lén, đừng cho ai biết .
Lương Trung Thơ nói :
- Lời ngươi rất phải . Vậy thì tự ý ngươi liệu định lấy .
Dương Chí vâng lời, lui ra sắp đặt việc ấy .
Qua đến ngày thứ ba , Lương Trung Thơ kêu Dương Chí , Tạ Đô Quãn và hai tên Ngu hầu ra dặn rằng :
- Nay ta giao các ngươi cho Dương Đề Hạt , mọi việc đều phải nghe theo lời nó , không đặng cải lẩy với nhau mà làm hư việc.
Mấy người đều dạ dạ rồi lui ra .
Ngày thứ Dương Chí , Tạ Đô Quãn và hai tên Ngu hầu đều vào từ giả Lương Trung Thơ đi với mười một tên quân gánh .
Lúc ấy nhằm tháng năm trời nắng gắt lắm, quân sĩ đi không nổi .
Dương Chí thì muốn đi cho kịp ngày sanh nhựt là ngày rằm tháng sáu .
Đi đặng bảy ngày thì đã đến chổ vắng, đường đi núi non khó đi lắm, quân sĩ đi không nổi , muốn kiếm chổ mà nghĩ .
Dương Chí không chịu . Ban đầu còn lấy lời mắng nhiếc , thét lắm phải đánh , quân sĩ cũng không chịu đi.
Tạ Đô Quản và hai tên Ngu hầu đều có lòng oán trách Dương Chí lắm.
Đi đến một chổ rừng kia , quân sĩ đi nữa không nổi.
Dương Chí nổi giận mà rằng:
- Sao chúng bây ngu lắm vậy, việc này là việc quan hệ rất lớn, chẳng may có điều chi, thì tánh mạng chúng ta không còn .
Các người ấy đều nói :
- Chẳng phải là chúng tôi không muốn đi , ngặt vì trời nắng quá đi nữa không nổi, cho nên phải nghĩ. Dương Chí thấy mấy người nói như vậy thì giơ roi đánh, mấy người ấy chịu đòn thì chịu , song chúng nằng nằng cứ xin cho nghĩ hoài.
Dương Chí thấy vậy không biết tính làm sao, phải để cho nghĩ, đến giờ thân mới đi. .
Đến chiều thì kiếm quán xá mà an nghĩ một đêm.

Qua đến canh năm , mấy người ấy muốn đi cho sớm, đặng trưa có kiếm chổ mà nghĩ.
Dương Chí không cho đi mà rằng :
- Trời còn khuya lắn, không dám đi đâu, các ngươi muốn cho khỏi nắng ,sao không biết lo việc ngày sau. Nếu ta nói mà các ngươi không nghe, thì ta phải đánh mới đặng. Các người ấy tuy không dám cải, song cứ cằn nhằn căm hận Dương Chí hoài .
Qua đến giờ thìn, Dương Chí nói lắm , thì các người ấy mới chịu ra đi. Đi đặng mười lăm ngày quân sĩ lại càng mỏi mệt lắm.
Ngày kia đi đến một cụm rừng , quân sĩ muốn ghé vào đó nghĩ .
Dương Chí không chịu cho, lại nói rằng :
- Chổ này là chổ vắng vẻ lắm, không nên ở đây nghĩ đâu.
Quân sĩ đều nói :
- Dẫu Đề Hạt có giết chúng tôi thì giết, chúng tôi đi nữa không nổi , sao sao cũng phải nghĩ mà thôi . Nói rồi liền để gánh xuống mà nghĩ , Dương Chí thấy nói đi không nổi thì than rằng :
- Khổ dữ a , các ngươi không biết chổ nầy là chổ chi sao , lại dám ở đây mà nghĩ như vậy ?
Các quân sĩ đều nói :
- Dẫu Đề Hạt có chặt chúng tôi ra năm bảy khúc đi nữa, chúng tôi cũng cam tâm, chớ bắt đi bây giờ thì chúng tôi đi không đặng . Nói rồi liền nằm xuống ngủ hết, Dương Chí thấy vậy không biết tính thế nào.
Tạ Đô Quản nói với Dương Chí rằng :
- Thiệt trời nóng lắm, mấy anh em ta đi không đây mà còn không nổi thay , huống chi chúng nó có gánh nặng nề như vậy . Xin Đề Hạt để cho chúng nó nghĩ, rồi xế qua chúng nó sẽ đi .
Dương Chí nói :
- Vả Đô Quản chưa rõ, chớ tôi đã biết chổ này là chổ cường nhơn hay tàng ẩn lắm . Vậy chứ thuở nay Đô Quản có nghe danh Huỳnh Nê Cang chăng ?
Đô Quản nói :
- Dầu bề nào cũng cho chúng nó nghĩ một lát rồi sẽ đi mới nổi .
Nói vừa dứt lời thì có một người ở trong rừng ngóng cổ ra mà dòm.
Dương Chí thấy vậy xách đao vào rừng nạt lớn rằng :
- Quân nào cả gan dám đến đây dòm hành như vậy ?
Nói rồi thì bước đến xem, thì thấy trong rừng ấy có sáu người cởi trần truồng mà hóng mát, thấy Dương Chí đến thì lật đật đứng dậy .
Dương Chí nạt rằng :
- Chúng bay có phải là cường đạo chăng ?
Mấy người ấy nói :
- Chúng tôi thấy anh thì ngở anh là cường đạo, mà anh lại nói chúng tôi là

cường đạo . Vả chúng tôi nghèo khó đi buôn bán đây vốn liếng không bao nhiêu .Dẫu anh có làm dữ bực nào đi nữa thì chúng tôi cũng không có tiền mà nạp.
Dương Chí hỏi rằng :
- Vậy chớ các anh buôn bán những món chi ? Bảy người ấy thưa rằng :
- Chúng tôi quan ở Hào châu chở táo qua Đông Kinh mà bán , đến đây trời nắng lắm, cực chẳng đả phải tạm nghĩ cho qua lúc đứng bóng nầy , chớ chúng tôi cũng sợ lắm, vì Huỳnh Nê Cang đây là chổ có tiếng thuở nay .
Dương Chí nói :
- Té ra các anh cũng là người thương khách, bởi khi nảy tôi thấy có một rgười ra dòm thì ngở là cường đạo, nên phải vào đây mà hỏi .
Mấy người ấy nói :
- Chúng tôi nghĩ trông này cũng có lòng sợ, cho nên phải ra ngóng chừng. Vậy anh có khát nước thì ăn vài trái táo đây chơi cho giải khát.
Dương Chí nói :
- Tôi không hay ăn giống ấy .
Nói rồi bèn xách đao trở ra .
Tạ Đô Quản thấy Dương Chí ra thì hỏi rằng :
- Người ấy có phải là cường nhơn chăng ?
Dương Chí nói :
- Tôi ngở là cường nhơn, té ra là mấy người thương khách xe táo qua Đông Kinh mà bán . Nói vừa dứt lời , thấy có một người gánh một cặp thùng , đầu kia đi lại và hát rằng :
Nắng làm chi lắm hỡi trời !
Vóc cây khô khốc , vóc người ướt nươm .
Đi đến chổ quân sĩ nghĩ thì để gánh xuống mà nghĩ .
Quân sĩ hỏi người ấy :
- Chú gánh vật chi trong thùng đó ?
Người ấy đáp rằng :
- Rượu ngon .
Quân sĩ hỏi rằng :
- Một thùng chú bán chừng bao nhiêu ?
Người ấy đáp :
- Năm quan .
Các quân sĩ thương nghị với nhau rằng :
- Chúng ta đi mệt mỏi, vậy mua hết một thùng đặng chia nhau mà uống , coi thử có bớt mỏi chơn hay chăng ?
Dương Chí nghe nói thì nạt rằng :
-Chúng bây muốn làm gì đó ?
Quân sĩ nói :

- Mua rượu uống chơi.
Dương Chí nói :
- Sao chúng bay dám cả gan mua rượu mà uống, vậy chớ chúng bay không biết chổ này là chổ dữ hay sao ? Nếu uống rượu thì ắt là mang họa chớ chẳng không. Người gánh rượu thấy Dương Chí nói như vậy thì cười rằng :
- Thôi thôi , rượu này tôi không bán cho mấy chú đâu, để tôi gánh vô xóm bán cho người khác.
Nói vừa dứt lời thì có mấy người bán táo xách đao ra hỏi rằng :
- Việc chi mà cải lẩy om sòm ngoài này vậy ?
Người gánh rượu đáp rằng :
- Tôi là người bán rượu , đi đến đây nghĩ mát , mấy anh này thấy rượu muốn mua, ông nọ lại sợ có thuốc mê , cho nên la dứt mấy anh nầy không cho mua.Vì vậy mà cải lẩy cùng nhau , chớ có điều chi đâu.
Mấy người ấy nói :
- Té ra anh là người bán rượu. mà chúng tôi cũng ngờ ta cường nhơn nữa . Bây giờ đương lúc khát nước, gặp rượu đây thì chúng tôi cũng mua một thùng mà uống chơi.
Người gánh rượu nói :
- Không bán, không bán.
Bảy người ấy nói :
- Chúng tôi có nói điều chi mà anh phòng giận, anh gánh vào xóm bán cũng lấy tiền , còn bán đây thì cũng lấy tiền , không phải là chúng tôi ăn cướp của anh đâu .
Người gánh rượu nói :
- Thôi tôi cũng bán cho, song một thùng có giá năm quan , có đành như vậy thì mua .
Bảy người ấy chịu mua .
Người gánh rượu nói :
- Bây giờ không có gáo, biết lấy chi cho các người múc mà uống .
Bảy người ấy nói :
- Trong xe tôi có một cái muổng vùa , để tôi lấy ra đây múc mà uống cũng đặng .
Nói rồi trở vào lấy cái muổng vùa và bưng ra một rổ trái táo, rồi ngồi lại ăn uống với nhau .
Các quân sĩ thấy vậy thì thèm lắm , bèn nói với Tạ Đô Quãn rằng :
- Mấy người bán táo uống với nhau hết một thùng không thấy điều chi cả . Xin để cho chúng tôi mua uống chút đỉnh cho bớt khát nước rồi sẽ lên đường.
Tạ Đô Quản thấy quân sĩ nói lắm thì năn nĩ với Dương Chí rằng :
- Mấy người bán táo uống với nhau cũng không có điều chi, xin Đề Hạt rộng

lòng cho chúng nó uống chút đỉnh, kẻo chúng nó năn nĩ hoài .
Dương Chí nói:
- Thôi, uống thì mua mà uống đi cho mau đặng có lên đường.
Các quân sĩ nghe nói thì đậu tiền lại đũ năm quan mua thùng rượu ấy .
Người gánh rượu nói :
- Không bán đâu, rượu này là rượu có thuốc mê , hễ uống vào thì bất tỉnh nhơn sự .
Các quân sĩ năn nỉ hết sức, người gánh rượu cũng không chịu bán.
Mấy người bán táo thấy vậy thì khuyên người gánh rượu rằng :
- Người ta là người đi đường, sợ nên giử mình như vậy cũng phải , chứ không có lòng ấy thì thôi , bây giờ người ta mua thì cứ việc bán cho người ta, giận hờn làm chi .
Người bán rượu nói :
- Thôi, bán thì tôi bán cho .
Mấy người bán táo bưng ra một rổ táo cho các quân sĩ ăn.
Dương Chí thấy quân sĩ ăn uống với nhau không có điều chi thì cũng ngồi lại uống chút đỉnh.
Khi quân sĩ uống hết thùng rượu rồi thì người bán rượu gánh thùng trở về .
Giây lâu quân sĩ và Dương Chí đều thấm thuốc mê ngả hết. Bảy người bán táo đổ hết mấy xe táo, chất mấy gánh đồ lên xe, rồi đi thẳng lên Huỳnh Nê Cang.
Dương Chí thấy vậy miệng thì kêu trời song đứng dậy không nổi , còn mấy người kia vì uống nhiều lắm, cho nên mê man không biết chi hết.
(Nguyên bảy người bán táo ấy là Triệu Cái, Ngô Dụng , Công Tôn Thắng, Lưu Đường, Nguyễn Tiểu Nhị, Nguyễn Tiểu Ngũ, Nguyễn Tiểu Thất , còn người bán rượu là Bạch Thắng.
Khi Bạch Thắng bán rượu cho bảy người ấy một thùng trước thì không có bỏ thuốc, còn thùng sau đó thì có bỏ thuốc mê vào mà bán cho bọn Dương Chí uống , cho nên mới đến đổi như vậy . Ấy là kế của Ngô Dụng bày ra ông đoạt thủ châu báu ấy) .
Khi Dương Chí tỉnh rượu ngồi dậy đặng, thì thấy mười bốn người kia đều mê man, miệng thì đổ nước dãi chèm nhèm, tay nhơn thì không cựa quậy chi nổi.
Dương Chí than rằng :
- Chúng bây có chết thì cũng đáng đời , ngặt vì lễ vật châu báu đều mất hết, ta biết tính làm sao nói với Lương Trung Thơ đặng , thiệt là khổ lắm. Bây giờ ta không biết đi đâu trốn cho khỏi tội nầy.
Nói rồi thì ngồi khoanh tay thở vắn than dài .

Hồi 16
Thanh Diện Thủ đoạt Bửu Châu tự
Huê hòa thượng chiếm Nhị Long sơn

Nói về Dương Chí than thỡ một hồi, rồi trực nhớ Lương Sơn Bạc thì nghĩ rằng :
- Cha mẹ ta sanh ra ra tài sức như vầy làm gì không nên việc đặng , bây giờ bất đắc dĩ nên mới phải nhập lõa theo cường đạo . Nghĩ như vậy , bèn đứng dậy chỉ mười bốn người ấy mà mắng rằng :
- Vì chúng bây không nghe lời làm cho liên lụy đến ta như vậy , thiệt là khổ cho ta lắm !
Mắng rồi ngó quanh quất bốn phía thấy không còn vết chi cả , bèn than thở một hồi rồi xách đao ra đi .
Qua đến canh hai , mười bốn người ấy mới tỉnh lại, đều ngồi khoanh tay than rằng :
- Khổ dữ a ! Bởi chúng ta không nghe lời Đề Hạt, cho nên mới ra đến đổi nầy , bây giờ chúng ta biết tính làm sao ?
Tạ Đô Quãn nói :
- Ôi thôi, nhơn cùng tắc biến, bây giờ Dương Đề Hạt không có đây, chúng ta đổ tội cho va thì hay hơn. Vậy nhứt diện phải tuốt về báo cho Lương Trung Thơ hay, nhứt diện phải ở lại vài người đặng cáo báo cùng quan sở tại. Các người ấy đều khen phải.

Rạng ngày Tạ Đô Quản và mười một tên quân trở về Bắc Kinh báo cho Lương Trung Thơ hay. Còn hai tên Ngu hầu thì ở lại cáo báo cùng quan sỡ tại .

Nói về Dương Chí đi đến trời sáng thì trong lòng đã đói rồi , thấy có quán rượu, muốn ghé vào đó ăn uống , song nghĩ trong mình không còn một đồng một chữ , vì đã bị lũ cường nhơn tóm thâu hết. Đứng nghĩ một hồi rồi đi liều vào quán .
Vào đến nơi thấy một người đàn bà bước ra hỏi rằng:
- Khách quan muốn ăn cơm hay là uống rượu .
Dương Chí nói:
- Đem rượu thịt ra đây uống trước đã , rồi sẽ ăn cơm.
Người đàn bà ấy nghe nói thì kêu một người thiếu niên khiến dọn rượu thịt cho Dương Chí ăn uống.

Dương Chí ăn rồi thì đứng dậy xách đao ra cửa , người đờn bà ấy thấy Dương Chí đi thì lật đật hỏi rằng :
- Tiền cơm chưa trả sao lại bỏ mà đi ngang như vậy kia ?
Dương Chí nói :
- Không mấy thuở tôi mới ăn chịu một phen, vậy để ngày sau tôi sẽ trả cho .
Nói rồi liền bước mau chơn đi một nước .
Người thiếu niên ấy chạy theo kéo lưng Dương Chí lại, bị Dương Chí đá một đá liền té nhào xuống la lối om sòm.
Người đàn bà ấy chạy theo la tiếp thêm nữa .
Dương Chí đương chạy , xảy có một người rượt theo mà kêu lớn rằng :
- Đố mi chạy ngã nào cho khỏi ta .
Dương Chí ngó lại thì thấy một người đàn ông cầm hèo rượt theo gần tới bên mình , bèn nói với người ấy rằng :
- Mi muốn thác hay sao mà rượt theo ta như vậy ?
Bèn đánh với người ấy, đặng hơn ba mươi hiệp, người ấy nhảy dang ra nói lớn rằng :
- Khoan đã ! Vậy chớ ngươi tên họ chi, phải nói cho ta rõ .
Dương Chí nói :
- Ta là Dương Chí đây .
Người ấy nghe nói liền lạy Dương Chí mà rằng :
- Té ra thầy là Dương Chế Sứ đây mà tôi không biết, xin miễn chấp .
Dương Chí thấy vậy, bước lại đở người ấy dậy và hỏi rằng :
- Vậy chớ túc hạ tên chi ?
Người ấy thưa rằng :
- Tôi là đồ đệ của Lâm Xung, họ Tào, tên Chánh, là chủ quán mà thầy uống rượu khi nảy đó . Nay thấy đường đao của thầy tương tợ đường đao của thầy tôi cho nên tôi sanh nghi mà hỏi .
Dương Chí nói :
- Té ra túc hạ là đồ đệ của Lâm giáo đầu sao ? Vậy chớ túc hạ có hay Lâm Giáo đầu đã nhập lỏa theo bọn Lương Sơn Bạc chăng ?
Tào Chánh nói :
- Tôi cũng có nghe chuyện ấy, vậy xin mời Chế Sứ trở lại nhà tôi rồi sẽ đàm đạo .
Dương Chí nghe theo , bèn đi theo Tào chánh mà trở lại quán rượu .
Đến nơi, Tào Chánh khiến vợ lạy Dương Chí, rồi dọn tiệc thết đải rất hậu .
Khi đang lúc ăn uống thì Tào Chánh hỏi Dương Chí rằng :
- Vậy chớ vì nông nổi làm sao là Chế Sứ lưu lạc đến đây ?
Dương Chí mới thuật hết các việc từ khi chổ huê thạch cho đến khi bị ăn cướp nơi Huỳnh Nê Cang cho Tào Chánh nghe .
Tào Chánh nói :

- Vậy thì Chế Sứ hãy ở lại đây ít ngày, rồi sẽ thương nghị .
Dương Chí nói :
- Túc hạ có lòng tốt như vậy thì tôi cũng đội ơn , song bây giờ đây chắc là quan quyền tầm nả nghiêm nhặt lắm, cho nên tôi không dám ở lâu.
Tào Chánh hỏi rằng :
- Vậy có Chế Sứ muốn tính đi đâu ?
Dương Chí nói :
- Tôi mhốn đi lên Lương Sơn Bạc mà theo Lâm giáo đầu. Vì ngày trước tôi có đi ngang qua đó , thì Vương Luân cũng hết lòng cầm cọng mà tôi không chịu ở , bây giờ đã đến đổi này, cho nên tôi tính phải đến đó mà ẩn thân.
Tào Chánh nói :
- Không xong đâu, tôi nghe ngày trước thầy tôi đến nhập lỏa cùng Vương Luân, thì bị nó làm eo xách thầy tôi cũng đã tới nước, nếu bây giờ Chế Sứ đến đó, tôi e bị chúng nó đày đọa mà chịu không nổi. Chi bằng Chế Sứ nghe theo lời tôi, đi thẳng lên Nhị Long sơn đây chiếm đoạt núi ấy mà ở một mình thì hay hơn , vì núi ấy lương phạn cũng nhiều, lại trên núi có một cái chùa kêu là Bửu Châu tự, chùa ấy nguy nga xinh đẹp lắm. Lại bây giờ đây các thầy của đều để tóc mà theo lâu la hết. Nếu Chế Sứ choán được chùa ấy thì quyền hành một tay còn hơn là lên Lương Sơn Bạc mà chìu lòn chúng nó.
Dương Chí nói :
- Nếu có chổ như vậy thì tôi cũng nên đi.
Bèn ở nơi quán Tào Chánh mà nghĩ một đêm.
Rạng ngày từ giả Tào Chánh đi thẳng lên Nhị Long sơn .
Đi đến chơn núi thì gặp một ông thầy sải đương ngồi dưới cội tùng mà hóng mát , thấy Dương Chí đến thì xách cây thiền trượng đứng dậy nạt lớn rằng :
- Mi đi đâu đó vậy ?
Dương Chí hỏi rằng :
- Vậy chớ mi đi đâu đây ?
Sải ấy không trả lời , huơi thiền trượng xốc lại đánh Dương Chí .
Đánh hơn năm mươi hiệp, chưa định hơn thua .
Sải ấy đở đao nhảy dang ra nói lớn rằng :
- Khoan đã !
Dương chí thấy sải ấy võ nghệ cao cường, thì cũng có ý khen thầm . Bèn dừng đao lại mà hỏi rằng :
- Sao lại bảo khoan ?
Sãi ấy hỏi rằng :
- Vậy chớ mi tên họ chi thì nói cho ta rỏ ?
Dương Chí nói :
- Ta là Dương Chí đây.
Sải ấy nói :

- Dương Chí nào hay là Dương Chí bán đao nơi Đông Kinh, đã giết thằng Ngưu Nhị chăng ?
Dương Chí nói:
- Phải .
Sải ấy cười rằng :
- Té ra Dương Chế Sứ đây mà tôi không biết, xin miễn chấp.
Dương Chí nói :
- Vậy chớ sư huynh tên chi mà biết tôi ?
Sải ấy nói :
- Nguyên tôi là Lỗ Đạt làm Đề Hạt nơi Giêng An phủ, vì bị án sát nhơn, nên phải ẩn vương nương Phật như vầy.
Dương Chí nói :
- Té ra sư huynh là Lỗ Trí Thâm sao . Bấy lâu tôi nghe tiếng sư huynh đã nhiều, song chưa gặp, nên không biết , xin sư huynh chớ chấp. Vậy ngày trước sư huynh ở nơi vườn rau chùa Tướng Quốc, sao bây giờ sư huynh lại ra đây làm chi ?
Lỗ Trí Thâm nói :
- Khi tôi ở chổ ấy thì có gặp Lậm Xung. Cách ít ngày Lâm Xung bị Cao Cầu hảm hại, làm án đày qua Thương châu. Tôi thấy vậy đưa Lâm Xung đi đến Thương châu rồi mới trở lại. Khi tôi về đó thì Cao Cầu khiến Trưởng lão đuổi tôi không cho ở nữa , rồi lại sai người bắt tôi mà làm tội, tôi nổi giận đốt rụi nhà giãi võ ấy và trốn đi. Đi đến Mạnh châu , vào trong quán rượu kia, bị một người đàn bà bỏ thuốc mê vào rượu cho tôi uống, mà trói tôi lại. Đến chừng chồng nó về , thấy thiền trượng của tôi, thì lật đật đem thuốc mà giãi cho tôi , rồi kết nghĩa anh em với tôi nữa .
Dương Chí hỏi rằng :
- Vậy chớ người ấy tên chi mà có lòng tốt lắm vậy ?
Lổ Trí Thâm nói :
- Người ấy tên là Trương Thanh, có tánh háo nghĩa lắm. Tôi ở đó đặng bốn năm ngày , nghe thiên hạ đồn rằng Nhị Long sơn có một cái chùa kêu là Bửu Châu tự , nên tôi tính đến đó đặng ẩu thân, bèn từ giã Trương Thanh mà lên đến đây ; té ra chủ trại là Đặng Long không cho tôi ở, giáp chiến với tôi mới đặng mười hiệp, thì nó liệu bề cự không nổi, bèn chạy tuốt lên núi đóng của ải lại. Vì núi này có một đường lên mà thôi, đường ấy lại có ba từng cửa, chắc chắn lắm, tôi lên không nổi nên phải ngồi đây. Nay gặp Chế Sứ thiệt cũng là may lắm .
Dương Chí cả mừng, bèn dắt Trí Thâm trở lại quán Tào Chánh mà nghĩ và thuật hết các việc cho Tào Chánh nghe.
Tào Chánh nói :
- Núi ấy có ba từng cửa, dầu có bá vạn hùng binh đi nữa cũng không phá nổi

. Tôi có một kế , làm cho nhị vị trừ đặng chủ trại ấy .
Dương Chí và Trí Thâm đều mừng hỏi rằng :
- Kế ấy thể nào ?
Tào Chánh nói :
- Vậy đến mai đây Dương Chế Sứ , phải thay đổi y phục, làm theo dân giã trong làng, còn tôi thì bắt sư phụ mà trói dối theo cách giựt vòng, rồi đem nạp cho chủ trại, thì chúng nó mới chịu mở cửa cho vào. Khi chúng ta vào đến nơi rồi, tôi sẽ giựt vòng cho sư phụ đánh với nó, lại có Chế Sứ và tôi giúp sức nữa , ắt là nên việc đặng .
Trí Thâm và Dương Chí nghe nói đều khen rằng :
- Kế hay dữ a !
Bèn làm ấy theo lời ấy .
Rạng ngày Tào Chánh, Dương Chí trói Lổ Trí Thâm lại giãi lên Nhị Long sơn, lâu la thấy bắt đặng Trí Thâm thì có lòng mừng rỡ lắm, lật đật lên báo cho Đặng Long hay.
Đặng Long khiến mở cửa cho Tào Chánh giãi Trí Thâm lên.
Đến nơi Tào Chánh giựt vòng, dây trói liền xổ .
Trí Thâm , Dương Chí và Tào Chánh ba người hiệp sức đánh với Đặng Long và ba trăm lâu la ấy.
Trong giây phút Đặng Long bị Trí Thâm giết, còn các lâu la đều xin qui hàng .
Từ đó Dương Chí và Trí Thâm chiếm đặng Nhị Long sơn mà ẩn thân, còn Tào Chánh thì từ giả trở về quán.

Nói về Tạ Đô Quản và mười một tên quân trở về Bắc Kinh , vào báo với Lương Trung Thơ rằng :
- Dương Chí hiệp đảng với bảy đứa cường nhơn đoạt thâu lễ vật hết.
Lương Trung Thơ cả kinh, hỏi rằng :
- Vậy chớ đi đến đâu mới mất của ấy ?
Tạ Đô quản thưa rằng :
- Đi đến Huỳnh Nê Cang, khí trời nóng nực lắm , chúng tui đi không nỗi , bèn tạm nghĩ mà chờ xế qua sẽ đi, không dè Dương Chí đồng mưu với bảy người bán táo, khiến một người gánh rượu đến bán cho chúng tôi uống , rượu ấy có bỏ thuốc mê, chúng tôi uống vào đều bất tỉnh nhơn sự. Dương Chí và mấy người ấy trói chúng tôi lại, rồi tóm thâu các lễ vật ấy mà đi mất. Vì vậy cho nên chúng tôi để hai tên Ngu hầu ở lại cáo báo cho quan sở tại hay, cho chúng tôi trở về đây thưa cho lão gia rõ.
Lương Trung Thơ nghe báo nổi giận mắng rằng :
- Quân phi nghĩa, ta có lòng tiến cử nó , mà nó không biết ơn lại ỡ bất nhơn như vậy, thiệt là đáng tội lắm, nếu ta bắt đặng nó, bầm thây nó làm muôn

khúc, thì mới lại gan ta cho.
Bèn sai người làm một tờ công văn gởi qua Tế châu, tìm bắt cho đặng Dương Chí và mấy tên bán táo ấy.

Khi tờ ấy đến cho quan Phủ doãn, thì quan Phủ doãn cả kinh, bèn cho đòi Bộ đạo quan sát là Hà Đào đến khiến tìm bắt cho đặng mấy tên ấy .
Hà Đào vâng lịnh, tìm kiếm đã mười ngày mà không có tông tích gì hết, bèn trở về thưa lại cho Phủ doãn hay.
Phũ doãn nạt rằng :
- Vật ấy là vật của Thái Sư chẳng phải là dễ đâu , sao ngươi dám dễ dui không ráng sức tìm kiếm cho đặng ? Ấy là lòng ngươi muốn làm trể nải như vậy , thiệt là đáng tội lắm .
Nói rồi truyền quân đem Hà Đào ra thích ba chữ nơi mặt : "Phát phối châu" , hai chữ phát phối thì gần nhau, chừa một khoảng xa xa mới tới chữ Châu, nghĩa là chờ đến chừng bắt không đặng, thì định tội mà đày qua châu nào đó, sẽ thích đậm vào chổ trống ấy.
Rồi đó, Phủ doãn lại hẹn cho Hà Đào mười ngày nữa phải bắt cho đặng Dương Chí và mấy người cường đạo ấy.
Hà Đào vâng mạng trở về, vợ thấy trên mặt Hà Đào có thích tự , thì hỏi Hà Đào vì cớ gì mà bị như vậy ?
Hà Đào mới thuật lại các việc cho vợ nghe.
Vợ chồng đương ngồi than thở cùng nhau, xảy thấy em mình là Hà Thanh bước vào.
Hà Đào hỏi rằng :
- Mi cờ bạc đã thua hết tiền hay chưa ?
Hà Thanh làm thinh.
Vợ Hà Đào kêu Hà Thanh ra nhà sau thuật hết các việc buồn rầu cũa Hà Đào cho Hà Thanh nghe.
Hà Thanh nói :
- Việc nầy tôi đã biết hết, song cũng không nên nói ra làm chi .
Vợ Hà Đào nói :
- Nếu em biết đặng, thì chỉ ra đặng cứu đại ca của em với.
Hà Thanh nói :
- Thôi thôi, nghèo cực thua khiếm, phãi lo mà gở , ai hơi đâu tính việc bao đồng. Tôi nghèo như vầy, nào thấy anh tôi cho tôi đồng nhỏ đồng lớn nào đâu mà tôi phòng lo thế cho anh tôi.
Vợ Hà Đào nói :
- Nếu em túng thì lấy ít lượng bạc đây mà xài rồi kiếm bắt cho đặng lũ cường đạo ấy, để cứu đại ca em.
Hả thnh nói :

- Thôi đi , cơn gấp rút đến ôm chơn Phật , khi bình thời chẳng chịu thắp hương . Không đâu , tôi không ham của ấy đâu.
Hà Đào thấy Hà Thanh nói như vậy thì năn nỉ với Hà Thanh rằng :
- Em ôi , có biết lũ cường đạo ấy thì chỉ ra mà cứu qua với. Từ nầy về sau nếu em thiếu thốn bao nhiêu thì qua cũng ráng chu cấp cho.
Hà Thanh làm lành ngồi cười hoài .

Hồi 17
Mỹ Nhiêm Công, trí an Pháp Sĩ Hổ
Tống Công Minh cứu lén Triệu Thiên vương

Đến lúc thấy Hà Đào năn nỉ lắm , thì Hà Thanh thò tay vào túi lấy một xấp giấy ra và nói với anh rằng :
- Bọn cường nhơn ấy đều ở trong xấp giấy nầy.
Hà Đào hỏi :
- Sao lại ở trong xấp giấy ấy ?
Hà Thanh nói :
- Hôm trước tôi đến quán của họ Vương tại An Lạc thôn mà đánh cờ bạc, quán ấy vì có lời quan trên dạy, hễ thương khách đến ngủ mấy người, thì phải biên tên họ vào sổ , đặng ngày sau có trình cho Lý Chánh sở tại xem, nhưng người bán quán không biết chữ sẳn gặp tôi đó thì cậy tôi biên. Trong đêm mồng ba tháng sáu, có bảy người thương khách kéo bảy xe táo đến quán mà ngủ. Trong bảy người ấy, thì tôi có quen mặt một người tên là Triệu Bảo Chánh, vì ngày trước tôi có đến nhà va mà cờ bạc. Đến chừng tôi hỏi tên mấy người ấy mà biên, thì có một người mặt trắng râu dài chận nói trước rằng :
- Chúng tôi là họ Lý , ở bên Hào châu , nay qua Đông Kinh bán táo.
Lúc ấy tôi cũng biên y theo như vậy , nhưng lòng tôi hồ nghi hoài.
Rạng ngày mấy người đi hết thì tôi đi với người chủ quán ấy vào xóm trong để đánh bạc. Đi đến ngã ba, gặp một người gánh rượu, thì chũ quán hỏi người ấy gánh rượu đi đâu ? Người ấy nói đánh vào xóm mà bán. Khi người ấy đi rồi, tôi hỗi chủ quán người ấy là ai, chũ quán nói người ấy là Bạch Thắng, cũng là một tay cờ bạc liều mạng lắm. Cách ít ngày tôi nghe thiên hạ đồn rằng tại Huỳnh Nê Cang có một bọn bán táo dùng thuốc mê bỗ vào rượu, mà đoạt thủ lễ vật của Lương Trung Thơ đi lễ cho Thái Thái Sư, thì tôi đã đoán chắc là bọn ấy.
Nếu bây giờ muốn bắt bọn ấy, phải khiến chủ quán dắt đường đến bắt Bạch Thắng mà tra, thì vụ ấy phải lòi ra.
Hà Đào cả mừng làm y lời ấy.
Đến bắt Bạch Thắng và xét trong nhà có một túi vàng và bạc , liền giải về cho quan Phũ doản.
Quan Phũ doản tra khảo đến nnớc, Bạch Thắng chịu không nổi, túng phải khai rằng :
- Trong bảy người ấy thì biết có một mình Triệu Bảo Chánh mà thôi ,còn sáu

người kia thì không biết tên .
Phủ doãn thấy Bạch Thắng khai rồi, liền khiến Hà Đào với hai chục tên quân đem tờ công văn qua Huy thành huyện mà giao cho Tri huyện sở tại, đặng có bắt Triệu Bảo Chánh. Lại đem hai tên Ngu hầu theo đặng có nhìn mặt sáu người mà Bạch Thắng không biết tên.
Hà Đào vâng lịnh ra đi với mấy người ấy.
Đến nơi thì không gặp buổi Tri huyện ngồi khách, bèn ghé vào quán mà ăn uống và hỏi thăm chủ quán rằng :
- Vậy chớ hôm nay thuộc về phần ai làm Áp Ti ?
Chủ quán nghe hỏi thì chỉ một người đi ngoài đường mà rằng :
- Áp Ti là người đương đi kia kìa. Người ấy họ Tống tên Giang, tên chử là Công Minh , ở với cha chí hiếu, cho nên thiên hạ gọi là Hiếu Nghĩa Hắc Tam Lang, lại có tánh trọng nghĩa khinh tài , hay giúp người nghèo khó và kết giao với anh hùng hào kiệt nhiều lắm.
Hà Đào nghe nói, lật đật bước ra thi lễ mời Tống Giang vào quán.
Tống Giang thấy Hà Đào ăn mặc theo người công sai, thì đáp lễ mà hỏi rằng :
- Tôn huynh ở đâu mà biết tôi ?
Hà Đào nói :
- Xin mời Áp Ti vào đây rồi tôi sẽ nói chuyện.
Tống Giang vào quán rồi thì hỏi tên Hà Đào nữa.
Hà Đào tỏ bày tên họ và thuật các việc mình cho Tống Giang nghe.
Tống Giang cả kinh bèn nghĩ thầm rằng:
- Vả chăng Triệu Bảo Chánh là bạn thiết của ta, nếu ta không cho hay , ắt là va mang họa lớn .
Nghĩ như vậy, bèn nói về Hà Đào rằng :
- Vậy xin Quan sai ở đây chờ , rồi túng buổi quan Huyện tôi ngồi khách, thì tôi sẽ lại đây dắt quan sai vào .
Nói rồi thì từ giả trở về bắt ngựa thẳng qua Đông Khê thôn thông tin cho Triệu Bảo Chánh hay và khiến Triệu Bảo Chánh trốn đi cho mau .
Khi Tống Giang thông tin rồi thì quày quả trở về liền .
Triệu Bảo Chánh vào hậu đường thuật lại cho Ngô Dụng , Công Tôn Thắng và Lưu Đường hay và hỏi Ngô Dụng rằng :
- Bây giờ tiên sanh tính thể nào ?
Ngô Dụng nói :
- Tam thập lục kế dĩ đào vi thượng.
Triệu Bảo Chánh nói :
- Tống Công Minh cũng nói như lời tiên sanh vậy .
Ngô Dụng nói :
- Bây giờ chúng ta phải tom góp gia tư chừng năm bảy gánh , đặng gánh qua

Thạch Yết thôn ở với ba anh em họ Nguyễn .
Triệu Bảo Chánh nói:
- Vả ba anh em họ Nguyễn là người đánh cá , nhà cửa chật hẹp lắm, chổ nơi đâu cho chúng ta ở .
Ngô Dụng nói :
- Vì Thạch Yết thôn là chổ gần Lương Sơn Bạc, cho nên tôi tính đến đó ở, nếu quan quân có theo bắt thì chúng ta tuốt qua đó nhập lỏa thì thuận tiện hơn.
Triệu Bảo Chánh và các người ấy đều khen phải .
Rồi đó Triệu Bảo Chánh khiến mười tên gia đinh tom góp tiền bạc gánh theo Ngô Dụng với Lưu Đường thẳng qua Thạch Yết thôn , còn mình thì ở lại với Công Tôn Thắng phân phát gia tài cho mấy người trong xóm, rồi sẽ theo sau .
Còn Tống Giang ra khỏi nhà Triệu Cái rồi, thì giục ngựa thẳng đến quán rượu dắt Hà Đào vào dâng tờ công văn cho Tri huyện xem.
Tri huyện xem rồi thì cả kinh nói với Tống Giang rằng :
- Việc nầy cũng không dễ đâu, vậy phải sai người đi bắt cho chóng.
Tống Giang thưa rằng :
- Nếu bắt ban ngày tôi e không đặng. Vậy chờ trời tối sẽ bắt thì hay hơn.
Tri huyện nghe theo, bèn cho đòi Châu Đồng và Lôi Hoành đến hậu đường tỏ thuật sự tích cho hài người ấy nghe , lại khiến hai người ấy ra điểm một trăm binh rồi chờ tối sẽ đi .
Hai người ấy vâng lịnh ra điểm binh rồi, thì đi với Huyện úy thẳng tới nhà Triệu Cái .
Khi đương đi thì Châu Đồng nghĩ thầm rằng
- Vậy ta phải làm như vầy thì cứu Triệu Bảo Chánh mới đặng.
Nghĩ như vậy bèn nói với Lôi Hoành rằng:
- Nếu chúng ta vào ngã trước thì Triệu Cái chạy rgã sau, còn đi ngã sau thì va chạy ngã trước. Chi bằng phân binh ra làm hai. Lôi đô đầu lảnh phân nữa đi ngã trước mà vào, còn tôi phục binh phía sau, hễ chúng nó chạy ra bao nhiêu thì bắt hết bấy nhiêu .
Lôi Hoành nghe Châu Đồng nói như vậy, biết Châu Đồng muốn thả cho Triệu Cái chạy, rất hiệp theo ý mình thì cả mừng giả chước khen phải, bèn làm y lời ấy.
Đến nơi Lôi Hoành điểm binh đi trước, la ó om sòm đặng cho Triệu Cái chạy ngã sau .
Gia đinh nghe có quân binh đến bắt, thì lật đật báo cho Triệu Cái hay.
Triệu Cái và Công Tôn Thắng vội vả hối gia đinh nổi lữa đốt nhà, rồi xách đao đi với Công tôn thắng và gia đinh tuốt ra cửa sau mà chạy.
Châu Đồng thấy Triệu Cái chạy thì giả chước rượt theo một đổi xa .

Triệu Cái thấy Châu Đồng theo tới thì đứng lại hỏi rằng :
- Châu đô đầu muốn giết Triệu Cái sao ?
Châu Đồng nói :
- Tôi e Lôi Hoành không chịu vị tình, cho nên lập kế như vầy đặng thả cho Bảo Chánh chạy. Vậy Bảo Chánh hảy đến Lương Sơn Bạc mà ẩn thân, sau đây anh em ta cũng có ngày gặp chớ chẳng không.
Triệu Cái nói :
- Nhờ ơn cứu mạng, xin tạc dạ ghi xương .
Châu Đồng nói:
- Vậy Bảo Chánh hãy chạy đi cho mau kẻo Lôi Hoành theo kịp thì chưa biết ý va thể nào.
Triệu Cái nghe nói thì lật đật chạy theo Công Tôn Thắng và mấy tên gia đinh .
Khi Triệu Cái chạy rồi thì Lôi Hoành mới đến đó .
Châu Đồng nói :
- Triệu Cái đã chạy xa lắm , chúng ta theo không kịp đâu . Thôi trở về thưa lại cho quan Huyện hay.
Lôi Hoành nghĩ rằng :
- Ta cũng một ý với Châu Đồng, song Châu Đồng có ơn với Triệu Bảo Chánh, còn ta thì không làm đặng nhơn tình gì hết. Tuy vậy Triệu Bảo Chánh đã thoát khỏi rồi thì cũng là may lắm. Nghĩ như vậy, bèn đi với Châu Đồng trở lại nói cho Huyện úy hay .
Lúc ấy Huyện ủy có bắt đặng hai tên gia đinh của Triệu Cái bèn dẫn về nạp cho Tri huyện. .
Tri huyện tra khảo đến nước, gia đinh ấy chịu không nổi, túng phải khai ngay rằng :
- Khi sáu người ấy đến tại nhà Bão chánh, thấy một người tại làng tôi, tên là Ngô Dụng, một người tên là Công Tôn Thắng một người họ Lưu tôi không biết tên và ba người nữa đều họ Nguyễn. Tôi lại có nghe Ngố Dụng nói ba người ấy ở Thạch Yết thôn làm nghề đánh cá.
Tri huyện lấy khẩu cung rồi thì giao hai tên gia đinh ấy cho Hà Đào dẫn về.
Khi Hà Đào thấy bắt không đặng Triệu Cái thì mặt buồn dàu dàu, bên lãnh hai tên gia đinh ấy đem về nạp cho Phủ doãn.
Phủ doãn dạy đem Bạch Thắng ra tra khảo, khiến phải khai ba người họ Nguyễn ấy tên gì.
Bạch Thắng chịu không nổi, túng phải khai thiệt tên họ và chổ ở của ba anh em họ Nguyễn.
Phủ doãn làm lời khẩu cung rồi thì khiến Hà Đào đem binh đến Thạch Yết thôn bắt mấy người ấy.
Hà Đào thưa rằng :

- Chổ ấy vắng vẻ , lại gần Lương Sơn Bạc , xin lão gia cho năm trăm binh , ba chiếc đại thuyền và hai mươi chiếc tiểu thuyền thì đến đó bắt mới đặng. Phủ doãn nghe theo, bèn cấp quân sĩ và thuyền bè cho Hà Đào đi .

Hồi 18
Hà Quan Sát lầm tay Triệu Cái
Vương Tú Tài bị gã Lâm Xung

Nói qua Triệu Cái và Công Tôn Thắng đi đến Thạch Yết thôn thì có ba anh em họ Nguyễn ra tiếp rước vào nhà thương nghị cùng nhau , đặng có tính đến Lương Sơn Bạc mà nhập lỏa.
Ngô Dụng nói :
- Hễ muốn nhập lỏa thì phải đến quán Châu Quí thông tin trước với va , đặng va chuyển báo cho chủ trại hay .
Nói vừa dứt lời thì có mấy tên gia đinh vào cáo báo rằng :
- Có quan binh đến bắt chúng ta kia kìa !
Triệu Cái nghe báo liền đứng dậy mà rằng :
- Nếu phen nầy nó đến thì ta đừng chạy , phải ráng cự một trận rồi sẽ lên Lương Sơn Bạc .
Mấy người đều khen phải, Triệu Cái mới kêu Lưu Đường rằng :
- Lưu hiền đệ đi với gia đinh chở hết gia lư và gia quyến của Nguyễn hiền đệ đem đến Lý đạo khẩu mà chờ chúng ta .
Lưu Đường vâng lịnh làm y theo lời ấy .
Nói về Hà Đào đem binh đến Thạch Yết thôn , thì thấy có một người chèo thuyền câu, đầu kia chèo tới mà hát rằng :

Nghêu ngao một mãnh thuyền câu
Chẳng nên cấy lúa trồng dâu làm gì

Khi Hà Đào nghe câu hát ấy, thì định chắc là một người trong ba anh em họ Nguyễn. Bèn khiến quân chèo thuyền lại bắt.
Người ấy cười rằng :
- Chúng bây muốn đến đây nạp mình hay sao ?
Nói rồi liền nhảy xuống sông lặn mất .
(Nguyên người ấy là nguyễn Tiểu Ngũ) .
Kế lấy một người khác chèo thuyền câu đến hát rằng :

Như vầy mới gọi chí cao
Phen nầy giết đặng Hà Đào mới nghe

Hà Đào nổi giận khiến quân chèo thuyền tới bắt người ấy.

Người ấy cười rằng :
- Hà Đào không biết sợ chết sao ? Dám đến đây vuốt râu cọp như vậy !
Hà Đào nổi giận hối quân chèo tới đặng bắt người ấy .
Người ấy chèo thuyền thẳng vào trong rạch nhỏ . (Nguyên người ấy là Nguyễn Tiểu Thất).
Hà Đào rượt theo một đổi xa xa thì thấy bốn phía toàn những lau lách , không có nhà cửa chi hết , hỏi các tên quân trong thuyền đều nói không biết .
Hà Đào sanh nghi bèn khiến dừng thuyền lại, rồi sai năm tên quân vào trong ấy thám thính.
Năm tên quân vâng lịnh ra đi , hơn một giờ không thấy trở lại , Hà Đào nóng nảy khiến năm tên quân khác đi nữa , song cũng bặt tăm , không thấy trở lại.
Lúc ấy trời đã xế qua, Hà Đào trông đợi không đặng , túng phải khiến quân chèo vào chổ ấy .
Đi đặng một đổi xa xa thấy một người vác búa đi trên bờ, bèn kêu người ấy mà hỏi rằng :
- Rạch nầy tên là rạch chi , có ngã thông nữa hay không ?
Người ấy đáp :
- Rạch nầy là rạch cùng , tên là Rạch rụng đầu.
Hà Đào nói :
- Ngươi có gặp hai chiếc thuyền chèo vào trong ấy chăng ?
Người ấy nói :
- Thế khi ông nầy muốn hỏi hai chiếc thuyền rượt theo Nguyễn Tiểu Thất đây chăng ?
Hà Đào nói :
- Sao nhà ngươi biết đặng chuyện ấy?
Người ấy nói :
- Vì chúng nó đương đánh với nhau trong rừng, tôi xem đã lâu rồi mới ra đây.
Hà Đào nói :
- Từ đây đến đó còn bao xa ?
Người ấy nói :
- Gần lắm.
Hà Đào hối quân chèo thuyền đến cho mau đặng tiếp ứng , lại sai hai tên quân nhãy lên bờ đi đường bộ cho mau đặng đến đó xem thử thắng bại thể nào .
Khi ấy hai người mới bước lên bờ, bị người vác búa đánh một cái búa bể óc chết cả hai. (Nguyên người vác búa đó là Nguyễn Tiểu Nhị) .
Hà Đào thấy vậy cả kinh , vừa muốn nhảy lên bờ bắt người ấy , té ra bị Nguyễn Tiểu Ngũ ở dưới nước trồi lên nắm chơn Hà Đào kéo xuống sông trấn nước một hồi rồi đem lên bờ trói lại .

Còn quân sĩ dưới thuyền đều bị Nguyễn Tiểu Nhị nhãy xuống giết hết .
Lúc ấy quân sĩ bên chiếc thuyền lớn, trông Hà Đào hoài mà không thấy về , thì chèo thuyền vào đó đặng có tiếp ứng.
Thuyền chưa đến nơi , xãy có một trận gió rất lớn, làm cho quân sĩ không dám ngước mặt lên . Giây lâu có ba bốn chiếc thuyền câu chở đồ dẫn hỏa ở trên gió thả xuống đốt thuyền ấy cháy rụi , quân sĩ kẻ thì bị chết cháy , người thì nhãy xuống sông cũng bị mấy người ấy giết hết .
(Nguyên trận gió ấy là gió của Công Tôn Thắng tế phong.)
Khi giết hết quân sĩ rồi thì Triệu Cái khiến Nguyễn Tiểu Nhị dẫn Hà Đào lại mà rằng:
- Lẻ thì ta giết mi luôn thể , song ta cũng rộng lòng tha mi về đặng mi báo cùng Phủ doãn hay.
Bèn khiến lắt mũi lắt tai thả cho Hà Đào đi .
Hà Đào khỏi thác lần hồi kiếm đường trở về Tế châu .
Rồi đó mấy anh em hiệp lại một đoàn thẳng đến quán rượu của Châu Quí .
Châu Quí mừng rở tiếp rước mấy anh em và hỏi thăm tự sự .
Ngô Dụng mới thuật hết các việc cho Châu Quí nghe .
Châu Quí cả mừng , dắt mấy người ấy qua Lương Sơn Bạc ra mắt chủ trại là Vương Luân .
Vương Luân cũng mừng rỡ rước vào thết đải rất hậu .
Ngô Dụng tỏ bày ý mình muốn đến nhập lõa , thì Vương Luân và mấy người ấy đều có lòng mừng.
Đến chừng Triệu Cái thuật hết các chuyện giết quan binh và bắt Hà Đào cho Vương Luân nghe thì Vương Luân ngồi làm thinh ngẫm nghĩ hoài .
Mãn tiệc rồi, Vương Luân đưa mấy anh em Triệu Cái ra nhà khách quán an nghĩ.
Khi ấy Ngô Dụng hỏi Triệu Cái rằng :
- Vậy chớ đại ca đã biết ý Vương Luân hay chưa ?
Triệu Cái nói :
- Biết rồi, va cũng là một người có lòng tốt , kính mến chúng ta lắm .
Ngô Dụng cười rằng :
- Đại ca có tánh thiệt thà lắm, chớ tôi coi ý Vương Luân, bề ngoài thì vui cười , nhưng trong lòng thì không muốn nạp dung chúng ta .
Triệu Cái hỏi rằng :
- Sao tiên sanh lại biết đến điều ấy ?
Ngô Dụng nói :
- Khi đại ca nói đến chuyện bắt Hà Đào thì Vương Luân ngồi làm thinh suy nghĩ hoài . Vì vậy biết va có lòng sợ anh em mình là người hào kiệt , thì có ý muốn kiếm lời thối thác , song chưa chịu nói ra .
Nói vừa dứt lời thì có Lâm Xung đến nói với Triệu Cái và Ngô Dụng rằng :

- Khi trong tiệc ruợu thì tôi không bằng lòng song không có quyền chi nói đặng , bây giờ phải ra đây tạ tội , xin liệt vị miễn chấp .
Triệu Cái hỏi Lâm Xung rằng :
- Vậy chớ Lâm Giáo đầu ở đây lâu có biết ý Vương Luân ăn ở với anh em ra thể nào chăng ?
Lâm Xung nói :
- Ôi thôi , tánh người ấy hay đố hiền tật năng lắm !
Bèn thuật các việc khi mình mới đến cho Triệu Cái và Ngô Dụng nghe .
Rồi lại nói với Triệu Cái và Ngô Dụng rằng :
- Tuy va có ý như vậy , song tôi cũng tính làm sao cho anh em mình được đoàn tụ cùng nhau thì tôi mới nghe cho.
Ngô Dụng nói :
- Vương Luân rộng lòng để cho chúng tôi ở cũng lốt, không thì chúng tôi đi chổ khác.
Lâm Xung nói :
- Việc nầy để tôi tính cho , liệt vị chẳng cần gì phải đi, vậy để đó mặc tôi.
Nói rồi liền từ giả bước ra .
Rạng ngày có người đến mời Triệu Cái tới thủy trại mà hội yến .
Triệu Cái thấy mời thì hỏi Ngô Dụng rằng :
- Mời hội yến đây có ý gì chăng ?
Ngô Dụng nói :
- Huynh trưởng chớ lo , hội này chắc là huynh trưởng đặng làm chủ trại chớ chẳng không , vậy phải giắt đoản đao theo hộ thân, coi chừng tôi vuốt râu thì huynh trưởng phải hiệp lực với mấy người ấy mà khởi sự .
Triệu Cái nghe theo .
Giây lâu lại có người đến mời nữa , các người đều mầng, bèn dự bị binh khí trong mình , rồi đến thủy trại mà hội yến .
Khi ăn uống hễ Triệu Cái giở việc nhập lỏa mà nói , thì Vương Luân kiếm chuyện khác mà nói lảng .
Ngô Dụng nháy Lâm Xung thì Lâm Xung lại ngó chừng Vương Luân.
Rượu vừa xoàng xoàng thì có lâu la bưng ra một mâm bạc mà để trước tiệc .
Vương Luân đứng dậy nói với Triệu Cái :
- Nay liệt vị đến đây có ý muốn nhập lõa với anh em chúng tôi , thì cũng là sự tốt . Song tôi nghĩ lại sơn trại tôi hẹp hòi lắm , không dám chứa liệt vị là anh hùng hào kiệt , cho nên tạm dùng lễ bạc . Xin liệt vị thọ lảnh của này , rồi kiếm chổ khác mà ẩn thân .
Triệu Cái nói :
- Tôi nghe chủ trại hay chiêu hiền nạp sĩ cho nên muốn đến đây nhập lõa , nay chủ trại không bằng lòng thì anh em tôi đi, lựa là phải cho tiền bạc làm chi . Không phải là tôi khoe giàu , song cũng có đủ mà đi đường, chớ của ấy

thiệt tôi không dám lảnh .
Vương Luân nói :
- Xin Bảo Chánh chớ phiền , chẳng phải tôi có lòng xấu mà không muốn nạp dụng liệt vị. Ngặt vì sơn trại tôi đây nhà cửa chật hẹp, lương thảo ít oi, cho nên không dám cầm liệt vị ở lại.
Nói vừa dứt lời thì Lâm Xung trợn mắt mà nói lớn rằng :
- Khi trước tôi đến đây thì cũng nói nhà cửa chật hẹp lương thảo ít oi , nay thấy mấy anh em Triệu huynh thì cũng nói như vậy nữa , quả ngươi là người ganh hiền ghét ngỏ, không biết trọng dụng nhơn tài.
Ngô Dụng nói :
- Thôi, Lâm huynh đừng nói làm chi mà sanh mích lòng, Vương chủ trại không muốn cho anh êm tôi ở thì thôi, để anh em tôi đi .
Lâm Xung nói :
- Liệt vị hảy cứ ở đây, Vương Luân là đứa miệng mật lòng đao , tánh tình rất xấu, nói chi thì nói, liệt vị chẳng nên kể nó .
Vương Luân nổi giận nạt lớn rằng :
- Loài súc sinh, mi chưa phải là say gì lắm, sao mi dám buông lời xúc phạm đến ta như vậy ?
Lâm Xung nói :
- Mi là thằng trói gà không chặc, lại chẳng có mưu mô chi hết, mà mi làm đến Chủ trại , cho nên ta không bằng lòng.
Ngô Dụng nói với Triệu Cái rằng :
- Vì chúng ta đến đây làm cho Chủ trại với Lâm Xung huynh mích lòng nhau, thôi chúng ta từ giả mà lui ra.
Nói rồi bảy người đều đứng dậy.
Vương Luân nói :
- Xin nán lại cho mản tiệc rồi sẽ đi .
Nói vừa dứt lời thì Lâm Xung đứng dậy đạp ghế ngã xuống rồi rút gươm ra .
Ngô Dụng thấy vậy vuốt râu làm hiệu lịnh cho mấy người ấy.
Triệu Cái, Lưu Đường hiểu ý rồi, bèn giả chước lại cản trở Vương Luân mà nói rằng :
- Xin chũ trại dằn lòng kẻo sanh điều bất mục.
Còn Ngô Dụng thì cũng giả chước nói với Lâm Xung rằng :
- Xin Lâm Xung huynh chớ nóng , việc chi cũng phải suy nghĩ đã rồi sẽ làm .
Còn Công Tôn Thắng , Nguyễn Tiểu Nhị thì đứng dậy cản trở Đỗ Thiên.
Nguyễn Tiểu Ngũ thì cản trở Tống Vạn và Nguyễn Tiểu Thất thì cản trở Châu Quí .
Lâm Xung điểm mặt Vương Luân mà mắng rằng :
- Mi là đứa ganh hiền ghét ngỏ, chẳng biết thương hào kiệt anh hùng, tội mi

đã đáng lắm .
Đổ Thiên , Tống Vạn và Châu Quí thấy Lâm Xung làm dữ thì muốn bước lên cứu Vương Luân, song bị mấy người ấy cứ trở không cho.
Vương Luân thấy Lâm Xung làm như vậy thì nhịn thua kiếm đường mà chạy , song bị Triệu Cái và Lưu Đường cản trở không cho đi.
Vương Luân biết điều không xong, thì kêu lớn rằng :
- Quân tâm phúc của ta đâu, nở điềm nhiên tọa thị sao?
Lúc ấy lâu la cũng muốn cứu Vương Luân lắm, song biết Lâm Xung là người võ nghệ cao cường, lại có mấy người ấy cản trỡ, cho nên không dám rục rịch.
Lâm Xung chém xuống một đao thì đầu Vương Luân đã rơi xuống đất.
Đổ Thiên, Tống Vạn , Châu Quí thấy vậy đều kinh tâm táng đởm, liền quì xuống xin tha tánh mạng cho mình.
Triệu Cái lật đật đở ba người ấy dậy mà rằng :
- Tam vị chớ sợ, không hề gì đâu .
Ngô Dụng nói lớn rằng :
- Vương Luân lòng ở hẹp hòi không đáng làm Chủ trại, nay chúng ta đồng lòng tôn Lâm giáo đầu lên làm chức ấy, nếu ai không nghe thì phải thác theo Vương Luân .
Lâm Xung nói lớn rằng :
- Nói như tiên sanh chẳng là sai lắm . Vả tôi làm như vày, là vì nghĩa khí, trừ đứa bất nhơn, chớ không phải là muốn tranh quyền Chủ trại đâu .Tôi có một lời xin liệt vi bằng lòng nghe theo.
Các người đều nói :
- Chúng tôi xin nghe.

Hồi 19
Lương Sơn Bạc, Lâm Xung tôn Triệu Cái
Huy thành huyện Lưu Đường kiếm Tống Giang

Lâm Xung liền nói lớn rằng :
- Việc nầy cũng bởi Vương Luân lòng dạ hẹp hòi, ghen hiền ghét ngỏ, nên tôi vì việc nghĩa khí trừ kẻ bất nhơn . Nay có Triệu huynh đây là người trọng nghĩa khinh tài , trí dõng kiêm bị , đâu đâu cũng nghe danh , trong ý tôi lấy điều nghĩa khí làm trọng , muốn tôn Triệu huynh làm chủ trại , vậy chớ anh em có bằng lòng chăng ?
Các người đều nói :
- Xin vâng lời ấy.
Triệu Cái nói :
- Không nên , vả tôi là người mới tới , lẻ nào lại dám vượt bực như vậy ?
Lâm Xung bước lại đỡ nhầu Triệu Cái lên ghế giao ỷ mà rằng:
- Nếu Triệu huynh từ chối thì hãy lấy Vương Luân làm lệ.
Nói rồi liền kêu các người ấy mà khiến tham bái.
Rồi đó, kéo nhau trở lại Tụ nghĩa đường sắp đặt ngôi thứ .
Đến nơi , Lâm Xung đứng giữa trại nói lớn rằng :
- Nay Triệu huynh làm Chủ trại thì ngồi vị thứ nhứt , Ngô Học Cứu làm Quân sư thì ngồi vị thứ nhì.
Triệu Cái nói:
- Còn Lâm giáo đầu thì ngồi vị thứ ba.
Lâm Xung nói :
- Để đó mặc tôi , Công Tôn Thắng thì phải ngồi vị thứ ba còn tôi thì thứ tư ; Lưu Đường thứ năm ; Nguyễn Tiểu Nhị thứ sáu ; Nguyễn Tiểu Ngũ thứ bảy ; Nguyễn Tiểu Thất thứ tám ; Đổ Thiên thứ chín ; Tống Vạn thứ mười , còn Châu Quí thì thứ mười một.

Phân ngôi thứ xong rồi thì bày tiệc khánh hạ.
Từ ấy anh em hòa thuận cùng nhau đồng tâm hiệp lực không phải như ngày trước nữa.
Ngày kia Lâm Xung nhớ đến vợ mình là Trương thị , bèn sai người về Đông Kinh mà rước. Té ra đến Đông Kinh hỏi thăm người lân cận thì nói Trương thị đã bị Cao Thái úy lấy oai thế ép nài việc hôn nhơn , Trương thị tính bề không khỏi, cho nên tự ãi mà thác đi . Còn vợ chồng Trương Giáo đầu cũng vì việc ấy nên rầu buồn mang bịnh mà thác.

Lâm Xung hay đặng chuyện ấy thì lấy làm buồn bực lắm.
Tù ấy không còn lo đến việc nhà nữa.

Cách ít ngày, xảy có lâu la báo rằng :
- Tế châu phủ có sai hai ngàn binh và bốn trăm chiếc thuyền đến đánh.
Triệu Cái nghe báo cả kinh, lật đật hội kế cùng Ngô Dụng.
Ngô Dụng cười rằng :
- Huynh trưởng chớ lo.
Bèn kêu ba anh em họ Nguyễn lại nói nhỏ rằng :
- Vậy ba ngươi phải làm như vầy. .như vầy ...
Ba anh em họ Nguyễn lảnh kế ra đi.
Ngô Dụng lại kêu Lưu Đường lại nói nhỏ rằng :
- Lưu hiền đệ phải làm như vậy..như vậy.. Lưu Đường lãnh kế ra đi :(Nguyên quan Phủ doãn nơi Tế châu sai Huỳnh An đem hai ngàn binh tới Thạch Yết thôn mà bắt bọn Triệu Cái) .
Khi Huỳnh An đi đến Thạch Yết thôn thì truyền quân dừng thuyền mà nghĩ . Giây lâu thấy có ba người chèo thuyền đến thì biết là ba anh em họ Nguyễn , bèn lật đật hối quân chèo năm mươi tiểu thuyền áp ra vây phủ .
Ba anh em họ Nguyễn chèo tuốt vào rạch nhỏ , quân sĩ chèo thuyền rượt theo .
Còn Huỳnh An cũng đốc quân chèo đại thuyền theo tiếp ứng.
Giây lâu thì cóba tên quân về báo rằng :
- Chúng tôi rượt theo đặng ba bốn dặm , thì thấy trong rạch nhỏ có bảy tám chiếc tiểu thuyền chèo ra , bắn như mưa bấc, còn trên bờ thì có bốn mươi người quăng đá xuống làm cho thuyền bể hết , quân sĩ cả kinh bỏ thuyền lên bờ mà chạy, té ra bị quân giặc áp ra giết hết. Còn ba đứa tôi nhờ dịp chộn rộn liều mạng chống tiểu thuyền nầy trốn đặng, về đây thông báo cùng ngài.
Huỳnh An nghe báo cả kinh, lật đật hối quân trở lại . Mới vừa quay thuyền trở lại thì thấy có phục binh ở trong bụi lau xông ra bắn như mưa , Huỳnh An liệu bề đại thuyền chạy không khỏi bèn lật đật nhãy qua tiểu thuyền mà đào nạn , còn quân sĩ thì bị thác hết.
Khi Huỳnh An còn đương hối quân chèo tiểu thuyền mà trốn , xảy thấy một chiếc thuyền xông ra đón đầu mà nạt lớn :
- Chạy đi đâu cho khỏi .
Nói rồi liền nhãy qua thuyền bắt sống Huỳnh An. (Nguyên người ấy là Lưu Đường) .
Rồi đó Lưu Đường giải Huỳnh An về sơn trại .
Ba anh em họ Nguyễn giải những thuyền lớn thuyền nhỏ về thủy trại .
Triệu Cái cả mừng , truyền dọn tiệc mà hỉ hạ, Triệu Cái lại khiến cầm tù Huỳnh An nơi hậu trại.

Đương khi ăn uống thì có lâu la báo rằng :
- Chúng tôi dọ đặng mười mấy người thương khách đi bộ, chiều nay sẽ đi ngang qua đây . Triệu Cái nghe báo thì hỏi rằng :
- Có ai lảnh mạng ra đi hay chăng ?
Ba anh em họ Nguyễn xin đi .
Triệu Cái chịu cho , lại sai Lưu Đường tiếp ứng nữa.

Bốn người ấy vâng lệnh ra đi đến chừng trời sáng thì đem về hai chục xe vàng bạc lụa là và năm chục con ngựa .
Triệu Cái cả mầng , lại truyền dọn tiệc khao thưởng mấy người ấy .
Nói về thủ hạ của Huỳnh An còn lại một hai người trốn thoát trở về báo hết các việc cho quan Phủ doãn Tế châu hay .
Quan Phủ doãn cả kinh, nhứt diện làm văn thơ cáo cấp cùng quan trên ; nhứt diện làm tờ công văn truyền rao cho các nơi, khiến phải giử gìn nghiêm nhặt. Tờ ấy truyền đến Huy thành huyện. Tri huyện xem rồi thì khiến Tống Giang truyền lại cho các nơi .
Tống Giang nghĩ rằng :
- Té ra Triệu Cái đã gây ra đại sự như vậy . Nếu Triều đình hay đặng cử đại binh đến thì cự làm sao lại ? Thiệt cũng là một việc đáng lo cho va . Bèn đem tờ ấy truyền rao cho các nơi .
Khi Tống Giang đương đi , xảy nghe phía sau có người chạy theo kêu rằng :
- Bớ Áp Ti, xin dừng gót ngọc cho tôi nói chnyện .
Tống Giang nghe kêu bèn dừng chơn lại thì thấy Vương bà đi với một người đàn bà nào lạ mặt , chạy lại nói với Tống Giang rằng :
- Nguyên chồng của bà nầy là hát bội , tên là Diêm Công ; cho nên người ta kêu bà là Diêm bà, nay chồng bà đau bịnh thiên thời mới thác hồi hôm nầy , nhà nghèo lắm , không tiền mua quan quách mà tẩn liệm . Tôi thấy vậy dắt bả đi kiếm Áp Ti, đặng xin một cái quan tài .
Tống Giang nghe nói liền ghé vào tiệm rượu mượn viết mực , làm một cái thơ giao cho Diêm bà, khiến đem đến chổ bán quan tài giao cho chủ tiệm là Trần Nhị Lang , rồi khiêng một cái quan tài về lo việc tống táng cho chồng. Khi Diêm bà chôn cất chồng xong rồi, thì cậy Vương bà dắt đến nhà Tống Giang mà tạ ơn. Đến chừng tù giả ra về, đi dọc đường thì Diêm bà hỏi Vương bà rằng :
- Tống Áp Ti coi bộ cũng lớn tuổi sao lại còn chưa có vợ ?
Vương bà nói :
- Sao lại không có, nguyên Áp Ti có gia thế lớn ở nơi Tống Gia thôn ; còn chổ nầy là chổ ngụ, ở đở mà làm việc quan. Nầy, Áp Ti ấy có lòng nhơn đức lắm, thuở nay cứu giúp người nghèo biết là bao nhiêu .
Diêm mà nói :

- Tôi có một đứa con gái tên là Diêm Bà Tích , mười tám tuổi , nhan sắc cũng đẹp , khi trước cha nó dạy hát xướng cũng hay . Bây giờ tôi muốn gã nó cho Tống Áp Ti mà đền ơn trọng ấy . Xin chị làm ơn nói giúp cho nên việc.
Vương bà chịu.
Ngày kia , Vương bà đến nói với Tống Giang. Ban đầu Tống Giang không chịu , sau thấy Vương bà nói lắm thì cũng bằng lòng , bèn mướn một căn phố lầu cho mẹ con Diêm bà ở đặng tới lui. Từ ấy Diêm Bà Tích mới đặng ăn mặc lành lẻ .
Khi ban đầu thì Tống Giang mỗi đêm mỗi tới, sau lần lần năm ba đêm mới tới một đêm .(Ấy là Tống Giang có chí khí anh hùng. Tuy kết vợ chồng mặc dầu , song không chịu đắm mê tửu sắc)
Ngày kia Tống Giang đi với một người thiếu niên họ Trương tên Văn Viễn , người xứ ấy gọi là Trương Tam đến chổ Diêm Bà Tích ở mà ăn uống .
Trương Tam thấy Diêm Bà Tích diện mạo phương phi thì đem lòng tà niệm, Diêm Bà Tích thấy Trương Tam hình dung tuấn tú, thì mong dạ tư thông , hai đàng mi lai nhản khứ với nhau thì đã biết tình ý với nhau rồi .
Cách ít ngày , Trương Tam giả chước đi kiếm Tống Giang đặng có trò chuyện cùng Diêm Bà Tích. Từ ấy hai đàng ý hiệp tâm đầu càng ngày càng nồng .
Diêm Bà Tích không còn tưởng đến Tống Giang chút nào hết. Hễ thấy Tống Giang tới thì kiếm điều nói xúc tâm cho Tống Giang giận mà trỡ về chổ ngụ đặng có ăn nằm với Trương Tam .
Đến sau Tống Giang hay đặng Diêm Bà Tích tư thông với Trương Tam , thì dứt tình không tới lui với Diêm Bà Tích nữa .
Ngày kia đương lúc chiều tối .
Tống Giang đi dạo ngoài đường, xảy gặp Lưu Đường bước lại thi lễ rồi nắm tay Tống Giang dắt lại chổ thanh vắng .
Tống Giang nhìn biết Lưu Đường thì cả kinh mà rằng :
- Sau Lưu hiền đệ dám cả gan xuống tới chốn nầy ?
Lưu Đường nói :
- Vì tôi vâng lịnh Triệu Bảo Chánh , nên phải liều mạng đến đây mà đền ơn cho hiền huynh.
Nói tới thì lấy thơ trao cho Tống Giang.
Tống Giang dắt Lưu Đường vào quán rượu, đặng mượn đèn mà xem thơ ấy .
Khi Tống Giang xem rồi thì Lưu Đường lấy ra một gói vàng ròng một trăm lượng, để trên ghế mà nói nhỏ với Tống Giang rằng :
- Triệu huynh khiến tôi đem vàng này mà đền ơn cho hiền huynh.
Tống Giang nói :
- Vàng ấy xin hiền đệ đem về đặng cho Triệu huynh tiêu dùng trong sơn trại.

Lưu Đường không chịu, lấy gói vàng mà nhét vào túi chiêu văn của Tống Giang .
Tống Giang nói hoài , nhưng Lưu Đường cũng không nghe túng phải làm thinh mà lảnh vàng ấy.
Rồi cũng bỏ phong thơ của Triệu Cái vào trong túi chiêu văn đó.
Khi ấy Tống Giang kêu tửu bảo dọn rượu thịt cho Lưu Đường ăn uống .
Trong khi ăn uống thì Lưu Đường nói với Tống Giang rằng :
- Rồi đây tôi cũng phãi đi kiếm Châu Đồng mà đền ơn nữa .
Tống Giang nói nhỏ rằng :
- Chổ nầy không nên ở lâu đâu vậy hiền đệ phải về cho chóng. Ngày sau sẽ xuống mà đền ơn cũng đặng.
Lưu Đường khen phải.
Ăn uống rồi thì Lưu Đường từ giả Tống Giang trở về sơn trại.
Tống Giang đưa đi một khoảng xa rồi mới trở lại .
Nhơn lúc trăng tỏ, Tống Giang muốn dạo chơi hóng mát luôn thể .
Khi đương đi thì gặp Diêm Bà chạy theo mà nói với Tống Giang rằng :
- Mấy ngày rày tôi kiếm Áp Ti hoài mà không gặp, nay mới gặp đây, xin hảy về nhà đặng tôi nói chuyện cho Áp Ti nghe.
Tống Giang nói :
- Hôm rày tôi mắc việc quân nhiều lắm, nên về không đặng, để rảnh việc rồi tôi sẽ về .
Diêm Bà nói :
- Tôi biết con tiện nhơn ấy nói bậy, làm cho Ap Ti giận mà không về nữa. Nay tôi nói với Áp Ti ít lời xin tưởng tôi mà trở về đó một đêm, đặng tôi khiến nó lạy lục Áp Ti mà xin lỗi.
Tống Giang kiếm lời từ chối mà không chịu đi.
Diêm Bà năn nỉ hoài, Tống Giang cầm lòng không đậu, nên phải đi với Diêm Bà.

Hồi 20
Mụ Diêm say đánh Đường Ngưu Nhị
Chàng Tống Giang giận trừ Diêm Bà Tích

Đến nơi Diêm bà kêu con mà rằng :
- Bớ con , có Tam Lang đến đây. Diêm Bà Tích nghe nói Tam lang thì ngở là Trương Tam, bèn lật đật bước xuống lầu mà xem.
Té ra xuống vừa nữa chặng thang, thấy Tống Giang thì quảy quá trở lên liền.
Tống Giang thấy vậy thì vội vả trở ra , song bị Diêm bà chận cửa, cho nên ra không đặng, túng phải bước luôn lên lầu .
Khi Tống Giang lên đến lầu thì Diêm Bà Tích càng không ngó ngàng tới .
Diêm bà kêu Diêm Bà Tích lại , bảo ngồi với Tống Giang, đặng mình dọn rượu thịt mà thết đãi. Khi ấy Diêm Bà Tích tuy ngồi ngang mặt với Tống Giang mặc dầu song hai người không ai ngó đến ai hết .
Còn Diêm bà bước xuống lầu bưng rượu thịt lên, thấy hai người không ngó đến nhau thì ngồi lại ăn uống với Tống Giang và kiếm lời an ủi.
Khi đương áo uống, xảy có Đường Ngưu Nhi đến kiếm Tống Giang.
Tống Giang thấy Đường Ngưu Nhi kiếm thì có ý muốn lấy cớ ấy mà ra cho khỏi nhà.
Còn Diêm bà thì sợ Tống Giang về, cho nên xô đẩy Ngưu Nhi mà đuổi ra .
Ngưu Nhi đứng nói dang ca, Diêm bà đương lúc say rượu cho nên làm ngang đánh Ngưu Nhi một bạt tai mà xô ra .
Đường Ngưu Nhi bị đánh thì giận lắm ; muốn ra tay đánh Diêm bà, song cũng vị tình Tống Giang, cho nên phải dằn lòng mà ra khỏi cửa.
Đến chừng Tống Giang ăn uống rồi thì đêm cũng đã khua , Diêm bà năn nỉ với Tống Giang khiến ở lại một đêm.
Tống Giang thấy nói lắm thì cũng ở lại đó mà ngủ .
Khi ấy Tống Giang cổi sợi dây lưng cái túi chiêu văn cây đao ra để trên đầu giường, rồi lên giường mà ngủ .
Giây lâu Diêm Bà Tích cũng lên nằm trên giường ấy , song mạnh ai nấy ngủ , chẳng ai biết đến ai cả.
Qua đến canh năm, Tống Giang thức dậy lật đật ra đi; cho nên bỏ quên sợi dây lưng, cái túi chiêu văn và cây đao ấy lại .
Khi Tống Giang đi rồi , Diêm Bà Tích ngồi dậy thấy sợi dây lưng và cái túi chiêu văn, thì thò tay vào túi coi thử có vật chi chăng . Té ra lấy đặng cái thơ và gói vàng thì cả mầng
đem thơ lại đèn mà xem .

Xem rồi mầng và nghĩ rằng:
- Té ra thằng nầy nó thông đồng với bọn Lương Sơn Bạc, cho nên bọn ấy cho nó một trăm lượng vàng đây. Thôi , để ta giấu vàng nầy sắm ăn mặc cho Trương Tam, lại cầm cái thơ nầy đi cáo với quan, làm cho nó bị đày qua xứ khác thì ta ăn ở chung cùng với Trương Tam mới đặng. Nghĩ như vậy bèn gói cái túi ấy vào mền , rồi ôm cái mền ấy mà ngủ nữa .
Còn Tống Giang ra đường trực nhớ lại cái túi chiêu văn của mình đã bõ quên nơi chổ ngủ, thì cả kinh, lật đật trở lại lấy .
Khi lên đến lầu thì làm bộ vui vẻ kêu Diêm Bà Tích rằng :
- Hiền thê ôi ! Xin hiền thê hãy trả cái túi chiêu văn lại cho tôi , kẻo trể việc quan thì khó lắm .
Diêm Bà Tích giả ngủ mới dậy hỏi rằng :
- Cái túi gì ở đâu, khéo làm rộn không cho người ta ngủ !
Tống Giang nói rằng :
- Thôi đi lấy ra trả lại cho ta , khuấy chơi làm gì vậy. Nếu hiền thê không lấy thì ma quỉ nào vào đây mà lấy .
Diêm Bà Tich nghe nói liền nổi giận mà rằng :
- Tống Giang, ta không phải ăn cướp đâu mà giựt của mi, mi đừng có nói bậy. Vậy chớ mi vào đây mi có giao những vật ấy cho ta giử hay chăng , mi lại nói bậy như vậy ? Cha chả ! Bấy lâu mi đã nghi rằng ta tư thông với Trương Tam, mi không thèm tới lui với ta , bây giờ mi lại nghi rằng ta ăn cướp của mi nữa hay sao ? Nay ta nó cho mi biết Trương Tam tuy nhỏ mặc dầu song nó không có ngu mà làm tội chết chém như mi đâu , nó không có cả gan thông đồng với giặc như mi đâu .
Tống Giang nói :
- Đừng có nói lớn , xóm giềng nghe đặng e sanh chuyện khó lòng.
Diêm Bà Tích nói :
- Mi biết sợ thác sao ? Nếu mi sợ thác , mi phải y theo ba điều của ta muốn thì ta mới trao thơ ấy ra cho mi .
Tống Giang nói :
- Ba điều chi hiền thê hãy nói đi.
Diêm Bà Tích nói :
- Thứ nhứt mi phải làm tờ để ta ra , đặng ta lấy chồng khác làm ăn, mi không đặng tranh trở chi cả ; thứ hai những y phục và đồ nữ trang mi sắm cho ta đó , bây giờ không đặng đòi . Thứ ba một trăm lượng vàng của Triệu Cái đền ơn cho mi đó , thì mi phải giao hết lại cho ta .
Tống Giang nói:
- Hai điều trước thì tôi chịu rồi, duy còn một trăm lượng vàng ấy tuy Triệu Cái cho tôi mặc dầu, song tôi nhứt định không lảnh, ít ngày đây tôi cũng tính thế trả lại cho va . Nếu khi tôi trả mà va không chịu lấy thì tôi sẽ đem về cho

hiền thê.
Diêm Bà Tích nói :
- Thôi đi, xưa nay bắt lươn thì bắt đàng đầu có ai bắt đàng đuôi bao giờ . Nếu mi không chịu thì nói phứt đi, đặng ta kéo đầu mi đến công môn nạp mi cho rồi.
Tống Giang nghe nói lời ấy, thì nộ khí xung thiên trợn mắt hỏi rằng :
- Thiệt mi không chịu trả sao ?
Diêm Bà Tích nói :
- Thiệt ta không trả , mi dám làm chi ta thì làm đi.
Tống Giang bước tới mà lấy bức thơ và vàng .
Diêm Bà Tích liền ôm cái mền chặc cứng.
Tống Giang lước lại ôm nàng ấy lật ra thì nàng ấy cũng không buông cái mền đó .
Tống Giang với lấy cây đao.
Nàng ấy thấy lấy đao thì la lớn rằng :
- Bớ người ta Tống Giang giết tôi đây nầy !
Tống Giang nghe la lại càng giận hơn nữa, bèn chém xuống một đao, Diêm Bà Tích liền đứt đầu .
Tống Giang thấy nàng ấy thác rồi, thì lật đật lấy thơ trong túi ấy ra đốt liền. Đốt rồi buộc dây lưng và mang túi vào đặng có xuống lầu .
Lúc ấy Diêm Bà nghe tiếng Diêm Bà Tích la lớn , liền giựt mình thức dậy thắp đến coi chừng cửa nẻo , thấy cửa đã mỡ, thì lật đật bước lên lầu , khi leo lên đến lầu gặp Tống Giang vừa muốn bước xuống, bèn hỏi rằng:
- Hai người làm cớ gì mà la om sòm như vậy ?
Tống Giang nói:
- Nó dữ lắm , tôi đã giết nó rồi.
Diêm Bà nói :
- Thế khi Ap Ti nói diểu chăng ?
Tống Giang nói :
- Như không tin thì vào đó mà xem.
Diêm Bà không tin xô cửa vào xem, thấy thây con nằm đó, máu ra lai láng thì cả kinh mà rằng:
- Trời đất ôi, còn gì con tôi đâu ! Tôi có một mình nó , nay nó đã thác rồi thì mai sau tôi biết nhờ ai .
Tống Giang nói :
- Xin mẹ chớ lo điều ấy, tuy nó thác , song tôi cũng nuôi mẹ mản đời .

Hồi 21
Diêm Bà thương con nên quên nghĩa
Châu Đồng tưởng bạn phải bõ công

Diêm Bà nói :
- Nếu Áp Ti rộng lòng như vậy thì cũng là ơn trọng lắm, song bây giờ đây phải mua quan quách tẩn liệm và chôn cất nó đi cho rồi .
Tống Giang nói :
- Để tôi lấy viết làm một cái thơ , đặng mẹ đến tiệm Trần Nhị Lang mua quan quách.
Diêm Bà nói :
- Không đặng đâu , Áp Ti phải đi với tôi cho có bạn, kẻo bây giờ còn khuya lắm, tôi không đành đi một mình.
Tống Giang thấy nói, ngở là tình thiệt, bèn xuống lầu đi với Diêm Bà .
Đi gần tới cửa Huyện thì Diêm Bà nắm áo Tống Giang lại la lớn rằng :
- Bớ người ta, có quân sát nhơn đây này !
Tống Giang cả kinh, lật đật bụm miệng Diêm Bà lại mà rằng :
- Đừng có la lớn , nếu muốn làm dữ thì vào Huyện mà thưa , đừng la om ngoài đường vô ích quá .
Nói vừa dứt lời xảy có Đường Ngưu Nhị đầu kia đi lại , thấy Diêm Bà níu áo Tống Giang thì nổi nóng xốc lại nạt lớn rằng :
- Mụ già nầy làm gì mà níu áo Tống Áp Ti như vậy ?
Nói rồi liền đánh Diêm Bà một bạt tai, đặng có trả thù .
Diêm Bà nổi giận, buông Tống Giang ra rồi kéo Đường Ngưu Nhị la lớn rằng :
- Tống Giang giết con tôi, bây giờ Đường Ngưu Nhị lại giết tôi nữa .
Nhơn lúc ấy Tống Giang chạy mất.
Giây lâu thì có hai tên quân tuần đi đến , gặp chuyện ấy, lật đật bắt Đường Ngưu Nhị và Diêm Bà mà giải đến Huyện .
Khi hai tên quân tuần giải hai người ấy đến Huyện , thì Tri huyện thăng đường tra hỏi.
Diêm bà thuật hết các việc Tống Giang giết con mình và Ngưu Đường Nhị đánh mình cho Tri huyện nghe .
Tri huyện nói :
- Lời ấy ta không tin đặng.
Vả Tống Giang là người thành thiệt quân tử lẻ nào lại làm dữ như vầy ?
Chắc là mụ muốn vu oan cho người ta . Bèn hỏi đến Đường Ngưu Nhi , thì

Đường Ngưu Nhi cũng cứ thiệt khai ngay, Tri huyện cũng không chịu tin. Lại khiến Trương Văn Viển đem ra tra hỏi lại cho minh bạch.
Trương Văn Viển cả mầng vì đã gặp dịp giúp đở Diêm bà đặng, bèn lấy lời khẩu cung, rồi dắt đến chổ Tống Giang sát nhơn, đặng lấy cái đao ấy về đối chứng.
Khi ấy Trương Vănn Viển đứng kêu nài thế cho Diêm Bà , xin Tri huyện bắt Tống Giang.
Tri huyện bất đắc dĩ phải sai Châu Đồng đi .
Châu Đồng đến nhà Tống Thái công tỏ hết các việc cho Thái công nghe và nói với Thái công rằng :
- Như Tống huynh còn ở đây xin mời ra cho tôi nói chuyện , rồi nội ngày nay phải đi cho mau , không nên ở chốn này nữa.
Tống thái công vào nói lại cho Tống Giang hay.
Tống Giang bước ra chào Châu Đồng và hỏi thăm sự tích.
Chầu Đồng thuật lại ho Tống Giang nghe rồi khiến Tống Giang phải qua Hoành Hải quận ở cùng Sài Tấn.
Dặn dò xong rồi thì Châu Đồng từ giả Tống thái công và Tống Giang, trở về thưa với Tri huyện rằng :
- Tống Giang không nghe lời cha mẹ , chẳng theo nghề ruộng nương, cho nên Tống thái công làm tờ từ không biết đến cha con nữa. Bởi vậy, bấy lâu Tống Giang không về nhà, bây giờ đã đào biệt tha phương rồi, xin làm tờ truyền rao, hễ ai bắt đặng Tống Giang thì sẽ trọng thưởng.
Tri huyện nghe theo làm y lời ấy.
Còn Tống Giang thì từ giả cha mình rồi đi với em ruột là Tống Thanh thẳng qua Hoành Hải quận .
Đến nơi Tống Giang vào nói với gia đinh của Sài Tấn rằng :
- Xin làm ơn vào thông báo cùng Sài quan nhơn rằng có Tống Giang ở Huy thành huyện đến xin ra mắt .
Gia đinh nói
- Tống Giang nào hay là Cập Thời Võ chăng ?
Tống Giang nói :
- Phải .
Gia đinh lật đật vào báo cho Sài Tấn hay .
Sài Tấn nghe báo vội vả ra rước Tống Giang vào quì lạy nơi dưới đất mà rằng :
- Bấy lâu tôi nghe danh Tống huynh , thì đem lòng kính mến lắm . Nay đặng gặp đây thiệt là may quá .
Tống Giang cũng đáp lễ , thuật hết sự tích mình cho Sài Tấn nghe.
Sài Tấn cả mầng mà rằng :
- Vậy thì huynh trưởng hãy ở đây , đừng lo chi hết. Bèn dắt hai anh em Tống

Giang vào hậu đường rồi dọn tiệc mà thết đãi.
Ăn uống cho đến chiều tối, thì Tống Giang xin kiếu nhưng Sài Tấn không cho , túng phải kiếm chước xin lỗi ra ngoài mà tiểu tiện. Ra đến ngoài chái thì thấy một người đang ngồi hơ lửa .
Tống Giang bước tới đạp nhằm cây lửa văng lên trúng mặt người ấy .
Người ấy nổi giận đứng dậy sân si muốn đánh Tống Giang .
Sài Tấn lật đật chạy ra nói với người ấy rằng :
- Không nên vô lễ như vậy đâu , bấy lâu ngươi cứ nói chuyện Tống Công Minh với ta hoài, nay gặp Tống Công Minh sao ngươi lại làm vô lễ như vậy ?
Người ấy nghe nói lật đật quì mọp nơi đất mà lạy Tống Giang.
Tống Giang thấy người ấy lạy mình như vậy, thì lật đật đở đậy mà hỏi thăm tên họ.
Sài Tấn tiếp lấy nói rằng :
- Người nầy là Võ Tòng, thiên hạ hay gọi là Võ nhị lang cũng vì bị án sát nhơn, cho nên đến đây tị nạn đã đã hơn một năm rồi .
Tống Giang nói :
- Bấy lâu tôi cũng có nghe danh Võ nhị lang , nay đặng gặp đây, thiệt cũng là tam sanh hữu hạnh.
Sài Tấn mời Tống Giang và Võ Tòng vào uống rượu nữa.
(Nguyên khi Võ Tòng mới đến thì Sài Tấn cũng cung kính hết lòng, đến sau vì Võ Tòng hay say sưa đánh gia đình trong nhà hết sức, rồi lại ra đường đánh người đánh người nữa . Sài Tấn chịu không nổi ; song cũng không nở đuổi nhưng mà lòng hậu đãi cũng đã giảm rồi. Đến khi Sài Tấn uống rượu với Tống Giang đây, thì Võ Tòng mắc rét, cho nên Sài Tấn không mời uống.)

Hồi 22
Hoành Hải quận , Sài Tấn cầm khách
Kiển Dương Cang , Võ Tòng giết cọp

Đến khi mấy người ngồi lại ăn uống cùng nhau, thì Tống Giang hỏi Võ Tòng rằng :
- Vậy chớ Nhị lang là người ở Thanh Hà huyện sao lại đến đây ?
Võ Tòng nói :
- Khi tôi ở Thanh Hà huyện thì tôi có say rượu mà đánh một người cơ mật nơi xứ ấy gần chết , cho nên tôi phải đến đây tị nạn hơn một năm rồi . Bây giờ tôi nghe nói người ấy không thác thì tôi tính trở về quê quán tìm kiếm đại ca tôi, song cón mắc rét nên đi chưa đặng ; chờ cho hết rét rồi tôi cũng phải từ giả mà trở về.
Tống Giang cũng thuật hết sự mình cho Võ Tòng nghe.
Mãn tiệc rồi Sài Tấn khiến gia đinh dọn chổ cho hai anh em Tống Giang và Võ Tòng nghĩ.
Đêm ấy Tống Giang đàm đạo với Võ Tòng thì tâm đầu ý hiệp lắm.
Võ Tòng xin kết nghĩa với Tống Giang và tôn Tống Giang làm anh.
Cách ít ngày Võ Tòng từ giả Sài Tấn, Tống Giang và Tống Thanh mà trỡ về quê quán. Khi ấy Sài Tấn và Tống Giang đều có cho tiền bạc nhiều.

Võ Tòng đi đến Dương Cốc huyện thì bụng đã đói rồi, bèn ghé vào quán mà ăn uống.
Ăn uống rồi, thì trả tiền quảy gói ra đi . Đi đặng đôi ba chục bước, chủ quán lật đật chạy theo kêu lại mà rằng :
- Khoan đã ! Ở đây mà nghĩ rồi mai sẽ đi.
Võ Tòng hỏi rằng :
- Sao lại khoan ?
Chủ quán nói :
- Cách đây một đổi xa xa có một cái giồng cát tên là Kiển Dương Cang ; giềng ấy có một con cọp rất lớn , đã hại hết ba bốn mươi mạng tôi cho nên quan huyện có đăng bảng dặn rằng : Hễ ai ngang qua đường ấy thì chờ đến giờ Tị giờ Ngọ và giờ Mùi . Lại phải kết bọn với nhau cho đặng đôi ba mươi người thì mới nên qua chổ ấy. Bây giờ đã quá giờ Thân rồi , tôi e khách quan đi ngang qua đó không đặng ,xin khách quan trở lại nghĩ rồi mai sẽ hiệp đoàn kết lũ đi với người ta .
Võ Tòng nói :

- Tưởng vật chi thì sợ , chớ cọp thì tôi chẳng biết sợ đâu.
Nói rồi liền đi riết lên Kiển Dương Cang.
Đến nơi vừa bước lên giềng thì thấy có một tấm bảng đề rằng :
(Dương Cốc huyện Tri huyện, làm tờ này truyền rao cho nhơn dân trong huyện và thương khách xứ xa đặng rõ :
Nguyên Kiển Dương Cang đây mới có một con cọp lớn hại hết ba bốn mươi mạng rồi, trong huyện đã truyền rao cho làng xóm và những thợ săn lập thế bắt, song bắt chưa đặng.
Vậy những người thương khách đi ngang qua đây, thì phải hiệp đoàn kết lủ với nhau chừng hai mươi người rồi sẽ qua giồng này, lại phải đi từ giờ Tị giờ Ngọ và giờ Mùi , ba giờ ấy mà thôi, còn mấy giờ khác thì không nên qua).

Võ Tòng xem bãng rồi mới tin lời chủ quán là thiệt , song không lẽ trỡ lại, phải lấy gói mà mang vào vai, còn cây hèo thì cầm trên tay cho sẳn, đặng có cự với cọp ấy .
Đi đặng một đổi thì thấy cọp ấy nhảy ra, Võ Tòng ráng sức đánh với cọp ấy một hồi, cọp ấy thất thế bị Võ Tòng đánh chết.
Khi cọp ấy chết rồi, thì Võ Tòng cũng đã mệt lắm , đi nữa không nổi tính bề trở lại quán , song đi tay không thì sợ chủ quán cười, còn vác cọp trở lại thì sức đã mệt rồi , e khi đi đường xa không nổi , bèn nghĩ thầm rằng :
- Thôi , để ta nghĩ một lát cho khỏe sẽ vác cọp trỡ về quán mà nghĩ , rồi mai sẽ đi . Bèn ngồi xuống nghĩ một hồi, kế gặp một tốp thợ săn kéo đến , thấy Võ Tòng ngồi một mình thì cả kinh hỏi rằng :
- Chổ nầy là chổ dữ , sao chú dám ngồi đây ?
Võ Tòng thuật hết đầu đuôi cho mấy người thợ săn nghe.
Mấy người thợ săn cả mừng , lật đật khiêng thây cọp ấy và rước Võ Tòng về thưa lại cho Tri huyện hay.
Tri huyện cả mừng, liền cho Võ Tòng làm chức Đô đầu tại huyện ấy.
Khi ấy Võ Tòng nghĩ rằng :
- Thôi ta cũng ở đây ít ngày, rồi sẽ trở về Thanh Hà huyện rủ anh ta đến đây ở luôn thể . Vì vậy cho nên Võ Tòng lảnh chức Đô đầu ấy
Cách ít ngày Võ Tòng đang đi chơi , xảy thấy một người chạy theo kêu rằng :
- Võ nhị lang, Võ nhị lang .
Võ Tòng nghe kêu thì dừng chơn đứng lại xem .

Hồi 23
Vương bà lòng tham buộc mai mối
Huy Ca nổi giận phá cuộc vui

Khi Võ Tòng day lại xem thấy người ấy thì lật đật quì lại nơi đất .(Nguyên người ấy là Võ đại lang anh ruột của Võ Tòng)
Võ Tòng lạy rồi thì hỏi Võ đại lang rằng :
- Đã hơn một năm nay, không gặp mặt anh ; vậy chớ vì cớ gì anh lại đến đây ?
Võ đại lang nói :
- Từ ngày em ra đi đến nay, thì bặt tin nhạn cá , bõ qua ở đó một mình, không biết nương dựa ai , nên qua phải kiếm một người vợ, thì trong làng xóm khi dễ kiếm điều nói nọ nói kia, qua chịu không nổi, túng phải bõ xứ đến đây ở . Bây giờ ở tại đường Tử Thạch, vậy em đến đó cho biết nhà.
(Nguyên vợ của Võ đại lang đây tên là Phan Kim Liên , vốn là tỳ tất của một người nhà giàu kia , cũng có nhan sắc cho nên người chủ tư thông với nàng ấy . Vợ của chủ nhà hay đặng nổi ghen , bèn gã không cho Võ đại lang . Từ khi nàng ấy về nhà Võ đại lang thì ai nấy đều nói rằng bông hoa lài cặm bải phân trâu . Võ đại lang chịu không nổi , nên phải bán nhà rồi đến Dương Cốc huyện mướn một can phố lầu nơi đường Tử Thạch , ở đó mà bán bánh.)
Võ Tòng vâng lời,bèn đi theo Võ đại lang , vừa đi vừa thuật hết chuyện mình cho Võ đại lang nghe.
Khi hai anh em về đến nhà rồi thì Võ đại lang kêu vợ ra mà nói rằng :
- Người này là em ruột ta .
Phan Kim Liên thấy Võ Tòng diện mạo khôi ngô, oai phuông lẫm liệt như vậy, thì đã phát động dâm tâm, bèn bước ra chắp tay chào hỏi Võ Tòng.
Võ Tòng thấy Phan Kim Liên thì lật đật quì lạy mà đáp lễ .
Phan Kim Liên vội vả đỡ Võ Tòng dậy mà rằng :
- Xin thúc thúc chớ làm như vậy .
Rồi đó Võ đại lang dắt Võ Tòng lên lầu trò chuyện cùng nhau.
Phan Kim Liên hỏi Võ đại lang rằng :
- Bấy lâu nghe nói thúc thúc đã đi biệt rồi, sao bây giờ lại đặng ggặp đây ?
Võ đại lang mới thuật hết các việc Võ Tòng đả hổ cho Phan Kim Liên nghe.
Phan Kim Liên nói :
- Vậy sao, té ra thúc thúc đây là người giết con cọp dữ nơi Kiển Dương Cang hay sao ?
Võ đại lang nói :

- Phải. Nói rồi liền xách giỏ đi ra chợ mua đồ ăn.
Phan Kim Liên thấy chồng đi chợ rồi thì vui mừng hớn hở, bèn hỏi Võ Tòng rằng :
- Vậy chớ thúc thúc có mướn nhà ở hay chăng ?
Võ Tòng nói :
- Không. Tôi còn ở đở trong huyện.
Phan Kim Liên hỏi :
- Vậy thúc thúc đà cưới vợ hay chưa ?
Võ Tòng nói :
- Chưa.
Phan Kim Liên hỏi rằng :
- Thúc thúc đà đặng bao nhiên tuổi ?
Võ Tòng nói :
- Tôi đặng hai mươi lăm tuổi.
Phan Kim Liên nói :
-Nếu vậy thúc thúc lớn hơn tôi hai tuổi.
Lúc ấy Võ đại lang đi chợ mua đồ ăn về, bèn khiến Phan Kim Liên xuống coi nấu ăn.
Phan Kim Liên nói :
- Tướng công hãy bước lại mượn bà già ở gần đây nấu giùm cho tôi đặng tôi hỏi thăm thúc thúc ít lời , kẻo thuở nay chư từng gặp mặt .
Võ đại lang nghe theo, bèn đi mượn bà già ấy nấu .
Nấu nướng xong rồi thì dọn lên thết đãi Võ Tòng.
Trong khi ăn uống thì Phan Kim Liên rót rượu mời Võ Tòng ân cần lắm .
Mản tiệc rồi Võ Tòng muốn từ giả trở về chổ ngủ .
Phan Kim Liên nói với võ đại lang rằng :
- Vợ chồng mình ở đây bấy lâu nay cử mục vô thân, nay gặp thúc thúc thiệt là may lắm . Nếu để thúc thúc ở riêng thì e việc mưa nắng khó lòng. Vậy tướng công hãy mời thúc thúc lại đây ở chung với vợ chồng mình, đặng anh em nương nhờ nhau thì hay hơn.
Võ đại lang khen phải , bèn khiến Võ Tòng làm y theo lời ấy .
Võ Tòng vâng lời anh trở về thưa lại cho Tri huyện hay , rồi gói hết áo quần đồ đạc lại ở chung với Võ đại lang.
Tù ấy , Phan Kim Liên kiếm điều ghẹo nguyệt trêu hoa hoài mà Võ Tòng cũng không rỏ ý.
Ngày kia nhằm tiết mùa đông, Võ Tòng đi hầu chưa về còn Võ đại lang thì mắc đi bán bánh. Phan Kim Liên biết Võ Tòng gần về thì đem lửa vào phòng Võ Tòng, đặng Võ Tòng về thì sẳn lửa hơ cho khỏi lạnh .
Đến chừng Võ Tòng về đến, thấy Phan Kim Liên đương ngồi bươi lữa trong giường mình thì nói rằng :

- Xin tẩu tẩu chớ làm như vậy, hãy để đó mặc em.
Phan Kim Liên nói :
- Trời lạnh lắm, không lẻ để cho thúc thúc vào trong bếp gắp lửa, nên tôi phải giùm giúp chút đĩnh không hề chi đâu , vậy thúc thúc chớ ngại.
Nói rồi lật đật rồi hâm rượu cho Võ Tòng uống. Hâm rượu xong rồi thì Phan Kim Liên rót một chén rượu bưng hai tay nói với Võ Tòng rằng :
- Xin thúc thúc hãy uống một chén nầy cho ấm .
Võ Tòng tiếp lấy chén uống cạn rồi thì nàng ấy lại rót một chén nữa và nói rằng :
- Vậy thúc thúc hãy uống thêm một chén nữa cho đủ đôi.
Võ Tòng cũng uống cạn một chén nữa. Uống rồi liền rót một chén rượu khác mời Phan Kim Liên lại.
Phan Kim Liên cũng uống cạn chén rượu ấy.
Uống rồi thì hỏi Võ Tòng rằng :
- Tôi nghe thiên hạ đồn rằng : Thúc thúc có tư thông với một người bằng trạng tôi, diện mạo cũng giống y như tôi, không biết có chăng ?
Võ Tòng nói:
- Ấy là họ đồn huyển , xin tẩu tẩu chớ tin , tôi thuở nay có tánh không ưa những điều huê nguyệt ấy.
Phan Kim Liên nói:
- Tôi e miệng thúc thúc nói như vậy, chớ gìn lòng không đặng như vậy chăng ?
Võ Tòng nói :
- Nếu tẩu tẩu không tin lời tôi, vậy để chiều đây đại ca tôi về xin tẩu tẩu hỏi lại thì rõ biết ý tôi hết.
Phan Kim Liên nói :
- Ối thôi, tưởng là hỏi ai mới chắc, còn như thằng cha đó thì có biết đến chuyện ai đâu mà phòng hỏi, cả ngày cứ lo việc bán bánh mà thôi . Vậy xin mời thúc thúc uống thêm một chén nữa .
Nói rồi thì rót cho Võ Tòng uống một chén, còn mình cũng uống một chén.
Uống đặng năm bảy chén thì lửa dục đã bùng lên , bèn uống nữa chén rượu, còn lại nữa chén thì trao cho Võ Tòng mà rằng:
- Nếu thúc thúc có lòng tưởng tôi thì uống nữa chén rượu dư nầy .
Võ Tòng nổi giận lấy tay hất chén rượu xuống đất và nói rằng:
- Tẩu tẩu đừng có làm việc xấu xa như vậy . Tôi là Võ Tòng ngậm răng, đội tóc, đội trời, đạp đất làm người, chẳng phải như những quân bại hoại phong tục, chẳng kể nhơn luân đâu , mà tẩu tẩu phòng làm thói lang tâm cẩu hạnh với tôi như vậy . Nếu từ rày về sau tẩu tẩu không chừa chứng củ ấ t là tôi phải đánh chứ không vì đặng đâu .
Phan Kim Liên nghe nói thì hổ ngươi đứng trơ trơ một hồi, rồi nói nho nhỏ

rằng :
- Ấy là lời tôi nói chơi, xin thúc thúc chớ giận .
Nói rồi bèn bước xuống lầu đi thẳng ra nhà bếp. Lúc ấy Võ Tòng dã giận lại buồn, bèn lên giường mà ngủ.
Giây lâu Võ đại lang trở về đi thẳng vào nhà bếp, thấy vợ đương ngồi khóc thì không biết cớ gì bèn hỏi vợ rằng :
- Vậy chớ hiền thê có rầy rà với ai hay chăng ? Sao lại có bộ buồn và giận lắm vậy ?
Phan thị nói :
- Ấy cũng tại mi rước nó về làm xấu hổ cho ta .
Võ đại lang nói :
- Vậy chớ ai làm xấu hổ cho hiền thê như vậy .
Phan thị nói:
- Thuở nay không ai dám trêu hoa ghẹo nguyệt đến tôi bao giờ nay tại tướng công rước Võ nhị lang về đó đặng cho nó kiếm điều huê nguyệt chọc đến tôi như vậy, cho nên tôi tức mình lắm ?
Võ đại lang nói:
- Lạ nầy, thuở nay em tôi không có lòng ấy , sao bây giờ hiền thê lại nói như vậy ? Thôi, việc quấy phải thì tôi chưa thấy, xin hiền thê hãy nói nho nhỏ, kẻo người lân cận hay đặng, thì chúng ta phải mang xấu chớ chẳng không.
Nói rồi bèn bước lên lầu, đi thẳng tới phòng Võ Tòng hỏi rằng :
- Vậy cho hiền đệ đã ăn cơm rồi hay chưa ?
Võ Tòng biết tiếng anh mình, song chẳng làm thinh không lên tiếng. Chờ cho Võ đại lang ra rồi, thì ngồi dậy đi thẳng ra cửa .
Võ đại lang thấy Võ Tòng đi, thì lật đật chạy ra kêu lại song Võ Tòng cũng không nói chi hết, cứ làm thinh đi hoài .
Võ đại lang thấy Võ Tòng làm như vậy, thì trở vô bếp nói với vợ rằng :
- Chẳng biết cớ gì ta kêu mà nó không chịu trở lại , cứ làm thinh đi hoài , coi bộ dường như giận ai lắm vậy.
Phan Kim Liên nói:
- Ấy là vì nó hổ ngươi nên làm như vậy ấy, nào ai dám mắng chửi đến nó đâu . Từ nay về sau nếu nó có tới thì đuổi phứt đi, đừng cho nó tới nữa .
Võ đại lang nói :
- Đừng có làm như vậy, e thiên hạ chê cười .
Kim Liên nói :
- Nếu mi muốn chứa nó thì phải để tao ra, đặng cho anh em mi ở với nhau, chớ tao không chịu ở theo đồ chó như vậy đâu . Hai vợ chồng đương cải lấy với nhau. kế thấy Võ Tòng dắt hai tên quân đến dọn đồ đạc của mình thì Võ đại lang hỏi rằng :
- Vậy chớ ý gì em lại dọn đồ đi như vậy?

Võ Tòng nói :
- Thôi. Đại ca cũng chẳng nên hỏi làm chi, em đi đâu thì mặc em , không lẻ anh em mình xa nhau đâu mà phòng ngại.
Võ đại lang thấy nói như vậy thì không nói nửa , bèn để cho Võ Tòng dọn đồ đi.
Võ Tòng đi rồi thì Phan Kim Liên lại mắng Võ đại lang rằng :
- Mi tưởng em mi làm Đô đầu đó là quí lắm, cho nên mi muốn đem nó về nuôi , té ra nuôi nó ăn cho no rồi lại sanh sự , mong làm nương chuyện dâm ô, ấy có phải là mi đem qui về cho nó phá nhà chăng ?
Nói rồi lại mắng chưởi Võ đại lang đủ điều, song Đại lang cũng không nói chi hết .
Từ khi Võ Tòng đi rồi thì Võ đại lang cũng cứ lo việc bán bánh hoài , mỗi khi đi thì Kim Liên dặn dò đừng viếng thăm Võ Tòng nữa .
Ngày kia Tri huyện cho quân đi đòi Võ Tòng vào nói rằng :
- Ta có một người thân thích bên Đông Kinh , nay ta muốn sai ngươi đem lễ vật và một phong thư qua đó . Vậy ngươi chớ nài khó nhọc , giúp ta một phen , đến chừng về đây thì ta sẽ trọng thưởng.
Võ Tòng thưa rằng :
- Tôi nhờ ơn tướng đài cử , không biết lấy chi đáp nghĩa, nay gặp dịp nầy thì lấy làm mầng lắm. Vì tôi có ý muốn đi một phen cho biết xứ Đông Kinh .
Tri huyện cả mầng, khiến người sắm sửa vàng bạc, rồi làm một phong thơ giao cho Võ Tòng và hai tên quân, đặng đem qua Đông Kinh .
Khi Võ Tòng lãnh mạng ra đi thì mua rượu thịt đem đến nhà Võ đại lang, khiến hai tên quân nấu nướng, rồi dọn ra một tiệc mà từ giả anh mình.
Lúc ấy Phan Kim Liên thấy Võ Tòng đến nhà thì cũng còn muốn ve vãn nữa , bèn lật đật trang điểm, rồi bước xuống lầu xá Võ Tòng mà chào rằng :
- Thúc thúc , mấy ngày rày sao không thấy lại chơi, làm cho vợ chồng tôi trông đợi hết sức. Võ Tòng nói :
- Nay tôi có việc cần kíp lắm, nên phải đến đây, tỏ bày cùng ca ca và tẩu tẩu hay .
Phan Kim Liên nói :
- Vậy thì thúc thúc hãy lên lầu đây mà chờ tướng công tôi về rồi muốn nói chuyện chi thì sẽ nói:
- Nói vừa dứt lời kế Võ đại lang về. Anh em mừng rở nhau rồi, thì Võ Tòng khiến quân dọn rượu thịt lên mà ăn uống với vợ chồng Võ đại lang.
Đương khi ăn uống thì Võ Tòng nói với Võ đại lang rằng :
- Nay quan Huyện sai em qua Đông Kinh, đường ấy và đi về về chừng bốn năm mươi ngày. Vậy nên em đến đây trước là từ giả ca ca và tẩu tẩu, sau là xin ca ca một điều , từ khi em ra đi đây thì mọi việc đều phải nhịn nhục mà ở đời , dầu có ai hiếp đáp đi nữa thì cũng phải dằn lòng mà chờ em về rồi sẽ

hay. Còn tẩu tẩu là người khôn lanh, việc ở đời không cần gì phải dặn, xin tẩu tẩu liệu lấy mà ỡ với người ta , kẻo ca ca tôi thiệt thà, e khi không đủ việc ở đời. Duy có một điều nầy là điều cần kíp, tôi đáng dặn tẩu tẩu lắm.
Phan Kim Liên hỏi rằng :
Vậy chớ thúc thúc muốn dặn điều chi ?
Võ Tòng nói:
- Con người ở đời bề ngoài đẹp, chẳng bằng về trong tốt ; xin tẩu tẩu làm làm sao cho ca ca tôi khỏi đem dạ ưu phiền đó thì làm. Lời tục có nói rằng : Giử gìn cửa đóng then gài , dẫu mưa có tạt , tạt ngoài mái hiên.
Phan Kim Liên nghe Võ Tòng nói mấy lời thì hổ ngươi mà thành giận, bèm điểm mặt Võ đại lang mắng rằng :
- Thế khi cũng tại mi bày đặt nói chuyện gì đây, cho nên em mi mới nói như vậy. Mi không nghĩ lại mà coi, từ khi ta gá nghĩa với mi cho đến nay , cũng không điều ong bướ m chi hết, cứ giử vẹn chữ trinh mà thôi . Nay em mi nói như vậy thì xấu ta biết là dường nào !
Võ Tòng nói :
- Ấy không phải là tôi muốn làm xấu cho tẩu tẩu đâu thiệt là tôi sợ xấu, nên mới nói như vậy. Nếu tẩu tẩu ở cho đặng như lời tẩu tẩu nói đó thì tốt lắm, tôi e nói đặng mà làm không đặng, thì sanh khó cho ca ca tôi, nên tôi mới nói.
Phan Kim Lliên bước xuống thang lầu nói lớn rằng :
- Khi ta kết nghĩa với Đại lang thì không thấy mặt mốc nào đến đây eả. Bây giờ lại đến đây làm hơi cha mẹ chồng như vậy thì không đặng đâu, ta không chịu nổi đâu.
Hai anh ca Võ đại lang cứ làm thinh ăn uống, không nói chi hết .
Mản tiệc rồi, Võ Tòng vừa muốn từ giả anh mình đặng ta đi.
Võ đại lang dặn rằng :
- Như em có đi thì về mau mau kẻo qua trông đợi lắm.
Nói rồi thì rơi lụy dầm dề.
Võ Tòng thấy vậy thì cũng rơi lụy mà rằng :
- Mọi khi ca ca bán mỗi ngày là mười vĩ bánh. Vậy từ nay về sau ca ca bán mỗi ngày chừng năm vĩ thôi. Như khi nào không muốn đi bán thì ngồi nhà đây đừng đi đâu hết. Còn việc tiêu xài trong nhà thì để em châu cấp cho.
Nói rồi thì từ giả Võ đại lang xuống lầu mà đi.
Võ đại lang đưa Võ Tòng ra khỏi cửa, Võ Tòng lại dặn Võ đại lang rằng :
- Mấy lời em dặn, xin ca ca phải nhớ.
Nói rồi thì dời gót ra đi.
Từ khi Võ Tòng đi rồi thì Võ đại lang cũng làm theo lời em, mỗi ngày bán chừng năm vĩ bánh rồi về ngồi khoanh tay mà ngó mông.
Phan kim liền thấy vậy thì mắng rằng :

- Bây giờ mi nghe lời em mi, mỗi ngày đi bán năm vĩ rồi về cho sớm, đặng ngồi để trông nó cho cấp sao ? Con người ở đời sao mà ngu lắm vậy ? Không sợ người ta chê cười, mình là anh mà em khiến đâu nghe đó, không sợ thiên hạ đàm tiếu sao ?
Võ đại lang nói :
- Đèn nhà ai sáng nhà nấy, ai cười mặc ai, lời em tôi dặn, tôi cứ nghe theo.
Phan Kim Liên nói :
- Té ra mi dại hơn em mi sao ?
Võ đại lang làm thinh không nói chi cả .
Ngày kia Võ đại lang đi bán chưa về, Phan Kim Liên đứng treo tay ngoài cửa, xảy có một người đàn ông đi ngang qua.
Phan Kim Liên bỏ tay xuống trúng đầu người đàn ông ấy , làm cho người ấy rớt khăn, người ấy nổi giận, song ngó lại thấy mặt Phạn kim Liêm xinh đẹp thì đã động lòng mà bớt cơn giận dữ rồi.
Phan Kim Liên thấy người ấy không lấy chi làm giận thì chấp tay thi lễ mà rằng :
- Tôi lở rớt tay đụng nhằm quan nhơn, xin miễn chấp.
Người ấy nói :
- Không hề gì, tôi không chấp đâu .
Nói rồi thì mi lai nhãn khứ liếc ngó Phan Kim Liên một hồi rồi mới ra đi.
(Nguyên người đàn ông ấy là Tây Môn Khánh, vốn là một tay du thử , thuở nay ai ai đều kiêng mặt.)
Ngày thứ Tây Môn Khánh đến cậy mụ Vương bà là người làn cận của Phan Kim Liên xin làm mai mối, buộc cho Phan Kim Liên tư thông với mình.
Từ ấy Phan Kim Liên tư thông với Tây Môn Khánh thì cũng tình nồng duyên mặn , thệ hải minh sơn, mỗi hày hai người đều đến tại phòng Vương bà mà vậy cuộc mây mưa với nhau. Ngày kia có tên Huy Ca đến nhà Tây Môn Khánh, đặng có kiếm Tây Môn Khánh mà bán trái lê, vì Tây Môn Khánh có dặn trước. Song khi Huy Ca đến thì không gặp Tây Môn Khánh, bèn hỏi thăm mấy người ở , thì mấy người ấy cũng có ý thọc mạch nói với Huy Ca rằng :
- Gần hai mươi ngày rày, va mảng mê theo con vợ của thằng cha bán bánh ở thì Tử Thạch nhai, cho nên mỗi ngày va đều có đến tại phòng mụ Vương bà mà thông gian cùng con ấy, nếu em muốn kiếm va phải đến nhà Vương bà, đi thẳng vào phòng thì có va.
Huy Ca mới có mười lăm tuổi, tánh nết còn khờ , nghe chuyện như vậy thì cũng muốn đến đó xem chơi. Bèn quảy giỏ lê thẳng đến nhà Vương bà mà hỏi rằng :
- Vậy chớ có cậu Tây Môn ở đây chăng ?
Vương bà nói :

- Ai biết cậu Tây Môn nào ?
Huy Ca nói :
- Cậu Tây Môn là người hay ở trong phòng bà, sao bà lại nói không biết ?
Nói rồi vừa muốn đi thẳng vào phòng .
Vương bà lật đật kéo lại mắng rằng :
- Thằng chó chết, sao dám tới đây làm ngang tàng như vậy, mi muốn vào phòng ăn cắp cũa ta sao ?
Nói rồi đánh vả Huy Ca một hồi, lại giựt giỏ trái lê quăng ra ngoài đường , làm cho trái lê đổ văng đầy đường.
Huy Ca bị đánh lại bị mất trái lê thì vừa khóc vừa chưởi, chạy ra lượm trái lê ấy .
Lượm rồi, thì trở ra ngã ba , ngồi chờ Võ đại lang về, đặng có thuật chuyện Vương bà chứa vợ Võ đại lang gian dâm cùng Tây Môn Khánh .

Hồi 24
Vương bà kế dục Tây Môn Khánh
Kim Liên thuốc chết Võ Đại lang

Khi Huy Ca đứng chờ giây lâu thì Võ đại lang về đến đó .
Huy Ca kêu lại nói nhỏ các việc ấy cho Võ đại lang nghe và xúi Võ đại lang làm thế mà bắt.
Võ đại lang than rằng :
- Có một mình qua , bắt làm sao cho đặng ?
Huy Ca nói :
- Để tôi giúp với, song bây giờ anh phải cho tôi ít nhiều rồi mai đây tôi với anh bắt nó, ắt là phải đặng.
Võ đại lang nói :
- Hôm nay qua bán đặng hai quan, vậy em lấy về xài . Còn chuyện bắt đó thì tính thế nào, nói cho qua nghe thử .
Nói rồi bèn lấy hai quan tiền trao cho Huy Ca.
Huy Ca lảnh lấy tiền ấy rồi nói với Võ đại lang rằng :
- Ngày mai anh làm bánh ít ít vậy, rồi cũng gánh ra bán cầm chừng. Còn tôi đứng coi chừng, hễ Tây Môn Khánh vào nhà mụ Vương bà rồi, thì tôi chạy lại kêu, anh tới chực gần lối đó cho sẳn, đặng tôi vào gây lộn với mụ Vương bà, níu kéo mụ ấy lại ; nhơn lúc lộn xộn ấy thì anh đâm sầm chạy thẳng vào phòng, ắt là không ai ngăn trở chi hết . Làm như vậy thì bắt nó dễ như chơi, có khó gì đâu.
Võ đại lang cả mừng mà rằng :
- Kế ấy rất hay , vậy em phải ráng giúp qua làm việc ấy , đừng có quên lời.
Huy Ca vâng chịu. Hai đàng hẹn hò với nhau xong rồi thì ai về nhà nấy .
Ngày thứ, Võ đại lang cũng làm vài vĩ bánh ra bán cầm chừng, Phan Kim Liên không biết cứ giữ theo thói quen , hễ Võ đại lang đi rồi thì qua nhà Vương bà đi thẳng vào phòng mà thông gian với Tây Môn Khánh. (Nguyên lúc ấy Tây Môn Khánh đã vào phòng rồi).
Huy Ca thấy Tây Môn Khánh và vợ của Võ đại lang đều vào nhà Vương bà rồi, thì lật đật chạy ra chợ nói nhỏ về Võ đại lang rằng :
- Có rồi, có rồi. Vậy anh hãy về đứng gần lối đó coi chừng, khi tôi quăng cái giỏ của tôi ra đường, thì anh mau mau chạy đại vào phòng, không còn ai đâu mà cản trở .
Võ đại lang nghe theo, bèn gởi gánh hàng cho mấy người ngồi gần, rồi đi với Huy Ca về nhà. Đi gần đến nơi, Huy Ca khiến Võ đại lang đứng lại , còn

Huy Ca thì xông vào nhà Vương bà mà mắng rằng :
- Hôm qua mụ đánh tôi, song tôi mắc tiếc ba trái lê, nên phải chịu nhịn thua lượm lê mà về, bây giờ lê đã bán hết rồi nên tôi đến đây đánh lộn với mụ, mụ quả thiệt là một đứa hổn hào, mụ dám đánh tôi thì đánh nhau chơi.
Vương bà nghe nói nổi xung áp lại muốn đánh Huy Ca.
Huy Ca lật đật quăng giỏ ra ngoài đường, rồi lủi đầu vào bụng Vương bà, xô đẩy riết vào vách, ghịt lại chặc cứng.
Vương bà đánh bao nhiêu thì đánh cũng chẳng chịu buông.
Võ đại lang thấy giỏ văng ra ngoài đường, thì lật đật chạy thẳng vào nhà Vương bà.
Vương bà thấy Võ đại lang vào nhà thì muốn lại cản trở, song mắc Huy Ca xô đẩy vào vách, gỡ ra không đặng, túng phải la lớn rằng :
- Đại lang về đó ! Đại lang về đó ! Xin gở giùm cho tôi với.
Lúc ấy Tây Môn Khánh đương giao hoan cùng Phan Kim Liên. Nghe Vương bà kêu như vậy, thì lật đật dọn mình đặng có chạy, song ra chưa kịp thì Võ đại lang đã bước vào, điểm mặt Phan Kim Liên mắng rằng :
- Trinh tiết dữ a ! Đố bây chạy đi đâu cho khỏi .
Tây Môn Khánh kinh hải không biết tính lẽ nào cứ nhìn mặt Kim Liên hoài.
Kim Liên muốn xúi Tây Môn Khánh đánh Võ đại lang mà giải vây , bèn mắng Võ đại lang rằng :
- Đừng có làm bộ phách, nói cho kêu mà yếu như bún, hễ ai rớ tới mình thì té ngữa ra liền . Tây Môn Khánh nghe nói như vậy, thì biết Võ đại lang yếu đuối , liền đứng trên giường đạp Võ đại lang một đạp nhằm ngực té ngữa.
Tây Môn Khánh lại nhảy xuống đạp nhầu trên ngực Võ đại lang mà chạy .
Võ đại lang bị hai đạp ấy rất nặng cho nên hộc máu ra lai láng và bất tỉnh nhơn sự.
Khi ấy Tây Môn Khánh chạy ra rồi, thì Huy Ca buông Vương bà ra mà chạy mất.
Vương bà lật đật lại đở Võ đại lang dậy, còn Phan Kim Liên thì kiếm thuốc men đổ cho Võ đại lang.
Võ đại lang vừa tĩnh lại đặng, thì Vương bà và Phan Kim Liên khiêng về nhà để nằm trên lầu.
Từ ấy Phan Kim Liên cũng vào phòng Vương bà mà thông dâm với Tây Môn Khánh hoài . Còn Võ đại lang đau nằm một mình ; khát không được uống, đói không cháo ăn , muốn sống không sống , muốn thác không thác , buồn bực rên rỉ hoài.
Đến chừng Phan Kim Liên về thì Võ đại lang nói với nàng rằng :
- Vì mi nên ta ra thân thể như vầy, bây giờ mi lại bỏ ta mà đi như thế, để ít ngày em ta về đây, ta nói lại với nó, chừng ấy bọn lại ắt là không sống đặng mà vui cười với nhau. Nếu mi có trí khôn, muốn cho êm việc thì phải sửa

thói lăng loàn ấy và nuôi ta cho lành mạnh, thì chừng nó về ta sẽ che đậy tội lỗi mà giấu giếm cho mi. Nếu không thì đố mi chạy đi đâu cho thoát khỏi tay nó.
Phan Kim Liên nghe nói thì ngồi làm thinh không nói chi hết. Giây lâu lại bước xuống lầu, qua nhà Vương bà thuật lại các việc ấy cho Vương bà nghe. Đến chừng Tây Môn Khánh lại đó thì Vương bà thuật lại cho Tây Môn Khánh nghe.
Tây Môn Khánh nói :
- Việc này thiệt khó, nếu Võ đô đầu về đây, ắt là sanh việc khó cho tôi lắm.
Vương bà hỏi rằng :
- Vậy chớ cậu muốn chơi qua đường hay là muốn tính việc trăm năm ?

Hồi 25
Trộm lóng xương, Hà Cửu điếu tang
Cúng thủ cấp, Võ Tòng trí tế

Tây Môn Khánh nói :
- Ý tôi muốn tính việc trăm năm, song e Võ đô đầu về đây thì ắt là khó lắm .
Vương bà nói :
- Nếu cậu muốn tính việc trăm năm , thì phải làm như vầy..như vầy..
Tây Môn Khánh cả mừng , bèn đi mua thuốc độc rồi khiến Phan Kim Liên thuốc Võ đại lang Phan Kim Liên lãnh lấy đem về gạt Võ đại lang uống.
Võ đại lang uống vào thì lăn lộn một hồi rồi hộc máu mà thác liền.
Khi Võ đại lang thác rồi thì Phan Kim Liên lại nhà Vương bà nói với Tây Môn Khánh rằng : - Tôi ở đây tứ cố vô thân, việc chôn cất nó đó xin nhờ anh lo lắng , kẻo phận là đàn bà không biết việc chi hết .
Tây Môn Khánh nói :
- Việc nầy để đó mặc qua. Nói rồi bèn lấy bạc trao cho Vương bà cậy mua quan quách và mướn Đoàn đầu là Hà Cửu Thúc đến lo việc tẩn liệm.
Khi Hà Cửu Thúc đi gần tới nhà võ đại lang thì Tây Môn Khánh kêu lại dặn rằng :
- Nay ta cho người mười lượng bạc đây, đến chừng ngươi tẩn liệm thì thấy sao hay vậy, đừng nói chuyện chi hết.
Hà Cửu Thúc lảnh bạc và nghĩ rằng :
- Thế khi Võ đại lang bị thuốc độc, cho nên mới có điều nầy . Thôi ta cũng lảnh lấy bạc này đành để làm cơ .
Nghĩ như vậy bèn nói với Tây Môn Khánh rằng :
- Lời cậu đã dạy tôi đâu dám cải . Xin cậu chớ lo , việc ấy để mặc tôi toan liệu.
Nói rồi bèn từ giả đi tới nhà Võ đại lang .
Đến nơi thấy Phan Kim Liên thì nghĩ rằng :
- Bộ tướng Võ đại lang như vậy mà có vợ như vầy , hèn chi chẳng bị giết .
Bèn bước vào giở miếng lụa đắp mặt ra xem . Xem rồi thì té ngữa ra bất tĩnh nhơn sự .
Các người đạo tùy xúm lại đở dậy và kiếm thuốc men đổ cho Hà Cửu Thúc tĩnh lại, rồi mới khiêng về nhà .
Từ ấy việc tẩn liệm cho Võ đại lang, thì nghe cho mấy người đạo tùy lo lắng, còn Hà Cửu Thúc thì không dự đến việc ấy nữa.
Đến chừng tẩn liệm xong rồi , thì Hà Cửu Thúc cũng đem tiền đến điếu tang

. Lúc ấy cũng có mấy người lân cận đến điếu tang nữa .
Cúng quải xong rồi, Phan Kim Liên thương nghị cùng Vương bà, rồi khiến Hà Cửu thúc đem ra đồng thiêu quan tài ấy.
Hà Cửu Thúc làm y theo lời, bèn khiến đạo tùy đem ra đồng trống mà thiêu. Trong lúc lộn xộn thì Hà Cửu Thúc ăn cắp đặng hai lóng xương nhỏ , bèn gói chung với mười lượng bạc ấy, để dành ngày sau mà đối chứng.
Việc tống táng xong rồi , ai về nhà nấy. Còn Phan Kim Liên thì cũng đặt bàn mà thờ phụng theo thế thường, song mỗi ngày cũng trang điểm phấn dồi , rước Tây Môn Khánh vào phòng mà giao hoan thủ lạc.
Nói về Võ Tòng, từ khi qua tới Đông Kinh giao cắt các việc xong rồi , thì trở về thưa lại với Tri huyện.
Tri huyện cả mừng , bèn thưởng Võ Tòng một đỉnh bạc. Rồi đó, Võ Tòng thẳng đường đến Tử Thạch đặng thăm anh , té ra đến nơi ngó lên lầu thấy linh sàng thờ Võ đại lang thì trong lòng kinh hải, bèn bước tới kêu cửa.
Lúc ấy Tây Môn Khánh đương giởn cợt với Phan Kim Liên , nghe tiếng Võ Tòng kêu cửa , thì lật đật chun cửa sổ mà chuyền qua nhà Vương bà. Còn Phan Kim Liên thì thay đổi y phục, chùi lau mặt phấn rồi mới bước xuống lầu mở cửa cho Võ Tòng vào .
Khi Võ Tòng vào nhà thì Phan Kim Liên vùng khóc rống lên .
Võ Tòng nói :
- Tẩu tẩu đừng có khóc , để cho tôi hỏi đã . Vậy chớ anh tôi có bịnh chi, đau mấy ngày mà đến nổi bỏ mình ?
Phan Kim Liên nói:
- Thúc thúc ôi, đau có một chứng tức , mới có tám chín ngày, thì đã bỏ mình. Tôi chạy thầy chạy thuốc bói khoa khấn vái cũng đã hết sức , mà chẳng thấy hiệu nghiệm chi cả .
Võ Tòng nói :
- Thuở nay anh tôi không có đau bịnh tức , sao bây giờ khi không lại phát bịnh ấy , cho đến nổi bỏ mình, hay là có ai đánh anh tôi chăng ?
Lúc ấy có Vương bà chạy lại nghe tin, thấy Võ Tòng hỏi như vậy thì tiếp lấy mà đáp rằng :
- Ăn ở như Đại lang , ai mà ghét đặng, đời nào va rầy rà với ai mà bị người ta đánh. Vậy chớ Đô đầu không nghe người ta nói rằug : Thiên hữu bất trắc chi phong vân , nhơn hữu đán tịch chi họa phước. Con người ở đời chẳng khác chi con phù du, sớm còn tối mất có chừng đổi gì đâu .
Võ Tòng hỏi Phan Kim Liên rằng :
- Vậy chớ anh tôi thác đã mấy ngày rày ?
Phan Kim Liên nói :
- Còn hai ngày nữa thì đúng tuần thất thất.
Võ Tòng hỏi :

- Vậy chớ khi ấy ai mua quan tài, ai coi việc tống táng và mồ mã tại chổ nào ?
Phan Kim Liên nói :
- Khi ấy tôi như cua gảy càng, không ai giúp đở hết , nhờ có dì nầy đi mua quan quách và đi mướn Đoàn đầu là Hà Cửu Thúc lo việc tẩn liệm rồi, lại không biết đất đâu mà chôn, nên tôi tính đem ra giữa đồng mà thiêu phứt quan tài ấy đi cho tiện.
Võ Tòng nghe rồi thì từ giả Phan Kim Liên đi thẳng lới nhà Hà Cửu Thúc.
Hà Cửu Thúc thấy Võ Tòng đến thì trong ý đã biết rồi, bèn lật đật ra rước vào mà mời ngồi .
Võ Tòng nói :
- Xin mời chú đến quán rượu đây ăn uống chơi, đặng cho tôi hỏi thăm một chuyện .
Hà Cửu Thúc nói :
- Đô đầu dạy thể nào thì tôi phải vưng theo thể ấy.
Bèn vào phòng lấy cái gói của mình đã giấu bấy lâu nay vào trong lưng rồi đi theo Võ Tòng thẳng tới quán rượu .
Tới nơi, Võ Tòng mời Hà Cửu Thúc ngồi và khiến tửu bảo dọn rượu thịt mà thết đãi.
Đương khi ăn uống thì Võ Tòng rút tiêm đao ra, để tại giữa bàn ăn và nói với Hà Cửu Thúc rằng:
- Khi chú tẩn liệm anh tôi , chú thấy sự tích thể nào , xin chú nói hết cho tôi rõ . Tôi không dám làm hại đến chú . Nếu chú có ý yêm ẩm thì tôi giết chú tức thì .
Hà Cửu Thúc nói :
- Việc ấy có can chi đến tôi mà tôi phòng giấu .
Bèn lần lưng lấy cái gói ấy, để trên bàn nói với Võ Tòng rằng :
- Đó , tôi còn để dành tang tích đó .
Võ Tòng mở gói ra xem , thấy trong gói ấy có hai lóng xương và một đỉnh bạc mười lượng . Võ Tòng xem rồi hỏi rằng :
- Vì cớ gì lại có hai vật nầy ?
Hà Cửu Thúc mới thuật hết từ khi tẩn liệm tới lúc thiêu xương cho Võ Tòng nghe, rồi lại nói với Võ Tòng rằng :
- Nếu Đô đầu muốn biết cho rõ khúc trước , phải đi hỏi thăm thằng nhỏ bán lê tên là Huy Ca thì mới rõ hết đầu đuôi đặng.
Võ Tòng nói :
- Vậy thì chú hãy đi với tôi một phen chơi .
Hà Cửuu Thúc nghe theo , bèn đi với Võ Tòng thẳng đến nhà Huy Ca hỏi thăm chuyện ấy . Huy Ca mới thuật hết đầu đuôi về việc bắt dâm bôn cho Võ Tòng nghe .

Võ Tòng nghe rồi thì lật đật dắt Hà Cửu Thúc và Huy Ca đến huyện đường khống cáo việc ấy và trình gói xương với đỉnh bạc cho Tri huyện xem.
Tri huyện nghe rồi bèn hỏi lại Hà Cửu Thúc và Huy Ca thì hai người đều nói y theo lời Võ Tòng cáo .
Tri huyệt nghe rồi thì nghĩ rằng:
- Hèn chi Tây Môn Khánh đem lễ vật đến xin ta yểm ẩn án ấy. Nay ta lảnh lễ vật ấy rồi , nếu làm ngay lẻ ra thì thất tín với Tây Môn Khánh , mà anh của Võ Tòng cũng không sống lại đặng.
Nghĩ như vậy , bèn nói với Võ Tòng rằng :
- Hễ việc án mạng thì phải khám nghiệm thi hài , bây giờ thây ấy đã thiêu rồi , còn lời ngươi cũng chẳng bằng cớ chi cả. Như vậy ta xử sao đặng , chi bằng bỏ qua đi thì hay hơn .
Võ Tòng nghe Tri huyện nói như vậy thì biết thế không xong, bèn từ giả lui ra .
Đêm ấy Võ Tòng nằm không yên giấc , trằn trọc lăn lộn trông cho mau sáng , đặng có trả thù cho anh mình .
Rạng ngày Võ Tòng đưa tiền cho hai tên quân đi chợ mua rượu thịt rồi đm lại nhà Võ đại lang nói với Phan Kim Liên :
- Nay đã đúng tuần thất thất cho anh tôi, nên tôi tính mua đồ đem đến đây trước là cúng anh tôi , sau là tôi tạ ơn những người lân cận , có giúp đở trong việc tống táng ấy.
Bèn khiến hai tên quân ấy nấu nướng rồi dọn lên cúng .
Cúng rồi thì Võ Tòng đi mời Vương bà và bốn người đàn ông ở gần, đến đó ăn uống.
Đương khi ăn uống thì Võ Tòng hỏi bốn người đàn ông ấy rằng:
- Vậy chớ nội đây có ai hay chữ chăng ?
Trong bọn ấy có một người lên là Diêu nhị lang chỉ một người kia mà nói rằng :
- Có anh Hồ Chánh Khanh đây là người Lại Mục xuất thân viết chữ hay và lẹ làng lắm.
Võ Tòng nghe nói thì khiến hai tên quân đóng cửa lại rồi đứng dậy nói với mấy người ấy rằng:
- Ngày nay là ngày tôi trả thù cho anh tôi song mía sâu có đốt nhà đột có nơi , không phải tôi muốn làm hại cho các ông đâu, xin ở đây làm chứng cho tôi báo thù .
Nói rồi thì đi điểm mặt Vương bà và nạt rằng :
- Cũng tại con đỉ già nầy quyến anh rủ én cho nên anh ta mới phải thác oan .
Nói rồi lại điểm mặt Phan Kim Liên mắng rằng :
- Còn con dâm phụ nầy mi giết anh ta thể nào, phải khai ngay cho mau thì ta dung cho .

Phan Kim Liên nói :
- Thúc thúc nói như vậy chẳng là oan ức tôi lắm , chồng tôi đau tức mà thác, thì trong lân lý đều hay .
Nói chưa kịp dứt lời . Võ Tòng xốc lại nắm đầu vật xuống lại trước linh sàng, rồi khiến hai tên quân lấy viết mực đem để trước mặt Hồ Chánh Khanh .
Võ Tòng mới nói với Hồ chánh Khanh rằng :
- Việc này xin cậy ông viết giùm lời khai cho chúng nó .
Hồ Chánh Khanh vâng lời .
Võ Tòng lại rút đao chỉ trong mặt Phan Kim Liên khiến phải khai ngay .
Phan Kim Liên sợ chết phải khai thiệt đầu đuôi cho Võ Tòng nghe .
Võ Tòng nghe rồi thì lại điểm mặt Vương bà mắng rằng :
- Còn con đỉ già nầy chịu khai ngay hay chưa ?
Vương bà thấy Phan Kim Liên khai rồi , kiếm bề chạy chối không đặng cũng phải khai y như lời ấy .
Rồi đó Võ Tòng kéo Phan Kim Liên khiến quì tại trước linh sàng. Còn mình thì đứng ngay giữa bàn thờ vái rằng :
- Ngày nay em báo thù cho anh, xin anh về đây xem cho phỉ dạ .
Nói rồi liền nắm đầu Phan Kim Liên vật ngữa ra , mổ bụng lấy gan cúng Võ đại lang , rồi lại chém lấy thủ cấp khiến hai tên quân ấy gói lại.
Khi hai tên quân gói thủ cấp ấy rồi thì Võ Tòng nói với mấy người lân cận ấy rằng :
- Xin liệt vị ngồi chờ tôi trong giây phút thì tôi sẽ trở lại.
Mấy người ấy đều dạ dạ vâng lời .
Võ Tòng khiến hai tên quân giử Vương bà đừng cho đâu , rồi sách gói thủ cấp ấy đi kiếm Tây Môn Khánh.
Đến nơi , vào hỏi gia nhơn của Tây Môn Khánh rằng :
- Vậy chớ chủ mi có ở nhà chăng ?
Gia nhơn thưa rằng :
- Chủ tôi đương uống rượu với một người anh em bạn tại tửu lầu gần cầu Sư Tử .
Võ Tòng nghe nói lật đật chạy đến lầu ấy thì quả thấy Tây Môn Khánh đương ngồi uống rượu với một người anh em bạn.
Võ Tòng bước lại gần mở gói ra để thủ cấp của Phan Kim Liên nơi trước mặt Tây Môn Khánh.
Tây Môn Khánh thấy thủ cấp ấy biết là Võ Tòng vừa muốn đứng dậy mà chạy , bị Võ Tòng cản trở không cho chạy , túng thế phải đánh với Võ Tòng một hồi ước chừng vài mươi hiệp.
Tây Môn Khánh bị Võ Tòng đá một đá liền rớt xuống lầu gảy cổ chết tươi.
Võ Tòng nhảy xuống cắt lấy thủ cấp, đem về mà tế anh mình.

Khi Võ Tòng tế anh xong rồi thì nói với các người lân cận rằng :
- Nay tôi đã báo thù cho anh tôi đặng rồi , dẫu có thác thì tôi cũng không còn oán trách chi nữa. Vậy xin các ông chịu phiền đi với tôi đến tại huyện đường làm chứng cho tôi thú tội .
Mấy người ấy cũng vâng lời mà mà đi .
Võ Tòng lại kéo Vương bà thẳng đến Huyện đường đặng đối chứng .
Đến nơi , có người thông báo cho Tri huyện hay.
Tri huyện lật đật ra khách , thì thấy Võ Tòng một tay kéo Vương bà, một tay xách hai cái thủ cấp mà quì trước huyện đường .
Tri huyện hỏi rằng :
- Vậy chớ cớ chi mà lại có thủ cấp nầy ?
Võ Tòng lấy lờ khẩu chiêu dâng cho Tri huyện xem và khai thiệt các việc cho Tri huyện nghe .
Tri huyện lấy lời khai rồi thì cũng đem lòng thương Võ Tòng là người nghĩa khí , bèn khiến quân dẫn hết mấy người ấy giam lại đặng có kiếm phương giúp Võ Tòng .
Khi giam mấy người ấy rồi thì Tri huyện thương nghị cùng một người Lại Mục rằng :
- Ta nghĩ Võ Tòng là người nghĩa khí , lại có công khó với ta , cho nên ta muốn kiếm thế làm án nhẹ cho va , vậy ngươi có kế chi chăng ?

Hồi 26
Mẫu Dọa Xoa giết người làm thịt
Võ Đô đầu gặp dữ hóa lành

Lại Mục than rằng:
- Nếu muốn cứu Võ Tòng thì phải sửa lời khai va lại, mà nói rằng : Khi Võ Tòng đương tế anh mình thì Phan Kim Liên xốc lại đá đổ bàn thờ , cho nên Võ Tòng nóng giận mà đánh lở tay , đến nổi Phan Kim Liên phải thác. Khi Phan Kim Liên thác rồi thì người tư thông với Kim Liên tên là Tây Môn Khánh xốc lại đánh lộn với Võ Tòng , song đánh không lại cũng bị Võ Tòng giết luôn .
Tri huyện nghe theo, bèn làm y lời ấy.
Rạng ngày Tri huyện thăng đường làm án đánh Võ Tòng bốn mươi trượng , thích tự vào mặt mà phát phối qua Mạnh châu. Còn mấy người kia đều thả về hết.
Lúc ấy Tri huyện sai hai người Công sai đóng gông Võ Tòng mà giải qua Mạnh châu .
Đi hai mươi ngày, thì tới Thập Tự Ba, thấy có một cái quán bên đường.
Võ Tòng và hai người Công sai đều ghé vào quán đặng có ăn uống rồi sẽ đi .
Khi vào đến nơi , thấy có một người đàn bà bước ra hỏi rằng :
- Khách quan muốn ăn uống món chi ?
Võ Tòng nói :
- Trong quán có món chi ngon nhứt, thì đem ra cho chúng ta ăn .
Người đàn bà ấy nói :
- Có bánh bao nhưn thịt ngon lắm.
Võ Tòng nói :
- Đem ra chừng vài ba chục cái và múc vài bầu rượu .
Người đàn bà ấy lật đật lấy bánh bao và múc rượu đem để trên ghế .
Hai người Công sai thấy bánh thì ăn. Còn Võ Tòng bẻ bánh ra thấy thịt thì hỏi đờn bà rằng :
- Thịt nầy là thịt người hay là thịt chó ?
Người đờn bà ấy cười rằng :
- Thịt người đâu mà có, ấy là thịt bò đó.
Võ Tòng nói :
- Thuở nay tôi thường nghe thiên hạ đồn rằng : Tại Thập Tự Ba có một cái quán hay giết người mà làm thịt . Bây giờ tôi đến đây thấy bánh này thì đem lòng nghi lắm, vậy chớ chồng thiếm đi đâu ?

Người ấy đáp rằng :
- Chồng tôi buôn bán phương xa chưa về .
Võ Tòng nói:
- Nếu vậy thiếm ở nhà một mình , chẳng là buồn lắm ?
Người đàn bà ấy nghe nói như vậy thì nghĩ rằng:
- Thằng tù nầy muốn chết dám tới đây ghẹo nguyệt trêu hoa, ấy là tại mi muốn chết thì ta cho mi chết.
Nghĩ như vậy bèn nói với Võ Tòng rằng :
- Coi bộ khách quay đi cũng đà mỏi chơn, vậy thì ở lại đây nghỉ một đêm rồi mai sẽ lên đường .
Võ Tòng nghe người đờn bà ấy nói thì biết người đờn bà ấy muốn làm thịt mình, song cũng không sợ, muốn để mà xem cho biết.
Bèn hỏi người đờn bà ấy rằng :
- Rượu này lạt lắm, vậy chớ có rượu nào ngon hơn nữa chăng ?
Người đờn bà ấy đáp :
- Có rượu ngon lắm , song hễ rượu ngon thì phải có hơi gắt.
Võ Tòng nói :
- Càng gắt thì càng ngon, không hề chi đâu .
Người đờn bà ấy lấy rượu ngon đem ra . Hai người Công sai thấy rượu thì uống. Còn Võ Tòng thì kêu người đờn bà ấy xắt thịt rồi cớ ngồi ăn thịt hoài, còn rượu thì nhắm cầm chừng chút đỉnh, song không uống vào bụng vì biết là thuốc mê, cho nến để xem thế cách người đờn bà ấy làm.
Đến chừng hai người Công sai say rồi thì Võ Tòng cũng giả bộ say theo hai người Công sai ấy.
Người đờn bà ấy thấy ba người đều say thì bước ra vỗ tay mà rằng :
- Ngả rồi ! Ngả rồi !
Nói và dứt lời thì hai người Công sai đều té nhào xuống đất; còn Võ Tòng cũng làm bộ nhắm mắt mà giả té theo.
Người đờn bà ấy cười rằng :
- Đáng kiếp chưa ! Ai bảo mi dám trèo đèo mà chọc ghẹo đến ta .
Bèn bước lại trói Võ Tòng , té ra bị Võ Tòng thừa thế vật người đàn bà ấy té xuống , rồi lên ngồi trên bụng mà đánh một hồi, người đờn bà ấy chịu đau không nổi , túng phải la lớn rằng :
- Xin dung mạng cho tôi .
Võ Tòng đánh một hồi. Kế thấy có một người lờn ông bước vào nói với Võ Tòng :
- Xin hảo hớn bớt trận lôi đình, mà dung cho nó một phen , rồi lên đây cho tôi nói chuyện .
Võ Tòng thấy nói như vậy thì buông người đờn bà ấy rồi lại ghế mà ngồi. .
Người đờn ông ấy mới hỏi Võ Tòng rằng :

- Vậy chớ hảo hớn tên chi , xin cho tôi biết ?
Võ Tòng nói :
- Tôi là Võ Tòng đây.
Người ấy hỏi :
- Võ Tòng nào, hay là Võ Tòng bắt cọp nơi Kiển Dương Cang chăng ?
Võ Tòng nói :
- Phải.
Người ấy nghe nói lật đật quì lạy mà rằng :
- Tôi nghe danh Đô đầu đã lâu thì có lòng kính mến lắm, nay đặng gặp đây thiệt đã toại chí bình sanh rồi.
Võ Tòng hỏi người ấy rằng :
- Thế khi nhơn huynh là chồng của người đờn bà sát nhơn đó chăng ?
Người ấy đáp rằng :
- Phải, vì nó dại dột, nên mới xúc phạm đến Đô đầu, xin nghỉ tình tôi mà dung thứ cho nó.
Võ Tòng hỏi rằng :
- Vậy chớ nhơn huynh tên chi ? Xin cho tôi rõ .
Người ấy đáp rằng :
- Tôi là Trương Thanh, khi trước ở giử vườn rau tại chùa Quang Minh, vì có tánh nóng, cho nên giết hết thầy chùa và đốt rụi chùa ấy . Rồi ra ỡ nơi Đại Thọ Ba đặng đón người mà giựt gói .
Ngày kia có một ông già quảy gánh đi ngang qua đó, thì tôi cũng dễ ngươi là người già cả, nên mới xốc ra đánh với ông già ấy. Đánh đặng hai mươi hiệp, bị ông già ấy bắt sống mà đem về đây, rồi lại tha chết và gả con cho tôi nữa . Từ ấy tôi ở tại nhà nầy cũng noi theo nghề cũ của cha vợ tôi cứ bán rượu có bỏ thuốc mê , hễ bộ hành nào đi ngang qua đây thì cho uống rượu ấy mà lấy hết tiền bạc , lại làm thịt mà giả thịt bò, lớp thì bán thịt sống, lớp thì làm nhưn bánh bao, cho nên xứ nầy ai nấy đều biết danh vợ tôi : Tôn Nhị Nương, là người hay bỡ thuốc mà hại bộ hành , cho nên họ gọi nó là Mẫu Dược Xoa. Thường khi tôi cũng dặn nó , phải trừ ra ba bực người, chẳng nên làm hại. Một là thầy sải và đạo nhơn . Hai là những anh hùng hảo hớn lưu lạc giang hồ . Ba là những phạm nhơn bị phát phối phương xa. Tuy tôi dặn nó như vậy, song khi tôi vắng mặt rồi, thì nó cũng làm lén hoài. Ngày trước nó đã bỡ thuốc một thầy sải tên là Lỗ Trí Thâm, vừa muốn ra tay làm thịt , kế thấy tôi về tôi mới la dứt nó một hồi , rồi đem thuốc giải cho Trí Thâm tỉnh lại, và kết làm anh em với nhau, bây giờ Lổ Trí Thâm đã chiếm đặng Nhị Long sơn mà ở với Dương Chí . Đến nay nó lại xúc phạm tới Đô đầu nữa, may là có tôi về kịp, nếu trể trong giây phút nữa thì tánh mạng nó đã không còn . Nói rồi bèn kêu vợ ra mà khiển lạy Võ Tòng .

Hồi 27
Võ Tòng oai dấy An Bình trại
Thi Ân thâu lại Khoái Hượt lâm

Khi Tôn Nhị Nương lạy Võ Tòng rồi thì nói với Võ Tòng rằng :
- Thiệt khi ban đầu tôi thấy nhơn huynh là người bị phát phối thì tôi cũng không có ý muốn làm hại đến chừng nghe lời của nhơn huynh có hơi muốn ghẹo nguyệt trêu hoa thì tôi đem lòng giận , cho nên mới làm như vậy đó .
Võ Tòng nói :
- Tôi là người lòng dạ cứng cỏi lắm , không hề biết động niệm tà dâm, vì tôi đã có nghe tiếng chổ này rồi, lại trong khi ấy , tôi thấy tẩu tẩu ngó chừng cái gói của tôi hoài , thì tôi đã biết ý , cho nên nói như vậy đặng cho tẩu tẩu làm cách gì mà xem chơi , song rượu độc ấy tôi không có uống vào bụng chút nào, cũng có ý muốn trừ tẩu tẩu , đặng làm phước cho mấy người đi đường . Vì vậy cho nên mới xúc phạm đến tẩu tẩu , cũng đã nặng tay, xin tẩu tẩu miễn chấp .
Trương Thanh cả cười rồi dọn tiệc thết đải Võ Tòng .
Võ Tòng nói :
- Huynh trưởng có thuốc chi giải cho hai người Công sai tĩnh lại chăng ?
Trương Thanh nói :
- Vậy chớ Đô đầu bị tội chi phải phát phối như vầy ?
Võ Tòng thuật hết các việc giết chị dâu cho vợ chồng Trương Thanh nghe, thì vợ chồng Trương Thanh đều khen phải .
Trương Thanh bèn nói với Võ Tòng rằng :
- Nếu Đô đầu đến Mạnh châu , tôi e chịu cực không nổi đâu , chi bằng giết phứt hai đứa Công sai, rồi tôi dắt thẳng lên Nhị Long sơn nhập lỏa theo Lổ Trí Thâm thì hay hơn.
Võ Tòng nói :
- Huynh trưởng có lòng đoái thương như vậy, tôi cũng đội ơn, song tôi thuở nay hay ghét dữ ưa lành ; lại hai người Công sai đây ăn ở với tôi tử tế lắm , nếu tôi làm điều ấy , ắt là thiên lý bất dung. Vậy xin huynh trưởng cứu cho nó tĩnh lại thì là ơn trọng lắm .
Trương Thanh nói :
- Nếu Đô đầu có lòng trượng nghĩa như vậy , thì tôi cũng phải cứu tĩnh chúng nó.
Bèn khiến vợ lấy thuốc giải mà đưa cho hai người Công sai.
Giây lâu hai người Công sai tĩnh dậy nói với Võ Tòng rằng :

- Rượu ấy thiệt là ngon lắm, chúng tôi không uống bao nhiêu mà đã say mùi say mẩn , để khi tôi về đến đây , tôi cũng ghé mua nữa uống chơi .
Võ Tòng , Trương Thanh và Tôn Nhị Nương đều cả cười, rồi mời hai người Công sai ngồi lại ăn uống nữa.
Đương khi ăn uống thì Võ Tòng thuật hết các việc Tống Giang là người trượng nghĩa sơ tài cho Trương Thanh nghe .
Trương Thanh nói :
- Tôi cũng có nghe danh Tống Công Minh, thiên hạ đều gọi là Cập Thời Võ .
Mản tiệc rồi Trương Thanh dọn dẹp chổ nằm cho Võ Tòng và hai người Công sai an nghĩ .
Đêm ấy Võ Tòng thuật hết các việc bị thuốc mê cho hai người Công sai nghe. Hai người Công sai đều cả kinh và cám ơn Võ Tòng lắm.
Ngày thứ Võ Tòng muốn từ giả ra đi, hai vợ chồng Trương Thanh năn nỉ cầm ở lại đặng thết đải cho phỉ tình . Rồi lại xin kết nghĩa anh em với Võ Tòng.
Võ Tòng vâng chịu, bèn luận theo tuổi tác thì Trương Thanh lớn hơn Võ Tòng chín tuổi, cho nên Võ Tòng kính Trương Thanh làm anh.
Kết nghĩa xong rồi, Võ Tòng từ giả ra đi .
Hai vợ chồng Trương Thanh đưa Võ Tòng đi một đổi xa xa rồi mới trở lại .
Võ Tòng đi đến Mạnh châu rồi thì hai người Công sai đem tờ công văn dâng cho quan Phủ doản.
Quan Phủ doản xem tờ công văn rồi , làm tờ phê văn giao cho hai người ấy trở về.
Rồi đó quan Phủ doản khiến người dẫn Võ Tòng đến An Bình trại mà giao cho Quản dinh và Sai phát .
Khi Võ Tòng đi đến An Bình trại thì thấy có mười mấy người phạm nhơn đến nói với Võ Tòng rằng :
- Nếu nhà ngươi có thơ của ai gởi gấm , cùng là tiền bạc chi , thì cầm sẳn trên tay, đặng chút nữa Sai phát đến đây, đưa ra cho mau mà lo lót với va , dầu có bị Sát oai bổng đi nữa thì cũng nhẹ bớt cho. Nếu không tiền bạc và thơ từ chi hết , ắt là bị một trăm hèo Sát oai bổng chớ chẳng không . Vả chúng ta cũng là bọn ở tù với nhau, cho nên phải nói cho ngươi hay , đặng tính trước đi.
Võ Tòng nói :
- Liệt vị có lòng thương tôi như vậy, tôi cũng đội ơn , song tôi muốn chờ đến đó đặng coi thử thể nào . Như nó dùng lời êm ái mà xin tôi thì tôi sẽ cho , còn như nó nói cứng với tôi thì một đồng tôi cũng không lọi.
Các phạm nhơn nói :
- Nhà ngươi đừng có nói như vậy. , e khi cự không lại nó đâu . Vì lời tục có nói rằng : Hễ vào nhà thấp thì phải cúi đầu. Chi bằng giả dại qua ải , lấy của

che thân thì hay hơn.
Nói vừa dứt lời kế thấy Sai Phát bước vào , các phạm nhơn thấy Sai phát tới , thì bỡ đi tản ra hết.
Sai phát bước vào hỏi rằng :
- Thằng nào là tù mới ở đâu ?
Võ Tòng nói :
- Tù mới là tôi đây .
Sai phát nói :
- Mi cũng là một tay hảo hớn , ta nghe ngày trước mi có đánh cọp tại Kiển Dương cang và cũng có làm chức Đô đầu nữa , lẻ thì mi hiểu việc lắm. Té ra mi là thằng bất thức thời vụ , hay là mi tưởng rằng mi có tài đánh cọp thì ta phải kiêng mi chăng ? Nầy ta nói cho mi biết , mi đánh cọp là khi trước kia , chớ bây giờ mi đánh mèo cũng không đặng nữa.
Võ Tòng cả giận mà rằng :
- Mi muốn ta lo lót với mi, thì phải nói làm sao kìa , chớ nói như vậy một chữ ta cũng không cho đâu . Nói thiệt, bạc ta có hiếm trong túi đây , song ta để mua rượu mà uống , còn mi có muốn xin thì ta cho mi ít thoi mà thôi.
Sai phát nổi giận phủi đít ra đi .
Các phạm nhơn thấy vậy bước lại nói với Võ Tòng rằng :
- Tại nhà ngươi nói mấy lời ấy, chắc là Sai phát đi nói với Quản dinh đặng hại tánh mạng nhà ngươi đó .
Võ Tòng nói :
- Tôi chẳng thèm sợ nó đâu, hễ nó hiền thì tôi hiền với , nếu nó sanh dữ thì tôi cũng dữ lại.
Nói vừa dứt lời xảy có ba bốn người bước vào kêu rằng :
- Tù mới ở đâu ?
Võ Tòng nói :
- Có ông đây, chúng bây làm cái gì mà chộn rộn lắm vậy ?
Mấy người ấy làm thinh bước lại dắt Võ Tòng đến nhà khách và khiến đứng ngay trước mặt Quãn dinh.
Quản dinh khiến nấy người ấy mỡ gông cho Võ Tòng rồi nói với Võ Tòng rằng :
- Phép luật của Thái Tổ hoàng đế để lại hễ tù phát phối mới đến phải đánh một trăm hèo, kêu là Sát oai bổng.
Võ Tòng nói :
- Làm gì thì làm, song đừng căng nọc, để ta nằm cho mà đánh , nếu ta có nhúc nhích một chút, thì chúng bây đừng kêu ta là Đả hổ Võ Tòng. Ta cho chúng bây đánh ta tới chín mươi chín hèo, nếu ta có rên la một tiếng thì bất hết đi mà đếm trở lại.
Hai người ấy đều cười rằng :

- Thằng điên này muốn liều thác , vậy thì đánh cho hẳn hòi, coi thử nó chịu nổi hay không. Quân nhơn vừa lấy hèo ra, xảy có người bước đến kề miệng vào tai Quãn dinh mà nói nhỏ. Nói rồi thì thấy Quản dinh lại kiếm chuyện gở ra mà rằng :
- Võ Tòng, mi đi dọc đàng, cảm lấy sương tuyết mà mang bịnh phải chăng ?
Võ Tòng nói :
- Không , ta chẳng hề có bịnh chi hết, rượu uống đặng, thịt ăn đặng, cơm ăn đặng, đi đứng đặng và chịu đòn đặng.
Quản dinh nói :
- Thế khi thằng nầy nhiệt đà nhập lý rồi, cho nên nó phát cuồng như vậy. Thôi, hãy để dành một trăm hèo Sát oai bổng chờ nó lành mạnh rồi sẽ hay.
Tên quân cầm hèo biết ý Quản dinh, bèn bước lại nói nhỏ với Võ Tòng rằng :
- Ấy là Tướng công có lòng thương ngươi , vậy ngươi hãy nói phứt rằng có bịnh, đặng cho khỏi đòn thì hay hơn.
Võ Tòng nói :
- Chẳng có bịnh chi hết, đánh thì đánh phứt đi cho rồi, ta không thèm để thiếu đâu.
Ai nấy nghe nói đều tức cười.
Quãn dinh cũng cười rằng :
- Thằng nầy không xuất hạn đặng, cho nên nó nhiệt cực mà phát cuồng. Thôi, đừng thèm nghe nó làm chi, hãy giam về lại nơi phòng riêng cho rảnh.
Quân sĩ vâng lời, dắt Võ Tòng đến nơi phòng riêng để ở thông thả một mình , không có trăng trói chi hết .
Tên quân ấy nói với Võ Tòng rằng :
- Quản dinh có lòng thương ngươi lắm , nên mới để cho ngươi ở phòng riêng một mình , chổ này là chổ sạch sẽ và sung sướng hơn hết .
Nói rồi liền bỏ đi.
Kế mấy người phạm nhơn đến hỏi Võ Tòng rằng :
- Thế khi nhà ngươi có người thân thích nào gửi thơ từ gì cho Quản dinh , cho nên Quản dinh mới tha đánh cho ngươi như vậy ?
Võ Tòng nói :
- Tôi chẳng có ai gởi thơ từ chi hết, tại nó muốn làm sao thì làm, tôi có biết đâu.
Các phạm nhân nói :
- Nếu không có ai gửi thơ từ mà nó làm như vậy, thì chắc là nó muốn hại nhà ngươi cách khác đó.
Võ Tòng nói :
- Nó còn cách gì nữa ?
Các phạm nhân nói :

- Đến chiều đây nó đem cơm gạo hẩm mà ép ngươi ăn cho no, rồi nó dắt ngươi xuống hầm đất mà treo dộng đầu ngươi xuống hầm ấy , giây lâu thì ngươi lộn ruột mà thác.
Võ Tòng hỏi :
- Còn cách chi nữa chăng ?
Các phạm nhơn nói :
- Còn có một cách nữa, nó bắt ngươi trói lại và căng nằm ngửa ra, rồi lấy một bao cát mà dằn trên bụng, giây lâu ngươi cũng phải thác.
Võ Tòng lại hỏi rằng :
- Còn có cách chi nữa chăng ?
Các phạm nhơn nói :
- Thiếu chi cách cực khổ , song không lấy chi làm độc, duy có hai cách ấy là độc hơn mà thôi.
Nói rồi đi tản ra hết, giây lâu có một tên quân bưng đến một mâm rượu thịt ê hề, để trước mặt Võ Tòng mà rằng :
- Quản dinh sai tôi đem rượu thịt đến cho Đô đầu điểm tâm.
Võ Tòng nghĩ rằng :
- Cớ chi nó lại cho ta ăn điểm tâm nữa kìa ! Thôi, ăn thì ta ăn, đặng coi thử nó làm gì ta nào ?
Bèn ăn uống no nê rồi khiến tên quân ấy dọn mâm đi .
Khi tên quân ấy bưng mâm đi rồi, thì Võ Tòng ngồi nghĩ mà cười thầm rằng :
- Để coi nó làm cách gì , nó đã muốn hại ta sao còn cho ăn sung sướng như vầy ?
Chiều lại thấy một tên quân đem đến một mâm cơm , đầy những miếng ngon vật lạ mời Võ Tòng ăn .
Võ Tòng nghĩ rằng :
- Thế khi nó cho ta ăn no đặng đầy bụng, rồi nó treo ngược lên cho mau chết đây chăng ? Thôi , cứ thây kệ nó, chết no hơn sống thèm . Hễ nó cho ăn thì ta cứ việc ăn đầy bụng , chừng nào tới đâu sẽ hay .
Bèn ngồi lại ăn hết mâm cơm ấy . Giây lâu thì thấy có một người vác đến một cái thùng tắm , một người bưng một thùng nước nóng, đem đến mời Võ Tòng tắm rửa .
Võ Tòng nghĩ rằng :
- Thế khi nó khiến ta tắm rửa cho sạch sẻ, đặng nó có làm thịt ta chăng ? Tuy vậy ta cũng không sợ, sẳn nước đây ta cũng tắm chơi cho mát.
Khi Võ Tòng tắm rửa rồt thì lại có một tên quân đem mùng đến giăng , đem nệm đến trải, rồi nói với Võ Tòng rằng :
- Chừng nào Đô đầu buồn ngủ thì đóng cửa lại mà ngủ .
Nói rồi liền bỏ ra để Võ Tòng đóng cửa lại lên giường mà nằm và nghĩ rằng

:
- Không biết chúng nó làm cách gì mà dị kỳ như vậy ? Thôi để coi thử đêm nay nó làm thế chi đặng hại ta ?
Té ra đêm ấy cũng bằng yên vô sự .
Rạng ngày Võ Tòng thức dậy mở cửa phòng ra thì thấy tên quân ấy bưng nước rửa mặt đến cho Võ Tòng rửa.
Võ Tòng rửa rồi , thì có một tên quân khác đem rượu thịt đến mời Võ Tòng ăn uống.
Võ Tòng nghĩ rằng :
- Ln này làm cái gì lạ thiệt ! Thôi ta cũng cớ việc ních no đi .
Ăn uống xong rồi, thì tên quân ấy lại nói với Võ Tòng rằng :
- Phòng này chật hẹp, không đặng sạch sẽ, cho nên Quản dinh khiến tôi mời Đô đầu đến ở nơi phòng khác, đã rộng rải lại sạch sẽ hơn.
Võ Tòng nghĩ rằng :
- Thế khi hôm nay nó đem ta đi chổ khác đặng hại ta đây . Thôi ta cũng thử nó coi cho biết nó làm cách gì nữa . Bèn cuốn chiếu, xếp mền mà theo tên quân ấy .
Đến nơi thì thấy phòng rộng rải và sạch sẽ hơn , lại có mùng mền sẳn sàng. Võ Tòng vào phòng ấy mà ở .
Từ ấy thì ngày nào cũng có người đem rượu thịt đến cấp dưỡng cho Võ Tòng.
Ngày kia Võ Tòng đi dạo chơi , thấy các người phạm nhơn ấy làm việc nặng nề cực khổ lắm . Nhằm lúc khí trời nóng nực, mồ hôi đổ dầm mà mà cũng không dám nghĩ .
Võ Tòng thấy vội hỏi rằng :
- Coi bộ các anh mệt lắm. sao không nghĩ , tội gì làm cực khổ lắm vậy ?
Các phạm nhơn cười rằng :
- Như vầy cũng là sướng lắm, còn có người khác vì không lễ vật cho nên bị giam cầm nơi đại lao thì lại cực bằng mười cái cực ấy.
Võ Tòng nghe nói thì nghĩ rằng :
- Lạ nầy tù thì cũng đồng tù, sao lại kẻ sướng người cực như vậy ? Không biết lũ này nó muốn làm cách chi đây ?
Nghĩ như vậy bèn đi thẳng lại Thiên vương đường mà xem, thấy nói lò đốt giấy có một cái đôn đá xanh rất lớn , Võ Tòng ngồi trên đôn ấy xem chơi một hồi, rồi trở về phòng thì thấy có người đem rượu thịt đến chờ mình.
Võ Tòng cũng cứ việc ăn no như thường. Từ ấy cũng bình yên vô sự .
Cách ít ngày , Võ Tòng hỏi người đem cơm rằng :
- Vậy chớ ai khiến ngươi đem cơm cho ta ăn bấy lâu đó ?
Người ấy đáp rằng :
- Tôi là người của Quản dinh , cho nên vâng lịnh Tiểu Quản dinh đem những

rượu thịt ấy cho Đô đầu ăn .
Võ Tòng nói :
- Vả ta là tù tội, không có làm chi với Tiểu Quản dinh , vì ý gì Tiểu Quản dinh lại hậu đải ta lắm vậy ?
Người ấy nói:
- Việc ấy tôi không rõ , Tiểu Quản dinh dạy tôi cớ việc lo cơm nước cho Đô đầu, rồi năm ba tháng người sẽ nói chuyện.
Võ Tòng nói :
- Việc nầy cũng lạ, ta nghĩ không ra, ban đầu thì chẳng nói làm chi, chớ bây giờ cũng đã lâu rồi, như ta không rõ ý gì, cứ việc ăn thịt uống rượu của người hoài thì trong lòng ta cũng nhột nhạt lắm. Vậy ngươi chỉ cho ta biết Tiểu Quản dinh là người nào , đặng ta nói chuyện một đôi lời, cho biết tình ý thế nào, thì ta mới ăn của nầy đặng.
Người ấy nói :
- Tiểu Quản dinh là người ngày trước đứng nói nhỏ với Quản dinh trong khi đem Đô đầu ra đánh đó.
Võ Tòng nói :
- Thế thì ta cũng nhờ có Tiểu Quản dinh mà khỏi bị một trăm sát oai bổng đây.
Người ấy nói :
- Phãi đó.
Võ Tòng nói :
- Lạ nầy ! Vả ta là người ở Thanh Hà huyện, còn Tiểu Quản dinh là người ở Mạnh châu , hai đàng thuở nay không quen biết chi với nhau, sao Tiểu Quản dinh lại hậu đãi ta lắm vậy ? Ta nghĩ chắc cũng có duyên cớ chi đây chớ chẳng không. Nay ta hỏi ngươi một điều, vậy chớ Tiểu Quản dinh tên họ là chi thì ngươi nói cho ta biết.
Người ấy nói :
- Tiểu Quản dinh tên là Thi Ân hiệu là Kim Nhãn Bưu.
Võ Tòng nói :
- Thế khi Tiểu Quản dinh cũng là người hảo hớn, cho nên mới biết thương hảo hớn như vậy . Xin ngươi làm ơn mời người lại đây cho ta biết mặt, thì ta mới dám ăn mâm cơm nầy.
Người ấy nói :
- Tiểu Quản dinh có dặn tôi rằng : Nếu Đô đầu có hỏi thì đừng nói điều chi hết , để chờ năm ba tháng người sẽ đến ra mắt Đô đầu.
Võ Tòng nói :
- Đừng có nói láo, phải mau mau đi mời Tiểu Quản dinh lại đây.
Người ấy không chịu đi, Võ Tòng nổi nóng muốn đánh người ấy .
Người ấy sợ bỏ ra đi.

Giây lâu thì có Thi Ân bước đến lạy Võ Tòng.
Võ Tòng đáp lễ mà rằng :
- Vả tôi là người tù tội, thuỡ nay chưa biết Tiểu Quản dinh , chẳng hay ý gì Tiểu Quản dinh đã cứu tôi khỏi bị đòn lại cho tôi ăn uống rất hậu như vậy ? Vả tôi không có công ơn gì hết, nay Tiểu Quản dinh làm đến thể ấy, thì tôi lấy làm hổ thẹn trong lòng lắm.
Thi Ân nói :
- Nguyên tôi nghe danh huynh trưởng đã lâu , ngặt vì đường sá xa xuôi cho nên không thế nào mà gặp nhau đặng. Ngày nay mới gặp huynh trưởng đây, thì tôi cũng muốn làm quen lắm. Ngặt vì chưa có ơn chi với huynh trưởng, cho nên tôi thẹn lòng mà không dám ra mặt.
Võ Tòng nói rằng :
- Khi nảy người ở với Tiểu Quản dinh có nói với tôi rằng :
- Tiểu Quản dinh chờ năm ba tháng, rồi sẽ nói chuyện với tôi , chẳng biết Tiểu Quản dinh có nói lời ấy chăng ?
Thi Ân nói :
- Cái thằng ấy làm sao mà dại dột lắm vậy ! Tôi đã căn dặn nó hoài, bảo nó đừng nói cho huynh trưởng hay ; té ra nó đã nói với huynh trưởng rồi.
Võ Tòng nói :
- Tiểu Quản dinh tính cách gì làm cho tôi nghĩ nát ruột mà cũng không hiểu Tiểu Quản dinh đặng , bây giờ Tiểu Quản dinh phải nói thiệt cho tôi rõ , vậy chớ trong ý Tiểu Quản dinh muốn nói chuyện chi với tôi ?
Thi Ân nói :
- Nay đứa ở của tôi đã nói lỡ cùng huynh trưởng rồi , không lẻ tôi giấu nữa đặng nên tôi phải tỏ thiệt cho huynh trưởng nghe . Nguyên tôi có một chuyện không ai giúp nổi hết, duy có một mình huynh trưởng giúp đặng thôi, song bấy lâu tôi nghĩ vì huynh trưởng là người ở phương xa mới đến đi đường mệt mỏi, khí lực cũng đã giảm suy. Vậy xin huynh trưởng hãy an dưỡng tinh thần năm ba tháng, đặng cho khí lực sung túc đã , rồi tôi sẽ nói hết chuyện ấy cho huynh trưởng nghe.
Võ Tòng nghe nói cười rằng :
- Tiểu Quản dinh chưa rõ, để tôi nói lại cho Tiểu Quản dinh nghe . Năm ngoái tôi đau rét đã ba tháng, bịnh mới với mạnh thì tôi đi ngang qua Kiển Dương Cang lại nhằm lúc say rượu nữa. Như vậy, mà tôi còn đánh với cọp ấy , có ba thoi hai đạp cũng trừ đặng cọp ấy thay, huống chi ngày nay khí lực tôi cường mạnh mẻ như vầy , dầu Tiểu Quản dinh muốn dùng tôi điều chi thì tôi cũng làm nổi. Nếu Tiểu Quản dinh không tin thì đi với tôi đến Thiên vương đường, đặng tôi xách cái đôn bằng đá xanh đó cho Tiểu Quản dinh xem .
Thi Ân nói :

- Cha chã, cái đôn ấy nặng hơn năm trăm cân, tôi đây không ai giở nổi hết .
Võ Tòng nói :
- Thôi, Tiểu Quản dinh hãy đi với tôi lại đó xem cho biết sức mạnh của tôi thể nào.
Thi Ân nghe theo, bèn đi với Võ Tòng thẳng đến Thiên vương đường.
Võ Tòng bước lại lắc chiếc đôn ấy mà cười rằng :
- Lúc nầy tôi đã yếu gân rồi , e khi xách cái đôn nầy không nổi .
Thi Ân nói :
- Đôn ấy nặng hơn năm trăm cân, xách làm sao nổi đặng ?
Võ Tòng nói :
- Tuy vậy, để tôi xách cho Tiểu Quản dinh xem .
Bèn ôm cái đôn ấy vác lên vai đi một hồi , rồi bỗ xuống rất mạnh làm cho lún hết một thước đất. Các phạm nhơn ở Thiên vương đường thấy vậy đều kinh hải .
Võ Tòng lại xách cái đôn ấy đem ra ngoài sân mà nhồi lên trên không , làm cho cái đôn ấy rớt xuống lún đất gần một trượng, rồi Võ Tòng lại ôm đôn ấy để vào chổ cũ .
Thi Ân thấy vậy bước lại đỡ Võ Tòng ngồi lên đôn rồi quì lạy mà rằng :
- Huynh trưởng thiệt là thiên thần, chẳng phải là phạm nhơn đâu .
Các phạm nhơn thấy vậy cũng quì lạy mà rằng :
- Quả thiệt là thần nhơn .
Rồi đó Thi Ân mời Võ Tòng đến nhà riêng của mình .
Võ Tòng nói :
- Bây giờ Tiểu Quản dinh đã biết sức mạnh của tôi chưa ? Vậy Tiểu Quản dinh muốn dùng tôi điều chi , xin nói cho tôi biết .
Thi Ân nói :
- Xin huynh trưởng hãy ngồi đây chờ giây phút, đặng cha tôi ra mắt huynh trưởng rõ sẽ nói chuyện cho huynh trưởng nghe .
Võ Tòng nói :
- Nếu Tiểu Quản dinh có việc chi thì tôi cũng gánh vác mà làm thế cho . Bằng có chút chi dụ dự thì không phải là con người .

Hồi 28
Thi Ân lấy đặng Mạnh Châu đạo
Võ Tòng say đánh Tương Môn Thần

Thi Ân cã mừng mới tỏ thiệt với Võ Tòng rằng :
- Nguyên tôi cũng có học đặng võ nghệ một ít , cho nên nội Mạnh châu đều gọi tôi là Kim Nhãn Bưu, gần lối đây có một chổ rất thị tứ là Khoái Hượt lâm, chổ ấy buôn bán đông đảo lắm , cho nên tôi cũng cậy võ nghệ trong mình và tụ đặng tám chín mười đứa tù đồ , lập một cái tiệm tại đó, thì ai ai cũng đều kính sợ . Hễ có người lạ mặt đến chổ ấy, phải thưa trình và phải nói lễ lộc với tôi thì mới ở mà mua bán làm ăn đặng. Vì vậy cho nên trong một ngày tôi thâu vô các thứ huê lợi cũng có ba trăm lượng . Mới đây bị Trương Đoàn Luyện đem về một người, tên Trương Trung mình cao chín thước, thiên hạ đều gọi nó Tương Môn Thần, thằng ấy võ nghệ cao cường lắm, đến tại Khoái Huợt lâm đoạt nghề làm ăn của tôi. Khi ấy tôi cũng không chịu nhịn thua , mới đánh với nó một trận, bị nó đánh cho đến nổi mang bịnh đã hơn ba tháng mới dậy nổi . Từ ấy đến nay tôi phải giao Khoái Huợt lâm lại cho nó, đến chừng huynh trưởng đến đây , tôi cũng có lòng mầng rỡ , muốn cậy huynh trưởng báo thù, song thấy huynh trưởng đi đường mệt mõi, cho nên tôi tính để cho huynh trưởng nghĩ năm ba tháng rồi sẽ thương nghị việc ấy. Không dè đứa ở của tôi đã nói lỡ ra rồi , cho nên tôi phải thú thật cùng huynh trưởng .
Võ Tòng nghe nói thì cười rằng :
- Vậy chớ thằng Tương Môn Thần có mấy cái đầu và mấy cánh tay ?
Thi Ân nói :
- Nó cũng có một cái đầu và hai cánh tay mà thôi.
Võ Tòng nói :
- Tưởng nó có ba cái đầu, sáu cánh tay như thái tử Na Tra thì tôi mới sợ, còn như nó có một đầu hai tay thì sợ nó nổi gì ?
Thi Ân nói :
- Tuy nó có một đầu hai tay mặc dầu , song tôi là người tài mòn sức yếu, cho nên cự không lại .
Võ Tòng nói :
- Bình sanh tôi có tánh hay ghét đứa gian tà , không có đạo đức. Nếu có chuyện như vậy thì chúng ta phải đi ngay bây giờ đây .
Thi Ân nói :
- Xin huynh trưởng ngồi nán lại một chút, đặng chờ cha tôi về đây ra mắt

huynh trưởng và đàm đạo cùng nhau đã , rồi rạng ngày tôi sẽ sai người thám thính coi thử có nó ở đó thì ta sẽ đi , nếu đi vội bây giờ , e khi không có nó ở nhà, mai sau nó về nó nói anh em ta rằng rung cây nhát khỉ, thì cũng không tốt gì .
Nói vừa dứt lời , kế thấy Lão Quản dinh bước ra nói với Võ Tòng rằng :
- Tôi nghe danh Đô đầu cũng đã lâu , song chưa biết mặt đặng , đến chừng con tôi nói lại thì tôi mới hay. Nay Đô đầu có lòng tưởng đến con tôi , xin mời Đô đầu vào hậu đường đây, đặng cho tôi nói chuyện.
Võ Tòng vâng lời đi theo Lão Quản dinh và Thi Ân thẳng vào hậu đường . Đến nơi, Lão Quản dinh mời Võ Tòng ngồi .
Võ Tòng thưa rằng :
- Vả tôi là người tù tội , đâu dám ngồi ngang với tướng công.
Lão Quản dinh nói :
- Đô đầu đừng nói lời ấy, nếu Đô đầu đành lòng giúp con tôi, thì cũng là ân nhân của tôi . Vậy Đô đầu hãy ngồi lại đây đặng tôi nói chuyện.
Võ Tòng thấy Lão Quản dinh nói đã cạn lời , thì mới chịu ngồi.
Kế thấy gia nhơn dọn tiệc ra.
Lão Quản dinh rót một chén rượu trao cho Võ Tòng mà rằng :
- Con tôi chiếm chổ Khoái Huợt lâm đó , cũng không phải là ham tài háo lợi. Ấy là muốn làm cho đẹp mặt anh hùng mà thôi, chẳng dè bị thằng Tương Môn Thần cậy sức đến đoạt chổ ấy, nếu không có Đô đầu đến đây , thì chẳng biết chừng nào cha con tôi trả thù ấy đặng. Vậy xin Đô đầu hảy uống chén rượu này và chịu cho con tôi lạy bốn lạy đặng kính Đô đầu làm trưởng huynh.
Nói vừa dứt lời thì Thi Ân đã cúi đầu mà lạy Võ Tòng .
Võ Tòng cũng đáp lễ lại rồi đó hai đàng kết làm anh em.
Ngày ấy Võ Tòng vui mừng lắm, cho nên uống rượu đến nổi say mèm .
Thi Ân khiến người đở Võ Tòng lại thơ phòng an nghĩ .
Ngày thứ , cha con Thi Ân mới thương nghị với nhau rằng :
- Hôm qua Đô đầu uống rượu nhiều lắm , ắt là trúng tửu chớ chẳng không. Ngày nay không lẻ để cho Đô đầu đi , vậy hãy cầm va ở lại, đặng an dưởng tinh thần, chờ qua ngày mai sẽ hay.
Thi ân vâng lời, bèn ra thơ phòng nói với Võ Tòng rằng :
- Nay em đã sai người đi thám thính rồi, mà nó không có ở nhà ; vậy xin huynh trưởng đình lại , qua ngày mai sẽ đi.
Bèn dắt Võ Tòng đi dạo khắp nơi và đàm luận về việc võ nghệ . Đúng buổi trở về ăn cơm, thì Võ Tòng cũng còn muốn uống rượu nữa, nhưng không thấy rượu, bên làm thinh mà ăn cơm . Đến chừng ra đi tắm thì Võ Tòng hỏi tên gia đinh rằng :
- Hôm nay sao Tiểu Quản dinh đải ta lại không có rượu, ngươi biết ý gì

chăng ?
Gia đinh thưa rằng :
- Vì hôm qua Đô đầu say nhiều lắm, cho nên hồi sớm mai nầy Lão Quản dinh thương nghị với Tiểu Quản dinh rằng : Ngày nay là ngày muốn cậy Đô đầu đi , song e Đô đầu say rượu hồi hôm còn mệt , cho nên nói Tương Môn Thần không có ở nhà , ấy là muốn cho Đô đầu an dưỡng tinh thần , đặng mai có đi . Vì vậy cho nên hôm nay không dám cho Đô đầu uống rượu .
Võ Tòng nói :
- Dẩu ta có say cho mấy đi nữa , thì cũng không đến nổi hư việc .
Đêm ấy Võ Tòng nóng nảy không ngủ, trông cho mau sáng , đặng có đi .
Rạng ngày Võ Tòng thức dậy sắm sửa ra đi.
Thi Ân nói :
- Để tôi khiến gia đinh thắng ngựa cho huynh trưởng đi.
Võ Tòng nói :
- không cần gì phải đi ngựa , để tôi đi bộ cũng đặng, song cho tôi xin một điều.
Thi Ân nói :
- Nếu trưởng huynh muốn điều chi, thì em cũng phải vâng lời hết.
Võ Tòng cười rằng :
- Nếu muốn đánh cho thắng đặng thằng Tương Môn Thần thì phải ra tiệm rượu mua cho tôi uống ít chén , đặng tôi thêm sức mạnh mà đánh cùng nó.
Thi Ân nghe nói thì đáp rằng :
- Tại chổ Khoái Huợt lâm không thiếu chi tiệm rượu, trưởng huynh muốn uống bao nhiêu cũng có , song xin trưởng huynh uống chừng đôi ba chén thôi . Nếu trưởng huynh uống nhiều, tôi e cự không lại nó chăng ?
Võ Tòng cười rằng :
- Thế khi hiền đệ sợ qua say mà mất sức mạnh đi chăng ? Nầy, hễ qua say chừng nào thì lại càng thêm sức chừng nấy , cho nên khi qua đi ngang qua Kiển Dương cang thì qua cũng đã say mèm, đi đã té lên té xuống , đến chừng gặp cọp thì không biết sức mạnh ở đâu mà đến , làm cho qua đã dạn mà lại mạnh hơn nữa , cho nên qua đá có vài đá mà tọp ấy đã bõ thây.
Thi Ân nói :
- Té ra trưởng huynh có tửu lực đến đổi ấy, mà tôi không biết , tiệc rượu hôm qua tôi e trưởng huynh mệt, cho nên tôi mới nói dối như vậy , lại không dám cho trưởng huynh uống rượu nữa , chớ trong nhà rượu ngon chẳng thiếu chi . Thôi để tôi khiến trẻ đem rượu thịt theo , đặng trưởng huynh vừa đi vừa uống cho vui .
Võ Tòng nói :
- Như vậy thì vừa ý qua lắm .
Lão Quản dinh lại chọn hai mươi tên quân mạnh mẻ , đặng có theo sau tiếp

ứng Võ Tòng .
Rồi đó Võ Tòng và Thi Ân từ giả Lão Quản dinh mà đi .
Đi đặng một đỗi xa xa , thấy bên đường có một tiệm rượu , lại hai tên quân gánh rượu thịt cũng ghé vào đó mà chờ.
Thi Ân mời Võ Tòng vào tiệm ấy rồi khiến gia đinh dọn rượu thịt ra cho Võ Tòng ăn uống.
Võ Tòng ăn uống một hồi, rồi lạ ra đi nữa . Đi đặng đôi ba dặm, thì lại dừng chơn mà ăn uống , làm như vậy ba lần thì đã gần tới Khoái Huợt lâm rồi.
Thi Ân nói với võ lòng rằng :
- Đây đã gần tới Khoái Huợt lâm .
Vỏ Tòng nói :
- Vậy sao ! Thôi, em hãy đứng đây chờ, để qua vào đó kiếm nó.
Thi Ân nói :
- Nếu trưởng huynh có đến đó thì phải cẩn thận giử mình cho lắm, chẳng nên khinh địch .
Võ Tòng nói :
- Thôi, hãy bảo gia đinh dắt qua đến đó , nếu có tiệm rượu thì qua cũng ăn uống một hồi nữa rồi sẽ đối địch.
Thi Ân nghe theo, bèn khiến gia đinh dắt Võ Tòng đi , còn mình thì ở nán lại đó mà chờ.
Võ Tòng vừa đi vừa uống, đến chừng tới nơi thì đã say mèm, té lên té xuống.
Gia đinh dắt tới chỉ tiệm của Tương Môn Thần mà rằng :
- Tiệm nầy là tiệm của Tương Môn Thần đó.
Võ Tòng nói :
- Vậy thì mi hãy đi dang ra , để ta đánh nó nhào rồi thì mi sẽ lại.
Gia đinh vâng lời , kiếm đường mà đi. Còn Võ Tòng bước vào tiệm rượu thấy có một người đờn bà còn nhỏ, nhan sắc đẹp đẻ (Nguyên người đờn bà ấy là vợ bé của Tương Môn Thần).
Võ Tòng vào đến tiệm, thì ngồi trên ghế ngó người đờn bà ấy .
Người đờn bà ấy hổ ngươi day mặt qua chổ khác.
Võ Tòng vỗ ghế kêu lớn rằng :
- Bán rượu, bán rượu .
Tửu bảo chạy ra hỏi Võ Tòng rằng :
- Khách quan muốn mua bao nhiêu ?
Võ Tòng nói :
- Múc cho ta hai ống rồi sẽ tính tiền.
Tửu bảo lật đật múc rượu trao cho Võ Tòng.
Võ Tòng hưởi mùi rượu mà rằng :
- Không ngon , nến không múc thứ khác, thì ta không thèm uống.

Tửu bảo thấy Võ Tòng đã say, thì cũng có ý khi dễ , bèn làm bộ đổi thứ khác, song không đổi, đem lại cũng thứ rượu y thứ trước. Té ra Võ Tòng cũng chê nữa , túng phải múc thứ rượu ngon cho Võ Tòng uống.
Võ Tòng uống rồi thì hỏi :
- Vậy chớ chủ tiệm rượu này họ chi ?
Tửu bảo đáp rằng :
- Họ Tương.
Võ Tòng hỏi :
- Sao không gọi là họ Lý, lại gọi là họ Tương ?
Người đờn bà nghe Võ Tòng nói thì nói với tửu bảo rằng :
- Thằng cha đó uống rượu ở đâu , đến đây nói bá láp , làm cho ta phát ghét.
Tửu bảo nói :
- Thế khi nó là người ở phương xa , chưa biết danh chủ tiệm nầy , cho nên mới dám đến đây ăn nói như vậy.
Võ Tòng nghe nói thì hỏi rằng :
- Vậy chớ bây nói cái gì với nhau đó .
Tửu bảo nói :
- Uống rượu thì cứ việc uống , người ta nói chi cũng mặc người ta.
Võ Tòng nói với tửu bảo rằng :
- Mi lại bảo con mẹ đờn bà ấy ngồi lại đây uống rượu với ta cho vui.
Tửu bão nói :
- Đừng có nói bậy, ấy là vợ của ông chủ tiệm , chớ không phải là người tầm thường đâu. ?
Võ Tòng nói :
- Vợ của chủ tiệm, thây kệ chủ tiệm, lại đây uống rượu với ta trong giây phút thì cũng không can gì.
Người đàn bà ấy nổi giận mắng rằng :
- Quân chết bầm, ăn uống cho say, lại đến đây nói bá láp.
Nói rồi vừa muốn bước vào phòng , bị Võ Tòng xốc lại, nắm đầu người đàn bà ấy , rồi giở lu rượu ra đổ thóc vào đó.
Mấy tên tửu bảo thấy vậy áp lại đánh Võ Tòng, té ra cũng biết Võ Tòng xách đầu bỏ vào lu rượu hết . Còn lại hai đứa thì Võ Tòng đánh một hồi , rồi khiến đi kêu Tương Môn Thần về.
Tương Môn Thần về thấy Võ Tòng đập bể đồ đạc trong tiệm hết thì nộ khí xung thiên, xốc vào đánh với Võ Tòng.
Đánh đặng hai mươi hiệp, bị Võ Tòng đá một đá liền té nhào xuống .
Võ Tòng leo lên ngực mà loạn đã một hồi .
Tương Môn Thần chịu đau không nổi, túng phải năn nỉ xin tha.
Võ Tòng nói:
- Nếu mi muốn cho khỏi chết thì phải vâng chịu ba điều nầy.

Tương Môn Thần nói :
- Hảo hớn muốn điều chi thì tôi cũng phải vâng.
Võ Tòng nói :
- Điều thứ nhứt , mi phải đi cho khỏi Khoái Huợt lâm, giao hết tiệm này lại cho nguyên chủ là Kim Nhãn Bưu . Điều thứ nhì, hễ ta tha mi rồi, thì mi phải mời hết những anh hùng hào kiệt tại Khoái Huợt lâm này , rồi mi xin lỗi với Kim Nhãn Bưu . Điều thứ ba mi bàn giao Khoái Huợt lâm này nội ngày nay, rồi thì trở về quê quán liền không được ở Mạnh châu , từ nay về sau ta gặp mặt mi thì ta không dung thứ đâu.
Tương Môn Thần nghe nói thì cũng giận lắm, song muốn cho khỏi thác , nên phải dạ dạ vâng lời.

Hồi 29
Thi Ân lén tới Tử tù lao
Võ Tòng ra oai Thi Vân phố

Võ Tòng thấy Tương Môn Thần chịu rồi, bèn xách đầu đở dậy mà xem, thì thấy mặt mày đều sưng vù , miệng mủi đều đổ máu .
Võ Tòng mới điểm mặt Tương Môn Thần mà rằng :
- Rất đỗi là Cọp ở Kiển Dương cang kìa, ta mới đánh có ba thoi và hai đá, mà còn phải chết ngắt thay huống chi là mi, vậy phãi mau mau giao phứt cho nguyên chủ đi, đặng có trở về quê quán mà làm ăn.
Chừng ấy Tương Môn Thần mới biết là Đả hổ Võ Tòng, thì lại càng sợ hơn nữa, bèn lạy tạ xin dung.
Còn Thi Ân đem hai mươi tên quân quyết đến tiếp ứng với Võ Tòng , té ra đến nơi thấy Võ Tòng đánh Tương Môn Thần ra thân thể như vậy thì có lòng mừng lắm.
Võ Tòng thấy Thi Ân đến thì nói với Tương Môn Thần rằng :
- Bây giờ đã có mặt nguyên chủ rồi, vậy mi phải đi mời mấy người ấy đến đặng có tạ tội cùng nguyên chủ.
Tương Môn Thần vâng lời liền khiến tiểu bảo đi mời mấy người hào kiệt tại Khoái Huợt lâm đến. (Nguyên lúc ấy thì người đàn bà và ba tên tửu bảo đã ra đặng và trốn hết).
Đến chừng mấy người hào kiệt đến thì cũng năn nỉ với Thi Ân xin dung thứ cho Tương Môn Thần.
Rồi đó, Tương Môn Thần khiến tửu bảo dọn tiệc thết đãi Võ Tòng , Thi Ân và mấy người ấy .
Đương khi ăn uống thì Võ Tòng nói với mấy người ấy rằng :
- Từ khi tôi ỡ Cốc Dương huyện, bị đày đến đây thì có nghe người ta nói chổ Khoái Huợt lâm nầy có một cái tiệm rượu là của Kim Nhản Bưu sắm ra , song bị Tương Môn Thần ỷ tài cậy sức, đến đoạt ngang của người ta đi. Nay tôi làm như vầy, thế khi các ông không rõ thì tưởng Kim Nhãn Bưu là chủ tôi, cho nên binh vực như thế nhưng chẳng phải như vậy đâu, vốn tôi là người vô can, song có tánh hay ưa người lành ghét kẻ dữ, hễ thấy việc bất bình thì phải ra tay, dầu đến thác cũng không biết sợ . Nay tôi muốn giết phứt thằng này, đặng trừ một mối hại cho kẻ khác.
Các người ấy nghe nói mới biết là Võ Tòng , bèn lạy xin tha cho Tương Môn Thần và khiến Tương Môn Thần lạy Thi Ân và Võ Tòng mà tạ tội .
Khi ấy Tương Môn Thần mảng diện tàm tu, tạ lội và giao tiệm cho Thi Ân

vừa rồi, liền tom góp đồ đạc cũa mình mà chở vào một xe, rồi dắt vợ con và gia đinh đi chổ khác.
Còn Võ Tòng cầm mấy người ấy lại ăn uống đến chiều tối mới mản tiệc.
Ngày thứ Thi Ân sai người về báo cho Lão Quản dinh hay .
Lão Quản dinh cả mầng, cởi ngựa đến đó tạ ơn Võ Tòng.
Từ ấy Thi Ân sửa sang tiệm lại buôn bán như trước .
Võ Tòng ởng ở đó với Thi Ân .
Thi Ân kính trọng Võ Tòng chẳng khác chi cha mẹ .
Ngày kia Võ Tòng đương ngồi bàn luận võ kinh với Thi Ân, thì thấy có ba tên quân cởi ngựa đến hỏi rằng :
- Người nào là Đả hổ Đô đầu ?
Thi Ân biết ba tên quân ấy là quân của Trương Môn Phương đương làm quan Đô giám , bèn bước ra hỏi rằng :
- Vậy chớ các chú muốn kiếm Võ Đô đầu làm chi ?
Ba tên quân ấy đáp rằng :
- Đô giám nghe danh Võ đô đầu là người hảo hớn , nên sai chúng tôi đi mời, có thiệp người gởi đây .
Bèn trao thiệp cho Thi Ân .
Thi Ân xem rồi thì ngẫm nghĩ rằng :
- Vả Đô giám là quan trên của cha ta , mà Võ huynh là tù phát phối thì cũng thuộc về phần cai trị của Đô giám . Vậy ta phải để cho Võ huynh đi mới đặng.
Nghĩ như vậy bèn nói với Võ Tòng rằng :
- Nay có thiệp quan Đô giám đến mời huynh trưởng, vậy huynh trưởng liệu định thế nào ?
Nguyên Võ Tòng là người chất phát và ngay thẳng, nghe hỏi như vậy bèn trả lời rằng :
- Nếu người đã mời thì ta phải đi .
Bèn thay đổi phục đi với ba tên quân ấy .
Đến nơi, vào ra mắt Đô giám, Đô giám thấy Võ Tòng đến thì cả mừng mà rằng :
- Ta nghe danh ngươi là anh hùng vô địch , hay đồng sanh đồng tử với người , lại ý ta muốn kiếm một tên tùy tùng có sự cảm dõng như ngươi , cho nên ta muốn dùng ngươi làm người tâm phúc. Vậy chớ ngươi có bằng lòng hay chăng ?
Võ Tòng thưa rằng :
- Vẩn tôi là một thằng tù phát phối , nếu Tướng công có lòng đoái tưởng như vậy thì tôi cũng hết lòng hầu hạ Tướng công.
Trương Đô giám cả mừng, bèn khiến dọn tiệc thết đãi Võ Tòng.
Mản tiệc rồi thì khiến gia đinh dọn một phòng riêng cho Võ Tòng ở.

Ngày thứ lại sai người đến nói cho Thi Ân hay và lấy y phục của Võ Tòng đem về.
Từ ấy mỗi ngày đều trò chuyện với Võ Tòng, xem ra ý ở rất hậu . Vì vậy cho nên Võ Tòng không đi đâu đặng, cũng không trở về Khoái Huợt lâm mà từ giả Thi Ân nữa , song Thì Ân cũng có sai người đến thăm viếng Võ Tòng hoài.
Tù khi Võ Tòng đến ở với Trương Đô giám, thì người ngoài thấy Đô giám yêu Võ Tòng như vậy, ai ai cũng đều đem vàng bạc đến cậy Võ Tòng xin điều nọ chuyện kia , hễ Võ Tòng nói chi thì Đô giám đều nghe hết. Vì vậy cho nên Võ Tòng đặng vàng bạc lụa là bao nhiêu đều cất trong rương để nơi phòng riêng của mình .
Ngày kia Trương Đô giám dọn tiệc nơi Oan Ương lầu thưởng Trung thu, bèn kêu Võ Tòng đến đó yến ẩm.
Võ Tòng đến nơi thấy có Phu nhơn, cùng cả gia quyến của Trương Đô giám. thì lật đật quày ra.
Trương Đô giám kêu lại hỏi rằng :
- Sao ngươi lại trở ra ?
Võ Tòng thưa rằng :
- Tôi thấy có phu nhân và quí quyến đến yến ẩm cho nên tôi phải tránh.
Trương đô giám cười rằng :
- Vả ngươi là người tâm phúc của ta , chốn này cũng không có ai lạ , cho nên ta mới kêu ngươi đến đây ăn uống chơi cho vui , không can gì đầu mà phòng ngại .
Võ Tòng nói khiêm nhượng đôi ba phen nhưng Trương Đô giám cũng ép nài hoài .
Võ Tòng thấy Đô giám nói lắm thì bất đắc dĩ phải ngồi nơi góc chót hết.
Đương khi ăn uống thì Trương Đô giám lại kên con tỳ tất là Ngọc Lan, khiến ca xướng cho Võ Tòng xem, rồi lại nói với Võ Tòng rằng :
- Ta thấy nhà ngươi chưa có vợ, mà con Ngọc Lan đây cũng có nhan sắc, lại ca xướng cũng hay, nếu vầy duyên với ngươi , thì thiệt là anh hùng thuyền quyên vừa lứa lắm, cho nên ta muốn gả nó cho ngươi , đặng kết duyên phu phụ đặng ở đây với ta hoài hoài.
Võ Tòng đứng dậy thưa rằng :
- Tôi là người hèn hạ, dám đâu trông đến chuyện ấy.
Trương Đô giám cười rằng :
- Ta đã quyết, ngươi chớ chối từ , để thủng thỉnh đây rồi ta sẽ tính.
Võ Tòng uống rượu mới vừa loàng xoàng thì e mình say mà làm điều thất lễ, bèn xin kiếu lui ra. Khi Võ Tòng về đến phòng mình thì thay đổi y phục vừa muốn nằm xuống ngủ. Xảy nghe phía sau có liếng la lên rằng :
- Kẻ trộm ! Kẻ trộm !

Võ Tòng nghe la thì cũng có ý muốn lập công, bèn chạy thẳng ra hậu đường, thì thấy Ngọc Lan chạy ra chỉ cho Võ Tòng mà rằng :
- Có một thằng ăn trộm mới chạy ra huê viên kia kìa !
Võ Tòng nghe nói lật đật rượt theo, ra đến huê viên thì tăm tối không thấy chi cả.
Võ Tòng bị dây giăng té nhào xuống, liền có bảy tám tên quân áp lại đè Võ Tòng xuống mà trói lại và la lớn rằng :
- Ăn trộm đây này, bắt đặng nó rồi đây.
Võ Tòng nói lớn tiếng rằng :
- Không phải đâu, tôi là Võ Tòng .
Mấy tên quân ấy cũng không nghe, cứ việc trói Võ Tòng mà dẫn đi vừa đi vừa đánh, đánh thôi Võ Tòng đã bầm mình hết.
Đến chừng dẫn tới trước mặt Trương Đô giám, thì Võ Tòng quì lạy và thưa rằng :
- Khi tôi nghe nói có kẻ trộm, thì lật đật chạy ra, bị vướng dây té xuống , mấy người này áp lại bắt trói mà nói tôi là kẻ trộm.
Trương Đô giám nổi giận nạt rằng :
- Mi thiệt là đồ phản tặc, cho nên mi mới bị đày đến đây, nghĩ lại ta có lòng tin cậy mi thiệt là uổng lắm .
Võ Tòng thưa rằng :
- Xin Tướng công xét lại, và tôi tuy là tù tội mặc dầu, song không phải thiếu ăn thiếu mặc chi, lại tôi đã xưng mình h người hảo hớn, lẻ nào lại làm theo thói tiểu nhơn như vậy xin Tướng công xét lại cho tôi nhờ.
Trương đô giám nạt rằng :
- Mi đừng có già hàm.
Bèn khiến quân sĩ đến phòng cũa Võ Tòng đặng xét những tang vật.
Quàn h h lời đến đó thì lấy đặng một cái rương , trong rương ấy có hai trăm lượng bạc và mười cây hàng.
Võ Tòng lúc ấy sửng sốt không nói chi đặng , cứ kêu oan hoài mà thôi.
Trương Đô giám mắng rằng :
- Mi là thằng nhơn diện thú tâm , đem lòng phi nghĩa như vậy, đến nay đã có tang án sờ sờ mà mi còn kêu oan nữa sao ?
Nói rồi bèn khiến quân niêm phong tang vật ấy lại, rồi giải đến Phủ đường.
Ngày thứ , Tri phủ ra ngồi khách thì có Bộ đao quan sát dẫn Võ Tòng đến và dâng các tang vật cho Tri phủ xem.
Tri phủ xem rồi nói rằng :
- Thằng này là thằng tù phát phối, lẻ nào lại không có ăn trộm sao ? Nay có tang vật rỏ ràng , thì đã quả quyết lắm.
Võ Tòng chỉ kêu oan hoài mà Tri phủ cũng không nghe, khiến quân tra khảo đến nước.

Võ Tòng liệu bề kêu nài không đặng , thì cũng chịu án bướng đi.
Tri phủ lấy tờ khẩu chiêu rồi, thì khiến đem Võ Tòng giam vào Tử tù lao.
Khi Võ Tòng vào chốn ấy thì nghĩ rằng :
- Chẳng biết ý gì Trương Đô giám lại sắp đặt mưu kế làm hại ta như vậy ? Nếu ta ra khỏi đây thì ta quyết giết nó cho đặng.
Người giử ngục lại hành hạ Võ Tòng đến nước, dưới chơn thì mang trăng , tay thì mang xiềng, cổ lại mang thêm gông nữa.
Nói về Thi Ân hay đặng việc ấy, lật đật về nhà thương nghị cũng Lão Quản dinh rằng :
- Trương Đoàn Luyện muốn báo thù cho Tương Môn Thần, cho nên cậy Trương Đô giám sắp đặt mà hảm hại Võ Tòng, chắc là nó đã lo lót với Tri phũ đặng có quật giả thành chân, mà làm án đày Võ Tòng đi cho xa, hễ Võ Tòng đi xa rồi, ắt là Tương Môn Thần cường chiếm Khoái Huợt lâm chớ chăng không .
Lão Quản dinh nói :
- Nay Võ Tòng bị hại như vậy, cũng bởi việc Khoái Huợt lâm mà ra, bây giờ con phải xuất tiền lo lót cùng ngục tốt kẽo va bị hành hạ tội nghiệp.
Thi Ân vâng lời lấy bạc đem đến nói với ngục tốt là Khương Tiết Cấp.
Khương Tiết Cấp nói :
- Việc nầy là bởi Trương Đoàn Luyện muốn báo thù cho Tương Môn Thần . Trương Đoàn Luyện lại là thân thích với Trương Đô giám cho nên cậy Trương Đô giám bày mưu kế ấy , rồi lại đi hối lộ khắp các nơi và dặn hành hạ Võ Tòng cho đến nước, và tôi cũng biết Võ Tòng là người ngay thẳng, cho nên không nỡ hành hạ thái quá , nay có Tiểu Quản dinh đến nói, thì tôi cũng hết sức duy trì .
Thi Ân nên từ giả ra về.
Ngày thứ , Thi Ân đem rượu thịt đến cậy Khương Tiết Cấp dắt vào Tử tù lao đặng thăm Võ Tòng và cho Võ Tòng ăn uống, rồi lại nói nhỏ với Võ Tòng rằng :
- Việc nầy là Trương Đô giám muốn báo thù cho Tương Môn Thần, cho nên lập kế hảm hại trưởng huynh như vậy, xin trưởng huynh chịu cực ít ngày, đặng em tính thế giải nguy cho, nay em đã có lo hối lộ với Diệp Khổng Mục hết hai trăm lượng bạc mà khiến va giúp đỡ việc này .
Chừng ấy Võ Tòng mới biết là Trương Đô giám lập kế báo thù cho Tương Môn Thần, thì đem lòng giận lắm, lại có ý muốn vượt ngục nữa, song làm thinh không nói cho Thi Ân hay .
Khi Võ Tòng an lòng rồi, thì Thi Ân từ giả ra về.
Từ ấy mỗi ngày Thi Ân đều có đem rượu thịt cho Võ Tòng ăn.
Làm như vậy đã ba ngày, bị người tâm phúc của Trương Đoàn Luyện hay đặng, về báo cho Trương Đoàn Luyện hay.

Trương Đoàn Luyện lật đật đến nói với Trương Đô giám.
Trương Đô giám viết thư nói lại với Tri phủ.
Tri phủ sai người khác đến giử ngục, cấm không cho Thi Ân tới lui nữa .
Cách ít ngày Tri phủ làm án đánh Võ Tòng hai mươi hèo và thích tự phát phối qua An châu. Còn những vật tang ấy thì giao về Trương Đô giám, rồi đó Tri phủ khiến hai người Công sai đóng gông Võ Tòng lại mà dẫn đi.
Đi đặng một dặm vừa tới quán rượu, thì thấy Thi Ân ra đón Võ Tòng mà nói rằng :
- Tiểu đệ đứng chờ huynh trưởng cũng đã lâu .
Võ Tòng thấy Thi Ân mặt mày bị vít , tay chơn đều có ràng buộc , thì hỏi rằng :
- Mấy bửa rày sao không thấy em thăm qua . Hôm nay vì cớ gì hiền đệ lại ra thân thể như vậy ?
Thi Ân đáp rằng :
- Từ khi em đến thăm huynh trưởng ba phen, thì bị Tri phủ hay đặng, sai người đến cấm không cho em vào nữa, em vừa trở và đến Khoái Huợt lâm, thì có Tương Môn Thần kéo đến một tốp quân sĩ đánh em một hồi rồi bắt em tạ tội và giao Khoái Huợt lâm lại cho nó , từ ấy đến nay tiệm ấy đã về tay nó rồi, em lại mang bịnh đi không nổi nữa. Đến nay em nghe tin huynh trưởng bị phát phối An châu thì em gắng gượng ra đây đưa huynh trưởng lên đường và cho huynh trưởng hai cái áo bông đặng mà ngự hàn, lại có nấu sẳn hai con ngỗng đặng cho huynh trưởng đem theo ăn dọc đàng.
Nói rồi thì lấy hai con ngỗng ấy buộc vào hai đầu gông, đặng cho Võ Tòng vừa đi vừa ăn còn hai cái áo bông thì mang trên vai Võ Tòng , rồi lại nói nhỏ với Võ Tòng rằng :
- Trong gói áo bông ấy có bạc, xin huynh trưởng giử lấy mà xài dọc đường, đừng để cho hai thằng Công sai ấy ăn cắp, em coi bộ hai thằng ấy có ý muốn làm dữ với huynh trưởng chớ chẳng không.
Võ Tòng gặt đầu nói rằng :
- Qua đã biết ý rồi, song qua không sợ nó đâu, em hãy về mà an nghỉ, đừng lo đến việc qua nữa, vì qua có sức chống trả với đời đặng.
Thi Ân rơi lụy, từ giả Võ Tòng mà trở lại.
Võ Tòng đi đặng vài dặm, thì nghe hai người Công sai nói với nhau rằng :
- Đi đã tới đây rồi, sao còn chưa thấy hai người kia đến ?
Võ Tòng nghe nói thì cười thầm rằng :
- Thế khi quân này nó muốn vuốt râu cọp chớ chẳng không . Thây kệ nó, để nó làm chi thì làm đi coi thử . Bèn vừa đi vừa xé thịt ngỗng mà ăn, không thèm mời đến hai Công sai ấy . Đi đặng tám chín dặm thì thấy hai người cầm phát đao đứng đón giữa đường, thấy hai người Công sai thì mừng rỡ và nói to nhỏ với nhau , rồi cũng đi theo sau hai người công ai ấy.

Đi vài dặm nữa thì đến một cái cầu , bên cầu có tấm bảng đề ba chữ Thi Vân phố .
Võ Tòng thấy có sông thì giả bộ bảo hai người Công sai rằng :
- Chẳng hay sông này là sông chi ?
Hai người Công sai đáp rằng :
- Vậy chớ mi đui hay sao mà không thấy ba chữ Thi Vân phố đó .
Võ Tòng dừng chơn lại mà rằng :
- Cho tôi rửa tay và uống nước một chút.
Hai người cầm đao mới vừa bước lại gần, Võ Tòng nạt một tiếng đá luôn hai người ấy đều nhào xuống sông .
Hai người Công sai thấy vậy cả kinh vừa muốn chạy xuống cầu thì Võ Tòng nạt lên một tiếng, liền bẻ gông xiềng mà rượt theo hai người ấy bắt đặng xách đầu trở lại đầu cầu lấy đao chém quách. Còn hai người bị té xuống sông leo lên được vừa muốn tẩu thoát thì bị Võ Tòng rượt theo chém chết một người và bắt sống một người mà hỏi rằng :
- Sự tích làm sao, ai sai mi đến đây, mi phải nói thiệt đi thì ta dung thứ cho.
Người ấy đáp rằng:
- Nguyên hai đứa tôi là đồ đệ của Tương Môn Thần, nay vâng lời thầy đi với hai người Công sai đặng có giết Đô đầu.
Võ Tòng hỏi rằng :
- Bây giờ thầy mi ở đâu ?
Người ấy đáp rằng :
- Thầy tôi ở nhà Trương Đô giám, người có dặn tôi rằng : Hễ giết đặng Đô đầu rồi thì trở về tại đó thông báo cho người hay.
Võ Tòng nghe rồi thì chém người ấy một đao chết tốt , rồi kéo hết bốn cái thây ấy bỏ xuống sông.
Lúc ấy Võ Tòng đứng trên cầu suy nghĩ rằng :
- Nay ta đã giết bốn thằng này rồi, song chưa trừ đặng Trương Đô giám, Trương Đoàn Luyện và Tương Môn Thần thì còn ức trong lòng lắm.
Nghĩ như vậy bèn trở lại Mạnh châu thành.

Hồi 30
Oan Ương lầu , Trương Đô giám bị giết
Ngô Công lảnh, Võ hành giả đi đêm

Võ Tòng về đến Mạnh châu thì trời đã huỳnh hôn rồi, bèn thẳng tới phía sau vườn của Trương Đô giám, leo tường mà vào núp nơi tàu ngựa một hồi, xảy nghe phía sau có tiếng một cửa thì Võ Tòng đúng núp bóng đến mà chờ cho người ấy đi qua khỏi rồi lén bước vào, đến chừng người ấy trở vô, thì Võ Tòng vào nhà rồi. Người ấy lên giường nằm ngủ, bị Võ Tòng nhãy lên đè trên ngực người ấy mà hỏi rằng :
- Mi biết ta chăng ?
Người ấy nghe tiếng thì biết là Võ Tòng , bèn năn nĩ rằng :
- Đại ca ôi, tôi là người vô can chẳng có lòng chi muốn hại đại ca hết, xin đại ca xét lại cho tôi nhờ.
Võ Tòng hỏi rằng:
- Mi nói cho thiệt ta không giết mi đâu, vậy chớ Trương Đô giám tại đâu thì mi chỉ ta.
Người ấy đáp rằng:
- Hôm nay Trương Đô giám đương uống rượu với Trương Đoàn Luyện và Tương Môn Thần tại nói Oan Ương lầu .
Võ Tòng nói :
- Mi phải nói cho thiệt, nếu có gian giấu thì ta giết liền .
Người ấy đáp rằng :
- Tôi không dám nói giấu đâu.
Võ Tòng nghe rồi chém người ấy một đao chết tốt , rồi đi thẳng tới nhà trong, tuốt lên Oan Ương lầu, vừa gặp hai con a hoàn thì Võ Tòng cũng chém luôn hết .
Đến chừng lên tới oan ương lầu rồi nghe ba đứa ấy còn đương đàm luận về việc ấy.
Tương Môn Thần nói :
- Ta đã có dặn hai tên đồ đệ tôi , hễ giết đặng nó lại trở về đây thông báo.
Võ Tòng nghe rồi thì trong lòng nổi giận vác đao xốc lại mà chém Tương Môn Thần.
Tương Môn Thần trở tay không kịp, bị Võ Tòng chém xuống một đao đứt hai khúc.
Trương Đô giám và Trương Đoàn Luyện cả kinh vừa muốn thoát thân, song vì say rượu chạy không đặng cho nên bị Võ Tòng giết chết và cắt luôn ba cái

thủ cấp .
Khi ấy Võ Tòng thấy sẵn rượu thịt thì ăn uống rồi lấy máu đề vào vách rằng :
- Người sát nhơn đây là Đả hổ Võ Tòng .
Đề rồi thì bước xuống lầu, nghe tiếng Phu nhơn nói rằng :
- Cái vi quan nhơn đều say té ngã đùng đùng trên lầu , sao gia đinh đâu không lên đỡ các ông.
Nói vừa dứt lời thì có hai tên gia đinh bước lên lầu, Võ Tòng đứng núp chổ tối mà xem, thấy người ấy là người bắt mình khi trước bèn để cho hai người ấy qua khõi, rồi chạy theo chém mỗi người một đao chết hết. Rồi đó Võ Tòng lại thẳng về phòng mà chém Phu nhơn và thẳng ra nhà bếp chém hết gia quyến của Trương Đô giám ; rồi mỡ cữa chạy thẳng qua phía Đông.
Lúc ấy trời còn mờ mờ, Võ Tòng cũng đã mệt mỏi rồi, xãy thấy một cái miếu nhỏ, Võ Tòng bước vào miếu lấy gói gối đầu mà nằm, mới vừa nhắm mắt thấy ngoài miếu thọc vòng vào mà giựt Võ Tòng , liền có bốn người áp lại đè Võ Tòng mà trói ; khi trói Võ Tòng rồi thì bốn người ấy nói nhau rằng :
- Thằng nầy mập lắm, vậy chúng ta phải giải nó về cho đại ca.
Ntói rồi thì vác đao của Võ Tòng và kéo Võ Tòng đi chẳng khác chi là dắt dê.
Đến noi, bọn ấy dẫn Võ Tòng vào một cái nhà tranh kia đem thẳng lên chổ làm thịt.
Võ Tòng kể chắc là không khõi chết, bèn ngẫm nghĩ rằng :
- Nếu khi ấy ta dè bị thác như vầy thì ta đã đến Mạnh châu phủ mà thú tội, đặng để danh đời sau thì hay hơn.
Bốn người ấy xách gói Võ Tòng đem vào nhà mà kêu rằng :
- Đại ca và tẩu tẩu thức dậy mà xem , đêm nay chúng tôi bắt đặng một thằng mập lắm .
Nói vừa dứt thì nghe có một người nói rằng :
- Khoan làm thịt đã , để ta xem lại cho biết người ấy quen lạ thể nào .
Giây lâu thấy một người đàn bà đi với một người đàn ông, bước ra xem thấy Võ Tòng thì người đàn bà ấy nói rằng :
- Người này sao giống Võ thúc thúc lắm vậy .
Người đàn ông bước đến xem lại thì nói rằng :
- Quả nhiên là hiền đệ rồi.
Võ Tòng xem lại người ấy , té ra là Trương Thanh và Tôn Nhị Nương, bèn kêu la rằng :
- Đại ca và tẩu tẩu cứu em với !
Trương Thanh lật đật mở trói cho Võ Tòng.
Võ Tòng mặc đến qnần áo rồi thì Trương Thanh mời Võ Tòng vào nhà mà

hỏi rằng :
- Vậy chớ hiền đệ đi đâu đây mà đến đổi thân thể như vậy !
Võ Tòng mới thuật hết đầu đuôi cho vợ chồng Trương Thanh nghe.
Khi bốn người thủ hạ của Trương Thanh nghe mấy lời Võ Tòng thuật lại , thì biết là Võ Đô đầu bèn lật đật quì xuống một lượt mà thưa rằng :
- Mấy đứa tôi là thủ hạ của Trương đại ca đây , nhơn vì bị thua cờ bạc , cho nên phải vào rừng kiếm chác . Trong khi chúng tôi thấy ca ca đi theo đường nhỏ mà vào miếu thổ địa , thì không biết là ai, cho lên mới dám xúc phạm đến ca ca như vậy, nhưng nhờ có lời dặn của đại ca tôi , cho nên mới bắt sống mà đem về đây, nếu không có lời ấy thì tánh mạng của ca ca đã bị hại trong khi đó rồi.
Bây giờ chúng tôi xét biết lại thì mình thiệt là hữu nhãn vô châu , xin ca ca lấy lòng đại độ dung thứ cho chúng tôi nhờ.
Trương Thanh cười rằng :
- Từ khi hiền đệ ra đi thì vợ chồng qua cũng lo sợ phập phòng nên mới dặn chúng nó, hễ gặp mối thì bắt sống , nếu không có lời dặn ấy thì tánh mạng hiền đệ h không còn .
Tôn Nhị Nương nói :
- Ấy cũng may cho chúng bây lắm , khi ấy thúc thúc đương cơn mỏi mệt, lại trong mình có bị bổng sang , cho nên chúng bây mới bắt đặng như vậy, nếu không mỏi mệt và không bị đòn , thì dẫu cho chúng bây có năm mươi đứa đi nữa , cũng không lại gần thúc thúc đặng , huống chi là có mấy đứa bây.
Mấy người ấy cứ lạy lục Võ Tòng hoài .
Võ Tòng đở dậy mà rằng :
- Chúng bây đã thua hết tiền rồi , để ta cho ít nhiều đặng chia nhau mà đi đánh nữa .
Nói rồi bèn mở gói lấy mười lượng bạc trao cho bốn người ấy về khiến chia đồng với nhau .
Bốn người ấy cả mừng lạy tạ Võ Tòng rồi lui ra .
Rồi đó Tôn Nhị Nương nói với Võ Tòng rằng :
- Hôm trước thúc thúc đương say mà thắng đặng Tương Môn Thần thì kẻ qua người lại đều đồn đãi khen nngợi . Lại có người thương khách ở lại Khoái Huợt lâm thuật rõ chuyện thúc thúc đánh Tương Môn Thần cho tôi nghe. Từ ấy đến nay , tôi cũng hỏi thăm hoài, nhưng không biết nông nổi của thúc thúc thể nào. Nay thúc thúc đến đây thì lòng tôi mầng rỡ vô cùng. Vậy thúc thúc hãy ra nhà khách mà an nghỉ.
Trương Thanh dắt Võ Tòng vào nhà khách dọn phòng cho Võ Tòng ngũ.
Còn vợ chồng Trương Thanh lo việc nấu nướng đặng có thết đãi Võ Tòng.

Hồi 31
Võ hành giả đương say đánh Khổng Lượng
Cẩm Mao Hổ vì nghĩa thả Tống Giang

Nói về thành Mạnh châu nơi nhà Trương Đô giám . Khi Võ Tòng chém giết đó , thì có một tên gia đinh trốn khỏi .
Qua đến canh năm mới dám ló ra , mà la lên cho lân lý hay .
Rạng ngày lại đến quan Tri phủ cáo báo .
Tri phủ cả kinh hỏa tốc sai người đến nhà Trương Đô giám khán nghiệm tử thi .
Khán nghiệm xong rồi thì người ấy làm tờ phúc bẩm báo cáo rằng :
- Khi ban đầu chắc là nó vào nhà tàu ngựa mà giết hết một người giữ ngựa, rồi thẳng vào nhà bếp giết hết hai con a huờn, lại lên lầu giết Trương Đô giám , Trương Đoàn Luyện, Tương Môn Thần và hai tên quân hầu , rồi lấy máu mà đề tám chữ nơi vách phấn như vầy "Kẻ sát nhân là Đả hổ Võ Tòng" rồi lại vào phòng mà giết phu nhân , Ngọc Lan , hai mụ vú và hai đứa con gái của Trương Đô giám . Cả hết vừa nam vừa nữ là mười lăm mạng , nó lại đoạt thủ hết sáu cái chén rượu bằng vàng nữa .
Tri phủ xem tờ phúc bẩm rồi thì khiến kiểm điểm quân bộ đạo rượt theo bắt Võ Tòng.
Ngày thứ lại có Bảo Chánh nơi Phi Vân phố đến báo với Tri phủ rằng :
- Hôm qua có bốn người bị giết tại Phi Vân phố .
Tri phủ cả kinh , lật đật tư tờ cho Huyện úy , khiến đến tại Phi Vân phố vớt bốn cái thây ấy lên đặng khán nghiệm , té ra bốn người ấy thì biết có hai người Công sai, còn hai người kia thì không biết , bèn truyền sắm quan quách mà tẩn liệm, lại truyền đóng cửa thành ba ngày đặng có giục soát các nhà coi thử có chứa Võ Tòng hay không.
Tuy lục soát khắp nơi nhưng cũng không gặp đặng, liền vẽ diện mạo của Võ Tòng mà truyền rao các nơi rằng :
- Như ai biết Võ Tòng ở đâu , đến đây cáo báo sẽ đặng thưởng ba ngàn quan. Như ai có ý giấu giếm và chứa Võ Tòng trong thì thì cũng đồng tội.
Truyền vậy mà cũng không ai bắt đặng hết.

Nói về Võ Tòng tại nhà Trương Thanh đã ba ngày rồi .
Đến chừng Trương Thanh hay đặng lời truyền rao ấy thì nói với Võ Tòng rằng :
- Hiền đệ ôi, chẳng phải là tôi sợ liên can mà không muốn cho hiền đệ ở đây

, ngặt vì bây giờ phép quan tầm nả nghiêm nhặt lắm, cho nên tôi e hiền đệ ở đây không yên . Nay tôi muốn chỉ cho hiền đệ một chổ đặng ẩn thân, song chưa biết hiền đệ có bằng lòng hay không .
Võ Tòng nói :
- Mấy ngày rày tôi đang lo sợ ngài ngại chắc là ở đây không yên . Như ca ca biết chổ nào ỡ đặng, xin chỉ giùm cho tôi, lẻ nào tôi lại không chịu, song không biết từ đây đến đó gần xa thể nào ?
Trương Thanh nói :
- Tại địa phận Thanh châu có một hòn núi tên là Nhị Long sơn, núi ấy có một cái chùa là Bửu Châu tự, chùa ấy có anh tôi là Lổ Trí Thâm và một người hảo hớn là Dương Chí , chiếm cứ bấy lâu mà quan quân không làm chi nổi , nếu hiền đệ đến đó náo nương thì chắc đặng an ổn, chẳng cần gì phải đi đâu làm chi . Vả lại từ đây đến đó cũng chẳng bao xa, hai người ấy thường hay gởi thơ khiến tôi nhập lỏa , song vì tôi còn mến chổ nầy , cho nên chưa muốn ra đi . Bây giờ nếu hiền đệ bằng lòng thì tôi làm một phong thơ cho hiền đệ đem đến đó, thì chắc là nhập lỏa đặng.
Võ Tòng nói :
- Nói như đại ca cũng phải, bây giờ tôi đến đó ẩn thân thì hay hơn, xin đại ca viết thơ đặng cho tôi đi nội ngày nay.
Trương Thanh lật đật viết thơ trao cho Võ Tòng.
Võ Tòng vừa muốn từ giả vợ chồng Trương Thanh mà đi, thì Tôn Nhị Nương nói với Trương
Thanh rằng :
- Sao tướng công dám để cho thúc thúc đi như vậy , tôi e chẳng khỏi bị bắt đâu.
Võ Tòng nói :
- Không hề chi mà sợ, không lẻ mọi người đều biết mặt tôi hết ?
Tôn Nhị Nương nói :
- Các nơi đều có đồ hình của thúc thúc, lại trên mặt thúc thúc có thích tự đó, tôi e thúc thúc không khỏi bị bắt.
Trương Thanh nói :
- Vậy thì hiền thê hãy lấy hai miếng thuốc dán đặng cho thúc thúc dán bịt chổ thích tự lại, thì họa may không ai biết đặng .
Tôn Nhị Nương cười rằng :
- Không được đâu ! Con mắt người ta là ngọc, lẻ nào làm dối như vậy đặng. Tôi có một kế, song không biết thúc thúc có chịu hay không ?
Võ Tòng nói :
- Tôi đã muốn đào tai tị nạn, dẫu tẩu tẩu chỉ bảo điều chi khổ cực cho mấy đi nửa, thì tôi cũng phải nghe.
Tôn Nhị Nương cười rằng :

- Hễ tôi nói ra thì xin thúc thúc chớ giận.
Võ Tòng nói :
- Vậy tẩu tẩu hãy nói đi.
Tôn Nhị Nương nói :
- Năm trước có một lão thầy sải đến đây bị tôi giết mà làm thịt, cho nên còn lại những y phục, giới đao, thiền trượng và các món tùy thân trong việc tu hành. Bây giờ sẳn có các vật ấy nếu thúc thúc muốn tị nạn, phải cạo đầu làm thầy sải thì mới khỏi lo sợ phập phồng. Vả lại niên kỷ của thúc thúc và niên kỷ của thầy sải ấy cũng bằng nhau . Hễ gặp tra hỏi điều chi, thúc thúc cứ lấy theo pháp danh nó mà nói, thì chắc là không có việc chi hết.
Trương Thanh nghe nói vỗ tay cười rằng :
- Phải lắm ! Phải lắm ! Vậy mà tôi quên lửng đi. Bây giờ tính như vậy cũng xong , xin hiền đệ nghe theo lời ấy.
Võ Tòng nói :
- Tính như vậy cũng phải, song e bộ tướng tôi không giống người tu hành.
Trương Thanh nói :
- Vậy thì mặc áo quần vô đặng coi thử thể nào .
Nói rồi bèn khiến Tôn Nhị Nương vào phòng lấy áo quần ấy cho Võ Tòng mặc.
Võ Tòng mặc rồi thì xem cũng vừa vặn và cũng giống người tu hành lắm.
Trương Tlanh bèn lấy giới đao cạo đầu cho Võ Tòng.
Cạo rồi Võ Tòng lấy kiếng soi mặt thì cười ngất .
Trương Thanh hỏi :
- Sao hiền đệ lại cười ?
Võ Tòng nói :
- Tới thấy việc giả mà giống như việc thiệt, cho nên tôi cười.
Trương Thanh nói :
- Bây giờ việc đã gấp rồi không nên chậm trể , vậy hiền đệ hãy trao mấy cái chén vàng của Trương Đô giám lại cho tôi, đặng tôi khiến gia đinh đem bán lấy bạc mà đi đường.
Võ Tòng nghe theo.
Võ Tòng ăn uống no nê rồi từ giả vợ chồng Trương Thanh, quảy gói ra đi.
Khi ra đi thì Trương Thanh dặn rằng:
- Việc đi đường sá không phải là dễ gì, vậy hiền đệ chẳng nên uống rượu cho say sưa và chẳng nên tranh đấu với ai, vì trong việc giả chơn thì mình biết lấy mình, chớ người lạ thấy hình dạng như vậy thì ai ai cũng ngờ mình là người tu hành. Vậy hiền đệ mọi việc đều phải nhịn nhục, đứng có nóng nảy như củ mà người ta dòm biết sự giả của mình. Còn khi đi đến Nhị Long sơn rồi thì phải gởi thơ cho tôi hay, đặng tôi tính việc đoàn tụ với nhau một chổ , chớ vợ chồng tôi ở đây không phải là trường cửu chi kế đâu.

Võ Tòng vâng !ời, từ giả quảy gói ra đi.
Vợ chồng Trương Thanh đưa ra một đổi xa xa đứng nhắm Võ Tòng đi đã xa rồi, thì vợ chồng Trương thanh đều khen rằng :
- Thiệt giống tạc là một vị hành giả , chắc không ai hiểu thấu.
Nói rồi thì vợ chồng đều trở về.
Còn Võ Tòng đi đến chiều tối mới tới ngã tư Đại Thọ, phần thì trời tối , phần thì không biết đường , lại thêm không gặp ai mà hỏi, nên đánh liều cứ đi theo đường thẳng.
Đi đến trăng mọc mới tới một hòn núi kia.
Võ Tòng lần hồi lên núi và đi và xem cỏ cây trên núi ấy.
Khi đương xem , xãy nghe phía bên tả có tiếng cười rân, thì Võ Tòng nghĩ rằng :
- Trời thì tối , mà chổ nầy là chổ non cao , lẻ nào lại có ai đến đây làm chi mà cười giỏn như vậy, chắc là ma quỉ muốn chọc ghẹo ta đây chứ chẳng không ?
Bèn bước lại phía ấy xem , thì thấy có một cái thảo am , rộng lớn ước chừng vài chục căn, trong ấy có một vị đạo nhơn đương nằm trước am xem trăng và giỡn hớt với một người đàn bà .
Võ Tòng thấy vậy nổi giận nghĩ rằng :
- Người tu hành mà làm thói xấu như vậy, thiệt cũng đáng giết mà trừ bớt tệ lục đi .
Nghĩ như vậy bèn rút đao cầm tay bước tới gõ cửa, thì lại thấy trong ấy có một tên đạo đồng bước ra nạt rằng :
- Đi đâu mà gõ cửa chừng này có chuyện chi thì nói cho mau .
Võ Tòng nổi giận chém đạo đồng một đao đầu rơi xuống đất .
Đạo nhơn ấy nghe tiếng đạo đồng ngã, ngó lại thấy sự thể như vậy, thì nổi giận chạy vào am , xách gươm ra và nạt Võ Tòng rằng :
- Mi ở xứ nào, sao dám cả gan đến đây giết đạo đồng của ta như vậy ?
Võ Tòng cười rằng :
- Nếu mi muốn thác như nó thì ra đây mà nạp mình.
Nói rồi liền hươi đao xốc lại mà chém đạo nhơn ấy. Hai đàng đánh nhau mới đặng mấy hiệp, Võ Tòng dụng thế phá đỉnh , đạo nhơn ấy chém xuống một gươm, té ra bị Võ Tòng tránh khỏi, rồi quay lại chém đạo nhơn ấy rụng đầu .
Khi Võ Tòng chém đạo nhơn ấy rồi , thì kêu lớn rằng :
- Bớ người đờn bà trong am, hãy ra đây cho ta nói, ta không chém giết gì đâu .
Vừa nói vừa đi đến trước am.
Người đàn bà ấy vội vã quì lạy mà xin dung mạng cho mình.
Võ Tòng nói :
- Đừng lạy, đừng lạy, hãy nói tên hòn núi nầy, tên họ đạo nhơn ấy và tên họ

của nàng cho ta nghe .
Người đàn bà ấy khóc mà thưa rằng :
- Tôi là con gái của Trương thái công ở dưới chơn núi Ngô Công lảnh đây . Còn am nầy là của ông bà tôi lập ra đặng cho có người ở gìn giử mồ mả .Còn đạo nhơn ấy là người ở đâu không biết, ngày trước đến nhà tôi xin ngủ nhờ, lại xưng mình thông việc âm dương, thạo nghề phù thủy, cha tôi cũng vui lòng thết đải tử tế , lại dắt đến phần mộ nầy mà cậy nó coi phong thủy , rồi cầm nó ở lại năm ba ngày, cho nên nó ra vào quen thuộc , khi nó thấy mặt tôi thì không tính việc đi đâu hết . Ở đặng ba tháng , rồi nó lập thế giết cha mẹ và anh chị của tôi hết; nó lại hãm hiếp và ép tôi phải lên am này ở với nó. Đạo đồng mà sư phụ mới giết đó, cũng là bị đạo nhơn ấy bắt ép đem lên đây. Còn đạo nhơn ấy tên họ là chi thì không biết, nó xưng hiệu là Ngô Công vương đạo nhơn.
Võ Tòng hỏi :
- Vậy chớ nàng có bà con xa gần gì hay không ?
Người đàn bà ấy thưa rằng :
- Tôi cũng có bà con, nhưng họ quê mùa, cớ lo việc ruộng nương, không ai dám xướng ra tranh giành với đạo nhơn ấy.
Võ Tòng lại hỏi rằng :
- Đạo nhơn ấy có của cải gì hay không ?
Người đờn bà ấy thưa rằng :
- Bạc của nó cũng đặng vài trăm lượng.
Võ Tòng nói :
- Vậy nàng hãy lấy hết tiền bạc ra, đặng ta nổi lửa đốt am này .
Người đờn bà ấy hỏi rằng :
- Thầy muốn dùng rượu thịt hay chăng ?
Võ Tòng nói :
- Như có thì ta cũng dùng.
Người đờn bà ầy nói :
- Vậy mời thầy thẳng vào am nầy.
Võ Tòng nói :
- Không đâu, ta e vào đó có người làm lại ta chăng ?
Người đờn bà ấy nói :
- Tôi có phép huấn đầu ở đâu mà dám gạt thầy như vậy.
Võ Tòng thấy nói cạn lời , thì đi thẳng vào am ăn uống.
Người đờn bà ấy tom góp vàng bạc xong rồi, thì dâng hết cho Võ Tòng.
Võ Tòng nói:
- Ta không dùng của ấy đâu, nàng nấy đem về mà dưởng thân.
Người đờn bà ấy lạy tạ mà xuống núi.
Còn Võ Tòng thì nhúm lửa đốt am ấy, rồi kéo hai cái thây mình đả giết đó

bõ vào lửa .

Võ Tòng quảy gói đi thẳng Thanh châu.
Đi đã mười mấy ngày, tới đâu thì đều thấy có bảng treo khiến bắt mình , song nhờ có giả dạng làm người tu hành cho nên họ không biết.
Ngày kia Võ Tòng đi đến một tiệm rượu ở dựa mé đường thì bước vào kêu rằng :
- Có rượu thịt chi thì đem đây cho ta dùng .
Chủ quán lật đật chạy ra nói rằng:
- Rượu thì có còn thịt thì tôi đã bán hết rồi.
Võ Tòng nói:
- Có rượu thì đem cho ta uống khan cũng đặng .
Chủ quán vâng lời, đong rượu đem ra cho Võ Tòng uống .
Võ Tòng uống riết một hồi hết bảy tám nhạo, thì đã say rồi, bèn kên lớn rằng :
- Chủ quán, thiệt không còn vật chi cho ta nhậu hay sao ?
Chủ quán nói :
- Thiệt đã hết rồi .
Võ Tòng nói :
- Vậy thì hãy để nhín đồ ăn của ngươi ăn cơm đó cho ta dùng.
Chủ quán cười rằng :
- Thuở nay tôi chưa từng thấy thầy chùa nào mà uống rượu lại đòi ăn thịt như bộng vậy.
Võ Tòng nói :
- Ta ăn của ngươi thì ta trả tiền, chẳng phải là ăn không đâu .
Chủ quán nói :
- Ăn không sao đặng, tôi cũng biết thầy có trả tiền, nhưng không có thịt lấy chi mà bán ?
Khi hai đàng đương nói dang ca với nhau, xảy có một người hảo hớn đi với ba bốn người tùy tùng bước vào quán ấy .
Chủ quán mừng rỡ tiếp rước mời ngồi.
Người ấy hỏi rằng :
- Ngươi đả sắm sẵn y theo lời ta dặn hay chưa ?
Chủ quán thưa rằng :
- Các món đều nấu chín rồi hết , duy còn chờ cậu mà thôi.
Người hảo hớn ấy nói :
- Còn bì rượu Thanh hoa ở đâu .
Chũ quán lật đật lấy bì rượu Thanh hoa ra để trên ghế , rồi lại bưng ra một mâm có hai con gà đã nấu chín rồi .
Võ Tòng mắt thấy mà miệng không đặng ăn thì giận lắm, bèn kêu chủ quán

mà trách rằng :
- Sao ngươi lại khi dễ ta lắm vậy ? Rượu thịt có đó mà ngươi không bán cho ta, hay là ngươi nói bạc của ta xài không đặng chăng ?
Chủ quán nói :
- Xin thầy chớ giận, rượu thịt nầy không phải của tôi , ấy là của cậu hai đây sai người đem lại gởi , đặng có mời anh em đến đây ăn uống , chớ không phải của tôi đâu.
Võ Tòng nạt rằng :
- Thằng chết bầm, đừng có già hàm.
Chủ quán nói :
- Thuở nay tôi chưa từng thấy chùa gì mà mọi rợ như vậy ?
Võ Tòng nói :
- Làm sao mi gọi là mọi rợ , vậy chớ ông ăn không có trả tiền cho mi sao ?
Chủ quán nói :
- Ấy mới lạ nữa cho, thuở nay có thầy chùa nào mà xưng ông xưng cha bao giờ.
Võ Tòng nghe nói giận nhãy lại đánh vào mặt chủ quán một vả , làm cho chú quán ngã ra đụng nhằm bàn ăn của người hảo hớn ấy gần đổ .
Người hảo hớn ấy nổi giận đứng dậy điểm mặt Võ Tòng mà rằng :
- Thằng sải này ở đâu dám đến đây làm ngang tàng như vậy kia ? Vậy chớ mi tu hành làm chi mà mi nóng nảy lắm vậy ?
Võ Tòng nói :
- Ta đánh chủ quán , có can chi đến mi mà mi phòng nói nhiều lời ?
Người hảo hớn nổi giận mà rằng :
- Ta nói như vậy không phải hay sao, mà mi còn câu mâu với ta nữa , hay là mi muốn cho bể gáo chăng ?
Võ Tòng nổi giận xốc lại đánh người ấy, người ấy tránh khỏi mà chạy ra cửa.
Võ Tòng rượt theo thộp ngực người ấy bắt lại, người ấy ráng sức vật Võ Tòng xuống, song vật không nổi, bị Võ Tòng ôm cứng vào lòng , dường như ẳm em .
Ba bốn người thôn phu kia thấy Võ Tòng mạnh mẻ như vậy thì không dám đến tiếp.
Võ Tòng đè người ấy xuống đánh hai ba chục thoi rồi lại ôm ngang lưng mà phóng xuống khe .
Ba bốn người thôn phu lật đật nhảy xuống vớt người ấy lên, rồi kéo nhau chạy tuốt về phía Nam .
Còn chủ quán bị Võ Tòng đánh sưng mặt thì chạy ra sau hè mà trốn rồi .
Võ Tòng thấy không còn ai hết thì cười rằng :
- Nó đã rủ nhau trốn hết rồi. Thôi sẳn rượu thịt đây ta ăn uống cho no say rồi

sẽ đi.
Nói rồi bèn ngồi lại xé hai con gà ấy ra mà ăn, rót bì rượu ấy ra uống , ăn uống no say rồi thì quảy gói ra đi .
Đi đặng một đổi thì thấm gió say thêm, làm cho Võ Tòng đi nữa không nổi , vừa muốn ngồi xuống , xảy có một con chó vàng chạy ra mà sủa hoài.
Võ Tòng nổi giận rút giới đao ra rượt theo chó ấy mà chém. Té ra chém hụt nên bị té xuống khe, ướt hết mình mẩy .
Võ Tòng vừa muốn leo lên , xảy thấy trên bờ có một tốp chừng ba bốn chục người cầm cây cầm hèo chạy đến chỉ Võ Tòng mà rằng :
- Nó đây, nó đây.
Lại có một người hảo hớn mặc áo lót, cầm một cây roi, đi với một người bị Võ Tòng đánh khi nảy, áp lại đốc sức mấy người ấy nhảy xuống bắt trói Võ Tòng lại mà kéo lên bờ.
Tội nghiệp cho Võ Tòng phần thì say, phần thì bị lạnh , quíu tay quíu chơn, vùng vẩy không đặng, nên phải làm thinh chịu trói .
Khi mấy người ấy đem Võ Tòng lên bờ rồi thì mạnh ai nấy đánh, đánh thôi đã bầm mình bầm mẩy hết, rồi lại kéo về nhà trói nơi gốc liễu .
Hai người ấy nhắc ghế ra ngồi rồi cầm roi mà đánh Võ Tòng .
Võ Tòng thất thế làm chi không nổi , cứ nhắm mắt chiu đòn, chẳng thèm rên la chi hết.
Hai người ấy đánh đặng năm mười roi thì có một người bước ra hỏi rằng :
- Anh em bây đánh ai đó vậy ?
Người hảo hớn bị Võ Tòng đánh, thuật hết các việc cho người hõi ấy nghe .
Người hỏi ấy nói :
- Nếu vậy người nầy cũng là một tay hảo hớn, chớ không phải như thầy sải tầm thường đâu, để ta xem lại cho biết quen lạ thể nào.
Bèn bước lại lật mặt Võ Tòng mà xem.
Xem rồi thì vội vàng hỏi rằng :
- Có phải là Võ nhị lang đây hay chăng ?
Võ Tòng nghe hỏi, liền mở mắt ra xem thấy người ấy biết là Tống Giang, bèn lật đật hỏi rằng :
- Anh có phải là Cặp Thời Võ hay chăng ?
Người ấy cả mừng lật đật hối gia đinh rằng :
- Phải mở trói em ta cho mau .
Hai người đánh Võ Tòng thấy Tống Giang nói như vậy thì cả kinh liền hỏi rằng :
- Té ra sải này là em của thầy hay sao ?
Tống Giang nói :
- Phải, vậy chớ ngày trước ta đã nói với bây hoài, ta có một người em kết nghĩa tên là Võ Tòng đả cọp tại Kiển Dương cang , bây đã quên rồi sao ?

Song bây giờ không biết vì ý gì nó lại xuất gia đầu phật như vậy .
Hai anh em người ấy nghe nói lật đật hối gia đinh vào nhà lấy y phục đem ra đặng cho Võ Tòng thay.
Khi Võ Tòng đặng mở trói và đặng y phục thay đổi rồi thì một là vì mừng Tống Giang mà bớt say, hai là vì bị đòn đã nhiều cho nên cũng tỉnh rượu lần lần rồi. Bèn đứng dậy quì lạy Tống Giang.
Tống Giang thấy Võ Tòng còn chưa đặng tĩnh, thì khiến gia đinh tìm vật giải tửu cho Võ Tòng giải rượu .
Khi Võ Tòng hết say rồi , thì nói với Tống Giang rằng :
- Bấy lâu tôi ngở là ca ca còn ở tại nhà Sài quan nhơn, té ra gặp ca ca tại đây thì chẳng khác bị mộng trương tương hội vậy cớ gì ca ca lại không nhà Sài quan nhơn nữa .
Tống Giang mới thuật hết đầu đuôi, từ ngày cách mặt Võ Tòng cho Võ Tòng nghe.
Võ Tòng hỏi rằng :
- Còn hai vị hảo hớn này là thân thích chi với ca ca , xin nói cho em rõ.
Tống Giang nói :
- Hai người này dầu là con của Khổng thái công , một người tên là Khổng Lương, hiệu là Độc hỏa tinh. Một người tên là Khổng Minh, hiệu là Mao đầu tinh. Hai người đều thọ giáo với qua cho nên qua nương náu chốn này hơn nữa năm rồi.
Võ Tòng lại hỏi rằng :
- Vậy chớ chổ này tên là xứ chi ?
Tống Giang nói :
- Chổ này là Bạch Hổ sơn.
Nói rồi thì dắt Võ Tòng vào nhà mà nói với Võ Tòng rằng :
- Ngày trước qua nghe hiền đệ trừ đặng cọp dữ nơi Kiển Dương cang, làm chức Đô đầu nơi Cốc Dương huyện. Cách ít ngày lại nghe hiền đệ giết Tây Môn Khánh trả thù cho Võ đại lang mà bị án phát phối, song không rõ đi qua xứ nào , thì qua cũng đem lòng hoài vọng lắm. Nay gặp em đây qua mừng biết dường nào, nhưng không biết rằng em lại xuất gia đầu Phật như vậy .
Võ Tòng thuật hết đầu đuôi, từ ngày cách mặt Tống giang cho Tống Giang nghe.
Khổng Minh với Khổng Lượng nghe mấy lời Võ Tòng nói thì lật đật quì lạy và xin lỗi với Võ Tòng.
Võ Tòng cũng lật đật đáp lễ và nói với Khổng Lương rằng :
- Lỗi ấy tại tôi, xin nhơn huynh miễn chấp.
Khổng Minh, Khổng Lượng đều nói :
- Anh em tôi mặt thịt, không biết sờ đầu, xin Đô đầu thứ tội .

Võ Tòng nói :
- Xin nhị vị làm ơn khiến gia đinh hơ giùm cái diệp thế độ cho tôi, còn các vật khác dầu có ướt cũng không hề gì.
Khổng Minh nghe theo, bèn khiến gia đinh đem gói hành lý của Võ Tòng , ra nhà sau, đốt lửa mà hơ tờ diệp ấy và y phục.
Khi ấy Tống Giang dắt Võ Tòng vào trung đường ra một Khổng thái công, rồi khiến gia đinh dọn tiệc thết đải Võ Tòng.
Mản tiệc rồi thì Tống Giang hỏi Võ Tòng rằng :
- Hiền đệ tính đi đâu ?
Võ Tòng nói :
- Thấy em tính lên Nhị Long sơn mà nương thân cùng Lổ Trí Thâm, tại chùa Bửu Châu.
Tống Giang nói :
- Em tính như vậy cũng phải , lại có thơ của Huê Vinh hiệu là Tiểu Lý Quảng ở tại Thanh Phong trại gởi đến cho qua , mời qua đến đó ở. Vậy thì em ở đây ít ngày rồi sẽ đi với qua đến đó nương náu , chẳng là tiện hơn.
Võ Tòng nói :
- Ca ca có lòng lo cho em như vậy thì em cũng đội ơn, ngặt vì thân em đã mang trọng tội với trào đình , nếu em đi với ca ca đến đó mà ở , e người ngoài biết đặng sẽ liên lụy tới ca ca và Huê Vinh chăng ? Như vậy thì mích lòng ca ca và Huê Vinh biết là dường nào ? Thôi, chi bằng để em đi đến Nhị Long sơn ẩn vương nương phật, như nhờ trời phò hộ cho em sống cho đến triều đình chiêu an, khi ấy em sẽ tìm anh cũng không muộn gì.
Tống Giang nói :
- Nếu em có lòng qui thuận triều đình ra công giúp nước thì lẻ nào trời không biết cho em. Như vậy qua cũng không dám cản trở , nhưng em phải ở lại đây ít ngày đàm đạo cùng nhau cho thõa tình cửu biệt.
Võ Tòng vâng lời, ở lại nơi nhà Khổng thái công đã đặng mười ngày, rồi mới tính việc ra đi.
Chừng ấy Tống Giang cũng từ giả cha con Khổng thái công đặng có đi cùng Võ Tòng một lượt .
Cha con Khổng thái công cầm cọng hết lòng, cũng không đặng , nên phải dọn một tiệc lớn mà tiển hành.
Ngày thứ Khổng thái công khiến gia đinh đem ra một mớ y phục mới, may theo cách thế gian, một mớ y phục cũng mới, may theo cách tu hành và một trăm lượng bạc mà đưa Tống Giang và Võ Tòng lên đường.
Tống Giang từ chối hoài, không chịu lảnh.
Khổng thái công năn nỉ không đặng , túng phải khiến gia đinh đem gói hành lý của Tống Giang và Võ Tòng trả lại cho hai anh em lên đường.
Tống Giang và Võ Tòng từ giả quảy gói ra đi, cha con Khổng thái công đưa

khõi hai chục dặm rồi mới trở lại.

Anh em Tống Giang đi đặng năm chục dặm thì tới một thị trấn kia tên là Thoại Long trấn, mới hỏi thăm người xứ ấy rằng :
- Xin chỉ giùm nẻo đường đi lên Nhị Long sơn và nẻo đường đi lên Thanh Phong trại cho hai đứa tôi.
Người ấy chỉ rằng :
- Muốn lên Nhị Long sơn thì đi ngả phía Tây này , còn đi qua Thanh Phong trại thì phải đi ngã phía Đông .
Tống Giang bèn nói với Võ Tòng rằng :
- Bây giờ đây anh em ta phải tách nhau ra một đứa một nơi , vậy vào quán đây đặng uống vài chén rượu mà từ giả nhau.
Võ Tòng nói :
- Nếu như tách nhau thì tôi phí đưa ca ca ít dậm đường rồi sẽ trở lại.
Tống Giang nói :
- Thôi, chẳng cần gì phải đưa đón làm chi, tách nhau tại đây cũng đặng vậy, dẫu em có đưa đi cho xa, thì cũng không khỏi tách nhau một lần. Vậy xin em ráng đi đến nơi đến chổ , đừng có uống rượu uống chè mà sanh ra sự bất hòa , như ngày sau em đặng triều đình chiêu an thì nói với Lổ Trí Thâm khiến va qui thuận triều đình đặng có kiến công lập nghiệp để danh tốt nơi thanh sử, thì mới xứng đáng tài sức của em , còn như bổn phận qua là bá vô nhứt năng, dù có lòng trung cho mấy đi nữa thì cũng khó bề lấn bộ đặng . Ấy vậy em phải ráng nhớ lấy lời qua, rồi mai sau cũng có ngày tương hội chớ chẳng không.
Võ Tòng nói :
- Lời anh rất phải, vậy hãy vào tiệm rượu uống vài chén rồi sẽ tách nhau.
Hai người bèn vào tiệm ăn uống.
Ăn uống rồi Tống Giang và Võ Tòng đều ra nơi ngả ba mà từ biệt nhau. Khi ấy Võ Tòng quì lạy Tống Giang bốn lạy, Tống Giang cũng rơi lụy mà rằng :
- Em ơi , chớ nên quên lời qua phải chừa bớt việc uống rượu cho lắm.
Võ Tòng dạ dạ vâng lời. Rồi đó Võ Tòng quảy gói thẳng lên Nhị Long sơn nhập lỏa với Lổ Trí Thâm và Dương Chí .

Tống Giang thì noi theo nẻo đường phía Đông đi thẳng lên Thanh Phong trại.
Đi đặng vài ngày thấy xa xa có một hòn núi cây cối sum suê, rất nên xinh đẹp.
Lúc ấy trời đả chiều rồi, Tống Giang nghỉ đến thì đem lòng lo sợ mà nghĩ rằng :
- Ta mảng ham đi, quên kiếm chổ ngũ, bây giờ trời đã gần tối, bốn phía đều

không có gia cư, nếu ta ngủ bậy lối rừng nầy, chẳng may có cọp nó ra đây, ắt là tánh mạng ta chẳng còn, vậy thì ta phải đi tẻ qua đường nhỗ kiếm nơi đình trú một đêm, rồi mai ta sẽ trở lại đường này mà đi cũng không muộn gì.
Nghĩ như vậy bèn tẻ theo đường nhỏ mà đi cho đến qua canh một . Đi ngang qua bờ rừng kia, thì dưới đất có một đường dây giăng ngang qua, làm cho Tống Giang phải té nhào.
Khi Tống Giang nhào xuống thì có tiếng lạc, trong bụi gần đó có năm bảy đứa lâu la áp ra trói Tống Giang lại.
Khi lâu la ấy trói Tống Giang rồi đốt đuốc lên giải Tống Giang lên núi . Nguyên hòn núi ấy là Thanh Phong sơn .
Lúc ấy Tống Giang không nói chi đặng, cứ kêu trời van đất hoài . Đến chừng giải đến sơn trại, Tống Giang thấy có ba cái ghế giao ỷ đều lót nệm da cọp, trong ấy có vài tên tiểu lâu la ở giử.
Khi lâu la đem Tống Giang trói nơi cái nọc giữa sân vừa rồi, có tiểu lâu la bước ra nói rằng :
- Đại vương say rượu mới ngủ, chẳng nên vào báo, chờ cho người tĩnh rượu thức dậy, sẽ làm thịt con trâu hai chơn nầy, lấy bỏ lòng nấu canh cho người giải say, còn thịt nó thì chúng ta ăn uống chơi một bửa.
Tống Giang nghe nói như vậy kinh hải mà than rằng :
- Trời đất ôi ! Nếu vậy mạng ta đã tới rồi, cũng vì ta nóng giận giết một con đỉ, mà phải chịu
cực khổ bấy lâu, bây giờ lại đem thân nạp vào bụng nầy, chết như vậy thiệt là rất nên thãm thiết !
Than vừa dứt lời, thấy lâu la nổi đèn đuốc lên, Tống Giang lại càng run sợ hơn nữa, song đã vô kế khả thi, rục rịch không đặng, đành phãi cúi đầu than dài mà chờ thác .
Lúc ấy có năm bảy đứa lâu la chạy ra kêu rằng :
- Đại vương đã thức dậy rồi, vậy phải nổi đèn đuốc, quét bàn ghế cho hẳn hòi, kẻo mà bị quở.
Tống Giang nghe nói liền hé mắt xem trộm, thì thấy có một vị đại vương, đầu bịt khăn điều, bước ra ngồi nơi ghế giữa . Nguyên người này họ Yên tên Thuận, hiệu là Cẩm Mao Hổ , quê ở Sơn Đông, chuyên nghề buôn ngựa , cũng vì lỗ hết vốn liếng, cho nên mới lưu lạc vào chốn lục lâm.)
Khi Yên Thuận là ngồi ghế giữa rồi, thì hỏi lâu la rằng :
- Vậy chớ các con nói bắt được một con trâu ấy, song mập ốm thể nào ?
Lâu la thưa rằng:
- Hồi canh một bọn tôi đi tuần nơi đường lẻ, có bắt được một con trâu, không mập không ốm , chúng tôi chờ đại vương thức dậy , đặng có làm thịt cho đại vương giải nghể .
Yên Thuận nói :

- Vậy thì phải mời nhị vị đại vương ra ăn uống luôn thể .
Lâu la vâng lời ra đi:
- Giây lâu có hai người hảo hớn, một người đến ngồi ghế bên tả mình lùn mắt sáng.
(Nguyên người ấy họ Vương tên Anh liệu là Hoải Khước Hổ , vốn là tay đánh xe , vì thấy bộ hành có nhiều tiền bạc, cho nên kiến tài ám nhản, đã đoạt của mà lại sát nhân,đến sau phát tích mới phải đem thân vào ngục thất ở tù chưa đặng mày ngày , lại vượt ngục trốn lên Thanh Phong sơn đây mà ở với Yên Thuận.)
Còn ghế bên hữu có một người mặt trắng , râu mọc ba chòm , hình dung tuấn tú, diện mạo khôi ngô. (Nguyên người này là Trịnh Thiên Thọ, hiệu là Bạch diện lang quân, có nghề làm thợ bạc, sau lại lưu lạc giang hồ, đi ngang qua Thanh Phong sơn nầy gặp Vương Anh . Hai người đấu chiến với nhau, vừa đặng năm sáu mươi hiệp, chưa định hơn thua. Yên Thuận thấy vậy lấy lời ngon ngọt mà dụ hàng, rồi để cho ngồi ghế thứ ba đó .)
Khi ấy Vương Anh kêu lâu la mà rằng :
- Các con làm phứt đi cho mau, đặng lấy bộ lòng , cho chúng ta giãi nghể .
Lâu la vâng lời, bưng lại một chậu nước, để ngay trước mặt Tống Giang, rồi lấy ra một ngọn đao nhọn đặng có mổ bụng .
Tống Giang thấy vậy thì than rằng :
- Uổng thay cho tánh mạng Tống Giang, bây giờ phải thác một cách khốn nạn như vầy !
Yên Thuận nghe nói hai chữ Tống Giang thì lật đật kêu lâu la ngưng lại mà rằng :
- Khoan khoan đã , thằng đó nó nói cái gì mà Tống Giang đó vậy ?
Lâu la thưa rằng :
- Nó nói rằng uổng thay tánh mạng Tống Giang phải thác một cách khốn nạn như vầy.
Yên Thuận bèn lật đật bước lại gần hỏi Tống Giang rằng :
- Gã kia , ngươi cũng biết Tống Giang nữa sao ?
Tống Giang nói :
- Tống Giang là tôi đây chớ ai.
Yên Thuận hỏi :
- Ngươi nói ngươi là Tống Giang vậy chứ Tống Giang ở xứ nào ?
Tống Giang nói :
- Tôi là Tống Giang làm chức Áp Ti ở Huy thành huyện đây.
Yên Thuận hỏi :
- Có phải là Sơn Đông Cập Thời Võ , giết Diêm Bà Tích mà lưu lạc đó chăng ?
Tống Giang nói :

- Phải, tôi là Hắc tam lang đây.
Yên Thuận nghe nói cả kinh lật đật giựt ngọn tiêm đao của lâu la mà cắt dây trói cho Tống Giang, cởi áo của mình mặc đắp lên mình . Rồi đở lên ghế giữa và khiến Vương Anh và Trịnh Thiên Thọ đều lạy .
Tống Giang thấy vậy lật đật bước xuống đáp rằng :
- Vì cớ gì tam vị tráng sĩ đã không giết tôi mà lại trọng đải như vậy ?
Bèn quì xuống lạy ba người ấy, té ra bốn người đều quì một lượt .
Yèn Thuận nói :
- Tôi là đứa hữu nhãn vô châu, như vầy cũng nên khoét con mắt đi cho rảnh , nếu đại ca không than tiếng ấy, thì tôi đã giết lầm rồi còn gì đâu . Vả chăng tôi lưu lạc vào chốn lục lâm đã mười mấy năm , từng nghe danh đại ca là người trượng nghĩa khinh tài , phò nguy tế khổn , thì tôi cũng đem lòng hoài vọng, nhưng khônh thế chi gặp đặng. Ngày nay trời khiến cho tôi gặp đặng đại ca như vầy, thiệt tình tôi mừng rỡ vô cùng.
Tống Giang nói :
- Tôi có tài đức chi đâu, mà túc hạ đem lòng ái mộ như vậy ?
Yên Thuận nói :
- Đại ca là người chiêu hiền đải sĩ , danh dậy bốn phương, ai lại không kính phục. Lại có người nói Lương Sơn Bạc mà đặng hưng vượng tứ hải như vậy , thì cũng bởi dại ca mà ra, song không biết ý gì đại ca lại một mình đến đây như vầy ?
Tống Giang mới thuật hết các việc từ khi cứu Triệu Cái, giết Diêm Bà Tích mà phải lưu lạc gianng hồ cho ba người ấy nghe.
Ba người ấy cả mừng lật đật hối lâu la làm thịt trâu dê, bày tiệc thết đãi . Ăn uống đến canh tư rồi mới đi nghĩ.
Rạng ngày thức dậy trò chuyện cùng nhau, thì Tống Giang lại thuật hết sự tích cũa Võ Tòng cho ba người ấy nghe .
Ba người ấy than rằng :
- Chúng tôi vô phước cho nên không gặp đặng Võ nhị lang, nếu có va đến đây thì chúng canh nguyện kiến làm anh cả.
Từ ấy mỗi ngày đều dọn tiệc thết đải Tống Giang rất hậu .

Lúc ấy nhằm tết tháng chạp, thiên hạ hay đi cúng mả .
Ngày kia có lâu la lên báo rằng :
- Ngoài đường cái có một cái kiệu , lại có bảy, tám đứa tùy tùng, chắc là đàn bà đi cúng mả .
Vương Anh có tánh háo sắc, nghe báo như vậy thì lật đật đem bốn , năm mươi lâu la xuống núi.
Tống Giang, Yên Thuận , Trịnh Thiên Thọ, cứ việc ngồi uống rượu như thường.

Vương Anh đi một hồi lâu, thì có tiểu lâu la lên báo với Yên Thuận rằng :
- Khi Vương đô đầu xuống đến đó thì bảy, tám tên quân chạy trốn hết , cho nên Vương đô đầu lấy đặng một cái kiệu , một người đàn bà và ít bánh mà thôi , chớ không có tài vật chi hết.
Yên Thuận hỏi rằng :
- Bây giờ người đàn bà ấy ở đâu ?
Lâu la thưa rằng :
- Người đàn bà ấy thì Vương đô đầu đã khiến người khiêng thẳng về trại mình rồi .
Bèn Thuận cười ré .
Tống Giang nói :
- Làm trai mà tham sắc như vậy thì cũng không phải là hảo hớn.
Yên Thuận nói :
- Cái thằng cha đó các việc đều đặng , song có một bịnh riêng ấy mà thôi .
Tống Giang nói :
- Vậy thì nhị vị phải đi với tôi đến đó khuyên giải cho va nghe.
Yên Thuận , Trịnh Thiên Thọ vâng lời , bèn dắt Tống Giang thẳng ra hậu trại . Đi đến phòng, thì Vương Anh đương ôm người đàn thì ấy mà nài việc giao hoan , thấy ba người bước vào thì lật đật đứng dậy mời ngồi .
Tống Giang hỏi người đàn bà ấy rằng:
- Nàng là vợ con của ai, nhà cửa ở đâu, nhơn việc chi mà đi ngang qua đây ?
Người đờn bà ấy thưa rằng :
- Tôi là vợ của Tri trại nơi Thanh Phong trại, vì cúng mã mẹ tôi nên mới phải đi ngang qua đây.
Tống Giang nghe nói cả kinh bèn nghĩ rằng :
- Ta đã muốn qua nương náu cùng Huê tri trại , nay gặp vợ va như vầy, lẻ nào ta lại không cứu .
Tống Giang nghĩ như vậy bèn hỏi rằng :
- Nàng đã ra đi đường xa như vầy sao Huê tri trại không đi với nàng.?
Người đàn bà ấy đáp :
- Tôi không phải là vợ cũa Huê tri trại.
Tồng Giang hỏi rằng :
- So nàng mới nói là vợ của Tri trại, bây giờ lại nói không phải ?
Người đàn bà ấy đáp :
- Đại vương còn chưa rõ , để tôi phân cạn cho đại vương nghe . Nguyên trong trại Thanh Phong có hai người Tri trại, một người văn , một người võ là Huê Vinh, còn người văn là Lưu Cao là chồng tôi.
Tống Giang nghe nói thì nghĩ rằng :
- Tuy nàng không phải là vợ của Huê Vinh, song cũng là vợ của đồng liêu va, nếu ta gặp đây mà không cứu , thì mai sau mặt mũi nào dám thấy Lưu

Cao.
Nghĩ như vậy bèn nói với Vương Anh rằng :
- Phàm làm người hảo hớn mà phạm lấy một chữ dâm ô thì chẳng khỏi bị người xĩ tiếu . Vả chăng bà này cũng là một người mạng phụ của triều đình , nay rủi gặp việc như vầy , vậy xin hiền đệ hãy vị tôi mà tha cho nàng về, đặng cho vợ chồng người ta sum hiệp với nhau , thì hiền dệ cũng đặng hai chữ đại nghĩa.
Vương Anh nói :
- Đại ca nói như vậy cũng phải , nhưng mà yôi là người chưa vơ, nếu lấy chữ nghĩa mà ỡ, thì chắc là ở góa đời. .
Tống Giang nghe nói như vậy, thì vội vả quì xuống mà rằng :
- Nếu hiền đệ muốn cho có vợ, phãi chọn một người con gái, rồi dụng sáu lễ mà cưới cho hẳn hòi , thì sỡ tốn ấy để tôi sẽ chịu cho, chớ như người đàn bà này là vợ của mạng quan trong triều đình , xin hiền đệ vì tôi mà thả ra .
Yên Thuận, Trịnh Thiên Thọ thấy vậy, bước lại đở Tống Giang dậy mà rằng :
- Việc này cũng là việc dễ , xin ca ca hãy dậy đặng tôi tính cho.
Bèn chẳng kể Vương Anh chịu hay không chịu, cứ kêu kiệu phu khiến khiêng người đàn bà ấy về.
Người đàn bà ấy cả mừng lạy tạ Tống Giang mà rằng :
- Tôi xin tạ ơn đại vương vì có lòng nhơn mà cứu tôi.
Tống Giang nói :
- Tôi chẳng phải là đại vương ở sơn trại này đâu, vốn là người khách ở Huy thành huyện mới tới .
Người đàn bà ấy lạy tạ rồi lên kiệu , cho hai tên kiệu phu khiêng về Thanh Phong trại .
Lúc ấy Vương Anh đã thẹn lại buồn, không nói chi hết .
Tống Giang thấy vậy dắt tay Vương Anh ra trước nhà khách khuyên lơn rằng :
- Xin hiền đệ chớ phiền, mai sau tôi quyết kiếm cho hiền đệ một người xử nữ , tài sắc kiêm toàn , sá chi người đàn bà ấy cũng như huê tàn liễu úa, có quí gì đâu mà phỏng tiếc.
Yên Thuận , Trịnh Thiên Thọ đều cười rộ .
Vương Anh bị Tống Giang lấy lễ nghĩa mà buộc, cho nên tuy không đẹp ý chớ cũng chẳng dám hở môi , phải dằn lòng cười gượng mà ăn uống với anh em tới mản tiệc .

Hồi 32
Tống Giang ra dạo Tiểu Ngao sơn
Huê Vinh cả đánh Thanh Phong trại

Khi vợ Lưu Cao bị bắt thì quân sĩ chạy về báo với Lưu Cao hay .
Lưu Cao nổi giận mắng rằng :
- Vậy chớ có bà theo hầu làm chi , mà để cho đến nổi vợ ta bị bắt .
Quân sĩ thưa rằng :
- Chúng tôi có năm bảy đứa, còn chúng nó ba bốn mươi , như vậy chúng tôi đâu dám cự địch.
Lưu Cao nói :
- Bây là đồ phản chủ , nếu nội ngày nay , bây không đem vợ ta về đến đây thì chúng bây đều phải vô khám.
Quân sĩ bị quở thì không biết tính làm sao , túng phải năn nỉ với quân sĩ khác , ước chừng bảy tám mươi đứa đền cầm trường côn đoản kiếm, đi thẳng qua Thanh Phong sơn đặng có tranh đoạt vợ Lưu Cao về.
Chẳng dè đi đến nữa đường lại gặp hai đứa kiệu phu khiêng kiệu mà chạy , các quân sĩ cả mừng, lật đật đón hỏi , thì vợ Lưu Cao đáp rằng :
- Thằng ấy bắt ta lên sơn trại, hỏi lại sự tích, ta nói ta là vợ của Lưu tri trại, thì nó lật đật lạy lục xin lỗi, rồi khiến kiệu phu đem ta về đây.
Các quân sĩ nói:
- Tội nghiệp cho chúng tôi lắm bà ơi ! Khi về đến trại thì bị ổng quở trách đánh khảo, rồi khiến chúng tôi lên Thanh Phong sơn mà rước bà cho đặng, nếu rước không đặng thì phải ở tù . Nay may bà về đây, thì chúng tôi tuy khỏi ở tù , song chắc là không khỏi bị đánh. Vậy xin bà đoái thương cứu chúng tôi với .
Người đàn bà ấy nói :
- Thôi, không hề gì đâu để đó mặc ta.
Quân sĩ cả mừng, hối kiệu phu khiêng về cho nhanh.
Về đến trại , quân sĩ vào báo cho Lưu Cao hay.
Lưu Cao cả mừng, lật đật chạy ra hỏi vợ rằng :
- Vậy chớ có ai cứu hay chăng, mà về đây đặng ?
Vợ đáp rằng :
- Khi nó bắt tôi đi thì tôi cưởng với nó, nó có ý muốn giết tôi, đến chừng tôi nói tôi là vợ của Lưu tri trại, nó mới lật đật quì lạy xin lỗi , kế có mấy tên quân sĩ nầy áp lại giựt tôi mà đem về đây.
Lưu Cao cả mừng, lật đật khiến quân đem một con heo và mười hủ rượu mà

thưởng bảy, tám mươi quân sĩ ấy.

Nói về Tống Giang khi cứu người đờn bà ấy rồi thì ở nơi trại đó cũng bảy tám ngày nữa rồi mới tính việc qua Huê tri trại, bèn từ giả ba người đầu lảnh ấy thì ba anh em đều hết lòng cầm cọng song Tống Giang cũng không nghe, túng phải dọn tiệc tiển hành, rồi lại đem vàng bạc mà cho Tống Giang đi đường.
Ngày đó , Tống Giang từ giả ba người đầu lảnh ấy rồi xuống núi.
Ba anh em đưa khỏi hai mươi dặm, rồi dặn Tống Giang rằng :
- Ca ca đi đến Thanh Phong trại, khi ngày sau có trở về quê quán thì ghé lại đây thăm anh em chúng tôi với .
Tống Giang vâng chịu. Rồi đó ba anh em trở về núi , còn Tống Giang thì quảy gói đi một mình.

Nói về Thanh Phong sơn là chổ cách Thanh châu không bao xa, ước một trăm dặm mà thôi, lại chổ Thanh Phong trại, tại nơi ngả ba có một cái chợ kêu là Thanh Phong trấn.
Chợ ấy có bốn năm ngàn nó nhà, cách Thanh Phong sơn không bao xa.
Khi Tống Giang ra đi một mình, vừa đến Thanh Phong trấn thì hỏi thăm chổ ở của Huê tri trại.
Người bổn phố đáp rằng :
- Huê tri trại ở nơi Thanh Phong trại, mà Thanh Phong trại thì có hai người Tri trại , một người văn một người võ , người văn là Lưu tri trại thì nhà ở bên phía Nam, đầu chợ nầy ; còn người võ là Huê tri trại thì ở bên phía Bắc, cũng trên đầu chợ .
Tống Giang nghe rồi thì tạ ơn bước đến trại phía Bắc.
Đến nơi, thấy có hai tên quân giử cửa, thấy có Tống Giang bước vào thì hỏi tên họ rồi thông báo cho Tri trại hay.
Giây lâu thấy trong ấy có một vị võ viên còn trẻ bước ra nắm tay Tống Giang dắt thẳng vào trung đường, rồi mời lên ngồi giữa, lạy bốn lạy mà rằng :
- Từ ngày cách mặt huynh trưởng đến nay tính đã năm sáu năm trường; lúc nào em cũng có lòng hoài vọng lắm, song vì đường xa diệu vợi, không biết làm sao viếng nhau đặng. Đến sau, em có nghe huynh trưởng giết một con đờn bà và có văn thơ truyền cho các xứ nã tróc, em nghe như vậy thì trong dạ xốn xang chẳng khác chi là nằm trên đống gai, em mới gởi thơ qua nhà huynh trưởng hỏi thăm sự tích, chẳng biết thơ ấy có tới nơi hay không, mà không thấy trả lời. Ngày nay lời khiến cho anh em gặp nhau đây làm cho em vui lòng đẹp dạ lắm.
Nói rồi lại quì lạy Tống Giang nữa .

Tống Giang đỡ dậy mà rằng :
- Anh em mình chớ chẳng phải người nào, hiền đệ đừng có lạy lục làm chi lắm, hãy ngồi lên đàm đạo cùng nhau.
Rồi đó Tống Giang mới thuật hết các việc từ khi giết Diêm Bà Tích, cho đến lúc lưu lạc giang hồ nương náu nơi nhà Sài Tấn, Khổng thái công, gặp Võ Tòng và bị bắt nơi Thanh Phong núi mà gặp anh em Yên Thuận cho Huê Vinh nghe.
Huê Vinh nói :
- Nếu vậy huynh trưởng cũng đã bị nhiều điều tai nạn lắm, mà ngu đệ chẳng hay một điều. Nay may gặp nhau đây, xin huynh trưởng ở lại ít năm , đặng cho thỏa tình bằng hữu rồi sao sẽ tính phương thế cho .
Tống Giang nói :
- Khi trước qua ở nơi nhà Khổng thái công, nếu không có thơ của em qua là Tống Thanh gởi đến, mà bảo qua về, thì qua cũng lại đây viếng em, ngặt vì có thơ ấy , nên mới trể nải cho đến ngày nay.
Huê Vinh liền mời Tống Giang vào hậu đường, rồi kêu vợ là Thôi thị và em gái mình , khiến ra mắt Tống Giang. lại khiến dọn tiệc thết đải .
Trong khi ăn uống thì Tống Giang thuật chuyện cứu vợ Lưu Cao cho Huê Vinh nghe.
Huê Vinh nghe rồi, thì nhăn mày mà than rằng :
- Huynh trưởng không rõ nguồn cơn , cứu con đàn bà ấy thiệt là vô ích mà hữu tổn.
Tống Giang nói :
- Sao em lại nói lời ấy ? Vã chăng con đàn bà ấy cũng là vợ của anh em bạn mình, nên qua nghĩ em mà phải cứu nó , chớ khi ấy Vương Anh cũng đem lòng trách móc qua nhiều lắm.
Huê Vinh nói :
- Huynh trưởng chưa rỏ, để em nói lại cho huynh trưởng nghe . Nguyên Thanh Phong trại nầy là chổ yếu địa của Thanh châu, chớ chi trào đình để cho một mình em trấn thủ, thì chổ nầy chắc là yên ổn . Ngặt vì mới đây trào đình lại sai một thằng Lưu Cao đến đây, làm chức Chánh tri trại, nó thì thuộc về quan văn mà văn không biết một chữ, võ không biết một thiệu, duy lấy quyền thế mà đặng chức. Từ ngày nó đến đây, cứ lường gạt làng xóm , không kiêng pháp luật triều đình, nó đã làm quấy như vầy lại còn ỷ quyền Chánh tri trại mà hiếp đáp tới em nữa, em không biết thế chi trừ nó cho đặng , sao nuynh trưởng lại cứu vợ nó làm chi vậy ? Vì vợ nó cũng là con đờn bà đại ác, cứ giục chồng làm chuyện bất nhơn . Nếu nó bị bắt mà ở trên sơn trại, thì cũng là may cho nhơn dân, té ra huynh trưởng làm ơn cho một mình nó mà làm hại cho muôn người.
Tống Giang nghe nói thì khuyên rằng :

- Hiền đệ nói như vậy chẳng là sai rồi, lời xưa có nói rằng : Oan gia nghi giải bất nghi kiết, tuy nó làm quấy mặc lòng , song cũng nghĩ tình đồng liêu mà ẩn ác giương thiện cho nó mới phải.
Huê Vinh nói :
- Lời nhơn huynh nói cũng phải , vậy thì để mai tôi ra giữa công đường sẽ t3 thuật việc huynh trưởng giải cứu vợ nó cho Lưu Cao nghe, đặng có giả lả làm quen với nó .
Tổng Giang nói :
- Nếu hiền đệ ở đặng như vậy, thì mới phải là quân tử cho .
Đêm ấy ăn uống cho đến canh ba rồi mới đi ngủ.
Ngày thứ Huê Vinh lại dọn tiệc thết đải Tống Giang.
Tống Giang ở đó đã đặng bốn, năm ngày , Huê Vinh cũng trọng đải luôn.
Ngày kia Tống Giang đi ra chợ Thanh Phong xem chơi, thấy thiên hạ đông đảo, trà đình tửu điếm rất nhiều, vì vậy Tống Giang mỗi ngày hễ có buồn thì ra đó uống rượu chơi.
Ngày kia nhằm tiết Nguơn tiêu, cho nên trong chợ Thanh Phong có làm một tòa Tiểu Ngao sơn nơi trước miếu Thổ địa trên núi ấy chưng những là kỳ hoa dị thảo và các vật rất đẹp .
Tống Giang nói với Huê Vinh rằng :
- Qua có nghe nơi chợ Thanh Phong nầy đêm nay vui vẻ lắm, cho nên qua muốn đến đó xem chơi .
Huê Vinh nói :
- Đêm nay thiệt cũng có vui, em cũng muốn dắt huynh trưởng đến đó xem chơi , ngặt vì chức dịch tại thân , đêm nay thiên hạ lại đông đảo cho nên không dám bỏ trại ; nếu huynh trưởng có muốn xem chơi thì đi với hai ba tên quân đây xem trong giây phút rồi phải mau mau trở lại, kẽo em đã khiến người dọn tiệc lở rồi.
Tống Giang nói :
- Vậy thời để qua xem chơi trong giây phút, rồi sẽ trở về ăn uống cùng nhau.
Nói rồi đi thẳng ra chợ Thanh Phong mà xem, thấy mỗi nhà đều có đèn đuốc và chưng huê quả nơi trước sân , còn các chổ miếu môn thì treo nhiều cái đèn rất đẹp. Đi đến trước miếu Thổ địa , lại thấy có một hòn núi giả , hiệu là Tiểu Ngao sơn rất xinh đẹp.
Khi Tống Giang đang coi thì có hai vợ chồng Lưu tri trại cũng đến đó xem.
Vợ của Lưu tri trại thấy mặt Tống Giang thì chỉ mà nói với chồng rằng :
- Cái thằng mặt đen nằm thấp kia là lâu la nơi Thanh Phong sơn bắt tôi ngày trước đó.
Lưu tri trại nghe rồi, thì lật đật kêu năm, sáu người tùy tùng, khiến áp bắt Tống Giang .
Tống Giang thấy vậy thì lật đật chạy trở lại, song chạy chưa đặng bao xa, đã

bị quân ấy bắt trói giải về trại Lưu Cao , còn mấy tên tùy tùng của Tống Giang lật đật chạy về báo cho Huê Vinh hay.
Khi Lưu Cao về đến trại rồi, thì quân sĩ dẫn Tống Giang đến quì trước mặt Lưu Cao.
Lưu Cao nạt Tống Giang rằng :
- Mi là cường đạo nơi Thanh Phong sơn dám cả gan tới chổ thành thị như vầy .
Tống Giang thưa rằng :
- Tôi chẳng phải là cường đạo, vốn là Trương Tam, quán ở Huy thành huyện, anh em bạn với Huê tri trại, cho nên mới đến đây, nào tôi có phải là cường đạo nơi Thanh Phong sơn đâu. Xin đại nhơn xét lại cho tôi nhờ.
Nói vừa dứt lời thì có vợ của Lưu Cao ở sau bình phong bước ra nạt Tống Giang rằng :
- Mi nói mi không phải là cường đạo, vậy chớ ngươi còn nhớ mặt ta chăng ? Ngày trước ta cũng phải kêu mi là đại vương đó, mi có nhớ không ?
Tống Giang thưa rằng :
- Ngày trước tôi có thưa với bà rằng : Tôi không phải là đại vương trong sơn trại ấy, vốn là thương khách ở Huy thành huyện, cũng bị bắt như bà vậy.
Lưu Cao nói :
- Mi nói thì cũng là thương khách bị bắt, cớ gì bây giờ đi lại đặng thong thả mà đến đây ?
Vợ Lưu Cao lại hỏi Tống Giang rằng :
- Mi nói mi không phải là đại vương nơi sơn trại ấy, sao mi lại đặng ngồi giữa mà nhứt hô bá ứng như vậy ?
Tống Giang nói :
- Sao bà không nhớ, ngày nọ tôi đã năn nỉ đặng cứu bà như vậy , bây giờ bà lại vu cho tôi là cường đạo, nếu vậy chẳng là oan ức tôi lắm ?
Vợ Lưu Cao nghe nói thì nổi giận điểm mặt Tống Giang mà mắng rằng :
- Mi là quân ăn cướp, mi thiệt là già hàm, ta biết rồi, nếu không khảo mi thì mi chẳng chịu cung chiêu đâu.
Lưu Cao nói :
- Phải lắm, Nếu không khảo cho tới nước thì chắc là nó không chịu cung chiêu.
Liền khiến quân căng nọc Tống Giang ra mà đánh.
Đánh thôi máu đổ dầm để da tan thịt nát, song Tống Giang cũng cứ kêu oan hoài.
Lưu Cao thấy vậy, thì khiến quân giam lại đặng có làm tù xa rồi ngày mai giải về Thanh châu.

Nói về quân tùy tùng đi với Tống Giang, thấy Tống Giang bị bắt, lật đật về

báo với Huê Vinh.
Huê Vinh cả kinh, vội vả làm một phong thơ, sai người đem đến cho Lưu Cao.
Lưu Cao giở thơ ra đọc rằng :
- Tôi là Huê Vinh, kính gởi thơ này cho Lưu đại nhơn xem rõ , nguyên tôi có người bà con tên là Lưu Vân, quán ở Tế châu đến đây thăn tôi. Hôm nay ham vui mà đi xem đèn , không biết có làm điều chi xúc phạm đến ngài chăng ? Nếu va có làm lỗi chút đỉnh xin đại nhơn hãy vị tôi mà dung thứ cho va một phen, thì ơn ấy tôi cảm đội ngàn ngày .

Lưu Cao xem rồi thì nổi giận xé thư ra và mắng Huê Vinh rằng :
- Cái thằng Huê Vinh thiệt là cả gan, dám ăn nói vô lễ . Vả chăng nó cũng là triều đình mạng quan, sao lại thông đồng với cường đạo, còn dám cả gan nói dối với ta nữa , ai đời cường đạo thì xưng mình là Trương Tam ở Huy thành quận, bây giờ Huê Vinh lại nói đó là Lưu Văn, ở tại Tế châu , ta đả biết ý nó rồi, nó muốn giả mạo tên họ cho thằng cường đạo ấy, dặng ta có tưởng niềm đồng liêu mà dung thứ cho nó chăng . Ta chẳng phãi là người thấp trí đâu , mà nghe. những lời quĩ quyệt như vậy. Nói rồi liền khiến quân đuổi tên quân đem thơ về lập tức.
Tên qu6n ấy bị đuổi, trở về thưa lại với Huê Vinh.
Huê Vinh nghe nói thì than thở một hồi, bèn khiến quân thắng ngựa , rồi nai nịt cầm thương lên ngựa , đem năm mười tên quân kéo đến trại Lưu Cao.
Đến nơi, Huê Vinh đứng trước cửa trại kêu rằng :
- Xin mời Lư tri trại ra đây cho tôi nói chuyện .
Quân sĩ vào báo cho Lưu Cao hay .
Lưu Cao nghe báo thì phách lạc hồn xiêu , không dám ló ra.
Huê Vinh thấy Lưu Cao không ra thì đứng chờ một hồi rồi khiến quân đi thẳng vào trại mà tìm kiếm.
Quân sĩ vâng lời, đi tới chái trên thì thấy Tống Giang còn đương bị treo nơi trên tường, mà cỗ lại có mang gông.
Quân sĩ lật đật mở xuống và mở gông cho Tống Giang .
Huê Vinh vội vả khiến quân đem Tống Giang về nhà, còn Huê Vinh ra cửa lên ngựa mà nói lớn rằng :
- Bớ Lưu Cao, làm người ở đời ai lại không có bà con. Vì ý gì mi lại cậy quyền ỷ thế bắt anh ta mà đánh khảo tới nước, rồi lại vu oan cho anh ta là cường đạo, ăn ở như vậy thiệt mi không tưởng nghĩa đồng liêu, chẳng biết kiêng nể ta chút nào hết. Thôi , để mai ta sẽ đến đây phân phải trái với ngươi .
Nói rồi thì trở về trại mình, đặng có kiếm thuốc mà thoa cho Tống Giang. .
Còn Lưu Cao thấy Huê Vinh đã đem Tống Giang về rồi thì lật đật kêu hai

trăm quân sĩ ra, khiến qua trại Huê Vinh mà bắt Tống Giang lại .
Trong hai trăm quân ấy, có hai người Giáo đầu, tuy biết võ nghệ cũng khá, nhưng cũng không phải là địch thũ cũa Huê Vinh, song bất đắc dĩ phải vâng lời ra đi .
Đi đến cửa trại thì trời còn chưa sáng, quân giử cữa vào báo cho Huê Vinh hay .
Huê Vinh khiến mở cửa ra cho rộng rồi ngồi giữa nhà, tay tã thì cầm cung, tay hữu thì cầm tên , chờ cho quân sĩ kéo vào .
Quân ấy vào đến đó thì Huê Vinh lắp tên mà nạt lớn rằng :
- Quân bây không biết vũ nghệ của ta thể nào hay sao ? Nầy, ta cho chúng bây coi coi tài ta, đứa nào không biết sợ chết thì vào đây mà cự , để ta bắn thử cái hình thần giữ cửa trúng nơi ngù mão cho chúng bây biết tài .
Nói rồi liền lắp tên mà bắn một mủi, quả trúng ngù mảo cũa thần giử cửa ấy Hai trăm tên quân đều kinh hải .
Huê Vinh lại rút một mũi tên mà nói lớn rằng :
- Để ta bắn nhằm dải mảo cũa thần giử cửa phía bên hửu đây cho chúng bây xem. Bèn bắn một mủi thì cũng quã trúng ngay dải mảo , hai mũi tên đều dính tại cửa, không rớt xuống .
Huê Vinh lại lấy một mũi tên nữa mà kêu lớn rằng :
- Bây giờ chúng bây hãy xem ta bắn ngay ngực thằng Giáo đầu mặc áo trắng kia .
Nói vừa dứt lời thì quân sĩ đều rùng rùng kéo nhau chạy hết.
Huê Vinh khiến quân đóng cửa trại lại rồi trở vào hậu đường mà thoa thuốc cho Tống Giang.
Khi ấy Huê Vinh nói với Tống Giang rằng :
- Ấy cũng vì tôi quên một chút mà để cho huynh trưởng chịu lấy khổ sở nầy.
Trầng Giang hói :
- Qua chịu khổ này thì cũng chẳng can chi, song e cho Lưu Cao muốn gây hơn thua với hiền đệ thì biết liệu thể nào ?
Huê Vinh nói :
- Việc ấy không can chi, bất qua tôi bõ chức quan này mà đi chổ khác, thì nó cũng không làm chi tôi đặng.
Tống Giang nói :
- Chẳng dè con đờn bà ấy có lòng sâu sắc , ai dè nó xúi chồng nó đánh qua tới nước, qua hòng khai thiệt tên ra, song qua lại e phát giác về việc Diêm Bà Tích, cho nên mới phải xưng mình là Trương Tam. Lưu Cao lại muốn hạ tù xa mà giải qua về Thanh châu đặng vu cho qua là đầu đãng bọn Thanh Phong sơn. Nếu khi ấy không có hiền đệ đến cứu thì dầu qua có môi đồng lưới sắt đi nửa, cũng khó nổi phân biện với nó .
Huê Vinh nói :

- Khi ấy tôi cũng tưởng nó là người học hành thì hay thương người đồng liêu , cho nên tôi mới viết thơ cho nó mà gọi anh là Lưu Văn, đặng họa may nó có tưởng tình mà dung thứ cho anh chăng. Té ra nó cũng không dung, cứ việc đánh khảo đến nước khổ sở như vậy , thiệt là thảm thiết cho anh lắm !.
Tống Giang nói :
- Lời tục có nói rằng : ăn cơm phòng sặc, đi đường phòng vấn . Nay em đà cứu đặng qua về đây, chắc là nó không chịu nhịn thua , sao sao cũng có văn thơ báo báo rồi chứ chẳng không, ấy vậy nội đêm nay để qua thẳng lên Thanh Phong sơn mà trốn đặng cho hiền đệ chối phớt đi thì hay hơn.
Huê Vinh nói :
- Tính như đại ca vậy cũng phải song đại ca bị đòn rất nặng, tôi e đại ca đi không nổi mà thôi.
Tống Giang nói :
- Không hề gì, việc gấp cũng phải ráng .
Huê Vinh khiến quân dọn tiệc mà đưa Tống Giang .
Đến chiều tối khiến khiến hai tên quân đưa Tống Giang ra khỏi trại, đặng cho Tống Giang lên Thanh Phong sơn.

Còn quân sĩ của Lưu Cao trở về thuật hết việc Huê Vinh bắn hay cho Lưu Cao nghe.
Lưu Cao nghĩ rằng :
- Hễ nó đoạt đặng thì nội đêm nay chắc là nó thả về Thanh Phong sơn, đặng ngày mai nó chối phứt việc ấy. Nếu nó làm như vậy thì quan trên cũng nghi rằng văn võ bất hòa nên ta vu cáo cho nó , như vậy cũng khó cho ta lắm chớ chẳng chơi. Vậy thì đêm nay ta phải sai vài ba tên quân đi ra chừng năm sáu dặm đường mà chờ nó. Nếu may gặp đặng nó thì bắt đem về đây , rồi ta sẽ sai người đi cáo báo với quan trên, như vậy chắc là hại Huê Vinh đặng chớ chẳng không. Chừng ấy ta ở đây một mình một cỏi, mặc sức tung hoành .
Tính kế như vậy, bèn sai hai mươi tên quân cầm binh khí ra tại ngã đường lên Thanh Phong sơn mà chực đó.
Qua đến canh hai, bọn quân ấy đón bắt đặng Tống Giang dẫn về.
Lưu Cao cả mầng mà rằng :
- Thiệt là bất xuất ngô chi sở liệu.
Bèn khiến quân đem Tống Giang lại nhà sau, rồi sai hai người tâm phúc thẳng đến Thanh châu phủ cáo báo.
Ngày thứ Huê Vinh cũng ngở là Tống Giang về Thanh Phong sơn rồi , thì ngồi nghĩ rằng:
- Để coi thằng Lưu Cao làm cách gì mà hại ta đặng .
Té ra chờ cả ngày cũng chẳng thấy chuyện chi hết.

Nói về Tri phủ nơi Thanh châu tên là Mộ Dung Ngạn Đạt người này là anh Mộ Dung Quí Phi. Vì vậy cho nên lấy thế em gái mình mà tàn hại lương dân nơi Thanh châu, lại hay khi dễ liêu hữu , chẳng kể đến ai hết.
Ngày kia tiếp đặng tờ thân trạng của Lưu Cao cáo báo thì cả kinh mà rằng :
- Huê Vinh cũng là con cháu công thần, sao lại giao thông với cường đạo, không kiêng phép nước như vậy kìa. Việc này cũng là việc lớn song không biết hư thiệt thể nào. Bèn cho đòi Đô giám , đặng có sai đi qua Thanh Phong trại . (Nguyên Đô giám này là Huỳnh Tín, võ nghệ cao cường , oai dậy cả xứ Thanh châu , vì vậy cho nên người ta gọi là Trấn tam sơn. Vì địa phận Thanh châu có ba hòn núi : thứ nhứt, Thanh Phong sơn ; thứ nhì : Nhị Long sơn ; thứ ba : Đào Hoa sơn, ba hòn núi ấy đều có lâu la chiếm cứ, thiên hạ gọi là ba hòn ác sơn.
Huỳnh Tín thì hay khoe mình có sức bắt hết lâu la ba hòn núi ấy đặng, cho nên người ta mới gọi là Trấn tam sơn .)
Khi Huỳnh Tín vâng lời Tri phủ đòi thì lật đật đến hầu.
Tri phủ khiến điểm năm mươi tên quân đi thẳng qua Thanh Phong trại .
Huỳnh Tín vâng lời, điểm binh ra đi.
Đến nơi , Lưu Cao nghinh tiếp vào hậu đường , dọn tiệc thiết đải Huỳnh Tín và ban thưởng qnân sĩ, rồi lại khiến quân dẫn Tống Giang ra cho Huỳnh Tín xem.
Huỳnh Tín xem rồi thì nói rằng :
- Việc nầy không cần gì phải tra hỏi . Vậy thì nội đêm nay phải sắm sửa tù xa mà bỏ nó vào, rồi làm một cây cờ đề chữ : Thanh Phong sơn tặc thủ, Huy thành hổ Trương Tam .
Tống Giang không nói chi đặng, cứ làm thinh để cho Huỳnh Tín và Lưu Cao làm gì thì làm.
Khi ấy Huỳnh Tín lại hỏi Lưu Cao rằng :
- Trong khi bắt đặng Trương Tam thì Huê Vinh có hay cùng chăng ?
Lưu Cao nói :
- Tôi bắt đặng nó lúc canh hai, rồi tôi giấu tại nhà, không cho Huê Vinh hay, chắc là va tưởng thằng nầy đã về Thanh Phong sơn rồi .
Huỳnh Tín nói :
- Như vậy lại càng dễ hơn nữa .Vậy thì ngày mai, truyền dọn một tiệc nơi nhà công, khiến năm mươi tên quân mai phục bốn phía, rồi sai người đến nói với Huê Vinh rằng : Quan Tri phủ hay đặng văn võ bất hòa cho nên sai tôi đến đây bày tiệc mà khuyên giải hai đàng , như vậy thì gạt va đến nhà công, rồi tôi sẻ trịch bôi vi hiệu mà bắt va, đặng có giải về Thanh châu luôn thể .
Lưu Cao khen rằng :
- Tướng công thật là cao kiến, kế ấy bắt va dễ như bắt sò trong chậu vậy.
Tan tiệc rồi, Lưu Cao khiến quân dọn chổ cho Huỳnh Tín an nghĩ .

Rạng ngày Lưu Cao sắp đặt quân sĩ mai phục tại nhà công, bày chén đủa ra đó giả như đải tiệc, rồi Huỳnh Tín đi với hai tên quân qua trại Huê Vinh. Đến nơi, khiến người giử cửa truyền báo cho Huê Vinh hay .
Huê Vinh hỏi rằng:
- Người ấy có nói về chuyện chi mà đến đây chăng ?
Quân sĩ giử cửa thưa rằng :
- Người ấy xưng mình là Huỳnh Đô giám đến thăm tướng công.
Huê Vinh nghe nói, lật đật ra cửa nghinh tiếp Huỳnh Tín vào mà hỏi rằng :
- Tướng công đến đây có việc chi chăng ?
Huỳnh Tín nói :
- Nay quan Tri phủ hay đặng trại này văn võ bất hòa, người không biết vì cớ gì, người lại e cho nhị vị tưởng thù riêng mà bỏ việc công, cho nên người sai tôi đến đây, bài tiệc mời nhị vị tới tại công đường mà giải hòa . Vậy xin túc hạ hãy đi với tôi .
Huê Vinh cười rằng:
- Chẳng có điều chi là bất hòa, vì Lưu Cao làm chức Chánh tri trại, còn tôi làm Phó, tôi cũng hết sức chìu lòn, mà người không thương , cứ việc thổi lông tìm vết. Tôi phải dằn lòng nhịn nhục hoài, nào có dám nói chi đến người đâu . Nay đã đến tai quan Tri phủ, ngài lại sai tướng công đến đây, thiệt là nhọc lòng nhọc sức tướng công lắm .
Huỳnh Tín nói nhỏ với Huê Vinh rằng :
- Quan Tri phủ kính mến túc hạ lắm, ngài nói nếu có động việc binh đao nơi chốn này, thì một mình túc hạ gánh vác mà thôi ; chớ va làm quan văn , có làm gì đặng, túc hạ cứ việc mà làm , chẳng cần phãi chìu lụy va làm chi . Vậy túc hạ hãy đi với tôi đến đó , đặng cho tôi nói ít lời mà giải hòa, ngõ khõi việc thù hiềm thì dễ hơn.
Huê Vinh nói :
- Đi thì tôi đi, song xin Đô giám ở nán lại, đặng uống vài chén rượu với tôi đã .
Huỳnh Tín nói :
- Đến đó vui vẻ ăn uống cũng chẳng muộn gì .
Huê Vinh nghe theo, bèn đi với Huỳnh Tín thẳng đến đại trại .
Tới nơi Huỳnh Tin nắm tay Huê Vinh dắt vào nhà công, đã có Lưu Cao đến đó trước rồi .
Ba người cũng thi lễ chào hỏi với nhau như thường.
Huỳnh Tín khiến quân lấy rượu ra, rồi rót một chén mà nói với Lưu Cao rằng :
- Quan Tri phủ thấy nhị vị không hòa với nhau, thì người đem lòng lo sợ lắm. Nay người phú thác cho tôi đến đây đặng khuyên giải hai ông vậy xin hai ông từ rày về sau , cứ tưởng việc công mà bõ qua thù riêng, hễ có việc

chi thì thương nghị với nhau mà làm, đừng có đem lòng tranh cạnh làm chi nữa.
Lưu Cao đáp rằng :
- Tuy tôi là người bất tài , song cũng biết phép . Ngày nay vì hai đứa tôi mà làm cho quan Tri phủ và Tướng công phải nhọc lòng nhọc sức như vầy, thì hai đứa tôi cũng có lỗi, song điều ấy là người ngoài đồn huấn, chớ anh em tôi có điều chi mích lòng nhau đâu, mà gọi là bất hòa .
Huỳnh Tín cười rằng :
- Như vậy thì hay lắm, thì túc hạ hãy uống cho cạn chén rượu này.
Lưu Cao vâng lời bưng chén rượu mà uống.
Huỳnh Tín lại rót một chén nữa và nói với Huê Vinh rằng :
- Lời Lưu tri trại nói như vậy đó, tưỡng khi tại người ngoài đồn quấy, chớ không có điều chi xích mích với nhau. Vậy túc hạ hãy vui lòng uống cạn chén rượu này.
Huê Vinh vâng lời, bưng lấy chén rượu mà uống.
Lưu Cao tại rót một chén rượu, mời Huỳnh Tín lại mà rằng :
- Vì việc nầy mà tướng công phải đến đây, nếu tướng công có vui lòng miển trách thì xin uống cạn chén rượu này.
Huỳnh Tín bưng lấy chén rượu ấy, liếc mắt ngó bốn phía, thì thấy đã sẳn có vài mươi tên quân đã lên công đường, bèn giã đò làm rớt chén xuống đất, thì thấy phía sau quân sĩ la lên, áp lại bắt Huê Vinh mà trói.
Huê Vinh la lớn rằng :
- Tôi có tội chi mà trói tôi ?
Huỳnh Tín nạt rằng :
- Như vậy mà còn nói không tội sao ? Đã thông đồng với cường đạo nơi Thanh Phong sơn, tội phản trào đình, lại còn nói rằng không tội nữa kìa . Nay ta cũng vị tình trước ta không bắt gia quyến ngươi làm chi . Còn tội ngươi thì ta cứ theo lẽ công mà làm .
Huê Vinh nói :
- Gọi tôi rằng thông đồng với cường đạo, mà có chứng hay không .
Huỳnh Tín nói :
- Sao lại không có, quân bây, hãy đem chứng cớ ra đây cho va xem .
Quân sĩ vâng lời ra đi .

Hồi 33
Tại lục lâm Huỳnh Tín thất thế
Nơi sơn trại Tần Minh lầm mưu

Giây lâu quân đẩy đến một cái tù xa, mở cửa một người trong ấy ra .
Huê Vinh thấy người thiệt là Tống Giang thì sửng sốt không nói chi đặng.
Huỳnh Tín nói với Huê Vinh rằng :
- Tang tích là thằng đó, còn tiên cáo là Lưu Cao đây .
Huê Vinh nói :
- Người này là người thân quyến của tôi Huy thành huyện mới đến đây . Nếu ngươi muốn phao cho va là cường đạo thì để tới quan trên tôi sẽ phân biện.
Huỳnh Tín nói :
- Vậy thì ta phải giải ngươi về Thanh châu, đặng cho ngươi phân biện với quan trên.
Bèn khiến Lưu Cao điểm thêm một trăm binh bổn trại, hộ tống tù xa, rồi đi với mình giải về Thanh châu .

Khi ấy Huỳnh Tín lên ngựa, tay cầm táng môn kim mà đi .
Lưu Cao cũng nai nịt theo sau , còn một trăm năm mươi tên quân ấy cầm khí giái giử gìn tù xa mà đi trước.

Đi ra khõi Thanh Phong trại chưa đặng ba bốn mươi dặm thì đến một cụm rừng kia .
Quân đi trước vùng la lớn rằng :
- Trong rừng có ai kia, đứng dòm chuyện gì không biết ?
Nói rồi thì đều dừng chơn lại hết.
Huỳnh Tín thấy vậy hỏi rằng :
- Sao lại không đi nữa ?
Quân sĩ thưa rằng :
- Trong rừng có người dòm ngóng.
Huỳnh Tín nạt rằng :
- Thây kệ nó cứ việc đi mà thôi .
Đi gần đến rừng thì nghe tiếng thanh la nổi lên vang dậy, làm cho quân sĩ đều kinh hải .
Huỳnh Tín nạt rằng :
- Chúng bây chẳng nên chạy, phải giăng ra có hàng, đặng ta cự chiến với nó .

Bèn khiến Lưu Cao giử tù xa , Lưu Cao sợ run lập cập, nói không ra tiếng , cứ niệm Cứu khổ thiên tôn hoài .

Còn Huỳnh Tín giục ngựa tới trước xem , thì thấy trong rừng ấy có bốn năm trăm lâu la, thảy đều mình cao vóc lớn , mặt mày dữ tợn, đầu bịt khăn điều, lưng giắt gươm vắn tay cầm trường thương, áp ra vây phủ cả bọn quân sĩ mình. Trong ấy lại có ba người hảo hớn, một người mặc áo xanh , một người mặc áo lục và một người mặc áo đỏ , đều bịt khăn đen , giắt đao lưng và cầm đao lớn, xông ra đón đường . (Nguyên ba người ấy, một người là Cẩm mao hổ Yên Thuận , một người là Hoài khước hổ Vương Anh và một người là Bạch diện lang quân Trịnh Thiên Thọ).
Ba người ấy nạt Huỳnh Tín rằng :
- Phải để lại đây ba ngàn lượng làm tiền mãi lộ thì chúng ta mới cho đi.
Huỳnh Tín nạt rằng :
- Chúng bây chẳng nên vô lễ . Vậy chứ chúng bây không biết danh Trấn tam sơn là ta đây hay sao?
Ba người ấy đều trợn mắt nạt rằng :
- Dầu mi là Trấn Vạn sơn đi nữa cũng phải nạp tiền mãi lộ thì ta mới cho đi.
Huỳnh Tín nói :
- Ta là người quan sai đi việc công, có vàng bạc chi đâu mà nạp tiền mãi lộ .
Ba người ấy cười rằng :
- Dầu là đương kim thiên tử đi ngang qua đây vẫn cũng phải nạp ba ngàn quan mải lộ cho chúng ta ; huống chi ngươi là người của quan sai , chúng ta chẳng biết quan nào, phải mau mau nạp tiền mãi lộ ch chúng ta thì đi mới đặng.
Huỳnh Tín nổi giận.
- Loài cường đạo, sao dám vô lễ xúc phạm đến hoàng gia như vậy kìa .
Bèn vỗ ngựa huơi gươm, xốc chém Yên Thuận.
Ba người hảo hớn đều huơi đao đến cự.
Huỳnh Tín ráng sức chống trả với ba ngọn đao ấy.

Đánh đặng mười hiệp , liệu bề cự địch không nổi, bèn quày ngựa chạy trở lại đường cũ.
Ba người ấy giục ngựa rượt theo , Huỳnh Tín cả kinh, chẳng kể quân sĩ giục ngựa chạy một mình , thẳng về Thanh Phong trấn .
Khi ấy quân sĩ thấy Huỳnh Tín bị thua, thì bỏ tù xa và Lưu Cao lại đó mà chạy tứ tán hết.
Lưu Cao cũng kinh hồn lạc phách, quất ngựa chạy , bèn bị lâu la giăng dây làm cho ngựa vấp, Lưu Cao té nhào.
Lâu la áp lại bắt trói, rồi đoạt tù xa, muốn mỡ ra mà coi .

Té ra lúc ấy Huê Vinh đã phá cửa tù xa đặng rồi.
Lâu la thấy vậy cắt dây mở trói cho Huê Vinh và Tống Giang, rồi lột y phục cũa Lưu Cao trao cho Tống Giang mặc, lại dắt con ngựa Lưu Cao và hai con ngựa kéo tù xa mà giải lên sơn trại. (Nguyên lúc ấy ba vị hảo hớn vì thấy Tống Giang vắng bặt tin tức, cho nên sai ít tên lâu la lanh lợi , lén xuống Thanh Phong trấn thám thính, có nghe người ta đồn rằng :
- Nay có Đô giám là Huỳnh Tín làm kế trịch bôi và hiệu mà bắt Huê Vinh, rồi giải luôn theo với người anh của Huê Vinh là người ở Huy thành huyện.
Mấy tên lâu la dọ đặng tin ấy, lật đật về báo cùng ba vi hảo hớn ấy .
Ba vị hảo hớn biết Tống Giang bị nạn, bèn đem lâu la ra đón đường đặng giải cứu. Vì vậy cho nên đã cứu đặng hai người ấy mà lại bắt đặng Lưu Cao nữa.)

Khi ba người hảo hớn trở về sơn trại thì đã hết canh hai rồi, bèn mời Tống Giang và Huê Vinh lên ngồi giữa , còn ba người ấy ngồi hai bên, rồi dọn tiệc khánh hạ.
Huê Vinh tạ ơn ba người ấy mà rằng :
- Nay anh em tôi nhờ có tam vị cứu tử lại báo thủ đặng, ơn ấy đáng tạc dạ ghi xương, song tôi còn lo nổi vợ tôi và em gái tôi còn ở Thanh Phong trại, ắt là bị Huỳnh Tín hãm hại chớ chẳng không.
Yên Thuận nói :
- Việc ấy Tri trại chớ lo. Hễ Huỳnh Tín có bắt lịnh thê và lịnh mụi đi nữa; thì cũng giải ngang qua đường nầy, vậy ngày mai anh ta sẽ xuống mà đoạt tù xa nữa .
Nói rồi bèn kêu vài tên lâu la sai đi thám thính.
Huê Vinh tạ ơn mà rằng :
- Như vậy thiệt ơn đức rất dày.
Tống Giang nói với Yên Thuận rằng :
- Vậy hảy khiến lâu la dẫn thằng Lưu Cao đến đây coi thử .
Yên Thuận nói :
- Để tôi khiến lâu la mổ gan nó đặng cho nhơn huynh khánh hạ.
Huê Vinh nói :
- Để tôi cầm dao mổ gan nó cho thỏa nư giận của tôi.
Khi lâu la dẫn Lưu Cao đến nơi .
Tống Giang mắng Lưu Cao rằng :
- Loài súc sanh, vả chăng ta với mi vốn là vô thù vô oán , mi nở nào lại nghe lời con đàn bà sâu sắc ấy , mà làm hại ta như vậy ? Bây giờ hoàng thiên hửu nhãn, mong hại người mà lại mang tai như vầy, thì mi liệu định thể nào ?
Huê Vinh nói :
- Thôi, thôi , hơi đâu mà hỏi loài phi nghĩa cho mệt.

Bèn xáchh đao xốc lại mổ bụng Lưu Cao, lấy trái tim ra dâng cho Tống Giang. Còn cái thây của Lưu Cao thì lâu la khiêng ra ngoài xẻ thịt mà ăn với nhau.
Tống Giang nói:
- Tuy nay đã giết đặng loài thất phu rồi , song con nghiệt phụ ấy còn chưa trừ khử thì cũng chưa đã nư giận của ta .
Vương Anh nói :
- Nhơn huynh chớ lo, để mai tôi xuống đó bắt con đờn bà ấy về , phen nầy sao sao cũng phải để cho tôi nhờ cậy chút đỉnh với.
Ai nấy nghe nói đều cười ré .
Đêm ấy ăn uống với nhau cho tới hết canh ba mới mản tiệc.

Ngày thứ , ai nấy đều thức dậy thương nghị về việc công đả Thanh Phong trại .
Yên Thuận nói :
- Giao chiến hôm qua lâu la cũng đã mệt mỏi rồi. Vậy phải cho chúng nó nghĩ một ngày đã , rồi mai đánh cũng chẳng muộn chi .
Tống Giang khen phải.

Nói về Huỳnh Tín, nhứt nhơn nhớt mã về tới Thanh Phong trại , thì điểm binh canh giử bốn phía, rồi làm một tờ thân trạng phi báo cùng Thanh châu Tri phủ.
Tri phủ xem thân trạng thì cả kinh , lật đật sai người đi mời Tổng quản đến thương nghị việc ấy. (Nguyên Tổng quản nầy tên Tần Minh, người ở Khai châu, vì có tánh nóng như lửa , sấm sét , cho nên người ta gọi là Tích Lịch hỏa. Người này hay cầm lang nha bổng, có sức cự nổi muôn người.)

Tần Minh nghe tri phủ đòi thì lật đật đến ra mắt, Tri phủ mới thuật các việc trước và trao tờ thân trạng của Huỳnh Tín cho Tần Minh xem.
Tần Minh nổi giận mà rằng :
- Quân giặc đầu đỏ nầy sao dám vô lễ như vậy kìa ? Thôi, để tôi đem đến đó bắt cho đặng chúng nó về đây .
Tri phủ nói :
- Việc nầy phải tính cho gấp, nếu để chậm trể chắc là chúng nó đến đánh Thanh Phong trại chớ chẳng không.
Tần Minh thưa rằng :
- Tôi đâu dám chậm trể , phải đi nội ngày nay mà thôi .
Tri phủ cả mừng, vội vả khiến quân dọn tiệc thết đải Tần Minh.
Mản tiệc rồi , Tần Minh ra điểm một trăm binh kỵ và bốn trăm binh bộ, kéo thẳng tới Thanh Phong sơn.

Nói về lậu la nơi Thanh Phong sơn hay đặng chuyện ấy liền phi báo cùng mấy vị hảo hớn.
Lúc ấy mấy vị hảo hớn vừa muốn đem binh xuống đánh Thanh Phong trại, kế nghe báo Tần Minh đem binh tới, thì ai nấy đều sửng sốt lấy mắt nhìn nhau .
Huê Vinh nói :
- Lời xưa có nói : Binh đáo tướng đương, thủy lai thổ yểm, sao liệt vị sợ lắm vậy ? Thôi, hãy khiến lâu la ăn uống cho no nê đi, rồi sẽ y theo kế tôi mà làm như vầy... như vầy...
Tống Giang khen rằng :
- Thiệt là diệu kế .
Bèn phân phối cho lâu la làm theo y kế ấy, còn Huê Vinh thì chọn một con ngựa cho hay và một bộ giáp rồi mang cung cầm giáo chờ Tần Minh tới .
Tần Minh đem binh đến Thanh Phong sơn thì đóng trại cách núi chừng mười dặm.

Rạng ngày khiến quân ăn uống cho no nê đặng có giao chiến, bèn chọn một chổ trống trải gần núi mà bố trận. Đến chừng bày khai trận thế rồi, thì nghe trên núi có tiếng thanh la vang trời dậy đất, có một đạo binh ở trên núi kéo xuống.
Tần Minh gò ngựa chực hờm lang nha bổng mà xem cho kỷ, thì thấy đạo binh ấy có một tướng đi đầu quả là Tiểu Lý Quảng Huê Vinh.
Khi Huê Vinh xuống núi bố thành trận thế rồi, thì giục ngựa ra trước trận mà chào Tần Minh.
Tần Minh nói rằng :
- Huê Vinh, mi cũng là tướng môn chi tử, hưởng lộc trào đình đã nhiều đời, nay mi vâng lịnh trấn giử cỏi nầy, nở nào lại thông đồng với cường đạo mà bội phản quốc gia như vậy ? Bây giờ ta đem binh đến đây quyết bắt mi, vả mi phải xuống ngựa nạp mình kẽo nhọc ta ra sức.
Huê Vinh cười rằng :
- Chẳng phải ý tôi muốn bội phản triều đình như vầy đâu ngặt vì bị thằng Lưu Cao lấy việc công mà trả thù riêng, trần mưu thiết kế làm hại tôi, cho nên bây giờ đây tôi không nơi nương dựa túng phải lưu trú chốn này đặng lánh nạn, chớ không phải lòng tôi quyết muốn ; xin tướng quân xét lại, tìm kiếm phương chi cứu tôi với .
Tần Minh nói :
- Mi là quân phản nghịch, chớ nên nói nhiều lời . Nói rồi nên huơi lang nha bổng xốc lại đánh Huê Vinh.
Huê Vinh cười rằng :

- Mi thiệt là đứa không biết đi điều, ta thấy mi làm chức lớn hơn ta thì ta nhượng mi chút đỉnh, song mi cũng nằng nằng quyết hơn thua với ta mà thôi . Vậy thì ta với mi đều liều sống thác mà cự chiến với nhau một phen vậy.
Nói rồi bèn giục ngựa huơi thương xốc lại đâm Tần Minh .
Tần Minh cũng huơi lang nha bổng cự chiến, hai đàng đánh nhau đặng năm mươi hiệp mà chưa định hơn thua.
Huê Vinh bày thiệu phá đỉnh, giục ngựa chạy theo đường nhỏ mà lên núi.
Tần Minh cả giận vỗ ngựa rượt theo, Huê Vinh lấy cung tên bắn một mủi , trúng nhằm dải mão của Tần Minh .
Tần Minh cả kinh không dám theo nữa , bèn quày ngựa trở lại.
Huê Vinh đi theo đường khác thẳng lên sơn trại.

Tần Minh xuống tới chơn núi, vừa muốn chém giết quân lâu la, nhưng lâu la thấy Tần Minh xuống đến, thì vỡ chạy tứ tán hết.
Tần Minh khiến quân nổi trống la lên, rồi kéo nhau rùng rùng chạy lên núi.
Té ra đi lên chưa đặng bao xa, thì có cây đá trên núi lăn xuống , lên nữa không đặng , túng phải quày trở xuống. Tần Minh lại càng giận lắm, bèn đem binh đi vòng theo chơn núi đặng kiếm đường mà lên .
Tìm cho đến đứng bóng, thì thấy phía bên Tây núi ấy, nơi đám rừng rậm, có một đạo binh dựng hai cây cờ đỏ, nổi tiếng đồng la vang dậy.
Tần Minh đem binh lên núi rượt theo theo binh ấy . Té ra cờ đỏ cũng mất, mà cũng không nghe tiếng đồng la nữa. Tần Minh xem lại đường ấy thì không nẻo thông, duy có một cái đường mòn để đi đốn củi mà thôi, song nẻo ấy cũng đã có cây đá lấp cản ngang đường rồi, Tần Minh lên nữa không đặng, bèn sai quân dọ kiếm nẻo đường.
Giây lâu quân trở về báo rằng :
- Phía Đông núi nầy có một đạo binh cũng dựng cờ đỏ và gióng trống y như đạo binh trước.
Tần Minh dẫn binh chạy qua phía Đông núi mà rượt theo đạo binh ấy, đến cũng không thấy chi hết.
Tần Minh giục ngựa đi vòng hết phía, kiếm đường mà lên, thì thấy bốn bên đều có cây đá lấp ngang không có nẻo thông, lại có quân thám báo rằng :
- Phía Tây núi nầy lại có một đạo binh dựng cờ đỏ, giống đồng la y như khi nãy.
Tần Minh giục ngựa trở lại phía Tây thì cũng chẳng thấy chi hết.
Tần Minh lại càng giận lắm .
Giây lâu nghe phía Đông núi có tiếng đồng la vang dậy.
Tần Minh giục ngựa chạy qua phía ấy nữa; tới nơi thì cũng không thấy chi cả.
Tần Minh nghiến răng dậm chơn, hơi giận tràn hông, lại khiến quân tìm

đường mà lên núi.
Xảy đâu lại nghe quân la ó vang dậy nơi phía Tây .
Tần Minh hối quân trở lại thì cũng không thấy một người.
Tần Minh nổi giận la hét quân sĩ khiến kiếm cho được đường lên.
Kế có quân chạy tới báo rằng :
- Nơi phía Đông Nam có một nẻo lên núi được, xin hãy đi vòng qua phía ấy mà lên.
Tần Minh nói :
- Nếu có đường ấy thì phải mau mau lại đó mà lên.
Bèn kéo binh qua phía Đông Nam .

Lúc ấy trời đã chiều rồi, người mệt ngựa mỏi , đi nữa không nổi .
Tần Minh thấy vậy, khiến xuống núi nghĩ binh đặng có nấu cơm mà ăn.
Xảy thấy trên núi đèn đuốc lòe trời , trống chiêng dậy đất.
Tần Minh nổi giận lại kéo binh lên núi nữa, thì thấy trên núi ấy tên bắn như mưa, túng phải quày trở xuống khiến quân nấu cơm.
Mới vừa nhúm lửa , lại thấy trên núi ấy có một đạo binh nổi lên tám chín mươi ngọn đuốc rùng rùng kéo xuống.
Tần Minh lật đật hối quân kéo lên đặng cự chiến, té ra lên đến đó thì đèn đuốc tắt hết chẳng thấy một người.
Tần Minh giận lắm, bèn khiến quân sĩ nổi lửa lên đốt cụm rừng ấy.
Khi đương đốt thì nghe đờn địch trống phách nơi chót núi.
Tần Minh giục ngựa thẳng tới , ngước mặt lên xem, thì thấy trên chót núi có vài mươi cây đuốc .
Huê Vinh và Tống Giang đương ngồi uống rượu .
Tần Minh thấy vậy lại càng giận dữ , bèn dừng ngựa lại, gọi Huê Vinh mà chưởi .
Huê Vinh cười rằng :
- Tổng quản chớ nóng, hãy trở về an nghĩ rồi mai sẽ quyết hơn thua với ta một trận.
Tần Minh ìa hin rằng :
- Phản tặc mi xuống đây đánh với ta ba trăm hiệp, đừng có trốn trên núi mà nói phách.
Huê Vinh cười rằng :
- Hôm nay coi bộ Tổng quản đã mệt mỏi rồi dầu tôi có thắng đặng Tổng quản đi nữa cũng không giỏi gì. Thôi, Tổng quản hãy về an nghĩ, rồi mai sẽ đánh.
Tần Minh nổi giận, đứng chưởi mắng chửi một hồi , rồi muốn kiếm đường mà lên, song sợ mũi tên của Huê Vinh, cho nên không dám . Chỉ đứng dưới mắng chưởi đến điều.

Khi đương mắng chưởi. Tần Minh lại nghe trong đám binh mình la lên om sòm. Bèn lật đật trở xuống mà xem thì thấy hỏa pháo và loạn tiển bắn xuống huyên thiên, quân sĩ cả kinh, rùng rùng chạy xuống dưới hố mà núp.

Lúc ấy đã hết canh ba, quân sĩ đương núp dưới hầm than thở với nhau.
Xảy đâu ngọn nước ào tới ngập tràn , quân sĩ kinh hãi ; kẻ thì leo lên vừa tới liền bị lâu la dùng câu liêm móc chân bắt sống. Còn những kẻ leo lên không kịp thì lại bị chết chìm.
Tần Minh thấy vậy giận lắm, muốn lên cho đặng mà giết Huê Vinh, xảy đâu lại thấy một cái đường nhỏ thì lật đật giục ngựa mà lên.
Đi chưa bao xa , người ngựa đều sụp hầm .
Lâu la mai phục hai bên áp lại dùng câu liêm mà móc Tần Minh lên, lột hết áo mão, thâu hết binh khí, rồi trói lại mà giải lên Thanh Phong sơn .
Lúc ấy lâu la cũng có đem con ngựa của Tần Minh lên nữa .(Nguyên các việc trước này đều là kế của Huê Vinh bày .
Trước hết, khiến lâu la hoặc ở phía Đông, hoặc phía Tây , đặng dẫn dụ Tần Minh làm cho người mệt ngựa mỏi, rồi lại dùng bao vải đựng cát, đắp ngọn nước khe , nhơn lúc đêm hôm, bắn xuống như mưa, đặng cho quân sĩ lính quính tưởng là cái hố , xuống đó mà núp , rồi lại xô mấy bao cát cho nước ào tới , quân sĩ bị chết chìm hết nửa, còn một nữa thì bị bắt sống, chẳng cho chạy khỏi một người. Rồi lại dụ cho Tần Minh rượt theo bị xụp xuống hầm, nên Tần Minh mới bị bắt như vậy đó.)

Khi lâu la dẫn Tần Minh đến gần trại, thì có năm vị hảo hớn ra ngồi nơi nhà Tụ nghĩa.
Huê Vinh thấy dẫn Tần Minh vào, thì lật đật bước xuống mở trói cho Tần Minh, rồi đở ngồi lên ghế mà lạy Tần Minh.
Tần Minh đáp lễ mà rằng :
- Vả chăng tôi là người bị bắt, mạng tôi sống thác đều ở bàn tay các ông, sao túc hạ lại lạy tôi như vậy ?
Huê Vinh nói :
- Sắp lâu la nầy không biết kẻ lớn người nhỏ, cho nên lầm lỗi mà xúc phạm oai hùm, vậy xin Tổng quản thứ tội.
Bèn lấy áo gấm mà mặc cho Tần Minh.
Tần Minh lại hỏi Huê Vinh rằng :
- Nơi đây vị nào làm đầu .
Huê Vinh nói :
- Anh tôi đây là Tống Áp Ti ở Huy thành huyện, làm đầu trong bọn này , còn ba vị nầy là chũ trại, người này là Yên Thuận , người này là Vương Anh và người nầy là Trịnh Thiên Thọ .

Tần Minh nói :
- Ba vị nầy thì tôi có nghe danh rồi, còn Tống Áp Ti đây thì tôi chưa biết ; hay là người mà thiên hạ hay đồn là Cập Thời Võ Tống Công Minh đó chăng ?
Tống Giang đáp rằng :
- Phải đó , Tống Công Minh là tôi đây.
Tần Minh nghe nói, lật đật quì lạy mà rằng :
- Tôi nghe danh mà chưa biết mặt, chẳng dè ngày nay lại đặng gặp nhau đây.
Tống Giang cũng lật đật bước xuống đáp lễ .
Tần Minh thấy Tống Giang đi cáng náng như vậy thì hỏi rằng :
- Hai chơn cũa huynh trưởng sao lại đi nhúc nhắc như vậy ?
Tống Giang mới thuật hết đầu đuôi từ khi lạc tới Thanh Phong sơn đến khi bị Lưu Cao và Huỳnh Tín bắt giải về Thanh châu cho Tần Minh nghe .
Tần Minh lắc đầu mà rằng :
- Nếu như nghe theo lời đàng kia, thì lầm biết là bao nhiêu . Để tôi về Thanh châu tôi cũng thuật hết các việc cho Mộ Dung tri phủ nghe.
Yên Thuận nói :
- Xin hãy nán lại vài ngày đặng đàm đạo cùng nhau cho phỉ tình hoài vọng .

Bèn khiến lâu la dọn tiệc thết đải Tần Minh, còn quân sĩ bị bắt thì khiến vào trại sau mà ăn uống .
Khi Tần Minh uống đặng vài chénrượu thì đứng dậy thưa với mấy vị hảo hớn rằng :
- Nay nhờ liệt vì rộng lòng chẳng giết , ơn ấy rất dày, vậy xin liệt vị khiến lâu la trả áo mảo và binh khí lại cho tôi, đặng tôi trở về Thanh châu.
Yên Thuận nói :
- Tổng quản đem năm trăm binh đến đây thì không còn một người, nếu bây giờ Tống quãn trở về lẻ nào Mộ Dung Tri phũ lại không bắt tội hay sao ? Vậy xin Tổng quản ở lại chốn này hiệp lỏa với anh em tôi thì hay hơn.
Tần Minh nghe rồi liền đáp rằng :
- Tôi là Tần Minh , vốn làm tôi nhà Tống, thác cũng làm quỉ nhà Tống mà thôi, trào đình chưa từng phụ bạc tôi, lẻ nào tôi lại bội phản mà theo cường nhơn đặng ? Nếu liệt vị giết tôi thì giết chớ tôi không chịu đầu đâu.
Nói rồi liền quày quả bước ra.
Huê Vinh bước theo, nắm lấy kéo lại mà rằng :
- Xin huynh trưởng bớt giận, đặng cho tiểu đệ nói một lời. Vã chúng tôi đây cũng là con quan, hưởng lộc triều đình rất trọng , bây giờ thế bất đắc dĩ mới phải chịu như vậy, nếu Tổng quản không chịu nhập lõa, thì chúng tôi cũng không dám ép , song xin Tổng quãn ở nán lại ăn uống với anh em tôi cho mản tiệc rồi tôi sẽ khiến lâu la đem áo mão và binh khí trã lại cho Tổng quản

về. Nói rồi bèn mới Tần Minh ngồi xuống, nhưng Tần Minh cũng không chịu ngồi.
Huê Vinh lại khuyên rằng :
- Tổng quản giao chiến một ngày một đêm, cũng đã hao cùng khí lực rồi , còn con ngựa của Tổng quản coi bộ cũng mệt mỏi và đói khát lắm. Như vậy nếu không cho nó ăn, không cho nó nghỉ , thì chắc là nó đi không đặng, xin Tổng quản ư nán lại đặng lâu la cho ngựa ăn uống no rồi thì sẽ dắt ra cho Tổng quản về .
Tần Minh nghe nói thì nghỉ rằng :
- Nói như vậy thiệt cũng phải lắm. Bèn ngồi lại ăn uống.

Khi ấy năm vị hảo hán luân phiên với nhau, một người một chén, Tần Minh phần thì mệt mỏi đói khát phần thì vị tình mà không nở từ , vì vậy cho nên năm người ấy ép cho đến nổi Tần Minh say mèm, rồi khiêng vào phòng để cho Tần Minh ngũ.
Còn mấy anh em thì trả mưu thiết kế làm cho Tần Minh phải theo mình.

Ngày mai, Tần Minh hết say, thì đã qua giờ thìn , bèn thức dậy rửa mặt và muốn xuống núi trở về Thanh châu.
Các vì hảo hớn năn nỉ cầm Tần Minh ở lại đặng ăn cơm sớm mai rồi sẽ đi .
Tần Minh tánh nóng , qnyết chí đòi về.
Năm người ấy lật đật hối lâu la dọn rượu thịt mà thết đải Tần Minh, rồi đem áo mảo binh khí và ngựa mà trả lại .
Tần Minh từ giả lên ngựa ra về.

Về gần đến nói thì thấy dọc đường nhà cửa dân dã đều bị hỏa tai, những thây đàn bà con nít chết thiêu rất nhiều.
Ngoài đường không ai lai vảng.
Tần Minh thấy vậy cả kinh, than thở một hồi, rồi giục ngựa tới cửa thành, thì thấy trên thành đã treo cầu rồi, quân sĩ sắp đặt cây đá trên thành coi như dùng thế cố thũ vậy.
Tần Minh bèn kêu quân sĩ trên thành bỏ cầu treo xuống cho mình vào thành .
Quân trên thành thấy mặt Tần Minh thì lật đật gióng trống và la ó om sòm .
Tần Minh kêu lớn rằng :
- Ta là Tần Tổng quản đây , sao lại không cho ta vào thành ?
Nói vừa dứt lời thì thấy Mộ Dung Tri phũ ra đứng trên thành nạt lớn rằng :
- Quân phãn tặc, mi không biết xấu hay sao . Đêm hôm qua, thì đã đem binh về vây thành , đốt nhà đốt cửa của nhơn dân và chém giết bá tánh rất nhiều, bây giờ mi còn về đây gạt ta mở cửa thành, đặng mi chiếm đoạt thành này nữa sao ? Ta hỏi mi , trào đình có bạc đải điều chi, mà mi lại bội nghĩa vong

ân , đem dạ bất trung như vậy ? Hồi sớm mai nầy, ta đã sai người dâng biểu với triều đình , chẳng sớm thì muộn, cũng có Khâm sai đến bắt mi chớ chẳng không?
Tần Minh nói lớn rằng :
- Nếu nói như vậy chẳng là oan tôi lắm. Tôi đã bị thua hao tổn quân sĩ , lại bị chúng nó bắt lên núi nữa, tôi mới thoát khỏi ra hồi sớm mai này, nào hôm qua thì có về đây bao giờ , mà nói như vậy?
Mộ Dung tri phủ nạt rằng :
- Cha chả mi nói là không biết mặt mi hay sao ? Hồi hôm ta thấy rỏ ràng mi cũng đội mảo đó, mặc giáp đó, cởi ngựa đó, cầm binh khí đó, nội cả thành này ai nấy đều thấy mi đứng đầu mà đốc sức cho quân đầu đỏ sát nhơn phóng hỏa , bây giờ mi còn chối nổi gì . Còn mi đã nói mi bị thua chạy về đây, sao năm trăm quân không còn một người nào thoát khỏi mà về theo với mi ? Mi thiệt là quân phản quốc muốn về đây gạt ta mở cửa thành, đặng có rước vợ con lên Thanh Phong sơn. Ta nói cho mi biết, vợ mi ta đã giết rồi, chẳng còn chi đâu mà mi phòng về đây , nếu mi không tin, để ta khiến quân sĩ lấy thủ cấp ra cho mi xem.
Nói rồi liền khiến quân đem thủ cấp cũa vợ Tần Minh mà bêu lên cho Tần Minh xem.

Tần Minh là người tánh nóng, khi thấy thủ cấp của vợ mình, thì giận tràn hông, không nói chi đặng, cứ ôm lòng mà kêu oan hoài .
Mộ Dung Tri phủ lại khiến quân bắn xuống dường như mưa bấc, Tần Minh túng phải dang ra xa .
Khi ấy lửa cháy các nhà bá tánh hãy còn có nơi chưa tắt.
Tần Minh quay ngựa trở lại chổ ấy mà xem lửa và ngẩm nghĩ giây lâu, rồi mới noi theo đường củ trở về thì Thanh Phong sơn .
Đi đặng mười dặm thấy trong rừng có một tốp người ngựa kéo ra , năm người hảo hớn đi đầu xem lại chẳng phải là ai, thiệt là Tống Giang , Huê Vinh, Yên Thuận , Vương Anh và Trịnh Thiên Thọ ; lại có vài trăm lâu la theo sau nữa .
Tống Giang ngồi trên ngựa nghiêng mình thi lễ và hỏi Tần Minh rằng :
- Tổng quản sao chưa về Thanh châu, lại còn đi đâu mà có một mình vậy ?
Tần Minh đáp rằng :
- Không biết thằng nào ở đâu giả dạng như tôi, đem binh đến Thanh châu đốt rụi nhà cửa, chém giết nhân dân, làm cho Tri phủ giết hết gia quyến của tôi, bây giờ tôi lên trời không nẻo, xuống đất không phương , dật dờ dật dưởng, không biết nương dựa vào đâu, chớ chi tôi gặp thằng ấy , tôi đánh nó chừng nào cho gãy nát cây lang nha bổng của tôi, thì tôi mới hết giận cho .
Tống Giang khuyên rằng :

- Xin Tổng quản bớt giận , tôi có một điều kiến thức, nhưng không lẻ nói tại chổ nầy, vậy xin mời Tổng quản thẳng đến sơn trại, rồi tôi sẽ tõ cho Tổng quản nghe .
Tần Minh nghe theo, bèn đi với mấy người ấy trở lại Thanh Phong sơn .
Đến nơi thẳng vào sơn trại, thì thấy đã dọn tiệc sẳn sàng, nên vị hảo hớn ấy nhượng cho Tần Minh ngồi giữa, rồi quì xuống một lượt mà lạy Tần Minh.
Tần Minh lật đật đáp lễ, rồi cũng quì móp xuống đất đó .
Tống Giang lạy rồi thì nói rằng :
- Xin Tổng quản chớ giận , đặng tôi thưa đầu đuôi cho mà nghe . Nguyên hồi hôm qua Tổng quản bền lòng không chịu nhập lỏa với anh em tôi, vì vậy tôi mới lập mưu chọn một thằng tiểu tốt diện mạo giống như Tổng quản rồi khiến nó đội mảo, mặc giáp, cởi ngựa của Tổng quản , đi với Yên Thuận , Vương Anh, đem binh tới Thanh châu thành mà sát nhơn phóng hỏa , làm như vậy là muốn cho Tổng quản không có đường về đặng cho Tổng quản ở đây với chúng tôi.
Bây giờ kế đã thành rồi, cho nên chúng tôi đến thĩnh tội.

Tần Minh nghe rồi thì nộ khí xung thiên, ý muốn đánh lộn với Tống Giang , song lại suy nghĩ rằng :
- Chúng nó đã lấy lễ mà đải ta như vậy, nếu ta đánh chúng nó cũng ngặt , phần thì trong mình ta đã mệt mỏi rồi, dầu có đánh nữa cũng không lại.
Tính vậy cho nên Tần Minh dằn lòng mà rằng :
- Tuy liệt vị có lòng cán tôi như vậy , thì cũng tốt lắm, song tôi tính liệt vị làm kế rất độc, hại hết cả gia quyến tôi.
Tống Giang nói :
- Kế ấy tuy độc thiệt, song không làm như vậy, thì chắc là huynh trưởng không chịu nghe theo , còn như tẩu tẩu bị giết đó , thì huynh trưởng chớ phiền, có chị gái của Huê tri trại đây, tài mạo gồm đủ, mà lại hiền đức , để tôi đứng làm mai, cưới nàng ấy cho huynh trưởng làm vợ , mọi việc trang liêm thì Huê tri trại chịu bao hết, như vậy huynh trưởng có bằng lòng hay không ?
Tần Minh thấy mấy người ấy kính mến hết lòng như vậy , thì cũng an tâm mà qui thuận.

Rồi đó Huê Vinh liền mời Tống Giang lên ngồi giữa.
Tần Minh khen phải, bèn y theo thứ lớp, vầy tiệc ăn uống với nhau .

Trong khi ăn uống, mấy vị hảo hớn ấy thương nghị việc còn đả Thanh Phong trại.
Tần Minh nói:

- Việc ấy rất dễ , liệt vị chớ lo. Nguyên Huỳnh Tín có học võ với tôi, thầy trò thân mật với nhau lắm. Để mai tôi đến đó phân trần hơn thiệt cho nó nghe, rồi tôi bảo nó đến đây nhập lỏa ; chừng ấy sẽ rước gia quyến cũa Huê tri trại về và bắt con nghiệt phụ của Lưu Cao về đây cho huynh trưởng báo thù .
Tống Giang cả mừng mà rằng :
- Nếu Tổng quản làm đúng như vậy, thì thật may cho anh em chúng tôi lắm.
Mản tiệc rồi ai nấy đi an nghĩ.
Ngày thứ ăn cơm sớm mai rồi thì Tần Minh nai nịt lên ngựa thẳng đến Thanh Phong trại.

Nói về Huỳnh Tín, từ khi chạy về Thanh Phong trại, thì bắt dân tráng nơi Thanh Phong trấn, khiến hiệp sức cùng binh bổn trại mà cố thủ , lại thường thường sai người thám thính, cói thử bên Thanh châu có đem binh cứu ứng hay không. Té ra trông hoài mà chẳng thấy tin chi hết.

Ngày kia Huỳnh Tín đương buồn, thì có quân vào báo rằng :
- Ngoài trại có một người xưng mình là Tần Minh , đến khiến mở cửa cho va vào.
Huỳnh Tín nghe nói lật đật ra đó mà xem, thấy quả là Tần Minh, đi có một người một ngựa mà thôi.
Huỳnh Tín thấy vậy liền khiến mở cửa trại, nghinh tiếp Tần Minh vào và hỏi rằng :
- Tổng quản đến đây có việc chi, mà lại đi có nhứt nhơn nhứt mã như vậy ?
Tần Minh mới thuật hết các việc bị thua hao tổn quân mã và gặp Cập Thời Võ Tống Công Minh cho Huỳnh Tín nghe, rồi lại nói với Huỳnh Tín rằng :
- Bây giờ gia quyến ta không còn, nên ta đã nhập lõa với bọn Thanh Phong sơn rồi, còn phận ngươi chẳng có gia quyến như vậy thì cũng nên nghe theo lời ta, thẳng lên sơn trại mà nhập lỏa phứt đi cho rồi.
Huỳnh Tín thưa rằng :
- Xưa nay ở đâu thì cũng có thầy có trò , bây giờ thầy đã nhập lỏa rồi , lẻ nào tôi lại dám không theo , vả bấy lâu tôi không nghe trên Thanh Phong sơn có Tống Công Minh nào.
Bây giờ thấy nói trên ấy có Cập Thời Võ Tống Công Minh, vậy chớ Tống Công Minh nào ở đâu, mới tới đó hay sao ?
Tần Minh cười rằng :
- Hôm trước ngươi giải một người tên là Trương Tam, người ấy thiệt là Tống Công Minh đó.
Huỳnh Tín nghe nói, dậm chân mà rằng :
- Phải chi khi ấy lại biết là Tống Công Minh thì tôi đã thả đi rồi, ấy cũng vì không biết mặt lại nghe lời Lưu Cao mà làm quấy , chút nữa thì đã hại hết

một mạng nghĩa sĩ rồi.
Hai người đương toan liệu phương thế để có ra đi, xảy thấy quân sĩ vào báo rằng :
- Có hai đạo quân mã gióng chiêng nổi trống vang dậy , đương kéo đến đây.
Tần Minh, Huỳnh Tín đều kinh hải .

Hồi 34
Nơi tửu điếm, Thạch tướng quân trao thơ
Tại Lương sơn, tiểu Lý Quảng bắn nhạn

Khi Tần Minh và Huỳnh Tín nghe báo như vậy, lật đật ra cửa mà xem, thấy hai đạo binh ấy, một đạo thì Tống Giang và Huê Vinh đi đầu, còn một đạo thì Yên Thuận và Vương Anh đi đầu , hai đạo binh ấy đều có năm mươi người mà thôi .
Huỳnh Tín khiến truyền quân mở cửa trại ra nghinh tiếp .
Khi ấy Tống Giang kéo binh không cho phá tán nhơn dân, rồi khiến người và Nam trại, bắt gia quyến của Lưu Cao mà giết hết (Lúc ấy Vương Anh đã tới trước mà đoạt vợ Lưu Cao rồi).
Khi tiểu lâu la giết gia quyến của Lưu Cao rồi thì đoạl thủ kim ngân bửu vật mà chở lên xe, còn trâu, ngựa , heo, dê bao nhiêu cũng bắt đi hết.
Còn Huê Vinh về đến nhà mình cũng chở chuyên tài vật và gia quyến mình, rồi đi với mấy anh em trở về Thanh Phong sơn.
Đến nơi Trịnh Thiên Thọ xuống núi nghinh tiếp mấy vị hảo hớn vào Tụ nghĩa đường.

Huỳnh Tín thi lễ cùng nấy vị hảo hớn rồi, cứ theo thứ lớp mà ngồi sau Huê Vinh một bực .
Tống Giang khiến Huê Vinh sắp đặt chổ cho gia quyến, rồi đem tài vật của Lưu Cao ra phân phát
cho lâu la.
Yên Thuận hay đặng Vương Anh đã giấu vợ Lưu Cao rồi, thì hỏi Vương Anh rằng :
- Vậy chớ vợ của Lưu Cao ở đâu ?
Vương Anh đáp rằng :
- Phen này sao sao cũng phải để nàng ấy cho tôi làm áp trại phu nhơn.
Yên Thuận nói :
- Để thi để cho, nhưng phải kêu ra đây cho tôi hỏi ít lời đá .
Tống Giang nói :
- Phải, hiền đệ hãy kêu nàng ấy ra đặng cho tôi hỏi vài lời.
Vương Anh nghe theo, dắt nàng ấy đến đó. thì nàng ấy quỳ lạy khóc lóc xin dung thứ .
Tống Giang nạt rằng :
- Loài nghiệt phụ, ta kính mi là vợ quan quyền nên mới cứu mi khỏi nạn, té

ra làm ơn mắc oán , mi lại quyết lòng hại ta. Ngày nay mi bị bắt như vầy. thì mi nói lẻ nào ?
Yên Thuận đứng dậy nói rằng :
- Thôi , thôi , chẳng nên hỏi làm chi những loài nghiệt phụ.
Nói rồi bên rút đao ra chém nàng ấy đứt làm hai khúc.
Vương Anh thấy vậy nổi trận lôi đình giựt đao xốc lại muốn chém Yên Thuận.
Tốnog Giang đứng dậy can rằng :
- Yên Thuận giết người đàn bà này là phải lắm , hiền đệ nghĩ đó mà coi, qua đã cứu nó mà nó lại mong lòng hại qua như vậy, nếu hiền đệ dùng nó làm vợ , mai sau cũng bị nó hại chớ chẳng không. Thôi, thủng
thính đây qua cũng kiếm một người khác , cho có tài mạo mà thế cho em .
Yên Thuận nói :
- Qua giết nó như vậy là muốn trừ hầu hoạn cho em đó.
Vương Anh thấy Tống Giang can gián như vậy, thì làm thinh không nói chi hết.
Yên Thuận khiến lâu la đem thây nàng ấy bỏ phía sau núi rồi truyền dọn tiệc ăn mầng.

Ngày thứ Huê Vinh thương nghị cũng các vị hảo hán tính việc gả em cho Tần Minh.
Gã cưới xong rồi, cách ít ngày có quân thám thính về báo rằng :
- Tri phủ nơi Thanh châu đã trân báo cùng Trung thơ tĩnh nói Huê Vinh, Tần Minh và Huỳnh Tín đều làm phản, chắc là ít ngày nữa cũng có đại binh đến đây chinh phạt chứ chẳng không.

Các vị hảo hớn nghe báo thì thương nghị với nhau rằng :
- Chổ nầy không phải là chổ ở lâu dài đặng, hễ có đại binh đến đây, chắc là không phương tẩu thoát.
Tống Giang nói :
-Tôi có một kế, nhưng chưa biết liệt vị có bằng lòng hay không.
Các vì hảo hớn đều nói:
-Xin nghe kế ấy.
Tống Giang nó:
- Nơi phía Nam có một chổ kêu là Lương Sơn Bạc, vuông vức tám trăm dặm , trong ấy có Triệu Thiên Vương , tụ đảng hơn năm ngàn quân mã , bấy lâu quan binh không làm chi nổi , chúng ta nên kéo hết cả bọn đến đó nhập lỏa .
Tần Minh nói :
- chổ ấy thiệt cũng nên tới, ngặt vì bấy giờ không người dẫn tấn.
Tống Giang cười rằng :

- Việc ấy chớ lo .
Bèn thuật đầu đuôi các việc cướp sanh thần cang và vàng bạc , rồi lại nói đến Lưu Đường đem thơ và vàng đến tạ ơn mình, kế lấy mình bị án giết Diêm Bà Tích mà phải lưu lạc giang hồ cho mấy người ấy nghe .
Tần Minh cả mầng mà rằng :
- Nếu vậy huynh trưởng là ân nhân của mấy người ấy . Thôi, việc này không nên trể nãi , phải sắm sửa đi cho mau .
Mấy anh em thương nghị xong rồi liền khiến quân sắm sửa mười mấy cái xe, mà chở chuyên tài vật và các gia quyến, rồi chọn hai trăm con ngựa hay, đặng có kéo hết xuống núi đi thẳng qua Lương Sơn Bạc.
Lúc ấy Tống Giang truyền lịnh rằng :
- Ai muốn theo thì theo, ai không muốn theo thì đi đâu tự ý .
Vì vậy có năm trăm người muốn theo , còn bao nhiêu đều đi tứ tán hết.

Tống Giang khiến phân ra làm ba tốp xuống núi, lại giả làm quan đến Lương Sơn Bạc mà dẹp giặc .
Lúc ấy Tống Giang với Huê Vinh đem năm mươi quân kỵ , năm mươi quân bộ và năm bảy cái đi tiền đội .
Tần Minh và Huỳnh Tín dẫn tám chín mươi con ngựa và ít cổ xe đi trung đội, còn Yên Thuận , Vương Anh và Trịnh Thiên Thọ thì dẫn hết ngựa voi xe cộ đi hậu đội .

Đi dọc đàng, quan quân dân giả thấy cờ để rõ ràng "Thấu bộ thảo khấu" thì không dám ngăn trở cho nên đi có năm sáu ngày đã qua khỏi địa phận Thanh châu rồi .

Lúc ấy Tống Giang và Huê Vinh cởi ngựa đi trước , vừa tới một chổ kia, kêu là Đối Ảnh sơn .
Núi ấy có hai tòa cao sơn đều giống nhau hết, chặng giữa lại có một cái khe , cho nên thiên hạ gọi là Đối Ảnh sơn.
Khi Tống Giang và Huê Vinh đến đó nghe chiêng trống vang dậy.
Huê Vinh nói với Tống Giang rằng :
- Chắc là có cường nhơn cản lộ chớ chẳng không .
Liều khiến quân dừng lại rồi đi với Tống Giang tới trước mà thăm coi .

Đi chẳng bao xa, thấy có một tốp nhơn mã ước hơn một trăm người , đều có mặc giáp đỏ , lại có một người tráng sĩ làm đầu , người ấy còn nhỏ tuổi , cũng mặc giáp đỏ , cầm kích , cởi ngựa, đứng tại chơn núi kêu lớn rằng :
- Ngày nay ta quyết đánh với mi một phen cho mi biết ai hơn ai thua , kẻo để tranh đấu với nhau bằng ngày thì cũng mệt mỏi thủ hạ lắm . Khi ấy lại thấy

bên hòn núi kia cũng kéo ra một đạo nhơn mã ước chừng hơn một trăm người, đạo binh ấy mặc áo trắng , giáp trắng, lại có một vị tráng sĩ còn nhỏ tuổi làm đầu, cũng mặc giáp trắng, cầm
cây kích mà xốc ra.
Hai đàng đánh nhau ước đặng ba mươi hiệp chưa phân hơn thua.
Huê Vinh và Tống Giang ngồi trên ngựa xem rồi khen rộ.
Huê Vinh cho ngựa đi chậm chậm lần tới xem thì thấy hai người ấy đã mê trận , cho nên hai cái tụi kích vướng lại với nhau , còn đương trì kéo dục dặc mà chưa gở ra đặng.
Huê Vinh bèn giương cung lắp tên bắn một mũi , trúng tại chổ ấy liền gở ra tức thì , quân sĩ hai bên đều khen rộ .

Hai người tráng sĩ thấy vậy không đánh với nhau nữa , giục ngựa thẳng đến trước mặt Huê Vinh và Tống Giang , rồi đều nghiêng mình thi lễ mà rằng :
- Hai tôi muốn biết rõ tên họ của thần tiển tướng quân đã bắn mũi tên ấy .
Huê Vinh nói :
- Tôi là Tiểu lý quảng Huê Vinh có làm Tri trại nơi Thanh Phong trại , còn anh tôi đây là Cập thời võ Tống Công Minh , có làm Áp Ti ở Huy thành huyện .
Hai người tráng sĩ ấy nghe nói lật đật xuống ngựa quì lạy mà rằng :
- Hai tôi nghe danh đã lâu lắm .
Tống Giang và Huê Vinh vội vả xuống ngựa đở dậy mà rằng :
- Vậy chớ nhị vị tên chi họ chi , xin nói cho tôi rõ ?
Người tráng sĩ mặc áo đỏ đáp rằng :
- Tôi là Lử Phương, quán ở Đàm châu , vì hay cầm phương thiên họa kích, cho nên người ta gọi là Tiểu ôn hầu . Ngày nọ tôi bán thuốc sống nơi Sơn Đông , lổ hết vốn liếng , trở về không đặng, cho nên phải tạm trú tại hòn núi nầy vui làm cường đạo . Hôm trước, có tên tráng sĩ nầy đến đây muốn đoạt sơn trại của tôi, tôi cũng muốn xử hòa , nên chịu chia cho va một hòn núi ấy, va cũng không chịu , vì vậy mấy bữa rày, ngày nào cũng ra đây giáp chiến với nhau, chẳng dè thời may lại gặp đặng tôn nhan thì lòng tôi mừng lắm .
Tống Giang lại hỏi tên họ ngươi áo trắng .
Người ấy đáp rằng :
- Tôi là Quách Thạnh, quê ở Tứ Xuyên , buôn bán thủy ngân và bị chìm thuyền trở về không .
Nguyên khi trước tôi có học đường kích với Trương đề hạt cũng đã tinh thục, cho nên thiên hạ gọi tôi Thại Nhơn Quí . Bấy lâu tôi có nghe thiên hạ đồn rằng : Nơi Đối Ảnh sơn nầy, có một người chiếm cứ sơn đầu, đường kích va giỏi lắm, cho nên tôi mới tìm tới đây tỷ thí cho biết tài lực thế nào, song đánh đã mười mấy ngày rồi, mà chưa định hơn thua, chẳng dè lại gặp

nhị vị đây , thiệt cũng là may lắm .

Tống Giang mới thuật hết việc mình cho hai người ấy nghe , rồi lại can gián hai người ấy rằng :
- Thôi , nay đã gặp tôi đây xin cho tôi giải hòa.
Hai người tráng sĩ vâng lời .
Rồi đó Lử Phương mời hết mấy người lên núi dọn tiệc mà thết đãi.
Ngày thứ Quách Thạnh lại mời ăn tiệc nữa , chừng ấy Tống Giang mới khuyên hai người ấy nhập lỏa với mình lên Lương Sơn Bạc mà tụ nghĩa.
Hai người ấy cũng nghe theo, bèn tom góp tài vật kéo rốc nhơn mã đi theo một lượt.
Tống Giang nói :
- Đi như vầy cũng không đặng , nếu chúng ta đem bốn năm trăm nhơn mã đến Lương Sơn Bạc , thì họ tưởng chúng ta là quan quân đến bắt lẻ nào họ lại dám tin, bây giờ tôi với Yên Thuận đi trước thông báo cho họ hay, rồi các em sẽ lục tục theo sau .
Huê Vinh và Tần Minh nói :
- Đại ca tính như thế cũng hay, vậy đại ca hãy đi trước đi, rồi thủng thĩnh chúng tôi sẽ theo sau.
Lử Phương và Quách Thạnh cũng vâng chịu đi sau cùng bọn ấy .
Còn Tống Giang và Yên Thuận đi với mười tên lâu la thẳng qua Lương Sơn Bạc.
Đi đặng vài ngày , thấy bên đường có một tiệm rượu lớn.
Tống Giang nói :
- Chúng ta đi đã mệt mỏi , vậy hãy vào đây ăn uống chơi.
Yên Thuận nghe theo, bèn xuống ngựa mà vào tiệm, còn bọn lâu la thì mở ngựa cho ăn cỏ , đặng có vào tiệm ăn uống.
Tống Giang, Yên Thuận vào đến tiệm, thấy tiệm ấy duy có một cái bàn lớn, còn bao nhiêu thì bàn nhỏ hết, nơi bàn lớn đã có một người ngồi ăn rồi người ấy mình cao tám thước , nước da vàng vàng, mắt sáng như sao , không có râu , lại có dựng cây bổng vắn dựa bên bàn ăn.
Tống Giang liền kêu tửu bảo lại mà rằng :
- Bọn ta đây thì đông, mấy cái bàn này thì nhỏ, ngồi không đủ, duy có một cái bàn lớn kia thì đã có người ngồi rồi , vậy ngươi bước lại nói với người đó dời qua bàn khác, đặng chúng ta ngồi một chỗ cho luôn cuộc .
Tửu bảo nói :
- Khách quan tính như vậy cũng phải.
Yên Thuận lại khiến tửu bảo lấy rượu ra , đặng cho lâu la uống một người một chén .
Tửu bảo thấy bọn lâu la đứng xúm xít dựa bên lò mà uống rượu, thì bước lại

nói với người khách ngồi bàn lớn rằng :
- Xin cậu em sang qua bàn nhỏ mà ngồi , đặng cho mấy người nầy ngồi lại một bàn cho tiện.
Người ấy nổi giận mà rằng :
- Đến trước thì ngồi trước , lại dám khiến ông đổi. Nói thiệt ông không chịu đổi đâu .
Yên Thuận thấy nói như vậy thì nói với Tống Giang rằng :
- Đại ca có thấy nó ăn nói vô lễ chăng ?
Tống Giang nói :
- Mặc người ta , dẫu cho mình đi nữa thì cũng nói vậy .
Người ấy day lại ngó Yên Thuận và Tống Giang mà cười .
Tửu bảo lại năn nỉ với người ấy rằng :
- Xin cậu em làm ơn dời qua cho tiện việc buôn bán của tôi, cũng không hại gì tới cậu em .
Người ấy nổi giận vỗ bàn mà rằng :
- Thằng khốn này, chẳng biết tôn ti, dám khi ông như vậy kia , dẫu Triệu thiên tử đến đây , ông cũng không đổi, chẳng lựa là ai . Ai nói nữa thì ông đánh chết .
Tửu bảo nói :
- Tôi có dám nói gì đâu.
Người ấy nói :
- Mi là thằng khốn mà dám nói tới ai .
Yên Thuận thấy vậy, dằn lòng không đặng bèn nói rằng :
- Có đổi thì đổi , không đổi thì thôi, đừng có nhiều lời.
Người ấy đứng dậy lấy roi cầm tay mà rằng :
- Ta mắng nó, chớ không phải mắng ngươi, ai bảo ngươi gánh bàn độc mướn , này ta nói cho ngươi biết, nội trong thiên hạ đây, ta nhượng có hai người, còn kỳ dư thì ta thị như bùn đạp dưới cẳng.
Yên Thuận nổi nóng, đứng dậy xách ghế muốn đánh người ấy .
Tống Giang thấy người ấy ăn nói không phải quê mùa thì lật đật chen vào giữa mà khuyên giải rằng :
- Thôi thôi, hai đàng đừng có rầy rà làm chi, để tôi hỏi lại một điều. Vậy chớ nhơn huynh nói nhượng hai người là ai ở đâu ?
Người ấy nói :
- Một người ở Hoành Hải quận, con cháu của Sài Thế Tôn, tên là Sài Tấn, hiệu là Tiểu triển phong.
Tống Giang nghe nói thì gật đầu, rồi lại hỏi rằng :
- Còn một người nữa là ai ở đâu ?
Người ấy nói :
- Còn một người nữa thì Huy thành huyện làm chức Áp Ti, tên là Tống Công

Minh, hiệu là Cập Thời võ.
Tống Giang nghe nói, thì ngó Yên Thuận mà cười thầm.
Yên Thuận bèn để ghế xuống.
Người ấy nói luôn rằng :
- Trừ hai người ấy ra thì trong thiên hạ đây , dù Tống hoàng đế đi nữa ta cũng không kiêng.
Tổng Giang nói :
- Hai người mà nhơn huynh nói đó thì tôi đều quen , vậy chớ nhơn huynh gặp hai người ấy tại đâu mà kính phục như thế ?
Người ấy nói :
- Năm trước tôi có tại nhà Sài quan nhơn đã hơn bốn tháng, còn Tống Công Minh thì tôi chưa gặp mặt.
Tống Giang hỏi :
- Bây giờ nhơn huynh muốn gặp Hắc tam lang chăng ?
Người ấy nói :
- Sso lại không muốn, tôi đi đây là đi tìm kiếm Hắc tam lang đó chớ ?
Tống Giang hỏi :
- Ai khiến nhơn huynh đi tìm Hắc tam lang ?
Người ấy nói :
- Em ruột người là Thiết phiến tử Tống Thanh khiến tôi tìm người mà trao thơ .
Tống Giang nghe rồi cả mừng mà rằng :
- Hữu duyên thiên lý năng tương ngộ, vô duyên đối diện bất tương phùng, Hắc tam lang là tôi đây .
Người ấy đứng nhìn Tống Giang một hồi, rồi mới quì lạy mà thưa :
- Ca ca ôi , may mà đặng gặp ca ca đây, nếu không thì tôi qua nhà Khổng thái công chẳng là nhọc công lắm.
Tống Giang đở dậy và hỏi rằng :
- Vậy chứ trong nhà tôi có việc chi chăng ? Còn quí vị tên chi, quê quán ở đâu, xin nói cho tôi rõ.
Người ấy nói :
-Tiểu đệ tên là Thạch Dõng, ở phủ Đại Danh, thiên hạ hay gọi là Thạch tướng quân ; vì đánh cờ bạc, sanh rầy rà mà giết hết một mạng người, cho nên mới tỵ nạn qua ở với Sài quan nhơn, đến chừng nghe danh đại ca, thì thẳng nơi Huy thành huyện mà tìm. Đến nơi không gặp đặng, nên tứ lang khiến tôi qua Bạch hổ sơn, tới nhà Khổng thái công mà tìm ; khi ấy tứ lang có gởi cho tôi một phong thơ và dặn dò tôi nếu có gặp đại ca thì khiến đại ca về lập tức.
Tống Giang thấy nói như vậy thì lòng hồ nghi, bèn hỏi rằng :
- Vậy chớ ngươi ở tại nhà ta bao lâu và có thấy phụ thân ta hay chăng ?

Thạch Dõng nói :
- Tôi ở đó có một đêm nên không thấy bác .
Tống Giang mới thuật hết các việc muốn lên Lương Sơn Bạc.
Thạch Dõng nói :
- Nếu đại ca có đi thì xin lấy lòng rộng đem tôi theo với.
Tổng Giang nói :
- Việc ấy không cần phải nói, vì chúng tôi đi cũng đông lắm .
Bèn kêu tửu bảo khiến đem rượu thịt, đặng có vầy lại mà ăn uống.
Khi ấy Thạch Dỏng mở gói lấy thơ trao cho Tống Giang.
Tống Giang tiếp lấy thơ ấy, thấy ngoài bao không có hai chữ "bình an" thì lòng càng nghi hoặc, vội vã xé thơ ra đọc, đọc mới có phân nữa , tới câu :
Hôm mùng một tháng giêng này, phụ thân đã mang bịnh mà tạ thế rồi, bây giờ còn quàn tại nhà mà chờ , như ca ca đặng thơ nầy phải về lập tức, chẳng nên trể nãi .
Tổng Giang đọc rồi , thì đấm ngực mà khóc mà khóc một hồi , rồi lại mắng mình rằng :
- Làm con mà bất hiếu , gây chuyện phi vi , bỏ lìa xứ sở, đến nổi cha chết cũng không trọn đạo làm con, thì khác chi là loài súc vật !
Bèn đập đầu vô vách mà khóc rống lên.
Yên Thuận và Thạch Dõng ôm lấy Tống Giang .
Tống Giang khóc cho đến ngất hơi , giây lâu mới tỉnh lại.
Yên Thuận, Thạch Dỏng khuyên rằng :
- Xịn ca ca giảm cơn bi lụy, kẻo mà hao tổn tinh thần .
Tống Giang nói với Yên Thuận rằng :
- Việc nầy chẳng phải qua ở vô tình , không đoái tới các em, ngặt vì nay có tang cha, thế phải trở về lập tức, chớ lên Lương Sơn Bạc không đặng. Vậy các em hãy đi lấy mà thôi.
Yên Thuận khuyên rằng :
- Nay bác đã mất rồi, dầu đại ca có gấp về, thì cũng không thấy mặt đặng, vậy xin đại ca lấy an lòng dắt anh em tôi đến đó và sắp đặt cho xong rồi , anh em tôi đi với đại ca về Huy thành huyện mà bôn tang, thì cũng không muộn gì . Còn như bây giờ đại ca tính không đến đó, để anh em tôi đi , tôi e mấy người trên Lương Sơn Bạc không chịu thâu lưu, thì chẳng là khó lắm .
Tống giang nói :
- Nếu chờ đưa các em đến nơi, thì lại trể ngày giờ của qua đi . Thôi để ta làm một phong thơ nói cho rành rẻ, rồi các em lên đó nhập lỏa không lẻ Triệu Cái chẳng nhặm lời ; chớ bây giờ qua hay đặng hung tin nầy thì cầm một ngày như một năm, nên phải đi bộ lập tức mà về chẳng cởi ngựa mà cũng không đem kẻ tùy tùng.
Nói rồi bèn hõi tửu bảo, mượn viết mực và giấy đặng làm một phong thơ,

làm rồi song không niêm lại muốn để cho các vị hão hớn xem đã, rồi sẽ niêm lấy .
Rồi đó , Tống Giang trao thơ cho Yên Thuận ra cửa mà đi, không hề ăn uống chi hết.
Yên Thuận nói :
- Xin ca ca chờ Tần tổng quản và Huê tri trại đến đây rồi sẽ đi .
Tống Giang nói :
- Qua không chờ đặng đâu , xin hiền đệ nói lại cùng mấy anh em rằng: Tống Giang gấp việc bôn tang, cho nên không từ giã nhau đặng. Xin miễn chấp.
Nói rồi liền quày quả mà chạy như bay.
Còn Yên Thuận và Thạch Dõng ngồi lại ăn uống với nhau.
Ăn rồi thì Thạch Dõng cởi con ngựa của Tống Giang mà đi .
Đi đặng bốn năm dặm, vào nơi khách điếm , ở đó mà chờ mấy người kia.
Ngày thứ, các vị hảo hớn đều đến ; Yên Thuận và Thạch Dõng rước vào khách điếm thuật việc Tống Giang bôn tang cho mấy người ấy nghe.
Mấy vị hảo hớn đều trách cứ Yên Thuận rằng :
- Sao không cầm đại ca ở nán lại, đặng cho anh em phân trần một đôi tiếng, rồi sẽ biệt nhau.
Thạch Dõng nói :
- Khi đại ca xem thơ ấy rồi, thì vật mình vật mẩy muồn liều thác, chẳng có thế chi mà nói cho người ở nán lại đặng , khi ấy người còn viết một phong thơ đây, dặn chúng tôi đến trao cho Triệu Cái, thì chắc là chẳng có điều chi ngăn trở .
Huê Vinh bèn trao thơ cho Tần Minh xem.
Tần Minh xem rồi thì thương nghị cùng mấy người ấy rằng :
- Bây giờ tấn thối lưỡng nan, trở về cũng khó, mà đi tứ tán cũng ngặt , chi bằng đánh liều đến đó, chừng nào không đặng thì sẽ hay . Bèn niêm bao thơ lại, rồi kéo hết nhơn mã thẳng lên Lương Sơn Bạc.
Đi đến mé Đông thì thấy trorg bụi lau , cờ xí chĩnh tề, trống chiêng vang dậy, hai chiếc thuyền bên kia chống qua , thuyền ấy có bốn năm mươi lâu la và một vị đầu lãnh nhi trước mũi (ấy là Xích phát quỉ Lưu Đường.) Còn chiếc thuyền kia thì cùng có một người đứng trước mủi nạt lớn rằng :
- Quan quân nào ở đâu dám cả gan đến đây bắt chúng ta vậy ?
Nói thiệt, ta làm cho bây không về đặng một đứa, thì ngày sau mới biết danh Lương Sơn Bạc. (Người ấy là Lâm Xung).
Huê Vinh và Tần Minh đều xuống ngựa mà đáp rằng :
- Chúng tôi không phải là quan quân, vì có thơ của Cập thời võ Tống Công Minh tiến cử chúng tôi đến đặng nhập lỏa .
Lâm Xung nói:
- Nếu có thơ của Tống Công Minh thì xin mời lại tiệm rượu của Châu Qui

trước kia , đặng tôi xem thơ trước đã , rồi sẽ rước qua mà tương hội.
Nói rồi bèn khiến người đem tiểu thuyền lại, đặng mình qua sông, rồi mời mấy người ấy tới tiệm Châu Quí .
Châu Quí rước vào, thết đãi rượu thịt.
Huê Vinh trao thơ cho mấy người ấy xem.
Xem rồi Châu Quí bắn một mủi tên qua nơi đám lau bên kia sông, thì có một chiếc thuyền chèo qua thĩnh lịnh.
Châu Quí nhứt diện khiến lâu la ấy đem thơ về trước thông báo, nhứt diện làm heo dê dọn tiệc thết đãi chín vị hão hớn ấy.
Ngày thứ thấy Ngô Dụng đến tiệm nghinh tiếp mấy vị hảo hán ấy .
Hai đàng chào hỏi và đàm đạo cùng nhau; giây lâu thì có ba mươi chiếc thuyền chèo qua nghinh tiếp.
Ngô Dụng , Châu Quí mời mấy vị ấy xuống thuyền và chở hết gia quyến , xe cộ, nhơn mã và đồ hành lý qua Kim sa na.
Khi lên tới bờ thì có Triệu Cái đi với các vị đầu lãnh ra đó nghinh tiếp.
Triệu Cái thi lễ cùng mấy người ấy rồi mời thẳng lên nhà Tụ nghĩa, phân thứ lớp mà ngồi.
Lúc ấy Triệu Cái ngồi giữa , bên tã thì Ngô Dụng, Công Tôn Thắng, Lâm Xung, Lưu Đường, Nguyễn tiểu Nhị, Nguyễn tiểu ngủ, Nguyễn tiểu Thất, Đổ Thiên, Tống Vạn, Châu Quí và Bạch Thắng .
(Nguyên lúc ấy Ngô Dụng đã đùng kế làm cho Bạch Thắng vượt ngục đặng mà trốn lên Lương Sơn Bạc rồi.) .
Còn bên hữu thì Huê Vinh, Tần Minh, Huỳnh Tín, Yên Thuận , Vương Anh, Trịnh Thiên Thọ, Lũ Phương, Quách Thạnh và Thạch Dỏng.
Ngày ấy, đặt bàn hương án lập thệ với nhau, rồi mới làm thịt trâu bò mà yến ẩm .
Trong khi ăn uống, Tần Minh và Huê Vinh đều xưng tụng Tống Giang là người nghĩa sĩ. Rồi lại thuật hết các việc báo thù nơi Thanh Phong sơn và việc giải hòa Lử Phương, Quách Thạnh cho các đầu lảnh nghe.
Triệu Cái nghe nói như vậy thì trong lòng không tin, song ngoài miệng cũng giả khen rằng :
- Nếu vậy thì Huê tri trại bắn hay lắm, thủng thẳng đây tôi cũng thử chơi cho biết .
Đến chừng uống rượu đả xoàng xoàng , thì các vị đầu lãnh đều nói :
- Chúng ta hay ra trước núi xem chơi một hồi , rồi sẽ về lo tiệc ăn uống nữa .
Các đầu lỉnh đều khen phải, bèn bước ra trước núi mà xem sơn kiển.
Khi ra đến ải thứ ba nghe trên không có tiếng nhạn kêu.
Huê Vình ngẫm nghỉ rằng :
- Coi ý Triệu Cái không tin lời ta , lúc nầy ta cũng nên trổ tài thủ đoạn, làm cho bọn nó xen thấy đặng kính phục.

Bèn lấy cây cung của lâu la mang mà xem thử , té ra cung ấy là kim thước cung thì vừa ý mình lắm, liền lấy một mủi tên lắp vào cung và nói với Triệu Cái rằng :
- Khi nãy huynh trưởng và các vị đầu lảnh nghe tôi nói chuyện bắn tụi kích, thì có ý không tin, bây giờ có một bầy nhạn bay đến kia kìa, chẳng phải tôi đám khoe tài , song tôi dám định chắc là bắn trúng đầu con thứ ba.
Nói rồi liền bắn một mũi, quả trúng con thứ ba, nhạn ấy rớt xuống, quân sĩ lượm lên xem, thì cũng thiệt trúng tại đầu.
Triệu Cái và các vị đầu lảnh thấy vậy đều kinh hải, bèn gọi Huê Vinh là Thần tiễn tướng quân.
Ngô Dụng khen rằng :
- Chẳng những là tướng quân mà thôi, dẫu Dưỡng Do Cơ cũng không bì kịp sức bắn ấy, thiệt là sơn trại của chúng ta có phước lắm mới đặng một người bắn hay như thế.
Từ ấy cả Lương Sơn Bạc chẳng có ai mà không kính Huê Vinh.
Rồi đó , các đầu lảnh đều trở về sơn trại ăn uống với nhau cho đến tối mới mản tiệc.

Ngày thứ lại dọn tiệc mà định chổ ngồi.
Lúc ai nấy đều biết Tần Minh là hơn Huê Vinh, song nghỉ vì Huê Vinh là anh vợ cho nên để cho Huê Vinh ở trên mà ngồi kế với Lâm Xung. Còn Tần Minh thì ngồi bực thứ năm, Lưu Đường thứ sáu , Huỳnh Tín thứ bảy, Nguyễn Tiểu Nhị thứ tám , Nguyễn Tiểu Ngủ thứ chín , Nguyễn Tiểu Thất thứ mười, Yên Thuân thứ mười một ,Vương Anh thứ mười hai , Lử Phương thứ mười ba, Quách Thạnh thứ mười bốn, Trịnh Thiên Thọ thứ mười lăm, Thạch Dỏng thứ mười sáu, Đổ Thiên thứ mười bảy , Tống Vạn thứ mười tám, Châu Quí thứ mười chín, Bạch Thắng thứ hai mươi, Triệu Cái ngồi giữa nữa là hai moi mốt vị đầu lảnh.
Sắp đặt thứ lớp xong rồi mới vào tiệc mà khánh hạ:
Lúc ấy lại truyền cất thêm nhà cửa vì có thêm quân gia , xe cộ, khôi giáp, cờ giáp và binh khí rất nhiều .

Nói về Tống Giang từ khi ở nơi thôn điếm dời gót về nhà. Về đến làng mình thì ghé tiệm rượu của Trương xã trưởng mà nghĩ. Trương xã trưởng mầng rỡ khôn cùng , song thấy Tống Giang mặt mày sầu thảm, đôi mắt ướt mèm , thì lấy làm lạ mà hỏi rằng :
- Áp ti đi đã hơn một năm rưỡi không về, nay mới về đây, lẻ thì vui vẽ lắm mới phải , cớ sao tôi coi coi bộ phiền nảo dữ vậy, hay là mắc phải việc chi chăng ? Mà tôi mới nghe lịnh trên đã ra chỉ ân xá rồi , chắc là Áp Ti cũng đặng giảm tội , sao không mầng, lại buồn bực nổl gì !

Tống Giang thưa rằng :
- Như chú có nói thì nói việc nhà còn việc quan xin khoan nói đã . Vã chăng bổn phận tôi là con , lại gây nên tội lệ , lưu lạc phương xa, đến nổ cha thác không hay , như vậy mà chú bảo tôi không rầu sao đặng.
Trương xã trưởng cười rằng :
- Áp ti đừng có nói diễu , lịnh tôn uống rượu với tôi mới về khi nảy, sao lại buông lời bất tường như vậy kìa ?
Tống Giang nói :
- Xin chú chớ gạt tôi , không phải là tôi nghe thất thố đâu .
Bèn lấy phong thơ ấy trao ra mà rằng :
- Xin chú hãy xem, có phải tuồng chữ của em tôi là Tống Thanh gởi cho tôi mà nói : Hôm mồng một tháng giêng này , phụ thân tôi đã mang bịnh mà tạ thế, bây giờ còn quàn tại nhà mà chờ tôi về .
Trương xã trưởng xem rồi thì giậm chơn mà rằng :
- Trời đất ơi, thằng Tống Thanh nói cái gì mà bất nhơn lắm vậy ! Mới hồi xế qua đây , ảnh đi với tôi qua nhà Vương thái công nơi Đông thôn mà uống rượu, nào tôi có nói láo làm chi .
Tống Giang thấy nói như vậy trong lòng nghi hoặc, ngẩm nghĩ giây lâu, rồi mới từ giả Trương xã trưởng mà về nhà .
Tống Giang về đến nhà, cũng không thấy động tịnh chi hết , gia đinh thấy Tống Giang về thì lật đật chạy ra mầng rở .
Tống Giang hỏi rằng :
- Vậy chớ có phụ thân ta và Tứ lang ở nhà hay không ?
Gia đinh nói :
- Ôi thôi, ông trông đợi Áp Ti mà ngó chừng đã gần lủng con mắt, nay Áp Ti về đây chắc là ông mầng lắm ; nhưng khi nảy ông đã đi với Trương xã trưởng qua Đông thôn mà uống rượu nơi nhà Vương thái công cũng đã xoàng xoàng mới về cho nên còn ngủ trong phòng chưa dậy.
Tống Giang nghe nói bỏ cây đoản bổng xuống, chạy thẳng vào nhà thấy Tống Thanh không có để tang thì lòng đà giận lắm, Tống Thanh vừa day lại chào hỏi thì Tống Giang điểm mặt mà mắng rằng :
- Mì là con ngỗ nghịch, lẻ nào cha còn sờ sờ, mi lại dám viết thơ mà diễu ta , làm cho ta quyết chí liều mình, khóc cho đến hôn mê bất tĩnh như vậy tội mi đã đáng chưa ?
Tống Thanh vừa muốn trả lời, xảy có Tống thái công ở sau bình phong lật gật chạy ra mà rằng :
- Bớon đừng có nóng, thơ ấy tại cha chớ không phải tại em con đâu, vì cha nhớ con lắm , cho nên mới viết thơ mà nói như vậy đặng cho con về, kẻo cha nghe thiên hạ đồn rằng : Bạch hổ sơn là chổ nhiều cường đạo , e con bị chúng dổ dành , lạc vào chốn lục lâm mà ra đứa bất trung bất hiếu đi chăng ,

bởi cớ ấy cho nên cha mới gạt cho con về, việc ấy chủ ý là tại cha, chớ không phải tại em con đâu mà con phòng trách.

Hồi 35
Lương Sơn Bạc, Ngô Dụng cử Đái Tôn
Kiều Dương Lảnh , Tống Giang phùng Lý Tuấn

Tống Giang lật đật quì lạy, cha con đều mầng mà cũng đều rơi lụy.
Tống Giang hỏi cha rằng :
- Con mới nghe Trương xã trưởng nói lịnh trên ân xá, chẳng biết quan trên đà giảm tội cho con chưa ?
Tống thái công nói :
- Khi thằng Tống Thanh chưa về đây, thì cũng nhờ có Châu Đồng về Lôi Hoành , cho nên không ai nói gì đến cha. Còn bây giờ cha kêu con về đây vì cha mới nghe triều đình lập Hoàng thái tử , ban ra một đạo xá thơ rằng : Hễ dân gian phạm tội lớn thì giảm một bực, làm án đồ lưu không cho xử trảm. Tờ xá thơ ấy ban ra khắp hết các nơi rồi, vậy con hãy nghĩ ngơi ít ngày rồi sẽ liệu toan việc ấy.
Tống Giang lại hỏi rằng :
- Từ khi con đi đến nay , Châu Đồng và Lôi Hoành có tới đây không ?
Tống Thanh liếp lấy thưa rằng :
- Khi trước thì cũng hay tới lui, đến sau thì nghe nói quan trên đã sai hai người ấy đi rồi ; Châu Đồng qua Đông Kinh, còn Lôi Hoành thì đi đâu không biết . Bây giờ đây trong huyện mới thêm hai người đều họ Triệu, quyền Nhiếp công sự.
Tống thái công nói :
- Con đi đường cũng đã mệt mỏi, vậy hãy vào phòng mà an nghĩ.
Tống Giang vâng lời, lớn bé cả nhà đền mừng rỡ .

Đêm ấy vừa lúc canh một , cả nhà đều an giấc, xãy nghe bốn phía có tiếng xôn xao, Tống thái công lật ra xem thì thấy đèn đuốc sáng lòa, quan quân áp lại vây phủ nhà cửa, lại có người la lớn rằng : Phải giử cho lắm, đừng để cho Tống Giang tẩu thoát.
Thái công thấy vậy cả kinh, bèn bắt thang leo lên tường mà xem thử việc chi , thì thấy trong chổ đèn đuốc ước hơn một trăm người, hai người đi đầu là hai vị Đô đầu mới nơi Huy thành huyện, một người tên là Triệu Năng, một người tên là Triệu Đắc , vốn là anh em ruột với nhau .
Khi ấy hai người Đô đầu kêu rằng :
- Bớ Tống thái công, nếu ông biết việc thì mau mau đem con ông là Tống Giang ra lấy mà nạp, bằng không thì tôi cũng bắt luôn tới ông nữa .

Tống thái công nói :
- Cơ khổ thì thôi, nào Tống Giang có về đây bao giờ .
Triệu Năng nói :

- Ông đừng có già hàm , có người đến báo răng : Tống Giang mới về hồi trưa nầy , uống rượu tại tiệm Trương xã trưởng cho no say rồi mới về nhà, vậy mà ông còn chối đặng sao ?
Tống Giang đứng dưới chơn thang mà rằng :

- Xin cha đừng có tranh luận làm chi, để con ra trước mặt quan mà chịu tội thì cũng không đến nỗi thác đâu , vì Tri phủ, Tri huyện đều có quen với con, lại có lịnh truyền giảm tội rồi, chắc là người cũng vâng theo lịnh ấy chứ chẳng không, lựa là phải cải lẫy với chúng nó làm chi, con biết anh em nó là quân côn đồ mới ông làm chức Đô đầu đây, có biết nghĩa lý gì đâu mà phòng nói cho uỗng tiếng .
Tống thái công khóc rằng :

- Ấy cũng tại cha, nên con mới về đây mà bị hại .
Tống Giang nói :
- Phụ thân chớ rầu , chẳng thà ra mặt phứt đi, thì cũng còn hơn là trốn lánh nơi giang hồ như vậy, chẳng may con ngả lòng theo bọn anh em !àm nghề sát nhơn phóng hỏa, thì lại càng xấu cho phụ thân hơn nữa ; còn như bây giờ con ra mặt đây , bất quá bị án phát phối qua Châu khác, Quận khác thì cũng có ngày về đặng mà hôm sớm cùng phụ thân .
Tống thái công xuống thang mà rằng :

- Lời con nói cũng phải, thôi để cha liều tiền bạc mà lo cho con khỏi cực khổ.
Tuống Giang leo lên thang mà kêu rằng :

- Các người đừng có làm rộn, nay có lịnh tha rồi thì tội tôi đây không đến nổi chết . Vậy xin mời hai vị Đô đầu vào nhà tôi đặng nghĩ ngơi một đêm nay , rạng ngày tôi sẽ tới quan mà chịu tội .
Triệu Năng nói :
- Ngươi đừng có dùng mưu kế mà gạt ta, ta chẳng phải dại đâu .
Tống Giang nói :
- Nếu tôi làm bề gì, té ra tôi hại cha và em tôi sao, Đô đầu chớ nghi, hãy vào mà an nghĩ .
Bèn xuống thang hối gia đinh mở cửa , rồi mời hai người Đô đầu vào nhà làm thịt gà vịt mà thết đãi, rồi lấy hai chục lượng bạc mà cho hai người Đô

đầu .

Qua đến canh năm, Tống Giang với hai người Đô đầu thẳng đến trước huyện, mà chờ cho tới trời sáng, Tri huyện mới thăng đường.
Triệu Năng, Triệu Đắc giang Tống Giang vào và thuật chuyện Tống Giang ra chịu tội .
Tri huyện là Thời Văn Bân cả mừng, bèn khiến Tống Giang làm tờ cung trạng.
Tống Giang cất bút cung chiêu , nhưng không khai y như năm trước, trong tờ ấy nói :

- Diêm bà Tích vào làm tiểu thiếp, có dạ bất lương cho nên cải lẩy cùng nhau , sanh đánh lộn mà ngộ sát . Vì vậy sợ tội trốn tránh bấy lâu , nay quan bắt đặng cớ thiệt khai ngay .
Tri huyện xem rồi, bèn khiến quân giam vào ngục thất.

Lúc ấy người trong huyện hay đặng Tống Giang bắt rồi thì ai nấy đều thương, bèn đến viếng Tri huyện , tỏ các việc tốt của Tống Giang làm thuở nay, mà xin Tri huyện giảm chế .
Tri huyện thấy vậy cũng có ý muốn giãm chế cho Tống Giang bảy tám phần, bèn chiếu theo tờ cung trạng mà làm án nhẹ, để cho Tống Giang khỏi mang gông mang xiềng , thả ở trong ngục mà thôi .
Còn Tống thái công cũng đem tiền lo lót cũng Tri huyện và quân giử ngục nữa .(Ngnyên khi ấy cũng vì Diêm Bà Tích thác đả lâu, không người chủ cáo, còn Trương Tam thì không phãi oan ức gì tới mình , cho nên cũng không kêu nài làm chi nữa .)

Đến chừng Tri huyện làm án xong rồi, chờ cho mãn hạn sáu mươi ngày, rồi mới giãi đến cho quan Phủ doản nơi Châu ấy mà kể hết nguồn cơn và nhắc lại chuyện ân xá giảm tội. Vì vậy cho nên mới định án đánh Tống Giang hai chục hèo, rồi thích tự mà phát phối qua Giang châu.
Lúc ấy vì Tống Giang quen biết nhiều, lại cũng có lo lót, cho nên nhiều người giúp đở, không đến nổi đày đọa tấm thân, duy mang một cái gông đi với hai người Công sai mà thôi.
Khi hai người Công sai lảnh tờ công văn rồi, thì dẫn Tống Giang ra trước nha.
Tống thái công và Tống Thanh sắm sẳn một tiệc rượu đặng thết đãi hai người Công sai, lại cho mỗi người ít lượng bạc nữa.
Khi Tống Giang thay đổi y phục mang giày gai và quãy gói hành lý lên lưng rồi, thì Tống thái công kêu lại chổ vắng mà dặn dò rằng :

- Cha biết xứ Giang châu là một chốn phồn hoa, ăn uống sung sướng, cho nên cha mới đem tiền lo lót cho con đặng đày qua đó. Vậy con hãy an lòng chịu cực cho vuông tròn, thủng thỉnh đây cha sẽ sai Tống Thanh đến đó thăm con, còn việc tiền bạc cho con ăn xài thì cha cũng thường thường gởi cho. Bây giờ con đi đây chắc là phải đi ngang qua Lương Sơn Bạc, nếu con qua đó bọn nó có giành giựt con lên núi mà khiến nhập lõa thì con chớ khá nghe lời mà mang chử bất trung bất hiếu.
Mấy lời cha dặn, con nên ghi nhớ vào lòng, vậy con hãy ráng chịu cực ít lâu, sau đây cha con cũng đoàn tụ chớ chẳng không. Tống Giang rơi lụy, từ giả phụ thân.
Tống thái công trở lại.
Tống Thanh đưa ra một đổi xa xa, đến chừng muốn giả nhau thì Tống Giang dặn rằng :
- Qua đi đây, em chớ lên lo lắng, hãy ráng phụng dưỡng phụ thân, đừng có làm điều chi trái ý , cho đến nổi phụ thân đeo phiền. Như phụ thân có khiến đến Giang châu mà thăm qua, thì em đừng đi, vì e không người chiếu cố , còn qua thì quen biết nhiều lắm, chắc là có kẻ giúp công người giúp cũa chớ chẳng không , việc tiền bạc của qua xài, xin em chớ lo.
Tống Thanh rơi lụy từ biệt trở về nhà.
Còn Tống Giang đi với hai người Công sai thì hai người ấy một là biết danh Tống Giang là người hảo hán, hai là đã thọ lãnh tiền bạc của Tống thái công rồi. Vì vậy cho nên đi dọc đàng cũng cứ phục thị Tống Giang, chớ không đám buông lời nặng nhẹ.

Ngày kia đi đã gần miền Lương Sơn Bạc thì Tống Giang nói với hai người Công sai rằng :

- Chúng ta đi đã gần đến Lương Sơn Bạc rồi, nếu đi ngang qua đó, các vị hảo hớn rõ đặng tên họ của ta, thì chắc là áp xuống giành giựt chớ chẳng không, như vậy thì cũng khó lòng cho hai ngươi lắm. Bây giờ ta tính như vầy , đến mai đây chẳng thà chúng ta chịu xa ít dặm , noi theo tiểu lộ mà tránh chổ ấy thì mới khỏi lo sợ cho .
Hai người Công sai nói :
- Nếu Áp Ti không nói thì chúng tôi có biết gì đâu, vậy thì cứ theo tiểu lộ mà đi cho khỏi lo.

Ngày thứ , ba người noi theo tiểu lộ mà đi, vừa đặng ba mươi đăm, thấy trước mặt có một tốp người ra đón đường .
Tống Giang thấy vậy thì cứ kêu trời hoài, xem lại người đi đầu không phải là ai, thiệt là Xích phát quĩ Lưu Đường, đem năm mươi lâu la ra đó cản lộ.

Khi Lưu Đường xốc lại muốn giết hai người Công sai, thì hai người ấy quì móp xuống đất mà chờ thác.
Tống Giang nói :

- Hiền đệ muốn giết ai đó vậy ?
Lưu Đường nói :

- Để tôi giết phứt hai thằng này đi cho rồi .
Tống Giang nói :

- Hiền đệ đừng giết nó làm chi mà nhơ tay, hãy đưa đao cho qua chém nó thì mới đã nư giận qua cho.
Hai người Công sai cứ kêu trời hoài.
Khi Lưu Đường đưa đao cho Tống Giang rồi, thì Tống Giang hỏi Lưu Đường rằng :
- Ý gì em lại muốn giết hai người Công sai nầy ?
Lưu Đường nói :

- Em vâng lời Triệu ca tên núi sai người thám thính, rõ biết ca ca đã bị bắt giam tại ngục , kế s ai người đi thám nữa, lại nghe tin ca ca ở ngục mà không cực khổ gì ; phen nầy lại thám thính đặng tin quan trên làm án phát phối ca ca qua Giang châu , cho nên Triệu ca khiến các đầu lảnh đón hết các nẻo đường , đặng tiếp rước và mời ca ca lên núi. Như vậy thì còn để hai thằng Công sai này làm gì ?
Tống Giang nói :

- Nếu các em làm như vậy, thiệt là các em muốn làm cho qua sa vào đám bất trung bất hiếu, chớ không phãi là các em thương qua đâu. Nầy, nếu ép qua việc ấy thì qua phải liều mình .
Nói rồi liền cầm đao mà tự vận.
Lưu Đường lật đật đở đao mà nói rằng :
- Khoan đã, khoan đã , để em phân lại một đôi điều cho ca ca nghe.
Nói rồi liền giựt cây đao ấy.
Tống Giang nói :

- Nếu các em đoái thương muốn cho qua sống, thì để qua thẳng tới Giang châu, chịu cực cho mãn hạn, chừng ấy anh em
mình cũng gặp nhau.
Lưu Đường nói :

- Việc này tôi không dám chủ trương, có Quân sư và Huê tri trại còn ở nơi đại lộ kia mà chờ ca ca, để tôi sai lâu la lại mời hai người ấy tới đây rồi ca ca muốn nói chi thì nói.
Tống Giang nói :
- Hễ muốn qua sống thì để qua đi, bằng cản trỡ thì qua liều mình , có khó gì đâu mà thương nghị.
Lâu la đi chưa bao lâu , thì có Ngô Dụng và Huê Vinh cởi ngựa dẫn vài mươi quân kỵ đi đến.
Tới nơi, hai đàng mầng rở nhau rồi .
Huê Vinh hỏi Lưu Đường rằng :

- Sao còn chưa mở gông ra cho huynh trưởng ?
Tống Giang nói :

- Em nói như vậy sao phải , vả chăng cây gông nầy là pháp độ của triều đình, lẻ nào ai lại dám mở.
Ngô Dụng cười rằng :

- Tôi đã biết ý huynh trưởng rồi, thôi, chẳng nên cầm cọng ở lại sơn trại làm chi , nhưng đã lâu Triệu đầu lảnh không gặp mặt huynh trưởng , phen nầy tiện đây, xin mời huynh trưởng lên núi , đặng có phân tỏ ít lời tâm phúc, rồi huynh trưởng sẽ đi . Tống Giang nói :

- Duy có một mình tiên sanh biết ý tôi mà thôi .
Bèn đở hai người Công sai dậy mà rằng :
- Hai ngươi chớ sợ , chẳng thà ta thác, chớ không nỡ để cho hai ngươi chịu hại đâu .
Hai người Công sai nói :
- Nhờ có Áp Ti cứu mạng , không thì chúng tôi đã hồn qui địa phủ rồi.
Rồi đó mấy người đều đi thẳng đến mé sông, lúc ấy đã có thuyền chực sẳn đặng rước qua Lương Sơn Bạc.
Đến nơi các vị đầu lảnh đều ra nghinh tiếp vào nhà Tụ nghĩa.
Triệu Cái tạ Tống Giang rằng:
- Từ ngày hiền đệ cứu tôi nơi Huy tranh lên ở chốn này , thì chẳng có ngày nào mà tôi không nhớ ơn ấy . Sau lại nhớ ơn hiền đệ tiến dẫn mấy vị hào kiệt lên đây làm cho sơn trại trại thạnh vượng như vậy, thiệt cũng nhờ ơn hiền đệ lắm .
Tống Giang bèn thuật hết việc mình, từ khi giết Diêm Bà Tích , cho đến ngày nay phát phối qua Giang châu cho Triệu Cái nghe, lại nói với Triệu Cái rằng :

- Tuy tôi bị phát phối nơi Giang châu mặc lòng, song chắc là không đến nới cực khổ , xin huynh trưởng chớ lo, còn việc huynh trưởng mời tôi lên đây , anh em gặp mặt nhau như vầy, cũng đã phỉ tình mơ ước rồi. Ấy vậy xin cho tôi cáo từ, kẻo hạn kỳ đà gần đến .
Triệu Cái nói :

- Đi đâu mà gấp lắm vậy, hãy ngồi nán giây phút đàm đạo cùng nhau đã.
Bèn truyền dọn tiệc thết đải Tống Giang.
Uống mới có vài tuần rượu, thì Tống Giang đứng dậy từ tạ rằng :

- Uống một đôi chén rượu với anh em như vầy, cũng đã rỏ tình tương ái rồi , phận tôi là người tù tội chẳng dám ở lâu, xin liệt vị cho phép tôi cáo từ .
Triệu Cái nói :

-Nhơn huynh chớ đi làm chi cho cực , hãy ở lại đây với anh em tôi ; còn hai thằng Công sai này , nếu nhơn huynh không nở giết nó, thì để tôi thưởng tiền bạc cho nhiều,đặng cho nó về nó nói đi ngang qua đây bị bọn Lương Sơn Bạc đoạt nhơn huynh rồi, như vậy thì nó cũng vô tội.
Tống Giang nói :

- Huynh trưởng chớ nói lời ấy , vã chăng phận tôi là não phụ tại đường, mọi việc không dám tự chuyên, lại khi tôi ra đi, cha tôi dặn dò, bảo tôi đừng ở Lương Sơn Bạc. Nếu ngày nay tôi nghe lời huynh trưởnng , thì mang lấy chữ bất trung bất hiếu, còn huynh trưởng muốn ép tôi lại, thiệt là không thương tưởng tới tôi . Vậy xin huynh trưởng để cho tôi đi, bằng không thì tôi nguyền liều thác tại chốn này.
Nói rồi thì rơi lụy như mưa , mà quì mọp nơi đất.
Triệu Cái, Ngô Dụng , Công Tôn Thắng đều áp lại đỡ dậy mà rằng :
- Ca ca đã bền lòng quyết tới Giang châu, thì anh em tôi cũng không dám cải , nhưng xin ca ca ở nán lại một đêm, rồi ngày mai anh em tôi sẽ đưa xuống núi cho ca ca đi.
Tống Giang không chịu , mấy người ấy cầm cọng đôi ba phen , cực chẳng đã Tống Giang mới phải ở lại, bèn ngồi lại ăn uống với nhau .
Mãn tiệc rồi, rủ nhau đi nghỉ, Tống Giang cũng không chịu cởi gông và không rời hai người Công sai.

Rạng ngày thức dậy, Tống Giang cũng nằng nằng quyết đi.
Ngô Dụng nói :
- Tôi có một người quen tại Giang châu tên là Đái Tôn, íàm chức Áp lao tiết cấp, người ta hay gọi là Đái Viện trưởng, va có thần thuật, một ngày đi tám

trăm dặm , cho nên người ta gọi là Thần hành thái bảo, người ấy có tánh trượng nghĩa sơ tài , chiêu hiền đải sĩ . Hồi hôm tôi đã làm một phong thơ đây, đặng cho huynh trưởng cầm đến đó làm quen với người ấy , hễ làm quen với va rồi , huynh trưởng có việc chi thì khiến va thông tin cho anh em tôi hay.
Nói rồi liền truyền dọn tiệc đưa Tống Giang lên đường.
Lúc ấy các đầu lảnh đem ra một mâm vàng bạc mà cho hai người Tống Giang, lại lấy hai mươi lượng bạc cho hai người Công sai.
Tống Giang từ giả ra đi, Ngô Dụng và Huê Vinh đưa đi hơn hai mươi dặm rồi mới trở lại.
Còn Tống Giang đi với hai người Công sai thẳng qua Giang châu .
Hai người Công sai ấy thấy quân mã nơi Lương Sơn Bạc rất nhiều , các vị đầu lảnh đều lạy Tống Giang , lại có cho mình bấy nhiêu bạc đó, thì càng sợ càng kính Tống Giang hơn nữa.

Đi đã nữa tháng mới tới một chổ kia, hai người Công sai trông xa xa có một tòa núi cao thì nói với Tống Giang rằng :

- Tòa núi cao đó là Yết Dương lảnh, qua khỏi Yết Dương lảnh thì tới sông Tầm Dương giang , nếu đi theo đường sông mà qua Giang châu thì gần lắm .
Tống Giang nói :
- Trời đương mát mẻ, vậy chúng ta qua núi cho sớm đặng kiếm chổ mà nghĩ.
Hai người Công sai khen phải, bèn đi với nhau đến nữa ngày mới qua khỏi núi ; vừa tới chơn núi thì thấy có một tiệm rượu. Tống Giang cả mầng nói với hai người Công sai rằng :
- Chúng ta đi cũng đã đói bụng và khát nước rồi , vậy hay ghé lại tiệm rượu nầy ăn uống và nghĩ ngơi một hồi rồi sẽ đi.
Hai người Công sai nghe theo, liền bước ngay vào tiệm.
Lúc ấy Tống Giang lại nhường cho hai người Công sai ngồi trước, còn mình thì ngồi sau , ngồi đó đã lâu song không thấy ai ra.
Tống Giang kêu lớn rằng :
- Chủ nhà đi đâu mất vậy kìa ?
Kêu vừa dứt tiếng thì nghe có người trả lời rằng :
- Có tôi ra đây.
Tống Giang bèn ngó vô trong, thấy có một người cao lớn, râu đỏ , mặt cọp , mình mặc áo lá, tay cầm khăn lau, bước ra chào và hỏi rằng :

- Vậy chớ quí khách muốn mua bao nhiêu rượu ?
Tống Giang nói :

- Chúng tôi đi cũng đã đói rồi , chú có vật chi bán cho chúng tôi nhậu chăng ?
Người ấy nói:.
- Ở đây không có vật chi cho lắm, duy chỉ có thịt bò luộc và rượu trắng mà thôi.
Tống Giang nói :

- Vậy chú bán cho tôi ba cân thịt bò và một ống rượu.
Người ấy nói :

- Xin quí khách chớ giận , để tôi nói lại cho quí khách rõ, tại xứ nầy tiệm rượu nào cũng lấy liền trước rồi mới bán, như quí
khách muốn uống thì phải đưa tiền trước đã.
Tống Giang nói :

- Trước sau gì cũng vậy, để tôi trả tiền trước cho.
Nói rồi bèn mở gói ra mà lấy bạc.
Người y liếc xem, thấy gói ấy có hơi nặng thì đã động lòng tham về mừng thầm .
Tống Giang lấy bạc trao cho người ấy, người ấy lảnh bạc rồi bưng ra một mâm thịt bò và rượu cho Tống Giang và hai người Công sai ăn uống .
Tống Giang vừa ăn vừa nói với hai người ấy rằng :

- Tôi thường nghe thiên hạ đồn rằng : Những quán dọc đường như vầy, hay dùng thuốc mê mà cướp của , rồi lại giết người lấy thịt làm nhưn bánh mà bán , không biết ở đây có như vậy chăng ?
Người bán rượu cười rằng :
- Nếu vậy ba ông chẳng nên ăn uống rượu thịt của tôi làm chi , vì không biết chừng cũng có bỏ thuốc mê vào đó.
Tốn Giang nói :
- Chứ tưởng tôi nói láo hay sao mà ngạo tôi như vậy , ấy là tôi nghe người ta đồn chớ không phải tôi ngó thấy .
Hai người Công sai nói :
- Đại ca hãy ăn cho sốt , kẻo để nguội thì nó hết ngon đi.
Người bán rượu nói :

- Nếu muốn ăn nóng hơn nữa thì để tôi trụng lại cho.
Nói rồi bèn lấy thịt mà trụng cho ba người ấy ăn.
Ăn uống vừa rồi hai người Công ai miệng đổ nước dải ra, té tới té lui một hồi, rồi liền nhào ngửa nơi đất.

Tống Giang thấy vậy bước lại đở dậy, té ra mình cũng chóng mặt mà nhào luôn.
Ba người. nằm lại một đống, lấy mắt nhìn nhau, không cựa quậy đặng.
Người bán rượu nói :

- Mấy ngày rày buôn bán ế nhệ, không ra gì hết, hôm nay trời khiến cho ta gặp được mối lớn như vầy thiệt cũng là may lắm. Bèn kéo Tống Giang vào phía sau để lên thớt thịt, rồi lại kéo hai người Công sai để nằm một đống đó, chờ khi làm thịt Tống Giang rồi sẽ làm luôn hai người ấy.
Khi người bán rượu kéo Tống Giang và hai người Công sai vào chổ hạ sát xong rồi , thì nhớ trực lại gói hành lý cũa Tống Giang , bèn lật đật lấy vào, mở ra xem, thấy có vàng bạc rất nhiều thì đem lòng mừng rở cười rằng :
- Ta mở tiệm rượu ra mấy năm nay, chưa từng thấy tù tội nào có tiền bạc nhiều như vầy , ấy cũng là trời khiến cho ta chứ thuở nay đời nào có tù tội gì mà tiền bạc nhiều lắm vậy.
Bèn gói lại tử tế, ra cửa đứng trông coi thử mấy người bạn về chưa, đặng có ra tay hạ sát.
Té ra trông hoài mà cũng không thấy ai về hết.
Giây lâu lại thấy ba người ở dưới núi chạy lên , người ấy biết tiếng người quen, bèn lật đật nghinh tiếp và hõi rằng :

- Đại ca đi đâu coi bộ hăm hở lắm vậy ?
Trong ba người ấy, có một người cao lớn đáp rằng :

- Chúng ta lên núi đặng đón rước một người kia, vì đã định chắc ngày nay người ấy sẽ đến tại đây, song không biết có điều chi ngăn trở hay không mà hôm nay chưa tới, làm cho chúng ta ngóng trông mỏi mắt.
Người bán rượu hỏi rằng :

- Vậy chớ đại ca muốn đón rước ai ở đâu ?
Người cao lớn nói :
- Ta muốn đón rước một người rất có danh , cả thiên hạ đều phục là người tốt.
Người bán rượu hỏi :
- Người nào ở đâu mà thiên hạ đều phục như vậy ? Xin đại ca nói cho em biết.
Người cao lớn đáp rằng :
- Người ấy tên là Tống Giang làm chức Áp Ti tại Huy thành huyện, thuộc về Tế châu.
Người bán rượu hỏi rằng :

- Tống Giang nào, hay là người mà họ hay gọi là Cập thời vỏ Tống Công Minh đó chăng ?
Người cao lớn nói :

- Phải, người đó đa !
Người bán rượu lại hỏi rằng :

- Tống công Minh có danh như vậy , lại đến đây làm chi mà đại ca đón ?
Người cao lớn nói :
- Mới đây có người quen với ta ở bên Tế châu , đến nói với ta rằng : Không biết Tống Giang vì tội gì mà bị quan phủ Tế châu phát phối qua Giang châu. Vì vậy ta định chắc rằng người đi ngang qua đây, nên mới ra đây mà đón. Nguyên khi người còn ở Huy thành huyện thì ta muốn đến đó cho gặp một phen, nhưng chưa đi đặng. Đến nay nghe người đi ngang qua đây, lẻ nào ta không đón rước mà làm bạn với người Bởi đó ta chực đây đã mấy ngày rày , song cũng chưa đặng gặp ; nay ta đi với hai anh em đây lên núi uống rượu chơi và đón rước Công minh luôn thể. Vậy chớ mấy ngày rày, việc buôn bán ngươi ra thể nào ?
Người bán rượu đáp rằng :
- Tôi chẳng giấu chi đại ca. mấy ngày rày tôi buôn bán ế lắm, hôm nay nhờ có ông bà đẩy đưa, gặp đặng ba mối hàng ; nói cho phải, đã đặng chì lại đặng chài, cái thằng làm sao đã mập là lại nhiều tiền, thiệt là may mắn cho tôi lắm.
Người cao lớn nghe nói thì lật đật hỏi rằng :
- Ba người ấy diện mạo thể nào ?
Người bán rượu đáp :
- Một người là tội nhơn, còn hai người kia là Công sai.
Người cao lớn nghe nói thì thất kinh mà rằng :

- Người tội nhơn ấy có phải là đen, lùn và phương phi hay chăng ?
Người bán rượu đáp :

- Phải.
Người cao lớn lật đật hỏi rằng :
- Vậy chớ ngươi đà hạ sát rồi chưa ?
Người bán rượu đáp rằng :

- Tôi đã kéo nó lại chổ hạ sát rồi, nhưng mà chưa ra tay , vì còn chờ mấy chúng bạn của tôi về, đặng có phụ với tôi mà làm thịt nó, song tôi ngóng

trông đã lâu mà không thấy về .
Người cao lớn nói:
- Để ta vô nhìn lại coi thử.
Bèn đi thẳng lại chỗ hạ sát mà xem; thì thấy Tống Giang nằm ngay trên thớt, còn hai người Công sai thì nằm ngang nằm dọc nơi đất.
Người cao lớn nhìn mặt Tống Giang, song cũng không biết , thấy trên mặt có thích tự thì cũng không rỏ đặng ; bèn đứng suy nghĩ một hồi, trực nhớ lại liền nói với người bán rượu rằng :
- Ngươi hãy đem cái gói ra đây , đặng ta xem tờ công văn thì mới biết tên họ của người tội nhơn nầy .
Người bán rượu khen phải, bên mở gói lấy tờ công văn ra trao cho người cao lớn xem .
Xem rồi thì cả mừng mà rằng :
- May dữ a, ấy cũng là trời khiến cho ta đến đây nhằm lúc người chưa hạ sát nếu trể trong giây phút nữa thì ngươi đã giết lầm ca ca ta rồi, còn gì đâu . Vậy ngươi phải mau mau lấy thuốc giải độc mà cứu ca ca ta tĩnh lại .
Người bán rượu cả kinh lật đật hòa thuốc giải độc mà đổ cho Tống Giang.
Đỗ rồi thì người cao lớn đở Tống Giang dậy và mở gông ra .

Giây lâu Tống Giang tỉnh dậy, mở mắt ra, thấy có mấy người ấy đứng gần xung quanh, song chẳng biết là ai hết.
Còn người cao lớn khiến hai anh em mình đở Tống Giang ngồi dậy, rồi quì xuống lạy .
Tống Giang lấy làm lạ hỏi rằng :

- Ai đó vậy . Hay là tôi chiêm bao chăng?
Người bán rượu cũng quì lạy Tống Giang nữa .
Tống Giang nói :

- Liệt vị tên họ chi, còn chổ nầy là xứ gì , xin nói cho tôi rõ .
Người cao lớn nói :

- Tôi tà Lý Tuấn, quán ỡ Lư châu, chuyên nghề ăn cướp nơi sông Dương Tử giang ; vì tôi có tài lội hay, cho nên người ta gọi là Hỗn giang long, còn người bán rượu đây là Lý Lập quán ở Yết Dương lãnh đây, chuyên nghề đón đường giết người lấy của, cho nên người ta gọi là Thôi mạng phán quan ; còn hai người này là hai anh em ruột với nhau, đều ở sông Tầm giang nầy, làm nghề bán muối lậu, người anh tên là Đồng Oai, hiệu là Xuất động giao, người em tên là Đồng Mảnh , hiệu là Phiêu giang noãn.
Lúc ấy Đồng Oai, Đồng Mảnh lạy Tống Giang bốn lạy, rồi Tống Giang hỏi

rằng :

- Vì sao liệt vị biết tên tôi ?
Lý Tuấn nói :

- Vì tôi có một nười anh em, qua buôn bán nơi Tế châu mới về, nói việc ca ca bị đày qua Giang châu, thuở nay tôi lại thường kính mến ca ca, muốn tới viếng ca ca một phen, song vì duyên phận rất ít, nên chưa đặng gặp , nay nghe nhơn huynh đến Giang châu đi ngang qua đây, cho nên tôi đi đón đã mấy ngày rày , nay nhờ dịp lên tiệm uống rượu thì mới gặp đặng ca ca như vầy, thiệt cũng là may lắm , song còn chưa rõ ca ca bị tôi chi mà tới đổi bị phát phối ?
Tống Giang mới thuật hết các việc từ khi giết Diêm bà Tịch cho đến lúc trở về Thạch Dõng thôn cho mấy người ấy nghe, mấy người ấy nghe rồi đều than thở .
Lý Lập nói :
- Thôi, bây giờ ca ca ở lại chốn này mà vui vầy với anh em tôi, chẳng nên tới đó làm chi cho cực .
Tống Giang nói :

- Đừng tưởng đến chuyện ấy mà lỗi với trào đình. Hôm trước bọn Lương Sơn Bạc cầm cọng tôi hết sức mà tôi cũng không chịu ở, như anh em có lòng tưởng tôi thì phải cứu hai thằng Công sai tĩnh lại cho mau .
Lý Lập lật đật lấy thuốc giải độc mà đổ cho hai người Công sai tỉnh lại .
Rồi đó Lý Lập bày rượu thịt, mời các vị hão hớn ấy ngồi lại uống rượu .
Hai người Công sai nói :
- Rượu nầy uống vô cổ cũng không gắt gì cho mấy, không biết cớ gì lại say bết bát như vậy ?
Mấy vị hảo hớn đều cười .

Mản tiệc rồi thì mấy người đều ở tại quán mà nghĩ một đêm .
Ngày mai Lý Lập lại dọn tiệc đưa Tống Giang lên đường.
Ăn uống rồi, Tống Giang và hai người Công sai từ giả mấy vị hảo hớn, quảy gói ra đi .
Lúc ấy Lý Tuấn, Đồng Oai và Đồng Mảnh đều theo Tống Giang xuống núi .
Khi xuống đến chơn núi thì Lý Tuấn mời Tống Giang về nhà thết đải và kết làm anh em.
Cầm ở lại đó vài ngày , rồi Tống Giang và hai người Công sai mới từ giả ra đi .

Đi nữa ngày mới tới một chổ thành thị đông đảo lắm , lại có một đám rất đông, Tống Giang chen vào xem, thấy có một người đương múa thiệu (đi đường thương) cho người ta xem, đặng có bán thuốc dán.
Người ấy múa thiệu thương rồi lại đi quờn một hồi nữa.
Tống Giang khen rằng :
- Đường thương cũng giỏi mà thiệu quờn cũng hay !
Người ấy múa rồi thì bưng cái mâm nhỏ ra nói cùng mấy người coi rằng :

- Tôi là người phương xa mới đến xứ nầy , tuy tôi không phải là bực nhứt, song cũng có sức tầm thường. Vậy xin liệt vị mua giùm thuốc dán cho tôi, kẻ ít người nhiều , như không muốn dùng thuốc thì cũng cho tôi một vài đồng điếu kẻo tôi múa cho liệt vị xem cũng đã mệt rồi.

Nói rồi bưng mâm đi một vòng, té ra không ai cho một đồng .
Người ấy lại đi và nói một lần nữa, cũng chẳng thấy ai cho.
Tống Giang thấy vậy thì lấy năm lượng bạc và kêu rằng:
- Bớ giáo sư, tôi là người tù tội , chẳng có mà cho nhiều , xin tạm dùng năm lượng bạc này đặng chi phí.
Người ấy tiếp lấy năm lượng bạc và nói rằng :
- Chợ Yết Dương nầy cũng là một chổ hữu danh đại địa, mà không ai chịu cho tôi một đồng điếu , để cho ân nhân là người bị việc, lại cho tôi năm lượng bạc như vậy, mới thiệt người đại độ. Còn mấy vị hảo hớn chợ nầy, là người có tiền mà không biết dùng cho phải nghĩa.
Hèn chi tôi nghe người ta có làm bài thơ rằng :

Rất nên thẹn bấy Trịnh Nguơn Hòa,
Cứ tới nhà trò mướn xướng ca,
Xử thế xét suy câu kiến nghĩa,
Phong lưu không phải lại sô sa.

Nầy, trong năm lượng bạc nầy cầm bằng năm chục lượng , nay tôi xin hỏi cao tánh đại danh đặng có truyền nêu cho thiên hạ biết.
Tống Giang nói :

- Giáo sư ôi, năm lượng bạc có trọng gì đâu mà giáo sư phòng tạ như vậy .
Nói vừa dứt lời, có một người cao lớn ở ngoài lướt vào nạt Tống Giang rằng :

- Thằng tù nầy ở đâu , dám cã gan tới đây làm cho mất oai phuông cũa ta như vậy ? Mi đừng có làm phách, ỷ mình có bạc, nên xài bá láp. Vã chăng

thằng nầy là quân vất vơ ở đâu không biết, trong mình học đặng võ nghệ chút đỉnh, lại dám tới chợ nầy diệu võ giương oai, khoe tài cậy sức, chẳng kể đến ta, vì vậy ta mới truyền rao trong chợ mà dặn đừng cho nó tiền bạc chi hết , bây giờ mi lại làm phách cho nó tới năm lượng bạc, như vậy có phải là mi muốn làm cho mất oai phuông của ta chăng ?
Tống Giang đáp rằng:

-Lạ nầy ! Bạc của tôi, thì tôi cho, can chi đến chú mà chú rầy ?
Người cao lớn ấy nổi giận thộp ngực Tống Giang nạt lớn rằng :
- Thằng tù nầy còn dám đối đi đáp lại hay sao kìa ?
Tống Giang nói :

-Sao lại không dám .
Người ấy cả giận, đánh vào mặt tống Giang một thoi, Tống Giang tránh khỏi.
Người ấy lại đánh theo nữa.
Tống Giang nổi giận vừa muốn đánh trả, người múa thiệu thấy vậy nhãy lại chụp đầu người ấy , đạp một đạp ngang hông, người ấy liền té nhủi xuống đất . Mới vùa lồm cồm ngồi dậy , người múa thiệu lại cho một đạp té nhào xuống nữa.
Hai người Công sai can gián người múa thiệu.
Người cao lớn ấy gượng gạo đứng dậy, ngó Tống Giang và người múa thiệu mà rằng :
- Để đây hai đứa bây coi tao nghe !
Nói rồi liền chạy tuốt qua phía Nam.

Hồi 36
Mộc Già Lang rượt theo Cập Thời Vũ
Thuyền Hóa Nhi gây dữ Tầm Dương giang

Khi ấy Tống Giang mới hỏi người múa thiệu rằng :
- Vậy chớ giáo đầu tên chi họ chi, quê quán ở đâu, xin nói cho tôi rõ .
Người múa thiệu đáp rằng :
- Tôi là Tiết Vĩnh, quán ở Lạc Dương thuộc tĩnh Hà Nam, ông nội tôi khi trước có làm bộ hạ ông Lảo xung kinh lược , cho nên con cháu ai nấy đều có võ nghệ trong mình, vì vậy tôi mới đi mải võ , đặng bán thuốc dán rnà độ nhựt. Từ khi tôi lưu lạc giang hồ thì thiếu hạ gọi tôi là Bịnh đại trùng . Vậy chớ ân nhơn tên họ là chi, xin nói cho tôi rõ.
Tống Giang đáp rằng :
- Tên tôi là Tống Giang , quán ở Huy thành huyện.
Tiết Vĩnh nói :
- Nếu vậy nhơn huynh là Cập Thời Võ Tống Công Minh sao ?
Tống Giang nói :
- Phải .
Tiết Vĩnh nghe nói lật đật quì xuống lạy bốn lạy .
Tống Giang vội vả đở dậy mà rằng :
- Vậy thì vào tiệm uống ít chén rượu rồi sẽ đàm đạo.
Tiết Vĩnh nói :
- Như vậy thì vừa ý em lắm, vì bấy lâu lòng em muốn ra mắt nhơn huynh một phen, nhưng chưa đi đặng, nay may gặp nhau tình cờ như vầy, thiệt em mừng rỡ vô cùng. Vậy hãy vào tiệm rượu ăn uống và đàm đạo cùng nhau cho phỉ tình.
Bên gói thuốc dán lại, rồi quảy gánh đi với Tống Giang vào tiệm rượu gần lối đó. Người bán rượu thấy Tống Giang , Tiết Vĩnh bước vào thì vội vã cản lại mà rằng:
- Rượu thịt thì nhiều song tôi không dám bán cho hai ông, xin miễn chấp .
Tống Giang nói :
- Vì cớ gì lại không dám bán cho hai đứa tôi ?
Người bán rượu nói :
- Người đánh lộn với hai ông khi nảy đó, có sai người truyền rao khắp cả chợ nầy khiến đừng bán vật gì cho hai ông hết, nếu chúng tôi không vâng lịnh ấy, bán cho hai ông, thì ắt là bị phá tiệm tức thì , vì người ấy hùng cứ chợ nầy, chẳng ai dám cãi lịnh chút nào hết.

Tống Giang nói :
- Nếu vậy chúng tôi phải đi chổ khác, chắc là thằng nầy tới gây dử nữa chớ chẳng không.
Tiết Vĩnh nói :
- Để tôi trở về tiệm ngũ trả tiền phòng đã, rồi tôi sẽ qua Giang châu đặng gặp nhau, vậy ân huynh hãy đi trước đi.
Tống Giang thấy Tiết Vĩnh nói như vậy thì lấy thêm hai mươi lượng bạc nữa mà cho . Tiết Vĩnh tạ ơn từ giả ra đi.
Tống Giang và hai người Công sai bước ra khỏi tiệm rồi đi tới tiệm khác, thì tiệm nào cũng nói y như nhau một thế. Túng phải đi lên theo đường ấy đặng kiếm tiệm ngủ tạm ngụ một đêm.
Kiếm đặng một tiệm ngủ, vừa muốn bước vào thì người trong tiệm lật đật cản lại mà rằng :
- Cậu nhỏ đã truyền rao các tiệm, không cho chứa bọn ngươi.
Tống Giang thấy nói như vậy thì trở ra đường cái đi thẳng.
Lúc ấy mặt trời đà lặn, Tống Giang và hai người Công sai than thở với nhau rằng :
- Thiệt cũng rủi cho chúng ta. Vì đứng lại xem múa thiệu, nên mới sanh ra sự nầy, bây giờ ghé vào đâu cũng không đặng, mà trời đã tối rồi, thiệt là khó lòng cho chúng ta lắm .
Vừa đi vừa than như vậy, xảy thấy xa xa có ló ngọn đèn ra thì Tống Giang mừng mà nói với hai người Công sai rằng :
- Nầy, chổ có nháng đèn kia, chắc là có nhà, vậy chúng ta đến đó năn nỉ với chủ nhà nghỉ đở một đêm, rồi sáng sẽ đi.
Hai người Công sai dừng chơn lại xem một hồi, rồi nói với Tống Giang rằng :
- Chổ có đèn đó, thuộc về nẻo khác, chớ không phải là đường chúng ta đi.
Tống Giang nói :
- Hễ có nhà thì vô ngủ , tuy không phải là đường của ta đi mặc lòng, song nghĩ đở một đêm, rạng ngày dù có đi xa một đôi dặm đi nữa, cũng chẳng hại gì .
Hai người Công sai nghe theo, bèn tẻ qua đường nhỗ đi lới chổ có đèn , đi đặng vài dặm thì tới một cụm rừng, trong rừng ấy có một tòa nhà rất lớn, ba người đều vào gõ cửa.
Gia đinh nghe gõ thì lật đật chạy ra mở cửa mà rằng :
- Đêm hôm chừng này ai ở đâu lại tới đây gỏ cửa, làm cực cho chúng ta như vậy kìa ? Tống Giang trả lời một cánh khiêm nhượng rằng :
- Tôi là đứa tội nhơn phát phối qua Giang châu, đi lạc đường không chổ ngụ nương, nên đến đây xin tá túc một đêm, rồi tôi cũng trả tiền phòng y lệ.
Gia đinh nói :

- Nếu muốn xin ngủ nhờ , thì ngồi chờ một lát đặng lôi thưa lại với chủ tôi đã .
Nói rồi bèn vào trong thông báo.
Giây lâu lại trở ra mà rằng:
- Thái công cho mời.
Tống Giang và hai người Công sai đi theo gia đinh vào nhà khách mà ra mắt Thái công.
Thái công khiến gia đinh rằng :
- Bây hãy dọn phòng cho ba vị khách quan an nghỉ, và dọn cơm cho ba vị khách quan dùng.
Gia đinh vâng lời dọn phòng cho ba người ấy ngủ và dọn cơm cho ba người ấy ăn.
Ăn uống xong rồi gia đinh đi hết.
Hai người Công sai mới nói với Tống Giang rằng :
- Bây giờ không có ai lạ, vậy thì Áp ti hãy cởi gông ra mà ngũ một đêm cho thong thả, rồi mai sẽ mang vô.
Tống Giang nghe theo bèn mở gông ra, rồi đi với hai người Công sai, bước ra cửa mà xem sao và hóng mát, ngó lên thì thấy trời trong sao tỏ, ngó xuống thì thấy có một cái sân đạp lúa rất rộng rãi, lại có một đường nhỏ thông ra ngả sau.
Tống Giang và hai người Công sai xem chơi giây lâu rồi mới vào phòng đóng cửa ngũ.
Chừng lại giường mà ngủ thì Tống Giang nói với hai người Công sai rằng :
- Ấy cũng may cho chúng ta lắm, nên mới gặp ông Thái công nầy thiệt cũng có lòng tử tế.
Nói vừa dứt lời thì thấy có người đốt đuốc rọi nơi sân đạp lúa.
Tống Giang dòm theo kẻ vách thì thấy Thái công đi với hai đứa gia đinh mà rọi khắp các nơi.
Tống Giang thấy vậy liền nói với hai người Công sai rằng :
- Ông Thái công ấy cũng giống như cha tôi, mỗi việc đều thân lực xem sóc hết, đến khuya mới chịu đi ngủ.
Nói dứt lời, kế nghe phía ngoài có tiếng người kêu mở cửa ra.
Gia đinh mở cửa cho sáu bảy người vào, người nào cũng đều có cầm đao cầm hèo.
Tống Giang dòm lén mà xem, té ra người đi đầu là người đánh lộn vứi mình khi ban chiều.
Người ấy vào nhà liền nói Thái công rằng :
- Vậy chớ đại ca tôi ở đâu, xin cha nói cho tôi rỏ .
Thái công nói :
- Anh mầy nó say rượu còn đương ngũ nơi nhà sau.

Người ấy nói :
- Để tôi kêu ảnh thức dậy đặng có rượt theo mấy thằng đánh lộn với tôi hồi chiều.
Thái công hỏi :
- Vậy chớ sự cớ làm sao, mầy nói cho tao rõ , nếu kêu anh mầy thức dậy thì chắc là nó gây dữ chớ chẳng không.
Người ấy nói :
- Hồi chiều nầy có một thằng ở đâu không biết, đến chợ Yết Dương, múa thiệu thương thiệu quờn mà bán thuốc dán, lại có ý khoe mình là vỏ nghệ tinh thông, chẳng thèm xin phép hai anh em tôi. Vì vậy tôi mới sai trẻ truyền rao cho các người trong chợ, khiến đừng mua thuốc dán , mà cũng đừng cho tiền , không biết thằng tù nào ở đâu mới đến, lại làm phách cho nó tới năm lượng bạc , cha nghĩ đó coi, ấy có phải là nó làm cho mất oai phong của hai con chăng ? Lúc ấy tôi nổi giận vừa muốn đánh thằng tù ấy, thì thằng đánh thiệu đó xốc lại chụp đầu tôi đè xuống đánh đạp tôi một hồi, đến bây giờ hãy còn đau.
Vì vậy tôi mới truyền rao các tiệm, khiến đừng cho nó ăn ngủ chi hết . Tôi làm cho mấy thằng ấy nội đêm nay không chổ ăn ở , lại tôi đả kéo một tốp bợm bạc rượt theo bắt đặng thằng múa thiệu rồi , bây giờ còn trói tại nhà Đô đầu, tôi lại quyết rượt theo tội nhơn ấy mà bắt cho đặng , rồi rạng ngày tôi sẽ giết hết mấy đứa ấy , quăng thây xuống sông đặng báo thù , song tôi rượt theo đã lâu mà kiếm chưa đặng, không biết nó tá túc xóm nào. Bây giờ tôi muốn kêu ca ca tôi dậy, đặng có chia ra làm hai tốp mà rượt, thì mới bắt đặng nó.
Thái công nói :
- Con ôi ! Con đừng có nói ngang như vậy , người ta có bạc thì cho ai cũng mặc ý người ta, can gì đến mình mà gây dử cho mệt. Vả lại tuy nó có đánh con thiệt, song không có thương tích chi cho nặng. Nếu con kêu anh con dậy, chắc là anh con gây dữ mà giết người. Vậy con hãy nghe lời cha mà dung thứ cho người ấy đừng có gây dữ làm chi , trong lúc ban đêm làm náo động xóm giềng.
Người ấy không kể lời cha, xách đao đi thẳng vào nhà sau.
Thái công thấy vậy lật đật chạy theo.
Tống Giang nghe thấy rõ ràng, bèn nói nhỏ với hai người Công sai rằng :
- Cớ sự rủi ro như vậy, chúng ta biết liệu thế nào ? Bây giờ ở đây chẳng khác gì thịt treo miệng cọp. Nếu chúng ta không chạy cho mau, để cho thằng ấy hay đặng, thì ắt là tánh mạng không còn . Dầu Thái công có giấu giùm cho chúng ta đi nữa, thì gia đinh cũng phải nói ra chớ nó không đám nói dối thằng ấy đâu .
Hai người Công sai nói :

- Lời Áp ti nói rất phải. Bây giờ sự bất nghi trì, phải đi cho gấp mới khỏi.
Tống Giang nói :
- Bây giờ chúng ta đừng đi ngả trước làm chi, vậy phải trổ rào phía sau nhà mà đi mới khỏi họa.
Hai người Công sai nghe theo, lật đật quảy gói lên vai.
Tống Giang xách gông, rồi trỗ rào phía sau mà ra.
Ba người nhờ có ánh sao, nhắm chừng đường nhỏ nơi đám rừng mà thẳng xông .
Đi đặng một canh thì thấy trước mặt có dải trắng ngần.
Tống Giang biết là sông lớn. Sau lưng lại có tiếng la om sòm , đèn đuốc tỏ rạng, Tống Giang cả kinh bèn kêu trời mà than rằng :
- Trời đất ôi, cứu tôi phen nầy !
Ba người bèn chun vô đám lau mà trốn , ngó lại phía sau thì thấy đèn đuốc gần tới
Ba người lại càng sợ hơn nữa , lật đật rủ nhau mà chạy, chạy chưa bao xa thì đã tới mé sông rồi. Trước mặt thì có sông lớn, phía tả lại có rạch nhỏ , chạy tới cũng khó, chạy ngang qua cũng không dễ .
Lúc ấy Tống Giang than rằng :
- Phải chi ta biết trước có chuyện khó sử như vầy thì ta ở lại Lương Sơn Bạc cho rảnh đòi đi làm gì mà phải bỏ thây chốn nầy như vầy .
Than vừa dứt lời thì thấy một chiếc tiểu thuyền bên kia chèo qua.
Tống Giang cả mừng bèn kêu rằng :
- Bớ đà công, chèo thuyền lại cứu ba đứa tôi, thì tôi sẽ đền ơn cho ít chục lượng bạc.
Đà công đáp rằng :
- Ba chú là người gì, ở xứ nào đến đây ?
Tống Giọng nói :
- Việc ấy khoan hỏi đã, sau lưng có cường đạo rượt theo, chúng tôi rờ đất mà chạy đến đây , xin chú làm ơn đưa tôi qua sông, thì bao nhiêu tiền bạc tôi cũng không nài . Đà công thấy nói thì chèo thuyền vào bờ cho bọn Tống Giang xuống.
Ba người ấy xuống thuyền rồi lật đật xô thuyền ra khỏi bực.
Khi ấy đà công thấy gói hành lý của bọn Tống G:ang rất lớn và khi đi xuống vách sạp thì nghe bạc khua, bèn đem lòng mừng thầm mà chèo thuyền ra giữa giòng sông.
Trong khi đà công ấv chèo ra đến giữa sông thì bọn kia rượt theo Tống Giang đã đến mé sông rồi.
Đà công ngó ngoáy lại mà xem, thấy bọn ấy ước đặng hai mươi người, kẻ cầm hèo, người cầm đao, đứng trên mé sông kêu lớn rằng :
- Bớ đà công mau mau quày thuyền lại đây .

Tống Giang và hai người đâu nằm móp một đống nơi lườn ghe mà nói với đà công rằng :
- Xin đà công đừng quày thuyền lại, cứu ba đứa tôi cho khỏi trận nầy thì chúng tôi sẽ đền ơn cho rất nhiều vàng bạc.
Đà công làm thinh không trả lời với mấy người trên bờ cứ ngâm nga chèo lần ra.
Mấy người trên bờ kêu lớn rằng :
-Đà công, nếu mi không quày thuyền lại, thì đố mi chạy đường nào cho khỏi thác .
Đà công thấy nói như vậy thì cười ré , không nói chi hết.
Mấy người trên bờ lại kêu rằng:
-Bớ đà công, mi tên họ là chi mà dám cả gan không chịu quày thuyền lại ?
Đà công cười mà đáp rằng :
- Ông là Trương đà công, bây chớ gậm gân ông tội nghiệp !
Trong đám đèn đuốc, có một người cao lớn nói:
- Trương đại ca không thấy anh em tôi sao ?
Đà công nói :
- Ta có phải đui đâu mà không thấy .
Người cao lớn nói :
- Đại ca đã thấy anh em tôi, sao còn chưa chịu quay thuyền lại cho anh em tôi nói chuyện .
Đà công nói :
- Có chuyện gì để mai sẽ nói , chứ bây giờ có việc gặp lắm.
Người cao lớn nói :
- Anh em tôi muốn bắt thằng nằm trong thuyền đại ca đó , xin đại ca quay lại đặng cho tôi bắt nó.
Trương đà công nói :
- Ba thằng này là thân quuyến nhờ cậy của ta, đặng ta rước nó về cho ăn bánh đao.
Người cao lớn nói :
- Nếu đại ca muốn cho nó ăn bánh đao thì quày thuyền lại đây mà thương nghị với anh em tôi.
Đà công nói :
- Chổ cơm áo của ta, tội gì phải quay lại mà chia cho chúng bây nữa ?
Người cao lớn nói :
- Ai muốn chia chác gì đâu mà phòng nói như vậy . Tôi muốn cho đặng thằng tù đó mà thôi.
Đà công nói :
- Ta đón mấy ngày rày mới gặp đặng mối hàng, dại gì để lại cho chúng bây rước . Thôi, để mai sẽ trò chuyện cùng nhau, còn bửa nay thì ta xin kiếu.

Tống Giang nghe hai người ấy nói chuyện với nhau như vậy song không hiểu ý gì, bèn nói nhỏ với hai người Công sai rằng :
- Nhờ có đà công đã cứu chúng ta lại kiếm lời binh vực, ơn ấy chúng ta chẳng nên quên . Đà công chèo thuyền ra xa bờ rồi thì mấy người ấy trở lại trong đám lau.
Tống Giang mừng mà rằng :
- Bây giờ đã gn người lành xa đứa dữ thoát khõi tai ương rồi .
Kế nghe đà công ấy hát rằng :

Nhà ông quê ngụ tại giang biên
Chẳng muốn giao du chỉ muốn tiền
Hôm nọ có người qua viếng mổ
Ra về phải để cục vàng nguyên.

Tống Giang và hai người Công sai nghe hát như vậy thì mình mẩy đều rởn ốc .
Tống Giang hãy còn nghĩ thầm rằng :
- Hoặc khi va hát diễu chơi chăng ?
Ba người còn bán tín bán nghi, lại thấy người đà công ấy buông chèo mà rằng :
- Thế khi ba đứa bây bình nhựt cũng là gian trá lắm cho nên trời đất mới xui gục cho bây gặp tay nhà ông như vầy . Bây giờ bây muốn ăn bánh đao hay là bánh ít trần ?
Tống Giang hỏi rằng :
- Thưa cậu, cậu nói tiếng chi như vậy thiệt chúng tôi không rõ , xin cậu cắt nghĩa cho rành thì chúng tôi mới rõ đặng.
Đà công ấy trợn mắt mà rằng :
- Nếu bây muốn ăn bánh đao thì ta lấy một ngọn đao bén ngót ta để trong khoang ghe đây, mà cho bây mỗi đứa một đao, thì bây chết liền, chẳng cần gì phải lại đao, hễ ta giết rồi thì quăng xuống sông cho cá nuốt, ấy gọi là cho ăn bánh đao đó . Còn như muốn ăn bánh ít trần thì phải mau mau cởi hết áo quần mà nhãy xuống sông cho vẹn toàn thân thể và khỏi nhọc công ta .
Tống Giang nghe rồi thì nắm áo hai người Công sai khóc lớn rằng :
- Ấy thiệt là phước vô song chí , họa bất đơn hành.
Đà công ấy nạt rằng :
- Tính lẻ nào thì tính phứt đi cho rồi, không ai hơi sức đâu mà chờ .
Tống Giang nói :
- Cậu ôi xin cậu đoái thương tôi là người mà dung thứ cho tôi một phen.
Đà công ấy nạt rằng :
- Đừng nói nhiều lời, dầu nữa đứa ta cũng không dung, huống chi là ba . Nhà

ông là Cẩu kiểm Trương gia đây, hễ gặp mối thì nó chẳng hề biết thương ai hết, dẫu cha mẹ ta đi nữa ta cũng không dung. Thôi , bây phãi ngậm câm miệng mà nhãy phứt xuống sông đi cho rồi .
Tống Giang khóc và năn nỉ rằng :
- Chúng tôi đành dưng hết vàng hạc, đồ y phục trong gói và áo quần mặc trong mình đây, xin cậu dung tánh mạng ba đứa tôi mà thôi .
Đà công ấy nghe nói nổi giận , giở khoang lấy ra một ngọn đao sáng giới rồi điểm mặt Tống Giang mà nạt rằng :
- Bây muốn cái gì ?
Tống Giang ngước mặt lên trời than rằng :
- Vì tôi có tội bất kính thiên địa, bất hiếu phụ mẫu nên liên lụy tới hai người Công sai này .
Hai người Công sai ôm lấy Tống Giang mà rằng :
- Ôi thôi, ba đứa ta phải chết chùm với nhau nơi chốn nầy !
Đà công ấy nạt :
- Có chịu cởi trần nhãy xuống hay không thì nói , đặng ta cho bây ăn bánh đao và thảy xuống nước cho rồi.
Tống Giang và hai người Công sai ngó xuống sông hoài, cũng muốn nhãy phứt cho rồi , song còn nhút nhát chưa dám.
Bỗng đâu nghe tiếng mái chèo động nước, đà công ngó ngoái thì thấy một chiếc thuyền ở nơi thượng lưu thả xuống, thuyền ấy có ba người : một người cao lớn đứng trước mũi thuyền , khi xuống gần tới chiếc thuyền của Trương đà công , thì người cao lớn ấy nạt rằng :
- Đà công nào ở đâu , lại dám làm riêng một mình nơi đây mà không cho ta hay như vậy kìa .
Trương đà công vội và đáp rằng :
- Tưởng là ai , té ra Lý đại ca, vậy chớ mọi khi đại ca đi kiếm mối , nào thấy dắt tôi theo bao giờ !
Người cao lớn hỏi :
- Hổm rày hiền đệ có năng gặp mối lớn hay không ?
Trương đà công nói :
- Mấy ngày rày phần thì thua me, phần thì không gặp mối , cho nên không còn một đồng , hôm nay bọn trên bờ đuổi xuống đây cho tôi hai thằng công sai và một thằng tù , mặt mày đen thui , mình mẩy thấp xủn, không biết quê quán ở đâu , nó nói với tôi rằng bị phát phối qua Giang châu. không biết ý gì nó không mang gông lại phải xách theo . Còn mấy thằng ở trên bờ rượt nó đó, là hai anh em họ Mục , chớ không phải ai lạ. Khi ba đứa nầy xuống thuyền tôi rồi, thì anh em họ Mục chạy đến, đứng nơi mé sông hỏi hoài, nếu lấy tình anh em mà xử thì tôi phải trả cho nó , ngặt vì lúc nầy tôi túng quá, lại mối hàng nầy coi cũng dễ xài , cho nên tôi làm mặt lạ với nó một phen

đặng giành mối hàng cho đở túng.
Người cao lớn nghe rồi liền nói :
- Úy , nếu vậy người tội ấy thế khi ca ca ta là Tống Công Minh chăng ?
Tống Giang nghe nói biết tiếng người quen , thì kêu lớn rằng :
- Hảo hán là ai xin cứu Tống Giang một phen với nào !
Người ấy thất kinh mà rằng :
- Nếu vậy quả là ca ca ta rồi ! Vậy xin mời ca ca ra đây
Tống Giang chun ra thì thấy ba người bên thuyền ấy là : Lý Tuấn , Đổng Oai và Đổng Mảnh .
Lý Tuấn thấy mặt Tống Giang thì nhãy qua thuyền mà rằng :
- Cha chả , ca ca kinh khủng dữ hè , nếu em đến trể chút nữa thì tánh mạng ca ca đã chẳng còn . Hôm nay trời khiến cho tôi ngồi đứng không yên , trong mình buồn bực , cho nên mới khiến trẻ chèo thuyền ra đây , té ra lại gặp ca ca bị nạn như vầy, thiệt cũng là may lắm .
Trương đà công thấy vậy chưng hửng , giây lâu mới hỏi rằng :
- Người nầy có phải là Cập Thời Võ Tống Công Minh hay chăng ?
Lý Tuấn nói :
- Sao lại không phải .
Trương đà công nghe rồi liền nói :
- Nhơn huynh ôi ! Khi ấy nhơn huynh không nói tên họ cho em rõ cho nên em mới làm như vậy , chút nữa thì em đã giết lầm tánh mạng nhơn huynh rồi .
Tống Giang hỏi Lý Tuấn rằng :
- Người hão hớn này tên chi, xin hiền đệ nói cho qua rõ .
Lý Tuấn nói :
- Người hảo hớn này họ Trương tên Hoành hiệu là Thuyền Hỏa Nhi, quán ở Tiểu Cô sơn , đến chiếm sông Tầm Dương nầy làm ăn bấy lâu nay , va cũng có kết làm anh em bạn với tôi . Tống Giang và hai người Công sai đều mừng rỡ .
Lý Tuấn, Trương Hoành , Đổng Oai , Đổng Mảnh đều ghé thuyền lại mời Tống Giang và hai người Công sai lên bờ .
Lý Tuấn nói với Trương Hoành rằng :
- Hiền đệ ôi , để qua nói cho hiền đệ nghe , nội trong thiên hạ duy có Sơn Đông Cập Thời Võ đây là nghĩa sĩ, hiền đệ phải làm ễ mà xin lỗi ấy .
Trương Hoành vâng lời, bèn đánh đá lửa đốt đuốc lên cặm ngay trước mặt Tống Giang, rồi qnì lạy rằng:
- Việc ấy là em lầm, xin nhơn huynh dung thứ .
Tống Giang lật đật đở dậy .
Trương Hoành hỏi Lý Tuấn rằng :
- Nhơn huynh bị tội gì đến nổi bị phát phối như vậy ?

Lý Tuấn mới thuật các việc về cớ Tống Giang bị phát phối cho Trương Hoành nghe .
Trương Hoành nói :
- Tôi có một người em ruột tên là Trương Thuận , bây giờ đương ở Giang châu, nơi sông
Dương Tử giang chuyên nghề đầu nậu cá , vì nó có tài lặn hay lắm , ở dưới nước bảy ngày bảy đêm cũng được , võ nghệ cũng hay . Khi trước mẹ tôi đẻ nó ra thì mình mẩy trắng toát , cho nên người ta mới gọi nó là Lảng Lý Bạch . Lúc nọ anh em tôi thua me , cho nên mới mướn một chiếc thuyền đặng đưa đò lậu , ngày ấy có một bọn thương khách ham tôi đưa giá rẻ mà lại mau , cho nên xuống đò tôi mà đi .
Khi thương khách xuống đã đầy thuyền rồi, Trương Thuận giả làm một người thương khách, mang một gói lớn cũng bước xuống thuyền tôi mà đi . Khi tôi chèo ra tới giữa sông thì tôi ngừng chèo lại , quăng neo xuống, rồi rút đao ra ép mỗi người phải chịu ba quan tiền đò , trước hết tôi ép em tôi là Trương Thuận , nó cũng giả chước không chịu mà cải lẩy với tôi ; tôi mới nổi xung nắm đầu nó quăng xuống sông . Thương khách cả thuyền đều thất kinh , mau mau lấy tiền ra trả mỗi người là ba quan, đến chừng tôi đưa họ qua sông rồi, thì tôi chèo tới chỗ vắng đậu, đặng cho em tôi lên thuyền , rồi chia tiền với nhau đi đánh me . Từ ấy anh em tôi cứ chuyên nghề giựt của người ta mà độ nhựt.
Tống Giang nói :
- Nếu vậy thì tôi đây khổ hơn mấy người đi đò lậu ngày trước nữa .
Lý Tuấn và các người đều cười .
Trương Hoành nói :
- Tuy vậy chớ bây giờ em tôi đã đổi nghề rồi , duy có một mình tôi ở nơi sông Tầm Dương , noi theo nghề cũ mà thôi, còn em tôi là Trương Thuận lại ở Giang châu làm nghề đầu nậu cá , nếu nhơn huynh qua đó thì để tôi gởi một phong thơ, đặng cho nhơn huynh kết nghĩa với nó mà làm vây cánh.
Ủa ! Mà tôi không biết chữ thì viết thơ làm sao đặng ?
Lý Tuấn nói :
- Không hề gì đâu, tôi tính cũng đặng , vậy chúng ta vào lối xóm đây kêu ông thầy dạy học mượn ổng viết giùm cho .
Bèn khiến Đổng Oai và Đổng Mảnh ở lại giữ thuyền còn Lý Tuấn , Trương Hoành đi với Tống Giang và hai người Công sai vô xóm.
Đi đặng nữa dặm thì thấy một tốp đèn đuốc ấy còn ở lối đó .
Trương Hoành nói với Lý Tuấn rằng :
- Anh em họ Mục chưa về tới nhà, hãy còn đương đi kia kìa .
Lý Tuấn nói :
- Vậy thì kêu nó lại đặng có lạy lục ca ca mà thĩnh tội.

Tống Giang nghe nói liền cản rằng :
- Không nên đâu, nếu kêu nó lại chắc là nó giết ba đứa tôi.
Lý Tuấn nói :
- Nhơn huynh chớ sợ, ấy vì anh em nó chưa biết nhơn huynh, cho nên mới làm như vậy, chớ nội lối đây thì cũng một bọn kết nghĩa với nhau hết , hễ tôi kính nhơn huynh thể nào thì nó cũng phải kính nhơn huynh thể ấy .
Nói rồi liền hú một tiếng lớn , bọn ấy xách đuốc chạy lại , thấy Lý Tuấn và Trương Hoành đang nói chuyện với Tống Giang một cách rất cung kính , thì lấy làm lạ liền hỏi rằng :
- Vì cớ gì nhị vị đại ca lại quen với người nầy ?
Lý Tuấn cười rằng :
- Vậy chớ hai ngươi không biết người nầy là ai hay sao ?
Hai người ấy nói :
- Biết thì không biết cho lắm, song tôi có gặp nó tại chợ Yết Dương, nó có cho thằng múa thiệu năm lượng bạc mà làm mất oai phuông của tôi cho nên tôi bắt nó .
Lý Tuấn nói :
- Đừng nói lỗ mãng mà mang lỗi thêm nữa , người nầy là người mỗi khi ta thường nói với ngươi rằng Cập Thời Võ Tống Công Minh là nghĩa sĩ trong thiên hạ đó . Thôi, phải mau mau lạy lục mà xin lỗi .
Hai người ấy nghe nói liền quăng đao xuống, quì móp nơi đất nói rằng :
- Chúng tôi nghe danh nhơn huynh đã lâu lắm song chưa biết mặt, cho nên mới lầm lỗi như vậy, xin nhơn huynh miễn chấp.
Tống Giang đở dậy nói rằng :
- Việc ấy bỏ qua đi . Vậy chớ nhị vị tráng sĩ tên chi, họ chi , xin nói cho tôi biết.
Lý Tuấn nói :
- Hai anh em nó là con nhà giàu ; đứa lớn là Mục Hoằng, hiệu là Một Già Lang, đứa em là , Mục Xuân là Tiểu Già Lang, nó đã chiếm cứ chợ Yết Dương cho nên nội xứ nầy gọi là Tam bá.
Tống Giang hỏi :
- Còn ai hai người nữa mới gọi là Tam bá chớ ?
Lý Tuấn nói :
- Tại Yết Dương lảnh , thì em tôi là Lý Lập là một ; tại chợ Yết Dương có Trương Hoành và Trương Thuận là ba.
Tống Giang nói :
- Nếu vậy thì cũng trong vòng anh em với nhau, dám xin nhị vị làm ơn tha Tiết Vĩnh ra.
Mục Hoằng hỏi rằng :
- Tiết Vĩnh nào ở đâu, hay là người mãi võ đó chăng ?

Tống Giang nói :
- Phải .
Mục Hoàng nói :
- Ca ca chớ lo để tôi sai em tôi dắt người ấy về cho ca ca, bây giờ xin mời ca ca thẳng lại nhà đặng có đàm đạo cùng nhau cho thỏa lòng khát vọng.
Lý Tuấn nói :
- Lời ấy rất phải, xin ca ca hãy đến đó rồi sẽ tự tình.
Mục Hoằng nhứt diện khiến gia đinh xuống sông giữ thuyền cho Lý Tuấn và mời Đổng Oai, Đổng Mảnh đi thẳng lên nhà mình, đặng có dọn tiệc thết đãi ; nhứt diện sai người về thông tin cho Thái công hay và làm thịt heo dê mà dọn tiệc.
Đến chừng Đặng Oai, Đặng Mãnh lên tới đó vừa lúc canh năm, mấy anh em bèn đi một lượt thẳng tới nhà Mục Xuân.
Đến nơi Mục thái công ra rước Tống Giang và mấy hảo hớn vào trung đường trò chuyện giây lâu kế Mục Xuân và Tiết Vĩnh cũng về tới, Mục Hoàng hối gia đinh dọn tiệc thết đải.
Mãn tiệc rồi thì Tống Giang và mấy vị hảo hớn đều ở lại đó mà an nghĩ.
Ngày thứ Tống Giang muốn từ giã ra đi , song mấy người ấy năn nỉ cầm lại , rồi dắt ra chợ Yết Dương xem phong cảnh.
Tống Giang ở đó ba ngày, sợ trể kỳ hạn cho nên quyết chí từ giả đi.
Mấy người ấy liệu bề cầm không nổi, bèn bày một tiệc tiễn hành.
Rạng ngày Tống Giang từ giã Thái công và mấy vị hảo hớn mà lên đường.
Lúc ấy Tống Giang dặn Tiết Vĩnh ở tại nhà Mục Hoằng, đặng mình qua tới Giang châu yên ổn rồi Tiết Vĩnh sẽ đến đó gặp nhau.
Mục Hoằng nói :
- Ca ca chớ lo , nếu Tiết huynh ở đây với tôi, thì tôi cũng chiếu cố hoài hoài.
Bèn khiến gia đinh bưng ra một màn bạc cho Tống Giang. Lại cho hai người Công sai mỗi người ít lượng.
Lúc ấy Trương Hoành đã có cậy người làm một phong thơ trao cho Tống Giang khiến giao lại cho Trương Thuận.
Tống Giang lảnh lấy thơ ấy rồi từ giả ra đi.

Mấy người ấy đưa đến mé sông Tầm Dương thì Mục Hoằng lại khiến gia đinh dọn tiệc trong chiếc thuyền Lý Tuấn đặng từ giả nhau. Ăn uống rồi thì đưa Tống Giang qua sông , còn mấy người ấy ai về nhà nấy .
Tống Giang đi với hai người công sai đã gần đến nơi , thì Tống Giang mang gông vào, đặng cho hai người Công sai dẫn tới phủ đường.
Nguyên Tri phủ nơi Giang châu tên là Thái Đắc Chương, con thứ chín của quan Thái Sư, vì vậy cho nên người xứ Giang châu đều gọi là Thái cửu. Vã lại quan Tri phủ nầy có tánh tham lam, lại có tật kiêu xa, ấy cũng vì xứ

Giang châu là một chổ tiền lương rất nhiều , nhơn vật đông đảo, cho nên quan Thái Sư mới xin cho ra trấn chổ ấy.)
Khi hai người Công sai dắt Tống Giang tới phủ đường và dâng tờ công văn cho Tri phủ xem.
Tri phủ thấy Tống Giang diện mạo khôi ngô thì nói rằng :
- Vì cớ gì không có dấu niêm phong của quan Tri phủ nơi cái gông của nó?
Hai người Công sai thưa rằng :
- Khi đi dọc đường bị mưa dầm dề cho nên ướt rách chổ niêm phong ấy hết.
Tri phủ nói :
- Thôi , việc ấy ta cũng bõ qua cho.
Bèn viết một lá thiếp, sai hai người Công sai của mình, dẫn Tống Giang tới lao thành nhờ giao cho Quãn dinh.
Còn hai người công ai trước cũng đưa Tống Giang tới lao thành đặng có giả nhau trở về Tế châu.
Trong khi hai người Công sai nơi Giang châu dẫn Tống Giang ra đi thì ghé nơi tiệm rượu mà ăn uống.
Lúc ấy Tống Giang có lấy ra ba lượng bạc cho hai người Công sai ấy vì vậy cho nên hai người Công sai nơi Giang châu cũng lấy điều phương tiện mà nói giúp với Quãn dinh và Sai phát. Giao cắt xong rồi, trở về phủ đường mà phục mạng.
Còn hai người Công sai bên Tế châu thì trả gói hành lý lại cho Tống Giang, mỗi người đều lạy hai lạy. Rồi từ tạ trở lại thành Giang châu.
Khi ấy hai người Công sai nói với nhau rằng :
- Chúng ta đi giải tội chuyến nầy, tuy là bị nhiều điều lo song cũng qua rồi mà lại đặng nhiều thì bạc , mấy khi mà đặng một chuyến như vầy.
Bên vào phủ đường lảnh tờ công văn trả lời, rồi mới trở về Tế châu.

Nói về Tống Giang khi vào lao thành rồi thì nói với Sai phát khiến đem mình đến Đơn thân phòng , rồi chịu cho Sai phát mười lượng bạc và cậy lo với Quản dinh hai mươi lượng. Vì vậy cho nên Sai phát vui mầng kính mến Tống Giang lắm .
Giây lâu Sai phát dắt đến nhà Điểm thị mở gông cho Tống Giang, lại dắt vào ra mắt Quản dinh.
Quản dinh đã đặng của hối lộ rồi, song cũng giả chước hỏi lớn tiếng rằng :
- Mi có phải là Tống Giang, tội nhơn bên Tế châu mới gởi qua hay chăng ?
Tống Giang thưa rằng :
- Phải .
Quản dinh nói :
- Lệ luật của Thái Tổ hoàng đế đã định rằng : Hễ tội nhơn mới phát phối đến , thì phải đánh một trăm hèo Sát oai bổng. Quân bây , vậy phải giử theo lệ

luật mà làm .
Tống Giang thưa rằng :
- Khi tôi đi dọc đàng bị cảm phong hàn, đến nay cũng còn chưa lành. Xin Quản dinh dung chế chờ tôi lành mạnh rồi tôi sẽ chịu đòn.
Quản dinh nói :
- Thằng này cũng có bộ đau thiệt, tay nó mập mạp chắc chắn mắc lòng , song coi cho rõ mới biết trong mình nó có bệnh. Thôi, hãy giam chuyện đánh đòn ấy lại, chờ nó lành bịnh rồi sẽ hay. Vả lại khi trước nó có làm việc tại nơi huyện Huy thành, chắc nó có tài biên chép giỏi, vậy cũng nên bổ nó qua sở Sao sự phòng, đặng nó chép sổ xách và văn án.
Tống Giang tạ ơn rồi trở về Đơn thân phòng thâu gói hành lý mà dời qua Sao sự phòng .
Lúc ấy các tội nhơn kia thấy Tống Giang mới đến mà có quyền thế như vậy thì chung tiền với nhau mua rượu đi lễ khánh hạ cho Tống Giang.
Ngày thứ Tống Giang cũng mua rượu thịt đáp lễ cũng mấy người tội nhơn ấy. Có khi lại bày tiệc mời Sai Phát đến uống rượu, có khi sắm sanh lễ vật dưng cho Qnản dinh.
Tống Giang cứ liều tiền bạc mà kết giao với bọn ấy.

Hồi 37
Cập Thời Võ kết bọn cùng Thái Bảo
Hắc Triền Phong đánh lộn với Bạch Điều

Ở đó đặng nữa tháng thì nội Lao thành ai nấy ssẽu bằng lòng. Vì lời xưa có nói rằng : Thế tình khan lảnh noản nhơn diện trọc cao dê .

Ngày kia Tống Giang uống rượu cùng Sai phát nơi Sao sự phòng , thì Sai phát nói nhỏ với Tống Giang rằng :
- Hôm nọ tôi có dặn nhơn huynh phải đi lễ với Tiết cấp , vì cớ gì hôm nay cũng đã lâu rồi mà nhơn huynh chưa đi hay là nhơn huynh không tin lời tôi chăng ?
Tống Giang nói :
- Việc ấy Sai phát chớ lo, để vậy mặc tôi toan liệu, nếu Sai phát muốn dùng tiền bạc thì tôi không nệ gì. Còn như Tiết cấp muốn dùng tiền bạc của tôi, nói thiệt, nhứt văn dĩ thượng tôi chẳng chịu lòi ra đâu .
Sai phát nói :
- Người ấy có tánh nóng nảy , võ nghệ cũng hay . Áp ti đừng nói như vậy mà tới tai người thì cũng khó lòng.
Tống Giang nói :
- Sai phát chớ lo, để đó mặc tôi .
Nói vừa dứt lời thì thấy có một tên quân Bài đầu đến báo rằng :
- Nay Tiết cấp mới đến chổ nầy , đương ngồi nơi nhà khách mà mắng nhiếc rằng : Thằng tù nào mới đến mà lại không chịu nộp liền lệ cho ta ?
Sai phát nói :
- Có phải là quả y như lời tôi chăng ? Chắc là ổng cũng giận đến tôi nữa chớ chẳng không. Tống Giang cười rằng :
- Xin Sai phát miễn chấp, để đến ngày khác rồi anh em mình sẽ uống rượu với nhau nữa , còn bây giờ tôi phải đến đó, coi thử Tiết cấp định tội cho tôi thể nào ?
Sai phát đứng dậy mà rằng :
- Còn tôi thì không nên cho Tiết cấp thấy mặt.
Tống Giang từ giã Sai phát mà qua phòng Điểm thị .
Lúc ấy Tiết cấp ngồi tại ghế giữa, thấy Tống Giang đến thì vỗ ghế nạt rằng :
- Thằng nầy có phải là tù mới đến hay chăng ?
Tống Giang nói :
- Phải .

Tiết cấp lại mắng rằng :
- Cái thằng đen thui thấp xũn như vầy, sao dám cậy thế ai mà không chịu nạp tiền lệ cho ta vậy ?
Tống Giang mà rằng :
- Tiền ấy tuy kêu là tiền lệ mặc lòng, song không phải là tiền công pháp, thiệt là nhơn tình mà thôi , hễ việc nhơn tình có làm hay không cũng mặc tình người, lẽ nào ép người ta đặng . Nếu làm như vậy chẳng là xấu lắm.
Tiết cấp nổi giận nạt lớn rằng :
- Thằng tù nầy sao dám vô lễ chiết biện ta như vậy kìa ? Quân bây, đem nó ra căng nọc mà đánh một trăm hèo.
Quân sĩ ai nấy đều thương mến Tống Giang, cho nên miệng dạ cầm chừng mà rút lần đi hết, chỉ lại có một mình Tiết cấp ở đó với Tống Giang mà thôi. Tiết cấp thấy quân sĩ đi hết thì lại càng giận hơn nũa, bèn xốc lại lấy hèo mà đánh Tống Giang. Tống Giang nói :
- Nếu Tiết cấp muốn đánh tôi thì phải hài tội tôi ra rồi sẽ đánh.
Tiết cấp nạt lớn rằng :
- Mi là thằng tù, thương ghét tại nơi tay ta, hễ ta muốn đánh chừng nào thì ta đánh, mi ho một tiếng ta cũng đánh đặng nữa.
Tống Giang nói :
- Du Tiết cấp ghét tôi, tìm lỗi mà làm tội đi nữa, thì của không đến nổi chết.
Tiết cấp nói :
- Mi nói không đến nổi chết , nầy ta giết mi như thể giết ruồi.
Tống Giang cười rằng :
- Tôi chẳng có tội chi, duy có một điều không chịu đưa tiền che Tiết cấp , nếu Tiết cấp kiếm cớ mà giết tôi thiên hạ đồn lên tới Lương Sơn Bạc, chừng ấy Ngô Học Cứu hay đặng thì Tiết cấp liệu thế nào ?
Tiết cấp nghe nói như vậy liền bỏ hèo xuống mà hỏi rằng :
- Mi nói gì đó ?
Tống Giang nói :
- Tôi nói Ngô Học Cứu là người thân thiết của tôi.
Tiết cấp hỏi làm chi kìa ?
Tiết cấp bước lại nắm tay Tống Giang mà hỏi rằng :
- Ngươi là người chi, sao lại biết đến chuyện ấy mà nói ?
Tống Giang nói :
- Tôi là Tống Giang, ở tại Huy thành huyện thuộc tĩnh Sơn Đông.
Tiết cấp nghe nói cã kinh, võ vả thi lễ mà rằng :
- Té ra huynh trưởng là Cập Thời Võ Tống Công Minh, mà tôi không biết, xin miễn chấp. Tống Giang nói :
- Tôi không đáng bực cho Tiết cấp trọng đải như vậy.
Tiết cấp nói :

- Chổ nầy không ká chổ nói chuyện riêng, cho nên tôi chưa dám lạy, chớ như trưởng huynh là người hữu danh nghĩa sĩ, nếu tôi không trọng thì còn trọng ai nữa kìa. Vậy xin trưởng huynh vào nhà tôi ở tại trong thành, rồi sẻ đàm đạo cùng nhau .
Tống Giang nói :
- Xin Tiết cấp hãy chờ tôi một chút đã .
Bèn trở về Sao sự phòng mà lấy phong thơ của Ngô Dụng và ít lượng bạc, rồi khóa cửa phòng lại đi với Tiết cấp vào thành Giang châu .
Lúc ấy Sai phát đã về nhà rồi .
Đi đến một chổ tửu lầu nơi dọc đàng, hai người lên lầu ngồi lại bàn, rồi Tiết cấp hỏi Tống Giang rằng :
- Vậy chớ huynh trưởng gặp Ngô Học Cứu tại đâu ?
Tống Giang lấy thơ của Ngô Dụng ra trao cho Tiết cấp xem.
Tiết cấp xem thơ rồi, liền bỏ vào túi mà quì lạy Tống Giang.
Tống Giang đáp lễ mà rằng :
- Khi nảy tôi thử Tiết cấp đó, xin chớ phiền.
Tiết cấp nói :
- Hôm nọ tôi có nghe nói có một người họ Tống bị phát phối qua Lao thành, vì thuở nay hễ tội nhơn phát phối mới đến thì phải nạp năm lượng bạc cho tôi, bạc ấy gọi là tiền lệ ; nên mấy ngày rày tôi có ý trông song không thấy đem tới, hôm nay tôi nhơn công đến đó mà đòi, không dè lại gặp huynh trưởng ; khi nảy tôi có nói mấy lời xúc phạm, xin huynh trưởng dung thứ .
Tống Giang nói :
- Sai phát cũng thường nói chuyện ấy với tôi , tôi cũng có lòng muốn ra mắt Tiết cấp lắm ; ngặt vì không biết chổ ở và không có cớ chi mà vào thành đặng ; cho nên tôi có ý để trể nải đặng cho Tiết cấp đến mà gặp nhau một phen, chứ không phải tôi tiếc năm lượng bạc ấy đâu . Hôm nay gặp nhau đây là cũng vì có điều trể nải ấy mà làm cho tôi phỉ nguyện sanh bình.
Nguyên Tiết cấp nầy họ Đái tên Tôn làm chức Tiết cấp nơi Giang châu, cai quản hai sở áp lao, cho nên người ta hay gọi là Đái viện trưởng. Đái viện trưởng nầy có phép rất lạ, hễ có đem thơ tín và thông báo chuyện chi gấp, thì buộc hai cái giáp mả nơi vế, rồi dùng phép thần hành mà đi, thì một ngày đặng năm trăm dặm , còn buộc bốn cái giáp mả nơi vế thì đi một ngày đặng tám trăm dậm, đi mau hơn ngưa nhiều lắm. Vì vậy thiên hạ hay gọi là Thần hành thái bảo).
Trong khi Đái viện trưởng và Tống Công Minh đàm đạo cùng nhau thì hai đàng đều mừng rỡ, bèn kêu tửu bảo khiến dọn rượu thịt mà ăn uống .
Tống Giang lại tỏ hết các việc đi đường gặp mấy người hảo hớn cho Đái Tôn nghe.
Đái Tôn lại càng khâm phục Tống Giang và tỏ hết các việc trong khi làm

bạn cùng Ngô Dụng cho Tống Giang nghe.
Hai đàng nói chuyện với nhau càng lâu lại càng mến nhau hơn nữa.
Uống rượu mới đặng ba chén thì nghe phía dưới lầu có tiếng la ó om sòm.
Tửu bão chạy lên nói với Đái Tôn rằng :
- Người ấy không ai khiến nổi, duy có một mình Viện trưởng khiến đặng mà thôi , vậy xin Viện trưởng chịu phiền bước xuống la dứt ít lời, kẻo ra sự rầy rà.
Đái Tôn hỏi rằng:
- Ai đâu mà mi bảo ta la dứt ?
Tửu bão nói :
- Người ấy là Lý Thiết Ngưu đến kiếm chủ tôi mượn tiền, rồi lại rầy rà như vậy đó.
Đái Tôn cười rằng :
- Thằng ấy có tánh ngang dọc lắm , vậy nảy giờ tôi tưởng ai ở đâu chớ không dè nó , xin huynh trưởng ngồi đây để tôi xuống kêu nó lên .
Nói rồi liền bước xuống lầu.
Giây lâu dắt lên lầu một người cao lớn hình dung dữ tợn, mặ mũi đen sì .
Tống Giang xem thấy cả kinh, hỏi Đái Tôn rằng :
- Vậy chớ người nầy là ai ?
Đái Tôn nói :
- Nó là một tên quân giữ khám , quán ở huyện Nghi Thủy , làng Bá Trượng, thuộc về Nghi châu , họ Lý tên Quì hiệu là HắcTriền Phong, còn người trong làng xóm đặt tên riêng cho nó là Lý Thiết Ngưu , nó đã giết người mới trốn đến đây, tuy là có lịnh ân xá, song cũng lưu lạc chốn nầy không về quê đặng. Vì nó có tánh uống rượu không tốt , ăn ở ngang nhiên , người người người đều sợ y, tuy vậy võ nghệ nó cao cường, hay cầm hai cây búa lớn, bây giờ nó cũng đương coi việc trong khám .
Lý Quì thấy Tống Giang thì cũng hỏi Đái Tôn rằng :
- Thằng đen đó là ai ?
Đái Tôn nói với Tống Giang rằng :
- Huynh trưởng nghe chăng ? Cái thằng nó ăn nói thô lổ hết sức, chẳng bị thể diện là gì.
Lý Quì nói :
- Tôi nói với đại ca chớ người ta lạ, tôi có nói với người ta đâu mà gọi tôi thô lổ .
Đái Tôn nói :
- Nếu mi muốn hỏi thì nói : Vị quan nhơn ấy là ai mới phãi, có đâu lại hỏi thằng đen ấy là ai, như vậy còn chưa phải là thô lổ sao ? Nầy, để ta nói cho mi biết : Vị nầy là một người nghĩa sĩ mà mọi khi mi thường nhắc nhở và muốn ra mắt đó .

Lý Quì nói :
- Hay là Cập Thời Võ Hắc Tống Giang ỡ bên Sơn Đông chăng ?
Đái Tôn nói :
- Ậy , mi cũng cứ ăn hỏi phạm thượng không kể lớn nhỏ vậy hoài , còn chưa chịu quì lạy hay sao ?
Lý Quì nói :
- Nếu thiệt Tống Công Minh thì tôi mới lạy , còn như người tầm thường thì tôi không thèm lạy . Xin đại ca đứng nói giã ngộ rồi cười tôi thì không đặng đâu .
Tống Giang nói :
- Hắc Tống Giang là tôi đây .
Lý Quỳ vỗ tay nói :
- Như vậy sao không nói sớm đặng cho tôi mừng.
Bèn quì xuống lạy Tống Giang .
Tống Giang đáp lễ mà rằng :
- Mời tráng sĩ ngồi lại đây ăn uống chơi với tôi .
Đái Tôn nói :
- Hiền đệ ngồi lại một bên ta đây mà uống rượu .
Lý Quì :
- Đại ca uống chén nhỏ tôi không uống chung đặng , có cho tôi uống thì cho chén lớn, tôi mới chịu uống.
Đái Tôn khiến tữu bảo lấy chén lớn cho Lý Quì uống.
Tống Giang hỏi Lý Quì rằng :
-Hồi nãy vì cớ gì đại ca làm rầy om sòm dưới lầu vậy ?
Lý Quì nói :
- Tôi có một đính bạc lớn, cầm đặng mười đính bạc nhỏ xài hết rồi ; nên tôi đến hỏi chủ tiệm nầy mượn mười lượng bạc, đặng có đi chuộc đính bạc lớn ấy về mà xài và trả lại cho nó một ít. Nhưng cái thằng chủ tiệm khốn nạn đó nó không chịu cho tôi mượn , nên tôi muốn đánh nó cho bể đầu và phá tiệm nó cho tan hoang, song chưa kịp đánh, thì đại ca tôi đã chạy xuống can gián dẫn tôi lên đây .
Tống Giang hỏi :
- Chuộc lại mười lượng bạc ấy phãi trả lời lời hay không ?
Lý Quì nói :
- Tiền lời tôi có sẳn rồi, duy thiếu mười lượng bạc vốn mà thôi .
Tống Giang nghe rồi, liền thò tay vào túi, lấy mười lượng bạc trao cho Lý Quì mà rằng :
- Nầy , đại ca hãy đem đi chuộc đính bạc ấy về đặng xài .
Đái Tôn vừa muốn cản trở , song Tống Giang đã trao vào tay Lý Quì rồi .
Lý Quì cầm lấy bạc ấy mà rằng :

- Như vậy mới rộng rãi chớ. Thôi nhị vị đại ca hãy ngồi đây chờ tôi trong giây phút, hễ tôi chuộc bạc đặng rồi thì lối sẽ chịu tiền cho nhơn huynh uống rượu chơi.
Tống Giang nói :
- Vậy hãy uống ít chén rồi sẽ đi .
Lý Quì nói :
- Thôi , thôi, để tôi đi một chút rồi sẽ trỡ về uống.
Nói rồi liền bước xuống lầu mà đi .
Khi Lý Quì đi rồi thì Đái Tôn nói với Tống Giang rằng :
- Huynh trưởng chẳng nên cho nó mượn bạc như vậy ; khi nảy tôi muốn cản trở song nhơn huynh đã đưa vào tay nó rồi .
Tống Giang hỏi :
- Sao lại không nên ?
Đái Tôn nói :
- Thằng ấy có tánh ngay, nhưng có tật mê rượu và mê cờ bạc, nó đặng mười lượng bạc ấy , chắc là nó đi đánh me chớ chẳng không ; như may sòng nó ăn thì còn trả lại cho đại ca đặng , chẳng may nó thua đi, thì chắc là nó trơ trơ mặt mốc chớ lấy chi trả nổi, như vậy có phải là sanh chuyện mếch lòng hay chăng?
Tống Giang cười rằng :
- Nếu nói như nhơn huynh vậy thì là không muốn làm bạn với tôi rồi ; nếu Thiết ngưu ăn thua cũng mặc lòng , lẻ nào tôi lại lấy mười lượng bạc ấy lại hay sao ?
Đái Tôn nói :
- Thằng ấy có tài mà lại có tật , tuy có can đởm , song hễ uống rượu thì làm điều ngang trái , ai nấy đều sợ , nhưng không ai dám làm chi đến nó , hễ nó đi đâu thì có rầy rà đó , cứ thấy việc bất bình thì sanh dử.
Tống Giang nói :
- Vậy phần uống vài chén rồi sẽ trở ra ngoài thành dạo xem phong cảnh.
Đái Tôn nói :
- À hé, chút nữa tôi đã quên rồi, vậy anh em mình đi xem chơi dưới mé sông cho biết .
Tống Giang nói :
- Bấy lâu tôi có ý muốn xem phong cảnh chốn nầy lắm , song chưa đi đặng, vậy hãy uống chơi vài chén rượu đi .
Đái Tôn khen phải.
Còn Lý Quì lảnh lấy bạc ấy vừa đi vừa nghĩ rằng :
- Ít ai ở rộng như anh Tống Giang vậy . Thuở nay chưa từng thâm giao với ta , mà dám cho ta mười lượng bạc, hèn chi thiên hạ đồn rằng : Tống Công Minh là người trượng nghĩa sơ tài , bây giờ ta mới tin chắc lời ấy. Thôi, để la

đi đánh ít chén, hoặc may có ăn được ít nhiều, rồi ta sẽ làm mặt bảnh, mời va tới tiệm ăn uống chơi một bửa.
Nghĩ như vậy bèn chạy tuốt ra ngoài thành, vào tiệm tiểu Trương Ất , bỏ mười lượng bạc xuống đất nói lớn rằng :
- Đem bạc ra đây , hốt me cho ta đánh.
Tiểu Trương Ất biết rỏ biết Lý Quì là người ngay thẳng, bèn nói với Lý Quì rằng :
- Thôi nghĩ nà, nay anh đánh hoài thì cũng thua hoài, đánh làm chi nữa ?
Lý Quì nói :
- Ta có năm lượng bạc đây, muốn đánh rốc một chén mà thôi.
Tiểu Trương Ất lấy chén ra hốt cho Lý Quì đánh, Lý Quì đặt một chén bị thua.
Trương Ất vói tay lấy bạc, thì Lý Quì cản lại mà rằng :
- Khoan đã, bạc của ta tới mười lượng, ta thua mi mới có năm lượng mà thôi , mi không đặng lấy bạc ấy đâu.
Tiểu Trương Ất nói :
- Vậy thì đánh thêm một chén nữa, rồi sẽ hay.
Lý Quì đánh luôn một chén nữa thì cũng bị thua, bèn lấy đỉnh bạc mà đứng dậy.
Tiểu Trương Ất nói :
- Đã thua rồi sao còn lấy bạc đi ?
Lý Quì nói :
- Bạc nầy của người khác chớ không phải của ta.
Tiểu Trương Ất nói :
- Của ai cũng mặc ai , hễ thua tôi thì tôi lấy, thuở nay anh không hay nói trận, sao bây giờ lại trở chứng xấu như vậy ?
Lý Quì nói :
- Ta làm như vậy là thế bất đắc dĩ chớ không phải muốn, xin ngươi chịu phiền cho ta mượn đở , rồi mai mốt ta sẽ trả lại cho .
Tiểu Trương Ất nói :
- Không đặng đâu , trong việc đánh bạc, ăn vùa thua trả , anh đã thua rồi , không đặng làm nngang như vậy .
Lý Quì làm thinh giựt bạc mà chạy .
Tiểu Trương Ất và ba người trong nhà chạy theo níu lại, thì Lý Quì đá một người một đá đều nhào lăn cù, Lý Quì chạy tuốt , mấy người ấy rượt theo kêu lớn rằng :
- Lý Thiết Ngưu làm gì ngang lắm vậy ? Giựt bạc người ta mà chạy trong lúc ban ngày hay sao ?
Lý Quì đương chạy, thì có một người rượt theo níu lại nạt rằng :
- Làm gì giựt của người ta giữa ban ngày như vậy, mi không sợ xấu sao ?

Lý Quì nói:
- Can chi đến mi mà mi gánh bàn độc mướn ?
Nói rồi bèn day lạ xem , té ra người ấy là Đái Tôn, lại có Tống Giang đứng sau lưng nữa .
Lý Quì thấy Tống Giang thì có ý sợ sệt và hổ thẹn lắm, bèn đứng khép nép mà thưa với Tống Giang rằng :
- Thuở nay tôi đánh cờ bạc thì đàng hoàng lắm ,bây giờ ngặt vì thua lở mấy lượng bạc của ca ca, cho nên bất đắc dĩ phải đánh liều làm xấu một phen nầy .
Tống Giang nghe rồi thì cười lớn rằng :
- Nếu hiền đệ có thiếu bạc xài, thì lại hỏi ta , còn bây giờ đã thua rồi thì phải trả lại cho nó, chẳng nên giựt lại làmì chi .
Lý Quì thấy nói như vậy thì lấy bạc ấy trao lại cho Tống Giang.
Tống Giang kêu Tiểu Trương Ất lại mà trả .
Tiểu Trương Ất nói :
- Nếu tôi lấy bạc , thì lại e ngày sau sanh ra thù oán khó lòng.
Tống Giang nói :
- Những việc nhỏ mọn ai kể gì đâu mà thù oán , ngươi cứ việc đem về .
Tiểu Trương Ất không chịu lấy bạc ấy .
Tống Giang nói :
- Hay là mi bị thương tích nên muốn đòi tiền thang thuốc chăng ?
Tiểu Trương Ất nói :
- Một người phá hỏa và một người giữ cửa đều bị Lý đại ca đánh nặng , bây giờ còn nằm tại nhà tôi .
Tống Giang nghe nói, lấy thêm ba lượng bạc trao cho Tiểu Trương Ất, đặng có lo thuốc thang cho hai người ấy .
Tiểu Trương Ất lảnh bạc lạy tạ ra về.
Khi Tiểu Trương Ất đi rồi thì Tống Giang với Đái Tôn và Lý Quì rằng :
- Bây giờ chúng ta kiếm tiệm đặng ăn uống chơi .
Đái Tôn nói :
- Phía trước đây có một tiệm day mặt xuống sông, hiệu là Tỳ bà đình. Nguyên của Bạch Lạc Thiên đời nhà Đường lập ra. Bây giờ chúng ta hãy đến đó trước là uống rượu chơi , sau là xem phong cảnh dưới sông luôn thể.
Tống Giang nói :
- Vậy thì vào thành mua thêm ít món chi ngon , đem theo đặng uống rượu .
Đái Tôn nói :
- Chẳng cần phải đem theo làm chi , tại đó cũng có bán rượu và đồ ăn đủ hết .
Tống Giang hỏi :
- Vậy thì càng hay.

Ba anh em bèn rủ nhau thẳng tới Tỳ bà đình, đến nơi, lên lầu xem, thì phía trước day mặt ra mặt sông Tầm Dương, phía sau là nhà của chủ tiệm , trong tiệm ấy hơn mười cái bàn ăn, cái nào cũng đều sạch sẻ.
Khi ngồi lại bàn thì Đái Tôn khiến tửu bảo đem các món quả phẩm và hai hai chai rượu Ngọc hồ xuân.
Khi tửu bảo khui nút ra rồi Lý Quì nói với tửu bảo rằng :
- Ngươi có rót cho ta uống thì rót bằng chén lớn, chớ ta không chịu uống chén nhỏ đâu .
Đái Tôn nói :
- Mi không biết xấu hay sao ?
Tống Giang khiến tửu bảo rằng:
- Chổ nầy để hai chén nhỏ , còn chổ kia để một chén lớn.
Tửu bảo vâng lời lấy chén lớn cho Lý Quì uống.
Lý Quì cười rằng :
- Tống ca ca thiệt có lòng tốt , hèn chi thiên hạ chẳng đồn đải như vậy ; có một người anh em như vầy thiệt là rất đáng.
Mỗi người uống đặng năm sáu chén rồi.
Tống Giang nhớ tới canh Lạc ngư, bèn hỏi Đái Tôn rằng :
- Ở đây có cá tươi ngon hay chăng ?
Đái Tôn cười rằng :
- Cá tươi thiếu gì , vậy chớ nhơn huynh không thấy thuyền câu lĩnh nghĩnh trên mặt nước đó sao ? Xứ nầy là xứ cá và gạo lẻ nào lại không có cá tươi .
Tống Giang nói :
- Phải chi có canh Lạc ngư mà ăn cho giải rượu thì hay lắm.
Đái Tôn kêu tửu bảo lại khiến nấu một tô canh Lạc ngư .
Giây lâu tửu bảo bưng lại thì Tống Giang nói :
- Đồ ăn ngon cũng nhờ chén bát tốt , chổ nầy tuy là tiệm rượu, nhưng mà chén bát sạch sẻ, bàn ghế dọn dẹp tề chĩnh lắm .
Bèn mời Đái Tôn và Lý Quì ăn .
Lý Quì không chịu ăn đủa , thọc tay vào tô canh vớt trọn con cá ra ăn một mình .
Tống Giang vừa húp nước vừa cười chúm rồi lại để đủa xuống không ăn nữa .
Đái Tôn nói:
- Canh này thế khả không vừa ý huynh trưởng, vì cá đã muối rồi, nên mất nước ngọt hết .
Tống Giang nói :
- Thường khi tôi uống rượu say thì ưa ăn cá tươi , cá nầy có muối sơ, nên không đặng ngon . Đái Tôn nói :
- Phải đó, tôi ăn cũng không đặng nữa .

Lý Quì ăn hết co cá rồi thì dạy lại nói với hai người ấy rằng :
- Nhị vị ca ca ăn không đặng , tôi e bỏ đi thì uổng , nên phải ráng ăn giùm cho, chớ cũng không ngon lành gì .
Rồi lại ăn luôn cả ba tô canh.
Tống Giang thấy Lý Quì ăn hết ba tô canh rồi liền kêu tửu bảo mà rằng :
- Mi phải xắt thêm hai cân thịt cho vị nầy ăn luôn miệng, rồi bao nhiêu ta sẽ tính tiền luôn thể .
Tửu bảo hỏi rằng :
- Tiệm nầy có bán thịt bò , thịt dê hai thứ , vậy chớ muốn ăn thứ nào thì nói trước đi, đừng để xắt lở ra rồi cải lẩy khó lòng .
Lý Quì nghe nói liền bưng tô nước canh mà hắt vào mặt tửu bảo, làm cho đổ xuống ướt áo quần hết.
Đái Tôn thấy vậy lên nạt lớn rằng :
- Sao lại ngang ngược lắm vậy ?
Lý Quì nói :
- Thằng nầy là đứa vô lễ dám khi dễ tôi , trong ý không muốn bán thịt dê cho tôi ăn, nên nó mới kèn cựa nhiều lời như vậy .
Tửu bảo nói :
- Tôi có dám nói nhiều lời ở đâu , mới nói lại có một tiếng nà thôi.
Tống Giang nói :
- Thôi ngươi cứ việc đi xắt đi , rồi ta trả tiền cho .
Tửu bảo dằn lòng nhịn nhục, đi xắt ba cân thịt dê, để vào một mâm bưng lại nơi bàn ăn.
Lý Quì làm thinh cứ việc đi ăn đi luôn một hồi hết ráo ba cân thịt ấy .
Tống Giang thấy vậy cả mừng khen rằng :
- Mạnh lắm thay, thiệt là tay hảo hớn.
Lý Quì nói :
- Tống đại ca biết ý tôi rồi , tuy vậy, tôi ăn thịt không đượcbao nhiêu , còn chưa bằng ăn cá.
Đái Tôn kêu tửu bảo lại hỏi rằng :
- Khi nảy nấu canh bằng cá muối, nên ăn không ngon , vậy mi hãy kiếm cá tươi nấu một tô canh ra cho vi quan nhơn ấy giải nghể .
Tửu bảo nói :
- Tôi chẳng dám nói dấu Viện trưởng, cá đó là cá hôm qua , còn cá con nước nầy thì còn ở nơi thuyền , thợ câu chưa đem lại .
Lý Quì nói :
- Nếu vậy đã có cá tươi sao ?
Để tôi đi kiếm vài con cho ca ca ăn .
Đái Tôn nói :
- Mi đừng có đi , để cho tửu bảo đi cũng đặng.

Lý Quì nói :
- Sợ cái gì kia ! Hễ có tôi lại thì mấy thằng thợ câu phải đưa ra lập tức . Ấy có phải là đã mau, lại khỏi tốn tiền chăng ?
Đái Tôn không chịu cho đi, Lý Quì lủi đầu chạy đại.
Khi Lý Quì chạy đi rồi thì Đái Tôn nói với Tống Giang rằng :
- Xin huynh trưởng miễn chấp, hôm nay huynh trưởng đi với tôi, rũi gặp thằng lổ mảng ấy , nó đã làm mất thể diện của huynh trưởng mà lại thêm xấu hổ cho tôi nữa.
Tống Giang nói :
- Bổn tánh va nhu thế, sửa lại sao đặng, tuy vậy tôi lại kính va là người thiệt tình .
Hai anh em bèn uống rượu và trò chuyện với nhau.
Còn Lý Quì chạy đến bực sông, thấy thuyền câu đậu dàn một hàng, ước cở tám chín chục chiếc. Những người trong thuyền, kẻ thì đương ăn cơm, kẻ thì đương ngủ , kẻ thì đương tắm , lại có kẻ đương ngồi thẳl lưới .
Lúc ấy nhằm tiết tháng năm, mặt trời đã xế chiều mà chưa thấy đầu nậu đến mua .
Lý Quì chạy đến trước mũi thuyền nạt lớn rằng :
- Chúng bây có cá tươi thì đưa cho ta vài con .
Mấy người tợ câu đáp rằng :
- Chúng tôi chờ đầu nậu đã lâu mà không thấy, chúng tôi không dám giở khoang ra mà bán cho ai hết, vì vậy cho nên bạn hàng ngồi chờ chật nít trên bờ kia kìa.
Lý Quì nói :
- Có đầu nận cùng không cũng thây kệ nó, bây phải đứa trước cho ta vài con đã.
Mấy người thợ câu nói :
- Giấy còn chưa đốt mà ai dám giở khoang kìa.
Lý Quì thấy mấy người ấy không chịu bắt cá thì nhãy xuống một chiếc thuyền kia , thợ câu ấy cản trở không lại.
Lý Quì bước lại giở khoang mà kiếm, thì không thấy cá tôm gì hết . nguyên thuyền câu nơi sông lớn thường hay chận nữa khúc sau , đục lổ cho nước thông vào thì cá mới sống, cho nên rong cá ở phía sau mà thôi, còn phía trước không có chi hết . Vì vậy Giang châu có nhiều cá tươi hơn các nơi.) .
Lý Quì thấy không có cá, lại nhảy qua thuyền khác mà kiếm nữa, làm cho tám chín chục người thợ câu đều nổi giận , quơ sào mà đánh .
Lý Quì nổi xung bèn nhãy lên bờ cởi áo ra quấn lại một cục dường như cái túi đựng cờ vậy. Kế mấy người thợ câu vác sào nhãy lên mà đánh.
Lý Quì quăng áo giựt năm sáu cây, quơ tả quơ hữu một hồi, làm cho các thợ

câu đều thất kinh, xô thuyền ra giữa giòng hết.
Lý Quì nổi giận xốc lại đánh mấy người bạn hàng , mấy người ấy cả kinh bỏ gánh chạy tứ tán hết.
Khi Lý Quì còn đương rượt đánh lộn xộn , xảy có một người ở trong đường nhỏ chạy ra. Các người bị đánh xem thấy thì nói lớn rằng :
- Bớ đầu nậu, ra đây mà coi , cái thằng mặt đen nầy đi giựt cá của thợ câu lại rượt đánh bạn hàng chạy tứ tán hết .
Người ấy nói :
- Thằng mặt đen nào ở đâu dám ngang nhiên lắm vậy ?
Mấy người ấy chỉ Lý Quì nói rằng :
- Kia kìa, nó đặng kiếm ngươi mà đánh kia kìa?
Người ấy nổi giận , vừa chạy vừa mắng Lý Quì rằng :
- Dẫu mi có ăn tim beo mật cọp đi nữa, thì mi cũng không dám phá tán công việc làm ăn của nhà ông như vậy.
Lý Quì day lại mà xem, thì thấy người ấy ước chừng ba mươi hai , ba mươi ba tuổi, mình cao chừng năm sáu thước , râu mọc ba chòm. đau bịt khăn đen , mình mặc áo trắng , chân mang giày gai, tay xách cây cân , vừa gặp người bạn hàng thì người ấy trao cân cho người bạn hàng xách, rồi xốc lại nạt lớn rằng :
- Sao mi cả gan dám đánh người ta vậy ?
Lý Quì không thèm trả lời , hươi sào đánh nhầu , người ấy chụp được cây sào của Lý Quì thì Lý Quì xốc lại nắm đầu người ấy.
Người ấy dụng thế muốn vật Lý Quì té xuống, song vật không nổi bèn đấm sau lưng Lý Quì năm bảy đấm nhưng Lý Qnì chẳng kể ra gì. Người ấy giở chơn lên muốn đá Lý Quì , bị Lý Quì đè đầu xuống thoi trên lưng rất nặng ; vì cùi tay của Lý Quì chẳng khác chi trái chùy bằng sắt, lại cứ ngay xương sống mà đánh, chẳng khác chi là đánh trống chầu .
Người ấy vùng vẩy không đặng. May đâu có một người ở sau lưng chạy tới ôm cứng Lý Quì lại và nạt lớn rằng :
- Đừng có làm dữ, đừng có làm dữ !
Lý Quì ngó ngoái lại xem, té ra người ấy là Đái Tôn và Tống Giang.
Lý Quì buông người đầu nậu ra , thì người ấy lủi đầu chạy tuốt.
Đái Tôn trách cứ Lý Quì rằng:
- Ta đã cản trở không cho mi đi , mi cũng không nghe, té ra mi đến đâu thì sanh dữ , cứ muốn sát nhơn . Mi tưởng giết người rồi khỏi thường mạng hay sao ?
Lý Quì nói :
- Hễ tôi giết ai thì ra giữa quan mà chịu tội chẳng hề dám để liên lụy tới anh đâu .
Tống Giang nói :

- Thôi, hiền đệ đừng có cãi lại làm gì, hãy trở lại tiệm mà uống rượu .
Lý Quì bước lại cội liễu lượm lấy cái áo , vắt lên vai đi theo Tống Giang và Đái Tôn .
Đi chưa đặng bao xa thì nghe sau lưng có người chạy theo kêu mắng rằng :
- Bớ thằng đen, phen nầy ta quyết tranh thắng bại với mi .
Lý Quì ngó ngoái lại, thì thấy người đầu nậu ấy ở trần trùi trụi, đóng một cái khố cầm sào chống chiếc thuyền câu, vừa chống vừa mắng rằng :
- Thằng đen là thằng chết bầm chết chém, phen nầy nếu ta thua mi, thì chẳng phải là anh hùng, còn mi chạy ta, thì cũng không phải là hảo hớn.
Lý Quì nổi giận, hét lên một tiếng , quăng cái áo xuống đất rồi quày trở lại, thì thuyền ấy cũng đã tới bờ rồi . Người ấy tay thì cầm sào chỏi thuyền lại , miệng thì mắng chưởi Lý Quì tới nước.
Lý Quì nói :
- Mi có tài giỏi thì lên bờ đây mà cự với ta .
Người đó cầm sào thọc vào bắp vế Lý Quì .
Lý Quì bắt đặng sào ấy kéo vô bờ rồi nhãy xuống thuyền.
Trong ý người ấy quyết dụ Lý Quì nhảy xuống thuyền mình, đặng có nhận thuyền mà hại Lý Quì . Vì vậy cho nên khi Lý Quì xuống thuyền rồi, thì người ấy lật đật chống một sào rất mạnh, thuyền chạy vọt ra giữa giòng. nguyên Lý Quì không biết lội, song không đặng hay, thấy người ấy chống ra giữa giòng, thì cũng có ý sợ rồi) .
Khi người ấy chống ra giữa giòng rồi, thì quăng sào và nói với Lý Quì rằng :
- Phen nầy ta với mi quyết tranh thắng bại định thư hùng với nhau, bây giờ ta không gấp gì mà đánh với mi, để cho mi uống nước cho đầy bụng rồi sẽ hay .
Nói rồi liền lắc thuyền cho chìm .
Hai người đều sa xuống nước.
Khi ấy Đái Tôn chạy tới mé sông, thì thuyền ấy đã chìm rồi .
Đái Tôn và Tống Giang vô kế khả thi, cứ đứng trên bờ giậm chân kêu trời hoài.
Còn hai bên sông có bốn năm trăm người đứng xem , thì ai nay đều nói :
- Phen nầy chắc là thằng đen đó phải uống nước mà chết.
Đái Tôn, Tống Giang ngó xuống giòng sông, thì thấy người ấy nắm đầu Lý Quì mà trấn xuống, Lý Quì vừa trồi lên thở đặng chút đỉnh, người ấy lại nhận xuống nữa.
Hai đàng vùng vẩy với nhau nơi giòng sông, khi thì nổi lên một vầng trắng toát . khi thì nổi lên một vầng đen thui, có khi hai người ôm nhau mà nổi lên , xem ra nữa đen nữa trắng .
Mấy người đứng coi đều khen cả hai người .
Còn Tống Giang và Đái Tôn thấy Lý Quì bị người ấy trấn nước đã trắng dỡ

con mắt, thì Tống Giang thúc hối Đái Tôn kiến lập thế mà cứu Lý Quì.
Đái Tôn mới hỏi mấy người đứng coi rằng :
- Thằng cha mình mẩy trắng toát đó là ai ?
Có người trả lời rằng :
- Người ấy là đầu nậu bán cá họ Trương tên Thuận đó chớ ai .
Tống Giang nghe nói liền nhớ trực lại mà rằng :
- Hay là lão Lý Bạch Điều chăng ?
Mấy người ấy nói :
- Phải.
Tống Giang nói với Đái Tôn rằng :
- Tôi có một phong thơ của anh va là Trương Hoành gởi cho va, tôi còn để tại dinh.
Đái Tôn nghe rồi thì đứng trên mé sông mà kêu lớn rằng :
- Bớ Trương nhị ca, có thơ của lịnh huynh là Trương Hoành gởi cho nhị ca đây, còn thằng mặt đen là em tôi , xin nhị ca hãy dung cho nó, đặng lên đây nói chuyện.
Trương Thuận ở dưới sông thấy Đái Tôn đứng kêu thì cũng vị mặt mà buông Lý Quì ra, rồi lội lên bờ, chào Đái Đái Tôn mà rằng :
- Viện trưởng chớ phiền, tiểu nhơn vô lễ .
Đái Tôn nói :
- Xin túc hạ hãy vị tôi mà cứu em tôi lên , rồi tôi sẽ chỉ cho túc hạ gặp một người .
Trương Thuận nghe nói liền nhảy xuống sông lội ra vớt Lý Quì lên.
Lúc ấy Lý Quì đương hụp lên hụp xuống giả bộ chết đuối.
Trương Thuận lại ra đến nơi, đưa tay ra nắm Lý Quì, rồi trườn lên mặt nước chẳng khác chi ngựa chạy đất bằng , đến chừng đem Lý Quí lên bờ, thì những người đứng xem hai bên mé sông thấy vậy đều khen.
Tống Giang đứng xem sững sốt một hồi, kế Lý Quì, Trương Thuận đều lên bờ , thì Lý Quì thở dốc một hồi, rồi ói nước ra lai láng.
Đái Tôn nói với Trương Thuận rằng :
- Xin mời túc hạ bước lại Tỳ bà đình rồi sẻ đàm đạo cùng nhau.
Trương Thuận và Lý Quì kiếm áo mặc vào, rồi đi với Tống Giang và Đái Tôn thẳng tới Tỳ bà đình.
Đến nơi, Đái Tôn hỏi Trương Thuận rằng :
- Mọi khi túc hạ có biết mặt nó hay không mà hôm nay nó lại xúc phạm đến túc hạ như vậy Trương Thuận nói :
- Lý Thiết Ngưu chớ ai mà tôi không biết, song còn chưa giao thủ lần nào .
Lý Quì nói :
- Mới giao thủ có một phen mà ngươi nhấn nước ta đà gần chết.
Trương Thuận nói :

- Vậy chớ ngươi đánh ta khi nảy lại hèn gì sao?
Đái Tôn nói :
- Lời tục có nói rằng : Không đánh còn chưa quen biết. Từ nay về sau hai đàng biết nhau rồi thì chắc là làm bạn chí giao chớ chẳng không.
Lý Quì nói :
- Tuy vậy, khi ở trên bờ thì ngươi chớ có xúc phạm đến ta, vì ngươi đánh không lại.
Trương Thuận nói :
- Ta ở dưới sông chờ ngươi xuống thì ta mới ra tay.
Bốn người đều cười ré.
Đái Tôn khiến hai đàng xin lỗi với nhau, rồi lại chỉ Tống Giang mà nói cùng Trương Thuận rằng :
- Nhị ca có biết vị huynh trưởng đây chăng ?
Trương Thuận nói :
- Thuở nay tôi chưa gặp mặt, cho nên không biết .
Lý Quì tiếp lấy mà rằng :
- Người là Tống Giang đó.
Trương thuận nói :
- Hay là Sơn Đông Cập Thời Võ Tống Công Minh chăng ?
Đái Tôn nói :
- Phải đó .
Trương Thuận nghe rồi liền quì lạy mà rằng :
- Tôi nghe đai danh đã lâu chẳng dè ngày nay đặng gặp. Thuở nay bọn người giang hồ, kẻ qua người lại, thường hay đồn đãi rằng : Huynh trưởng là người hay trượng nghĩa sơ tài. Phò nguy tế khổn, anh hùng hào kiệt, ai cũng biết danh.
Tống Giang đáp rằng :
- Sức tôi đâu dám chịu mấy lời ấy , hôm trước tôi đi ngang qua Yết Dương lãnh, có ở nhà Hổn Giang Long Lý Tuấn hết ít ngày , kế đi ngang qua sông Tầm Dương, vì trốn Mục Xuân mà gặp lịnh huynh là Trương Hoành. Khi ấy va có làm một phong thơ gởi cho túc hạ , thơ ấy còn để trong dinh, không có đem theo đây. Cớ sự bửa nay là cũng bởi tôi đi với Viện trưởng lại đây ăn uống và xem phong cảnh, trong khi tôi uống rượu xoàng xoàng thì nhớ tới canh cá tươi. Lý Thiết Ngưu ưng chịu đi kiếm cá thì hai đứa tôi cũng có cản trở, va cũng không nghe giây lâu nghe tiếng la ó om sòm, tôi mới khiến tửu bảo đi xem , thì tửu bảo nói : chú mặt đen đó đang đánh lộn với người ta kia kìa ! Nghe như vậy thì tôi và Viện trưởng lật đật chạy ra , đặng có can gián , chẳng dè đặng gặp túc hạ đây , té ra nội ngày nay mà tôi gặp đặng ba vị hào kiệt, thiệt cũng là may lắm.
Nói rồi bèn kêu tửu bảo khiến đem rượu thịt ra ăn uống.

Trương Thuận nói :
- Nếu ca ca ưa ăn cá để tôi bắt lại ít con cho ca ca ăn .
Tống Giang nói :
- Như vậy thì rất tốt .
Lý Quì nói :
- Để ta đi với.
Đái Tôn nạt rằng :
- Uống nước chưa no hay sao, mà còn đi nữa ?
- Trương Thuận cười ré, rồi nắm tay Lý Quì mà rằng :
- Lần này hai đứa mình đi bắt cá coi thử họ có nói tiếng gì chăng ?
Hai người bèn bước xuống lầu mà đi.

Hồi 38
Tầm Dương giang, Tống Giang ngâm phản thi
Lương Sơn Bạc , Đái Tôn truyền tin giả

Đến nơi Trương Thuận tằng hắng một tiếng, thì các thuyền câu đều chống lại.
Trương Thuận hỏi rằng :
- Thuyền nào có lý ngư vàng ?
Hỏi vừa dứt lời, thì có một người đáp rằng :
- Thuyền tôi có mười mấy con .
Trương Thuận liền lựa bốn con cá lớn, bẻ một nhánh dương mà xỏ mang, rồi liền đưa Lý Quì đem đi trước, còn Trương Thuận thì điểm soạn và dặn dò giá cả cho mấy người ấy bán, rồi mới đi thẳng lại Tỳ Bà đình đặng có trò chuyện với Tống Giang .
Tống Giang tạ rằng :
- B làm chi nhiều lắm vậy, chừng một con cũng đủ rồi.
Trương Thuận nói :
- Vật nhỏ chút đỉnh chẳng đáng bao nhiêu, nếu huynh trưởng ăn chưa no, thì trở lại tiệm tôi mà ăn cơm .
Bèn lấy tuổi tác phân chổ ngồi mà ăn uống với nhau .
Lý Quì nói :
- Tôi lớn tuổi hơn Trương Thuận, vậy tôi phải ngồi vị thứ ba.
Trương Thuận cũng chịu ngồi vị thứ tư .
Lại khiến tửu bảo lấy hai ve rượu Ngọc Xuân và các món hải vi đặng dưa cay.
Trương Thuận dặn tửu bảo nấu canh hai con, nấu rượu một con, còn một con thì làm gỏi .
Rồi đó bốn người ngồi lại ăn uống và đàm đạo cùng nhau.
Khi đương đàm đạo, thì thấy có một người con gái mặc áo the, bước đến trước mặt bốn người ấy mà thi lễ rồi hát ó lên.
Lúc ấy Lý Quì đương nói chuyện mà tỏ chí anh hùng của mình cho ba người ấy nghe, bị đứa con gái ấy hát ó lên làm cho đứt khúc chuyện ấy .
Lý Quì nổi giận nhãy dựng lên rồi đứa hai ngón tay ra mà chỉ trên trán con gái ấy.
Người con gái ấy kinh hải hét lên một tiếng, liền nhào xuống đất .
Các người ấy đều bước lại xem, thì thấy con gái ấy má đào như đất , ngậm miệng không nói chi đặng.

Chủ tiệm bước lại cản trở mà ng :
- Các ông ôi ! Bây giờ biết liệu làm sao ?
Nói rồi lại khiến tửu bão và tài phú xúm lại , kẻ thì đổ thuốc, người thì ngậm nước phun vào mặt người con gái ấy .
Giây lâu người con gái ấy tĩnh lại, đở dậy xem thì thấy nơi trán có trầy hết một miếng da cũng bằng hai ngón tay của Lý Quì vậy . Vì đó cho nên người con gái ấy mới bất tĩnh nhơn sự.
Khi ấy cha mẹ nó hay đặng Hắc Triền Phong đánh con mình như vậy thì mẹ nó cả kinh chạy tới thấy vậy sững sốt, không dám nói chi tới Lý Quì .
Đến chừng người con gái ấy tỉnh lại và nói chuyện đặng thì mẹ nó bới tóc và lượm nĩa lên cho nó.
Tống Giang hỏi rằng :
- Vậy chớ thiếm tên họ chi, quê quán ở đâu ?
Người đàn là ấy nói :
- Chồng tôi họ Tống quê ở Kinh sư, duy có mọt đứa con gái đây tên là Ngọc Liên, cha nó cũng có dạy hát đặng ít bài nên sai nó đến đây hát kiếm tiền, đặng có chi độ, còn như cớ sự vầy là cũng tại nó có tánh vội, không biết coi dèo, cho nên vị quan nhơn ấy mới nổi giận mà ra chuyện như vậy , song cũng may mà nó tĩnh lại đặng ,nếu không thì cũng đã liên lụy tới quan nhơn rồi.
Tống Giang thấy người đàn bà ấy ăn nói hiền lành thì khiến rằng :
- Thiếm cho người theo tôi mà lấy vài chục lượng bạc đặng có làm vốn nuôi con gái ấy rồi chọn chổ mà gả nó, đừng để nó làm nghề này nữa.
Người đàn bà cả mừng, kế người chồng chạy lại, nghe đặng chuyện ấy thì thưa với Tống Giang rằng :
- Tôi đâu dám trông nhiều như vậy.
Tống Giang nói :
- Tôi nói ra thì như rựa chém đất mà thôi.
Hai vợ chồng người ấy tạ rằng :
- Nếu đặng như vậy thì ơn ấy rất dày.
Đái Tôn trách Lý Quì rằng :
- Cũng tại mi mà ca ca phải tốn bạc rất nhiều.
Lý Quì nói :
- Mới chỉ nó nhè nhẹ, ai dè dâu lại đến nổi như vậy. Con đó làm sao mà da non quá sức. Mấy người nghe nói đều cười ré .
Trương Thuận khiến tửu bảo tính tiền .
Tiểu bảo nói :
- Chẳng hề gì không hề gì, cứ việc đi đi.
Tống Giang không chịu mà rằng :
- Ta mời anh em ta uống rượu mà lại để cho người chịu tốn sao ?

Trương Thuận cũng đòi trả tiền mà rằng :
- Không mấy thuở nhơn huynh tới một phen, khi nhơn huynh còn ở Sơn Đông thì hai anh em tôi cũng đều muốn đến đó, song chưa đi đặng. Nay may gặp đặng nhau lẽ thì tôi phải tạm dùng lễ bạc mà thết đãi nhơn huynh có đâu dám để cho nhơn huynh trả.
Đái Tôn nói :
- Trương nhị ca nói như vậy cũng phải. Thôi, Tống huynh hãy bằng lòng đi.
Tống Giang nói :
- Nếu Trương hiền đệ chịu trả hôm nay thì ngày khác tôi phải đải lại một tiệc.
Trương Thuận cả mừng, bèn trả tiền cho tửu bảo rồi xách hai con cá đi với Tống Giang, Đái Tôn và Lý Quì.
Còn người họ Tống đó cũng theo Tống Giang lảnh hai mươi lượng bạc ấy.
Lảnh đặng rồi thì cả mừng từ tạ trở về.
Tống Giang lấy thơ của Trương Hoành trao cho Trương Thuận, rồi lại lấy năm chục lượng bạc trao cho Lý Quì nói rằng :
- Hiền đệ hãy lấy bạc nầy xài.
Lý Quì mừng rỡ, lấy bạc , từ giả ra đi .
Đái Tôn và Trương Thuận cũng từ giả trở về nhà .
Khi mấy người ấy về rồi thì Tống Giang đem cá cho Quản dinh rồi trở về phòng an nghĩ .
Đêm ấy Tống Giang vì lạ miệng ăn cá nhiều lắm , cho nên đau bụng làm tả cho đến vài chục lần .
Các người trong dinh đều xúm lại lo thang thuốc và săn sóc cho Tống Giang.
Ngày thứ Trương Thuận vì thấy Tống Giang ưa cá lý ngư vàng, cho nên đem hai con cá cho Tống Giang.
Té ra tới nơi thấy Tống Giang đau bụng làm tã nằm xuôi xị .
Trương Thuận muốn đi rước thầy Tống Giang nói :
- Vì tôi tham vật lạ miệng ăn lý ngư rất nhiều, cho nên mới đau bụng và tã như vầy, vậy xin hiền đệ làm ơn ra tiệm mua cho tôi một thang "Chỉ tã lục hỏa" về cho tôi uống , còn hai con cá ấy, thì đem cho Quản dinh và Sai phát.
Trương Thuận vâng lời, đem cá cho hai người ấy và đến tiệm hốt thuốc đem về cho Tống Giang uống, rồi mới từ giả ra về .
Ngày thứ, Đái Tôn mua rượu thịt rồi đi với Lý Quì, đem đến Sao sự phòng đặng có ăn uống với Tống Giang.
Té ra Tống Giang mới lành, không dám ăn uống rượu thịt ấy .
Đái Tôn và Lý Quì dọn ra ăn uống no say, đến chiều mới trở về .
Tống Giang an nghĩ đặng năm sáu ngày, sức đã khôi phục thì có ý trông Đái Tôn, song trông trọn ngày ấy cũng không thấy Đái Tôn tới .
Ngày thứ, Tống Giang ăn cơm sớm mai rồi, thì lấy bạc bỏ vào túi, khóa cửa

rồi đi thẳng vào thành mà tìm Đái Tôn.
Đến nơi thì gia nhơn của Đái Tôn thưa rằng :
- Viện trưởng không có vợ con nên vào chùa Quan Âm tại trước miếu Thành hoàng mà ở đở .
Tống Giang nghe nói, tìm đến đó, thấy cửa phòng đã khóa rồi, bèn trở lại tìm Hắc Triền Phong. thì người ta cũng nói rằng :
- Ối thôi , a chẳng khác chi "Thần không đầu" đụng đâu ở đó chẳng có sự sản , cũng chẳng có vợ con chi hết ; cho nên bây giờ không biết va ở đâu mà chỉ .
Tống Giang lại đi tìm kiếm Trương Thuận , té ra hỏi thăm thì họ nói rằng :
- Trương Thuận trong làng cách thành nầy cũng xa, hễ đến người bán cá thì va ra đây mà bán, mản giờ rồi thì va đi dạo xóm mà đòi tiền chịu. Vì vậy cho nên không biết va đi phía nào mà chĩ.
Tống Giang thấy nói như vậy thì đi thẳng ra ngoài thành đặng hỏi thăm, song hỏi cũng không ra, bèn đi thơ thẩn dựa mé sông mà xem giang cảnh.
Đi đến một chổ tửu lầu ngước mặt ngó lên xem thì thấy trước cửa lầu ấy có cặm một cây cờ bằng vãi xanh, cờ ấy có đề năm chữ "Tầm Dương giang chánh khố". Tên cữa lại có một tấm bảng đề ba chữ lớn : "Tầm dương lâu".
Tống Giang xem rồi nghỉ thầm rằng:
- Khi ta còn ở bên Huy thành huyện thì nghe thiên hạ đồn rằng : Tại Giang châu có Tầm Dương lầu là tốt hơn hết. Té ra chổ nầy là Tầm Dương lầu đây . Đã biết rằng ăn uống một mình không vui gì , song đến đây rồi lẻ nào lại bỏ qua mà không vô, vậy hãy lên lầu đặng có xem chơi cho biết.
Nghỉ như vậy bèn bước vô tiệm mà đi thẳng lên lầu , thấy có một đôi liễn như vầy :
Thế gian vô tỷ tữa (rượu thế gian khôn sánh.)
Thiên hạ hữu danh lầu (lầu thiên hạ có danh .)
Khi Tống Giang lên đến lầu rồi, thì bước thẳng lại cửa sổ chiếm một cái bàn, ngồi day mặt ra sông mà xem giang cảnh.
Tữu bảo lên lầu hỏi rằng :
- Vậy chớ khách quan muốn uống rượu một mình hay là có đãi khách ?
Tống Giang nói :
- Ta muốn chờ hai người khách mà chưa thấy lại, vậy ngươi hãy đem lên một ve rượu, bánh trái hay là vặt chi cũng đặng ; miễn là có đó cho ta uống rượu, còn cá thì ta không ăn.
Tửu bảo vâng lời, xuống lầu bưng lên một ve rượu Lam kiều phong nguyệt, một dĩa thịt dê, một dĩa thịt ngỗng, một dĩa thịt gà và các thứ bánh trái.
Tống Giang xem thấy như vậy thì mừng thầm mà rằng :
- Tuy mình là người tù tội mặc lòng, nhưng phát phối đến đây , xem đặng phong cảnh Giang châu rất đẹp, lại đặng biết mùi ngon vật lạ trong xứ này

thì cũng lấy làm khoái chí lắm. Uỗng thay, uống rượu có một mình không lấy chi làm vui .
Bèn rót rượu mà uống. Giây lâu cũng đã xoàng xoàng thì lại nghĩ rằng :
- Khi ta ở bên Sơn Đông cũng là Lại mục xuất thân, làm bạn toàn là anh hùng hảo hớn trong giang hồ tuổi đặng trên ba mươi rồi, mà công bất thành đanh bất toại , duy có một chút tiếng đồn là người trọng nghĩa khinh tài mà thôi . Đến nay lại rủi ro bị thích tự nơi mặt , bị phát phối đến đây, lìa quê quán, cách cha mẹ anh em như vầy, chưa biết ngày nào mới trùng phùng đặng.
Nghĩ như vậy bèn rơi lụy mà than dài, rồi lại muốn làm một bài thơ tã cảnh sầu ấy .
Bèn kêu tửu bảo mượn vết mực đặng có làm thơ .
Tửu bão vâng lời xuống lấy viết mực lên .
Tống Giang day mặt ngó vào vách thì thấy có thơ từ của người ta đã đề trên vách cũng nhiều .
Tống Giang mới nghĩ rằng :
- Vậy thì ta làm một bài Tây Giang nguyệt từ tại vách nầy đặng làm dấu tích, ngày sau ta có vinh hiển trở lại chốn nầy thì cũng còn bút tích của ta đây .
Nói vừa dứt lời , kế có tửu bảo đem viết mực lên.
Tống Giang cầm viết đề nơi vách rằng :

Từ trau giồi kinh sữ
Lớn lên cũng có mưu mô
Khác nào cọp mạnh dựa nổng gò
Giấu nhẹm vút nanh mà nhịn nhục
Rủi lại mặt má thích tự
Ra thân phát phối Giang châu
Mai sau nếu trả oán thù
Giòng nước Tầm Giang máu đỏ

Tống Giang viết đi đọc lại thì cả mừng cười lớn lên, rồi lại rót rượu uống, đến nổi rượu hừng chí mà ngâm nga múa tay múa chơn, rồi lại làm một bài thơ tứ tuyệt nối theo bài Tây Giang nguyệt từ ấy
Thơ rằng :

Nghĩa khí ghi lòng chịu án đồ
Dạ thì Đông địa, thịt thì Ngô
Sau dầu đặng toại thành vân chí
Chê bấy Huỳnh Sào chẳng trượng phu

Tống Giang viết rồi lại để năm chữ lớn nơi sau bài thơ ấy rằng : Huy thành Tống Giang tác. Viết rồi thì quăng viết nơi bàn ngâm nga một hồi, rồi lại uống rượu nữa .
Uống cho đến nổi say mèm, mới kêu tửu bảo tính liền, rồi bước xuống thang lầu đi chơn cheo chơn nai trở về Lao sự phòng , nằm dụi xuống đó ngủ một giấc cho đến canh năm mới tĩnh, thì đã quên hết mọi việc nơi Tầm Dương lầu rồi.
Ngày ấy Tống Giang dả dượi không đi đâu đặng.

Nói về phía bên kia sông Giang châu tại có một cái thành kêu là Vô Vi quán, chổ ấy là một chổ quê mùa song có một người Thông phán tên là Huỳnh Văn Bĩnh, ăn học thông thái, song có tánh a dua và ăn ở hẹp hòi lắm, cứ ganh hiền ghét ngõ, mong lòng làm hại những kẻ hơn mình, vì vậy cho nên những người ở gần lối đó ai nấy đều gớm mặt, chúng chúng thảy biết danh.
Từ khi Tri phủ Thái cửu đến trấn chổ ấy , Huỳnh Văn Bĩnh biết là con quan Thái Sư, cho nên thường hay qua sông thăm viếng Tri phủ, kiếm chuyện phùng nghinh, lựa lời xu phụ, đặng có cậy tiến dẫn cho mình thăng chức.
Ngày ấy cũng là mạng vận Tống Giang đến cơn thọ khổn cho nên mới khiến Huỳnh Văn Bĩnh ngồi buồn, không chi tiêu khiển đặng. bèn khiến gia đinh sắm sanh lễ vật đặng có dọn thuyền qua sông viếng thăm Tri phủ.
Qua vừa đến dinh, nghe Tri phủ mắc đải tiệc thì không dám lên, bèn khiến gia đinh dời thuyền lại Tầm Dương lầu mà đậu .
Đến nơi, Huỳnh Văn Bĩnh lên lầu xem chơi thì thấy trên vách có nhiều bài thơ rất hay, cũng có nhiều bài thơ rất dở .
Huỳnh Văn Bĩnh vừa xem vừa cười rằng :
- Thiệt là cẩu vỉ thục chiêu đó .
Xem lên đến bài Tây giang nguyệt từ và bài thơ tứ tuyệt của Tống Giang thì cả kinh mà rằng :
- Thơ nầy thiệt là phản thi mà ai lại dám cả gan đề tại vách này ?
Xem đến phía sau thấy có năm chữ : Huy thành Tống Giang tác, thì Huỳnh Văn Bĩnh nghĩ rằng : Ta cũng từng nghe tên Tống Giang nầy, song không cố ý đến làm chi, cho nên chưa biết, chắc là một tên tiểu lại mà thôi .
Bèn kêu tửu bão lã hỏi rằng :
- Hai bài thơ này là của ai làm ?
Tửu bão thưa rằng :
- Có một người đến đây uống rượu một mình, rồi lại hứng chí làm bài thơ ấy.
Huỳnh Văn Bĩnh hỏi :
- Người ấy diện mạo ra thể nào ?
Tửu bảo nói :

- Người ấy trên mặt có thích tự , tôi định chắc là tội nhơn trong Lao thành; da đen, mình lùn và mập mạp.
Huỳnh Văn Bĩnh nói :
- Phải rồi .
Bèn xin một tờ giấy, mượn viết mực chép lại hai bài thơ ấy bỏ vào túi rồi dặn tữu bão rằng:
- Đừng chùi hai bài thơ này nhé !
Bèn bước xuống lầu về thuyền mà nghĩ .
Ngày thứ, ăn cơm sớm mai xong rồi thì Huỳnh Văn Bĩnh khiến gia đinh gánh lễ vật đi với mình đến dinh Tri phủ vừa lúc Tri phủ bải hầu, mới vào hậu đường hay đặng Huỳnh Văn Bĩnh đến thì khiến người mời vào đó mà trò chuyện.

Huỳnh Văn Bĩnh dâng các lễ vật, rồi mới thưa rằng :
- Hôm qua tôi đến viếng ngài, thấy trong dinh đương đải tiệc nên không dám vào, ngày nay tôi mới đến đây .
Tri phủ nói :
- Thông phán là người tâm phúc , dẫu có vào trong lúc đải tiệc đi nữa thì cũng chẳng hề gì.
Bèn khiến quân hầu pha trà cho Huỳnh Văn Bĩnh uống.
Uống trà rồi Huỳnh Văn Bĩnh hỏi rằng :
- Hổm rày Thái sư có sai người đến đây chăng ?
Tri phủ nói :
- Người mới gởi lại đây hai phong thơ .
Huỳnh Văn Bĩnh hỏi :
- Người có nói bên Kinh sư có việc gì lạ chăng ?
Tri phủ nói :
- Người có nói trong thơ rằng : Mới đây có quan Tư Thiên Giám xem sao, thấy sao Cang chiếu nơi Ngô, Sở , chắc có người nào dấy loạn tại Giang châu . Vậy phải tra xét mà trừ khử . Vả lại con nít ngoài chợ có hát bốn câu rằng : Hao quốc nhơn gia mộc, đao binh điểm thủy công, tung hoành tam thập lục, bá loạn tại Giang Đông. Vì vậy cho nên cha tôi dặn tôi tra xét trong địa phận cho lắm.
Huỳnh Văn Bĩnh ngẫm nghĩ giây lâu rồi cười rằng :
- Việc nầy cũng là việc tình cờ .
Bèn thò tay vào túi lấy bao thơ của mình đã chép nơi Tầm Dương lầu, trao cho Tri phủ mà rằng:
- Việc ấy mối tại nơi đây .
Tri phủ xem thơ rồi nói :
- Thơ này là thơ phản, sao Thông phán lại có ?

Huỳnh Văn Bĩnh thưa rằng :
- Hồi hôm tại không dám vào dinh, khiến trẻ chèo thuyền lại đậu gần Tầm Dương lầu . Khi ấy tôi lên lầu xem chơi thì thì nơi vách phấn có bài thơ nầy .
Tri phủ hỏi :
- Người nào làm bài thơ ấy ?
Huỳnh Văn Bĩnh nói :
- Phía sau có đề năm chữ : Huy thành Tống Giang tác đó, thì rỏ ràng là của họ Tống tên Giang, ở tại Huy thành.
Tri phủ nói :
-Họ Tống lên Giang là ai ở đâu kìa ?
Huỳnh Văn Bĩnh nói :
- Đó, nó có viết rõ ràng rằng : Rủi lại mặt mày thích tự ra thân phát phối Giang châu . Như vậy đó thì chắc là tội nhơn phát phối nơi lao thành.
Tri phủ nói :
- Một tên tù phát phối mà làm phản nổi gì ?
Huỳnh Văn Bĩnh nói :
- Tướng công chớ khá khi nó , khi nảy tướng công nói trong thơ Thừa Tướng có nói câu hát của con nít thì đã hiệp với chuyện là người nầy rồi .
Tri phủ nói :
- Sao Thông Phán lại biết ?
Huỳnh Văn Bĩnh nói :
- Hao quốc nhơn gia mộc , nghĩa là : Cái người làm hao tổn tiền lương của nhà nước thì là chữ Gia lại có chữ Mộc . Tướng công hãy nghĩ đó mà coi trong chữ Gia mà có chữ Mộc thì chưa phải là chữ Tống sao ? Còn câu thứ hai , đao binh điểm thũy công . Nghĩa là người ấy lấy việc binh đao , thì là chữ Thủy và chữ Công . Tướng công hảy nghĩ đó mà coi, chữ Thủy một bên, chữ Công một bên thì chưa phải là chữ Giang hay sao ? Vả lại trong bài phản thi có ký tên là Huy thành Tống Giang , thì chắc là người ấy lắm.
Tri phủ lại hỏi rằng :
- Còn câu : Tung hoành tam thập lục, bá loạn tại Giang Đông đó , là nghĩa gì ?
Huỳnh vãn Bĩnh nói :
- Nghĩa là dọc ngang ba mươi sáu, gây loạn tại Giang Đông, song không hiểu ba mươi sáu đó là ba mươi sáu người, hay là ba mươi sáu năm . Còn Huy thành huyện thì ở về địa phận Sơn Đông, bốn câu hát ấy thiệt là chỉ quyết cho người làm thơ phãn đó .
Tri phủ nói :
- Không biết người ấy có chắc ở lối này chăng ?
Huỳnh Văn Bĩnh nói :
- Hồi hôm tôi có hỏi thăm tửu bảo nơi Tầm Dương lầu, thì nó nói người ấy

mới viết hồi hôm qua đây. Như vậy, thì muốn kiếm nó cũng không khó , phãi lấy bộ sổ Lao thành ra xem, thì tự nhiên kiếm đặng.
Tri phủ khen rằng :
- Thông phán là người cao kiến .
Bèn khiến quân hầu mở tũ lấy bộ sổ Lao thành ra xem .
Xem tới sau rốt thì thấy có đề rằng : Tống Giang ở Huy thành huyện, phát phối lúc tháng năm .
Huỳnh Văn Bĩnh thấy vậy thì vỗ tay cười rằng :
- Thiệt quã y theo câu hát đó. Nếu không tính cho sớm để lậu tin tức ra, thì nó trốn mất. Vậy phãi mau mau sai người bắt nó giam vào ngục, rồi sẽ thương nghị .
Tri phủ nói :
- Lời ấy rất phải .
Bèn vội vả ra khách và cho đòi Tiết cấp viện trưởng đến .
Đái Tôn vâng lời đến hầu .
Tri phủ nói :
- Ngươi phải đem vài mươi tên quân ra nơi Lao thành bắt cho đặng thằng tội nhơn làm thơ phản là Tống Giang ở Huy thành huyện . Chuyện nầy gấp lắm , chớ khá diên trì.
Đái Tôn nghe nói cả kinh, cứ kêu trời thầm hoài , song cũng phải vâng lời ra điểm quân sĩ , rồi khiến hai mươi tên quân ấy rằng :
- Bây hãy về trại lấy binh khí rồi sẽ tề tựu tại miễu Thành hoàng mà đi với ta.
Quân sĩ vâng lời về trại hết .
Rồi đó, Đái Tôn dùng phép thần hành thẳng đến lao thành , vào Sao sự phòng xô cửa mà vô.
Tống Giang đang nằm trong phòng, thấy Đái Tôn vào thì lật đật ngồi dậy nghinh tiếp mà rằng :
- Hôm qua tôi vào thành tìm kiếm hiền đệ khắp hết các nơi mà không gặp đặng, tôi mới lên Tầm Dương lầu uống hết một ve rượu, về đây thì đã say mê man , cho đến hôm nay hãy còn ngầy ngật.
Đái Tôn nói :
- Vậy khi ca ca lên Tầm Dương lầu đó, có làm thơ từ gì chăng ?
Tống Giang nói:
- Trong lúc say mê man có nhớ gì đâu.
Đái Tôn nói :
- Mới đây Tri phủ kêu tôi đến , khiến tôi đem vài mươi tên quân thẳng tới lao thành bắt tội nhơn làm thơ phản tại Tầm Dương lầu, tên là Tống Giang ở Huy thành huyện . Tôi nghe chuyện ấy thì thất kinh, bèn hẹn với quân sĩ tề tựu tại miếu Thành hoàng, còn tôi đến đây thông tin cho ca ca hay .

Tống Giang nghe nói gãi đầu mà không biết chổ ngứa , dậm nhơn kêu trời than rằng :
- Phen nầy ta chắc chết ! Ta chắc chết phen này !
Đái Tôn nói :
- Tôi có kế nầy, chưa biết nhơn huynh chịu làm hay không?
Tống Giang hỏi :
- Kế ấy thể nào ?
Đái Tôn nói :
- Hễ tôi ra khỏi đây, thì phải đem binh lại bắt ca ca , chừng ấy ca ca phải bỏ tóc xã chà cho rối , ỉa đái vấy vá đầy đất đặng có giả làm bịnh điên. Trong khi tôi và quân sĩ đến, thì ca ca nói bậy nói bạ làm cho giống tạc đứa điên , như vậy thì lại sẽ đổ thừa ca ca điên cuồng, xin Tri phủ bỏ qua chuyện ấy.
Tống Giang nói :
- Thiệt là nhờ ơn hiền đệ hết sức.
Đái Tôn từ giã Tống Giang trở vào thành , thẳng miễu Thành hoàng , đi với hai mươi tên quân đến bắt Tống Giang.
Đến nơi, Đái Tôn giã chước nạt lớn :
- Thằng nào là Tống Giang ở đâu ?
Quân giử cửa lật đật dắt Đái Tôn và hai mươi tên quân thẳng đến Lao sự phòng.

Đến nơi thấy Tống Giang đầu bù tóc xã, nằm quanh dưới đất và chổ nằm thì tinh là những cứt đái .
Tống Giang thấy Đái Tôn và hai mươi tên quân vào, thì nạt lớn hỏi rằng :
- Chúng bây đi đâu đây ?
Đái Tôn nói lớn rằng :
- Bắt nó trói lại.
Tống Giang nghe nói thì trợn mắt ngồi dậy, tay thì đánh bậy đánh bạ, miệng thì la lớn rằng :
- Ta là rể của Ngọc hoàng Thượng đế, cha vợ ta đem mười muôn thiên binh đến giết hết thảy nhơn dân tại Giang châu này, đạo thiên binh ấy thì để cho Diêm la đại vương đi tiên phuông , Ngũ đạo tướng quân đi hậu tập. Cha vợ ta có cho ta một cặp ấn vàng, sức nặng hơn tám trăm cân , mai đây ta sẽ ta sẽ giết hết cả lủ chúng bây, không chừa một đứa.
Hai mươi tên quân ấy nói :
- Té ra thằng nầy đã điên rồi , chúng ta bắt nó làm gì ?
Đái Tôn nói :
- Lời ấy rất phải. Vậy chúng ta phãi trở về thưa lại với Tri phủ, như người dạy bắt thì ta sẽ tới nữa.
Quân sĩ vâng lời , đi với Đái Tôn trở lại dinh quan Tri phủ.

Lúc ấy Tri phủ đương ngồi chờ Đái Tôn .
Kế thấy Đái Tôn bước vào thưa với Tri phủ rằng :
- Thằng Tống Giang đó mang lấy bịnh điên, ĩa đái chẳng biết sạch dơ, là cho mình mẩy vẩy đầy những phẩn . Vì vậy tôi không dám bắt về.
Tri phủ vừa muốn hỏi rõ duyên cớ thì Huỳnh Văn Bĩnh ở sau bình phong bước ra nói với Tri phủ rằng :
- Chớ tin lời ấy. Tuồng chữ của người làm thơ phẫn đó đã hay lại tề chĩnh lắm , chẳng phãi đứa điên viết đặng như vậy. Kỳ trung cũng có gian trá chi đây chớ chẳng không, xin ngài khiến bắt nó về đây , như nó đi không đặng, thì khiêng đại nó về.
Tri phủ nói :
- Lời ấy rất phải.
Bèn nói với bọn Đái Tôn rằng:
- Chúng bây cứ việc bắt nó về đây , điên cùng không điên cũng thây kệ nó .
Đái Tôn vâng lời, cứ kêu trời thầm hoài , lại đem quân sĩ đến Lao thành, rồi đi trước nói với Tống Giang rằng :
- Việc ấy không xong rồi nhơn huynh ôi, thế nầy phải đi mới được .
Tống Giang làm thinh .
Đái Tôn mới khiến quân lấy võng mà khiêng Tống Giang về, để nằm trước mặt Tri phủ.
Tống Giang thấy Tri phủ thì trợn mắt mà rằng :
- Mi là người bậc gì mà lại dám đòi ta . Ta là rễ của Ngọc hoàng thượng đế , cha vợ ta khiến ta đem mười muôn thiên binh đến đây giết hết cã quan quân và bá tánh, người lại có sai Diêm la đại vương đi tiên phuông , Ngủ đạo tướng quân đi hậu tập , có ban cho ta một cái ấn vàng nặng hơn tám trăm cân, mi phải chạy trốn cho mau kẻo mà chết.
Tri phủ thấy vậy không biết nghiệm lẻ nào .
Huỳnh Văn Bĩnh lại nói với Tri phủ rằng :
- Phải đòi Sai phát và tên quân Bài đầu đến mà hỏi , hễ nó điên lâu thì là thiệt , còn mới điên đây thì là giả .
Tri phủ nói rằng :
- Lời ấy rất phải.
Bèn sai người đi đòi Quản dinh và Sai phát đến mà hỏi.
Hai người ấy không dám gian giấu , cứ thiệt khai ngay rằng :
- Tên phạm nầy hồi mới lại thì không có điên, mới phát chứng điên đây mà thôi.
Tri phủ nghe nói nổi giận khiến quân nọc Tống Giang mà đánh năm chục roi.
Tống Giang chịu không nổi, túng phải rằng :
- Khi ấy tôi say rượu làm bậy bài thơ phản đó chớ không có ý gì hết .

Đái Tôn thấy vậy thì chắc lưỡi than thầm hoài .
Tru phủ lấy khẩu chiêu rồi thì khiến lấy một cái gông lớn mang cho Tống Giang rồi giam vào khám tối.
Tống Giang bị đòn rất nặng, đi đà không nổi , quân sĩ khiêng vào khám tối thì cũng nhờ có Đái Tôn dặn dò ngục tốt, kiếm thuốc thoa xức cho Tống Giang , rồi lại lo việc cơm nước gởi vào cho Tống Giang nữa .
Lúc ấy Tri phủ bải hầu , mời Huỳnh Văn Bĩnh vào hậu đường tạ ơn rằng :
- Nếu không có trí cao minh của Thông phán , thì tôi đã lầm mưu thằng tù ấy rồi.
Huỳnh Văn Bĩnh nói :
- Việc này không nên trể nải, phải mau mau làm một phong thơ, tuốt về Kinh Sư thông báo với Thái Sư , đặng cho rõ mặt tướng công là người siêng lo việc nước , trong thơ ấy phải hỏi người lại , như muốn bắt sống thì sắm sẳn tù xa giải về , như không cần bắt sống, sợ đi đường sá có sơ thất thì chém phứt nó đii mà trừ đại hại. Việc nầy tướng công cũng đặng gia tăng quờn tước chớ chẳng không.
Tri phủ nói :
- Lời Thông phán nói rất nên có lý , nội ngày nội ngày nay ta phải sai người thẳng về Kinh Sư thông báo việc ấy và tiến dẫn Thông phán , đặng cho cha tôi tâu cùng Thiên tử , xin thăng chức cho Thông phán, sai ra trấn nhậm một chổ nào đó mà hưởng chữ phú quí vinh hoa .
Huỳnh Văn Bĩnh tạ ơn nói rằns :
- Nếu đặng như vậy thì tôi cũng nguyện ngậm vành kết cỏ mà đền ơn ngài .
Bèn thúc hối Tri phủ làm một phong thơ và đóng con dấu vô .
Rồi đó, Huỳnh Văn Bĩnh nói với Tri phủ rằng :
- Thơ này tướng công phải sai người tâm phúc đi mới đặng.
Tri phủ nói :
- Ở đây có một người Viện trưởng, tên là Đái Tôn, có phép thần hành, một ngày đi tám trăm dặm từ đây đến Kinh sư, vừa đi về nội trong mười ngày thôi .
Huỳnh Văn Bĩnh nói :
- Nếu đặng mau như vậy thì lại càng hay .
Tri phủ bèn truyền dọn tiệc thết đải Huỳnh Văn Bĩnh.
Ngày thứ Huỳnh Văn Bĩnh từ giả Tri phủ trở về Vô Vi quán.
Còn Thái cửu Tri phủ sắm sanh đồ châu báu rồi niêm phong lại tử tế .
Ngày ấy Thái cửu kêu Đái Tôn đến hậu đường dặn rằng :
- Ta có một gói lễ vật, một phong thơ, nay ta cậy ngươi đem đến Kinh sư đi lễ khánh hạ cho phụ thân ta . Sao sao cũng đi cho kịp ngày rằm tháng sáu là ngày sanh thần của phụ thân ta . Ngày giờ đã gấp tới, không ai đi kịp, nội đây duy có một mình ngươi đi kịp thôi . Vậy ngươi chớ từ khó nhọc, đến đó

một phen, hễ lấy đặng thơ trả lời về đây thì ta trọng thưởng. Vì ngươi có phép thần hành, thì đây đến đó ngươi đi mấy ngày thì ta biết rồi . Ngươi chớ diên trì nơi dọc đường mà làm cho trể nải việc ta .
Đái Tôn bất đắc dỉ phải lảnh lấy lễ vật và tâm thơ ấy , từ tạ Tri phủ trở về chổ ngụ , sắm sửa hành lý, rồi đi thẳng vào ngục nói với Tống Giang rằng :
- Nay Tri phủ sai tôi đem thơ về Kinh sư, trong mười ngày thì tôi sẽ về . Tôi đi Kinh sư đây thì cũng tùy cơ ứng biến , kiếm lời kêu nài cùng Thái sư, đặng có giải cứu cho ca ca . Tuy tôi ra đi mặc lòng, song tôi đã dặn dò Lý Quì mỗi bửa lo cơm nước cấp dưỡng cho ca ca , vậy xin ca ca an lòng, chịu cực ít ngày mà đợi tôi về.
Tống giang nói :
- Xin hiền đệ kiếm thế khi cứu tôi với.
Đái Tôn liền kêu Lý Quì lại giáp mặt dặn rằng :
- Nay ca ca vì viết lỡ bài thơ phản ấy đến nổi làm lụy như vầy , chưa biết phép quan xử trị thế nào. Bây giờ ta lại mắc qua Đông kinh ít bửa mới về. Vậy mi ở nhà phải chịu khó săn sóc việc ăn uống cho ca ca.
Lý Quì nói :
- Mới viết bài thơ mà đã bị bắt như vậy , còn như làm phản thiệt thì lại tới bực nào nữa kìa ? Vậy anh hãy an lòng ra đi, còn việc trong ngục thì để có mặc tôi, nói thiệt, hễ có thuận thì tôi thuận với , bằng ai nghịch, tôi cho một búa, ắt là không còn hồn .
Đái Tôn ra đi lại dặn Lý Quì rằng :
- Hiền đệ phải ở cho nhỏ nhoi , đừng có tham chén chè chén rượu, say sưa bỏ ca ca nhịn đói.
Lý Quì nói :
- Nếu anh nghi ngờ lắm vậy thì từ rày sắp tới tôi thề độc bỏ rượu, chờ đến khi anh về rồi sẽ mở lời thề ấy. Nầy, tôi quyết chẳng rời ra khỏi ngục nầy, cứ ở hầu hạ ca ca hoài, bằng không thì tôi phải chết.
Đái Tôn cả mừng mà rằng :
- Nếu hiền đệ bền lòng giử tặng lời hứa ấy thì tốt biết bao nhiêu !
Bèn từ giả ra đi .
Từ ấy cũng quả Lý Quì không dám uống rượu, cứ ở lẩn quẩn trong ngục hầu hạ Tống Giang.
Đái Tôn về đến phòng ngủ thì cởi giày, cởi vớ , mang đôi giày gai vào, lại mặc một cái áo vàng, bịt một cái khăn đen, rốt quảy gói lễ vật lên vai, bỏ bức tâm thơ vào túi, mang hai cái giáp mã vào hai bên đùi, rồi niệm một câu thần chú đi tợ như gôn .
Đi đến mặt trời chưa lặn, bèn vào tiệm ngủ mà ngủ , lại mở giáp mã ra, lấy vàng bạc đốt đi mà trả tiền phòng .
Rạng ngày thức dậy mang giáp mả vào , quảy gói ra đi.

Đi đặng hai ba trăm dặm thì đã qua giờ tị .
Lúc ấy nhằm tiết tháng sáu, khi trời nóng nực , mồ hôi ướt đầm , lại đói khát nữa .
Đương khi đói khát thì thấy trước mặt có một tiệm rượu gần một bên hồ, Đái Tôn bước vào, thấy trong tiệm sạch sẽ lắm , vừa mới ngồi lại bàn thì tửu bảo bước lại hỏi rằng :
- Khách quan muốn dùng vật chi và múc bao nhiêu rượu ?
Đái Tôn nói :
- Có vật chi ăn cơm thì đem ra đây , còn rượu thì đem ít ít, vì trời nóng nực lắm tôi không dám uống nhiều .
Tửu bảo nói :
- Ở đây có bán rượu, cơm và bột mành thầu.
Đái Tôn nói :
- Ừ, đặng, như có thì đem lại đây cho tôi, kẻo bửa nay nhằm ngày tôi ăn chay.
tửu bảo nói :
- Nếu ăn chay thì cũng có tương chao và đậu hủ nữa.
Đái Tôn nói :
- Nếu có đậu hủ thì đem lại đây.
Tữu bảo vâng lời, bưng ra một dĩa đậu hủ và một ve rượu .
Lúc ấy Đái Tôn đã đói lại khát, ău đậu hủ uống rượu một hồi, vừa muốn ăn cơm thì đã chóng mày chóng mặt té xuống đất.
Tửu bảo nói lớn rằng :
- Ngã rồi, ngã rồi !
Kế thấy trong tiệm có một người bước ra nói rằng:
- Mi phải mở gói đồ của nó ra đặng ta xét coi có vật gì trong gói và xét trong mình nó coi.
nguyên người ấy là Châu Quí , bọn Lương Sơn Bạc).

Tửu bão vâng lời, xét trong mình Đái Tôn thì gặp đặng một phong thơ, bèn trao cho Châu Quí xem.
Châu Quí mở ra thì thấy trong thơ có nói rằng : Nay đã bắt đặng Tống Giang ở Sơn Đông giam cầm tại ngục, ứng nghiệm theo thì phản và câu hát ngày trước đó.
Châu Quí cả kinh , sửng sốt không biết toan liệu thể nào.
Tửu bảo lại lấy đặng một cái thơ đem đưa cho Châu Quí xem , thì thấy thơ ấy có đề chữ : Giang châu Tiết cấp viện trưởng Đái Tôn .
Châu Quí xem rồi thì trực nhớ lại mà rằng :
- Quân sư thường nói, tại Giang châu có một người bạn hửu tên là Đái Tôn, hiệu là Thần hành thái bão, nếu vậy thì Đái Tôn này chăng ? Song không

biết ý gì người nầy lại đi thơ về việc hại Tống Giang như vậy , việc nầy cũng là may mà gặp ta đây .
Bèn khiến tửu bảo lấy thuốc giãi độc đổ cho Đái Tôn.

Giây lâu Đái Tôn tỉnh dậy thấy Châu Quí xé thơ mình còn cầm trên tay thì nạt lớn rằng :
- Sao mi dám cả gan cho ta uống thuốc mê, lại xé thư của Tri phủ ta gởi cho Thái Sư, như vậy tội mi đà đáng chưa ?
Châu Quí cười rằng :
- Dầu có thơ của hoàng đế đi nữa ta cũng dám xé, chẳng những là thơ của Thái Sư mà thôi.
Đái Tôn cả kinh nói rằng :
- Vậy chớ hão hớn tên chi, xin nói cho tôi rỏ.
Châu Quí nói :
- Tôi là Châu Quí, ở Lương Sơn Bạc đây .
Đái Tôn hỏi :
- Đầu lảnh có biết Ngô Học Cứu chăng ?
Châu Quí nói :
- Ngô Học Cứu là Quân sư nơi Lương Sơn Bạc, còn đương chấp chưởng binh quyền , sao lại không biết.
Đái Tôn nói :
- Va là bạn thiết của tôi đó.
Châu Quí hỏi :
- Huynh trưởng có phải là người mà quân sư tôi thường nói là Thần hành thái bảo Đái viện trưởng đó chăng ?
Đái Tôn nói :
- Phải.
Châu Quí lại hỏi rằng :
- Ngày trước Tống Công Minh bị phát phối qua Giang châu, đi ngang qua đây, thì Quân sư tôi có gởi cho huynh trưởng một phong thơ mà phú thác Tống Công Minh. Đến nay chẳng biết ý gì huynh trưởng lại đem thơ hại Công Minh như vậy ?
Đái Tôn nói :
- Tôi với Tống Giang thiệt là chí thân chí ái, vì va làm lở bài thơ phản, tôi không biết phương chi cứu đặng, bây giờ tôi đi đây là có ý muốn tìm thế cứu va.
Châu Quí nói :
- Nầy, hảy coi thơ của Thái cửu Tri phủ đây .
Đái Tôn xem rồi thì cả kinh , bèn thuật hết các việc từ khi gặp Tống Giang cho Châu Quí nghe.

Châu Quí nói :
- Nếu vậy xin mời Viện trưởng lên sơn trại thương nghị cũng quân sư và các đầu lảnh.
Nói rồi liền khiến tửu bảo dọn tiệc thết đải Đái Tôn rồi lại ra thủy đình bắn một mủi tên qua hướng Sơn Bạc ; lâu la lượm đặng tên ấy cho thuyền ra rước Châu Quí và Đái Tôn .
Đến nơi , Ngô Dụng lật đật rước nói rằng :
- Cách mặt nhau đã lâu lắm . Hôm nay cũng nhờ có gió gì đưa đẩy Viện trưởng đến đây đó ?
Châu Quí mới thuật hết các lời Đái Tôn đã nói cho Ngô Dụng nghe.
Triệu Cái nghe nói cả kinh, muốn điểm binh mã xuống đến Giang châu đặng cướp Tống Giang về núi.
Ngô Dụng can rằng :
- Chẳng nên tính vội như vậy. Vả chăng từ đây đến Giang châu đường xá xa xôi lắm, nếu kéo binh ra đi , tôi e bức mây động rừng mà Công Minh bị hại chăng ! Việc nầy phải lấy trí , không nên lấy lực, để tôi lập một kế nhỏ đặng cứu Công Minh cho ; song mọi việc đều trọn nhờ một tay Đái viện trưởng mà thôi.
Triệu Cái hỏi :
- Kế ấy thế nào ?
Ngô Dụng nói :
- Thái cửu Tri phũ sai Viện trưởng đem thơ đến cho Thái sư và dặn phải cho có thơ trả lời, bây giờ ta phải tương kế tựu kế làm giả một phong thơ trả lời , giao cho Viện trưỡng đem về , trong thơ ấy phải nói Tống Giang là người trọng phạm chẳng nên thi hành, phải sai người giãi về Đông kinh, đặng cho trào đình nghị xử . Nói như vậy chắc là Tri phủ giải Công Minh về Đông kinh, chừng đi ngang qua đây , ta sẽ kéo binh xuống núi mà giựt lại.
Triệu Cái nói :
- E khi nó không đi ngang qua đây chăng ?
Công Tôn Thắng nói :
- Điều ấy khó gì, chúng ta phải sai người đi thám cả nơi , coi thủ nó đi đường nào thì chúng ta đón đường nấy.
Triệu Cái nói :
- Như vậy cũng đặng, nhưng không giả bút tích của Thái Kinh nổi .
Ngô Dụng nói :
- Bây giờ thiên hạ đu ưa điệu chữ của bốn người : một là Tô Đông Pha, hai là Huỳnh Lổ Trực , ba là Mễ Nguơn Dương, bốn là Thái Kinh ; điệu chữ của Tô , Huỳnh , Mễ , Thái hay nhứt trong trào Tống nầy, tôi lại có quen với một người Tú tài, tên là Tiêu Nhượng ở tại thành Tế châu. Va viết giống đặng bốn điệu chữ ấy, cho nên người ta gọi là Thánh thũ thơ sanh, va cũng có võ

nghệ cao cường , như bây giờ Đái viện trưởng phải đến nhà va mà gạt va rằng : Tại Nhạc miễu nơi Thái an châu mướn viết bài bia . Rồi đưa trước cho va năm chục lượng bạc mà gạt va tới đây , lại khiến người đến gạt đem gia quyến va đến đây luôn đặng khiến va nhập lỏa với mình, như vậy thì mới có người làm giả thơ ấy .
Triệu Cái nói :
- Như vậy thì có người mạo thơ, nhưng không người mạo ấn thì biết liệu làm sao ?
Ngô Dụng nói :
- Tôi có quen với một người , tên là Kim Đại Kiên ở tại Tế châu khắc ấn rất khéo, cũng có võ nghệ , như bây giờ đem năm chục lượng bạc đến nói mướn va chạm bia đá đặng gạt tới đây , thì sẽ có chổ dụng.
Triệu Cái nói :
- Kế hay dữ a !
Bèn khiến lâu la dọn tiệc thết đải Đái Tôn.
Rạng ngày Đái Tôn lảnh vài trăm lượng bạc, rồi cũng dùng phép thần hành thẳng tới Tế châu, hỏi thăm chổ ở của Tiêu Nhượng mà đến.
Tới nơi, Đái Tôn đóng trước cửa tằng hắng về hỏi rằng :
- Có tiên sanh ở nhà hay chăng ?
Nói vừa dứt lời thì có một người Tú tài ở trong bước ra, song cũng không biết Đái Tôn , bèn hỏi rằng :
- Quí khách đến đây có chuyện chi chăng ?
Đái Tôn thi lễ mà rằng :
- Tại Nhạc miễu nói Thái An châu, muốn chạm một tấm bia ở trước cửa, cho nên sai tôi đến đây rước tiên sanh thì đó viết chữ ; bây giờ đưa trước năm chục lượng bạc cho tiên sanh, còn giá cả bao nhiêu tới đó tính, xin tiên sanh chịu khó đi với tôi một phen.
Tiêu Nhượng nói :
- Nếu muốn dựng bia thì phải kêu thợ chạm chữ nữa mới đặng, chớ tôi thì biết đặt và biết viết mà thôi.
Đái Tôn nói :
- Phải , tôi cũng còn năm chục lượng bạc, rồi đây tôi cũng đi rước Kim Đại Kiên đặng chạm vào bia đá. Ngày giờ đã chọn rồi, xin tiên sanh chỉ giùm nhà thợ ấy , đặng tôi rước luôn thể .
Tiêu Nhượng đem cất năm chục lượng bạc , rồi đi với Đái Tôn kiếm nhà Kim Đại Kiên.
Đi khỏi Văn miếu rồi Tiêu Nhượng chỉ rằng :
- Nhà Kim Đại Kiên là chổ có tấm bảng kia kìa , đến chừng tới nhà Kim Đại Kiên chào hỏi và mời ngồi xong rồi, Đái Tôn nói:
- Tại Nhạc miếu nơi Thái an châu, có sùng tu Ngũ nhạc lầu , muốn dựng một

tấm bia cho nên tôi đến rước chú thợ tới đó chạm bia đá ấy, bây giờ tôi đưa trước năm chục lượng bạc đây, xin chú chịu khó đi đến đó. rồi giá cả bao nhiêu sẽ tính.
Kim Đại Kiên thấy năm chục lượng bạc thì trong lòng cả mầng, bèn mời Đái Tôn lại tiệm rượu mà thết đải , ăn uống rồi Kim Đại Kiên trở về nhà sắm sửa nang thác rồi ba người ra đi Đi khỏi thành Tế châu đặng mười dặm thì Đái Tôn nói :
- Nhị vị tiên sanh thủng thỉnh đi sau, để tôi đi trước thông tin cho anh em tôi hay, đặng có nghinh tiếp.
Nói rồi liền mang giáp mạ vào mà chạy như tên bay.
Còn hai người ấy mang gói mà đi chậm chậm.
Đi đến xế qua thì thấy có một tốp hảo hớn, ước chừng bốn năm mươi người.
Người đi đầu nhảy ra nạt lớn rằng :
-Hai đứa bây là người gì mà dám cả gan đến chốn nầy ? Lâu la bắt nó lên núi, đặng có làm thịt lấy gan cho ta uống rượu.
nguyên người ấy là Vương Hoài Hổ)
Tiêu Nhượng thưa rằng :
- Hai đứa tôi đi chạm bia đá nơi Thái An châu , chẳng có tiền bạc cũng không có quần áo cho xứng đáng .
Vương Hoài Hổ nạt rằng :
- Chẳng phải ta muốn tiền bạc và y phục đâu , ta muốn lấy gan của hai đứa bây đặng có uống rượu mà thôi.
Tiêu Nhượng và Kim Đại Kiên nổi giận, bèn huơi roi xốc lại đánh Vương Hoài Hổ .
Đánh đặng năm sáu hiệp Vương Hoài Hổ trá bại mà chạy.
Hai người đều muốn rượt theo, bỗng nghe trên núi có tiếng đồng la, bên tả thì có Tống Vạn. bên hữu thì có Đổ Thiên, sau lưng có Trịnh Thiên Thọ, mỗi người đều đem ba mươi tên quân áp lại bắt sống Tiêu Nhượng và Kim Đại Kiên mà khiêng tuốt vào rừng.
Trong khi khiêng đi thì bốn người hảo hớn nói với hai người ấy rằng :
- Chúng ta vâng lịnh Triệu thiên vương đến rước nhị vị lên núi nhập lỏa.
Tiêu Nhượng nói :
- Chúng tôi trói gà không chặc, trên sơn trại đem tôi về có ích gì ?
Đổ Thiên hói :
- Quân sư tôi đã quen và biết tài lực của nhị vị thế nào, cho nên mới sai Đái Tôn đến nhà mà rước.
Tiêu Nhượng và Kim Đại Kiên lấy mắt nhìn nhau, tuy lòng không muốn song không dám cự.
Đến chừng đi tới tiệm rượu Châu Quí, thì mấy người ấy vào đó ăn uống với nhau .

Mản tiệc rồi, Châu Quí kêu thuyền qua rước mấy người ấy về đại trại.
Triệu Cái , Ngô Dụng và các đầu lảnh đều mừng rỡ , khiến dọn tiệc thết đãi.
Trong khi ăn uống, Ngô Dụng tỏ ý mình muốn làm thơ trả lời cho Thái sư.
Hai người ấy nói :
- Hai đứa tôi đều ở đây thì cũng không hại gì, ngặt vì gia quyến ở nhà, quan quyền hay đặng, ắt là bắt buộc khó lòng !
Ngô Dụng nói :
- Nhị vị chớ lo việc ấy, ngày mai sẽ biết .
Bèn ăn uống với nhau cho đến canh ba mới mản tiệc.
Rạng ngày có lâu la báo rằng:
- Đã đến rồi .
Ngô Dụng nói với Tiêu Nhượng và Kim Đại Kiên rằng: xin nhị vị hãy xuống núi nghinh tiếp gia quyến.
Tiêu Nhượng và Kim Đại Kiên nghe nói đều bán tín bán nghi, bèn xuống giữa chặng núi thì gặp kiệu của gia quyến mình lên tới đó.
Hai người sửng sốt , hỏi hết căn duyên, thì gia quyến đáp rằng :
- Khi tướng công đi rồi thì có một tốp người khiêng kiệu đều nói với tôi rằng : tướng công đương ở tiệm ngủ ngoài thành , trong mình cảm mạo phong hàn, mang bịnh cũng nặng, nên sai chúng nó đến nghinh tiếp. Vì vậy, tôi mới nghe lời, lên kiệu cho mấy người ấy khiêng thẳng đến đây.
Tiêu Nhượng và Kim Đại Kiên nghe rồi thì rặt có sắc buồn , không nói chi hết an lòng trở lên tra mà nhập lỏa.
Đến nơi Ngô Dụng thương nghị cùng Tiêu Nhượng khiến mạo tuồng chữ của Thái Kinh mà cứu Tống Giang.
Kim Đại Kiên nói :
- Các ấn của Thái Kinh tôi đều có khắc hết. Miển là làm thơ cho rồi, thì ấn ấy cũng phải xong.
Triệu Cái và Ngô Dụng đều mừng .
Giây lâu Tiêu Nhượng viết thơ rồi, thì Kim Đại Kiên khắc ấn cũng rồi nữa.
Ngô Dụng coi đi coi lại một hồi rồi mới trao cho Đái Tôn.
Đái Tôn từ giã các vị hảo hớn xuống núi , tiểu lâu la đưa qua đến tiệm rượu Châu Quí .
Đái Tôn lấy giáp mã mang vào, rồi từ biệt Châu Quí mà đi thẳng .

Thủy Hử

Hồi 39
Lương Sơn Bạc, hảo hớn cướp pháp trường
Bạch Long miễu, anh hùng vầy kết nghĩa

Khi Đái Tôn đi rồi , giây lâu Ngô Dụng nhớ lại thì giậm chơn chắc lưỡi mà kêu trời hoài, các vị đầu lảnh không biết việc gì vội vã hỏi rằng :
- Cớ gì Quân sư lại kêu trời hoài vậy ?
Ngô Dụng nói :
- Liệt vị chưa rõ, tôi làm phong thơ giả ấy , ngở là dùng mà cứu Tống Giang, té ra có phong thơ ấy thì lại càng thêm hại cho Tống Giang và Đái Tôn nữa .
Các vị đầu lảnh đều thất kinh liền hỏi rằng :
- Té ra trong phong thơ ấy Quân sư có làm thất thố điều chi sao ?
Ngô Dụng nói :
- Vì tôi lật đật, cho nên mới ra sự vô ý, cứ ngó tới trước mặt, mà không kể sau lưng, té ra thơ ấy có chổ té mòi.
Tiêu Nhượng nói :
- Lạ nầy, thơ ấy tôi viết giống y như tuồn chữ của Thái Sư, chẳng có nét nào sai siễn, sao quân sư lại nói có chổ té mòi ?
Kim Đại Kiên cũng nói :
- Ấn của tôi khắc cũng không sai chút nào hết, chẳng biết ý gì Quân sư lại nói có cho té mòi như vậy ?
Ngô Dụng nói :
- Khi nảy Đái viện trưởng đem thơ đi thì tôi vô ý không xét cho kỷ, cho nên không biết chổ quấy , chớ thuỡ nay cha gởi thơ cho con đời nào lại dùng ấn triện, và đề tên họ mình bao giờ. Ấn là để gởi cho người trên trước mới phải, còn như Thái Sư gởi cho Tri phũ, dẫu có đóng thì đóng cái ấn chức làm đương thời mà thôi . Ấy cũng là chổ tôi hiểu chưa thấu, cho nên mới làm hại cho Tống Công Minh và Đái viện trưởng như vậy. Chắc là có người tra hạch té mòi gian ra chớ chẳng không.
Triệu Cái nói :
- Vậy thì sai người chạy theo Đái Tôn, lấy thơ ấy lại mà làm thơ khác.
Ngô Dụng nói :
- Sức đi của Đái Tôn dầu có ngựa hay cho chạy một lượt cũng không kịp thay, huống chi va đi đã lâu như vầy thì có ai theo cho kịp, vì va đi mau một ngày tám trăm dặm, nội trong sơn trại ta chưa có ngựa nào đi đặng năm trăm dặm đâu, bây giờ chúng ta phải lập kế cứu va mới đặng.
Triệu Cái hỏi :
- Quân sư có kế chi chăng ?
Ngô Dụng kề miệng bên tai Triệu Cái nói nhỏ rằng :
- Bây giờ phải làm như vầy . . . như vầy . . . Lại lén ra hiệu cho các người ấy khiến phải đi cho kịp, chẳng nên để trể ngày giờ .
Triệu Cái khen hay, bèn làm y theo kế ấy.

Nói về Đái Tôn về đến Giang châu thì cũng vừa đúng nhựt kỳ , bèn vào ra

mắt Thái cữu Tri phủ mà dâng thơ ấy.
Tri phủ thấy Đái Tôn đi không trể cũng vui mừng, rót ba chén rượu thưởng Đái Tôn , rồi mới tiếp lấy thơ ấy nói rằng :
- Ngươi đã thấy mặt Thái Sư chưa ?
Đái Tôn nói :
- Khi tôi tới đó thì nhằm lúc ban đêm, sáng ngày tôi mắc về, cho nên chưa thấy Thái Sư đặng.
Tri phủ xé thơ ra xem thì thấy trong thơ ấy nói như vầy : Mấy món trong gói ấy đã thâu đũ y như trong thơ ; Tống Giang thì lịnh Thiên tử muốn xem cho tận mặt. Ấy vậy phải dùng tù xa mà giải nó về kinh ; reing lúc đi đường giử gìn cẩn thận , đừng để cho nó trốn thoát , còn Huỳnh Văn Bĩnh chẳng sớm thì muộn ta cũng tâu cùng Thiên tử xin thăng chức và bổ đi trấn nhậm .
Tri phủ xem rồi trong lòng mừng chẳng xiết, bèn lấy một đính bạc hai mươi lăm lượng mà thưởng Đái Tôn, rồi khiến người đóng một cái tù xa đặng có giải Tống Giang về Đông Kinh.
Đái Tôn lảnh bạc ấy tạ ơn lui ra rồi mua rượu thịt , đem vào ngục thất đặng có thăm viếng Tống Giang.

Ngày thứ Tri phũ đương đốc sớm cho thợ đóng tù xa , thì có người báo rằng :
- Nay có Huỳnh Thông phán ở nên Vô Vi quán đến viếng.
Tri phủ mời vào hậu đường, thấy Huỳnh Văn Bĩnh lại cho lễ vật và rượu ngon nữa.
Tri phũ tạ rằng :
- Ở sao hậu lắm vậy, tôi biết lấy chi trã ơn đặng.
Huỳnh Văn Bĩnh nói:
- Vật hèn chút đĩnh, chẳng đáng bao nhiêu , xin ngài tạm dùng lấy thảo.
Tri phủ nói :
- Tôi cũng mừng cho nhơn huynh, chẳng sớm thì muộn nhơn huynh sẽ đặng trọng chức.
Huỳnh Văn Bĩnh nói :
- Sao tướng công lại biết ?
Tri phủ nói :
- Hôm qua Đái Tôn đem thơ về thì trong thơ có dặn phải giải Tống Giang về Kinh, còn việc của Thông phán thì cha tôi có hứa rằng chẳng sớm thì muộn sao sao cũng tâu cùng Thiên tử xin cho Thông phán thăng bổ .
Huỳnh Văn Bĩnh nói :
- Nếu đặng như vậy thì tôi cám ơn tướng công biết ngần nào !
Tri phủ nói :
- Ý Thông phán muốn xem thơ ấy chăng ?

Huỳnh Văn Bĩnh nói :
- E trong thơ ấy có chuyện riêng chăng ?
Tri phủ nói :
- Thông phán là người tâm phúc, dầu có chuyện riêng mà Thông phán biết cũng không hề gì.
Bèn khiến người lấy thơ, trao cho Huỳnh Văn Bĩnh xem.
Huỳnh Văn Bĩnh xem từ đầu chí cuối, rồi lại xem tới chổ con dấu, biết là con dấu mới thì lắc đầu mà rằng :
- Thơ nầy là thơ giã.
Tri phủ nói :
- Thơ nầy là tuồng chữ của cha ta rõ ràng , sao lại gọi giả ?
Huỳnh Văn Bĩnh hỏi :
- Vậy chớ gia thơ mọi khi có đóng con dấu nầy chăng ?
Tri phủ nói :
- Mọi khi gia thơ không đùng con dấu ấy, phen nầy thế khi sẳn có hộp con dấu gần đó cho nên cha tôi mới đóng như vậy .
Huỳnh Văn Bĩnh nói :
- Nói ra thì tôi có lỗi, vậy xin tướng công miễn chấp , tôi dám chắc là tướng công đả lầm người đem thơ nầy rồi . Vả chẳng đời nay thiên hạ đương dùng bốn điệu chữ : Tô, Huỳnh, Mễ , Thái, cho nên nhiều người học đặng tuồng chữ ấy, còn con dấu nầy khi Thái Sư làm Hàn Lâm học sĩ thì cũng nhiều người thấy đặng, bây giờ người đã lên chức Thái sư rồi, lẻ nào còn dùng lầm con dấu ấy, vả lại trong phép cha gởi cho con , thì không ai dùng con dấu có tên họ bao giờ . Những con dấu ấy dùng với người trên trước mình mà thôi, Thái Sư là người cao minh viễn kiến, lẻ nào sơ ý dùng lầm như vậy sao, nếu tướng công không tin lời tôi, xin tra hỏi người đem thơ nhà cửa thể nào, người nào trao thơ , như người ấy nói không đặng thì thơ nầy chắc là không thiệt.
Tri phủ nói :
- Việc không khó gì, vì người ấy thuở nay chưa từng tới Đông Kinh , để ta gạn hỗi ít lời thì tự nhiên là biết chơn giả .
Bèn cầm Huỳnh Văn Bĩnh ở lại mà ngồi nơi sau bình phong, rồi mới cho người đi đòi Đái Tôn.

Nói về Đái Tôn khi về đến Giang châu thì vào ngục nói nhỏ cũng Tống Giang mà thuật hết chuyện trước .
Tống Giang mừng thầm.

Ngày thứ có người mời Đái Tôn đi ăn tiệc nơi tửu lầu, khi đương ăn uống thì có người đến nói Tri phủ đòi.

Đái Tôn lật đật tới hầu.
Tri phủ nói :
- Mấy bửa rày ta mắc nhiều việc nên chưa hỏi lại cho chín chắn, vậy chớ hôm trước ngươi đến kinh sư, ngươi có thấy cửa dinh của cha ta tốt xấu thể nào và trở mặt hướng nào ?
Đái Tôn nói :
- Khi tôi đến đó thì trời đã tối rồi , cho nên không coi cửa nẻo đặng.
Tri phũ hỏi :
- Khi ngươi vào đó, người nào tiếp rước và để cho ngươi ở chổ nào ?
Đái Tôn nói :
- Khi tôi vào đến cửa dinh , kiếm đặng người giử cửa, người ấy lấy thơ đi thẳng vào trong, giây lâu trở ra trao thơ trã lời cho tôi và lảnh gói lễ vật đem vào. Rồi đó tôi đi kiếm tiệm ngủ mà ở, rạng ngày tôi trỡ về đây, chứ không có ngủ trong dinh mà không xem cửa nẽo đặng.
Tri phủ hỏi :
- Cái thằng giử cửa đó ước chừng bao nhiêu tuổi, đen hay trắng, ốm hay mập, lùn hay là cao và có râu hay chưa ?
Đái Tôn nói :
- Khi tôi đến đó phần thì trời tối, phần thì không cố ý xem kỹ làm chi, cho nên không biết hình tích thế nào, song tôi nhớ mại, người ấy có râu mà ít.
Tri phủ nổi giận, nạt lên một tiếng khiến trói, thì thấy mười tên ngục tốt ở trong chạy ra áp lại trói Đái Tôn.
Đái Tôn nói :
- Vốn tôi là người vô tội.
Tri Phủ nạt rằng :
- Tội mi đáng chết mà còn già hàm nữa sao? Vả chăng lão giử cửa đã qua đời hai năm nay, bây giờ con lão coi thế, tuổi nó còn nhỏ , sao mi lại nói có râu, ấy là một điều gian ; còn thằng giử cửa đó không phép thẳng vào trung đường; hễ có thơ từ chi, thì phải đem lại cho Lý Đô quản xem, rồi Lý Đô quản mới đem vào trong, lẻ nào và lảnh lễ vật và viết thơ trả lời lại nội trong giây phút ? Có mau cho mấy đi nữa thì cũng hết vài ngày mới phải. Hôm qua vì ta lật đật không xét tới việc ấy cho nên mi mới dối ta như vậy đặng. Bây giờ ta đã rõ biết mưu gian, mi hãy kể ngay cho mau kẻo mà chết.
Đái Tôn nói :
- Nếu nói như vậy thì oan tôi lắm ! Vì lật đật sợ trể ngày giờ , cho nên thúc hối người giử cửa tính việc cho mau và không coi lại chín chắn đặng.
Tri phủ nạt rằng :
- Loài phản tặc già hàm lắm, nếu không đánh khảo chắc là nó không chịu cung chiêu .

Bèn khiến ngục tốt tính khảo cho hết lực.
Ngục tốt liệu bề binh vực không đặng , nên phải vâng lịnh đánh ngay.
Đánh thôi Đái Tôn thịt văng máu đổ , ai nấy đều ghê .
Đái Tôn chịu đau không nổi , túng phải chịu thơ ấy là thơ giã.
Tri phủ hỏi :
- Mi làm cách gì mà giả đặng ?
Đái Tôn thưa rằng :
- Tôi đi ngang qua Lượng Sơn Bạc, rủi gặp một tốp cường nhơn bắt trói tôi lại giải lên núi đặng có mổ bụng lấy gan mà ăn , kế đó xét đặng gia thơ và gói lễ vật, nó lấy hết rồi tha tôi về . Khi ấy tôi liệu về đây cũng khỏi thác cho nên nằng nằng liều thác mà thôi, bọn ấy mới làm một phong thơ giả , trao cho tôi khiến tôi đem về đặng gở tội ; trong khi rõ kế khã thi , bất đắc dĩ tôi phải nói dối cùng tướng công một phen , xin tướng công mở lượng hải hà dung thứ cho tôi nhờ .
Tri phủ nói:
-Mi chịu thì chịu mà mi hãy còn nói giấu , chắc là mi thông đồng cùng bọn Lương Sơn Bạc, đặng có sang đoạt gói lễ vật của ta .
Bèn khiến ngục tốt đánh nữa, đánh khảo tới nước mà Đái Tôn cũng không chịu án thông mưu cùng Lương Sơn Bạc.
Tri phũ thấy Đái Tôn không chịu cung chiêu thì khiến đóng gông lại giam vào ngục.
Rồi đó, Tri phủ lui vào hậu đường tạ ơn Huỳnh Văn Bĩnh rằng:
-Nếu không có Thông phán thì tôi đã lầm bọn ấy mà bại hoại việc lớn rồi.
Huỳnh Văn Bĩnh nói :
- Chắc là người ấy thông đồng cùng Lương Sơn Bạc đặng có kết phe làm phản nếu không trừ cho sớm, thì có hậu hoạn rất to .
Tri phủ nói :
- Để tôi tra cho ra án , xử trảm hai đứa một lượt , rồi sẽ thân tấu cùng triều đình.
Huỳnh Văn Bĩnh nói :
- Lời tướng công nói rất phải. Như vậy thì một là triều đình biết tướng công là người siêng năng hay lo việc, hai là khỏi bị bọn Lương Sơn Bạc cướp tù .
Tri phủ nói:
- Thông phán thiệt là người kiến thức rất xa , phen nầy tôi quyết làm biểu bảo cử cho Thông phán thăng chức.
Bèn truyền dọn tiệc thết đải Huỳnh Văn Bĩnh .
Mản tiệc rồi, Huỳnh Văn Bĩnh từ giả trở về Vô Vi quán.

Ngày thứ, Tri phủ kêu Huỳnh Khổng Mục tới mà rằng :
- Ngươi hãy làm tờ văn án , lấy tờ cung trạng của Tống Giang và Đái Tôn

viết vào đó , rồi viết trát cho Giám sát hay , đặng ngày mai đem hai đứa ấy ra chợ mà xử trảm.
Huỳnh Khổng Mục là người bạn thiết của Đái Tôn, không kế chi cứu đặng , cứ thở ra kêu trời thầm. Rồi thưa rằng :
- Ngày mai và ngày mốt là ngày đại kị của quốc gia , bửa kia là nhằm ngày rằm tháng bảy , qua đến mười sáu , lại nhằm bổn mạng trào đình , chờ đến năm ngày nữa mới nên thi hành việc ấy.
nguyên Huỳnh Khổng Mục lúc ấy vô kế khả thi , song vì lòng thương Đái Tôn cho nên tính vậy đặng cho Đái Tôn sống đặng ít ngày mà than vản trối trăng với nhau cho thỏa niềm bằng hữu .)
Tri phủ nghe vậy cũng y theo lời , chờ cho đến ngày mười tám.
Đến ngày ấy , trong lúc giờ thìn, Tri phủ sai người quét tước pháp trường cho sạch sẽ, qua đến giờ tị thì điểm năm trăm tên quân , đến chực trước cửa ngục.
Đúng ngọ, Tri phủ bổn thân đến coi việc xử trảm ấy .
Huỳnh Khổng Mục đem án dâng cho Tri phủ xem.
Tri phủ phê hai chữ trảm vào đó rồi mới niêm lại.

Lúc ấy quân lính và dân giã nơi Giang châu cũng có nhiều người thương mến Tống Giang và Đái Tôn lắm , song không biết thế gì cứu đặng , nên cứ thở ra và kêu trời hoài.
Quận sĩ đến cho Tống Giang và Đái Tôn một mâm rượu thịt đặng vĩnh quyết.
Hai người ấy ăn uống rồi thì có sáu bảy chục tên ngục tốt dẫn Tống Giang và Đái Tôn ra đi .
Hai người lấy mắt nhìn nhau không nói chi đặng.
Đái Tôn vừa đi vừa thở ra .
Tống Giang vừa đi vừa dậm cẳng , còn hai bên đường thì thiên hạ đứng coi chen chơn không lọt, ước có một hai ngàn người.

Đến chừng dẫn tới ngả tư, là chổ pháp trường, thì thấy quân sĩ cầm roi cầm hèo dàn ra bao phủ tại chổ đó.
Ngục tốt dẫn Tống Giang và Đái Tôn vào giữa, rồi để cho Tống Giang day mặt qua Nam, Đái Tôn day mặt lại phia Bắc, chờ đến giờ ngọ rồi sẽ khai đao .

Lúc ấy nhơn dân ngước mặt lên xem, thấy có dựng một tấm phạm do bài đề rằng : Tại Giang châu phủ có hai tên tội nhơn , một đứa tên Tống Giang đã làm thơ phản, bày đặt yêu ngôn, kết liên với bọn Lương Sơn Bạc , thông đồng làm phản, vậy nên cứ theo trong luật noi xử trảm . Còn một đứa tên

Đái Tôn , lén đem thơ riêng của Tống Giang lên Lương Sơn Bạc thông đồng mưu phản . Vậy nên cứ theo luật mà xử trảm .
Giang châu Tri phủ Thái.

Lúc ấy Tri phủ gò ngựa đứng đó chờ , thì thấy phía Đông có một tốp ăn mày bước vô pháp trường , quân sĩ đánh đuổi cũng không lui ra.
Khi đương rầy rà đánh đuổi thì thấy phía Tây lại có một tốp mải võ bán thuốc dán cũng chen vô nữa.
Quân sĩ nạt rằng :
- Chúng bây thiệt bọn bất thông , chổ chết nầy có lạ gì đâu mà cố ý muốn xem lắm vậy ?
Mấy người ấy nói :
- Hễ có việc lạ thì chúng ta xem , sao các ngươi dám cản trở như vậy ? Thuở nay chẳng những là pháp trường nầy mới có người xem như vầy , đến như pháp trường của Thiên tử đi nữa thì cũng phải cho người ta xem với, mấy thuở mới có xử trảm một lần , phải để chúng dân xem thấy mà răn mình.
Khi đương cải lẩy cùng nhau, thì có Giám sát la lớn rằng:
- Phải dẹp hết bọn ấy đi , đừng cho nó vào.
Nói vừa dứt lời lại thấy phía Nam có một tốp khiêng gánh vật chi không biết, cũng chen vào chổ ấy .
Quân sĩ nạt rằng :
- Gánh đi đâu tới chổ nầy ?
Mấy người ấy nói :
- Chúng ta gánh đồ cho quan Phủ ngươi lại dám cản trở .
Quân sĩ ngỡ là người của Tri phũ nên không dám cản , bèn làm thinh để cho chúng nó đi qua .
Mấy người ấy chen vào đến đó, để gánh xuống lấy đòn gánh cầm tay đứng chen lộn nơi mấy người ấy mà coi .
Kế thấy phía Bắc có một tốp thương khách đẩy xe muốn đi ngang đường ngả tư ấy .
Quân sĩ nạt rằng :
- Mấy người nầy đẩy xe đi đâu vậy ?
Mấy người thương khách nói :
- Chúng là người đi đường, hễ là đường thì sắm để cho người đi, dẫu có việc chi lớn cũng phải để chúng ta qua đã .
Quân sĩ nói :
- Chổ nầy đông đảo lắm xe đi không đặng , vậy phải đi vòng đường khác .
Mấy người thương khách ấy cười rằng :
- Các ngươi nói như vậy mới ngang cho chớ, vã chăng chúng ta là người ở Kinh sư chưa thuộc đường sá , có biết nẻo nào mà đi vòng ? Dầu cho biết đi

nữa, thì đi vòng xa lắm ai mà chịu đi .
Bèn đẩy xe thẳng tới .
Quân sĩ áp lại cản xe.
Hai đàng dục dặc xe đi không đặng.
Tri phủ la hét om sòm cũng không ai chịu nghe .
Mấy người thương khách leo lên xe đứng day mặt lại ngó chừng pháp trường.
Kế có người báo rằng :
- Đúng giờ rồi.
Tri phủ nói :
- Đúng giờ thì chém đi .
Quân sĩ vâng lời , mở gông mở xiềng cho hai người ấy .
Mở vừa rồi thì mấy người đứng trên xe đó , có một người lấy ra một cái đồng la nhỏ , đưa lên trên cao gióng ba tiếng
Thấy bốn phía rần rần áp lại, có một người mặt mũi đen hình dạng cao lớn , ở trần trùi trụi, hai tay cầm cái búa lớn , hét lên một tiếng như sấm nổ, xông lướt vào, đụng ai chém nấy.
Xông vào tới đó quân sĩ cản trở mà cản không nổi .

Tri phủ thấy vậy giục ngựa chạy mất. Còn bọn ăn mày thì mỗi người đều rút đao vắn trong bị ra chém giết quân sĩ , bọn bán thuốc dán thì hươi hèo mà đập tã đập hữu , bọn khiêng gánh thì hươi đòn gánh đánh Bắc dẹp Nam. Đánh thôi quân sĩ đứa thì bị chết, đứa thì bị vít, còn bao nhiêu đều vỡ chạy tứ tán hết.
Mấy người đứng trên xe thì có hai người nhãy xuống, một người cõng Tống Giang, một người cõng Đái Tôn mà chạy, còn một người kia, người thì cầm cung bắn , người thì vác đá liệng , quân sĩ bị chết vô số.

Nguyên mấy người thương khách là : Triệu Cái, Huê Vinh , Huỳnh Tín , Lữ Phương và Quách Thạnh ; mấy người bán thuốc là : Yên Thuận , Lưu Đường , Đổ Thiên và Tống Vạn ; mấy người khiêng gánh là : Châu Quí , Vương Anh , Trịnh Thiên Thọ và Thạch Dỏng , còn mấy người ăn mày là : Nguyễn Tiểu Nhị , Nguyễn Tiểu Ngũ , Nguyễn Tiểu Thất và Bạch Thắng , cọng hết là mười bảy người đầu lảnh nơi Lương Sơn Bạc đi với một trăm lâu la , giả dạng như vậy đặng tới cướp pháp trường.)

Khi ấy bọn Lương Sơn Bạc thấy một người cao lớn, mặt đen thui , hai tay cầm búa, chém giết quan binh vô số , không ai biết mặt , cứ khen là người đệ nhứt công lao.
Triệu Cái ngẫm nghĩ giây lâu nhớ lại lời Đái Tôn có nói Hắc Triền Phong ,

tuy là người lổ mảng , song có lòng thương mến Tống Giang lắm, bèn kên lớn rằng :
- Bớ tráng sĩ trước kia, ngươi có phải là Hắc Triền Phong chăng ?
Kêu đôi ba tiếng song người ấy không nghe, cứ việc xông tới chém giết quân sĩ hoài, Triệu Cái thấy vậy khiến hai tên lâu la cõng Tống Giang và Đái Tôn thẻo khít sau lưng Lý Quì .

Lúc ấy tại ngả tư , bất kỳ quan quân, bất kỳ bá tánh, hễ gặp Lý Quì cũng như gặp hung thần.
Lý Quì hua tay chém giết đến nổi thây nằm đầy đất , máu chảy thành mương , chết thôi chẳng biết bao nhiêu mà kể !
Bọn Lương Sơn Bạc bỏ hết xe cộ và đồ khiêng gánh chạy theo Lý Quì .
Chạy vào tới thành thì Huê Vinh , Huỳnh Tín, Lữ Phương và Quách Thạnh trương cung bắn, quan quân không dám lại gần.
Lý Quì chạy đến mé sông thấy vấy máu đầy mình thì lại kiếm người mà giết nữa.
Triệu Cái kêu lớn rằng :
- Bá tánh vô can chẳng nên giết người lắm !
Lý Quì nghe kêu, song cũng cứ việc gặp ai chém nấy, vừa chém vừa đi thẳng ra mé sông, thấy một cái sông rất lớn, không có đường thông nữa .
Triệu Cái cả kinh giậm cẳng kêu trời.
Lý Quì nói rằng :
- Các người đừng sợ, hãy cõng ca ca và miễu đây rồi sẽ hội diện lại với nhau .
Nói rồi bèn đi dựa theo mé sông tới một cái miễu kia .
Triệu Cái xem thấy miễu ấy có một tấm bảng để bốn chữ : Bạch Long thần miễu.
Bèn khiến lâu la cõng Tống Giang và Đái Tôn vào miễu nghỉ ngơi.
Chừng ấy Tống Giang mới mở con mắt ra thấy Triệu Cái và các vị đầu lảnh thì khóc rằng :
- Ca ca ôi ! Có phãi là tôi chiêm bao mà gặp anh em chăng ?
Triệu Cái nói :
-Tại hiền đệ không chịu ở lại Lương Sơn Bạc, cho nên mới chịu cái khổ sỡ nầy ; nay cứu đặng hiền đệ đây, là cũng nhờ có người cao lớn mặt đen đó.
Vậy chớ người ấy là ai, sao lại liều thác mà cứu hiền đệ như vậy ?
Tống Giang nói :
- Người ấy là Hắc Triền Phong Lý Quì đó. Va lãnh chức coi sóc trong khám , thì bấy lâu va cũng muốn thả tôi ra hoài, song tôi sợ chạy không khỏi, cho nên không chịu đi.
Triệu Cái nói :

- Ít ai can đảm như vậy !

Huê Vinh khiến lâu la lấy y phục ra cho Tống Giang và Đái Tôn thay , rồi ngồi vây lại trò chuyện cùng nhau.
Tống Giang khiến Lý Quì bỏ búa mà thi lễ cùng Triệu Cái.
Lý Quì nghe nói, bỏ búa quì xuống nói rằng :
- Xin đại ca miễn chấp cho Thiết Ngưu, vì Thiết Ngưu chưa biết !
Rồi lại đứng dậy thi lễ cũng mấy vị đầu lảnh, chừng ấy Lý Quì nhìn lại mới biết Châu Quí là người đồng hương thì hai người mừng rỡ lắm.
Giây lâu Huê Vinh thương nghị rằng :
- Ở đây trước mặt thì có sông lớn chẳng có thuyền bè chi hết, nếu quan binh rượt theo thì chúng ta nghinh địch sao nổi , muốn chạy cũng không ngả thông, chi bằng cứ theo Lý đại ca đi tới chổ khác.
Lý Quì nói :
- Đừng có sợ , nghĩ ngơi trong giây lát rồi sẽ kéo riệt vào thành giết phứt thằng Thái Cửu đi, thì mọi việc đều êm.
Đái Tôn nói :
- Hiền đệ đừng lổ mảng như vậy. Vả chăng tại thành Giang châu, có đặng bảy ngàn nhơn mã, bọn ta đây thì không có mấy người, nếu nóng nảy làm như lời em, ắt là phải thất.
Nguyễn Tiểu Thất nói :
- Xa xa có ba chiếc thuyền đương chèo giữa sông kia kìa, để ba anh em tôi lội ra đó đoạt thuyền ấy đặng chở liệt vị huynh đệ nên chăng?
Triệu Cái nói :
- Kế ấy rất hay.
Ba anh em họ Nguyễn cởi hết quần đến, mọi người đều cầm một cây đao nhọn nhảy xuống sông, thấy có ba chiếc thuyền đương chạy buồm. Mỗi chiếc có chừng mươi mấy người, mỗi người đều cầm binh khí.
Bọn Lương Sơn Bạc thấy vậy thì có lòng lo cho ba anh em họ Nguyễn cự không lại .
Tống Giang nói:
- Nếu vậy thì mạng tôi hãy còn gian nan lắm .
Bèn chạy ra trước miễu mà xem, thì thấy trước mủi thuyền ấy có một người cao lớn ngồi tréo ngoải , trong tay có cầm một cây ngủ cổ xoa, xem lại người ấy là Trương Thuận .
Tống Giang lật đật tay ngoắt , miệng kêu rằng :
- Bớ hiền đệ, ghé lại cứu ta với !
Trương Thuận ngó liền biết là Tống Giang thì la lớn rằng :
- May dữ a, may dữ a !
Bèn khiến nới lèo, quay thuyền ghé lại.

Ba anh em họ Nguyễn thấy vậy cũng quày trở vô.
Trương Thuận và mấy người dưới thuyền đều bước lên bờ mà vào miễu, chiếc thuyền kia thì Trương Hoành đi với Mục Hoàng, Mục Xuân, Tiết Vĩnh và mấy tên gia đinh lên bờ .
Còn chiếc thuyền khác nữa Lý Tuấn đi với Lý Lớp, Đổng Oai, Đổng Mảnh và mấy người bán muối lậu cũng nhảy lên bờ mà vào miễu .

Hồi 40
Tống Giang phá đặng Vô Vi quán
Trương Thuận bắt sống Huỳnh Văn Bĩnh

Trương Thuận thấy Tống Giang thì mừng rỡ không biết là dường nào , bèn quì lạy và khóc rằng :
- Từ ngày ca ca bị bắt thì tôi ngồi đứng không an , song cũng vô kế khả thi cứ ra vào than thỡ hoài . Kế nghe Đái viện trưởng và Lý đại ca bị bắt nữa, thì tôi lại càng rầu rĩ nhiều hơn nữa, mới nghĩ một kế đi kiếm anh tôi mà tỏ thuật chuyện ấy, anh tôi mới dắt tới nhà Mục thái công, qui tựu mấy người bạn hữu này, quyết lòng kéo tới Giang châu, phá ngục mà cứu huynh trưởng, chẳng dè nay huynh trưởng đã nhờ có mấy vị nầy cứu khỏi rồi, thì cũng là đại hạnh, vậy chớ ở đây vị nào là Triệu Thiên Vương ?
Tống Giang chỉ Triệu Cái nói rằng :
- Người nầy là Triệu Cái đây .
Mọi người thi lễ cùng nhau rồi mới kể tên họ ra, bọn Trương Thuận đặng chín người , bọn Triệu Cái đặng mười bảy người ; Tống Giang , Đái Tôn và Lý Quì nữa là hai mươi chín người đều tụ hội nơi Bạch Long miễu vì vậy nên đời sau gọi là Bạch Long miễu tiểu tụ hội .
Khi hai mươi chín người hảo hớn còn đương trò chuyện cùng nhau, thì có lâu la chạy vào báo rằng :
- Quan binh trong thành Giang châu phất cờ giống trống rượt theo, bây giờ đi cũng đã gần tới .
Lý Quì nghe nói hét lên một tiếng hai tay cầm búa chạy tuốt ra cữa miễu .

Triệu Cái thấy vậy thì đem lòng lo sợ cho Lý Quì quả bất địch chúng, cho nên ý muốn sai mấy vị hảo hớn chạy theo trợ chiến , song chưa kịp nói ra, thì mấy vị hảo hớn đã giựt lấy binh khí, chạy ra cự địch, còn Lưu Đường và Châu Quí thì bảo hộ Tống Giang và Đái Tôn xuống thuyền .

Lý Tuấn, Trương Thuận và ba anh em họ Nguyễn lo sắp đặt buồm lấy chèo bơi sẳn mà dự phòng, rồi lại lên mé sông đứng xem, thấy quan quân ước đặng năm bảy ngàn, những người đi trước điều mặc khôi giáp, mang cung tên , cầm trường thương ; lại có quân theo sau ủng hộ , phất cờ nổi trống la ó om sòm kéo tới ; còn bên này Lý Quì thì hai tay xách hai cái búa, ở trần trùi trụi chạy xông ra đánh ; lại có Huê Vinh, Huỳnh Tín, Lữ Phương và Quách Thạnh theo sau ủng hộ.

Huê Vinh thấy quân mã trước mặt đều dừng thương lại, thì e Lý Quì bị vây, bèn rút tên bắn một mủi, trúng nhằm lên quân kỵ nhào xuống ngựa, làm cho bọn binh kỵ ấy kinh hải giục ngựa chạy tứ tán hết. Tên quân kỵ ấy làm cho quân bộ phải kinh hải chạy hết phân nữa.
Các vị hảo hớn nhơn thế ấy xông tới chém giết ; giết thôi máu chảy lai láng, thây nằm lỉnh nghĩnh, rượt riết cho đến bên thành, quan quân trên thành nhứt diện lăn cây quăng đá xuống, nhứt diện hối đóng cửa thành lại, tới ba ngày cũng chẳng dám ra.
Các vị hảo hớn thấy vậy kéo nhau trở về Bạch long miếu, đặng có xuống thuyền kéo buồm mà đi.
Lúc ấy nhờ có ba chiếc thuyền lớn mới chở hết bọn Lương Sơn Bạc.
Về đến nhà Mục thái công, thì Mục Hoàng mời mấy vị hảo hớn lên nhà.
Mục thái công lật đật bước ra nghinh tiếp.
Mấy vị hảo hớn vào nhà mời ngồi rồi, Thái công nói :
- Liệt vị thức đêm thức hôm coi đã mệt mỏi, vậy mời lại nhà khách đặng an dưỡng tinh thần, rồi thương nghị việc ấy.
Mấy vị anh hùng nghe theo, bèn ra nhà khách nghỉ ngơi và sửa sang khí giái .

Ngày ấy Mục Hoàng khiến gia đinh làm thịt dê, gà vịt dọn một tiệc rất lớn thết đải các vị đầu lảnh.
Trong khi ăn uống, đàm đạo cùng nhau càng lâu thì tình nghĩa lại càng thêm mặn.
Triệu Cái nói :
- Nếu không có liệt vị đem thuyền đến cho ,thì bọn tôi đã sa vào chốn ly tiết rồi.
Tống Giang đứng dậy nói cùng mấy vị hảo hớn rằng :
- Nếu tôi không có liệt vị cứu giúp, thì tôi và Đái viện trưởng đều bị thác về việc phí mạng, ơn nghĩa của liệt vị như vậy, ví bằng non biển, biết chừng nào cho tôi báo đáp đặng. Bây giờ xin các vị hảo hớn ráng sức trừ cho đặng thằng Huỳnh Văn Bĩnh ở tại Vô Vi quán. Thằng ấy với tôi thiệt là vô cùng chi bận, nếu trừ không đặng thì chắc là tôi ăn ngủ không an , xin liệt vị liệu định thế nào ?
Triệu Cái nói :
- Vả chăng việc ta đánh cướp trại là lấy xuất kỳ bất ý, công kỳ vô bị , nên làm một lần mà chẳng nên hai, bây giờ chúng nó đã đề phòng rồi, lẻ nào lại còn làm nữa đặng , chi bằng trở về sơn trại , kéo rốc binh mã trên ấy, lại có Ngô Học Cứu , Công Tôn Thắng, Lâm Xung và Tần Minh thì tính việc báo thù mới đặng.
Tống Giang nói :

- Nếu nấy chúng ta về núi , e sau không đặng cơ hội nầy , một là đường xa xuôi, xuống đây không dễ gì , hai là từ rày quan viên nơi Giang châu, ắt có thân báo với Triều đình, tư tờ cho các nơi, cứ việc cẩn thủ, chừng ấy khó tính lắm. Bây giờ đây thiệt là cơ hội rất tốt chẳng nên bỏ qua.
Huê Vinh nói :
- Lời ca ca nó cũng phải , nhưng bây giờ không ai thuộc đường thuộc nẻo, không biết địa lý thế nào, thì cũng khó lắm, phải có một người vào thành thám thính hư thiệt và xem đường sá cho nào ra đặng, chổ nào vô đặng , lại phải dò cho biết Huỳnh Văn Bĩnh ở tại chổ nào rồi chúng ta sẽ kéo tới cướp chổ đó.
Tiết Vĩnh đứng dậy nói rằng :
- Tôi đã lưu lạc nhiều nơi, chổ Vô Vi quán đó tôi cũng quen biết, tôi xin lãnh mạng đến đó thám thính cho.
Tống Giang nói :
- Nếu có hiền đệ ra đi thì việc lớn ắt là xong đặng.
Tiết Vĩnh từ giả các vị hảo hớn ra đi .
Còn Tống Giang và các vị đầu lảnh ở tại nhà Mục công mà thương nghị mưu kế, sửa sang binh khí, dọn dẹp thuyền bè, đặng có thẳng tới Vô Vi quán.
Tiết Vỉnh đi vài ngày mới trở lại, và có đem về một người ra mắt Tống Giang.
Tống Giang hỏi Tiết Vĩnh rằng :
- Vị tráng sĩ nầy là ai ?
Tiết Vỉnh nói :
- Người này họ Hầu tên Kiện quê ở Đông Đô làm nghề thợ may khéo lắm , khi trước có học với tôi, cho nên võ nghệ tinh thông , thiên hạ thấy va da đen , mình ốm mà lẹ làng như vậy thì gọi va là Thông Túy Viên, bây giờ đương ở tại nhà Huỳnh Văn Bĩnh nơi thành Vô Vi quán mà làm ăn . Tôi mới gặp va, cho nên mời va lên đây cho ca ca hỏi thăm.
Tống Giang cả mừng, bèn mời Hầu Kiện ngồi lại mà đàm đạo. Người ấy vốn cũng là một vì sao địa sát cho nn hễ gặp nhau thì thinh khí tương đầu .
Tống Giang hỏi rỏ tin tức Giang châu , đường sá thành Vô Vi quán, thì Tiết Vỉnh đáp rằng :
- Hôm nay Thái cửu Tri phũ kéo hết quan quân và bá tánh bị giết trong trận thì có dư năm trăm người, còn những kẻ bị thương không biết bao nhiêu , bây giờ nó đương làm tờ biểu chương thân tấu với Triều đình, còn trong thành hễ xế qua thì đà khép cửa lại đặng tra hỏi những kẻ ra vô rất nhặt. Nguyên việc ca ca bị hại đó không phải tại nơi Thái cửu Tri phủ, thiệt là tại thằng Huỳnh Văn Bĩnh kiếm điều bươi móc và xúi giục Thái cửu Tri phủ đã năm bảy phen , khiến làm hại ca ca như vậy, bây giờ bị cướp pháp trường,

trong thành bối rối, ngày đêm ngăn ngừa rất ngặt. Tôi lại có đi thám thính thành Vô Vi quán vừa gặp người nầy ra tiệm ăn cơm , tôi mới hỏi hết căn do, cho nên rỏ biết đích xác.
Tống Giang hỏi :
- Cứ gì Hầu huynh lại biết hết như vậy ?
Hầu Kiện nói:
-Thuở nhỏ tôi có học tập võ nghệ thì cũng nhờ có Tiết sư phụ chỉ bảo, ơn ấy tôi không dám quên . Mới đây Huỳnh thông phán sai người kêu tôi đến nhà, đặng có lãnh đồ y phục về may , lại gặp thày tôi giở chuyện nhơn huynh ra nói, thì tôi cũng có lòng mừng vì bấy lâu lòng tôi cũng muốn ra mắt nhơn huynh, song chưa gặp dịp , lâi thấy thầy tôi muốn biết việc ấy thì tôi thuật rỏ nguồn cơn : Nguyên Huỳnh Văn Bĩnh có một người anh ruột tên là Huỳnh Văn Dục, từ bé đến lớn giử việc làm lành, tu kiều bồi lộ, đúc Phật chép kinh, làm đoan làm phước, giúp kẻ nhiêng nghèo, nhơn dân trong thành Vô Vi quán đều gọi là Huỳnh diện phật (Phật mặt vàng). Còn Huỳnh Văn Bĩnh, từ khi làm chức Thông phán, thì cứ giử tánh dua mị người trên, hiếp đáp kẻ dưới, cậy quyền ỷ thế, chẳng kể dân hèn , cho nên thiên hạ gọi là Huỳnh phong thích (kim của ong vàng).
Anh em hai người ấy, một người lành , một người dữ , tánh khác nhau, cho nên ở riêng một người một nơi , song cũng thuộc về một đường, Huỳnh Văn Bĩnh thì ở day mặt nơi phía Bắc môn. Còn Huỳnh Văn Dục thì ở gần đường lớn. Tôi thường tới lui nhà Huỳnh Văn Bĩnh lắm ; cho nên hôm trước tôi có nghe và thuật chuyện lại với Huỳnh Văn Dục rằng : Nếu không có tôi thì Thái cửu Tri phủ đã mắc mưu bọn ấy rồi, bây giờ tôi khiến chém rồi sẽ tâu. Huỳnh Văn Dục nghe vậy, chờ cho Huỳnh Văn Bĩnh lui ra thì mắng rằng : Thằng độc ác cứ giử thói toan mưu lập kế hại người hoài , nếu có lẽ trời báo ứng thì nó ắt không khỏi mang họa. Đến chừng Huỳnh Văn Bĩnh nghe việc cướp pháp trường thì va lo sợ, cho nên va đã đến thăm Thái cửu Tri phủ mà toan mưu kế, bây giờ hảy còn chưa về.
Tống Giang hỏi :
- Từ nhà Huỳnh Văn Bĩnh tới nhà Huỳnh Văn Dục chừng bao xa ?
Hầu Kiện nói :
- Cách có một cái vườn rau ở giửa mà thôi.
Tống Giang nói :
- Thiệt là trời khiến cho ta trả đặng thù này, cho nên mới xui cho có người mách bảo. Tuy vậy cũng phải nhờ liệt vị huynh đệ đồng tâm hiệp lực giúp tôi một phen.
Mấy vị hảo hớn đều nói :
- Chúng tôi đều nguyện liều thác, lướt tới trong chốn trọng địa, đặng một là trừ loài gian ác, hai là báo thù cho ca ca.

Tống Giang nói :
- Tôi lại còn xin một điều , vã chăng gian ác là một mình Huỳnh Văn Bĩnh mà thôi, còn anh nó là Huỳnh Văn Dục và bá tánh trong thành Vô Vi quán thảy đều vô can. Xin đừng làm hại tánh mạng chúng nó mà bị thiên hạ mang là bất nhơn , lại xin anh em mà đến trong thành thì đừng xâm phạm của ai chút mảy lông nào , tôi có một kế, vậy xin anh em hết lòng tương trợ.
Các vị hảo hớn đều nói :
- Chúng tôi đều nguyện vâng lời chỉ giáo .
Tống Giang nói :
- Xin phiền cùng Mục thái công sắm cho tôi tám chín chục cái bao bố, một trăm bó lau, năm chiếc thuyền lớn , hai chiếc thuyền nhỏ, lại thêm hai chiếc thuyền của Trương Thuận và Lý Tuấn đây. Hai chiếc thuyền nhỏ thì để cho Trương Hoành và Lý Tuấn giử . Đổng Oai , ba anh em họ Nguyễn và mấy người lội giỏi, thì ở giử năm chiếc thuyền lớn ấy.
Mục Hoàng nói :
- Trong thả tột lây bao bố , lau khô, dầu chai đều có sắm đũ , còn gia đinh trong nhà thì đứa nào cũng biết lội hết, thiệt rất tiện cho đại ca lập kế.
Tống Giang nói với Hầu Kiện rằng:
- Xin hãy dắt Tiết Vĩnh và Bạch Thắng vào thành Vô Vi quán mà trốn tại đó, chờ đến đêm mai , trong lúc canh ba, hễ nghe ngoài cửa có bầy bồ câu mang lục lạc bay ngang qua đó thì khiến Bạch Thắng lên thành mà tiếp ứng. Khi ấy phải cặm cây cờ bằng lụa trắng tại nhà Huỳnh Văn Bĩnh làm hiệu, đặng cho khỏi lầm , khỏi phá nhơn dân.
Lại khiến Thạch Dỏng và Đổ Thiên rằng :
- Hai người phải giả làm ăn mày vào ở gần lối cửa thành, hễ thấy hỏa hiệu thì phải ra tay giết quân giữ cửa thành ấy .
Lại khiến Lý Tuấn và Trương Thuận rằng :
- Hai người cứ tuần du nơi mé sông đặng tiếp ứng .
Sai cắt xong rồi, Tiết Vĩnh, Hầu Kiện và Bạch Thắng từ giã đi trước, còn Thạch Dỏng và Đỗ Thiên giả dạng ăn mày mình giắt đao vắn rồi cũng từ giả ra đi.
Tống Giang lại khiến tiểu lâu la xúc cát cho đầy bao bố, tom góp mấy bó lau khô và dầu chai mà khiêng xuống thuyền, chờ cho hạn kỳ vừa đến thì các vị hảo hớn đều xuống thuyền mà ra đi.
Khi ấy Triệu Cái, Tống Giang và Huê Vinh ngồi thuyền của Đổng Oai ; Yên Thuận, Vương Hoài Hỗ, Trịnh Thiên Thọ ngồi thuyền của Trương Hoành ; Đái Tôn , Lưu Đường , Huỳnh Tín ngồi thuyền Nguyễn Tiểu Nhị ; Lữ Phương, Quách Thạnh, Lý Lập ngồi thuyền của Nguyễn Tiểu Ngũ ; Mục Hoàng, Mục Xuân, Lý Quì ngồi thuyền của Nguyễn Tiểu Thất ; duy để Châu Quí , Tống Vạn ở nhà Mục thái công thám thính tin tức bên Giang châu.

Trước hết khiến Đổng Mảnh chèo một chiếc thuyền câu đi trước mà dò đường ; còn lâu la mạnh mẻ thì đều núp trong khoang , khiến thủy thủ trong nhà nội đêm ấy chèo thuyền thẳng chỉ qua thành Vô Vi quán.

Lúc ấy nhằm hết tháng bảy, trăng trong gió mát, vừa qua canh một, thì thuyền đã đến thành Vô vị quán, đậu thuyền vừa yên thì có Đổng Mảnh trở lại báo rằng :
- Trong thành bình yên chẳng hay điều chi hết .
Tống Giang khiến thủ hạ đem những bao cát , lau khô mà chất lên bờ .
Qua đến canh hai , Tống Giang khiến lâu la vác những bao cát ấy lén đến bên thành, chất một đống cao bằng mặt thành, còn các vị hảo hớn thì đều cầm binh khí chờ sẵn , duy để Trương Hoành, ba anh em họ nguyễn và hai anh em họ Đổng, ở lại giữ thuyền đặng tiếp ứng, kỳ dư các vị hảo hớn thảy đều thẳng qua Vô Vi quán.

Đi còn nữa dặm mới tới, thì Tống Giang khiến thả bồ câu có mang lục lạc đặng có bay thẳng vô thành thông tin cho bọn Bạch Thắng.
Giây phút liền thấy trên thành dựng một cây cờ trắng, có bóng phất phơ, Tống Giang kêu những lâu la lại nói rằng :
- Chúng bây phải gánh lau khô và dầu chai, noi theo mấy bao cát ấy leo lên thành mà kiếm Bạch Thắng.
Lâu la vâng lời, lên vừa đến thành thì gặp Bạch Thắng ở đó chờ, kế bọn hảo hớn đều tới .
Bạch Thắng chĩ nhà Huỳnh Văn Bĩnh cho bọn hảo hớn biết.
Tống Giang hỏi Bạch Thắng rằng :
- Tiết Vĩnh và Hầu Kiện hãy còn ở đâu ?
Bạch Thắng nói :
- Hai người ấy đã vào nhà Huỳnh Văn Bĩnh rồi, bây giờ mọi việc đều xong hết, duy chờ ca ca đến mà thôi.
Tống Giang hỏi :
- Ngươi có gặp Thạch Dỏng và Đỗ Thiên chăng?
Bạch Thắng nói:
- Hai người ấy đều ở nơi cửa thành mà chờ.
Tống Giang nghe nói dắt bọn hảo hớn ấy thẳng tới trước cửa Huỳnh Văn Bĩnh, thì thấy Hầu Kiện đương núp ngoài thềm .
Tống Giang kêu lại nói nhỏ rằng :
- Ngươi phải mở cửa vườn rau, đặng cho bọn lâu la đem lau khô và dầu chai giấu vào trong ấy , rồi nhứt diện khiến Tiết Vĩnh kiếm lửa đem tới mà đốt dầu khô ấy ; nhứt diện ngươi vào kêu cửa Huỳnh Văn Bĩnh mà nói :

-Nhà của đại quan nhơn bị cháy rồi, xin mở cửa đặng gỡi những rương đồ. Khi nó mở cửa, ắt là mạng nó không còn.
Hầu Kiện làm y theo lời ấy.

Rồi đó Tống Giang khiến mấy vị hảo hớn đi tản ra núp bốn phía.
Hầu Kiện mở cửa vườn rau cho bọn lâu la gánh lau khô và dầu chai vào đó.
Kế Tiết Vĩnh đem lửa đến đốt.
Còn Hầu Kiện thì chạy ra gỏ cửa Huỳnh Văn Bĩnh nói rằng :
- Nhà đại quan nhơn bị cháy, xin mỡ cửa đặng cho gởi những rương đồ .
Trong nhà nghe nói như vậy thì lật đật mỡ cửa ra .
Tống Giang, Triệu Cái thấy mỡ cửa thì la lên mà xông thẳng vào nhà, gặp ai chém nấy, trong nhà lớn bé hơn năm mươi người thảy đều giết hết, nhưng tìm kiếm không đặng Huỳnh Văn Bĩnh.
Các vị hảo hớn búa rương phá tủ lấy hết những vàng bạc của Huỳnh Văn Bĩnh đã thâu góp của dân bấy lâu.
Lấy rồi kéo nhau chạy thẳng lên thành.

Nói về Thạch Dỏng và Đổ Thiên trông thấy ngọn lữa thì rút dao mà chém quân giử cửa. Chém vừa rồi, thấy bá tánh kêu nhau vác gàu xách ống trụt đi chửa lửa.
Thạch Dỏng hét lớn rằng :
- Bọn bá tánh đừng có lộn xộn mà chết , chúng tôi là bọn Lương Sơn Bạc tới đây hơn vài ngàn, quyết giết cả nhà Huỳnh Văn Bĩnh đặng báo cừu cho Tống Giang và Đái Tôn chớ không phải là hỏa hoạn, và cũng không phải cướp phá các ngươi là người vô can đâu . Vì vậy, ai về nhà nấy đóng cửa ngủ, chẳng nên lộn xộn mà bị chúng ta giết lầm.
Bá tánh có kẻ không tin, dừng chơn xem, thấy Lý Quì xách búa chạy tới la hét om sòm, thì mới kêu nhau bỏ gàu mà chạy.
Còn nơi phía sau, mấy tên quân giử cửa thảy đều chạy đến chữa lửa, cũng bị Huê Vinh giương cung bắn người chạy đầu chết tốt.
Còn Lý Quì đón bọn ấy hét lớn rằng :
- Ai muốn chết thì mới đi chửa lửa.
Bọn quân ấy thấy người chạy đầu bị bắn, hai là sợ oai Lý Quì, cho nên rùng rùng chạy lui trở lại.
Khi ấy Tiết Vĩnh nổi lửa đốt hết ba cái nhà của Huỳnh Văn Bĩnh.
Lý Quì chặt phá của thành hư hết một cạnh cửa ; lại có ba anh em họ Nguyễn đều đến tiếp ứng , gom lại một chổ mà chạy thẳng xuống thuyền.

Trong thành Vô Vi quán ai nấy đều nghe việc Lương Sơn Bạc cướp pháp tràng, đánh phá Giang châu, thì đã kinh hồn vỡ mật, đến nay lại gặp việc nầy

thì mạnh ai nấy trốn.
Còn Tống Giang tuy đã đốt nhà, nhưng chưa giết đặng Huỳnh Văn Bĩnh thì lòng còn chưa cam , song cũng không biết ở đâu mà kiếm, cho nên mới tính xuống thuyền về nhà Mục Hoàng.

Nói về trong thành Giang châu thấy nơi thành Vô Vi quán lửa cháy bừng trời thì quân sĩ vào báo với Thái cửu Tri phủ .
Lúc ấy Huỳnh Văn Bĩnh còn đương nghị việc với Tri phủ.
Nghe quân báo như vậy thì thưa với Tri phủ rằng :
- Thế này tôi phải trở về Vô Vi quán mới đặng.
Tri phủ nghe nói cũng lật đật hối quân mở cửa thành dọn quan thuyền đưa Huỳnh Văn Bĩnh về.
Đi dọc đàng Huỳnh Văn Bĩnh leo lên mui xem, thấy ngọn lửa càng lâu càng cao thì trong lòng bối rối, tên đà công lại thưa rằng :
- Lửa ấy cháy tại Bắc môn.
Huỳnh Văn Bĩnh lại càng lo sợ hơn nữa, hối bọn thủy thủ chèo cho mau.

Đi đặng vài khúc sông thì thấy một chiếc thuyền nhỏ chèo tới, lại có một chiếc thuyền nữa ở trong mé chèo ra, nhắm ngay quan thuyền mà đụng, bọn thủy thủ nổi giận hét rằng :
- Thuyền của ai mà ngang tàng lắm vậy ?
Nói vừa dứt lời thì thấy có một người cao lớn ở trong mui thuyền nhảy ra, tay cầm câu liêm móc thuyền lại và nói rằng :
- Chúng tôi ở Vô Vi quán muốn qua Giang châu báo việc hỏa hoạn.
Huỳnh Văn Bĩnh nghe nói, lật đật lên tiếng hỏi rằng :
- Lữa ấy cháy tại cửa nào ?
Người cao lớn ấy nói :
- Cháy lại nhà Huỳnh Thông phán, lại bọn Lương Sơn Bạc đã giết hết gia quyến cướp hết của cải rồi, bây giờ nhà đương còn cháy !
Huỳnh Văn Bĩnh nghe nói thì kêu trời liên thinh.
Người cao lớn nhảy qua quan thuyền, Huỳnh Văn Bĩnh là người sáng ý , lật đật chạy ra sau lái nhảy xuống sông, lại có một chiếc thuyền chèo vừa tới, người trên thuyền ấy cũng nhảy xuống sông nắm đầu Huỳnh Văn Bĩnh đem lên quan thuyền mà trói lại .
(Nguyên người bắt Huỳnh Văn Bĩnh đó là Trương Thuận, còn người cần câu liêm móc thuyền lại là Lý Tuấn).
Lúc ấy bọn thủy thủ cứ việc lạy lục xin tha .
Ly Tuấn nói :
- Ta chẳng giết các ngươi đâu , cứ bắt Huỳnh Văn Bĩnh mà thôi . Ấy vậy các ngươi phải về nói với Thái cửu Tri phủ rằng :

- Chúng ta là bọn Lương Sơn Bạc, bây giờ còn gởi đầu nó lại đó , chẳng bao lâu ta sẽ tới lấy .
Bọn thủy thủ run rẩy lập cập thưa rằng :
- Chúng tôi xin vâng lời .

Rồi đó Lý Tuấn và Trương Thuận xách cổ Huỳnh Văn Bĩnh đem qua thuyền mình, chèo thẳng về nhà Mục Hoằng.
Vừa ghé lại bến thì thấy bọn hão hớn ấy đường đi trên bờ, bèn kêu lại nói rằng :
- Đã bắt đặng thằng Huỳnh Văn Bĩnh rồi đây !
Tống Giang và bọn hảo hớn thấy vậy đều mừng rỡ thúc hối dẫn lên xem.
Lý Tuấn và Trương Thuận dắt Huỳnh Văn Bĩnh lên bờ , vầy đoàn kéo thẳng vô nhà Mục Hoằng .
Mục thái công, Châu Quí và Tống Vạn tiếp rước vào nhà, hỏi thăm sự tích xong rồi, Tống Giang khiến cởi hết y phục của Huỳnh Văn Bĩnh, treo nó lên cây dương nơi trước cửa, lại khiến đem rượu ra đó mời mấy anh em vầy lại mà uống rượu .
Trong khi ăn uống , Tống Giang kêu tên Huỳnh Văn Bĩnh mắng rằng :
- Vã ta với mi không cừu không oán, sao mi lại đem lòng độc ác quyết chí hại ta đến ba bốn phen , lại xúi Thái cửu Tri phủ giết ta cho mau là lý gì vậy ? Mi đã học sách thánh hiền , lẻ thì mi cũng biết chữ nhơn cùng chữ bất nhơn lắm chớ . Vẫn ta chẳng giết cha giết chú mi, sao mi lại nằng nằng gây oán với ta hoài ? Anh ruột mi là người tu nhơn tích đức như vậy, sao ngươi không bắt chước mà làm . Mi có rõ việc quả báo nhản tiền hay chưa ? Nầy, ta nói cho mi rõ , anh mi tuy ở gần mi, nhưng nhà cửa bình yên , chẳng ai dám phá hại hết. Còn mi là đứa dựa quyền hiếp chúng, cho nên thiên hạ đều gọi mi là kim của ong vàng, nói thiệt , lúc nầy ta nguyện ngắt kim ong vàng cho mi coi.
Huỳnh Văn Bĩnh thưa rằng :
- Nay tôi đã biết ăn năn, xin người rộng lượng dung thứ.
Triệu Cái nói :
- Mi để đến đổi nầy mới ăn năn thì cũng vô ích, vì nước đã tới trôn rồi.
Tống Giang day lại hỏi mấy vị hảo hớn rằng :
-Mấy anh em đây có ai chịu ra tay thế cho tôi mà trừ loài gian tặc nầy chăng ?
Nói vừa dứt lời , thấy Lý Quì đứng dậy nói lớn rằng :
- Để tôi ra tay, đặng mổ gan thằng nầy cho các anh uống rượu .
Triệu Cái nói :
- Nói như Lý Quì cũng phải, để mổ gan nó ra uống rượu chơi !
Lý Quì vưng lịnh, tay cầm đao nhọn, bước lại nhìn mặt Huỳnh Văn Bĩnh

cười rằng :
- Bấy lâu mi hay tới hậu đường của Thái cửu Tri phủ nói to nói nhỏ, luận vắn luận dài , bày mưu này kế kia, việc không làm ra có, việc có làm ra không , hại cho thiên hạ chịu điều oan khúc thì đã khoái lòng mi rồi , nay mi chịu thác tại trước mặt anh em ta đây thì chắc là ý mi muốn thác cho mau, nhưng ý ta lại muốn mi chịu đau chịu đớn cho hết sức đã, rồi sẽ chết.
Nói rồi liền cầm đao cắt một miếng thịt nơi bắp vế, rồi đem lại lò lửa, nướng mà uống rượu, cắt miếng nào nướng miếng nấy. Ăn cho hết thịt rồi mới mổ bụng lấy gan và tim, đem lại dâng cho các vị hảo hớn.
Lúc ấy các vị hảo hớn đều mầng rỡ cho Tống Giang đã rữa hờn đặng rồi.
Tống Giang lật đật quì mọp trước mặt các vị hảo hớn, ai nấy thấy vậy thảy đều quì xuống mà rằng :
- Ca ca muốn nói điều chi thì nói, cần gì phải làm như vậy.
Tống Giang nói :
- Vốn tôi là kẻ bất tài, cho nên chí quyết thân giao với thiên hạ anh hùng lắm . Tuy vậy tài hèn sức mọn của tôi thiên hạ đều biết, mà chưa thỏa chí bình sinh đặng . Từ ngày tôi bị phát phối thì cũng nhờ có Triệu huynh và các vị hảo hớn hết lòng cầm cọng, song tôi cũng vâng theo ý cha , không dám ở lại Lương Sơn Bạc. Đến nay mới gặp cơ hội nầy cũng là trời khiến, cho nên đi dọc đường gặp đặng mấy vị hảo hớn, kế bị tôi say sưa gây ra họa lớn , làm cho liên lụy tới Đái viện trưởng, chút nữa thì tánh mạng đã không còn rồi .May nhờ có mấy vị hào kiệt, không sợ hiểm nghèo, xông vào hổ huyệt cứu tôi, rồi lại ráng sức trả thù nữa , vì tôi mà anh em phải cực khổ như vậy thì tôi lỗi biết là bao nhiêu, biết chừng nào đền ơn ấy đặng. Bây giờ các chổ các Châu , Quận đều có thân báo với trào đình , chẳng lẻ tôi còn thối thác điều chi, chắc là phải lên Lương Sơn Bạc mới đặng , song không biết mấy vị hào kiệt ở đây có bằng lòng teo tôi lên đó hay chăng ? Như ai đành theo thì sắm sửa mà đi , còn ai không theo thì cũng không dám ép, song e việc nầy lậu ra ắt là mang lấy họa lớn.
Nói vừa dứt lời, Lý Quì nhảy ra nó lớn rằng :
- Đi hết, đi hết, hễ ai không đi thì tôi cho một búa ắt về chầu Diêm chúa .
Tống Giang nói :
- Ngươi chớ nói ngang như vậy. Việc này tùy ý anh em, ai muốn đi thì đi , không đi thì thôi chẳng nên ép uổng lòng người.
Các vị hào kiệt ấy đều nói :
- Bây giờ đã chém giết quan quân rất nhiều chắc là các nơi đều có thân tấu với trào đình rồi
, chẳng may thì mai sẽ có binh mã đến bắt, nếu không theo ca ca mà đồng sanh đồng tử với nhau, thì biết đi đâu nữa ?
Tống Giang cả mầng, tạ ơn mấy vị hào kiệt ấy .

Ngày ấy Tống Giang sai Châu Quí và Tống Vạn về trước thông tin , còn mình và bọn hảo hớn ấy thì phân nhau đi lần lần từ tốp .
Tốp thứ nhứt : Triệu Cái, Tống Giang, Huê Vinh , Đái Tôn và Lý Quì .
Tốp thứ nhì : Lưu Đường, Đỗ Thiện , Thạch Dỏng, Tiết Vỉnh và Hầu Kiện .
Tốp thứ ba : Lý Tuấn , Lý Lập , Lữ Phương, Quách Thạnh, Đồng Oai và Đồng Mãnh .
Tốp thứ tư : Huỳnh Tín , Trương Thuận, Trương Hoành và ba anh em họ Nguyễn .
Tốp thứ năm : Mục Hoằng, Mục Xuân , Yên Thuận, Vương Hoài Hổ , Trịnh Thiên Thọ và Bạch Thắng .
Cọng hết năm tốp ấy là hai mươi tám vị hảo hớn .
Lại có một bọn lâu la cũng chia ra từ tốp, khiến gánh vàng bạc của cải đi xen lộn trong năm tốp hảo hớn ấy .

Còn Mục Hoằng thì cũng chở chuyên bạc vàng lên xe , hỏi lại gia đinh, như ai muốn đi thì đi, như không muốn đi thì cho tiền bạc khiến ở với chủ khác .
Chở chuyên xong rồi , Mục Hoằng nổi lửa đốt nhà, bõ hết ruộng đất , đề gia quyến, lục tục theo tốp thứ năm thẳng đường lên Lương Sơn Bạc .
Nói về tốp thứ nhứt : Triệu Cái , Tống Giang, Huê Vinh , Đái Tôn và Lý Quì cởi năm con ngựa, điều độ xe cộ đi đặng ba ngày đến một hòn núi, tên là Huỳnh Sơn môn
Tống Giang ngồi trên ngựa nói với Triệu Cái rằng :
- Hòn núi nầy hình thế rất dữ, chắc có bọn lớn ở trên ấy ; vậy phải sai người trở lại, đặng thúc hối bốn tốp đi sau, khiến mau mau tới đây, rồi sẽ đi qua một lượt .
Nói vừa dứt lời thì nghe phía trước có chiêng trống vang dầy .
Tống Giang nói :
- Tôi liệu thiệt là rất đúng. Thôi, đừng có đi nữa , phải ở lại đây chờ tốp sau đến, hiệp sức đánh với lâu la trên núi nầy một trận đã rồi sẻ đi .
Huê Vinh rút cung lấy tên cầm sẳn trên tay ; Triệu Cái và Đái Tôn cũng cầm đao sẳn ; Lý Quì cầm búa mà hờm , Tống Giang cũng cầm binh khi ; năm người đều giục ngựa tới trước.
Thấy nơi chơn núi ấy kéo ra bốn năm trăm lâu la , lại có bốn vị hão hớn đi trước tay cầm binh khí , miệng hét lớn rằng :
- Chúng bây đánh phá Giang châu và Vô vi quán , chém giết quan quân , bá tánh, thâu đoạt tài vật rất nhiều , ta biết chúng bây trở về Lương Sơn Bạc, cho nên bốn anh em ta ở đây chờ đã lâu, nếu chúng bây biết việc, mà để Tống Giang lại đó thì ta nhiêu dung tánh mạng cho .
Tống Giang nghe nói liền xuống ngựa quì mọp nơi đất mà rằng :

- Tôi là Tống Giang đây, ngày nọ bị người hảm hại , chịu tội rất oan , nhờ có hào kiệt bốn phương cứu tôi khỏi thác ; chẳng hay tôi có lỗi chi cùng mấy vị anh hùng , xin lấy lòng nhơn từ dung thứ cho tôi với .
Bốu hảo hớn ấy thấy Tống Giang quì trước mặt mình mà nói bấy nhiêu lời , thì lật đật xuống ngựa , quăng hết binh khí quì lạy Tống Giang mà thưa rằng :
- Bốn anh em tôi nghe Cập Thời Võ Tống Công Minh , ở tại Sơn Đông , thì đem lòng vọng tưởng vô cùng , nhưng chắc rằng trọn đời không thấy ca ca đặng. Mới đây nghe ca ca bị án nơi Giang châu, thì anh em tôi thương nghị với nhau , ý muốn đến đó cướp ngục ; song le nghe tin chưa chắc , cho nên chưa tính nhứt định, bèn sai lâu la thám thính cho rõ , thì lâu la về báo rằng: Đã có mấy vị hảo hán đến cướp pháp trường, cứu ca ca về Yết Dương trấn rồi. Cách vài ngày lại có lâu la về báo rằng : Bọn hảo hớn Lương Sơn Bạc đã cướp đặng Tống Giang song chưa về, còn ở nán lại đó, đốt phá Vô Vi quán , cướp bóc nhà Huỳnh Văn Bĩnh và giết hết cã nhà . Tôi liệu chắc ca ca coi theo đường nầy mà về. Tuy vậy còn e chưa chắc, nên phải gạn hỏi cho rành mà xúc phạm ca ca như vậy , cúi xin miễn chấp . Bây giờ đây tôi đã sắm sẵn lễ mọn thết đải ca ca và liệt vị hảo hớn, xin ca ca ghé lại nhặm lễ ấy và đàm đạo trong giây phút .
Tống Giang cả mầng, đở bốn vị hảo hớn ấy dậy , hỏi tên họ và quê quán . Người thứ nhứt nói :
- Tôi là Âu Bàng gọi là Ma Vân Sí , quê ở Quỳnh châu, làm chức giử đồn nơi sông lớn, vì ghét quan địa phương, cho nên bỏ chức mà lưu lạc vào chốn lục lâm như vầy ; còn người thứ nhì đây là Tương Kỉnh, quê ở Hồ Nam , vốn là học trò thi rớt , cho nên bỏ nghề văn mà qua nghề võ , va đã tinh thông việc bói toán, lại thao lược hết trận đồ , ai nấy đều gọi va là Thần Toán tử ; còn người thứ ba đây tên là Mã Lản , quê ở Kim Lăng, vốn là một tay du thủ, có tài thổi địch hay lắm , lại thêm võ nghệ tinh thông, hễ cầm đại đao vào tay thì trăm người cũng không dám vô , ai nấy đều gọi va là Thiết Địch Tiên ; còn người thứ tư đây, tên là Đào Tôn Vượng , quê ở Quảng châu, vốn là một tay nhà giàu , võ nghệ tinh thông , ai nấy gọi là Cửu Vĩ Qui.
Rồi đó bốn người mời Tống Giang và mấy vị hảo hớn lên núi Huỳnh môn, nhứt diện thúc hối lâu la dọn tiệc thết đải ; nhứt diện khiến xuống núi đón đường mà rước mấy tốp đi sau, rồi cũng dọn tiệc thết đải.
Trong khi ăn tiệc , Tống Giang nói với bốn vị hảo hớn ấy rằng :
- Nay tôi đã phục tùng anh tôi là Triệu Thiên vương đây mà lên Lương Sơn Bạc , không biết bốn vị hảo hớn có bằng lòng làm theo như tôi, bỏ đây lên đó hay chăng ?
Bốn vị hảo hớn ấy đều đáp rằng:

- Nếu nhị vị ca ca đoái tưởng tới anh em tôi thì anh em tôi cũng cầm roi theo hầu.
Tống Giang và Triệu Cái đều mầng mà rằng :
- Nến bốn vị hão hớn chịu theo anh em tôi , xin khiến lâu la lom góp hành lý , đặng có lên đường.
Các vị đầu lảnh đều vui mầng, bèn ở lại sơn trại đó mà an nghĩ một ngày một đêm nữa.

Ngày thứ Tống Giang cũng phân từ tốp như củ, xuống núi mà thẳng tới, còn bốn vị hảo hớn tom góp cũa cải, đốt hết trại sách, dẫn ba trăm lâu la đi về tốp thứ sáu.

Tống Giang gặp bốn người hảo hớn ấy thì có lòng mầng rỡ mà nói với Triệu Cái rằng :
- Tôi lưu lạc giang hồ bấy lâu, cũng bị nhiều việc hiểm nghèo, lại gặp đặng bấy nhiêu hảo hớn như vậy thì cũng vui lòng rồi. Nay tôi lên núi ở với ca ca , thì quyết chí hết lòng hết dạ, thề lòng đồng tử đồng sinh. Hai người và đi vừa đàm đạo cùng nhau phút đà gần tới tiệm Châu Quí.

Còn bốn người hảo hớn ở giử Lương Sơn Bạc là : Ngô Dụng, Công Tôn Thắng, Lâm Xung, Tần Minh cùng hai người mới nhập lõa là Tiêu Nhượng và Kim Đại Kiên.
Mấy người ấy đặng tin Châu Quí và Tống Vạn về báo , thì mỗi ngày đều có sai lâu la chèo thuyền qua tiệm rượu mà nghinh tiếp.
Tống Giang đi tới đó, nghe có tiếng chiêng trống đờn địch, lại thấy bọn Ngô Dụng sáu người ra đó nghinh tiếp vào nhà Tụ nghĩa .

Đến nơi, Triệu Cái đốt một lư hương, thĩnh Tống Giang ngồi nơi giao ỷ thứ nhứt làm chủ trại. Tống Giang từ chối mà rằng :
- Nói như ca ca chẳng là sai lầm. Vả chăng tánh mạng tôi còn sống đây cũng là nhờ có các vị hảo hớn không sợ gươm đao, lướt sông tên đạn, hết lòng giải cứu, nếu không thì đã bỏ thây nơi pháp trường rồi. Còn ca ca làm chủ bấy lâu, lả nào lại nhường lại cho tôi là kẻ bất tài như vậy ? Việc ấy dầu thác tôi cũng không dám vâng chịu.
Triệu Cái nói :
- Sao hiền đệ lại nói như vậy ? Nếu ban đầu không có hiền đệ giải cứu thì tánh mạng chúng ta hết thảy là bảy người đều thác, còn gì mà lên chốn nầy đặng. Vả lại hiền đệ là người có danh ttong thiên hạ, nếu không chịu ngồi bực ấy , thì có ai dám.
Tống Giang nói :

- Luận theo niên kỷ thì ca ca đã lớn hơn tôi mười tuổi , nếu tôi lảnh chức chủ trại ắt là hổ thẹn không cùng. Việc ấy tôi đà tự quyết, xin ca ca chớ nói nhiều.
Triệu Cái nài nỉ đôi ba phen , nhưng Tống Giang cũng không chịu ngồi.
Hai đàng từ nhượng với nhau giây lâu, Triệu Cái túng phải ngồi ghế giao ỹ thứ nhứt. Tống Giang thứ nhì, Ngô Dụng thứ ba, Công Tôn Thắng thứ tư.
Tống Giang nói :
- Đừng phân công lao cao thấp gì hết, nội đây cũng là một bọn anh em với nhau, cứ hễ người củ thì ngồi phía tả , thuộc về chủ vị . Người mới thì ngồi phía hữu, thuộc về khách vị, chờ đến ngày sau lập công nhiều rồi sẽ định đoạt.
Các vị hảo hớn đều khen phải .
- Tôi là Âu Bàng gọi là Ma Vân Sí , quê ở Quỳnh châu, làm chức giử đồn nơi sông lớn, vì ghét quan địa phương, cho nên bỏ chức mà lưu lạc vào chốn lục lâm như vầy ; còn người thứ nhì đây là Tương Kỉnh, quê ở Hồ Nam , vốn là học trò thi rớt , cho nên bỏ nghề văn mà qua nghề võ , va đã tinh thông việc bói toán, lại thao lược hết trận đồ , ai nấy đều gọi va là Thần Toán tử ; còn người thứ ba đây tên là Mã Lản , quê ở Kim Lăng, vốn là một tay du thủ, có tài thổi địch hay lắm , lại thêm võ nghệ tinh thông, hễ cầm đại đao vào tay thì trăm người cũng không dám vô , ai nấy đều gọi va là Thiết Địch Tiên ; còn người thứ tư đây, tên là Đào Tôn Vượng , quê ở Quảng châu, vốn là một tay nhà giàu , võ nghệ tinh thông , ai nấy gọi là Cửu Vĩ Qui.
Rồi đó bốn người mời Tống Giang và mấy vị hảo hớn lên núi Huỳnh môn, nhứt diện thúc hối lâu la dọn tiệc thết đải ; nhứt diện khiến xuống núi đón đường mà rước mấy tốp đi sau, rồi cũng dọn tiệc thết đải.
Trong khi ăn tiệc , Tống Giang nói với bốn vị hảo hớn ấy rằng :
- Nay tôi đã phục tùng anh tôi là Triệu Thiên vương đây mà lên Lương Sơn Bạc , không biết bốn vị hảo hớn có bằng lòng làm theo như tôi, bỏ đây lên đó hay chăng ?
Bốn vị hảo hớn ấy đều đáp rằng:
- Nếu nhị vị ca ca đoái tưởng tới anh em tôi thì anh em tôi cũng cầm roi theo hầu.
Tống Giang và Triệu Cái đều mầng mà rằng :
- Nến bốn vị hão hớn chịu theo anh em tôi , xin khiến lâu la lom góp hành lý , đặng có lên đường.
Các vị đầu lảnh đều vui mầng, bèn ở lại sơn trại đó mà an nghĩ một ngày một đêm nữa.

Ngày thứ Tống Giang cũng phân từ tốp như củ, xuống núi mà thẳng tới, còn

bốn vị hảo hớn tom góp cũa cải, đốt hết trại sách, dẫn ba trăm lâu la đi về tốp thứ sáu.

Tống Giang gặp bốn người hảo hớn ấy thì có lòng mầng rỡ mà nói với Triệu Cái rằng :
- Tôi lưu lạc giang hồ bấy lâu, cũng bị nhiều việc hiểm nghèo, lại gặp đặng bấy nhiêu hảo hớn như vậy thì cũng vui lòng rồi. Nay tôi lên núi ở với ca ca , thì quyết chí hết lòng hết dạ, thề lòng đồng tử đồng sinh. Hai người và đi vừa đàm đạo cùng nhau phút đà gần tới tiệm Châu Quí.

Còn bốn người hảo hớn ở giử Lương Sơn Bạc là : Ngô Dụng, Công Tôn Thắng, Lâm Xung, Tần Minh cùng hai người mới nhập lõa là Tiêu Nhượng và Kim Đại Kiên.
Mấy người ấy đặng tin Châu Quí và Tống Vạn về báo , thì mỗi ngày đều có sai lâu la chèo thuyền qua tiệm rượu mà nghinh tiếp.
Tống Giang đi tới đó, nghe có tiếng chiêng trống đờn địch, lại thấy bọn Ngô Dụng sáu người ra đó nghinh tiếp vào nhà Tụ nghĩa .

Đến nơi, Triệu Cái đốt một lư hương, thĩnh Tống Giang ngồi nơi giao ỷ thứ nhứt làm chủ trại. Tống Giang từ chối mà rằng :
- Nói như ca ca chẳng là sai lầm. Vả chăng tánh mạng tôi còn sống đây cũng là nhờ có các vị hảo hớn không sợ gươm đao, lướt sông tên đạn, hết lòng giải cứu, nếu không thì đã bỏ thây nơi pháp trường rồi. Còn ca ca làm chủ bấy lâu, lả nào lại nhường lại cho tôi là kẻ bất tài như vậy ? Việc ấy dầu thác tôi cũng không dám vâng chịu.
Triệu Cái nói :
- Sao hiền đệ lại nói như vậy ? Nếu ban đầu không có hiền đệ giải cứu thì tánh mạng chúng ta hết thảy là bảy người đều thác, còn gì mà lên chốn nầy đặng. Vả lại hiền đệ là người có danh ttong thiên hạ, nếu không chịu ngồi bực ấy , thì có ai dám.
Tống Giang nói :
- Luận theo niên kỷ thì ca ca đã lớn hơn tôi mười tuổi , nếu tôi lảnh chức chủ trại ắt là hổ thẹn không cùng. Việc ấy tôi đà tự quyết, xin ca ca chớ nói nhiều.
Triệu Cái nài nỉ đôi ba phen , nhưng Tống Giang cũng không chịu ngồi.

Hai đàng từ nhượng với nhau giây lâu, Triệu Cái túng phải ngồi ghế giao ỹ thứ nhứt , Tống Giang thứ nhì, Ngô Dụng thứ ba, Công Tôn Thắng thứ tư.
Tống Giang nói :
- Đừng phân công lao cao thấp gì hết, nội đây cũng là một bọn anh em với

nhau, cứ hễ người củ thì ngồi phía tả , thuộc về chủ vị . Người mới thì ngồi phía hữu, thuộc về khách vị, chờ đến ngày sau lập công nhiều rồi sẽ định đoạt.
Các vị hảo hớn đều khen phải .

Bèn phân ra bên tã thì Lâm Xung, Lưu Đường, Nguyễn Tiểu Nhị, Nguyễn Tiểu Ngủ, Nguyễn Tiểu Thất , Đỗ Thiện, Tống Vạn, Châu Qní và Bạch Thắng ; còn bên phía hữu thì Huê Vinh, Tần Minh, Quỳnh Tín, Đái Tôn, Lý Quì, Lý Tuấn, Mục Hoằng, Trương Hoành, Trương Thuận, Yên Thuận , Lữ Phương , Quách Thạch, Tiêu Nhượng, Vượng Hoài Hổ , Tiết Vĩnh, Kim Đại Tiên , Mục Xuân, Lý Lập, Âu Bàng, Tương Kỉnh, Đồng Oai , Đồng Mảnh, Mã Lân, Thạch Dỏng, Hầu Kiện, Trịnh Thiên Thọ và Đào Tôn Vượng ; cọng hết là bốn mươi người, giống chiêng nổi trống ăn tiệc với nhau.

Tống Giang nói :
- Hôm nọ Tri phủ thuật lời đồng diêu với Huỳnh Văn Bỉnh, thằng Huỳnh Văn Bỉnh bàn câu đồng diêu ấy tại trước mặt Tri phủ rằng : Hao quốc nhơn gia mộc, là chữ Tống; đao binh điếm thủy công là chử Giang ; tung hoành tam thập lục, bá loạn tại Sơn đông , mấy câu ấy ý nói Tống Giang dấy nghĩa tại Sơn Đông ba mươi sáu năm . Vì vậy nó mới bắt tôi mà chém, chẳng dè bể chuyện Đái viện trưởng làm thơ giả, Huỳnh Văn Bỉnh lại thúc hối Tri phủ chém trước đi sau sẽ tâu. Nếu trong lúc ấy không có các vị hảo hớn hết lòng giải cứu thì hồn tôi đã xuống suối vàng rồi !
Lý Quì nhảy ra nói lớn rằng :
- Lấy theo lời đồng diêu đó thì Huỳnh Văn Bĩnh bàn ra muốn hại ca ca cũng phải, còn khi ấy đệ phân thây nó như vậy cũng sướng tay . Bây giờ đây chúng ta chứa đặng lương thảo cũng nhiều, tướng tá binh mã cũng đông , nó nói làm loạn thì ta cũng làm loạn chơi, ấy vậy, Triệu ca ca làm Đại hoàng đế , Tống ca ca làm Tiểu hoàng đế ; Ngô tiên sanh làm Thừa Tướng, Công Tôn đạo sĩ làm Quân Sư, còn bọn chúng tôi làm Tướng quân hết thảy , kéo binh thẳng tới Đông kinh, đoạt phứt ngôi Hoàng đế ấy, đừng ỡ làm chi nơi Lương Sơn Bạc nầy , là xứ khỉ ho cò gáy, chẳng có nam thanh nữ tú , điện các lầu đài chi hết, buồn bực khó chịu lắm.
Đái Tôn lật đật nạt rằng :
- Thiết Ngưu, đừng có nói bậy, nay đã đến đây là chổ phép tắc, chẳng phải như Giang châu đâu mà phòng buông lung, muốn nói thì nói như vậy . Từ nay về sau mỗi việc đều phãi vâng theo hiệu lịnh của nhị vị ca ca đây, nếu còn nói ngang nói ngược thì ắt là trước bị cắt lưỡi, sau bị chém đầu chớ chẳng chơi .

Lý Quì nói :
- Trời đất ôi ! Nếu bị chém đầu rồi thì biết chừng nào mới mọc đầu khác đặng ! Thôi , đừng nói nữa, cứ việc làm thinh cho khỏi bị chém !
Các vị hảo hớn đều cười .
Tống Giang lại nhắc đến chuyện cự địch với quan quân mà rằng :
- Thuở nay tôi nghe việc cự địch với Trào đình thì lấy làm sợ lắm , té ra bây giờ chuyện ấy lại đổ về cho tôi .
Ngô Dụng nói :
- Nếu khi ban đầu nhơn huynh nghe theo lời tôi, ỡ lại chốn nầy , thì chẳng là khỏi gây ra chuyện Giang châu ; tuy vậy, việc ấy cũng là số trời đã định.
Tống Giang hỏi :
- Còn Huỳnh An bây giờ ở đâu kìa ?
Triều Cái nói :

- Lúc ấy cách chừng đôi ba tháng thì nó đau và chết rồi .

Tống Giang than thở chẳng cùng.

Ngày ấy ăn uống no say tới chiều tối mới mản tiệc.

Mãn tiệc rồi, Triệu Cái khiến người dọn nhà cho gia tiểu Mục thái công ở, để gia tài của Huỳnh Văn Bỉnh vào kho và trọng thưởng công lao cho những lâu la có công về việc ấy . Rồi lại lấy cái gói thơ ngày trước giao lại cho Đái Tôn.

Đái Tôn không lấy làm chi, khiến để lại trong kho đặng ngày sau dùng về việc công.

Rồi đó Triệu Cái khiến bọn lâu la ra lạy và ra mắt Lý Tuấn và mấy vị hào kiệt mới nhập lỏa đó.
Từ ấy dọn tiệc ăn uống với nhau luôn luôn.

Qua đến ngày thứ ba , đương khi ăn tiệc thì Tống Giang đứng dậy nói cùng mấy vị hảo hớn rằng:
- Tôi còn một việc lớn nữa , nên xin tỏ cùng liệt vị đặng hay: Nay ý tôi muốn xin phép xuống núi vài ngày, không biết liệt vị có bằng lòng chăng?

Triệu Câu hỏi rằng:
- Hiền đệ ý muốn xuống núi mà đi đâu , xin nói lại cho tôi rõ .
Tống Giang nói:
- Tôi đến đây đã mấy ngày rày, mải yến ẩm vui chơi, không nói tới việc nhà đặng ; lúc nầy chắc là Tri phủ Giang châu thân

tấu với trào đình, tư tờ cho Tri huyện Huy thành khiến bắt gia thuộc tôi rồi chớ chẳng không, như vậy mà không biết cha tôi còn mất thể nào, ý tôi muốn trở về nhà , trước là thăm viếng cha tôi, sau nữa dắt hết gia quyến lên đây, cho khỏi đem lòng lo sợ , chẳng biết trong ý liệt vị bằng lòng cho tôi điều ấy chăng ?
Triệu Cái nói :
- Đó cũng là việc lớn trong nhơn luân, tính như hiền đệ vậy cũng phải. Vả chăng anh em mình ở đây đã đặng an thân, khỏi điều lo sợ, lẻ nào lại để cho cha mẹ anh em ở nhà chịu điều lao khổ sao ? Ngặt vì bây giờ các anh em đã mệt mỏi và binh mã trong trại sắp đặt chưa an. Vậy hiền đệ đình lại ít ngày , đặng kiểm điểm nhơn mã lại, rồi kéo binh tới đó rước lịnh tôn .
Tống Giang nói :
- Nhơn huynh ôi ! Phải chi bình an thì để mấy ngày cũng đặng, song e công văn của Tri phủ Giang châu đã qua tới Tế châu, bắt gia huyến tôi rồi. Vì vậy lòng tôi nóng nảy, muốn tính cho gấp . Bây giờ chẳng nên đem binh mã theo làm chi, để tôi đi lén một mình, về đó hiệp sức với em tôi là Tống Thanh đem cha tôi lên đây, thì mới không ai biết nổi, còn như đem nhiều nhơn mã rần rần rộ rộ chắc là kinh động làng xóm, tiết lậu cơ qnan, lấy làm bất tiện.
Triệu Cái nói :
- Hiền đệ đi đường một mình, chẳng may có điều rủi ro thì ai hay mà giải cứu ?

Tống Giang nói :
- Đạo làm con phải ở như vậy, chẳng may có chết dọc đường thì tôi cũng không lòng oán trách.
Triệu Cái cản trỡ cầm cọng hết sức, song Tống Giang cũng nằng nằng quyết đi.
Khi ấy Tống Giang từ giả các vị hảo hớn, rồi đầu đội nón chiên, tay cầm đoản côn, lưng giắt đoản đao, đi xuống núi .
Các vị hảo hớn đưa Tống Giang qua khỏi Kim Sa na rồi mới trở lại .

Tống Giang qua khỏi sông rồi, noi theo đường đi trước cửa tiệm Châu Quí, thẳng ra đại lộ mà trở về Tống gia thôn.

Hồi 41
Tống Công Minh gặp bà Huyền Nữ
Cập Thời Võ lãnh sách thiên thơ

Ngày kia đi đến địa phận làng Tống gia thôn, thì Tống Giang núp trong rừng rậm, chờ cho trời tối rồi mới về nhà kêu cửa .
Tống Thanh lật đật chạy ra mở cửa, thấy mặt Tống Giang thì nữa mừng nữa sợ mà hỏi rằng :
- Ca ca sao về đây đặng ?
Tống Giang nói :
- Qua lén về đây đặng rước cha và em đi tị nạn .
Tống Thanh nói :
- Từ khi ca ca gây việc nơi Giang châu thì ai nấy đều hay . Bây giờ Tri huyện sai hai người Đô đầu đến đây mỗi ngày , gìn giử phụ thân và tôi chẳng cho nới ra một bước, chờ cho tờ công văn bên Giang châu đến thì sẽ bắt hết cha con mà cầm ngục , đặng có chờ ca ca về mà bắt. Vả lại mỗi ngày mỗi đêm đều có vài trăm quân sĩ tuần theo dọc đàng bắt ca ca nữa. Vậy ca ca phải tính cho gấp , trở về Lương Sơn Bạc cậy mấy vị hảo hớn trên ấy đem binh xuống đây, thì cứu cha và tôi mới đặng .
Tống Giang nghe nói cã kinh , mồ hôi ướt áo, không dám vào nhà , quày quả trở về Lương Sơn Bạc .

Đêm ấy trăng bị mây án, cho nên đường sá mập mờ.
Tống Giang cứ theo đường nhỏ chạy hoài.
Chạy đặng một canh, nghe sau lưng có tiếng la vang .
Tống Giang dừng chơn ngó ngoái lại, thấy một tốp rất đông , kẻ xách hèo, người cầm đuốc, rượt theo và la lớn rằng :
- Tống Giang chớ chạy ! Tống Giang chớ chạy !
Tống Giang vừa chạy vừa trách mình rằng :
- Tại ta không nghe lời Triệu Cái, cho nên mới có họa nầy ! Trời đất ôi ! Xin nhỏ phước xuống cứu tôi với.
Chạy lại ngã ba, Tống Giang noi theo đường tẻ mà chạy đảo .
Giây lâu gió thổi mây tan, bóng trăng tỏ rạng.
Tống Giang ngó lại đường sá, biết rằng mình đi lạc thì lại càng kinh hải hơn nữa.
(Nguyên chổ ấy kêu là Hườn Đạo thôn , đường ấy toàn những núi non khó đi lắm).

Tống Giang nhìn biết là làng Hườn Đạo thôn thì trong ý muốn quày trở lại, té ra tốp người theo sau rượt theo vừa tới , chận ngã đường ấy .
Tống Giang túng phải chạy ngay vào làng, đặng kiếm nơi mà trốn .

Chạy đến một cụm rừng, thấy có một cái miễu cũ , thì xô cửa ra, đặng vào miễu mà trốn.
Vào đến trong, nhắm xem phía trước phía sau một hồi cũng lo sợ không an.
Xảy nghe phía ngoài có một người nói lên rằng :
- Vào miễu kiếm thì ắt có.
Tống Giang nghe tiếng biết là Triệu Năng, song không biết đường nào mà trốn, thấy bàn thần trước mặt, thì giở quần bàn mà chun vào, còn cây đoản côn cũng đút luôn vô đó, nằm khép lại trong xa, không dám thở mạnh .
Tống Giang lóng tai nghe bọn ấy kéo vào, cầm đuốc rọi khắp các nơi.
Tống Giang vừa run vừa dòm lén, thấy Triệu Năng và Triệu Đắc dắt bốn năm mươi người , cầm đuốc xách cây , rọi kiếm khắp nơi.
Rọi lên tới chổ bàn thờ , Tống Giang run rẩy lập cập nói thầm rằng :
- Nay tôi đã lầm vào tử địa, thánh thần có linh xin cứu tôi với.

Mấy người ấy rọi tới bàn thần, bỏ mà đi rọi qua chổ khác, chớ không giở quần bàn ra xem.
Tống Giang lại nói thầm rằng :
- Nhờ ơn trời phật thánh thần .
Nói vừa dứt lời, Triệu Đắc cầm đuốc lại đó, Tống Giang run rẩy kể chắc không khỏi .
Triệu Đắc một tay thì cầm phát đao, một tay giở quần bàn , rồi đưa đuốc vô đó mà rọi .

Khi ấy bụi đóng dưới bàn thần ấy nhiều lắm, không bay ra đặng, đến chúng hơi ngọn lửa vào đó thì khói xông lên, bụi ở trong ấy bay cả vừng, tuông nhằm con mắt của Triệu Đắc , bắt phải nhắm riết lại một hồi .
Lúc ấy Triệu Đắc nổi giận quăng đuốc xuống đất đạp tắt rồi chạy tuốt ra ngoài nói với bọn quân sĩ ấy rằng :
- Nó không ở trong miễu nầy, không biết nó chạy đường nào, lạ thay !
Các quân sĩ ấy nói :
- Chắc là nó đã vô trốn trong rừng nơi lối ầy làng này chỉ có một đường về mà thôi, không có ngã nào ra khỏi vì phía sau thì núi dựng tợ vách không thế chi trèo lên khỏi núi đặng . Bây giờ Đô đầu cứ ở lối này canh giử, dầu nó có cánh đi nữa cũng không thoát đặng. Chờ đến trời sáng rồi sẽ lục soát cho kỷ mà bắt nó .

Triệu Năng và Triệu Đắc đều khen phải .
Bèn dẫn binh trở ra .

Tống Giang nghĩ thầm rằng :
- Ấy cũng là thần minh che chở, cho nên mới khiến như vậy ; nếu phen nấy thần linh phò hộ cho tánh mạng tôi đặng an toàn, thì ngày sau tôi cũng trùng tu miễu võ, sơn phết mình vàng lại cho ngài .
Vái vừa dứt lời, kế thấy có vài tên quân chạy ra cửa miễu kêu lớn rằng :
- Bớ Đô đầu, nó ở trong miễu đây nầy !
Triệu Năng , Triệu Đắc và bọn quân sĩ kéo nhau trở lại .
Tống Giang lại càng run rẩy hơn nữa .
Triệu Năng trở lại đến miễu thì hỏi rằng :
- Nó ở đâu ?
Quân sĩ nói :
- Đô đầu hãy bước lại mà xem, tại cửa miễu, có hai cái dấu tay, còn các chổ đều bị bụi đóng lấp, chắc là nó mới vào trốn trong nầy .
Triệu Năng nói :
- Lời ấy cũng phải, vậy chúng ta xét lại một lần nữa cho kỷ, coi thử có hay là không.

Bèn phân ra mà tìm kiếm các nơi , duy thiếu một điều phá gạch giở ngói mà thôi .
Kiếm khắp các nơi rồi, cã người ấy lên điện mà rọi nữa .
Triệu Năng nói với Triệu Đắc rằng :
- Chắc là nó ở trong bàn thần này, nhưng khi ấy hiền đệ xem không kỷ .
Thôi để qua rọi lại một lần nữa coi thử .
Tên quân sĩ nghe nói thì cầm đuốc lại mà rọi .
Còn Triệu Năng thì giở quần bàn ra, năm bảy người dòm vô bàn thờ .
Té ra mới vừa dòm vô, thì trong ấy nổi lên một trận ác phong thổi ra rất dữ, làm cho đèn đuốc đều tắt, trong miễu tối thui, đến nổi đứng gần cũng chẳng thấy nhau đặng .
Triệu Năng nói :
- Miễu này cũng lạ ! Ai đời trong chổ kín mà có nổi gió bao giờ, chắc là thần minh quở trách , chúng ta đến rọi nhiều lần, cho nên người hóa trận ác phong mà nhát chúng ta đó . Vậy chúng ta phải đi, nếu còn ở lâu chắc là mang họa. Bây giờ phải cứ canh giử nơi đầu làng, chờ cho trời sáng rồi sẽ đi kiếm khắp nơi, thì chắc là phải đặng .
Triệu Đắc nói :
- Nội trong miễu nầy mình đã rọi kỷ hết rồi, duy còn dưới bàn thần rọi chưa đặng kỷ mà thôi. Để tôi lấy giáo đâm bậy đâm bạ vô đó một hồi, nếu nó

trong ấy thì chắc là nó cũng phải chết.
Triệu Năng khen phải.
Hai anh em vừa muốn cầm giáo, xảy đâu phía sau điện phát lên một trận gió lớn , đến nổi cát bay đá chạy, cột miễu rung rinh, rường kêu rắc rắc, làm cho bọn ấy đều lạnh run và rởn ốc.
Triệu Năng biết việc không xong, thì nói với Triệu Đắc rằng :
- Không xong, không xong, chắc là thần minh giận dữ rồi , phải chạy cho mau bớ hiền đệ !

Nội bọn rùng rùng chạy tuốt ra nơi cửa miễu.
Lúc ấy dành nhau mà chạy, người kia té xuống, người nọ đạp nhầu.
Ai lo thân nấy, chẳng kể là cứu ai.
Khi chạy ra khỏi miễu rồi, lại nghe có người la lớn rằng :
- Xin dung tánh mạng cho chúng tôi !
Triệu Năng trở vào xem, thấy có ba bốn tên quân té nằm tại trước cửa miễu , quần áo vướng vào rể cây, ráng sức trì hoài không nổi, ngở là có người bắt mình lại cho nên la như vậy.

Lúc ấy Tống Giang ở trong bàn thần, nghe vậy thì vừa run vừa cười .
Triệu Năng bước đến gở đến cho mấy tên quân sĩ ấy , rồi dắt nhau đi thẳng ra cữa miễu.
Ra khỏi cữa miễu rồi , các tên quân sĩ chạy trước đó trở lại mà rằng :
- Tôi đã nói rằng thánh thần linh hiển lắm, các ông cũng không chịu nghe , cứ muốn tìm kiếm mà chọc giận thần linh, cho nên chúng ta mới phải chạy hòng chết như vậy. Bây giờ đã tởn chưa ?.
Ai nấy đều làm thinh.

Tống Giang núp trong bàn thần, nghe rành sau trước thì nghĩ rằng :
-Tuy bây giờ ta khỏi bị bắt , song chúng nó ra giử nơi đầu làng, rạng ngày lại tới tìm kiếm, chừng ấy ta biết trốn đi đâu?
Nghĩ đi nghĩ lại, nghĩ tới nghĩ lui cũng đều vô kế khả thi, vô phương khả đào.
Khi đương suy nghĩ, kế nghe phía sau có người bước ra .
Tống Giang lại run rẫy mà rằng :
- Khổ dữ a! Chắc là không khỏi thác ! Chắc là không khỏi thác !

Nói vừa dứt lời , xảy thấy hai tên đồng nữ bước tới trước bàn nói với Tống Giang rằng :
- Chúng tôi vâng lịnh nương nương, đến mời tinh chủ cho người hỏi chuyện.
Tống Giang không dám trả lời cứ việc làm thinh .

Đồng nữ ấy nói :
- Nương nương dạy mời, tinh chủ phải đi cho chóng.
Tống Giang cũng không dám trả lời, cứ việc làm thinh mà ngó xuống hoài.
Đồng nữ lại nói :
- Tinh chủ xin chớ trì nghi , nương nương chờ đã lâu lắm.
Tống Giang nghe tiếng, biết giọng con gái, thì lòng cũng bớt sợ, bèn ló đầu ra xem lại, thấy có hai người đồng nữ , đều mặc áo xanh giống tạc thần tượng đồng nữ đứng hầu trên bàn thần đó .
Tống Giang biết là hai vị thần nữ đến mời mình, thì lấy làm kinh hải không cùng.
Kế nghe có người đứng ngoài kêu lớn rằng :
- Tống tinh chủ sao lâu lắm vậy, nương nương chờ đã mỏi lòng.
Tống Giang vén màn chun ra, thấy hai vị đồng nữ ấy đầu còn để chóp .
Khi thấy Tống Giang ra thì đều thi lễ rất nghiêm trang.
Tống Giang hỏi rằng :
- Chẳng hay nhị vị tiên đồng ở đâu đến đây ?
Đồng nữ đáp :
- Hai đứa tôi vâng lịnh nương nương, đi mời tinh chủ đến cho người nói chuyện.
Tống Giang nói :
- Nếu vậy tiên đồng đã lầm rồi. Tôi đây vốn thiệt Tống Giang, còn tinh chủ nào ở đâu thì tôi không biết.
Đồng nữ nói :
- Chẳng phải là lầm đâu, tôi cũng biết tinh chủ là họ Tống rồi , vậy xin tinh chủ hãy đi, kẻo nhọc lòng nương nương chờ đợi.
Tống Giang nói :
- Nương nương nào , thuở nay tôi chưa từng biết, lẽ đâu tôi lại dám đi.
Đồng nữ nói :
- Tinh chủ đến đó thì biết, không cần gì phải hỏi làm chi.
Tống Giang nói :
- Vậy nương nương bây giờ ở đâu ?
Đồng nữ trả lời rằng :
- Người ở trong cung nơi phía sau đây.

Bèn đi trước dẫn đường, Tống Giang cứ việc theo sau.
Đi đến một cái cữa nhỏ nơi góc tường thì đồng nữ ấy nói với Tống Giang rằng :
- Tống tinh chủ hãy vào cửa nầy mà đi.
Tống Giang nghe lời, bước vào cửa ấy, ngước mặt lên xem thấy trăng trong sao tỏ , có mùi thơm ngát mũi , ngó xuống xem bốn phía, tại thấy tinh những

tòng tốt , trúc tươi .
Tống giang nghĩ rằng :
- Té ra phía sau miễu nầy, lại có đường rất tốt như vầy, phải chi khi ấy ta vào đây mà trốn , chẳng là khỏi bị run rẩy lập cập , vừa đi vừa nghĩ như vậy, lại đến một chổ vườn kia , xung quanh tinh những là kỳ hoa dị thảo, ở giữa có một cái đường lớn.

Tống Giang vừa đi vừa xem vừa nghĩ thầm rằng :
- Ai dè nơi phía sau cái miễu nhỏ như vậy lại có một chổ cãnh tốt như vầy.
Đi chưa đặng một dặm, lại nghe nước chảy rào rào, ngó tới trước mặt, thấy có một cái cầu bằng đá xanh, hai bên lan can sơn đỏ, hai bên cầu trồng nhưng là đào non liễu yếu, dưới cầu nước trong như kiếng , ở trong động mà chảy ra.
Đi khỏi cầu lại thấy có một cửa ngỏ sơn son, vào cửa ngỏ ấy thấy có một tòa cung điện thiệt rất nguy nga .
Tống Giang nghĩ thầm rằng :
- Từ bé đến lớn, ta ở nơi huyện Huy thành, cách đây chẳng bao xa song ta chưa từng nghe nói có chổ cảnh tốt như vầy.

Nghĩ như vậy thì đem lòng kinh khủng, không dám bước tới .
Đồng nữ ấy thôi thúc rằng :
- Tinh chủ hãy bước vào, chẳng can chi mà sợ.
Tống Giang nghe theo, bước vào cửa thì thấy cột sơn kèo chạm, treo những màn thêu, chính giữa có một cái đèn lớn, đèn đuốc sáng rỡ.
Đồng nữ ấy dắt Tống Giang lên thềm, thì lại có hai người đồng nữ khác bước ra thi lễ tiếp rước Tống Giang mà rằng:
- Nương nương dạy mời tinh chủ lên điện.
Tống Giang vâng lời vừa bước lên điện, thì mình mẩy rởn ốc. Ngó xuống dưới điện thấy lót những gạch bông vẻ hình rồng phụng.
Đồng nữ vào trong màn tâu rằng :
- Tôi đã mời tinh chủ đến đó.
Tống Giang nghe vậy, biết là nương nương ở trong ấy, liền bước bên thềm quì lạy và tâu rằng :
- Tôi là kẻ hạ trược thứ dân, đến ra mắt nương nương, xin lấy lòng thương xót.
Nói rồi liền nghe trong màn ấy có người dạy rằng :
- Mời tinh chủ ngồi.
Tống Giang chẳng dám ngó lên .

Bốn người đồng nữ ấy mời Tống Giang ngồi nơi cẩm đôn.

Tống Giang lòng sợ khép nép, song cũng gượng gạo mà ngồi .
Ngồi rồi thì nghe người ở trong màn dạy rằng :
- Móc màn lên.
Đồng nữ móc màn rồi nương nương ấy hỏi rằng :
- Từ ngày cách nhau đến nay, tinh chủ có đặng mạnh giỏi chăng ?
Tống Giang đứng dậy lạy hai lạy và tâu rằng :
- Tôi là thứ dân chẳng dám nhìn mặt nương nương, cho nên không biết là ai .
Nương nương nói :
- Tinh chủ đến đây chẳng cần gì phải thủ lễ .

Chừng ấy Tống Giang mới dám ngước mặt ngó lên , thấy trên điện ấy có treo một cặp long đăng, một cặp phụng chúc .
Hai bên đều có đồng nữ, kẻ cầm hốt, người cầm quạt, chính giữa có một cái giường thất bửu cửu long, nương nương ngồi trên giường ấy thiết coi đạo cốt tiên phong , khiến người kính mến.
Nương nương khiến đồng nữ rót rượu thết đải Tống Giang.
Đồng nữ vâng lời, tay bưng liên hoa bình, rót rượu mời Tống Giang uống.
Tống Giang không dám chối từ, quì xuống ngay trước mặt nương nương, bưng lấy chén rượu mà uống.
Uống chén rượu ấy rồi thì Tống Giang khen thầm rằng :
- Rượu làm sao , đã thơm lại ngọt, uống vào khác thể cam lồ rưới lòng.

Lại có một người đồng nữ bưng lại một mâm trái táo mời Tống Giang ăn.
Tống Giang run rẩy lập cập , vói tay lấy nhón một trái mà ăn .
Ăn rồi bỏ hột vào tay áo .
Đồng nữ lại rót một chén rượu nữa mà mời Tống Giang.
Tống Giang uống cạn chén ấy thì nương nương dạy rằng :
- Mời thêm một chén nữa .
Đồng nữ vâng lời, rót thêm một chén mà mời Tống Giang.
Tống Giang uống luôn một chén nữa .
Đồng nữ lại bưng mâm táo mời Tống Giang ăn.
Tống Giang ăn luôn hai trái nữa , cọng hết là ba chén rượu tiên , ba trái táo tiên .

Tống Giang biết mình có hơi xoàng xoàng , lòng e sưa thất lễ nên lật đật thưa rằng :
- Sức rượu của tôi ít lắm , xin nương nương cho tôi kiếu.
Nương nương nói :
- Tinh chủ uống nữa không đặng thì thôi, chúng bây chớ ép , vậy hãy lấy ba cuốn thiên thơ mà cho va.

Đồng nữ vâng lời, bước lại phía sau bình phong, lấy ra ba cuốn thiên thơ , gói bằng lụa vàng mà trao cho Tống Giang.
Tống Giang tiếp lấy xem, thì thấy bề dài ước chừng năm tấc, bề ngang ước chừng ba tấc, song không dám giở ra mà đọc nên tạ ơn, rồi lảnh sách ấy đút vào tay áo .
Nương nương nói:
- Nay tôi cho tinh chủ ba cuốn sách thiên thơ đó thì tinh chủ phải thay mặt cho trời , tận trung cùng chúa, giử nghĩa làm tôi, giúp nước cứu dân, bỏ tà theo chánh, việc ấy chớ quên và chớ lậu cùng ai .
Tống Giang quì lạy mà rằng :
- Lời nương nương dạy tôi đâu đám quên.
Nương nương nói:
- Để tôi nhắc lại cho tinh chủ rõ : Ngày nọ Ngọc đế thấy tinh chủ lòng ma chưa dứt, lẻ đạo chưa xong, cho nên người mới phạt tinh chủ xuống chốn phàm trần như vầy, tuy vậy chẳng bao lâu đây tinh chủ cũng đặng trở lên tử phủ nữa ; chẳng nên thấy cực mà ngã lòng, thì chẳng khỏi sa nơi địa phủ ; tôi cũng không thế gì cứu đặng. Còn ba cuốn thiên thơ đó, hãy xem và đọc cho thuộc, lại chẳng nên cho ai thấy, duy có một mình Thiên cơ tinh xem chung mà thôi. Đến chừng thành công rồi thì phải mau mau đốt đi, chớ nên lưu truyền hậu thế, mấy lời dặn đó tinh chủ phải nhớ cho lắm . Còn bây giờ đây thì một đàng là tiên một đàng là phàm , không lẻ ở lâu chốn nầy đặng, vậy tinh chủ hãy về cho mau .

Nói rồi thì khiến đồng nữ rằng:
- Bây hãy đứa tinh chủ về , sau sẽ gặp nhau nơi Quỳnh lầu kim khuyết.
Tống Giang từ tạ nương nương, theo chân đồng nữ xuống điện mà ra.
Đồng nữ đưa tới đầu cầu đá xanh thì nói với Tống Giang rằng:
- Nếu khi nãy không có nương nương phò hộ, thì tinh chủ đã bị bắt rồi , ấy vậy tinh chủ chớ lo, rạng ngày tự nhiên khỏi nạn.
Nói rồi thì chỉ dưới cầu mà rằng :
- Kia kìa , hai con rồng đương giởn với nhau kia kìa .
Tống Giang đứng dựa lan can xem, quả thấy hai con rồng đang giởn .
Đồng nữ ấy liền xô Tống Giang xuống sông.
Tống Giang kinh hãi hét lên một tiếng, giựt mình thức dậy.
Té ra một giấc chiêm bao , bèn chun ra trước cửa mà xem , thấy trăng đã đứng đầu thì định chừng đã đúng canh ba rồi .

Tống Giang nhớ lại, bèn thò tay vào tay áo lấy gói sách thiên thơ và ba hột táo cũng còn đũ y như lúc chiêm bao, trong miệng cũng còn thơm rượu .
Tống Giang nghĩ rằng :

- Điềm gì rất lạ giống như chiêm bao mà chẳng phải chiêm bao, giống như việc thiệt cũng không phải việc thiệt. Chiêm bao làm sao lại có thiên thơ, hột táo còn đây, việc thiệt làm sao mà cầu đá đền vàng chẳng thấy, thuở nay mới thấy chiêm bao uống rượu miệng còn thơm, ăn táo mà hột còn trong tay áo. Còn những lời dặn bảo thì còn nhớ hết chẳng quên một câu, thiệt là rất lạ . Chắc là thần linh trong miễu nầy hiển hích hóa một cảnh như vậy đặng cho ta ba cuốn thiên thơ đây.

Bèn mở các cửa ra cho sáng, bước lại đền thần mà xem, thì thấy thần tượng ấy mặt mày giống y như nương nương khi đó .
Tống Giang nghĩ thầm rằng :
- Nương nương gọi ta là tinh chủ , thế khi kiếp trước của ta, chẳng phải là kẻ tầm thường ; ba cuốn sách này ắt là cũng có chổ dùng, còn mấy lời nương nương đã dạy thì ta cũng đều nhớ hết, nhưng lời đồng nữ nói với ta : ngày mai tự nhiên thoát nạn, thì ta cũng nhớ . Bây giờ trời gần sáng, ta phải kiếm đường mà đi.

Bèn mò xuống bàn thần lấy cây đoản côn, bước ra miễu ngước mặt lên tấm bảng trên cửa , thì có để bốn chữ lớn : "Huyền Nữ chi miếu" .
Tống Giang vổ trán mà rằng :
- Té ra miễu này là miễu của Cửu Thiên huyền nữ đây mà , nếu mai sau đặng hiển vinh như lời người dạy, thì sao sao ta cũng trùng tu miễu võ lại.
Bèn trở vào lạy tạ linh thần , rồi len lén bước ra cửa miễu mà đi.

Đi chưa bao xa , lại nghe phía trước có tiếng la ó văng vẳng, thì Tống Giang than rằng :
- Không xong , phen nầy chắc là phải chết ! Ta nên dừng chân lại đây đã , nếu đến đó ắt là gặp nó .
Bèn dừng chơn lại núp dựa gốc cây nơi bên đường .
Tống Giang mới vừa núp vào đó, thì thấy vài tên quan binh vừa chạy vừa thở và la lớn rằng :
- Thánh thần cứu mạng chúng tôi với !
Tống Giang thấy vậy thì nghĩ rằng:
- Việc nầy cũng lạ ! Chúng nó ở giử nơi đầu làng , chờ ta ra đó mà bắt , cớ sao lại có bộ sảng hoảng mà chạy đến đây vậy kìa ?
Kế thấy Triệu Năng chạy tới , cũng vừa chạy vừa la rằng :
- Thánh thần cứu tôi với .
Tống Giang thấy vậy lấy làm lạ nghĩ rằng :
- Thằng nầy chạy đi đâu coi bộ cũng sảng hoàng như vậy kìa ?

Bèn ngó theo sau lưng Triệu Năng, thấy có một người cao lớn rượt theo, người ấy lỏa thân xích thể , cầm hai cái búa lớn, rượt theo và hét lớn rằng :
- Loài súc sanh , chạy đi đâu cho khỏi.
Đến chừng người ấy chạy gần thì , Tống Giang xem lại rõ ràng thì là Hắc triền phong Lý Quì .
Tống Giang nghĩ rằng :
- Hay là ta chiêm bao đây nữa chăng ?

Nghĩ như vậy cho nên chưa dám chạy ra hỏi .
Còn Triệu Năng chạy đến trước miễu, bị vấp rễ cây tòng té sấp xuống đó.
Lý Quì theo kịp đạp ngay giữa xương sống của Triệu Năng, vừa muốn giơ búa mà chặt.
Xảy đâu sau lưng lại có hai người hảo hớn chạy tới, mỗi người đều cầm một cái đao lớn, người chạy trước đó là Âu Bàng, người chạy sau đó là Đào Tôn Vượng.
Lý Quì thấy gai người ấy chạy đến, thì có lòng sợ hai người ấy tranh công mà mất sự nghĩa khí của mình, bèn xáng xuống một búa ngang hông Triệu Năng, làm cho banh ra làm hai , rồi lại chạy ra chém giết quan binh vỡ chạy tứ tán.
Tống Giang thấy rõ như vậy, song cũng còn chưa dám ra.

Kế ba người hảo hớn chạy đến nữa , người đi trước là Xích phát quỉ Lưu Đường , người đi giữa là Thạch tướng quân Thạch Dỏng , người đi sau là Thôi mạng phán quan Lý Lập.
Sáu người hảo hớn ấy đã hiệp mặt với nhau rồi , đứng lại một chổ mà than rằng :
- Khổ dữ a ! Chúng ta đã chém giết quan binh vỡ chạy tứ tán rồi , song không biết ca ca ở đâu mà kiếm !
Thạch Dỏng la lớn rằng :
- Kia kìa ! Ai ngồi núp dựa cội tòng đó ?
Tống Giang nghe vậy mới dám bước ra nói rằng :
- Các anh em lại cứu tôi một lần nữa sao ? Ơn trọng như vậy, biết bao giờ tôi mới trả đặng !

Sáu vị hảo hớn ấy thấy mặt Tống Giang, thảy đều mừng liền la lớn rằng :
- Có ca ca rồi đây ! Mau mau thông báo với Triệu đầu lảnh.
Thạch Dỏng và Lý Lập, hai người chạy hai ngã đặng đi thông báo .
Lúc ấy Tống Giang hỏi Lưu Đường rằng :
- Sao các anh em biết tôi ở đây mà kiếm ?
Lưu Đường đáp :

- Khi ca ca bước chơn xuống núi rồi, thì Triệu đầu lảnh và Ngô quân sư đem lòng lo sợ, cho nên khiến Đái viện trưởng tiếp theo ca ca mà thăm nghe công việc thể nào , vậy mà Triệu đầu lãnh hãy còn chưa an lòng, lại đi với chúng tôi tới đây tiếp ứng nữa, vì e cho ca ca đi dọc đàng có điều sơ sẩy , cho nên phải tính như vậy, té ra gặp đặng Đái Tôn , va nói :
- Có hai thằng khốn ấy rượt theo, bắt ca ca .
Triệu đầu lảnh nổi giận, bèn khiến Đái Tôn về hơn trại dặn dò Ngô quân sư , Công Tôn Thắng, ba anh em họ Nguyễn, Lữ Phương , Quách Thạnh, Châu Quí, Bạch Thắng ở lại giử sơn trại , còn mấy người khác đều phải đến đây tìm kiếm ca ca .
Đến chừng đến đây hõi thăm người trong xóm , tìm kiếm ca ca , thì có một người nói :
- Tống Giang đã chạy vào Hườn Đạo thôn rồi , chúng tôi nghe vậy chạy thẳng vào đây, giết hết một bọn quan ở giử nơi đầu làng, còn sót lại vài đứa chạy thẳng tới đây , chúng tôi cứ rượt theo nó cho nên mới gặp ca ca đặng .

Nói vừa dứt lời , thì thấy Thạch Dỏng dắt đến một tốp là : Huê Vinh , Tần Minh, Huỳnh Tín, Tiết Vỉnh , Tương Kỉnh và Mã Lân .
Lý Lập dắt đến một tốp là : Lý Tuấn, Mục Hoành , Trương Thuận , Mục Xuân, Hầu Kiện, Tiêu Nhượng và Kim Đại Kiên.

Bọn hão hớn ấy đều ra mắt và mừng rỡ Tống Giang.
Tống Giang cũng thi lễ và tạ ơn mấy người ấy .
Triệu Cái nói :
- Ta đã cản trở hiền đệ , khiến đừng xuống núi , nhưng hiền đệ không chịu nghe, chút nữa đã mang lấy họa lớn rồi .
Tống Giang nói :
- Vì tôi đem lòng lo sợ cho cha già , ngồi đứng không yên , cho nên phải đi liền như vậy .
Triệu Cái nói :
- Hiền đệ cũng có phước lắm, lịnh tôn và gia quyến thì ta đã khiến Đái Tôn dắt Đổ Thiên , Tống Vạn , Vương Hoài Hổ , Trịnh Thiên Thọ , Đồng Oai , Đồng Mãnh đến đó rước về sơn trại rồi .
Tống Giang nghe nói cả mừng , lạy tạ Triệu Cái mà rằng :
- Nhơn huynh đã ra ơn cứu gia quyến tôi như vậy , nếu tôi vô phước mà bị hại trong lúc nầy đi nữa thì cũng không ức gì .

Rồi đó các vị đầu lảnh lên ngựa trở về Lương Sơn Bạc.
Đến nơi thì có Ngô Học Cứu chực tại Kim sa na tiếp rước bọn hảo hớn ấy thẳng đến sơn trại.

Khi ấy các hão hớn ở giử sơn trại đều ra mừng rỡ Tống Giang.
Tống Giang hỏi rằng :
- Cha tôi ở đâu ?
Triệu Cái khiến lâu la vào mời Tống thái công và Tống Thanh .
Chẳng bao lâu có Tống thái công , Tống Thanh đến.
Tống Giang thấy mặt cha thì mầng rỡ không biết bao nhiêu , bèn lạy hai lạy và thưa rằng :
- Vì tôi là con bất hiếu, làm cho phụ thân cứ việc lo sợ như vầy , tội ấy thiệt đáng muốn thác.
Tống thái công nói :
- Anh em Triệu Năng sai người giử nhà mỗi ngày đặng đợi tờ công văn bên Giang châu đến thì nó sẽ bắt cha con ta , giải tới cho quan. Trong lúc mi về kêu cửa đó , thì đã có bảy tám đứa quan binh ở giử trong nhà, đến chừng mi chạy ra rồi thì nó cũng không ở đó nữa. Qua đến canh ba , lại có hai trăm người đem kiệu đến, khiến em mi tom góp hành lý rồi nổi lửa đốt nhà. Lúc ấy chẳng để cho ta hỏi rõ duyên do , ép ta lên kiệu mà khiêng thẳng tới đây.
Tống Giang nói:
- Nay cha con ta đã đặng đoàn viên như vầy thì nhờ ơn các vị hão hớn lắm .
Bèn khiến Tống Thanh lạy tạ Triệu Cái và các vị hảo hớn.
Các vị hão hớn ra mắt Tống thái công và đáp lễ cùng Tống Thanh
Xong rồi, thì hối lâu la làm thịy trâu bò , bày tiệc khánh hạ cho cha con Tống Công Minh đặng đoàn viên.
Ăn uống say sưa đến tối mới mản tiệc.

Ngày thứ lại dọn một tiệc nữa mà ăn mừng về việc anh em tụ hội .
Ngày thứ ba , Triệu Cái lại dọn riêng một tiệc ăn mừng cho Tống Giang , cha con gặp nhau.
Tiệc ấy làm cho cảm động Công Tôn Thắng nhớ đến mẹ già ở Kế châu không biết sống thác thể nào .
Trong lúc uống rượu thì Công Tôn Thắng đứng dậy thưa cùng các vị đầu lảnh rằng :
- Tôi cách mẹ già đã lâu , không biết sống thác thể nào. Vả lại thầy tôi chắc là có lòng trông đợi, nay tôi muốn xin từ giả các vị đầu lãnh trở về thăm nhà đôi ba tháng, rồi sẽ đến đây đoàn tụ với nhau.
Triệu Cái nói :
- Ấy là việc bổn phận làm con, chúng tôi lẻ nào dám cải, nhưng tình nghĩa anh em kẻ ở người về như vậy thì cũng xót lòng anh em tôi lắm. Vậy để ngày mai chúng tôi dọn riêng một tiệc đặng đưa tiên sinh lên đường.
Công Tôn Thắng nói :
- Như vậy thì tôi cũng cám ơn lắm.

Bèn ăn uống no say rồi ai về phòng nấy an nghỉ.

Ngày thứ, Triệu Cái dọn riêng một tiệc đưa Công Tôn Thắng lên đường. Lúc ấy Công Tôn Thắng thay đổi y phục giống như hồi trước làm vân du đạo nhơn, ngồi lại mà dự tiệc.
Các vị hảo hớn mỗi người đều dâng một chén rượu tiễn hành cho Công Tôn Thắng.
Dâng rượu mản vòng rồi ; Triệu Cái hõi Công Tôn Thắng rằng :
- Phen nầy tiên sinh ra đi, thì chúng tôi cũng không dám cầm, song xin tiên sanh đừng có thất tín , nội một trăm ngày phải trở lại đây, kẻo anh em tôi trông đợi .
Công Tôn Thắng nói :
- Liệt vị có lòng trọng đãi như vậy, lẻ nào tôi lại dám thất tín sao ? Hễ tôi về đây sắp đặt mẹ già ở cho an chổ , viếng thăm sư trưởng trong một đôi ngày rồi tôi cũng trở lại sơn trại, chớ không dám ở lâu đâu.
Tống Giang nói :
- Sao tiên sinh không đem về ít tên lâu la đâng nó hôm sớm hầu hạ tôn đường, kẻo người già cã ở một mình như vậy có khi buồn lắm.
Công Tôn Thắng nói:
- Mẹ tôi ưa ở thanh vắng một mình, chẳng chịu nhiều người lộn xộn, còn trong nhà tôi thì cũng có ruộng nương đủ cho mẹ tôi chi độ . Phen nầy tôi về đây, như mẹ tôi đặng bình an vô sự thì tôi mau mau trỡ lại, chẳng cần gì phải chờ đến một trăm ngày .
Tống Giang nói :
- Tiên sinh nói thì hãy nhớ lời, kẻo chúng tôi trông lắm.
Triệu Cái khiến người đem ra một mâm vàng và bạc đưa Công Tôn Thắng lên đường.
Công Tôn Thắng nói :
- Chẳng cần gì phãi nhiều như vậy, miễn là đũ ăn đi đường thì thôi .
Triệu Cái không nghe, bèn lấy phân nữa mà bõ vào trong gói Công Tôn Thắng .

Mản tiệc rồi , Công Tôn Thắng từ giã các vị hảo hớn, xuống thuyền cho lâu la đưa qua Kim Sa Na , đặng có trở về Kế châu.

Hồi 42
Giả Lý Quì đón đường cướp hành khách
Hắc triền phong nổi giận giết bốn hùm

Khi Công Tôn Thắng đi rồi , các vị hảo hớn vừa muốn đi nghĩ, lại thấy Lý Quì cất tiếng khóc rống lên.
Tống Giang lật đật hỏi rằng :
- Hiền đệ buồn rầu việc chi mà khóc làm vậy !
Lý Quì thưa rằng :
- Trong đám anh em, kẽ thì rước cha, người thì thăm mẹ, còn phận tôi có một mẹ già với anh trai, nghèo cực đáo để , chẳng biết anh tôi có chạy đũ mà nuôi , hay là đã bỏ chết đói rồi, nếu mẹ tôi đói còn tôi ở đây ăn uống say sưa cả ngày, thì cũng không vui lòng đặng, cúi xin liệt vị nhơn huynh để cho tôi về quê quán rước mẹ tôi đến đây đặng cho mẹ con sum hiệp, thì tôi mới an lòng đặng:

Triệu Cái nói :
- Hiền đệ nói như vậy cũng phải , thôi để ta sai vài người đi với hiền đệ về đó mà rước lịnh từ .
Tống Giang nói :
- Không đặng đâu , Lý hiền đệ có tánh nóng nảy lại lổ mảng lắm, hễ trở về làng ắt là gây ra họa lớn, nếu bây giờ khiến người nào đi với nó cũng không đặng nữa . Tánh nó nóng như lửa đốt, khi đi đọc đàng ắt là phải mang họa hết , Vì nó ở bên Giang châu đạ giết nhiều người , ai nấy đều biết mặt nó. Hễ nó đi ra khỏi đây, ắt là có điều khốn hại .
Bèn nói với Lý Quì rằng :
- Xin em hãy nán lại ít ngày cho nguôi ngoai việc ấy, rồi sẽ trở về rước lịnh từ .
Lý Quì nổi nóng la lớn rằng :
- Nói như ca ca vậy chẳng là không công bình lắm. Ca ca rước lịnh tôn lên đây đặng rồi , cha con sum hiệp, vui vẽ hàng ngày, còn mẹ tôi ở nhà đói rách cực khổ không biết bao nhiêu , ca ca lại muốn tôi bỡ qua như vậy thì chẳng là ức tôi lắm .
Tống Giang nói :
- Thôi thôi, xin hiền hệ đừng nóng nảy, nếu muốn đi thì phải y theo ba điều qua dặn .
Lý Quì nói :

- Đại ca muốn dặn điều chi thì dặn phứt đi.
Tống Giang nói :
- Điều thứ nhứt, từ đây đến đó vừa đi vừa về chẳng nên uống rượu ; điều thứ hai, vì em có tánh nóng nảy chẳng ai dám đi với em , em phải đi lấy một mình mà thôi ; điều thứ ba hai cái búa lớn của em đó chẳng nên đem theo, hễ rước đặng mẹ rồi thì phải về lập tức .
Lý Quì nói :
- Tưởng ba điều chi kìa, chứ ba điều ấy có khó gì đâu. Vậy xin ca ca bằng lòng để cho tôi đi nội ngày nay .
Bèn lấy một đao vắn giắt vào lưng, đem theo một đỉnh bạc lớn và năm bảy đỉnh bạc nhỏ, uống luôn vài chén rượu, rồi từ giả các vị hảo hớn xuống núi thẳng ra Kim sa na.

Lúc ấy Triệu Cái, Tống Giang và mấy vị đầu lảnh đưa Lý Quì ra tới Kim sa na mà qua bên kia sông rồi mấy vị hảo hớn trỡ lại đại trại vào nhà tụ nghĩa .
Tống Giang lòng lo sợ không an , nói với mấy vị hão hớn rằng :
- Lý Quì đi đây tôi e chẳng khỏi mang họa, không biết trong bọn anh em đây ai ở đồng hương với nó, thì lúc nầy cũng nên về thăm quê quán, đặng nghe tin tức thể nào .
Đỗ Thiên nói :
- Nội đây có Châu Quí cũng là người ở phủ Nghi châu, nơi huyện Nghi Thủy.
Tống Giang nghe nói thì trực nhớ lại mà rằng :

- Ngày nọ tụ hội nơi Bạch long miếu , Lý Quì có nhìn Châu Quí là người đồng hương, mà hôm nay tôi quên đi.
Bèn sai lâu la đi mời Châu Quí.
Lâu la vâng lời qua tiệm mời Châu Quí đến .
Tống Giang nói :
- Nay Lý Quì về nhà rước mẹ, bởi nó có tánh lỗ mảng và hay uống rượu, cho nên tôi e chẳng khỏi sơ sẩy , hiền đệ là người đồng hương với nó, xin hãy chịu khó một phen , trước là thăm viếng quê hương , sau nữa dọ thăm tin tức.
Châu Quí nói :
- Tôi là người ở Nghi châu nơi huyện Nghi Thủy, có một người em tên là Châu Phú, ở ngoài cửa thành phía Tây huyện mà lập tiệm rượu ; còn Lý Quì cũng một huyện với tôi mà khác làng, va có một người anh tên là Lý Bạt ở tại làng Bá Trượng, gia đạo hàn vi , chuyên nghề làm mướn . Lý Quì từ bé chí lớn, có tánh hung hãn, bị án sát nhơn, cho nên mới lưu lạc giang hồ , bấy

lâu không dám về nhà , nếu bây giờ ca ca muốn sai tôi về đó thám thính, thì cũng không khó gì, song sợ trong tiệm không ai coi thế cho tôi mà thôi .
Tống Giang nói :
- Việc ấy hiền đệ chớ lo, để qua khiến Thạch Dỏng và Hầu Kiện coi thế.
Châu Quí lãnh mạng từ giả các vị đầu lảnh, rồi trở về tiệm sắm sửa nang thác, giao cắt các việc cho Thạch Dỏng và Hầu Kiện mà thẳng về Nghi châu.
Từ ấy Tống Giang mới an lòng, mỗi ngày đọc thiên thơ cùng Ngô Học Cứu.

Nói về Lý Quì ra khỏi Lương Sơn Bạc rồi thì cũng dằn lòng không dám uống rượu, cứ ăn cơm cho no mà thẳng về Nghi Thủy huyện.

Đi đến cửa Tây thành Nghi thủy , thấy có một đám đông đứng vây lại coi tấm bảng.
Lý Quì chen vào đám đông ấy mà nghe, thì nghe một người đọc bảng ấy rằng :
- Tên giặc thứ nhứt là Tống Giang , người ở huyện Huy thành ; tên giặc thứ nhì là Đái Tôn , nguyên mà Áp ngục tại Giang châu ; tên giặc thứ ba là Lý Quì , người ở huyện Nghi Thủy thuộc về phủ Nghi châu.
Lý Quì đứng sau lưng người đọc bảng ấy , nghe đọc như vậy vừa muốn cất tiếng mà nói, xảy thấy một người xốc tới ôm
ngang lưng nói lớn rằng :
- Trương đại ca, vào đám đông ấy làm chi vậy .
Lý Quì xem rỏ thì là Châu Quí, bèn hỏi lại rằng :
- Ủa, cớ sao anh lại đến đây ?
Châu Quí nói :
- Hãy đi theo tôi rồi sẽ trò chuyện cùng nhau.
Lý Quì theo chơn Châu Quí ra khi cữa thành, bước vào tiệm rượu kia, đi thẳng vô trong mà ngồi.

Lúc ấy Châu Quí mới chỉ Lý Quì mà rằng:
- Anh thiệt cả gan lắm ! Trên tấm bảng ấy viết rỏ ràng : Nếu ai bắt đặng Tống Giang thì thưởng một muôn quan ; bắt đặng Đái Tôn thì thưởng năm ngàn quan ; bắt đặng Lý Quì thì thưởng ba ngàn quan , sao anh còn dám cả gan đứng đó xem như vậy , chẳng may gặp kẻ lẹ tay mau mắt, nả tróc mà giải đến quan thì liệu thế nào ? Vì vậy Tống ca ca sợ cho anh bị hại nên không dám cho ai theo anh, lại còn sai tôi tiếp theo đặng nghe thăm tin tức. Nầy , anh đã đi trước tôi một ngày , sao còn ở lối nầy, cho tôi theo kịp vậy ?
Lý Quì nói :

- Tống ca ca không cho tôi uống rượu. cho nên tôi đi mới chậm trể như vậy , anh có quen lớn với chũ tiệm nầy hay không mà lại đi thẳng vào trong nầy vậy ?
Châu Quí nói :

- Chủ tiệm rượu nầy là em ruột tôi, tên là Châu Phú, ở đây tự bé đến lớn ; còn tôi thì buôn bán phương xa , lổ đứt vốn liếng, túng phải nhập lỏa với bọn Lương Sơn Bạc đến bây giờ mới trở về nhà đây.
Bèn kêu Châu Phú lại mà khiến ra mắt Lý Quì .

Châu Phú ra mắt xong rồi dọn một tiệc rượu thết đải Lý Quì.
Lý Quì nói với Châu Quí rằng :
- Tống ca ca dặn tôi đừng uống rượu, cho nên đi đọc đàng tôi không dám uống chút nào hết, bây giờ đã tới quê hương, lại gặp đặng nhơn huynh nữa, tưởng khi uống chơi vài chén cũng không hề gì.

Châu Quí nễ lòng không dám cản trở, làm thinh để cho Lý Quì uống rượu rất nhiều.

Qua đến canh năm , nhơn dịp còn sao còn trăng, Lý Quì từ giả về nhà mình. Khi ấy Châu Quí dặn rằng :
- Đừng có đi theo đường nhỏ, phải bắt tư ngả ba có cây hậu phát lớn đó đi qua đường lớn nơi phía Đông, đi cho hết đường ấy thì đi tới quê cũ của anh. Hễ tới nơi rồi, xin anh mau mau tiếp rước lịnh từ trở về sơn trại, đừng có ở lâu mà sanh điều khó.
Lý Quì nói :
- Đi theo đường nhỏ cho mau, hơi đâu đường lớn, vậy chớ đường nhỏ có điều gì ngăn trở hay sao mà nhơn huynh lại dặn dò như vậy ?
Châu Quí nói :
- Đường nhỏ đã có thú dữ lại có kẻ cướp đón đường, e khi quả bất địch chúng, ắt bị chúng nó đoạt hết hành lý chăng ?
Lý Quì nói :

- Tôi chẳng lo kẻ cướp, cũng không sợ cọp hùm chi hết.
Bèn từ giả anh em Châu Quí đi thẳng về Bá Trương thôn.

Đi đặng vài mươi dặm thì trời đã sáng .

Lý Quì thấy trong đám cỏ, có một con thỏ chạy ra, thì rượt theo mà cười rằng :

- Loài súc sanh này muốn dắt ta đi đường đây chăng ?
Khi đương chạy , lại thấy có một đám cây cao lớn nhằm lúc mùa thu lá đỏ rụng đầy dưới cội. .
Lý Quì đi vừa đến đám rừng ấy , thấy một người cao lớn đón đường nạt lớn rằng :
- Có biết chuyện thì mau nạp tiền mải lộ, nếu không thì chẳng những mất hết trọn gói, mà tánh mạng lại không còn .
Lý Quì đứng lại nhắm hình dung, thấy người ấy đầu bịt khăn đỏ, mình mặc áo đen, tay cầm búa lớn, thì nạt lại rằng :
- Mi là người gì dám ra đây đón đường ta vậy ?
Người cao lớn ấy nói rằng :
- Nếu ta nói cho mi nghe, thì lại e cho mi kinh hồn mà chết đứng chăng? Nầy ta là Hắc triền phong Lý Quì , đã nghe danh ta thì phải nạp tiền mải lộ phứt đi, kẻo mà chết.

Lý Quì nghe nói thì cười rằng :
- Ở đây cũng có Thiết Ngưu nữa sao ? Thôi, để ta thử sức cho biết Thiết Ngưu nào mạnh .

Bèn xốc lại đánh người cao lớn ấy.
Đánh mới đôi ba hiệp, người cao lớn ấy cự địch không nổi, vừa muốn tẩu thoát thì đã bị Lý Quì chém một đao nhằm vế, liền ngã xuống đất .

Lý Quì thộp ngực người ấy nạt lớn rằng :
- Mi biết lão gia đây chăng ?
Người cao lớn ấy khóc rằng :
- Xin lão gia dung thứ cho con một phen, vì thuở nay con chưa biết mặt và chưa biết danh, cho nên mới lỗi lầm như vậy.
Lý Quì nói :
- Ta đây là Hắc triền phong Lý Quì, mà mi còn xưng rằng Hắc triền phong Lý Quì nữa. Vậy chớ ta giả hay là mi giả ?
Người cao lớn ấy thưa rằng :
- Lão gia tên thiệt, còn con thì tên giả .Tuy con đây cũng là họ Lý, nhưng không phải tên Quì , cũng không phải là Hắc triền phong nữa ; nguyên danh mục của lão gia đến nổi quĩ thần cũng phải khủng khiếp, cho nên con mới giả mạo tên ấy, ra đây chận đường, dọa người thương khách giựt gói đem về mà độ nhựt. Bấy lâu con đón đường nầy, hễ xưng tên ra thì thương khách

điều nạp tiền mải chớ con chưa dám chém người nào .
Lý Quì hỏi :
- Họ mi là họ Lý, vậy chớ mi tên chi, quê quán ở đâu, phải khai ngay cho ta rõ .

Người cao lớn ấy nói :
- Con là Lý Quỉ ở làng trước đây.
Lý Quì nói :
- Mi thiệt rất nên vô lễ , dám giả mạo tên ta mà giựt của người , đã làm cho hư danh mục của ta , lại còn làm mạo cặp búa của ta nữa . Để ta lấy búa của mi giết lại mi cho rồi, kẻo ngày sau mi còn dọa người lấy của thì hư hết danh mục của ta đi .
Nói rồi vừa muốn lượm búa chém Lý Quỉ.
Lý Quỷ khóc lóc lạy lục, mà thưa rằng :
-Tội con dầu thác cũng đành , nhưng lão gia giết một mạng con thì lại thành ra hai mạng. Xin lão gia rộng lòng dung thứ cho con một phen.

Lý Quì nói :
- Mi là đờn ông , chẳng phải là đờn bà có thai , sao mi lại nói ta giết một mình mi mà thành ra hai mạng ?
Lý Quỉ nói :
- Thuở bé chí lớn con có tánh nhát lắm , nào con có dám làm việc dữ như vầy đâu , vì có mẹ già chín chục tuổi làm mướn mà nuôi không đũ , cho nên cực chẳng đã phải làm gan ra đây mạo tên lão gia, dọa người thương khách, kiếm tiền nuôi mẹ. Ai sợ thì sợ , không sợ thì thôi, chớ tôi không hề dám giết ai hết. Nếu bây giờ lão gia không ưng, chém tôi một búa thì đã đành tội tôi rồi nhưng mẹ tôi ở nhà không ai bảo dưởng thì ắt là không khỏi chết đói . Ấy có phải là giết một mạng mà thành hai chăng !
Lý Quì tuy là một người sát nhơn không gớm tay mặc dầu, song nghe mấy lời ấy thì nghĩ thầm rằng :
- Ta nghe mấy người hay chữ có nói câu gì mà "ngô ông tức nhược ông" suy theo câu ấy thì mẹ của nó đó cũng như mẹ nuôi ta rồi. Nay ta tính về rước mẹ ta ; nếu rước một mẹ ruột mà giết một mẹ nuôi thì trời đất nào lại dung ta đặng. Thôi thôi, ta cũng làm phước tha nó, đặng cho nó về nuôi mẹ .
Nghĩ như vậy bèn trả búa lại cho Lý Quỉ mà rằng :

- Nay ta tha mi về nuôi mẹ, song mi đừng có mạo tên Hắc triền phong nữa, mà làm hư danh mục của ta.
Lý Quỉ lượm búa quì lạy Lý Quì nói rằng :
- Phen này tôi đã thất kinh, từ rày không dám mạo tên lão gia, cũng không

dám làm nghề chận nẻo như vậy nữa.
Lý Quì nói :
- Ta thấy mi có lòng hiếu thuận thì ta cũng thương , vậy ta cho mi mười lượng bạc mà đem về làm vốn bán buôn kiếm lời nuôi mẹ.
Bèn lấy một đính bạc mười lượng cho Lý Quì.
Lý Quì lạy tạ lảnh lấy bạc ấy mà đi .

Khi Lý Quì đi rồi, thì Lý Quì cười rằng :
- Thằng ấy từ rày sắp tới chắc là đổi nghiệp không dám chận nẻo giựt gói bộ hành nữa. Những kẻ làm con hiếu thuận như vậy, thì cũng đáng thương. May mà đến nói sớm cho ta rỏ, bằng không ta đã giết lầm hiếu tữ thì tội biết bao nhiêu !
Bèn xách đao noi theo đường nhỏ mà đi.

Đi đến giờ tị , Lý Quì đói bụng, ý muốn kiếm quán ăn uống, song không thấy quán , túng phải đi ráng một đổi nữa , thấy có một nhà tranh nơi trủng núi.
Lý Quì xâm xâm bước vào nhà ấy, thấy một người đờn bà trong phòng bước ra .
Lý Quì để đao xuống , lần lưng lấy bạc và nói với người đờn bà ấy rằng :
- Tôi là người đi đường, đói bụng song kiếm quán không đặng, xin chị làm ơn lấy mấy chỉ bạc đây, dọn cho tôi một bữa cơm ăn chơi.
Người đờn bà đó lảnh lấy bạc ấy mà đi nấu cơm.
Lý Quì dặn rằng :
- Chị có lấy gạo thì lấy cho nhiều, kẻo tôi ăn thiếu.
Người đờn bà ấy nói rằng :
- Lấy chừng bao nhiêu thì đủ ?
Lý Quì nói :
- Lấy chừng ba thăng mới đủ.
Người đờn bà ấy nghe theo, lấy gạo vo sạch, bắc lên bếp lửa, rồi mở cửa sau đi hái rau.

(Lúc ấy Lý Quì đi vòng ra ngã sau ngồi rửa tay dựa khe, song người đờn bà ấy không thấy).

Khi đương hái rau, người đờn bà ấy ngó qua bên kia thấy chồng mình là Lý Quỉ về, đi bộ còm róm giống hình bị thương rất nặng thì hỏi rằng :
- Vì sao đi còm róm như vậy ?

Lý Quỉ than rằng :
- Em ơi ! Thời vận vợ chồng ta thiệt là xấu làm. Qua chờ hơn nữa tháng, mà không thấy bộ hành nào đi léo lại đó. Hôm nay mới có một người, qua ngở là ai, cứ việc thị oai dọa bẩm, té ra người ấy là Hắc triền phong thiệt, em nghỉ mà coi, qua tuy cũng có võ nghệ nhưng mà đem đồ giả sánh với đồ thiệt sao nổi, cho nên qua bị Lý Quì chém một đao, té nhào xuống đất; nó vừa muốn chém một đao nữa, thì qua lanh miệng giả khóc mà nói dối rằng : Nếu lão gia giết tôi , mẹ già tôi đà chín chục tuổi, không ai nuôi thì cũng phải chết. Nó thấy nói vậy cũng ngở là thiệt, đã không giết qua mà lại còn cho một đính bạc. Khi ấy qua sợ nó tĩnh ngộ, cho nên đi vòng ngã này mà về.
Người đờn ấy nói :
- Thôi thôi, anh đừng nói lớn. Mới khi nảy có người vóc vạc cao lớn , mặt mũi đen thui, đến nhà cậy tôi nấu cơm, bây giờ nó còn đương ở trong nhà mình ; vậy mình hãy vào đó núp mà coi thử , như quả là nó thì anh đừng ra mặt đi hái ít trái mắt mèo, thồn vô trong cộng rau cho nó ăn đặng nó ngửa ngã tử ra đó. Chừng ấy ta lấy hết tiền bạc của nó lại báo qnan mà lảnh thưởng , rồi lấy vốn ấy ra chợ buôn bán, có phải là hơn ở đây làm nghề ăn cướp chăng ?
Lý Quỉ khen phải.
Lý Quì nghe rỏ đầu đuôi thì nghĩ rằng :

- Quân nầy thật là đại ác ta đã tha giết, lại còn cho bạc, mà nỡ đành lòng mong hại ta nữa thì tội nó đả đáng rồi .
Bèn chạy xốc tới nắm óc Lý Quì , vợ cũ Lý Quỉ mau chơn lẹ mắt , cho nên chạy thoát .
Lý Quì đè Lý Quỉ xuống xét lưng lấy một ngọn đao, mà chém thủ cấp, lần lưng lấy đính bạc lại, rồi mới đi kiếm người đờn bà ấy, thì nó đã chạy mất đường nào không biết .

Lý Quì vào nhà ấy , đi thẳng vô phòng, xét hết các nơi, thấy có hai cái rương nhỏ, đựng những áo quần củ, dưới đáy rương có ít lượng bạc và một đôi vàng.
Lý Quì lấy bỏ vào túi rồi trở xuống bếp, thấy nồi cơm đã chín, thì lấy mà ăn cơm lạt .
Khi ấy Lý Quì vừa ăn vừa nghĩ rằng :
- Có thịt Lý Quỉ rất ngon, tội gì ta lại phải ăn cơm lạt.
Bèn bước ra thẻo hai khúc bắp đùi của Lý Quỉ, nướng chín mà ăn với cơm. Ăn rồi thì kéo thây Lý Quỉ vào nhà, nổi lửa đốt luôn và nhà và thây, rồi xách phát đao đi thẳng về nhà mình.

Đi về đến nhà, Lý Quì xô cửa vào.
Mẹ của Lý Quì nghe động thì hỏi rằng :
- Ai đó ?
Lý Quì bước lại gần mẹ , thấy mẹ hai con mắt đều đui, nằm co trên giường niệm Phật, thì thưa với mẹ rằng :
- Mẹ ôi ! Con là Thiết Ngưu về đây thăm mẹ.
Mẹ Lý Quì nói :
- Con ôi ! Vì mẹ nhớ con mà khóc, cho nên mới ra thân bóng quáng như vầy. Vậy chớ mấy năm nay con trốn xứ nào , làm nghề nghiệp gì độ nhựt ? Con ôi ! Thân mẹ với anh con ở chốn nầy nghèo khổ kể sao cho xiết ? Anh con làm thì làm mướn mỗi ngày, nhưng ăn cũng không đũ , bửa có bửa không, đã đói lại rách, cực khổ biết là bao nhiêu !
Lý Quì nghe nói thì rớt lụy mà nghĩ thầm rằng :
- Nếu ta nói thiệt rằng ở Lương Sơn Bạc thì chắc là mẹ ta không chịu , ắt ta phải nói dối mới đặng .
Nghĩ như vậy bèn thưa rằng :
- Nay con đã làm quan rồi, cho nên về đây rước mẹ.
Mẹ Lý Quì nói :
- Con ôi ! Mẹ đã bóng quáng như vầy, muốn đi theo cho, nhưng đi sao đặng ?
Lý Quì nói :
- Để con cỏng mẹ đi lần , rồi sẽ kiếm xe mà mướn.
Mẹ Lý Quì nói :
- Chờ anh con về đây , rồi thương nghị.
Lý Quì nói :
- Chờ ảnh làm gì, xin mẹ cứ nghe lời con.
Lý Quì vừa muốn cỏng mẹ ra đi. Kế thấy Lý Đạt bưng một vịm cơm trở về tới cửa .
Lý Quì thấy anh thì lạy mà rằng :
- Đã mấy năm mới đặng thấy mặt ca ca.
Lý Đạt nói :
- Thằng chết bầm nầy về đây báo đời người ta nữa sao ?
Mẹ nói. :
- Bớ con , đừng nói như vậy em con rày đã làm quan, cho nên về đây rước mẹ đó.

Lý Đạt nói :
- Đừng tin nó mẹ ôi ! Lúc trước nó giết người ta, làm cho tôi phải mang gông mang tróng, bị đánh bị khảo chịu lấy muôn ngàn điều khổ , bây giờ tôi

có nghe tin nó đã theo đảng Lương Sơn Bạc cướp giựt pháp trường nơi Giang châu, lại lên Lương Sơn Bạc làm cường đạo, hôm trước có tờ hành văn ở bên Giang châu gởi qua khiến quan sở tại bắt nó. Quan sở tại lại muốn bắt tôi mà làm khổ nữa, nhờ có ông chủ tôi kêu nài hết sức, nói tôi với nó xa nhau đã mười mấy năm, tôi không biết tới nó mà nó cũng không về đây thế khi có kẻ đồng danh đồng tánh mạo , nhận hương quán đó chăng ? Khi ấy ông chủ tôi cũng có xuất tiền lo lót, cho nên tôi mới khỏi bị bắt. Nay lại có nghe quan trên đăng bảng truyền rao cho nhơn dân rằng : Hễ ai bắt đặng nó thì thưởng ba ngàn quan . Sự cớ như vậy nó còn về đây mà hại tôi .
Lý Quì nói :
- Xin ca ca đừng nóng nảy. Vậy hãy theo tôi lên núi mà đồng hưởng sung sướng với nhau.

Lý Đạt nổi giận quơ cây đánh Lý Quì, song đánh không lại, phải bỡ vịm cơm chạy .
Lý Quì nghĩ rằng :
- Chắc là anh đi kêu người ta bắt mình, thế nầy phải đi cho kíp mới đặng. Thuở anh chưa từng thấy bạc, bây giờ ta phải để năm chục lượng bạc trên giường, đến cùng ảnh về, gặp đặng chắc là mầng rỡ mà không truy cản nữa.
Nghĩ như vậy , bèn lấy một đính bạc lớn để trên giường, rồi nói với mẹ rằng :
- Mẹ ôi nếu mẹ ở đây ắt là không khỏi bị hại, để tôi cỏng mẹ trốn đi mới xong.
Mẹ hỏi :
- Con tính cỏng mẹ đi đâu ?
Lý Quì nói :
- Xin mẹ chớ hỏi, cứ việc theo con miễn là sung sướng thì thôi.
Bèn kề vai cỏng mẹ, tay xách phát đao noi theo đường nhỏ chạy riết.

Lý Đạt chạy đến nhà chủ mà báo.
Chủ nhà khiến mười tên gia đinh xách cây vác hèo đi theo Lý Đạt đến bắt Lý Quì.

Lý Đạt về đến nhà thấy mẹ mình và Lý Quì đều đi mất, có một đỉnh bạc để tại trên giường thì nghĩ thầm rằng :
- Thế khi Thiết Ngưu để bạc cho ta, đặng cỏng mẹ về Lương Sơn Bạc. Nó đi đây ắt có bọn Lương Sơn Bạc theo tiếp, nếu ta rượt nó, e khi chẳng khỏi bị bọn ấy giết , vả lại mẹ ta về Lương Sơn Bạc thì cũng đặng sung sướng an thân chớ chẳng không.

Nghĩ như vậy bèn nói với gia đinh ấy rằng :
- Chắc là nó đã cỏng mẹ tôi trốn rồi, bây giờ đường xá quanh co biết nó đi đường nào mà kiếm .
Bọn gia đinh thấy Lý Đạt nói vậy thì rủ nhau trở về.

Nói về Lý Quì, vì sợ Lý Đạt rượt theo, cho nên cỏng mẹ chạy theo đường nhỡ .
Đi đến chiều tối mới tới Nghi lảnh .
Lý Quì cứ việc đi hoài , không biết chổ ấy là chổ gì , nhờ có trăng trong sao tỏ, cỏng mẹ đi lần lên núi .
Đi đặng một đổi, mẹ của Lý Quì khát nước thái quá, chịu đà không nổi, bèn nói với Lý Quì rằng :
- Con ôi ! Mẹ khát nước lắm, con kiếm cho mẹ một miếng nước .
Lý Quì nói :
- Để qua khỏi núi rồi, con sẽ kiếm nhà cậy người nấu cơm cho mẹ ăn.
Mẹ Lý Quì nói :
- Nhịn đói còn chịu đặng, ngặt vì khát nước đây khó chịu đặng.
Lý Quì nói :
- Con đây cũng khát nước, khô cổ khó chịu lắm. Để con cõng mẹ đi ráng qua bên kia, rồi sẽ kiếm nước cho mẹ uống.
Bèn ráng sức đi mau một hồi.
Mẹ Lý Quì chịu khát không nổi, than với Lý Quì rằng :
- Con ôi ! Mẹ khát nước gần chết , con hãy cứu mẹ một phen.
Lý Quì nói :
- Tôi cũng khát nước và mỏi mệt lắm !

Bèn để mẹ ngồi dựa cội tùng , dựng cây phát đao một bên, rồi dặn mẹ rằng :
- Xin mẹ dằn lòng, ngồi đây chờ, con đi kiếm nước cho mẹ uống.
Bèn đi kiếm khe một hồi, lóng nghe có hàng nước chảy, kiếm đường men tới .
Đi một đổi xa xa mới tới khe, Lý Quì bụm nước mà uống.
Uống rồi thì nghĩ rằng :
- Biết làm cách gì đem nước cho mẹ đặng .
Bèn ngó kiếm bốn phía, thấy xa xa có một cái miễu thì nghĩ thầm rằng :
- Hay a ! Để ta qua bên miễu đó kiếm hoặc may cũng có vật chi đựng nước đặng chớ chẳng không.
Bèn lần qua miễu ấy xô cửa vào, kiếm cùng nội miễu chẳng thấy vật chi đựng nước đặng , duy có một cái lư hương nơi bàn thần mà thôi.
Lý Quì bước tới nhổ chơn nhang bỏ hết đặng có lấy lư hương ấy đựng nước, té ra giở lên không nổi ; tưởng là lư hương làm dính với bàn thần, thì lại tính

bề rinh luôn cái bàn ấy, té ra bàn ấy bằng đá xây từ dưới đất xây lên, lại chạm lư hương dính luôn theo đó.
Lý Quì ráng sức giở lên không nổi thì giận lắm, bèn ra ngoài thềm ôm vô một cục đá lớn, khẻ gãy cái lư hương ấy xách lại khe nước, hốt lá cây khô chùi rửa sạch sẽ, múc một lư nước, noi theo đường cũ trở về kiếm mẹ .
Nguyên miễu ấy là miễu Tứ Xuyên đại thánh

Đến nơi không thấy mẹ thì Lý Quì kêu rằng :
- Mẹ ở đâu , bớ mẹ l
Kêu đôi ba tiếng không nghe trả lời .
Lý Quì sanh nghi, bỏ lư hương xuống đó, đi kiếm khắp bốn phía .
Đi đặng ba bốn chục bước, thấy có một đám cỏ vấy đầy những máu .
Lý Quì mình đả rởn ốc , kiếm lần theo dấu máu , tới một chổ hang nhỏ, thấy có hai con cọp con đương ăn một khúc đùi người thì Lý Quì run rẫy lập cập nạt lớn rằng :
- Ta từ Lương Sơn Bạc về nhà rước mẹ, cỏng mẹ ta tới đây không biết bao nhiêu cực khổ, té ra cỏng đến đây nạp thịt cho cọp như vầy thì ức ta biết là bao nhiêu !

Bèn nhãy tới chém một đao, trúng đầu con cọp choai, cọp choai nhãy tới chụp Lý Quì .
Lý Quì chém thêm một đao nữa, cọp ấy chết liền , cọp nhỏ thấy vậy muốn chạy vào hang.
Lý Quì chém luôn cọp nhỏ ấy một đao liền chết tốt.
Lý Quì nghĩ rằng :
- Ta núp lại đây chờ cho cọp lớn về ổ đặng có giết luôn mẹ con nó mà trả thù cho mẹ ta .
Nghĩ như vậy, bèn núp dựa miệng hang mà chờ .

Giây lâu thấy có một con cọp lớn nhăn nanh múa vuốt vừa đi đến đó .
Lý Quì nghĩ rằng :
- Chắc là loài nghiệt súc này bắt mẹ ta cho con ăn thịt đây .
Bèn bỏ phát đao xuống , rút đao giắt lưng ra chờ cọp ấy vào hang.
Cọp ấy về tới gần miệng hang chun vào vừa đặng nữa mình thì Lý Quì nhãy tới nỗ lực đâm mở đao tự giang môn thấu vô tới ruột.
Cọp ấy gầm một tiếng lớn, quày mình trở ra .
Lý Quì rút đao lại không kịp, bỏ đao dính trong mình cọp mà nhảy dang ra .
Cọp ấy nhảy qua bờ khe nằm dài mà rên .
Lý Quì nhãy lại lấy phát đao , vừa muốn rượt theo chém cọp ấy , xảy đâu có con cọp lớn , trán trắng mắt lồi, đầu kia chạy tới muốn chụp Lý Quì .

Lý Quì chém một đao nhằm cổ cọp ấy .
Cọp ấy chịu không nổi, rống lên một tiếng nhào xuống chết tươi .
Lý Quì thấy cọp ấy đã chết, thì nhảy qua bờ khe coi cọp kia sống thác thể nào, té ra tới nơi thấy cọp ấy chết rồi, không còn rục rịch chi nữa .
Lý Quì rút cây đao ra rửa sạch sẽ , giắt vào lưng rồi ngồi khoanh tay than rằng :
- Mẹ con cách nhau đã mấy năm trường , nay về rước mẹ, thì cũng tưởng là cốt nhục đoàn viên , đặng con bảo dưỡng mẹ già cho thỏa lòng hiếu tử , té ra rước mẹ đến đây lại bỏ cho cọp ăn như vầy, thì tội lỗi của con biết là bao nhiêu !
Bèn khóc lóc một hồi, rồi trở lại miễu Tứ Xuyên đại thánh ngũ một giấc cho tới sáng .
Rạng ngày Lý Quì ra nơi miệng hang, lượm hết xương thịt của mẹ , cởi bớt một cái áo ra , gói xương ấy mà chôn nơi phía sau miễu Đại thánh.
Lý Quì ngồi đó khóc lóc một hồi , rồi mới xánh phát đao đi xuống núi.

Đi chưa bao xa xảy thấy sáu bảy người thợ săn đầu kia đi lại .
Mấy người thợ săn ấy thấy Lý Quì thì lấy làm lạ hỏi rằng :
- Người nầy chắc là sơn thần thổ địa gì hay sao , chớ không lẽ người phàm lại dám qua núi trong lúc ban đêm ?
Lý Quì thấy nói, ý muốn nói thiệt , rồi lại nghĩ rằng :
- Bây giờ đây nên huyện Nghi Thủy, treo bảng truyền rao , hễ ai bắt đặng ta thì thưởng ba ngàn quan, nếu ta tỏ thiệt với nó , e nó lập kế bắt ta chăng ?
Nghĩ như vậy bèn đáp rằng:
- Tôi là người đi đường , hồi hôm cõng mẹ đi ngang qua núi , mẹ tôi khát nước, cho nên tôi để ngồi dựa gốc cây mà đi kiếm nước, té ra kiếm đặng nước rồi thì mẹ đã bị cọp bắt đem về hang cho con ăn . Tôi theo dấu gặp hai con cọp con đương ăn thịt mẹ tôi nơi miệng hang . Tôi nổi nóng giết hai con cọp con ấy trước, rồi lại giết luôn hai co cọp lớn , có một con đực , trán trắng mắt lồi, bây giờ thây cọp hãy còn trên chổ đó . Khi giết bốn con cọp ấy rồi thì tôi vào miễu gần đó , ngủ cho đến sáng rồi mới xuống đây .

Mấy người thợ săn nghe nói như vậy thì lắc đầu mà rằng :
- Chúg tôi không tin, lẻ nào có một mình chú mà giết đặng bốn cọp , dẫu cho Lý Tồn Hiếu , Tử Lộ đi nữa cũng giết chừng một con mà thôi. Vả chăng hai con cọp lớn đó, nó đã ăn hết không biết mấy tay võ nghệ . Từ ngày nó đến chiếm cứ núi nầy những kẻ đi đường, nếu không đủ mười người sắp lên , thì không dám đi ngang qua đây. Ấy là ban ngày đó , còn ban đêm thì mấy mươi người cũng chẳng có ai dám qua hết. Chớ đừng nói dối như vậy , chúng tôi chẳng thèm tin đâu .

Lý Quì nói :
- Tôi là người ở xứ xa không rõ đầu đuôi chi hết , nói láo với các anh thì có ích lợi gì cho tôi sao ? Nếu các anh không tin , tôi dắt các anh lại đó xem cho rõ .
Mấy người thợ săn nói :
- Nếu quả có như vậy thì chúng tôi thưởng chú rất trọng .
Nói rồi liền rúc tù và lên , giây lâu thợ săn tụ lại hơn ba bốn mươi người , kẻ thì cầm roi , người thì cầm câu liêm , theo Lý Quì đến hang cọp .

Lúc ấy mặt trời lên đã cao , mấy người thợ săn đi gần đến nơi , quả thấy có hai con cọp con và một con cọp lớn , nằm tại miệng hang, còn một con nữa thì nằm gần khe nước .
Các thợ săn ấy thấy quả như vậy thì mầng rỡ khôn cùng . Bèn áp lại trói bốn con cọp ấy mà khiêng xuống núi.

Lúc ấy có một người làm đầu trong đám thợ săn , nhứt diện mời Lý Quì đi với mình tới nhà Tào thái công , nhứt diện sai người thông báo với Lý Chánh , khiến tới nhóm tại nhà ông Thượng hộ là Tào thái công.
(Nguyên Tào thái công ấy khi trước có làm Lại viên trong huyện , chặt lột của dân mà dựng nên sự nghiệp . Đến nay về ở trong làng , lại nuôi những đứa quan đàng, hà hiếp dân tình đến nước).

Tào thái công mời Lý Quì vào nhà khách hỏi thăm đầu đuôi về việc giết cọp.
Lý Quì thuật rõ từ lúc cỏng mẹ qua núi đến lúc gặp mấy người thợ săn cho Tào thái công nghe.
Tào thái công hỏi :
- Tráng sĩ tên tọ là chi , xin nói cho tôi rõ ?
Lý Quì nói :
- Họ tôi là họ Trương, vì có can đởm cho nên ai nấy đều gọi là Trương đại Đởm .
Tào thái công nói :
- Như tráng sĩ thiệt cũng đáng gọi là Trương đại Đởm .

Bèn hối gia đinh dọn tiệc thết đải Lý Quì .

Nói về nhơn dân trong làng ấy , nghe chuyện có người giết cọp, thì nhiều kẻ mừng rỡ , rũ nhau tới nhà Tào thái công xem cọp và người ấy .
Lúc ấy có vợ Lý Quỉ về ở với cha mẹ cũng gần lối đó , nghe tin như vậy cũng đến nhà Tào thái công xem.
Vợ Lý Quĩ thấy mặt Lý Quì , nhìn biết là người giết chồng mình thì lật đật

trở về thưa với cha mẹ rằng :
- Thằng mặt đen giết cọp , thiệt là đứa giết chồng tôi và đốt nhà tôi đó . Tên nó là Lý Quì , hiệu là Hắc triền phong , cũng là một đảng Lương Sơn Bạc.
Cha nàng ấy nghe vậy, lật đật đến báo với Lý Chánh.
Lý Chánh nói :
- Nếu quả nó là Hắc triền phong thì chúng ta cũng nên bắt nó , giải đến huyện lảnh ba ngàn quan.
Bèn sai người đi mời Tào thái công tới nhà mình đặng thương nghị .

Tào thái công đương có đàm đạo với Lý Quì, nghe người của Lý Chánh đến mời thì xin kiếu mà qua nhà Lý Chánh .
Lý Chánh hỏi :
- Ông biết người giết cọp ấy là ai chăng ?
Tào thái công nói :
- Người ấy xưng tên là Trương đại Đởm.
Lý Chánh nói :
- Không phải đâu, tên nó là Lý Quì , hiệu nó là Hắc triền phong quê ở tại Bá Trượng thôn , ngày trước nó có sát nhơn , trốn qua Giang châu , lại đoạt pháp trường mà cứu bọn Lương Sơn Bạc. Vì vậy quan nên đăng bảng truyền rao : Hễ ai bắt đặng nó thì thưỡng ba ngàn quan.
Tào thái công hỏi :
- Bây giờ ý ông muốn bắt nó nạp cho quan sao ?
Lý Chánh nói :
- Phải .
Tào thái công nói :
- Muốn tính chuyện ấy , chúng ta phải hỏi cho chắc chắn, nếu làm không ra chuyện thì cũng không dễ gì.
Lý Chánh nói:
- Nó có tới nhà Lý Quỉ , khiến vợ Lý Quỉ nấu cơm cho nó ăn, rồi lại giết Lý Quỉ nữa . Bây giờ có vợ Lý Quỉ mới nhìn đặng nó tại nhà ông ,cho nên đến báo với tôi đây .
Tào thái công nói :
- Nếu quả như vậy thì chúng ta phải dọn tiệc mà thết đải, rồi sẽ hỏi nó, muốn lảnh thưởng tại làng hay là đi đến huyện mà lảnh . Như nó không chịu đến huyện, thì quả nó là Hắc triền phong rồi, chừng ấy ta ép nó uống rượu cho say mèm, rồi sẽ trói quách nó lại , nạp cho quan mà lảnh thưởng.
Lý Chánh khen phải.
Thương nghị xong rồi thì Tào thái công trở về nói với Lý Quì rằng :
- Khi nảy tôi mắc có việc cần , bất đắc dĩ phãi đi trong giây phút , xin tráng sĩ miễn chấp .

Lý Quì nói :
- Tôi không chấp nhứt việc nhỏ ấy đâu.

Tào thái công thúc hối thúc gia đinh dọn một tiệc , rượu thịt ê hề thết đải Lý Quì , lại có mời đũ những thợ săn và Lý Chánh xúm lại luân phiên với nhau , mỗi người mời một chén, mời cho giáp vòng rồi rồi trở lại đầu.
Trong khi ăn uống Tào thái công hỏi Lý Quì rằng :
- Tráng sĩ muốn giải cọp nầy đến huyện lảnh thưởng hay là lảnh tại trong làng mà thôi?
Lý Quì nói :
- Tôi là người đi đường, tình cờ giết những cọp ấy , nếu các ông có bạc thì cho ít nhiều uống rượu chơi, bằng không nữa thì thôi ; tôi không đến huyện đâu.
Tào thái công nói :
- Tráng sĩ không chịu đến huyện, để chúng tôi góp tiền trong làng mà đưa tráng sĩ lên đường , rồi chúng tôi sẽ giải cọp ấy đến huyện.
Lý Quì vừa uống rượu vừa nói chuyện , giây lâu say mèm .
Bọn thợ săn ấy khiêng ra nhà sau để nằm trên ghế và lấy dây trói lại , rồi khiến Lý Chánh dắt vợ Lý Quỉ theo đi cáo báo với Tri huyện Nghi Thủy.

Tri huyện Nghi thủy hay đặng chuyện ấy , lật đật thăng đường mà hỏi rằng :
- Hắc triền phong là người phản nghịch triều đình, phải giử cho nhặt, đừng để đến nổi nó tẩu thoát mà mang khốn .
Lý chánh thưa rằng :
- Chúng tôi trói nó tại nhà Tào thái công chẳng cho người ngoài tới chổ ấy. Chúng tôi sợ đi dọc đường có điều sơ sẩy, cho nên không dám giải đến, phải tới cáo báo cho ngài hay, đặng ngài liệu định thể nào tự ý.
Tri huyện khen phải, bèn kêu Đô đầu trong huyện ấy tên là Lý Vân mà dặn rằng :
- Tại núi Nghi lảnh có Tào thái công bắt đặng Hắc triền phong rồi. Vậy ngươi phải đem binh đến đó điệu nó về đây, chẳng nên làm cho tẩu lậu phong thinh, hễ có người giải cứu cho nó thoát khỏi thì tội ấy về ngươi .
Lý Văn lỉnh mạng, điểm ba mươi quân , đi theo Lý Chánh thẳng Nghi lảnh.

Lúc ấy tuy lời Tri huyện dặn dò như vậy, song giấu không nổi.
Nhơn dân đồn lần tới tai Châu Phú rằng :
- Hắc triền phong là người đánh phá Giang châu ngày trước. Nay có Tào thái công lại Nghi lảnh bắt đặng nó mà trói tại nhà . Bây giờ Tri huyện sai Lý đô đầu đến bắt nó về .
Châu Phú hay đặng chuyện lật đật chạy về nói lại với Châu Quí .

Châu Quí than rằng :
- Thằng mặt lọ đó nó gây họa ra rồi. Bây giờ ta biết thế chi mà giải cứu ? Tống Công Minh biết tánh nết nó , cho nên khiến qua dọ thăm tin tức. Nay nó đã bị bắt như vậy, nếu qua không cứu thì mặt mũi nào dám thấy Tống Công Minh nữa . Bây giờ biết liệu kế chi mà cứu nó ? Khổ dử a !
Châu Phú nói :
- Thủng thỉnh mà lo, đừng có nóng như vậy mà không ra kế. Vả chăng Lý đô đầu là người võ nghệ siêu quần, năm bảy mươi người cũng không dám gần, bây giờ đây đồng tâm đồng ý thì có hai anh em mình mà thôi . Vậy phải lấy trí mà làm , chẳng nên lấy thế mà cự. Thuở nay Lý Vân ưa tôi lắm ; va cũng có dạy thêm tôi một đôi đường thiệu. Bây giờ nếu tôi lấy lời dịu ngọt lập kế dối va thì cứu cũng đặng. Ấy vậy, đêm nay anh em ta phải nấu vài ba yên thịt, mua vài chục ve rượu, rồi bỏ thuốc mê vào trong rượu thịt ấy, chờ đến canh năm, hai anh em ta khiến trẻ khiêng rượu thịt ra đón đường ấy, chờ cho Lý Vân đi ngang qua đó tôi sẽ lấy rượu thịt ấy chúc mừng cho va, lại mời bọn quân sĩ ấy mỗi người uống một chén rượu, ăn một miếng thịt, ắt là chúng nó mê man ; chừng ấy anh em ta thả Lý Quì , cho nó trở về Lương Sơn Bạc .
Châu Quí nói :
- Kế ấy rất hay, vậy ta phải làm cho gấp .
Châu Phú nói :
- Lý Vân không biết uống rượu, dẫu va có ăn nhằm thuốc mê đi nữa, thì chẳng bao lâu va cũng tỉnh lại, chừng ấy e khi thân tôi ở đây không đặng !
Châu Quí nói :
- Em đây làm nghề bán rượu thì cũng không khá gì lắm , chi bằng đem bết gia quyến theo qua lên Lương Sơn Bạc mà nhập lỏa, như may có gặp đám nào thì cũng đặng phân tang với người ta. Vậy đêm nay khiến trẻ chở hết những đồ tế nhuyễn lên xe , đem hết vợ con đi chừng mười dậm đường mà chờ anh em ta, như cứu đặng Lý Quì rồi thì sẽ nhập đoàn thẳng lên Lương Sơn Bạc . Còn bây giờ đây thuốc mê đà sẳn trong gói. Để qua lấy ra bỏ vào rượu thịt ấy, dẫu Lý Vân không biết uống rượu em hãy cứ việc ép va ăn cho kha khá, thì va cũng phãi mê man chớ chẳng không.
Châu Phú nói :
- Tính như ca ca cũng phãi . Thế nầy tôi phải lên Lương Sơn Bạc mới đặng. Bèn khiến gia đinh dọn một cái xe, chở hết tế nhuyễn và vợ con đi theo đường lên Lương Sơn Bạc chừng mười dặm, ở đó mà chờ mình .
Đêm ấy hai anh em Châu Quí nấu thịt mua rượu sẳn sàng, lấy ba chục cái chén không , khiến gia đinh dọn hết gánh ra nơi khúc đường vắng mà chờ Lý Vân.

Đến khi trời gần sáng, thì có ba mươi lính lệ và một tốp dân làng, dẫn Lý Quì đi qua đó ; còn Lý Vân thì cởi ngựa đi theo sau .
Châu Phú đón trước đầu ngựa mà rằng :
- Thưa thầy, nay tôi nghe thầy giải Lý Quì, thì tôi định chắc là thầy đi ngang qua đây, cho nên sắm sanh rượu thịt, đến đây mầng thầy .
Nói rồi thì rót một chun rượu mời Lý Vân uống , lại hối Châu Quí bưng một dĩa thịt mời Lý Vân ăn.
Lý Văn lật đật xuống ngựa mà rằng:
- Hiền đệ làm chi cho nhọc công lắm vậy ?
Châu Phú nói :
- Một ngày cũng đạo thầy trò, nếu tôi không làm như vậy thì có chi gọi rằng nghĩa ?
Lý Vân vị tình bưng lấy chén rượu nhấm vào miệng một chút , song không dám uống.
Châu Phú nói :
-Tôi cũng biết thầy không từng uống rượu, song lời tục có nói : Vô tửu bất thành lễ , cho nên tôi phải sắm cho đủ lễ, xin thầy vị tình ráng uống chừng nữa chén mà thôi .
Lý Vân thấy nói đã cạn lời, thì phải ép mình uống hết nữa chén.
Châu Phú nói :
- Thầy không hay uống rượu, tôi cũng không dám ép, vậy xin thầy ăn thịt.
Lý Vân nói :
- Qua ăn tại nhà Tào thái công đã no rồi, ăn nữa không đặng .
Châu Phú nói :
- Từ đây về đó cũng xa , tôi đã có lòng e cho thầy đói, nên mới thức đêm sắm sửa rượu thịt nầy, nếu thầy không uống lại không ăn thì ngặt lòng tui lắm , xin thầy chớ luận ngon dỡ , hãy ăn quấy quả vài miếng lấy thảo mà thôi .
Bèn chọn vài cục thịt lớn mà dâng cho Lý Vân.
Lý Vân thấy Châu Phú ân cần như vậy thì cũng gắng gượng ăn hai cục thịt ấy .
Châu Phú lại mời hết mấy người thợ săn , Tào thái công, Lý Chánh và lính lệ xúm lại ăn uống.
Mấy người ấy vốn là bượm rượu, hễ gặp rượu thịt thì ăn uống bất kỳ nguội sốt, ngon dở , ăn uống một hồi, rượu thịt ráo nạo .
Lý Quì thấy mặt hai anh em Châu Quí thì đã biết là dụng kế mà cứu mình, song cũng giả ý nói lớn rằng :
- Sao mi không cho ta ăn uống với ?
Châu Quí nạt rằng :
- Mi là ăn cướp , ai có rượu thịt đâu dư mà cho , mi phải ngậm miệng, đừng

nói nữa mà bị đòn .

Bọn ấy ăn uống no say rồi, kẻ thi nằm ngửa , người thì ngồi bẹp xuống đất , lấy mắt nhìn nhau mà miệng nói chi không đặng.
Lý Văn thúc hối lên đường, bọn ấy trơ trơ, đứng dậy không nổi.
Lý Vân biết rằng trúng kế, vừa muốn bước tới đánh anh em Châu Quí, té ra đầu nặng chơn nhẹ lại chóng mặt, đứng cũng không vững, té nhào xuống giữa đường mà ngủ khì .

Hồi 43
Binh Quan Sách, đường dài gặp Thạch Tú
Cẩm Báo Tử, ngả tắt thấy Đái Tôn

Lúc ấy anh em Châu Quí giựt đao mà nạt bọn dân làng :
-Các ngươi chớ chạy !
Dân làng cả kinh vở chạy tứ tán, có kẻ chậm chân chạy không kịp thì bị hai anh em Châu Quí giết .
Lý Quì hét lớn một tiếng lớn , chuyển gân mà bứt dây trói, nhảy lại giựt đao muốn giết Lý Vân.
Châu Phú lật đật cản trở mà rằng :
- Chẳng nên làm lếu , người ấy là thầy tôi , tánh ý rất tốt, ngươi hãy chạy trước về Lương Sơn Bạc, đừng có nóng nảy mà giết lầm người phải.
Lý Quì nói :
- Không giết Lý Vân cũng phải, còn Tào thái công tánh ở rất ác, tôi giết nó mới hết nư giận cho .
Nói rồi liền xốc tới đưa Tào thái công, vợ của Lý Quỉ, Lý Chánh, mấy người thợ săn và mấy người lính lệ đều về chín suối . Rồi lại còn muốn rượt theo mấy tên dân làng mà chém nữa.
Châu Quí nói rằng :
- Mấy đứa ấy can chi mà giết nó .
Lý Quì thấy nói như vậy mới chịu ngừng tay , đi với Châu Phú và Châu Quí mà lên đường.

Đi đặng một đổi xa xa , Châu Phú nhớ lại thì nói với Châu Quí rằng :
- Chắc là thầy tôi không dám về huyện , phải rượt theo chúng ta mà giựt Lý Quì lại. Ấy vậy, hãy chờ trong giây phút đặng năn nỉ với người , họa may ổng có xiêu lòng đi theo ta chăng ?
Châu Quí nói :
- Em nói cũng phải. Vậy để qua đi trước, còn em với Lý Quì đứng lại đây mà chờ, nếu Lý Vân gây dữ thì có Lý Quì tiếp với, còn như chờ lâu mà va không rượt theo thì em cũng phải lên đường, đừng có chập nê chờ đợi lâu lắn mà mang họa.
Châu Phú nói :
- Chờ chừng một hai giờ, nếu không có thầy tôi rượt theo thì tôi cũng phải theo anh.

Châu Quí ra đi, còn Châu Phú và Lý Quì thì ở lại mà chờ.
Giây lâu quả có Lý Vân xách đao rượt theo mà hét lớn rằng :
- Cường tặc chớ chạy !
Lý Quì thấy vậy huơi đao nhảy ra đánh với Lý Vân mới đặng năm bảy hiệp , Châu Phú xách đao đở hai lưỡi đao ấy dang ra mà rằng :
- Hai người khoan đánh đã để tôi nói chuyện cho nghe.

Hai người ngừng đao lại thì Châu Phú nói với Lý Vân rằng :
- Thưa thầy , tôi học với thầy một ngày thì cũng là đạo thầy trò, tôi không dám phụ , ngặt vì anh tôi là Châu Quí vưng lời Tống Công Minh theo giử Lý Quì, nếu để cho Lý Quì bị bắt thì anh tôi mặt mũi nào dám thấy Tống Công Minh nữa . Bởi vậy cho nên bất đắc dĩ phải làm chuyện nầy . Tuy vậy, lòng tôi thiệt thương thầy lắm, trong khi hãy còn mê man, Lý Quì đây ý muốn giết thầy , may có tôi cản trở không cho va giết, cho nên thầy mới còn sống đặng đây, đến chừng tôi đi một đổi đường thì còn lại lo cho thầy khó nổi thấy mặt Tri-huyện , cho nên phải đây đợi thầy mà phân trần lợi hại cho thầy nghe. Thầy ơi, bây giờ đã mất Lý Quì, lại chết hết bấy nhiêu quân lính đó, nếu thầy trở về với Tri huyện thì cũng như đem thịt mà nộp cho cọp . Thôi thôi, xin thầy theo anh em tôi thẳng lên Lương Sơn Bạc mà nhập lỏa thì hay hơn.
Lý Vân ngẫm nghĩ một hồi rồi mới than rằng :
- Thiệt qua cũng khó nổi về, song e lên đó không ai nói tới, thì cũng hỗ lắm.
Châu Phú cười rằng :
- Vậy chớ thầy chưa nghe danh Cập Thờ Võ ở Sơn Đông hay sao ? Người ấy thuở nay chiêu hiền đải sĩ, kết giao anh hùng trong thiên hạ , ai nấy đều mến phục , lẻ nào lại không ngó tới thầy sao ?
Lý Vân thở ra mà rằng :
- Thảm thay cho qua , có nhà khó ở, có xứ khó về, may mà không có vợ con chi , cũng khỏi lo quan trên bắt bớ, bây giờ qua có đi cũng dễ lắm.
Lý Quì cười rằng :
- Sao ca ca không nói cho sớm. Để cho hai người đánh đặng năm bảy hiệp , lúc ấy nếu tôi lẹ tay thì tánh mạng Lý huynh còn gì .
Ba người bèn vầy đoàn chạy theo Châu Quí.
Châu Quí cả mừng, đều đi theo xe mà về Lương Sơn Bạc.

Đi đặng nữa đường, lại gấp Mã Lân và Trịnh Thiên Thọ, mầng rỡ nhau rồi thì Trịnh Thiên Thọ nói :
- Triệu đầu lảnh và Tống đầu lảnh sai hai đứa tôi xuống núi thám thính, nay đã gặp đây thì hai đứa tôi phải về trước đặng có báo cho nhị vị đầu lảnh hay .

Nói rồi liền giục ngựa trở về Lương Sơn Bạc .

Ngày thứ Châu Quí , Châu Phú và Lý Quì về đến đại trại , dắt Lý Vân ra mắt Triệu Cái và Tống Giang mà tõ thuật việc trước .
Lý Quì nhắc đến việc mẹ mình bị cọp ăn , thì lại rơi lụy ròng ròng.
Tống Giang cười rằng :
- Ngươi đã giết hết bốn con cọp nơi Nghi Lảnh, ngày nay trong trại lại thêm đặng hai con cọp sống nữa .
(Nguyên hiệu của Lý Vân là Thanh nhản hổ, hiệu của Châu Phú là Tiếu diện hổ , cho nên Tống Giang gọi là hai cọp sống.)

Rồi đó Triệu Cái truyền dọn một tiệc ăn mừng .
Ngô Dụng nói :
- Phải khiến Châu Quí ra nơi tiệm rượu mà thế cho Thạch Dỏng và Hầu Kiện về trại, lại dọn một căn nhà cho gia quyến của Châu Phú ở, bây giờ bề thế sơn trại càng ngày càng thạnh, thì phải lập thêm ba cái quán rượu, đặng thám thính các việc kiết hung. Ấy vậy nơi phía Tây núi này có một chổ rộng rải , phải khiến Đồng Oai và Đồng Mảnh đem mười tên lâu la ở đó mà lập quán .
Lại khiến Lý Lập đem mười tên lâu la lập quán nơi phía Bắc núi nầy ; mỗi chổ quán ấy đều cất một cái Thủy đình. khiến lâu la ở giử phía bên nầy sông đặng có lượm tên mà thông báo. y như quán của Châu Quí vậy . Còn trước núi phải làm ba cái ải , khiến Đào Tôn Vượng đào kinh đắp đường nơi dưới chơn núi, đặng cho thông thương; lại khiến Tương Kỉnh giử việc thâu xuất trong kho , Tiêu Nhượng giử việc tờ giấy , Kim Đại Kiên khắc các thứ ấn triện ; Hầu Kiện coi việc đóng giáp, may áo chiến bào và các thứ cờ xí , Lý Vân coi việc cất nhà ; Mã Lân coi việc đóng thuyền ; Tống Vạn và Bạch Thắng giử trại Kim sa na ; Vương Hoài Hổ, Trịnh Thiên Thọ giữ trại Áp chỉ na ; Mục Xuân, Châu Phú coi giữ lương tiền nơi sơn trại ; Lữ Phương và Quách Thạnh ở nhà Tụ nghĩa giử việc tiếp khách ; Tống Thanh giử việc diện yến.
Triệu Cái và Tống Giang đều khen phải.
Bèn khiến các đầu mục ấy làm y như lời Ngô Dụng.
Từ ấy bình yên vô sự , mỗi ngày thao luyện nhơn mã, giáo diễn võ nghệ nơi các trại.

Ngày kia Tống Giang nói với Triệu Cái và Ngô Dụng rằng :
- Công Tôn Thắng về quê đã lâu, không thấy trở lại, lòng tôi lo lắm. Vã chăng, từ đây về Kế châu cũng không bao xa. Công Tôn Thắng đi đã lâu rồi, sao chưa thấy trở lại, thế nầy phải sai Đái Tôn chịu khổ một phen đi thám

thính tin tức mới đặng.
Bèn kêu Đái Tôn mà tỏ việc ấy, Đái Tôn vưng chịu.
Tống Giang cả mầng mà rằng :
- Hiền đệ đi trong mười ngày thì phải có tin tức trở về.
Đái Tôn vâng lệnh, từ giả các vị hảo hớn, mang bốn cái giáp mã, dùng phép thần hành đi thẳng qua Kế châu.

Ngày kia đi đến đia phận Nghi Thũy huyện, dọc đàng nghe người ta đồn rằng :
- Hôm trước bắt đặng Hắc triền phong rồi, vì có bọn Lương Sơn Bạc dụng kế giải cứu làm liên lụy cho Lý đô đầu phải trốn mất.
Đái Tôn nghe vậy thì cười thầm.
Đi đến một đổi xa xa, lại có một người cầm một cây giáo đứng giữa đường, thấy Đái Tôn đi mau thì kêu lớn rằng :
- Bớ Thần hành thái bảo, dừng chơn lại cho tôi nói chuyện.
Đái Tôn trở lại đứng nhìn người ấy, thấy người ấy mủi ngay miệng vuông, mày thanh , mắt sáng , lưng rộng , mình cao, thì hỏi lại rằng :
- Tráng sĩ là ai, sao lại biết tên tôi mà kêu ?
Người ấy lật đật bỏ giáo mà quì lạy.
Đái Tôn vội vã đáp lễ mà rằng :
- Tráng sĩ tên họ là chi, xin cho tôi biết ?
Người ấy đáp rằng :
- Tôi là Dương Lâm , quê ở tại phũ Chương Đức chuyên nghề ở chốn lục lâm, thiên hạ gọi là Cẩm Báo Tử, cách vài tháng nay, tôi gặp Công Tôn Thắng nơi tiệm rượu , thì va có nói : Nơi Lương Sơn Bạc có Triệu Cái , Tống Công Minh thiệt người nghĩa khí, chuyên việc chiêu hiền đải sĩ . Va có làm một phong thơ khiến tôi đến đó nhập lỏa, song vì hai vị ấy chưa từng quen mặt, cho nên lòng tôi dục dặc còn chưa muốn đi. Công Tôn Thắng lại có nói với tôi rằng : Gần nơi Lương Sơn Bạc có một tiệm rượu của Châu Quí, để tiếp rước anh hùng nhập lõa. Lại có một người kêu là Thần hành thái bảo, một ngày đi đặng tám trăm dặm đường , người ấy là người thám thính các việc kiết hung. Vì vậy cho nên tôi thấy trưởng huynh đi mau khác thường, thì lôi định chắc là Thần hành thái bảo, té ra cũng quả như lời Công Tôn Thắng, cũng thiệt là giải cấu tương phùng, vô tâm đắc ngộ.
Đái Tôn nói :
- Cũng vì Công Tôn Thắng trở về Kế châu vắng bặt tin tức , cho nên Tống Công Minh mới sai tôi đi hỏi thăm rước va về sơn trại.
Dương Lâm nói :
- Tuy tôi là người ở phủ Chương Đức, nhưng nội miệt Kế châu tôi đều thạo biết ; nếu trưởng huynh bằng lòng thì tôi cũng đi với cho có bạn.

Đái Tôn nói :
- Nếu túc hạ chịu đi với tôi, thì cũng là may cho tôi lắm. Vậy anh em ta đến đó tìm kiếm cho đặng Công Tôn Thắng, rồi sẽ đồng đoàn trở về Lương Sơn Bạc.
Bèn kết bái với Đái Tôn mà gọi Đái Tôn là anh.
Đái Tôn đi chậm chậm mà chờ Dương Lâm đi với mình, đến chiều vào quán trọ mà nghĩ.
Dương Lâm khiến đem rượu thịt mời Đái Tôn ăn uống.
Đái Tôn từ rằng :
- Trong lúc tôi đương dùng phép thần hành thì phải ăn chay cho đến khi về.
Dương Lâm thấy nói như vậy thì cũng ăn chay theo với Đái Tôn .

Rạng ngày sắm sửa lên đường, Dương Lâm nói :
- Nếu huynh trưởng dùng phép thần hành thì tôi lại không kịp, còn như không dùng phép ấy, cứ đi thủng thỉnh mà chờ tôi như hôm qua, thì lại e nổi trể nải ngày giờ chăng ?
Đái Tôn cười rằng :
- Tôi có bốn cái giáp mã , hễ có người nào theo tôi, tôi sẽ chia cho người ấy hai cái, thì người ấy cũng đi mau như tôi vậy .
Dương Lâm nói :
- Tôi là phàm thai trược cốt, mang phép ấy e không kiến hiệu chăng ?
Đái Tôn nói:
- Phép nầy ai mang cũng đặng, song phải ăn chay mà thôi .
Bèn lấy giáp mã buộc vào vế Dương Lâm, buộc rồi niệm một câu chú thì hai chơn của Dương Lâm rất nhẹ, đi theo cũng kịp Đái Tôn .
Hai người đi đến giờ tị, tới một hòn núi rất cao, chung quanh có suối bao phũ , chính giữa có đường đi ngang qua núi .
Dương Lâm nói với Đái Tôn rằng :
- Chổ nầy kêu là Ẩm mã xuyên. Ngày trước có một bọn cường nhơn rất đông, bây giờ không biết thể nào.
Đái Tôn hỏi :
- Chổ nầy không có sông, sao lại kêu là Ẩm mã xuyên
Dương Lâm nói :
- Chổ nầy sơn thế rất tốt, nước suối chảy bao xung quanh, cho nên mới gọi là Ẩm mã xuyên.
Đi một đổi nữa thì nghe có tiếng chiêng trống, lại thấy đôi ba trăm lâu la chạy ra đón đường, có hai người hảo hớn đi đầu, một người cầm đao nạt lớn rằng :
- Ai đi đường đó , phải dùng chơn lại nạp tiền mải lộ, nếu không thì ắt hồn xuống suối vàng.

Dương Lâm cười rằng :
- Trưởng huynh có thấy chăng . Để tôi thoát sanh cho lũ nầy, đặng nó đầu thai kiếp khác.
Bèn hươi thương xốc tới đánh hai người ấy.
Hai người ấy có một người thấy Dương Lâm chạy lại thì kêu rằng :
- Khoan đã, ca ca có phải là Dương Lâm chăng ?
Dương Lâm nhìn lại, té ra người ấy là anh em, bèn kêu Đái Tôn nói rằng :
- Huynh trưởng hãy lại đây, người nầy cũng là anh em với tôi.
Đái Tôn bước lại hỏi rằng :
- Tráng sĩ ấy là ai ?
Dương Lâm nói :
- Người thứ nhứt đây là Đặng Phi vì hai con mắt đều đỏ, cho nên thiên hạ gọi là Hỏa nhản tuấn nghê. Khi trước cũng là một bọn với tôi. Cách nhau đã năm năm nay, bây giờ mới đặng gặp nhau.
Đặng Phi hỏi Dương Lâm rằng :
- Người ấy là ai ?
Dương Lâm nói :
- Người nầy là Thần hành thái bảo, hảo hớn nơi Lương Sơn Bạc đó.
Đặng Phi nói :
- Có phải là Đái viện trưởng ở tại Giang châu chăng ?
Đái Tôn nói :
- Phải.
Hai người ấy nghe nói lật đật bước lại thi lễ mà rằng :
- Bình nhựt tôi cũng thường nghe đại danh của Viện trưởng, lòng tôi lấy làm kính mến , muốn đặng gặp mặt , hôm nay tình cờ lại gặp nhau đây , thiệt cũng là điều may lắm.
Đái Tôn hỏi Đặng Phi rằng :
- Còn vị hão hớn nầy tên họ là chi ?
Đặng Phi nói :
- Người nầy tên là Đặng Phương, thiên hạ hay gọi là Ngọc phan công.
Đái Tôn cả mừng, bốn người và lại đàm đạo cùng nhau .
Dương Lâm hỏi Đặng Phi rằng :
- Vậy chớ hiền đệ tụ nghĩa tại đây đã đặng bao lâu ?
Đặng Phi nói :
- Tôi ở đây đặng một năm , song nữa năm trước thì tôi ở nơi phía Tây bắc, có gặp một người tên là Bùi Tuyên làm chức Khổng mục tại phủ nầy, thạo nghề đao bút, có tánh thông minh, lại ngay thẳng, một mảy không chịu lạm thực của người, cho nên ai nấy đều gọi là Thiết diện khổng mục. Va lại thao lược gồm tài, côn quờn hơn sức, người trong phủ này thảy đều kính phục , đến sau triều đình sai tới một vị Tri phủ , có tánh tham lạm của dân , đến

nhậm phủ ấy, đối đầu với va ; lập kế hãm hại , đày va ra Sa môn đảo. Trong khi bị đày, đi ngang qua đây, anh em tôi thấy vậy , giết Công sai mà cứu va , va cũng ở đây tụ nghĩa ; anh em tôi thấy va lớn tuổi thì nhường cho va làm chủ trại. Nay gặp nhị vị ca ca, tôi xin mời lên sơn trại, rồi sẽ đàm đạo cùng nhau.
Đái Tôn và Dương Lâm nghe theo , đi thẳng lên sơn trại .
Bùi Tuyên nghe lâu la lên báo thì lật đật ra cửa trại nghinh tiếp .

Đái Tôn thấy Bùi Tuyên mình mập, mặt trắng, diện mạo đường đường, oai phuông lẩm lẩm, thì có ý khen thầm.
Vào tới nhà Tụ nghĩa, Bùi Tuyên hối lâu la dọn tiệc thết đải Đái Tôn và Dương Lâm .
em iép lập .
Trong khi ăn tiệc, Đái Tôn tõ thuật các việc Tống Công Minh chiêu hiền nạp sĩ, trượng nghĩa khinh tài cho ba người ấy nghe.
Bùi Tuyên nói :
- Sơn trại của tôi đâu có đặng ba trăm con ngựa, lương thảo dùng đặng mười năm, lâu la có đặng năm trăm, nếu nhị vị nhơn huynh có lòng đoái tưởng, xin hãy tiến cử cho tôi lên đó đặng nhập lỏa.
Đái Tôn cả mừng mà rằng :
- Nếu đặng như vậy thì như gấm thêm hoa, vậy xin tam vị hãy sắm sửa cho sẳn, chờ hai anh em tôi qua Kế châu, kiếm được Công Tôn Thắng, rồi sẽ trở lại đi với nhau.
Ba người ấy đều mầng.
Rượu vừa xoàng xoàng lại dời tiệc ra nơi Đơn kim đình, xem phong cãnh Ẩm mả xuyên và uống rượu.
Đái Tôn khen rằng :
- Núi nầy đã cao lại có nước bao xung quanh , quả là một chổ rất tốt, liệt vị chiếm đặng thiệt cũng tài lắm.
Đặng Phi nói :
- Khi trước có hai đứa chiếm cứ làm chủ trại, song võ nghệ của nó dở lắm, bị tôi giết hết mà chiếm đoạt.
Đái Tôn và Dương Lâm đều cười.

Ăn uống đã say thì Bùi Tuyên đứng dậy múa gươm.
Đái Tôn thấy múa hay thì khen lắm.
Đêm ấy mản tiệc , Đái Tôn và Dương Lâm đều ngủ tại sơn trại .
Rạng ngày Đái Tôn và Dương Lâm từ giã xuống núi.
Ba vị hảo hớn ấy cầm cọng hết sức cũng không chịu ở, túng phải đưa xuống chơn núi .

Hai anh em Đái Tôn từ giả lên đàng , còn ba anh em Bùi Tuyên thì trở lại sơn trại sắm sửa hành lý sẳn sàng đặng có lên Lương Sơn Bạc.

Đái Tôn và Dương Lâm đi khỏi Ẩm mã xuyên rồi, vài ngày thì tới Kế châu , bèn tìm khách điếm nơi ngoài thànhmà an nghĩ .
Lúc ấy Dương Lâm bàn luận với Đái Tôn rằng :
- Công Tôn Thắng là người tu hành , chắc là va ở trong chốn sơn lâm chớ không phải nơi thành thị đâu.
Đái Tôn khen phải.

Rạng ngày Đái Tôn và Dương Lâm đi ra khỏi thành một đổi xa xa , hỏi thăm nhà Công Tôn Thắng.
Hỏi thôi đã khắp làng khắp xóm nhưng cũng không ai biết, bèn trở về khách điếm mà nghĩ.
Rạng ngày đi phía khác hỏi thăm nữa thì cũng không đặng tin tức chi hết .
Qua đến ngày thứ ba , Đái Tôn bàn với Dương Lâm rằng:
- Ngày nay ta phải vào thành hỏi thăm, họa may có người biết chổ va ở mà chỉ cho ta không .
Bèn đi với Dương Lâm vào thành Kế châu kiếm người tuổi tác hỏi thăm, song cũng không ai biết.
Đái Tôn lại bàn rằng :
- Thế khi mấy cái chùa lớn cũng có người biết va .
Bèn đi kiếm chùa lớn mà hỏi.
Khi đương đi, thấy xa xa có một tốp người lầu kia đi lại, hai anh em Đái Tôn dừng chơn bên đàng mà xem, thấy một người diện mạo khôi ngô , mày dài mắt phụng, da mặt vàng vàng, râu mọc le the, lại có năm bảy người tùy tùng bưng những lễ vật và lụa hàng rất nhiều. Đi tới ngã ba lại có một tốp bảy tám tên quân và một người cao lớn đi đầu , bước tới đón đường chào hỏi người mặt vàng.
Người mặt vàng nói :
- May dữ a ! Nay gặp đại ca đây, xin mời đại ca đi uống rượu với tôi một bửa.
Người cao lớn nói :
- Ý tôi không muốn uống rượu. muốn mượn Viện trưởng chừng một ngàn quan tiền mà thôi.
Người mặt vàng nói :
- Ủa tôi với đại ca tuy là biết mặt, nhưng không phải tiền tài tương giao, sao đại ca lại hỏi mượn tiền tôi, tôi có tiền đâu cho đại ca mượn ?
Người cao lớn nói :
- Viện trương mới gạt bá tánh lấy của rất nhiều , sao lại không cho tôi mượn

?
Người mặt vàng nói :
- Ấy là của người ta cho tôi, chớ tôi có gạt ai để lấy của đâu. Tôi với anh đều có ty thuộc, việc ai nấy giử, chẳng phãi anh cai quản tôi đặng đâu.
Người cao lớn không trả lời , cứ khiến hai tên quân sĩ giựt lễ vật ấy.
Hai tên quân sĩ áp lại giựt các đồ vật và lụa hàng mà chạy tuốt .
Người mặt vàng nỗi giận nói lớn rằng :
- Trương Bảo, mi đừng làm ngang lắm vậy , ta không chịu nhịn mi đâu.
Bèn xốc tới đánh Trương Bảo .
Trương Bảo cười rằng :
- Cha cha thằng Dương Hùng nầy bây giờ muốn đánh với ta sao kìa !
Bèn đạp Dương Hùng một đạp ngang hông té lăn giữa đường.
Quân sĩ áp lại đè Dương Hùng xuống .
Dương Hùng cựa quậy không nổi . Còn mấy người tùy tùng của Dương Hùng thấy vậy cả kinh bõ chạy hết.

Lúc ấy có một chú bán củi, gánh củi đi ngang qua đó , thấy mấy người ấy đè đánh Dương Hùng như vậy, thì đem dạ bất bình, để gánh cũi xuống, bước lại xô mấy người ấy dang ra mà khuyên rằng :
- Quấy phải gì cũng là một vị Viện trưởng trong phủ, sao các ngươi lại hiếp đáp thái quá như vậy ?
Trương Bảo trợn mắt nạt rằng :
- Thằng ăn mày nầy lại còn làm mặt lanh , muốn gánh bàn độc mướn nữa sao ?
Chú bán củi nổ giận đá Trương Bảo một đá, văng ra xa lắc.
Mấy tên quân sĩ áp lại bắt chú bán củi, bị chú bán củi tay đánh chơn đá thảy đều lăn cù .
Dương Hùng nhờ có chú bán củi ấy mới dậy đặng . Bèn đánh bọn quân sĩ ấy đặng trả thù.
Còn Trương Bảo dậy đặng, giựt gói lụa hàng vừa muốn thoát thân.
Dương Hùng rượt theo giựt lại chạy tuốt.
Trương Bảo ý muốn rượt theo giựt lại , song thấy chú bán củi rượt theo mình nữa , cho nên phải bỏ chạy .
Chú bán củi rượt theo đánh bọn quân sĩ .
Đái Tôn và Dương Lâm xem đã rõ ràng thì khen rằng :
- Chú bán củi đó thiệt là đáng mặt anh hùng , hễ thấy bất bình thì ra công giúp đỡ , không biết sợ ai hết.
Bèn chạy tới cãn trở chú bán củi lại mà rằng :
- Xin tráng sĩ tình diện hai đứa tôi, đừng đánh bọn ấy nữa.
Nói rồi Đái Tôn mắm tay chú bán củi dắt đi , còn Dương Lâm thì gánh giùm

gánh củi theo sau.
Đái Tôn dắt chú bán củi vào tiệm rượu mời ngồi.
Dương Lâm để gánh củi trước tiệm rồi cũng vào tiệm rượu ấy .

Lúc ấy chú bán củi đứng dậy vòng tay nói với Đái Tôn và Dương Lâm rằng :
- Nhờ ơn nhị vị đại ca can gián , nếu không thì tôi giết thác bọn ấy rồi.
Đái Tôn nói :
- Hai đứa tôi là người phương xa, thấy tráng sĩ trượng nghĩa như vậy thiệt cũng có lòng khen. Song e tráng sĩ đánh quá tay thì mang họa, cho nên phải mời lại đây đặng phân giải.
Bèn khiến tửu bảo đem rượu thịt ra mời chú bán củi ăn uống.
Chú bán củi nói :
- Nhị vị ca ca là người chưa quen , đã giải họa cho tôi , lại còn thết đải như vậy , ơn ấy tôi đâu dám lảnh .
Dương Lâm nói :
- Tứ hải chi nội giai huynh đệ , không hề gì đâu mà phòng ngại . Xin tráng sĩ ăn uống với anh em tôi một bửa.
Chú bán củi thấy nói đã cạn lời, thì cũng ăn uống với anh em Đái Tôn.
Trong khi ăn uống, Đái Tôn hỏi chú bán củi rằng :
- Tráng tên họ là chi, quê quán ở đâu, xin nói cho tôi rỏ ?
Chú bán củi nói :
- Tôi là Thạch Tú, quê ở Kim Lăng , từ bé học tập võ nghệ cũng khá, thấy chuyện bất bình thì ra gánh , nên người trong xứ tôi gọi là Nhương mang tam lang. Năm trước tôi theo chú tôi đến đây buôn ngựa , rủi chú tôi mang bệnh thác dọc đàng, tôi lo việc thuốc thang và chôn cất nên hết vốn, không tiền trở về cho nên mới phải ở đây hái củi đổi gạo đặng nuôi miệng.
Đái Tôn nói :
- Tài cán như tráng sĩ mà làm nghề bán củi thì cũng mai một anh hùng, chi bằng thả theo giang hồ hưởng cuộc sung sướng thì hay hơn.
Thạch Tú nói :
- Tôi có tài cán chi mà dám trông đến việc sung sướng ?
Đái Tôn nói :
- Tống Công Minh ở trên Lương Sơn Bạc có lòng chiêu hiền , nạp sĩ , trượng nghĩa khinh tài, chớ chi tráng sĩ lên đó nhập lỏa , ắt đặng trọng dụng . Vả lại mai sau triều đình chiêu an thì tráng sĩ cũng đặng vinh phong chớ chẳng không.
Thạch Tú nói :
- Ý tôi cũng muốn , song không người tiến cử thì cũng không đường đi.
Đái Tôn nói :
- Nếu tráng sĩ muốn lên đó, thì có tôi tiến cử cho.

Thạch Tú :
- Nhị vị có lòng như vậy, ơn ấy trọng biết bao nhiêu , dám hỏi nhị vị tên họ là chi ?
Đái Tôn nói :
- Tên tôi là Đái Tôn , còn người nầy là Dương Lâm, đều ở Lương Sơn Bạc .
Thạch Tú hỏi :
- Đái Tôn nào, hay là Đái Tôn ở Giang châu , hiệu là Thần hành thái bảo đó chăng ?
Đái Tôn nói :
- Phải .
Dương Lâm mở gói lấy mười lượng bạc cho Thạch Tú .
Thạch Tú từ chối không dám lảnh.
Đái Tôn và Dương Lâm nài nỉ hết sức, Thạch Tú mới chịu lảnh bạc ấy .
Kế Dương Hùng dắt hai mươi người phăng phăng vào tiệm ấy.
Đái Tôn và Dương Lâm thấy có đông người vào đó thì bỏ đi xa .
Thạch Tú đứng dậy hỏi Dương Hùng rằng :
- Viện trưởng đi đâu đây ?
Dương Hùng nói :
- Tôi kiếm túc hạ hết sức. Té ra túc hạ ở đây uống rượu mà tôi không thấy. Khi nảy tôi mắc rượt theo Trương Bão đặng giựt gói hàng lại , cho nên mới quên ngó tới túc hạ. Giây lâu trở lại lại kiếm , hỏi thăm mấy nhà ở gần đó thì ai nấy đều nói : Túc hạ đi với hai người viễn khách lại tiệm uống rượu rồi. Tôi kiếm khắp hết mấy tiệm không đặng, bây giờ mới kiếm đặng đây .
Thạch Tú nói :
- Mắc có nhị vị viễn khách mời tôi uống rượu , cho nên thất công Viện trưởng tìm kiếm, xin miễn chấp . Bây giờ Viện trưởng đã đến đây, xin mời ngồi lại uống rượu và đàm đạo chơi cho vui.
Dương Hùng ngồi lại rồi hỏi Thạch Tú rằng :
- Vậy chớ túc hạ tên họ là chi , quê quán ở đâu , xin cho tôi rõ ?
Thạch Tú nói :
- Tôi là Thạch Tú quê ở Kim Lăng, có tánh nóng nảy, thấy việc bất bình liều mình gánh vác cho nên ai nấy đều gọi là Nhương mạng tam lang .
Dương hùng hỏi rằng :
- Hai người viễn khách uống rượu với túc hạ khi nảy, bây giờ đã đi đâu rồi ?
Thạch Tú nói :
- Hai người ấy thấy Viện trưởng dắt rất đông người lại , ngở là quyết lòng tranh đấu, cho nên phải bỏ đi .
Dương Hùng nói :
- Hai người ấy có can chi đến tôi, mà tôi phòng quyết chuyện tranh đấu.
Bèn kêu tửu bảo đem rượu thịt lại thết đãi Thạch Tú .

Trong khi ăn uống, Dương Hùng nói với Thạch Tú rằng :
- Túc hạ quê ở Kim Lăng chắc là không có thân quyến chi ở lối nầy rồi , ý tôi muốn kết làm anh em với túc hạ, không biết túc hạ , bắng lòng chăng ?
Thạch Tú cả mừng nói rằng :
- Viện trưởng có lòng cố cập lẻ nào tôi lại chối từ. Vậy chớ niên canh của Viện trưởng bao nhiêu, xin cho tôi biết. Thạch Tú nói :
- Viện trưởng lớn hơn tôi một tuổi, vậy tôi xin kiến làm anh .
Bèn lạy Dương Hùng bốn lạy kêu là ca ca .
Rồi đó, ngồi lại ăn uống với nhau .
Trong khi ăn uống, Dương Hùng ngó ra thấy cha vợ mình là Phan công đi với năm bảy người vào tiệm rượu ấy .
Dương Hùng lật đật đứng dậy hỏi rằng :
- Nhạc phụ đến đây có chuyện chi chăng ?
Phan công nói :
- Cha nghe con đánh lộn với Trương Bảo, cho nên cha phải đến đây kiếm .
Dương Hùng thuật rõ các việc Thạch Tú cứu viện cho Phan công nghe.
Phan công cả mừng , rồi cũng kêu mấy người theo mình vào tiệc ngồi lại ăn uống.
Lúc ấy Phan công nói với Thạch Tú rằng :
- Tài cán của chú em như vậy thiệt cũng ít ai dám bì. Vậy chớ thuở nay chú em có biết nghề chi làm ăn, hay là chuyên có một nghề hái củi đó thôi .
Thạch Tú thưa rằng :
- Cha tôi xưa kia làm nghề cạo heo, cho nên tôi cũng thạo nghề ấy ,
Phan công nói :
- Thuở tôi còn trai, tôi cũng làm nghề cạo heo , bây giờ già yếu làm nữa không nỗi , cho nên phải thôi.

Ăn uống no say, mấy người đi theo Phan công từ giả ra về . Còn Phan công và Dương Hùng thì dắt Thạch Tú về.
Thạch Tú muốn gánh củi đi ; song Phan công và Dương Hùng không cho gánh .
Thạch Tú phải bỏ gánh củi ấy đi theo .
Vào đến nhà rồi , Dương Hùng kêu vợ bảo rằng:
- Hiền thê ra đây chào hỏi thúc thúc.
Kêu vừa dứt lời thì nghe trong màn có người đáp :
- Lang quân có em hay sao mà khiến tôi chào hỏi thúc thúc ?
Dương Hùng nòi :
- Đừng có hỏi làm chi , hãy ra đây chào hỏi .
(Nguyên người đàn bà ấy sanh ngày mồng bảy tháng bảy , tên là Phan Xảo Vân, khi trước có lấy một người Lại viên ở phủ ấy tên là Vương áp ti , mới

đặng hai năm thì vương áp ti chết, đến sau Phan xảo Vân lại gá nghĩa với Dương Hùng đây chưa đặng một năm.)

Lúc Phan Xảo Vân khoát màn bước ra .
Thạch Tú lật đật thi lễ mà rằng :
- Mời tẩu tẩu ngồi, đặng em làm lễ ra mắt.
Phan Xão Vân ngồi xuống.
Thạch Tú vừa muốn quì lạy .
Phan Xảo Vân nói :
- Tuổi tôi còn nhỏ, lẻ nào dám chịu lễ ấy .
Dương Hùng nói :
- Người nầy là anh em mới kết nghĩa hôm nay, vậy hiền thê phải chịu cho nó làm lễ ra mắt.
Nói vừa dứt lời thì Thạch Tú đã quì xuống lạy Phan Xảo Vân bốn lạy.
Phan Xảo Vân đáp lễ rồi trở vào lo việc cơm nước và dọn một căn phòng trống cho Thạch Tú ở .
Ngày thứ Dương Hùng vào khám thì dặn dò Phan Xảo Vân khiến may quần áo cho Thạch Tú mặc.

Nói về Đái Tôn và Dương Lâm, từ lúc ở nơi tiệm rượu thấy một tốp đông người vào kiếm Thạch Tú, thì e sanh chuyện rầy rà , cho nên trở lại khách điếm.
Ngày thứ Đái Tôn và Dương Lâm lại đi tìm kiếm Công Tôn Thắng, song hỏi thăm cũng không đặng, đi đã mỏi mê rồi cũng trở về khách điếm.
Rạng ngày lại đi kiếm nữa, kiếm đã bốn ngày không đặng tin tức , túng phải trở lại Ẩm mã xuyên rủ ba anh em Bùi Tuyên đều về Lương Sơn Bạc.

Nói về cha vợ của Dương Hùng là Phan công, ngày kia Phan công ý muốn nổi lò cạo heo, bèn thương nghị với Thạch Tú rằng :
- Nơi phía sau nhà nầy có một cái đường hẻm , đường ấy có một căn phố trống, phía sau căn phố sẳn có một cái giếng, nếu làm lò heo tại đó thì cũng tiện lắm, ý tôi muốn tính hiệp với thúc thúc đặng làm việc ấy .
Thạch Tú cả mừng, Phan công lại kiếm mấy người làm công củ ngày trước mà mướn, rồi khiến ở đó với Thạch Tú, các việc thâu xuất thì để cho thạch Tú coi hết.
Từ ấy Thạch Tú ban ngày thì ở tại lò, tối thì về nhà Dương Hùng mà ngủ.

Hồi 44
Dương Hùng say rượu mắng Xảo Vân
Thạch Tú dụng kế giết Như Hải

Khai tiệm đã đặng hai tháng, thì việc mua bán cũng có phần thạnh lợi .
Ngày kia Thạch Tú nghĩ rằng :
- Ca ca ta mãi việc quan mà phế việc nhà, năm ba ngày mới về đặng một đêm, còn ta đây ca ca ta lại sắm cho ta ăn mặc lành lẻ như vậy; chắc là tẩu tẩu cũng có lời kia tiếng nọ chớ chẳng không , vả lại phần ta coi hết các việc buôn bán thì lại thêm nghi cho tẩu tẩu nữa, bây giờ ta phải tính trước, từ giả trở về quê quán thì hay hơn.
Nghĩ như vậy, bên tính hết các việc thâu xuất cọng sỗ lại , sắm sửa hành lý sẳn sàng, rồi trở lại nhà, đặng có từ giả Phan công mà về quê quán.
Khi Thạch Tú về tới nhà, trao sổ cho Phan công xem và tỏ ý mình muốn về quê quán .
Phan công xem sổ , thấy trước bìa sỗ ấy có đề mười chữ : "Nhược hữu bán điểm tư tâm, Thiên địa tru diệt " .
Nghĩa là : Nếu có chít đỉnh lòng riêng thì trời tru đất diệt.
Phan công thấy vậy thì trách rằng :
- Cớ gì thúc thúc lại thề như vậy, hay là có nghe ai nói điều chi đó chăng .
Thạch Tú nói :
- Tôi lìa quê quán đã bảy năm nay, bây giờ ý muốn về thăm thân thích. Nội ngày nay tôi phải ra đi .
Phan công nghe nói thì cười ré, và nói rằng :
- Việc này tôi đã biết ý thúc thúc rồi, hèn chi hai hôm nay không thấy thúc thúc về nhà thì tôi cũng ngở là mắc nhiều công việc, chẳng dè là thúc thúc muốn đi, hóa là thúc thúc về đây thấy tôi dọn dẹp nhà cửa thì ngở là tôi thôi buôn bán mà có lòng phiền chăng . Để tôi nói lại cho thúc thúc rỏ : Nguyên con gái tôi khi trước tôi có gã nó cho Vương Áp Ti, chẳng may Áp Ti ấy đoản mạng, thì nó mới kết nghĩa với anh của thúc thúc đây . Ngày nay nhằm tuần mản phục cho Vương Áp Ti, cho nên tôi mới dọn dẹp nhà cửa lại , dọn chổ phòng của thúc thúc để cho thầy chùa và nhục sanh ở đở . Thế khi thúc thúc thấy vậy ngõ là ý tôi muốn đuổi, cho nên mi gá lời từ giả mà về quê quán đó chớ gì ?
Thạch Tú nói :
- Không phải ý tôi giận hờn chi hết, song tôi lìa quê đã lâu, cho nên phải tính trở về mà thôi . Nay nghe bác nói như vậy và gặp dịp trong nhà có đám thì

tôi cũng nên ở nán lại , chờ cho xong đám rồi sẽ đi cũng đặng .
Phan công nói :
- Ý tôi không hay nói quấy xin thúc thúc chớ nghi nan .
Bèn hối gia đinh dọn một mâm đồ chay cho Thạch Tú ăn .
Kế Dương Hùng trở về, thì cũng ngồi lại ăn với Thạch Tú.
Rồi Dương Hùng dặn Thạch Tú rằng :
- Đêm nay trong nhà có việc, qua về không đặng. Ấy vậy xin em thay mặt cho qua liệu lý các việc.
Thạch Tú nói :
- Ca ca an lòng , để đó mặc em coi sóc .
Dương Hùng từ giả ra đi.
Đêm ấy Thạch Tú sắp đặt trong nhà các việc thanh khoản .

Rạng ngày có một thầy tăng gánh hai cái quả bước vào nhà.
Thạch Tú lật đật cho hỏi mời ngồi, kế thấy hai người thầy sải tới nữa.
Thạch Tú vào thưa cho Phan công hay .
Phan công lật đật bước ra, thầy sải ấy thi lễ rằng :
- Đã lâu không thấy dưỡng phụ lên chùa tôi cũng có lòng trông lắm.
Phan công nói :
- Mấy tháng nay mắc việc buôn bán, cho nên không có giờ rảnh mà đi.
Thầy sãi ấy nói:
- Hôm nay là ngày làm tuần cho Áp ti, cho nên tôi đem vài quả trái cây cúng Áp ti , xin dưỡng phụ nhận lễ.
Phan công nói :
- Thầy đã có lòng như vậy , tôi cũng cám ơn.
Bèn khiến Thạch Tú bưng hai quả ấy vào nhà sau nói với Phan Xảo Vân.
Thạch Tú vâng lời bưng vào, gặp Phan Xảo Vân trang điểm hẳn hòi, ở trong bước ra hỏi Thạch Tú rằng :
- Thúc thúc bưng vật chi đó vậy ?
Thạch Tú nói :
- Trái cây của thầy sãi đem cho, ông thầy sải kia kêu bác bằng dưỡng phụ.
Phan Xão Vân cười rằng :
- Nếu vậy sư huynh tôi đã đến rồi, người ấy tên là Bùi Như Hải , có tánh thật thà , tu hành chính chắn lắm. Trong khi sư huynh tôi chưa xuất gia, thì có ở làm con nuôi với cha tôi, cho nên bây giờ cũng còn tưởng tình mà tới lui thăm viếng thường thường. Để tối nay sư huynh tôi đề phan cho mà nghe, cha chả , thính âm hướng lượng, ai nghe cũng phải mê, trong đám thầy sải, ít người bì kịp .
Thạch Tú hỏi :
- Tiếng tốt lắm sao .

Miệng tuy nói vậy, nhưng trong lòng Thạch Tú đã sanh nghi rồi.

Phan Xảo Vân bước ra chào hỏi Bùi Như Hải.
Thạch Tú đứng núp dựa màn , rình thấy Phan Xảo Vân bước lại chắp tay chào hỏi .
Bùi Như Hãi cũng đứng dậy chắp tay đáp lễ .
Phan Xảo Vân nói :
- Sư huynh cho chác làm chi cho tốn tiền mua, tôi ở giữa chợ chẳng thiếu vật chi, lẻ thì tôi cho sư huynh mới phải, có đâu sư huynh lại phải cho tôi .
Bùi Như Hải nói :
- Vật hèn chút đỉnh , hiền muội chớ nói làm chi , trên chùa tôi muốn cất Thủy lục đường, sẳn dịp muốn mời hiền muội tùy hỉ , song e Viện trưỡng không bằng lòng chăng ?.
Phan Xảo Vân nói :
- Chúng tôi bây giờ cũng dễ như đời chồng trước vậy, tuy va không tin đạo Phật cho lắm, song tôi làm gì thì làm, va không nói đến. Thôi để xong đám này tôi cũng lên đó một phen, đặng huồn nguyện cho mẹ tôi ngày trước luôn thể .
Bùi Như Hải nói :
- Ấy là niệc riêng của chúng ta, như hiền muội có đi thì chẳng nên đem ai theo hết .
Phan Xảo Vân rót một chén trà trao cho Bùi Như Hải.
Bùi Như Hải thì tay tiếp lấy chén trà, mắt thì ngó Phan Xảo Vân chăm chỉ.
Còn Phan Xão Vân thì cũng liếc mắt cười chún chím , hai đàng mang lấy mi lai nhản khứ với nhau mà quên dự phòng, cho nên bị Thạch Tú rình thấy hết.
Thạch Tú xem đã rỏ ràng thì nghĩ thầm rằng :
- May tin trực trùng trực , tu phòng nhơn bất nhơn. Hèn chi bấy lâu ta thấy tẩu tẩu thường hay nhìn ta mà nói nhiều lời giễu cợt, ta cũng ngở là lấy tình thân mật đải ta, xem ta như ruột rà chẳng kể tới việc tị hiềm ; té ra hôm nay thấy việc như vầy mới biết tẩu tẩu ta là người trái nết.
Nghĩ như vậy , bèn giở màn bước ra.
Bùi Như Hải cả kinh, lật đật bưng chén trà ấy mời Thạch Tú uống.
Còn Phan Xảo Vân thì cũng có bộ lính quýnh, bèn nói với Bùi Như Hải rằng :
- Người nầy là nghĩa đệ của lang quân tôi đó.
Bùi Như Hải hõi Thạch Tú rằng :
- Túc hạ tên họ là chi , quê quán ở đâu mà kết nghĩa với Dương viện trưởng?
Thạch Tú nói :
- Thầy muốn hõi tôi sao ? Tôi là Thạch Tú, quê ỡ Kim Lăng có tánh gánh vác những việc bất bình , cho nên thiên hạ gọi là Nhương mạng tam lang,

bình sinh tôi thiệt là người thô lổ, nếu có điều chi xúc phạm đến hòa thượng , xin hòa thượng chớ phiền.
Bùi Như Hải nói :
- Không dám , không đám . Tôi chẳng dám phiền chi cả .
Kế tiểu tăng bước lại thưa với Bùi Như Hải rằng :
- Đạo trường dọn rồi, chúng tăng tới đủ, xin thầy vào đám.
Bùi Như Hải lật đật bước tới đạo trường lo việc kinh kệ.

Lúc ấy Phan Xảo Vân bước ra đốt hương quì lạy .
Bùi Như Hải miệng thì niệm kinh, mắt thì liếc Phan Xảo Vân hoài.
Chứng minh xong rồi, các sải ngồi lại ăn chay .
Bùi Như Hãi để cho các sải ngồi trên, còn mình thì ngồi dưới cho gần cửa buồng đặng có liếc ngó Phan Xảo Vân mà cười chúm chím.
Phan Xảo Vân cũng cầm khăn che miệng cười đổi lại.
Hai đàng đưa mắt tống tình.
Thạch Tú thấy vậy lại càng ứa gan thêm nữa .
Các sãi ăn uống xong rồi, phân công vào phòng mà nghỉ. Giây lâu các sải đều lại đạo trường tụng kinh nữa .
Thạch Tú giả chước nói mình đau bụng, lên gác mà nằm.
Phan Xảo Vân thấy Phan công và Thạch Tú đều không ở đó thì dục hỏa hừng lên. Cười cợt với Bùi Như Hải không kiêng nễ chi hết.

Qua đến canh ba , các sải mỏi mê ngủ hết chỉ có một mình Bùi Như Hải, ráng sức tụng kinh , lựa nhiều câu déo dắt xướng lên giọng cao giọng thấp, làm cho a hườn trong nhà đều mủi lòng.
Chừng ấy Phan xão Vân dục hõa càng hừng , không bề dằn đặng , bèn khiến a hườn là Nghinh Nhi rằng :
- Mí hảy ra mời sư huynh vào đây cho ta nói chuyện .
Nghinh Nhi vâng lời, ra mời Bùi Như Hải.
Bùi Như Hải miệng niệm kinh, chơn thì bước vào phòng Phan Xão Văn.
Phan Xão Vân nắm lấy Bùi Như Hải nói rằng:
- Sư huynh vào đây , ý muốn đòi tiền công đức hay sao, để mai ra đám cha tôi sẽ nạp công đức cho, nào ai lường công thầy chùa làm chi mà vội lắm vậy ?
Bùi Như Hãi nói :
- Hồi trưa hiền muội có nói muốn đi huờn nguyện, bây giờ sẳn đây, vậy xin huờn nguyện phứt đi cho rồi.
Phan Xảo Vân mỉm cười, vả miệng Bùi Như Hải.
Bùi Như Hãi nói :
- Tôi coi diện mạo của Thạch Tú khôrg phải là người hiền lành , lòng tôi sợ

lắm .
Phan Xảo Vân nói :
- Kể chi chi thằng quỉ ấy, nó không phải là ruột chi với chồng tôi, nếu tôi muốn đuổi nó đi chừng nào thì đuổi cũng đặng.
Bùi Như Hải nói :
- Hiền muội mạnh thế như vậy , thì tôi mới dám.
Bèn ôm Phan Xảo Vân mà giỡn một hồi.

Lúc Thạch Tú nằm trên gác, giả ngủ đều nghe hết các việc .
Rạng ngày đạo trường đã xong, Bùi Như Hải và các sãi từ giả về chùa.
Thạch Tú nghĩ rằng :
- Ca ca ta là người hào kiệt, thảm thay mắc lấy dâm phụ như vầy thì khổ lắm !
Giây lâu Dương Hùng trở về ăn cơm.
Thạch Tú chưa dám nói đến chuyện ấy, Dương Hùng ăn rồi thì cũng đi nữa.

Ngày thứ Bùi Như Hải ăn mặc hẳn hòi đến viếng Phan công .
Phan Xảo Vân nghe có Bùi Như Hải liền thì bước ra chào hỏi, rót một chén trà mời Bùi Như Hãi mà rằng:
- Cám ơn sư huynh, chẳng nài khó nhọc với tôi, song hôm qua tôi chưa nạp tiền công đức đặng.
Bùi Như Hãi nói :
- Công đức là người khác kia, chớ như hiền muội thì chẳng cần đến chuyện ấy. Trong khi ban đêm hiền muội có nói việc huờn nguyện đó, thì bây giờ tôi đã sắm đủ, cho nên xuống đây nói cho hiền muội hay, đặng có lên huờn nguyện đi cho rồi, kẻo mắc nợ.
Phan Xảo Vân nói :
- Sư huynh đã sắm sữa rồi hết hay sao ? Để tôi mời cha tôi ra thương nghị việc ấy.
Bèn sai Nghinh Nhi đi mời Phan công ra .
Phan công thấy Bùi Như Hải thì cũng lật đật chào hỏi.
Phan Xảo Vân nói :
- Hôm nọ tôi cậy nói với sư huynh về việc hườn nguyện cho mẹ tôi. Bây giờ sư huynh đã làm sẳn sàng , xuống đây kêu tôi lên chùa huờn nguyện, tôi tính ngày may cha con mình phải đi phứt cho rồi .
Phan công nói:
- Con đã định lỡ như vậy, cha cũng phải nhơn công mà đi một chuyến.
Phan Xảo Vân lấy bạc ra nạp tiền công đức cho Bùi Như Hải .
Bùi Như Hải từ chối đôi ba phen rồi mới chịu lảnh của ấy đi về chùa .
Đến chiều Dương Hùng trở về, Phan Xảo Vân dọn cơm cho Dương Hùng ăn

rồi thì nháy nhó Phan công.
Phan công nói với Dương Hùng rằng :
- Vợ của con nó e cho mẹ nó thiếu nợ nơi chốn diêm đài , cho nên nó tính ngày mai lên chùa hườn nguyện cho mẹ nó, song nó không dám hỏi con, khiến cha nói lại cho con hay, vậy xin con bằng lòng để cho nó đi một ngày, đặng nó hườn nguyện phứt đi cho rồi .
Dương Hùng nghe rồi thì hỏi Phan Xảo Vân rằng :
- Hiền thê muốn đi thì hỏi mà đi , lại hại gì sao ?
Phan Xảo Vân nói :
- Tôi sợ lang quân không bằng lòng,cho nên không dám hỏi .
Dương Hùng cười cho đi.

Rạng ngày Dương Hùng cũng phải vào khám.
Còn Phan Xảo Vân trang điểm xong rồi thì mướn kiệu đi với Phan công và Nghinh Nhi lên chùa Báo ân.
Đi vừa đến chùa thì có Bùi Như Hải và các sải chực tại cửa chùa, rước hai cha con Phan công vào.
Bùi Như Hải nói :
- Tôi đã tụng kinh nơi nhà Thủy lục tự hồi khuya cho tới bây giờ, duy còn trông cho hiền muội tới đặng huờn nguyện.
Bèn dắt Phan Xảo Vân và Phan công ra nhà Thủy lục niệm hương, rồi lại dắt tới trước bàn Địa Tạng bồ tát khiến quì hương, đặng có tụng kinh sám hối.
Mọi việc xong rồi, Bùi Như Hãi nói :
- Xin mời nghĩa phụ và hiền muội vào hậu đường uống trà.
Hai cha con Phan công nghe theo, bèn vào hậu đường uống trà.
Uống rồi thì Bùi Như Hải khiến tiểu tăng dọn cơm chay, lấy rượu ngon ép cha con Phan công ăn uống.

Mãn tiệc rồi, Phan công đã có hơi say.
Bùi Như Hải khiến người lấy gối cho Phan công nằm, rồi nói với Phan Xảo Vân rằng :
- Mời hiền muội vào phòng xem răng Phật.
Phan Xảo Vân biết ý, bèn đi với Nghinh Nhi theo Bùi Như Hãi vào tăng phòng.
Lúc ấy Phan Xảo Vân , một là lòng dâm đã sẳn, hai là có uống chút đĩnh rượu ngon, dục bốc lại càng thêm hừng, cho nên khi vào phòng rồi thì nói với Như Hải rằng :
- Tại sư huynh ép tôi uống rượu, bây giờ tôi đã say rồi đó . Sư huynh tính sao thì tính .
Bùi Như Hải nói :

- Vì tôi thương tưởng hiền muội lắm cho nên mới ép nghĩa phụ và hiền muội uống rượu ngon ấy.
Phan Xảo Vân nhìn xem nội phòng thấy đủ các món liền khen rằng:
- Sư huynh là người xuất gia, nhưng trong phòng sắm đủ các món như vậy, thì có thua gì kẽ thế gian đâu.
Bùi Như Hải nói :
- Món chi tôi cũng sắm đũ , song còn một món cần kíp lắm tôi chưa sắm nổi.
Phan Xảo Vân hỏi :
- Món gì gọi là cần kíp ?
Bùi Như Hải nói :
- Còn thiếu một người đàn bà tôi chưa sắm nổi.
Phan Xảo Vân nói :
- Nếu sư huynh muốn, thì kiếm một người, bộ thiếu đàn bà hay sao ?
Bùi Như Hải nói :
- Đàn bà thiệt cũng không thiếu, song nhan sắc không đặng xinh đẹp , ăn nói không có duyên cho bằng hiền muội, cho nên tôi không muôn dùng.
Phan Xảo Văn nói :
- Ôi thôi. Đừng có nói chuyện dông dài, răng Phật để đâu lấy ra cho tôi xem thử.
Bùi Như Bùi kề miệng vào tai Phan Xảo Vân nói nhỏ rằng :
- Muốn xem thì khiến Nghinh Nhi đi đã.
Phan Xảo Vân nói với Nghinh Nhi rằng:
- Mi hãy ra xem ông mi đã dậy hay chưa ?
Nghinh Nhi vâng lời ra đi.
Bùi Như Hải thấy Nghinh Nhi đi rồi thì mầng rỡ vô cùng, lật đật bước tới đóng cửa phòng lại.
Phan Xảo Vân thấy Bùi Như Hải đóng cửa thì cười rằng :
- Sư huynh tính thế nhốt tôi trong này hay sao ?
Bùi Như Hải chạy lại ôm cứng Phan Xảo Vân mà vầy cuộc mây mưa.

Cuộc vui xong rồi, Bùi Như Hải nói với Phan Xảo Vân rằng :
- Nếu nàng có lòng thương tưởng cho tôi ăn nằm thường thường như vầy, dầu chết tôi cũng cam tâm.
Nói rồi mặt buồn dàu dàu .
Phan Xảo Vân nói :
- Thôi thôi, đừng rầu làm gì, tôi đã nghỉ ra một kế rồi.
Bùi Như Hải nói :
- Nàng có kế chi , xin dạy tôi với.
Phan Xảo Vân nói :
- Trong một tháng chồng tôi ngủ tại khám hết hai mươi đêm , để tôi mua

lòng của Nghinh Nhi, khiến nó giữ nơi cửa sau. Hễ đêm nào chồng tôi không về, thì nó mở cửa phía sau dọn hương án ra sàn mà đốt hương ; chừng ấy sư huynh tới đó , hễ thấy hương án thì đi ngay vào phòng tôi mà ăn nằm với nhau, song đầu canh năm thì phải mau mau về chùa, làm như vậy dẫu cho mấy năm đi nữa, chồng tôi cũng không rõ đặng. Tuy vậy còn e có khi mãng lấy ham vui thức khuya quá, đến chừng canh năm ngủ quên, không thức mà về thì cũng khó lắm. Ấy vậy phải dặn một người thầy sải trong chùa này . Hễ đầu canh năm thì phải đến tại cửa sau đánh mỏ om sòm, đặng hai đứa ta thức dậy thì mới khỏi lo những chuyện bất trắc.
Bùi Như Hải cả mầng nói rằng:
- Kế ấy thiệt hay , tôi đã sẳn có một sãi tâm phúc, tên là Hồ đạo Nhơn , để tôi dặn nó y theo kế ấy mà làm, đặng một là giử cửa phía sau, hai là kêu tôi thức dậy .
Phan Xảo Vân nói:
- Tôi chẳng dám lưu luyến chốn này , e khi chồng tôi nghi nan ắt sanh việc khó, vậy xin sư huynh đừng phiền , cam lòng cho tôi về, rồi sư huynh phải nhớ mấy lời tôi dặn mà làm, kẻo tôi trông đợi thương nhớ thái quá, e khi chẳng khỏi mang bịnh mà chết .
Nói rồi thì sửa soạn đầu tóc lại , mở cửa bước ra, kêu Nghinh Nhi khiến đánh thức Phan Công dậy, rồi từ giả Bùi Như Hải và các sãi trong chùa trở về nhà.

Nói về Hồ đạo Nhơn là người tâm phúc của Bùi Như Hải, có tánh siêng năng, thường đêm đến đầu canh năm thì thức dậy khỏ mõ đi giáp xóm đặng cho các bổn đạo thức dậy niệm Phật.
Ngày ấy Bùi Như Hải kêu Hồ đạo nhơn lại cho hai lượng bạc.
Hồ đạo Nhơn nói :
- Đệ tử có công gì đâu mà dám lảnh bạc của sư phụ .
Bùi Như Hải nói :
- Ta thấy ngươi có lòng thành thiệt, cho nên ta cho ngươi bạc nầy dặng may áo quần thay đổi.
Hồ đạo Nhơn lãnh lấy bạc ấy rồi nghĩ thầm rằng :
- Thế khi thầy muốn cậy ta việc kín chi đây , song chưa dám nói , thôi thôi ta cũng chẳng nên chờ người mỡ miệng làm chi.
Nghĩ như vậy bèn nói với Bùi Như Hải rằng :
- Nếu thầy muốn sai khiến tôi việc chi kia, dù khó cho mấy thì cũng không phiền và cũng chẳng dám tiết lậu với ai .
Bùi Như Hải cả mầng, bèn tỏ thuật ý mình với Hồ đạo Nhơn.
Hồ đạo Nhơn nói :
- Việc ấy có khó gì đâu.

Bèn vâng lời ra đi .

Ngày ấy Hồ đạo Nhơn thẳng đến cửa sau nhà của Phan công xin cơm, thì thấy Nghinh Nhi bước ra hỏi rằng:
- Thầy sải hóa trai sao không đi ngả trước, lại đi ngả sau như vậy ?
Hồ đạo Nhơn cứ việc làm thinh gỏ cữa niệm Phật hoài.
Phan Xảo Vân nghe có tiếng mỏ nơi phía sau, thì lật đật bước ra hỏi rằng :
- Có phải là Hồ đạo Nhơn đó chăng ?
Hồ đạo Nhơn nói:
- Phải.
- Phan Xảo Vân cả mầng, khiến Nghinh Nhi vào trong lấy tiền ra bố thí .
Khi ấy Hồ đạo Nhơn nói nhỏ với Phan Xảo Vân rằng :
- Tôi là người lâm phúc của thầy tôi , vàng lời thầy dạy xuống đây dò đường .
Phan Xảo Văn nói :
- Tôi đã biết rồi , lựa là phải nói làm chi, cứ việc coi chừng có hương án dọn ra tại đây thì về báo tin với sư huynh tôi.
Hồ đạo nhơn gật đầu vâng chịu.
Kế lấy Nghinh Nhi đem tiền trao cho Hồ đạo nhơn.
Hồ đạo nhơn lảnh lấy tiền ấy từ giả ra về.

Lúc ấy Phan Xảo Vân tỏ hết việc mình với Nghinh Nhi.
Nghinh Nhi vâng chịu làm theo kế ấy.
Đêm ấy Dương Hùng phải ở tại khám.
Nghinh Nhi biết trước dọn hương án nơi cửa sau, còn Phan Xảo Vân thì đứng núp nơi cửa mà chờ Bùi Như Hải đến.
Giây lâu có một người đàn ông bịt khăn đen, mặc áo lớn, bước vào thình lình .
Nghinh Nhi giựt mình hỏi rằng :
- Ai đó ?
Người ấy làm thinh.
Phan Xảo Vân nghe hỏi lật dậy bước ra thộp ngực người ấy , lột khăn đen xuống lòi đầu trọc lóc , thì vả một vả mà rằng :
- Chà, lão trọc này khôn quĩ dữ a !
Hai người đều cười với nhau một hồi, rồi dắt nhau vào phòng.
Còn Nghinh Nhi thì dẹp hương án mà đi ngủ.
Đêm ấy Bùi Như Hải và Phan Xảo Văn trò chuyện với nhau, tình đầu ý hiệp.
Thức cho đến mãn canh tư , vừa muốn nhắm mắt thì lại nghe có tiếng mõ nơi phía sau .
Bùi Như Hải lật đật mặc áo đứng dậy mà rằng:

- Giả nàng tôi trở về chùa, không biết tối đêm nay có đặng như vầy nữa chăng ?
Phan xão Vân nói :
- Không biết chừng, cứ việc coi có hương án thì vào không có thì thôi.
Bèn ngồi dậy bịt khăn cho Bùi Như Hãi rồi kêu Nghinh Nhi thức dậy, khiến mở cửa sau cho Bùi Như Hải về.

Từ ấy, hễ đêm nào Dương Hùng không về thì Nghinh Nhi cứ việc dọn hương án làm hiệu cho Bùi Như Hải vào phòng mà ngủ với Phan Xảo Vân. Làm luôn như vậy đã hơn một tháng mà trong nhà không ai hay gì hết, duy có một mình Nghinh Nhi hiểu rõ cơ quan mà thôi.

Ngày kia Thạch Tú dậy sớm tình cờ đi vòng ra phía cửa sau, nghe tiếng mõ của thầy chùa và tiếng niệm phật, thì sanh nghi, bèn nghỉ rằng :
- Lạ này, phía sau này thì là đường hẻm , sao lại có thầy sãi vào đây tụng kinh gỏ mỏ om sòm như vậy kìa ? Việc nầy thiệt cũng đáng nghi.
Bèn bước lại gần nơi cửa sau thì nghe sải ấy tụng lớn tiếng rằng :
- Phổ độ chúng sanh, cứu khổ cứu nạn chư Phật bồ tát.
Thạch Tú bước lại rình coi, thấy có một người đàn ông bịt khăn đen ở trong cửa bước ra, thầy sải ấy đi trước dắt đường, người đàn ông ấy theo sau mà đi mau lắm.
Còn Nghinh Nhi thì đóng cửa lại .

Thạch Tú xem đã rõ ràng thì thở ra than rằng :
- Ca ca ta là người hào kiệt, lầm con đàn bà như vậy, thiệt cũng uổng thay, sáng đi sớm về tối, dẫu có thông minh cho mấy đi nữa cũng không hiểu việc xấu này đặng !
Nói rồi thì đem thịt ra chợ bán . Trưa lại góp tiền xong xả thì đi kiếm Dương Hùng.
Đi tới cầu , vừa gặp Dương Hùng .
Dương Hùng hỏi rằng :
- Hiền đệ đi đâu đó vậy ?
Thạch Tú nói :
- Tôi đòi tiền thịt gần lối nầy, nhơn dịp kiếm ca ca đặng nói chuyện.
Dương Hùng nói :
- Mấy bửa rày mắc có việc quan nhiều lắm, cho nên không rảnh mà trò chuyện với em, hôm nay nhơn dịp gặp nhau , vậy anh em ta vào quán ăn uống một bửa.
Bèn dắt Thạch Tú vào tiệm gần nơi đầu cầu, kêu tửu bảo khiến dọn rượu thịt ê hề.

Còn Thạch Tú thì cứ việc cúi đầu suy nghĩ hoài.
Dương Hùng thấy vậy lấy làm lạ liền hỏi rằng :
- Trong lòng hiền đệ có điều chi không vui, mà làm thinh suy nghĩ như vậy ? Thế khi ở nhà có ai nói điều chi xúc phạm tới hiền đệ chăng ?
Thạch Tú nói:
- Không có ai nói điều chi hết, song tôi nghỉ tình ca ca như cốt nhục, ý tôi muốn nói một điều về việc gia đạo của ca ca, cho nên suy nghĩ như vậy.
Dương Hùng nói :
- Hễ có việc chi thì em nói đi , lựa phải suy nghĩ làm chi vậy ?
Thạch Tú nói :
- Ca ca mắc việc quan, cho nên không rõ việc nhà đặng, tẩu tẩu là người bất lương , tôi thấy nhiều khi, song chưa dám nói, hôm nay đã thấy hẳn hòi, cho nên tôi nín không đặng, phải kiếm ca ca thuật lại cho ca ca nghe.
Dương Hùng nói :
- Qua có con mắt sau lưng ở đâu mà hiểu việc kín trong nhà đặng, em hãy nói phứt cho qua nghe.
Thạch Tú tỏ hết các điều mình thấy từ lúc làm tuần, đến lúc gặp thầy chùa hồi hôm nầy cho Dương Hùng nghe.
Dương Hùng nghe rồi liền nổi xung , đỏ mặt tía tai.
Thạch Tú nói :
- Ca ca bớt giận , đêm nay nếu ca ca về nhà thì cũng đừng nói chuyện ấy, chờ đến đêm mai, nhơn lúc canh ba , ca ca trở về ngã sau gõ cửa , ắt có nó ra chớ chẳng không . Chừng ấy tôi sẽ hiệp sức bắt nó.
Dương Hùng khen phải.
Thạch Tú lại dặn rằng :
- Sao sao đêm nay ca ca cũng đừng tiết lậu với tẩu tẩu ?
Dương hùng nói :
- Qua không dại đâu .
Ăn uống xong rồi , hai anh em vừa ra khỏi cửa thì có quân hầu của Tri phủ chạy đến nói với Dương Hùng
- Quan Phủ sai đòi thầy về, đặng đánh thiệu cho người xem .
Dương Hùng dặn Thạch Tú rằng :
- Em hãy về trước , anh có quan phủ đòi.
Nói rồi liền đi theo quân hầu ấy.
Còn Thạch Tú thì trở về nhà.
Dương Hùng vào đến huê viên múa thiệu cho Tri phủ xem.
Tri phủ khen hay, khiến người lấy rượu thưởng Dương Hùng .
Dương Hùng uống rượu hai lần , đến chừng về tới nhà thì đã say rồi .
Phan xão Vân thấy Dương Hùng về thì vui mừng hớn hở, miệng thì kêu Nghinh Nhi khiến cởi giày , tay thì lột khăn cởi áo cho Dương Hùng rồi đem

cất.
Lời tục có nói : Hễ rượu vào thì lời ra .
Dương Hùng thấy vợ làm thói bãi bui như vậy thì điểm mặt mắng rằng :
- Mi là đồ hư . Mi phải giử mình, có ngày ta cũng phân thây !
Phan Xảo Vân nghe nói cả kinh, song thấy Dương Hùng đương lúc say rượu, cho nên không dám nói lại, cứ việc làm thinh dọn dẹp chổ nằm cho Dương Hùng ngủ .
Dương Hùng nằm xuống, miệng hãy còn mắng rằng :
- Mi là đồ đĩ , mi đòn bà tham dâm, đến nổi tư thông với thầy chùa làm xấu cho ta như vậy !
Phan Xảo Vân chẳng dám nói chi, chờ đến canh năm Dương Hùng tĩnh rượu đòi nước.
Phan xão Vân đem nước cho Dương Hùng uống .
Dương Hùng uống xong rồi thì hỏi rằng :
- Hiền thê làm gì buồn lắm vậy ? Sao không cởi áo ngoài mà ngủ ?
Phan Xảo Vân. nói :
- Tôi thấy lang quân say lắm , lòng sợ phập phòng, cho nên không dám ngủ, ngồi dựa bên chơn lang quân thức đã sáng đêm nay.
Dương Hùng hỏi rằng :
- Tôi say nhiều lắm sao, vậy chớ tôi có nói điều chi xúc phạm đến hiền thê chăng ?
Phan Xảo Vân nói :
- Thuở nay hễ lang quân say rượu thì ngủ, có nói xúc phạm đến ai đâu .
Dương Hùng nói :
- Lâu ngày chưa từng uống rượu với Thạch hiền đệ , hôm nay mới gặp tại tiệm , anh em trò chuyện cùng nhau, uống rượu rất nhiều, cho nên say hơn mấy lần trước .
Phan Xảo Vân nghe nói như vậy, biết là Thạch Tú học to , học nhỏ chuyện gì, nhưng không thế nói đặng , cho nên rơi lụy mà thở vắn than dài.
Dương Hùng nói :
- Hiền thê đã nói , tôi không xúc phạm đến ai , cớ sao hiền thê lại khóc ?
Phan Xảo Vân làm thinh , khóc tấm tức làm Dương Hùng cứ hỏi hoài.
Phan Xảo Vân nghĩ ra một kế vừa khóc vừa đáp rằng :
- Khi trước cha mẹ tôi gã cho Vương áp ti, thì cũng ngỡ là bá niên giai lão, chẳng dè gảy gánh giữa đường. Đến sau cha tôi thấy lang quân là người hào kiệt cho nên gả tôi cho lang quân, thì tôi cũng ngỡ là có phước , chẳng dè chưa đặng bao lâu lại sanh ra chuyện nầy.
Dương Hùng nói :
- Nào ai có phụ phàng hiền thê đâu, mà hiền thê có lời thán oán như vậy .
Phan Xảo Vân nói :

- Như lang quân thiệt là hữu danh vô thiệt, mang tiếng anh hùng song chẳng có điều gì hơn ai, việc nầy dẫu tôi có nói ra thì chắc là lang quân cũng nhẫn khí làm thinh, không dám làm gì người ta đặng.
Dương Hùng nói :
- Có ai khi dễ điều chi , xin hiền thê nói cho tôi rõ.
Phan Xảo Vân nói :
- Tôi nói ra đây , lại e lang quân tức mình chết bỏ tôi ở góa đi chăng ? Từ ngày lang quân kết nghĩa với Thạch Tú, đem nó về nhà , nhường áo cho nó mặc, nhượng cơm cho nó ăn , ban đầu thì nó cũng khá, đến sau nó trổ mòi dê ra, hễ ngày lang quân không về, thì nó nhìn tôi chăm chỉ nói rằng :
- Đêm nay ca ca không về, chắc là tẩu tẩu phải ngủ lạnh. Nó nói như vậy đã nhiều khi , nhưng tôi cũng không thèm kể . Hôm qua đây , tôi đương khom khom gội đầu , nó lại đứng phía sau lưng , thò tay rờ ngực tôi và hỏi rằng: Tẩu tẩu đà có nghén chưa ? Tôi giận đánh nó một cái nơi tay, lại muốn hét lớn lên, song e người lân cận chê cười lang quân, cho nên tôi mới dằn lòng chờ lang quân về nói lại. Té ra lang quân về đến nhà thì lại say mèm, cho nên tôi không dám nói , thằng ấy ước chừng tôi ăn thịt nó cũng đặng, sao lang quân lại còn hỏi nó làm chi ?
Dương Hùng nghe nói nỗi trận lôi đình mà rằng :
- Họa hổ họa bì nan họa cốt, tri nhơn tri diện bất tri tâm. Nó đã làm như vậy , lại còn bày chuyện Bùi Như Hải mà nói với tôi , chắc là nó lên tiếng trước để che cái lỗi mình . Thôi thôi , hiền thê chớ giận làm chi , nó chẳng phải là ruột rà chi đó , để tôi đuổi nó phứt đi cho rồi .
Phan Xảo Vân có dạ mừng thầm .
Rạng ngày Dương Dùng nói với Phan công rằng :
- Con heo nào làm thịt lở rồi thì muối thịt ấy lại, đừng buôn bán nữa.
Bèn bửa tủ và ghế bán thịt tan nát rồi mới ra đi.
Đến chừng Thạch Tú đem thịt về , vừa muốn dọn ra bán , thấy ghế bàn gảy hết thì đã biết ý , bèn nghĩ thầm rằng :
- Phải rồi , chắc ca ca nhơn lúc say rượu , thổ lộ tâm tích với dâm phụ ấy , cho nên nó mới dụng kế phản gián, nói ta làm điều vô lễ , khiến ca ca ta bửa hết bàn ghế, đặng đuổi ta đây , việc nầy thiệt cũng khó lắm, nếu ta biện bạch cho rành thì lại xấu hổ cho ca ca ta thêm nữa , chi bằng lui lại một bước rồi sẽ liệu toan kế khác .
Bèn trở lại lò heo gói hết quần và lấy một ngọn tiêm đao , rồi đến từ giã Phan công mà rằng :
- Tôi tới đây cũng là lâu lắm. Nay sẳn dịp ca ca tôi tính thôi buôn bán, nên tôi từ giả trỡ về thăm nhà. Sổ sách thâu xuất tôi đã kể ra minh bạch không sai một hào li chi hết, nếu tới có làm điều chi khuất lấp , phú có đất diệt trời tru.

Phan công ý muốn cầm Thạch Tú lắm , nhưng vì lời rễ dặn, cho nên không dám, phải để cho Thạch Tú đi.

Thạch Tú ra khỏi nhà đi thì kiếm khách điếm mướn phòng mà ở .
Khi ấy Thạch Tú ngồi nghĩ rằng:
- Ta đã kết nghĩa với Dương Hùng, nếu không làm cho minh bạch , e khi tánh mạng Dương Hùng không còn. Tuy va lầm đàn bà giận ta như vậy , nhưng ta cũng không nên giận va làm chi , để ta gắng công làm cho minh bạch thì tự nhiên va phải hết giận.
Bây giờ ta phải dọ coi cho biết đêm nào va không về nhà , thì canh tư đêm ấy ta sẽ tới cửa sau rình ắt là gặp sải ấy .
Bèn ở tại khách điếm hai ngày, mỗi đêm tới cửa Dương Hùng đặng dọ thám .

Đêm kia xem thấy Dương Hùng ra đi trong lúc huỳnh hôn, thì Thạch Tú nghĩ rằng :
- Đêm nay chắc là Dương Hùng không về nhà, vậy ta ngủ cho sớm , tới chừng canh tư ta sẽ tới đó xem .
Bèn trở về khách điếm ngủ cho đến canh tư , khi ai nấy đều ngủ hết .
Thạch Tú thức dậy giắt đao vào lưng , len lén mở cửa thẳng tới cửa sau nhà Dương Hùng , núp rình nơi chổ tối .
Qua dến canh năm , có một người thầy sải , cầm mỏ đến tại đường hẻm ấy ngó chừng .
Thạch Tú thấy vậy lén lén vòng sau lưng sải ấy thình lình nhãy tới, một tay thộp ngực , một tay đưa đao ngay cổ sải ấy nạt rằng :
- Nếu mi la lớn thì ta chém liền .
Thầy chùa ấy run rẫy lập cập không dám la lớn.
Thạch Tú hỏi rằng :
- Mi phải nói thiệt cho ta nghe , vậy chớ Bùi Như Hải đến đây làm chi ?
Sải ấy chắp tay thưa rằng :
- Xin hảo hớn dung tính mạng, đặng tôi thưa rõ đầu đuôi.
Thạnh Tú nói :
- Có sợ chết thì nói phứt cho mau .
Thầy sải ấy tỏ thuật các việc cho Thạch Tú nghe.
Thạch Tú hỏi rằng :
- Bây giờ Bùi Như Hải còn trong nhà ấy chăng ?
Thầy sải ấy nói :
- Bây giờ thầy tôi đương ngủ ở trong ấy , hễ tôi khỏ mỏ thì chạy ra tức thì.
Thạch Tú nói :
- Ngươi phải cho ta mượn y phục và cái mỏ ấy.

Nói rồi liền lột y phục của sải ấy và cho sải ấy một đao trực vảng Tây phương !
Thạch Tú lấy quần áo của sải ấy mặc vào, rồi cầm mỏ đứng dựa cửa sau mà gỏ .
Bùi Như Hải nghe tiếng mỏ thì lật đật thức dậy mặc áo , kêu Nghinh Nhi khiến mở cửa cho mình ra.
Ra đến cửa rồi Thạch Tú cũng còn đánh mõ lốc cốc.
Bùi Như Hải ngở là Hồ đại nhơn thì quở nho nhỏ rằng :
- Người ta đã ra rồi , sao còn đánh mõ làm chi vậy ?
Thạch Tú không trả lời , cứ việc theo sau .
Ra tới đầu đường, thì nhãy lại thộp ngực Bùi Như Hải đưa đao ngang cổ và nói nhỏ nhỏ rằng :
- Đừng la thì sống, nếu la thì chết !
Bùi Như Hải biết là Thạch Tú thì run rẩy lập cập không dám rục rịch .
Thạch Tú nói nhỏ rằng :
- Để cho ta cỏi y phục hết thì ta mới dung tánh mạng cho.
Bùi Như Hải sợ chết đứng trơ trơ để Thạch Tú cởi trần truồng .
Cỏi rồi thì cũng đưa luôn Bùi Như Hải về Tây thiên ! Lại còn đâm thêm vài mũi dựa hông , bước lại để cây đao ấy một bên thây Hồ đạo Nhơn, rồi đem hết y phục của hai sải ấy trở về khách điếm đóng cửa ngủ , không ai hay biết chi cả .

Hồi 45
Chúc gia điếm, Nhương mạmg tam lang đánh phá
Túy bình sơn , Bình Quan Sách ra tay

Trong đường hẻm ấy có một người bán cháo bạch quả tên là Vương công thấy trời gần sáng thì đi với con mình , gánh cháo ra chợ bán.
Ra tới đầu đường hẻm, vấp nhằm thây ma, té đổ cháo hết .

Con của Vương công xách đèn rọi, thấy vậy thì la lớn rằng :

- Trời đất ôi ! Thầy sải ở đâu say rượu nằm bậy như vậy kìa ?

Vương công rờ thử coi, thì hai tay mình đều có vết máu. Bèn nói lớn rằng :

- Ai giết thầy sải bỏ đây vậy
Mấy người ở gần nghe có tiếng la , lật đật mở cửa bưng đèn ra xem , thấy đầy đường tinh những cháo huyết, còn hai cái thây ma thì nằm dựa đường.

Mấy người lối xóm thấy như vậy thì cả kinh liền bắt trói Vương công, giải đến Tri phủ Kế châu.

Tri phủ thăng đường tra hỏi, ai nấy thấy sao khai vậy, chẳng dám giám giấu điều chi .

Tri phủ khiến công sai đến đó khán nghiệm.

Công sai khán nghiệm xong rồi, về thưa với Tri phủ rằng :

- Hai sải bị giết đó đều ở tại chùa Báo ân, một người tên là Bùi Như Hải , một người tên là Hồ đạo Nhơn, hai người đều xích thân lỏa thể , chẳng có áo quần chi hết . Vả lại bên mình Hồ đạo Nhơn có một cái đao , trong mình không có vết tích , duy có dấu đâm tại cổ mà thôi. Còn Bùi Như Hải thì có vài mũi nơi họng. Theo ý tôi tưởng chắc là Hồ đạo nhơn giết thác Bùi Như Hải , rồi sợ tội đâm họng liều mình.

Tri phủ đòi hết thầy sải chùa Báo ân tra hỏi, thì nấy thảy đều không biết đường nào mà khai , làm cho Tri phủ cũng không biết đường mà đoán.

Khi ấy có tên Khổng mục thấy Tri phủ trì nghi như vậy thì thưa rằng :
- Hai sải ấy xích thân lỏa thể như vậy, tôi chắc là làm việc dâm ô giết lộn với nhau, còn Vương công nầy là kẻ vô can, xin qnan Phủ xét lại cho nó nhờ. Bây giờ phải khiến các sải nơi chùa Báo ân lảnh thây của hai sải đem về chôn, rồi sẽ làm án cho hai sải ấy giết lộn với nhau mà chết.

Còn Vương công và mấy người lối xóm đều đuổi về hết .

Tri phủ nghe theo làm y lời ấy.

Lúc ấy Phan Xảo Vân nghe rõ chuyện ấy thì cứ thở vắn than dài không dám nói ra , chẳng khác đứa câm ăn lầm huỳnh há.
Còn Dương Hùng nghe đặng chuyện ấy thì nghi rằng :

- Chắc là Thạch Tú tức mình làm cho ra lẽ , té ra ngày trước vì ta nghe lời đàn bà giận lầm nó , bây giờ là phải kiếm nó hỏi cho rỏ mà tạ tội mình .
Bèn đi dọc theo phố gần đầu cầu kiếm Thạch Tú.

Khi đương đi kiếm thì có người chạy theo sau lưng kêu rằng :

- Ca ca đi đâu đó vậy , dừng chơn lại cho tôi nói chuyện .

Dương Hùng day lại xem, té ra người kêu mình đó là Thạch Tú .

Dương Hùng thấy mặt Thạch Tú thì rơi lụy nói rằng :

- Hiền đệ ôi ! Qua muốn đi kiềm hiền đệ tạ tội đây.

Thạch Tú nói:

- Xin mời ca ca bước lại khách điếm, đặng tôi thuật rõ nguồn cơn cho nghe .
Bèn dắt Dương Hùng vào khách điếm , thẳng tới phòng mình , mời ngồi rồi nói rằng :

- Bây giờ ca ca đã tin lời em chưa ?

Dương Hùng nói:

- Xin em đừng giận, lúc ấy vì qua say rượu cho nên tiết lậu cơ quan, rồi lại

lầm mưu phản gián của loài dâm phụ, nay qua thấy chuyện rõ ràng nên phải tìm em đặng tạ tội.

Thạch Tú nói :

- Tuy tôi là đứa lổ mãng, song cũng đội trời đạp đất ở đời, lẻ nào lại dám ra làm điều phi nghĩa như vậy sao ? Hôm nay tôi sợ ngày sau ca ca lầm nhầm gian kế, cho nên phải làm như vậy, đặng chỉ cho ca ca xem, còn những y phục của hai sải ấy thì tôi đều lấy hết đem về đây. Bèn lấy khăn áo của Bùi Như Hải và y phục của Hồ đạo nhơn trao cho Dương Hùng xem.

Dương Hùng xem rồi thì nổi giận nói rằng:

- Đêm nay qua quyết bầm thăy con đỉ ấy cho đã nư giận.

Thạch Tú can rằng :

- Không nên đâu, ca ca là người ở chốn công môn , sao lại không biết phép tắc như vậy ? Vả chăng ca ca chưa hề bắt đặng gian phu sao lại dám giết ngang dâm phụ .

Dương Hùng nói :

- Nếu nói như em thì biết tính làm sao đặng trừ nó ?

Thạch Tú nói :

- Nếu ca ca nghe theo lời tôi, thì mới rõ mặt làm trai đặng.

Dương Hùng hỏi rằng :

- Làm sao mới rõ mặt làm trai đặng ?

Thạch Tú nói :

- Cách đây chẳng bao xa, có một hòn núi , tên là Tuý bình sơn , chổ ấy rất nên vắng vẻ . Vậy qua ngày mai ca ca phải nói với dâm phụ ấy rằng : Ta có lời nguyện đã lâu chưa trả đặng , hôm nay ý muốn đồng vợ đồng chồng lên Túy bình sơn hườn nguyện. Nói vậy đặng gạt dâm phụ ấy và Nghinh Nhi lên tại Túy bình sơn, chừng ấy có tôi chực sẳn tại đó, thì sẽ đối nại giáp mặt cho

rõ nguồn cơn.

Dương Hùng nói :

- Bây giờ đây chẳng cần gì đối nại giáp mặt , qua cũng đã biết rồi, xin hiền đệ chớ lo việc ấy.

Thạch Tú nói :

- Không đâu, ý tôi quyết làm cho minh bạch, cho nên mới thức đêm thức hôm làm chuyện ấy. Bây giờ lẽ nào nữa chừng lại bỏ sao .

Dương Hùng nói :

- Ý em đả quyết như vậy thì qua cũng phải nghe theo, chớ lòng qua không còn nghi nan chút nào hết. Vậy thì ngày mai em phải y kỳ đến đó đối nại.

Thạch Tú nói :

- Nếu không đến đó thì nó ắt nói oan cho tôi một lần nữa.

Dương Hùng từ giả trở về nhà .

Ngày thứ Dương Hùng nói với Phan Xảo Vân rằng :

- Hồi hôm tôi nằm chiêm bao thấy thần nhơn trách tôi rằng : Đã có lời nguyện sao không chịu trả ? Tôi nhớ lại ngày trước, tôi có lời vái nơi miểu, trên núi Túy bình sơn , song chưa trả đặng. Thế nầy vợ chồng ta phãi lên đó huờn nguyện phứt đi cho rồi.

Phan Xảo Vân nói :

- Nếu lang quân có vái, thì đi trã một mình cũng đặng, lựa là phãi đem tôi theo làm chi ?

Dương Hùng nói :

- Hiền thê chưa rỏ. Khi tôi cậy mai tới nói hiền thê, thì tôi có lên đó vái rằng : Hễ cưới đặng con gái họ Phan rồi thì vợ chồng đều lên núi nầy huờn

nguyện. Nếu bây giờ tôi đi một mình thì lời nguyện ấy cũng như chưa trả.

Phan Xảo Vân nói :

- Vậy thì vợ chồng ta phãi tắm gội cho sạch sẻ rồi sẽ đi.

Dương Hùng nói :

- Vậy hiền thê hãy đi tắm đi, để tôi đi mướn kiệu và mua hương đèn luôn thể.

Nói rồi thì thẳng đến khách điếm khiến Thạch Tú đi trước , rồi vợ chồng mình sẽ theo sau.

Thạch Tú dặn rằng :

- Khi ca ca lên đền chơn núi, thì dắt dâm phụ và Nghinh Nhi đi bộ lên núi, hễ tới chổ vắng thì có tôi tại đó , sao sao đừng cho kiệu phu đi theo mà lậu việc.
Dương Hùng khen phải, bèn đi mua hương đèn rồi trở về nhà .
Phan Xão Vân không rõ tình ý, cứ việc trang điểm rồi lên kiệu đi trước.

Nghịnh Nhi đi kiệu kế đó , còn Dương Hùng đi kiệu sau rốt hết.

Lên đến trên núi Túy bình sơn, Dương Hùng kêu kiệu phu nói rằng :

- Mấy đứa bây ở đây chờ, chắc vợ chồng ta lên đây cũng lâu lắm.

Nói rồi thì dắt Phan Xảo Vân và Nghinh Nhi lên núi.

Đi tới một chổ mả xưa, có Thạch Tú đứng chực tại đó.

Thạch Tú thấy mặt Phan Xảo Văn thì cũng mừng rỡ.

Phan Xảo Vân dáp lễ và hỏi rằng :

- Thúc thúc lên đây làm chi ?

Miệng tuy nói vậy nhưng lòng sợ phập phòng.

Dương Hùng nói :

-Hôm trước mi nói với ta : Thúc thúc nhiều khi ghẹo nguyệt trêu hoa, lại rờ ngực mi hỏi có nghén hay chưa, bây giờ chổ nầy là chổ vắng vẻ, lại giáp mặt hai đàng , vậy thì mi phải nói cho minh bạch.

Phan Xảo Vân nói :

- Lang quân thiệt là rối thì thôi, việc đã qua rồi, còn hỏi làm chi nữa .?

Thạch Tú trợn mắt nói rằng :

- Đã tới đây rồi ngay gian phải tỏ, tẩu tẩu chớ nói như vậy.

Phan Xảo Vân nói .

- Thúc thúc là người vô can, sao lại gánh vác việc nhà của tôi làm chi vậy ?

Thạch Tú mở gói, lấy y phục của Bùi Như Hãi và Hồ đại nhơn qăng ra trước mặt Phan Xảo Vân và hỏi rằng :

- Tẩu tẩu có biết vật ấy là vật của ai chăng ?

Phan Xảo Vân xem thấy sửng sốt, mặt mày tái lét, không nói chi đặng .

Thạch Tú rút đao nói với Dương Hùng rằng :

- Việc nầy phải hỏi con Nghinh Nhi thì mới đặng.

Dương Hùng nắm đầu Nghinh Nhi, đè xuống nạt rằng :

- Mi phải mau mau khai ngay kẻo chết. Vậy chớ Bùi Như Hải làm làm sao vào nhà đặng hẹn hò với nhau, Hồ đạo nhơn gỏ mỏ làm chi, mi phải nói cho mau. Nếu còn giấu giếm chút nào, thì ta bầm thây mi ra.

Nghinh Nhi khóc rằng :

- Việc nầy thiệt tôi vô can, cúi xin quan nhơn dung mạng, đặng tôi tỏ hết đầu đuôi cho nghe .
Bèn thuật rỏ , từ lúc lên chùa Báo ân , vào tăng phòng xem răng Phật , đến

khi hẹn hò với nhau, khiến dọn hương án làm hiệu và dặn Hồ đạo nhơn gỏ mỏ kêu thức dậy .

Thạch Tú nghe rồi thì hỏi Dương Hùng rằng :

- Ca ca đã nghe rành hay chưa ? Vậy hãy hỏi tẩu tẩu lại coi thử có y như vậy hay chăng ?

Dương Hùng đè đầu Phao Xảo Vân nạt rằng :

- Con đỉ này mau mau phải khai ngay kẻo chết !

Phan Xảo Vân khóc rằng :

- Việc ấy tôi thiệt có lỗi , song xin lang quân tưởng tình vợ chồng, đầu ấp tay gối, dung thứ cho tôi một phen , từ nay về sau tôi nguyện chừa tuyệt thói xấu.

Thạch Tú nói :

- Ca ca phải hỏi đầu đuôi cho rành rồi sẽ hay.

Dương Hùng nạt Phan Xão Vân rằng :

- Tha thì ta tha song phải kể hết đầu đuôi cho ta nghe đã !

Phan Xảo Vân sợ quính, cho nên vừa khóc vừa khai từ đầu chí cuối cho Dương Hùng nghe.

Thạch Tú hỏi :

- Vì ý gì tẩu tẩu lại vu oan cho tôi như vậy ?

Phan Xão Vân khóc rằng :

- Thúc thúc ôi ! Đêm ấy lang quân tôi say rượu, mắng tôi đến nước, nên tôi cũng có nghi cho thúc thúc học đi học lại với lang quân tôi, cho nên mới dụng kế phãn gián mà nói như vậy. Ấy cũng là tại Bùi Như Hãi bày biểu cho tôi đó. Xin thúc thúc rộng lòng dung thứ cho tôi một phen .

Thạch Tú nói :

- Nay có đủ ba mặt, lời khai cũng đã đành rành, ca ca toan liệu thể nào mặc ý.

Dương Hùng cởi hết đồ nữ trang , lột hết y phục của Phan Xão Vân, rồi lấy dây lưng treo Phan Xảo Vân lên trên cây ; còn Thạch Tú thì đè đầu Nghinh Nhi xuống nói với Dương Hùng rằng :

- Ca ca ôi ! của con đỉ nhỏ nầy để nó làm gì ?

Nghinh Nhi vừa muốn la lớn, Dương Hùng nhãy lại chặt một đao ngang hông liền đứt làm hai khúc.

Phan Xảo Vân bị treo trên cây , thấy Dương Hùng giết Nghinh Nhi thì khóc rằng :

- Thúc thúc ôi ! Xin hãy can gián cứu tôi một phen .

Thạch Tú nói :

- Nông nổi nầy ai lại can đặng kìa !

Dương Hùng bước lại cắt lưỡi Phan Xảo Vân làm cho không còn la lớn đặng . Rồi mới điểm mặt Phan Xảo Vân mắng rằng :

- Con đĩ , vì mi nhiều lời nhiều tiếng, làm cho ta phải nghe lầm , một là tình nghĩa anh em xa nhau ; hai là tin tưởng lời mi ngày sau không khỏi bị hại, mi đã ăn ở theo thói lang tâm cẩu hạnh , lại còn đem dạ sâu sắc hại người. Nào tạng phũ của mi ra thể nào, để ta mổ ra coi thử . Bèn kê đao mổ bụng Phan Xảo Vân lấy hết tạng phũ vắt lên nhành cây, gói đồ nữ trang lại, rồi hỏi Thạch Tú rằng :

- Gian phu dâm phụ đều đã trừ xong, bây giờ anh em ta biết đi đâu mà ở ?

Thạch Tú nói :

- Có một chổ này, xin ca ca hãy đi với tôi đến đó nương náu.

Dương Hùng hỏi :

- Chổ nào ở đâu ?

Thạch Tú nói :

- Hai anh em ta đều mang án sát nhơn rồi, nếu không lên Lương Sơn Bạc thì chẳng còn chổ nào nương náu đặng.

Dương Hùng nói :

- Em nói cũng phải, nhưng thuở nay anh em ta chưa quen, không biết lên đó bọn ấy có thâu dụng hay chăng ?

Thạch Tú nói :

- Thiên hạ đồn đải Tống Công Minh là người chiêu hiền nạp sĩ, kết giao cùng hảo hớn anh hùng không biết bao nhiêu, lẻ nào anh em ta lên đó va lại không dùng sao ?

Dương Hùng nói :

- Việc gì cũng phải liệu trước thì sau mới khỏi ăn năn. Vả chăng qua là công nhơn, e khi lên đó chúng nó nghi nan mà mong hại qua chăng ?

Thạch Tú cười rằng :

- Vậy chớ ca ca không nghe Tống Công Minh cũng là người Áp Ti hay sao ? Xin ca ca an lòng đi với tôi, đừng có nghi ngại chi hết.

Bèn thuật các việc mình gặp Bái Tôn và Dương Lâm cho Dương Hùng nghe.

Dương Hùng cả mừng nói rằng :

- Nếu vậy đã có người quen rồi, để qua trở về lấy tiền bạc, đặng có đem theo mà chi dụng.

Thạch Tú nói :

- Không nên đâu, ca ca trở về, tôi e việc nầy phát giác ắt thoát thân không kịp. Bây giờ đã có đồ nữ trang của con dâm phụ ấy , lại có vài lượng bạc của

tôi đem theo đây , anh em ta nhín nhút mà xài cũng đũ lựa là phải về làm chi thêm gây việc thị phi , thì lại sanh rối ra nữa. Thôi thôi, ta noi theo đường phía sau núi mà đi phứt thì hay hơn.

Nói rồi liền xỏ gói vào cây roi mà quãy.

Còn Dương Hùng thì giắt đao vào lưng lần xuống phía sau núi mà đi.

Mới đi ít bước thì có một người chạy theo kêu lớn rằng :

- Đương lúc thanh thiên bạch nhựt mà hai chú đã giết người, rồi lại tính lên Lương Sơn Bạc nhập lỏa nữa sao Tôi rình nghe cũng đã lâu lắm.

Dương Hùng và Thạch Tú ngó ngoái lại , thấy người ấy chạy tới quì lạy Dương Hùng.

Dương Hùng vốn biết người ấy là Thời Thiên, quê ở Cao đườn châu, bấy lâu lưu lạc đến xứ Kế châu nầy, chuyên nghề bẻ rào khoét vách, đuổi ngựa lùa trâu, ngày kia bị án vào khám , cũng nhờ có Dương Hùng toan mưu giải cứu.

Lúc ấy Dương Hùng hỏi Thời Thiên rằng :

- Ngươi ra đây làm gì ?

Thời thiên nói :

- Tôi túng tiền lắm mới phải lên đây đào mã đặng kiếm chút đỉnh tài vật mà xài . Đến chừng thấy ca ca lên đây thì tôi cũng sợ ca ca quở trách, cho nên ngồi núp một bên mả mà nghe từ đầu chí cuối, bây giờ thấy ca ca tính lên Lương Sơn Bạc nhập lỏa thì tôi cũng nghĩ thầm rằng :

- Nếu ở đây trộm gà trộm vịt của người ta muôn đời cũng không ra gì hết, chi bằng theo dỏi nhi vị ca ca lên đó nương náu thì sẽ có ngày phát đạt. Ý tôi tính quyết như vậy song không biết nhị vị đại ca có bằng lòng cho tôi theo chăng ?

Thạch Tú nói:

- Nếu muốn đi theo thì đi lẽ nào anh em tôi lại không cho sao ?

Thời Thiên nói :

- Có một đường tẻ đi gần lắm, để tôi dắt nhị vị ca ca đi cho mau.

Dương Hùng và Thạch Tú đều mừng, bèn theo Thời Thiên thẳng lên Lương Sơn Bạc .

Nói về mấy tên kiệu phu, cứ việc ở đó chờ, đến mặt trời chen lặn không thấy vợ chồng Dương Hùng xuống , chờ thét không đặng túng phải lên núi kiếm.

Đến chừng lên tới chổ ấy, xem thấy một bầy quạ đậu vây tại nơi mả cũ, thì lật đật bước lại xem, té ra bầy quạ ấy đang có dành nhau ăn ruột gan. Còn Phan Xảo Vân và Nghinh Nhi thì chết tại đó .

Mấy người kiệu phu run rẩy lập cập , chạy về báo với Phan công.

Phan công khóc lóc một hồi rồi chạy đi báo cùng Tri phủ .

Tri phũ sai người đến tại Túy bình sơn khán nghiệm .

Khán nghiệm xong rồi người ấy trở về thưa với Tri phủ rằng :

- Tôi đã khán nghiệm rõ ràng, một người đờn bà bị trói nơi cội cây và bị mổ ruột đó là Phan Xão Vân, còn một đứa tỳ tất bị chặt làm hai khúc đó là Nghinh Nhi, lại có một đống y phục của thầy sải để gần một bên đó .

Tri phủ nghe rồi nghĩ tới việc Bùi Như Hải ngày trước, thì cật hỏi Phan công .

Phan công tỏ hết các việc từ lúc mình say rượu nơi chùa Báo ân , cho đến lúc rể mình nghe lời con mình mà đuổi Thạch Tú cho Tri phủ nghe.

Tri phủ nói :

- Nếu vậy thì quả quyết Phan Xảo Vân tư thông cùng Bùi Như Hải, còn Nghinh Nhi và Hồ đạo nhơn thì thông tin tức, cho nên ngày trước Thạch Tú thấy việc bất bình giết Bùi Như Hải và Hồ đạo nhơn , lột hết phục giao cho Dương Hùng , bây giờ Dương Hùng lại đem đồ y phục ấy và dắt Phan Xảo Vân và Nghinh Nhi đi lên đó mà giết, nếu muốn rõ biết cho chắc chắn, thì

phải chạy tờ tập nã các nơi bắt cho đặng Dương Hùng và Thạch Tú thì mới rỏ án .

Nghĩ như vậy bèn làm tờ tập nả rồi sai người đi khắp các nơi, còn kiệu phu thì tha về hết.

Lại khiến Phan công lảnh hai thây ấy về nhà chôn cất.

Nói về Dương Hùng, Thạch Tú và Thời Thiên đi đến địa phận Huy châu , tới gần một hòn núi cao, thì trời đã tối rồi, lại thấy dựa mé khe có một khách điếm, bên bước vào đó.

Khi vào đến cửa thì vừa lúc tiểu nhị bước ra đóng cửa .

Tiểu nhị thấy ba người ấy vào thì hỏi rằng :

- Tam vị khách quan ở xa lắm hay sao, đến tối tăm như vầy ?

Thời Thiên đáp :

- Chúng tôi ở xa.

Tiểu nhị lật đật dọn phòng cho ba người ấy nghĩ, rồi lại hỏi rằng :

- Vậy chứ ba vị khách quan đã ăn cơm rồi hay chưa ?

Thời Thiên nói :

- Chưa.

Liền khiến tiểu nhị dọn cơm và rượu ra đó, rồi ba người ngồi lại ăn uống.

Trong khi ăn uống, Thạch Tú ngó qua bên chái, thấy có mười mấy cây phát đao thì hỏi tiểu nhị rằng :

- Trong tiệm sao lại sắm binh khí làm chi nhiều lắm vậy ?

Tiểu nhị nói :

- Ấy là binh khí của chủ tôi, sắm để giữ nhà.

Thạch Tú hỏi :

- Chủ của ngươi tên họ là chi ?

Tiểu nhị nói :

- Vậy chớ khách quan chưa nghe tiếng chổ này sao ? Núi nầy tên là Độc Long sơn, phía trước núi có một cái giồng tên là Độc long cang , vuông vức ba mươi dặm , chổ đó có một làng tên là Chúc gia thôn, làng ấy có một người đại danh tên là Chúc Triều Phụng, tổ phụ ở đó cũng đã nhiều đời, cho nên gọi nhà ấy là Chúc gia trang, ông Chúc Triều Phụng có ba người con , thiên hạ đều gọi là Chúc thị tam kiệt . (Nghĩa là ba người hào kiệt của họ Chúc). Còn nhơn dân ở xung quanh nhà ấy thì cũng đặng năm , bảy trăm nóc gia, ai nấy đều có ruộng đất , tiệm nầy là tiệm của Chúc thái công, cho nên gọi là Chúc gia điếm, mỗi đêm thường có vài người gia nhơn của Chúc thái công đến đây ngủ, cho nên mới có phát đao dựng đó.

Thạch Tú nói :

- Ngũ thì ngũ, sao lại để binh khí làm chi vậy ?

Tiểu nhị nói :

- Ở đây gần Lương Sơn Bạc lắm, Chúc ông e bọn cường đạo ấy đến mượn lương, cho nên mới sắm đồ đó đặng cự địch.

Thạch Tú nói :

- Ta cho ngươi bạc, ngươi để cho ta lấy một cây đao đặng chăng ?

Tiểu nhị nói :

- Không dám , không dám, tôi chịu đòn không nổi đâu, gia pháp của chủ tôi nghiêm lắm.

Thạch Tú cười rằng :

- Ta nói chơi với ngươi chớ ta không lấy làm chi đâu, ngươi đừng sợ, hãy lại

đây uống rượu với anh em ta.

Tiểu nhị nói :

- Tôi không biết uống, xin cho tôi kiếu.

Nói rồi bỏ đi ngủ.

Dương Hùng và Thạch Tú còn ngồi uống rượu, Thời Thiên ra ngoài trong giây lâu, rồi trở vào hỏi rằng:

- Nhị vị ca ca muốn ăn thịt gà chăng ?

Dương Hùng hỏi :

- Thịt gà ở đâu mà ăn ?

Thời Thiên vừa cười vừa đi, bước ra phía sau xách vô một con gà trống lớn .

Dương Hùng hỏi rằng :

- Húy ! Gà ở đâu vậy ?

Thời Thiên nói :

- Tôi ra phía sau rửa tay, thấy một con gà ở trong lồng thì nhớ đến rượu , bèn lén lén bước lại bẻ cổ làm thịt luộc chín, rồi đem vào đây cho nhị vị ca ca uống rượu .

Dương Hùng nói :

- Thằng khốn kiếp nầy, thói củ cũng không chịu chừa kìa ?

Thạch Tú cười rằng :

- Ăn cắp quen tay , ngủ ngày quen mắt, vì vậy cho nên nó chừa không đặng .

Ba người vừa nói vừa cười, rồi cũng xé thịt gà ấy ra ăn.

Khi đương ăn, thì tiểu nhị thức dậy, sợ mất con gà ấy bước ra coi chừng,

thấy có lòng gà bõ gần lối bếp, biết con gà trống ấy đã mất, bèn lật đật bước ra hỏi rằng :

- Sao các ngươi làm ngang lắm vậy, con gà trống tiệm tôi để cho nó gáy, đặng tôi biết sáng đặng dậy, cớ sao các ngươi lại bắt trộm mà ăn ?

Thời Thiên nói:

- Đừng có nói ma nà ! Gà của ta mua ngoài đường, đem vô đây làm thịt ăn, nào ai chết thèm chết lạt gì lại đi ăn cắp gà của ngươi, ngươi đừng nói quấy mà sanh mích cả lòng.

Tiểu nhị nói :

- Các chú không ăn cắp, sao lại mất con gà của tôi đi?

Thời Thiên nói :

- Chồn cheo gì bắt , nào ai có biết ở đâu ?

Tiểu nhị nói :

- Gà ở trong lồng, chồn nào bắt đặng, nếu không phải ngươi bắt trộm, thì có ai vô đây.

Thạch Tú nói :

- Thôi thôi, hai đàng đừng cải lẩy, gà ấy đáng bao nhiêu thì trị giá, đặng ta thường cho.

Tiểu nhị nói :

- Gà ấy là gà của chủ ta nuôi đặng khuya nó gáy cho ta thức dậy, dầu các ngươi có thường cho ta mười lượng bạc đi nữa, ta cũng không dám chịu. Sao sao cũng phải trã gà cho ta mà thôi.

Thạch Tú nổi giận nói rằng :

- Tưởng mi nói thế nào, chớ mi nói thế ấy thì ta không thèm thường đâu , mi làm chi thì làm, ta không sợ.

Tiểu nhị cười rằng :

- Các ngươi chưa rõ, để ta làm ơn nói lại cho các ngươi nghe, tiệm nầy không phải như các tiệm kia đâu mà phòng nói ngang, hễ chọc giận đến chủ ta thì chủ ta bắt giải cho quan , nói rằng phe đảng Lương Sơn Bạc.

Thạch Tú nghe nói thì mắng rằng :

- Ta là bọn hảo hớn Lương Sơn Bạc đây, mi hãy báo lại với chủ mi, coi thử ý nó muốn bắt ta thì bắt mà lảnh thưởng.

Dương Hùng cũng nổi giận nói rằng :

- Ta đã lấy lời ngon ngọt nói phải với mi và chịu thường bồi, té ra mi cũng nằng nằng quyết một , chẳng chịu để cho ta thường, rồi lại nói đến chuyện bắt bớ chúng ta nữa, nào mi kêu ai bắt thì kêu phứt đi .

Tiểu nhị bước ra kêu lớn rằng :

- Có giặc !

Kêu vừa dứt lời thì thấy có bốn năm người cao lớn, lỏa thân xích thể , đâm sầm chạy tới muốn đánh Dương Hùng và Thạch Tú.

Thạch Tú dện cho mỗi người một thoi và một đạp, đều ngã lăn cù.

Tiểu nhị thấy vậy vừa muốn la lớn lên nữa, thì bị Thời Thiên đánh cho một thoi vào mặt, mặt nó liền sưng ; bọn cao lớn ấy đều dậy và chạy ra cửa sau.

Dương Hùng nói :

- Chắc là bọn ấy đi kêu người khác đến đây bắt chúng ta chớ chẳng không, vậy chúng ta đi phứt đi thì hay hơn.

Thạch Tú nói :

- Bây giờ phải đốt tiệm nầy cho phi tang, rồi chúng ta sẽ đi.

Bèn thổi lửa cháy lên, đốt rụi tiệm ấy, rồi mới ra đi.

Hồi 46
Phát Thiên Bàng làm tờ Sanh tử trạng
Tống Công Minh muốn đánh Chúc gia trang

Đi đặng vài canh, thì nghe phía sau đến đuốc sáng lòa , ước có vài ba trăm người xách hèo xách đuốc rượt theo.
Thạch Tú nói :
- Chúng ta cứ việc noi theo đường nhỏ mà chạy, đừng sợ chi hết .
Dương Hùng nói :
- Khoan đi đã , hãy ở lại đây chờ nó tới, hễ tới một đứa thì giết một, tới mười đứa thì giết hết mười, giết cho chết tuyệt bọn ấy, rồi sáng sẽ đi.
Nói chưa dứt lời, bọn ấy rùng rùng kéo tới , ba anh em Dương Hùng ráng sức cự địch, chém đặng năm bảy đứa đi trước , thì mấy đứa sau rùng rùng lui lại.
Thạch Tú rượt theo chém giết một hồi, bọn ấy bỏ cây bỏ hèo chạy hết.
Trong khi ba anh em Dương Hùng đương cố ráng sức rượt theo, xảy có hai cái câu liêm trong đám cỏ ló ra, móc Thời Thiên vào trong ấy.
Thạch Tú lật đật trở lại cứu Thời Thiên, lại có hai cái câu liêm ló ra móc Dương Hùng nữa, song Dương Hùng lẹ mắt, cầm đao chặt câu liêm ấy vẹt ra , rồi rượt bọn cầm câu liêm đó chạy mất hết.
Dương Hùng và Thạch Tú thấy Thời Thiên đã bị bắt rồi thì cũng không dám vào nơi trọng địa, phải lần theo đường nhỏ chạy qua phía Đông.
Còn bọn gia đinh đó bắt đặng Thời Thiên thì trói kẻ gian về Chúc gia trang.
Dương Hùng và Thạch Tú đi đến trời sáng mới tới một chổ làng kia, thấy có một tiệm rượu.
Thạch Tú nói rằng :
- Ca ca . Anh em ta đã mệt lại đói , ấy vậy vào nơi tiệm rượu ăn uống và hỏi thăm đường rồi sẽ đi.
Hai người bèn vào tiệm rượu kêu rằng :
- Tửu bảo hãy đem thịt ra đây.
Tửu bảo lật đặt dọn rượu thịt ra .
Hai người muốn ăn uống thì có một người cao lớn ngoài bước vào .
Dương Hùng xem thấy người ấy đầu bịt khăn đen , mình mặc áo rộng, vóc vạc cao lớn, mặt mũi xấu xa.
Người ấy vào đến thì kêu chủ tiệm rằng :
- Đại quan nhơn khiến bọn ngươi phải khiêng mấy vật ấy đến nhà.
Chủ tiệm lật đạt đáp rằng :

- Một lát nữa chúng tôi khiêng đến.
Người cao lớn dặn rồi thì quày quả bước ra . Người ấy đi ngang qua trước mặt Dương Hùng.
Dương Hùng nhìn biết thì hỏi rằng :
- Ủa ! Tiểu lang đi đâu đây ? Sao lại không ngó đến tôi vậy ?
Người ấy quay lại xem, nhìn biết Dương Hùng, thì lật đật hỏi rằng :
- Ủa ! Ân nhân đi đâu đây ?
Liền quì mọp lạy Dương Hùng .
Dương Hùng đở người ấy dậy rồi nói với Thạch Tú rằng :
- Người này cũng là anh em với qua, tên là Đổ Hưng , quê ở Trung Sơn, vì diện mạo của va như vậy cho nên thiên hạ gọi là Quỉ kiểm nhi. Năm trước va đi buôn bán nơi Tế châu , nóng giận đánh chết một người đồng lõa. Tri phủ Tế châu bắt giam tại khám, qua có đàm đạo võ kinh với va thấy va thông thạo về việc côn quờn thì đem lòng thương, lo phương cứu giúp cho va khỏi tội. Từ ấy đến nay va về quê quán, anh em cách nhau đã lâu, chẳng dè hôm nay tình cờ lại gặp thiệt cũng là may lắm.
Đổ Hưng hỏi rằng :
- Ân nhân đến đây có việc chi chăng ?
Dương Hùng kề miệng vào tai Đổ Hưng nói nhỏ , kể hết việc mình và việc Thời Thiên cho Đổ Hưng nghe .
Đổ Hưng nói :
- Ân nhân chớ lo, để tôi khiến họ trả Thời Thiên lại cho.
Dương Hùng nói :
- Xin mời hiền đệ ngồi lại uống chơi vài chén.
Đổ Hưng ngồi lại uống rượu , rồi mới nói rằng :
- Từ lúc tôi bị nạn nơi Tế châu thì cũng nhờ ơn ân nhân , đến chừng tôi về tới đây, lại có một quan nhơn yêu dùng , tin cậy hết sức, khiến tôi làm chức chủ quản, coi sóc các việc thâu xuất trong nhà. Dẫu cho thâu xuất muôn ngàn đi nữa thì cũng phú thác một tay tôi mà thôi. Tôi thấy lòng người yêu chuộng như vậy thì lòng tôi cũng không tưởng việc việc về quê nữa.
Dương Hùng hỏi :
- Quan nhơn ấy là ai ?
Đổ Hưng nói:
- Nội miền Độc Long sơn có ba cái giồng, ba cái giồng ấy lại có ba nhà lớn, thảy đều giàu có , nhà thứ nhứt ở làng giữa, kêu là Chúc gia trang ; nhà thứ nhì ở làng phía Tây, kêu là Hộ gia; nhà thứ ba làng phía Đông, kêu là Lý gia trang , kể hết nhơn mã trong ba làng ấy cũng đặng vài muôn , nhưng duy có Chúc gia thôn , hào kiệt hơn hết, cho nên người đều gọi là Đầu gia trưởng . Người ấy có ba người con trai gọi là Chúc gia tam kiệt. Người thứ nhứt tên là Chúc Long, người thứ nhì tên là Chúc Hổ , người thứ ba tên là Chúc Bưu ;

lại có nuôi một người thầy giáo trong nhà, tên là Loan Đình Ngọc , sức cự muôn người, hay cầm roi sắt, cho nên gọi là Thiết Bổng lang Đình Ngọc. Còn một người chủ nhà Hộ gia trang trong tên là Hộ thái công , ông ấy có một người con trai tên là Hộ Thành , hiệu là Phi Thiên Hổ ; lại có một người con gái , thiệt là anh hùng nan địch, nàng ấy tên là Hộ Tam Nương hiệu là Nhứt Trượng Thanh, hay cầm nhựt nguyệt song đao, còn chủ nhà Lý gia thôn là ông chủ nhà của tôi, ông Lý tên Ứng, hay cầm cây Hổ thiết cang thương, trong lưng có giắt năm ngọn phi đao, cách chừng một trăm thước thì ông ấy giết người như chơi . Ba nhà ấy thuở nay đã thề nguyền với nhau, đồng tâm hiệp ý ; hễ có việc chi hoạn nạn , thì phải tiếp ứng với nhau. Vì sợ bọn Lương Sơn Bạc đến mượn lương cho nên ba làng ấy mới làm như vậy, đặng có hiệp sức cự địch . Nay tôi xin dắt nhị vị ca ca đến ra mắt chủ tôi, đặng có xin thơ cứu Thời Thiên.

Dương Hùng hỏi rằng :

- Lý Ứng nảò, hay Lý Ứng mà thiên hạ hay gọi là Phát Thiên Bàng đó chăng ?

Đổ Hưng nói :

- Phải rồi.

Thạch Tú nói :

- Tôi cũng có nghe tại Độc Long cang có Phát Thiên Bảng, thiệt nên hảo hớn , bấy lâu chưa biết Phát Thiên Bảng là ai , Độc Long cang là chổ nào. Bây giờ đến đây nghe Đổ ca ca nói, thì mới đặng rõ nguồn cơn. Ấy vậy, chúng ta phãi đến đó một phen cho biết tâm chí của Phát Thiên Bàng thể nào.

Dương Hùng kêu tửu bảo lại trả tiền .

Đổ Hưng không cho , giành lấy trả tiền , rồi lại dắt Dương Hùng và Thạch Tú thẳng đến Lý gia trang .

Đến nơi Dương Hùng xem thấy nhà ấy thiệt rất cao lớn , xung quanh đều có hào, lại có vách thành, phía ngoài hào lại có liễu lớn ước chừng vài trăm cây, còn ngoài cửa ngỏ thì có một cái cầu treo.

Khi ấy gia đinh thả cầu treo xuống nghinh tiếp Đổ Hưng, Dương Hùng , Thạch Tú thẳng vào nhà khách .

Vào đến nhà khách, lại thấy có hơn hai mươi cái giá binh khí.

Đổ Hưng mời ngồi mà rằng :

- Nhị vị ca ca ngồi đây chờ, tôi vào báo với quan nhơn tôi đã.

Nói rồi đi thẳng vào trong , giây lâu Lý Ứng ở trong bước ra .

Đổ Hưng khiến Dương Hùng và Thạch Tú bước lại ra mắt .

Lý Ứng đáp lễ mời ngồi , rồi khiến đem rượu thết đải.

Dương Hùng , Thạch Tú quì lạy Lý Ưng mà rằng :

- Xin quan nhơn làm thơ , sai người đem qua Chúc gia trang cứu tánh mạng Thời Thiên , ơn ấy hai đứa tôi nguyện ghi lòng tạc dạ.

Lý Ứng hỏi đầu đuôi đuôi , khiến người làm một phong thơ, đóng con dấu vào rồi sai Phó chủ quản thắng ngựa đem qua Chúc gia trang .
Phó chủ quản lảnh thơ đi rồi, Dương Hùng và Thạch Tú quí lạy tạ ơn.
Lý Ứng nói :
- Nhị vị chớ lo, hễ thơ tôi đến thì Chúc thái công ắt thả Thời Thiên .
Bèn mời Dương Hùng và Thạch Tú thẳng ra hậu đường thết đãi cơm nước .
Trong khi ăn uống .
Lý Ứng hỏi việc võ kinh , Dương Hùng Thạch Tú đáp rất thông, Lý Ứng có lòng ưa chuộng .
Qua đến giờ tị , Phó chủ quản trở về, Lý Ứng kêu ra hậu đường hỏi rằng :
- Thời Thiên ở đâu, sao còn chưa tới ?
Phó chủ quản đáp rằng :
- Khi tôi đến ra mắt Chúc thái công và trao thơ ấy thì coi bộ Chúc thái công có ý muốn tha, kế có ba người con bước ra hỏi lại chuyện ấy thì nổi nóng lên nói điều xúc phạm, không chịu tha Thời Thiên mà cũng không chịu trả lời .
Lý Ứng thất kinh mà rằng :
- Lạ nầy , tôi với Chúc thái công đã kết sanh tử chi giao , lẻ nào đã thấy thơ tôi mà không vị tình như vậy, thế khi nhà ngươi có làm điều chi thất lễ cho nên ra việc giận hờn mà quên tưởng tới ta chăng ?
Phó chủ quản nói :
- Chẳng có điều chi thất lễ hết , tại ba người con của Chúc thái công cố oán Thời Thiên , quyết lòng giải nạp tới quan mà thôi.
Lý Ứng nghe vậy bán tính bán nghi , bèn nói với Đổ Hưng rằng :
- Vậy thì Đổ chủ quả chịu phiền đến đó một phen , nói rõ căn do cho Chúc thái công nghe, không lẽ va lại quên lời giao ước.
Đổ Hưng nói :
- Tôi xin đi cho, song quan nhơn phải viết thơ , Chúc thái công mới tin.
Lý Ứng khen phải, bèn làm một phong thơ trao cho Đổ Hưng.
Đổ Hưng lảnh thơ lên ngựa thẳng tới Chúc gia trang .
Khi Đổ Hưng đi rồi thì Lý Ứng lại nói với Dương Hùng và Thạch Tú rằng :
- Nhị vị chớ lo , phen nầy Chúc thái công thấy tuồng chữ của tôi, ắt phải vị tình mà tha Thời Thiên chớ chẳng không .
Dương Hùng và Thạch Tú tạ ơn , rồi cũng ở đó chờ .
Đến chiều không thấy Đổ Hưng trở về thì Lý Ứng đem lòng nghi hoặc muốn sai người khác đi đón.
Kê lấy gia đinh báo rằng :
- Đổ chủ quản về đã gần tới.
Lý Ứng hỏi rằng :
- Về có mấy người ?
Gia đinh thưa rằng :

- Tôi thấy có một mình Đổ chủ quản mà thôi.
Lý Ứng lắc đầu nói rằng :
- Lạ thay , không biết ý gì lại sanh chuyện kỳ như vậy !
Bèn đi với Dương Hùng và Thạch Tú thẳng ra nhà khách. Ra đến thì thấy Đổ Hưng xuống ngựa đi vào mặt mày đỏ lòm, coi bộ giận dữ .
Lý Ứng hỏi rằng :
- Việc ấy thế nào, ngươi hảy thuật hết đầu đuôi cho ta rõ ?
Đổ Hưng đứng thở giây lâu rồi mới đáp rằng :
- Khi tôi đem thơ đến đó, vào ba từng cửa mới gặp Chúc Long , Chúc Hổ và Chúc Bưu, tôi bước lại thi lễ vừa rồi thì Chúc Long nạt lớn hỏi rằng: Mi còn tới đây làm chi nữa ? Tôi đứng vòng tay đàng hoàng đáp rằng : Có thơ của chủ tôi khiến tôi đem dưng.
Chúc Bưu nghe rồi thì biến sắc mắng rằng :
- Chủ của mi sao không biết thời vụ lắm vậy ? Hồi sớm mai đã sai một thằng khốn ấy đem đến một phong thơ khiến chúng ta tha thằng Thời Thiên là bọn giặc Lương Sơn Bạc , ta đã không tha lại cũng không thèm làm thơ trả lời , như vậy sao chưa biết thân, còn sai mi đến đây làm chi nữa ? Ta nói thiệt, dù ai ngậm ngọc mà nói ta cũng không tha , sao sao cũng giải thằng ấy tới quan.
Khi ấy tôi cũng dằn lòng thưa rằng :
- Thời Thiên không phải là bọn Lương Sơn Bạc , nó là người ở Tế châu muốn đi tìm chủ tôi, chẳng dè nó lại làm lếu đốt lở tiệm của quan nhơn, nay chủ tôi khiến tôi thưa lại với quan nhơn, xin dung cho nó , nội ngày mai chú tôi sai người cất tiệm ấy lại y như ngày trước, xin quan nhơn vị tình chủ tôi dung thứ cho nó.
Khi ấy anh em họ Chúc nói lớn rằng :
- Chẳng thèm bắt thường, cũng không tha thằng ấy .
Tôi cũng chịu lụy năn nỉ rằng :
- Xin quan nhơn xem thơ của chủ tôi một chút đã.
Nói rồi tôi liền trao thơ cho Chúc Bưu.
Chúc Bưu lấy thơ không thèm giở ra, xé nhầu mà quăng xuống đất, rồi lại khiến gia đinh xô nhầu, đuổi tôi ra.
Khi ấy Chúc Long và Chúc Hổ mắng nhiếc quan nhơn đến điều tôi không dám kể cho hết. Anh em nói lại nói với tôi rằng :
- Rồi đây ta cũng bắt luôn Lý Ứng, khai xáng xả cho nó theo phe Lương Sơn Bạc, giải đến quan nữa.
Tôi ra khỏi cửa thì cũng nói đi nói lại một hai tiếng , nó lại sai gia đinh rượt theo bắt tôi. Khi ấy tôi sợ quả bất địch chúng, cho nên giục ngựa chạy tuốt về đây. Bọn ấy ăn ở như vậy, bấy là quan nhơn kết nghĩa thề nguyền với nó thiệt là uổng lắm.
Lý Ứng nghe nói, hơi giận tràn hông ngồi sửng sốt một hồi. Rồi mới kêu gia

đinh khiến rằng :
- Bây hãy thắng ngựa cho mau , đặng ta qua đó coi thử .
Dương Hùng và Thạch Tú can rằng :
- Xin quan nhơn bớt giận, chẳng nên vì anh em tôi làm mất hòa khí thuở nay.
Lý Ứng không chịu nghe, bèn đi thẳng vào phòng, mặc một cái huỳnh kim tỏa tử giáp ở trong, choàng một cái đại hồng bào ở ngoài, giắt lưng năm ngọn phiên đao tay cầm hổn thiết cang thương, đầu đội phụng sĩ khôi, thẳng ra trước sân điểm năm trăm gia đinh ròng , còn Đổ Hưng cũng mặc khôi giáp, cầm thương lên ngựa đem hai mươi quân kỵ , còn Dương Hùng và Thạch Tú cũng cầm đao chạy theo sau ngựa Lý Ứng.
Mấy người ấy rần rần rộ rộ, kéo thẳng tới Chúc gia trang.
Đi đến giồng Độc Long thì bày khai nhơn mã ra đó.
Nguyên Chúc gia trang cất đã chắc chắn, lại thêm thế Độc Long sơn và bốn phía đều có hào sâu; trong hào ấy lại có ba lớp thành, đều xây bằng đá xanh, bề cao ước chừng hai trượng, phía trước phía sau đều có cửa và cầu treo, bốn phía đều dựng đao thương và binh khí, còn trên lầu cửa thì treo trống chiêng và đồng la.
Lý Ứng gò ngựa nơi trước cửa kêu lớn rằng :
- Ba thằng con họ Chúc, sao dám khinh khi ta như vậy, có tài chi hay thì ra cự với ta.
Nói vừa dứt lời, thấy năm sáu người cởi ngựa thẳng xông ra cửa ; lại có Chúc Bưu cởi ngựa hồng đi trước bọn ấy.
Lý Ứng thấy Chúc Bưu thì điểm mặt mắng rằng:
- Mi là đứa miệng còn hôi sửa, tóc máu chưa rụng, sao dám cả gan như vậy , vả chăng cha mi kết làm sanh tử chi giao với ta, đồng lòng hiệp sức giữ gìn làng xóm . Từ ấy đến nay hễ có việc chi cha mi nói với ta thì ta cũng đều vâng chịu, nay có một việc của Thời Thiên thì cũng không lấy chi làm trọng, lại ta đã làm hai phong thơ sai người đến nói với cha mi, ý gì mi lại xé nát thơ ta quăng xuống đất và nói nhiều điều xỉ nhục cho ta như vậy ?
Chúc Bưu nói :
- Ta với ngươi đã kết sanh tử chi giao , đều nguyện đồng tâm hiệp lực trừ bọn Lương Sơn Bạc, đến nay ngươi lại thông đồng với bọn ấy, ý muốn bội ước mong hại ta sao ?
Lý Ứng nạt rằng :
- Người ta không phải là bọn Lương Sơn Bạc, mi lại vu phản cho người ta như vậy, mi không sợ tội sao ?
Chúc Bưu nói :
- Thằng Thời Thiên đó đã cung chiêu với ta rồi, sao ngươi cha già hàm che chở cho nó như vậy . Ngươi phải mau mau trở về, nếu không thì ta cũng bắt

ngươi giãi đến quan nữa.
Lý Ứng nổi giận vỗ ngựa , hươi thương xốc tới đâm Chúc Bưu .
Chúc Bưu giục ngựa đến cự.
Hai đàng giáp chiến với nhau tại trước Độc Long trang, vừa đặng bảy tám mươi hiệp .
Chúc Bưu cự địch không nổi, nên phải giục ngựa chạy dài .
Lý Ứng giục ngựa rượt theo Chúc Bưu gát ngang cây thương nơi lưng ngựa, rồi rút tay lấy cung bắn một mũi ngay lưng Lý Ứng .
Lý Ứng né khỏi trúng lưng, thì lại nhằm nơi phía sau cánh tay, Lý Ứng liền sa xuống ngựa .
Chúc Bưu quày ngựa trở lại bắt Lý Ứng.
Dương Hùng, Thạch Tú nạt một tiếng lớn huơi đao xốc tới chém Chúc Bưu.
Chúc Bưu cự địch không lại, vừa muốn quày ngựa chạy, rủi bị Dương Hùng chém xuống một đao, trúng sau đùi ngựa Chúc Bưu.
Ngựa ấy bị thương giựt mình nhảy dựng lên, làm cho Chúc Bưu té nhào xuống ngựa.
Lúc ấy nhờ có mấy người tùy tùng giương cung mà bắn.
Dương Hùng và Thạch Tú nghĩ mình không có y giáp, cho nên phải lui trở lại, bọn ấy cứu được Chúc Bưu .
Đổ Hùng cứu Lý Ứng chạy về.
Bọn gia ttinh họ Chúc rượt theo một hồi, thấy trời gần tối thì phải trở về.
Đổ Hưng phò hộ Lý Ứng về tới nhà rồi thì có thân quyến đến thăm, rút mủi tên ra, dùng thuốc kim san thoa vào chổ bị vít.
Đêm ấy Lý Ứng nhóm hết các người trong nhà đặng thương nghị.
Dương Hùng và Thạch Tú đều nói :
- Nay quan nhơn đã bị thằng ấy mắng nhiếc , lại bị nó bắn một mủi tên mà cũng không cứu Thời Thiên đặng. Ấy cũng bởi nơi anh em tôi mà quan nhơn phãi chịu mấy điều liên lụy đó. Bây giờ anh em tôi phải lên Lương Sơn Bạc cầu cứu với Triệu Thiên vương và Tống Công Minh xin đem binh xuống báo cừu , thì một là rữa hờn cho quan nhơn, hai là giải cứu choThời Thiên nữa .
Bèn từ giả Lý ứng và Đổ Hưng đặng có lên đường.
Lý Ứng nói :
- Chẳng phải tôi không muốn dụng tâm, việc này không thành, tôi cũng lấy làm hổ thẹn lắm , nhưng không biết kế chi, nên phải để cho nhị vị lên núi cầu cứu.
Bèn khiến Đổ Hưng lấy bạc vàng ra cho hai anh em Dương Hùng.
Hai anh em Dương Hùng từ chối không chịu lãnh, song thấy Lý Ứng và Đổ Hưng nài nĩ hết sức, túng phải lảnh lấy của ấy từ giã ra về.
Lý Ứng và Đổ Hưng đưa đi một đổi xa xa đến nơi đại lộ, chỉ đường rành rẻ

rồi mới biệt nhau, hai người trở lại Lý gia trang , hai người thẳng lên Lương Sơn Bạc.
Gần đến Lương Sơn Bạc, Dương Hùng, Thạch Tú thấy có tiệm rượu thì mau chơn bước vào tiện ăn uống, đặng có hỏi thăm đường qua Lương Sơn Bạc . Nguyên tiệm rượu ấy về phần Thạch Dõng coi sóc.
Dương Hùng , Thạch Tú vừa ăn uống vừa nói với tửu bảo xin chỉ vẻ đường qua Lương Sơn Bạc cho mình.
Thạch Dõng nghe hỏi tửu bão như vậy thì bước ra hỏi rằng :
- Nhị vị quê quán ở đâu, muốn hỏi đường lên Lương Sơn Bạc làm gì ?
Dương Hùng nói :
- Anh em tôi quê ở Kế châu .
Thạch Dõng nói :
- Túc hạ có phải là Thạch Tú chăng ?
Dương Hùng nói :
- Tôi là Dương Hùng còn em tôi đây mới là Thạch Tú . Cớ sao đại ca lại biết em tôi ?
Thạch Dõng nghe nói vội vã đáp rằng :
- Tôi cũng chưa từng gặp mặt, song ngày trước Bái Tôn đi Kế châu về có nói chuyện gặp Thạch ca, cho nên tôi biết.
Bèn thi lễ cùng nhau rồi ngồi lại uống rượu .
Dương Hùng thuật hết nguồn cơn cho Thạch Dỏng nghe .
Thạch Dõng khiến tửu bão dọn một tiệc thết đải hai anh em Dương Hùng.
Mản tiệc rồi, Thạch Dõng ra nơi Thủy đình bắn một mủi tên qua Lương Sơn Bạc, lâu la lượm đặng tên ấy , lật đật đem thuyền qua rước.
Thạch Dõng mời Dương Hùng và Thạch Tú theo mình xuống thuyền cho lâu la cho qua Áp chỉ na .
Đến nơi, Thạch Dỏng lên trước thông báo .
Bái Tôn , Dương Lâm lật đật ra rước thẳng vào đại trại .
Các vị đầu lãnh nghe nói có hai vị hão hớn mới đến, thì nhóm hết nhau lại nơi đại trại .
Dương Lâm dắt Dương Hùng lạy ra mắt Triệu Cái , Tống Giang và các vị đầu lảnh khác.
Triệu Cái gạn hỏi tông tích.
Dương Hùng thuật rõ nguồn cơn và tỏ ý mình muốn nhập lõa .
Triệu Cái nghe nói lại chuyện Độc Long cang thì nổi xung nạt lớn rằng :
- Lâu la đâu mau mau dẫn hai thằng nầy ra chém quách đi cho rồi ?
Tống Giang vội vả can rằng :
- Xin ca ca bớt giận, vì chúng hai vị hảo hớn nầy không nài xa xuôi ngàn dặm , đến đây giúp rập chúng ta, cớ sao ca ca lại đòi chém hai người ấy đi ?
Triệu Cái nói :

- Nội bọn hảo hớn của ta đây, từ lúc Dương Lâm hiệp lỏa cho đo ray thì cứ giử một lòng trung nghĩa, thi ân bố đức với dân, chưa hề làm lụt nhuệ khí, ai nấy đều có chí khí anh hùng , đến nay hai thằng nầy nó đã xưng là bọn Lương Sơn Bạc, lại còn bắt trộm gà người ta mà ăn, như vậy có phải là làm nhục đến bọn ta chăng . Nay ta phải chém nó, đem thủ cấp đến tại chổ ấy bêu đầu, rồi sẽ đem lâu la đến đó giết hết cả làng ấy. Lâu la, mau mau dẫn nó ra chém phứt đi cho rồi.

Tống Giang can rằng :

- Không phải đâu, vậy chớ ca ca không nghe hai người ấy nói sao. Việc ấy là bởi nơi Thời Thiên gây ra, chớ không phải là bởi hai người ấy. Vả lại tôi thường nghe Chúc gia trang quyết ý đối đầu với bọn ta, xin ca ca bớt giận rồi làm như vầy : Bây giờ đây nơi sơn trại ta số nhơn mã thì nhiều , số lương tiền thì ít, chúng ta cũng nhơn lúc này thổi lông tìm vít, đổ về tội ấy, đến đánh nó, đánh đặng nhà ấy thì đã lấy đặng lương tiền , xài đủ đôi ba năm, chúng ta lại khỏi mang tiếng hiếp đáp nhơn dân nữa. Song bây giờ đây ca ca cũng không nên đi làm chi, hãy giao việc ấy cho tôi, đặng tôi đem binh đến đó đánh nó, nếu tôi đánh không lại nó, tôi nguyện không trở về núi. Làm như vậy một là khỏi lụt nhuệ khí nơi sơn trại , hai là khỏi bị bọn ấy khinh dễ , ba là kiến đặng lương phạn mà xài, bốn là rủ đặng Lý Ứng nhập lỏa. Xin ca ca xét lại.

Ngô Dụng nói :

- Lời ấy rất phải.

Bái Tôn nói

- Nếu chém hai người ấy thì là dứt hết hiền lộ rồi.

Triệu Cái thấy nói như vậy thì cũng tha tội cho Dương Hùng và Thạch Tú. Hai người quì lạy tạ tội .

Tống Giang an ủi rằng :

- Nhị vị hiền đệ chăng nên hờn giận mà sanh lòng khác , hiệu lịnh trong sơn trại phải làm như vậy mới đặng, dẫu tôi có lỗi lầm đi nữa, thì cũng cứ phép mà làm . Mới đây lại có Thiết diện khổng mục là Bùi Tuyên làm chức Quân chánh ti, người ấy thông minh và ngay thẳng lắm , đã lập điều lệ ra rồi, hễ ai có tội thì hành có công thì thưởng, chẳng hề vị ai, chẳng bỏ ai, ấy mới gọi là lẻ công , xin nhị vị hiền đệ chớ đem lòng giận.

Bèn khiến Dương Hùng và Thạch Tú ngồi kế Dương Lâm , rồi dọn một tiệc lớn thết đãi các vị anh hùng .

Ngày thứ Tống Giang khiến điểm dượt nhơn mã rồi để Triệu Cái, Ngô Dụng , Lưu Đường, ba anh em họ Nguyễn , Lữ Phương và Quách Thạnh lại giử sơn trại. Các người giữ tiệm rượu và các người có chức sự rồi thì cũng ỡ lại giử phần việc mình . Còn bao nhiêu thì phân làm ba đạo, kéo xuống núi tới đánh Chúc gia trang .

Đạo thứ nhứt : Tống Giang, Huê Vinh, Lý Tuấn , Mục Hoàng, Lý Quì, Dương Hùng, Thạch Tú , Huỳnh Tín, Âu Bành, Dương Lâm đem ba ngàn lâu la và ba trăm binh kỵ đi trước .
Đạo thứ hai : Lâm Xung, Tần Minh, Bái Tôn, Trương Hoành, Trương Thuận, Mã Lân, Đặng Phi, Vương Hoài Hổ , Bạch Thắng đem ba ngàn lâu la và ba trăm binh kỵ theo sau tiếp ứng ; lại khiến rút binh nơi trại Kim sa na và Áp chỉ na, rồi sai Tống Vạn và Trịnh Thiên Thọ làm chức vận lương.
Sai cắt xong rồi thì rần rần rộ rộ kéo binh xuống núi thẳng tới Độc Long cang.
Đi còn một dặm nữa thì đến nơi .
Tống Giang truyền quân đóng lại tại đó , rồi hội anh em lại thương nghị rằng :
- Ta nghe thiên hạ đồn rằng : Chúc gia thôn đường sá hiểm gay , nếu ta tấn binh, lại e có điều sơ sẩy ; ấy vậy phải khiến hai người vào đó, dọ xem đường sá cho biết chổ nào thuận, chổ nào nghịch, rồi sẽ kéo binh vào đó cự với bọn ấy.
Lý Quì nói :
- Tôi xin lảnh việc thám thính một phen.
Tống Giang nói :
- Không nên, hiền đệ đi không đặng đâu. Vả chăng hiền đệ có tánh nóng nẩy, nếu muốn phá trận xông vây thì để cho hiền đệ đi trước , còn như việc thám thính này là việc tùy cơ ứng biến, gặp nhu dùng nhu, gặp cang dùng cang, chắc là hiền đệ đi không đặng .
Lý Quì cười rằng :
- Tôi nghĩ làng nhỏ như vậy lựa là phải thám thính làm chi , ca ca cũng chẳng nên dùng sức nữa, xin ca ca để tôi đem vài trăm lâu la kéo thẳng đến đó phá hết nhà cửa, giựt hết tiền bạc, về nạp cho ca ca .
Tống Giang nạt làng :
- Chớ nói nhiều lời, hãy ngồi dẹp lại phía góc kia, chừng sai đâu thì sẽ đi đó.
Lý Quì vâng lời lui ra vừa đi vừa nói :
- Giết một bày ruồi lựa là phải toan mưu lập kế làm chi ?
Tống Giang kêu Thạch Tú lại nói rằng :
- Hiền đệ chịu phiền đi với Dương Lâm một chuyến.
Thạch Tú nói :
- Bấy nhiêu nhơn mã, đem vào chổ nguy hiểm lẻ nào lại không đề phòng , nhưng bọn ta phải tính giã làm người gì mà vào đó cho đặng ?
Dương Lâm nói :
- Tôi giả làm thầy pháp , trong mình thì giắt đoản đao , tay thì cầm pháp hườn vừa đi vừa rung mà vào chổ ấy. Còn ngươi, hề nghe pháp hườn đến đâu thì đi theo đến đó.

Thạch Tú nói :
- Khi tôi còn ở Kế châu thì cứ chuyên nghề bán củi, bây giờ tôi cũng phải gánh một gánh củi giả chước vào đó bán ; trong mình có giắt binh khí, để phòng khi nguy cấp, lại phải sắm cây đòn gánh cho lớn, đặng có dùng làm cây roi mà cự địch .
Dương Lâm nói :
- Kế ấy rất phải. Vậy thì nội đêm nay, hai ta phải sữa soạn cho sẳn , qua đến canh năm sẽ ra đi.
Ai nấy đều khen phải.
Rạng ngày Thạch Tú gánh củi vào trước.
Đi đặng hai mươi dặm thì thấy đường xá quanh co, đường nào cũng giống đường nấy, lại trồng cây rậm rạp lắm, không biết ngã nào mà nhìn.
Thạch Tú thấy vậy để gánh củi xuống nghĩ, không dám đi nữa.
Giây lâu nghe tiếng pháp huờn nơi sau lưng, Thạch Tú day lại xem thấy Dương Lâm đầu đội nón rách, mình mặc pháp y, tay cầm pháp hườn vừa đi và rung.
Thạch Tú ngó quanh bốn phía, thấy không có ai, thì kêu Dương Lâm dừng lại nói rằng :
- Đường nầy quanh co, cây cỏ rậm rạp, làng nầy hôm trước tôi có đi với Lý Ứng, bây giờ coi cũng lộn xộn, không biết đường nào mà nhìn .
Dương Lâm nói :
- Thôi, bây giờ hãy cứ noi theo đường lớn mà đi thì nhằm.
Thạch Tú nghe theo, bèn gánh củi đi theo các đường lớn.
Đi đặng một đổi đường, lại thấy một dãy nhà có một tiệm rượu và tiệm thịt .
Thạch Tú gánh củi đi thẳng vào tiệm.
Vào tới nơi, thấy có một ông già .
Thạch Tú bước lại thi lễ và hỏi rằng:
- Phong tục xứ nầy, cớ sao mỗi nhà đều có để giáo trước cửa ?
Ông già ấy hỏi lại rằng :
- Chú là người ở đâu mà không biết chuyện ấy ?
Thạch Tú nói :
- Tôi là người Sơn Đông, chở táo qua đây bán, rủi bị đau mắt hết vốn liếng, trở về không đặng, phải ở lại đây hái củi mà bán , cho nên tôi còn chưa biết phong tục làng nầy.
Ông già ấy nói :
- Không biết thì thôi , cứ việc kiếm chổ tránh, chổ nầy chẳng nay thì mai ắt có đánh một trận lớn.
Thạch Tú hỏi :
- Chổ này là chổ nhà quê, chẳng phải là chốn sa trường, sao lại có việc chinh chiến ?

Ông già ấy nói :
- Quả ngươi không biết, thôi để ta nói rỏ cho nghe, làng nầy kêu là Chúc gia thôn, có người nhà giầu trong làng, tên là Chúc Triều Phụng, bây giờ gây dữ với bọn Lương Sơn Bạc, cho nên bọn ấy đem binh đến đây mong việc giao chiến, song nó còn e chổ nầy đường sá gay hiểm, cho nên chưa dám vội vào, hãy còn dừng binh nơi phía ngoài xin kìa. Bây giờ đây hiệu lịnh của Chúc Triều Phụng truyền cho mỗi nhà đều phải sắm lảnh binh khí, đặng có tiếp ứng.
Thạch Tú hỏi :
- Nội làng nầy có chừng đặng bao nhiêu nóc gia ?
Ông già ấy đáp :
- Ước chừng một muôn nóc gia, phía Tây lại có một làng, làng ấy có một người làm đầu, kêu là Phát Thiên Bàng Lý Ứng ; phía Đông có một làng, làng ấy có một người làm đầu, kêu là Hộ thái công, ông ấy có một đứa con gái tên là Hộ Tam Nương, hiệu là Nhứt Trượng Thanh, người con gái ấy võ nghệ cao cường, muôn người khó cự . Ba nhà ấy là bạn thân thiết với nhau lắm, khi có tai nạn thì phải hết sức tiếp nhau.
Thạch Tú hỏi :
- Như vậy bọn Lương Sơn Bạc làm gì cho nổi ?
Ông già ấy nói :
- Làm gì nổi, rất đổi tôi đây lúc mới đến ở, không biết đường còn phải bị bắt thay, huống chi là ai ?
Thạch Tú hỏi :
-Sao vậy ?
Ông già ấy nói:
- Làng này đường đi lộn rồng lộn rắn, vào dễ ra khó, hễ người lạ tới đây ắt là đi lầm tử lộ.
Thạch Tú nghe rồi liền khóc oà , lạy ông già ấy mà rằng :
- Tôi đã ra thân lưu lạc, không tiền về quê quán, nếu tôi ở đây bán cho hết gánh củi nầy, e khi chẳng khỏi nhằm lúc chinh chiến ấy, hôm nay nhờ có lão trượng đem lòng cập mách bảo cho tôi như vậy, bây giờ tôi cho laõ trượng hết gánh củi nầy , xin lão trượng chỉ đường cho tôi ra chớ tôi không dám ở đây nữa.
Ông già ấy nói :
- Chú đã ra thân nghèo khó, đi bán từ cây củi, nỡ nào tôi lại đành lòng lấy không của chú sao . Thôi, để tôi trả tiền cho chú và cho chú ăn một bữa cơm .
Bèn khiến Thạch Tú gánh cũi theo mình thẳng ra nhà sau , và cho Thạnh Tú ăn uống.
Thạch Tú ăn rồi thì lạy tạ thưa rằng :

- Xin lão trượng chỉ đường cho tôi ra .
Ông già ấy nói :
- Chú cứ coi chừng ngã ba nào có trồng cây dương trắng thì đi theo ngã ấy, bất kể đường sá rộng hẹp, hễ có cây dương trắng thì là đường sống, còn có cây chi khác đều là đường chết. Nếu chú đi nhằm đường chết thì quanh lộn hoài cũng không ra đặng, lại đạp nhằm chông gai, đi nữa không nỗi, như vậy sao khỏi bị bắt .
Thạch Tú lạy tạ nói rằng :
- Vậy chớ lão trượng họ chi, xin cho tôi biết .
Ông già ấy đáp :
- Làng nầy có một mình tôi là họ Chung Ly , lưu lạc đến đây mà thôi.
Thạch Tú nói :
- Ơn của lão trượng đó ngày sau tôi sẽ báo đáp .
Nói vừa dứt lời liền nghe phía ngoài có tiếng nói lớn rằng :
- Mới bắt đặng một thằng gian tế , ông già ấy chạy ra cửa xem, Thạch Tú cả kinh lật đật chạy theo ra vừa đến cửa thì thấy bảy tám mươi người dẫn một người lỏa lò thân thể đi ngang qua cửa.
Thạch Tú nhìn biết là Dương Lâm thì kêu trời thầm thầm, rồi lại giả chước hỏi ông già ấy rằng :
- Người ấy vì sao bị bắt như vậy ?
Ông già ấy nói :
- Thằng ấy thiệt là cả gan, dám giã làm thầy pháp vào đây thám thính đường sá, nó lại cứ theo đường lớn đi hoài, cho nên mới lạc nhằm đường chết. Lúc ấy có người báo cho Chúc thái công hay, Chúc thái công sai người ra bắt , nó lại rút đao mà cự, chém hết bốn năm người, song le quả bất địch chúng, rốt lại nó cũng bị bắt, có người nhìn biết tên nó là Dương Lâm hiệu là Cẩm Báo tử.
Nói vừa dứt lời, lại nghe phía trước có người nói lớn rằng :
- Có cậu ba đi tới kia kìa.
Thạch Tú đứng núp lại xem, thấy có vài mươi người cầm cây đi trước , bốn năm người cởi ngựa đi sau. Lại có một vị hảo hớn, nai nịt hẳn hòi, mình cởi ngựa kim, vai mang cung tên , tay cầm ngân thương .
Thạch Tú biết là Chúc Bưu, song cũng giả chước hỏi ông già ấy rằng :
- Vị hảo hớn ấy là ai đó vậy ?
Ông già ấy nói :
- Người ấy là con thứ ba của Chúc Triều Phụng, tên là Chúc Bưu, định việc hôn nhơn với Hộ Tam Nương, là con gái của Hộ thái công, trong ba người con của Chúc thái công, duy có một mình Chúc Bưu có võ nghệ cao cường hơn hết.
Thạch Tú quì lạy nói rằng :

- Xin lão trượng làm ơn chỉ đường cho tôi ra.
Ông già ấy nói :
- Bây giờ trời đã chiều rồi, khi đã canh một thì có giao chiến. Thôi, chú hãy ở đây nghĩ một đêm, rồi mai tôi sẽ chỉ cho mà ra.
Thạch Tú lạy tạ rồi ở lại đó.
Giây lâu lại thấy bốn năm người đi đến trước cửa rao rằng :
- Đêm nay hễ coi có hiệu đèn đỏ thì phải đồng lòng hiệp sức tiếp ứng với nhau, bắt cho đặng bọn Lương Sơn Bạc giải đến quan.
Thạch Tú hỏi ông già ấy rằng :
- Mấy người ấy là ai đó ?
Ông già ấy nói :
- Mấy người ấy là bộ đạo, hẹn hò đêm nay thì bắt Tống Giang.
Thạch Tú nghe vậy suy nghĩ một hồi, bèn xin một cây đuốc để có soi rồi ra nhà sau mà ngũ.
Nói về Tống Giang chờ đợi Dương Lâm và Thạch Tú mà không thấy về, lại khiến Âu Bàng đi nữa .
Âu Bàng mới vào đến nơi, dọ đặng tin ấy thì trở ra báo rằng :
- Tôi nghe người ta nói mới bắt đặng một thằng gian tế, vì tôi thấy đường sá hiểm gay cho nên không dám vào đó.
Tống Giang nổi giận nói rằng :
- Chắc là hai người ấy bị bắt hết rồi, đêm nay ta phải tấn binh vào đó cứu hai người ấy.
Lý Quì nói :
- Tôi đi trước cho.
Tống Giang khiến Lý Quì và Dương Hùng đem một đạo binh đi Tiên phong, Lý Tuấn đem một đạo binh đi hậu tập. Mục Hoằng xem một đạo binh đi phía tã , Huỳnh Tín đem một đạo binh đi phía hữu.

Hồi 47
Nhứt Trượng Thanh bắt đặng Vương Hoài Hổ
Cập Thời Võ bải binh Chúc gia trang

Còn Tống Giang, Huê Vinh, Âu Bàng thì đi trung quân , phất cờ giống trống , la ó om sòm , kéo tới Chúc gia trang .
Đi vừa đến nơi thì đã nhằm lúc huỳnh hôn .
Tống Giang giục đạo tiên phong vào đánh trước.
Lý Quì ở trần trùi trụi hai tay cầm búa thẳng tới, thấy cầu treo đã rút rồi, trong nhà không có đèn lửa chi hết.
Lý Quì vừa muốn lội hào mà qua .
Dương Hùng cản lại mà rằng :
- Nó làm như vậy chắc có mưu kế chi đây , vậy phải dằn lòng thương nghị với đại ca đã .
Lý Quì dằn lòng không được, đứng bên nầy kêu lớn rằng :
- Bớ lão tặc là Chúc thái công, nay có lão gia Hắc Triền Phong đến đây lấy đầu ngươi.
Kêu hoài cũng không thấy ai trả lời hết.
Đến chừng binh của Tống Giang kéo tới, thì Dương Hùng thưa với Tống Giang rằng :
- Trong nhà ấy không có nhơn mã , cũng chẳng thấy động tịnh chi hết .
Tống Giang dừng ngựa lại xem một hồi, thì lòng đã sanh nghi bèn nghĩ rằng :
- Ta đã lầm bẩy rồi còn gì đâu, trong thiên thơ dặn rằng : Trong cơn chinh chiến chẳng nên nóng nảy. Nay ta vì giận mà vào trọng địa như vầy, ắt đã lầm mưu nó mi. Bây giờ phải truyền lui binh cho mau mới đặng.
Lý Quì nói :
- Binh mã mới đến, lẻ nào lại lui, để tôi đi trước đặng cho các người theo sau .
Nói chưa dứt lời xảy nghe một tiếng pháo nổ, trên vách thành ấy bắn xuống như mưa.
Tống Giang lật đật noi theo đường cũ trở lại, thì đạo binh Lý Tuấn phải trở làm tiền đạo.
Chạy chưa bao xa, đạo binh ấy la lớn rằng :
- Đường củ đã lấp hết rồi .
Tống Giang khiến quân kiếm đường mà chạy.
Lý Quì huơi búa chạy qua chạy lại kiếm người mà giết , song không kiếm

đặng ai hết, lại nghe một tiếng pháo nổ , bốn phía đèn đuốc lỏa trời, tiếng la ó dậy đất.
Tống Giang ngồi trên ngựa xem thấy bốn phía đều có mai phục thì lòng đà kinh hải, bèn khiến lâu la cứ theo đại lộ chạy ra.
Chạy chưa bao xa, lại nghe lâu la kêu trời vang dậy.
Tống Giang hỏi rằng :
- Việc chi kêu trời lắm vậy ?
Bọn lâu la thưa rằng :
- Phía trước đều là đường Bàng xà, đi giáp vòng rồi cũng trở lại chổ cũ.
Tống Giang truyền lịnh rằng :
- Nhắm chổ nào có nhà người ta ở , có đèn lửa thì cứ đó mà đi.
Lâu la vâng lời. Đi chưa bao lâu lại la ó lên rằng :
- Nhắm theo mấy đường có đèn lửa mà đi thì lại có chông rải khắp đất, đi nữa không đặng.
Tống Giang than rằng :
- Trời hại ta ! Trời hại ta !
Đương lúc nguy cấp ấy xảy nghe nơi phía bên tả có tiếng la om sòm.
Lại có người đến báo rằng :
- Có Thạch Tú đến.
Tống Giang cả mừng rỡ, kế thấy Thạch Tú chạy đến trước ngựa nói rằng :
- Ca ca chớ sợ, tôi đã biết đường rồi . Bây giờ phải truyền lén với lâu la khiến chúng nó cứ việc coi chừng chổ khúc quanh nào có cây dương trắng thì cứ đường ấy mà đi, chẳng cần gì rộng hẹp lớn nhỏ.
Tống Giang nghe theo, bèn truyền lịnh cho lâu la cứ kiếm đường có cây dương trắng mà đi.
Đi đặng năm sáu dặm lại thấy phía trước nhơn mã càng thêm đông.
Tống Giang đem lòng nghi kỵ, bên kêu thạch Tú hỏi rằng :
- Binh nó sao càng lúc càng đông lắm vậy .
Thạch Tú nói :
- Nó có đèn đỏ làm hiệu , nhơn dân cứ theo đèn đỏ tiếp ứng, cho nên càng lúc càng đông .
Huê Vinh ngồi trên ngựa xem thế ngọn đèn trên cao thì chỉ cho Tống Giang mà rằng :
- Ca ca có thấy đèn đỏ treo nơi trên cao chăng? Hễ chúng ta chạy đường nào thì đèn ấy day theo đường nấy, thiệt là đèn hiệu đó .
Tống Giang nói :
- Nếu vậy biết chạy đường nào cho khỏi ?
Huê Vinh nói :
- Có khó gì đâu ! Bèn giương cung lắp tên bắn một mủi nhằm cái đèn ấy liền rớt xuống.

Binh phục bốn phía thấy mất đèn ấy không biết bọn Tống Giang chạy phía nào . Còn Tống Giang thì khiến Thạch Tú dẫn đường cho cho bọn mình kéo ra khỏi làng .
Đi chưa bao lâu có lâu la báo rằng :
- Đạo binh thứ nhì đã vào đến , đánh dẹp binh phục vỡ chạy tứ tán .
Tống Giang nghe báo lật đật giục binh xông ra hiệp công .
Bọn dân Chúc gia thôn bị thua chạy hết.
Bọn lâu la của Tống giang thừa thắng đi riết ra khỏi cửa làng, hiệp với đạo binh Tần Minh đóng trại tại đó .
Đóng trại xong rồi kiểm điểm binh mã lại , thấy thiếu Huỳnh Tín mà thôi .
Tống Giang cả kinh , gạn hỏi lâu la .
Có kẻ biết ra thưa rằng :
- Huỳnh đầu lảnh vâng lịnh ca ca đi thám thính, không dè bị bọn dân làng ở trong tối , dùng câu liêm móc Huỳnh đầu lãnh và bảy tám người mà bắt sống, chúng tôi giải cứu không kịp.
Tống Giang nghe nói nổi giận quở trách tên lâu la ấy sao không báo sớm, lại truyền dẫn ra chém.
Huê Vinh can gián hết sức, Tống Giang mới chịu tha .
Khi ấy Tống Giang buồn bực than rằng :
- Ta đã không làm chi nó nổi, lại còn bị nó bắt hết mấy người anh em, như vậy thiệt là hổ thẹn lắm.
Dương Hùng nói :
- Nội chổ nầy có ba làng, người làm đầu làng phía Đông là Phát Thiên Bàng đã bị Chúc Bưu bắn một một tên , bây giờ còn đang dưỡng bịnh, người ấy chắc là cừu với Chúc Bưu lắm, sao ca ca không đến đó một phen thương nghị với người ấy ?
Tống Giang nói :
- Nếu không có hiền đệ nhắc đến thì qua đã quên lửng rồi, người ấy chắc là thạo biết địa lý , rõ việc hư thiệt chổ nầy, để ta đến đó xin người mách bảo , họa may cự với nó đặng .
Bèn khiến sắm sanh lễ vật, rồi để cho Tần Minh, Lâm Xung giữ trại, còn mình thì đi với Dương Hùng.
Huê Vinh, Thạch Tú và ba trăm lâu la đem lễ vật ấy thẳng đến Lý gia trang .
Đi đến trước cửa thấy cầu theo rút lên , cửa ngỏ đóng chặc , gia đinh giử cửa ngỏ thấy có lâu la tới đông thì nổi trống lên .
Tống Giang ngồi trên ngựa kêu bọn gia đinh ấy bảo rằng :
- Tôi là nghĩa sĩ nơi Lương Sơn Bạc, tên là Tống Giang, đến xin ra mắt quan nhơn không có ý gì đâu mà phòng ngăn ngừa như vậy .
Đổ Hưng thấy có Dương Hùng và Thạch Tú thì mới hết nghi. Bèn mở cửa ngỏ đem thuyền nhỏ ra nghinh tiếp Tống Giang.

Tống Giang lật đật xuống ngựa đáp lễ ,
Dương Hùng , Thạch Tú thưa với Tống Giang rằng :
- Người nầy là anh em với tôi , tên là Đổ Hưng, hiệu là Quĩ kiểm nhi, ngày trước dẫn tôi tới ra mắt Lý quan nhơn đó.
Tống Giang nói :
- Té ra rúc hạ là Đổ chủ quản sao ? Xin túc hạ làm ơn vào thưa với Lý quan nhơn rằng : Có Tống Giang ở Lương Sơn Bạc nghe danh quan nhơn đã lâu, song chưa ra mắt đặng . Nay Chúc gia trang mong lòng gây dữ, quyết chí đối đầu , cho nên bất đắc dĩ tôi phải dấy động can qua , đến đây giao chiến với bọn ấy. Sẳn dịp tôi đem lễ vật đến xin ra mắt quan nhơn đặng cho thỏa tình khát vọng, kỳ thiệt không có ý chi khác hết.
Đổ Hưng vâng lời, trở lại thuật rõ mấy lời của Tống Giang đã nói cho Lý Ứng nghe.
Lý Ứng nói :
- Vả chăng Tống Giang là người làm phản triều đình, lẻ nào ta lại cho va ra mắt sao ? Thôi, ngươi hãy ra nói với va ta đương đau nặng , để ngày khác sẽ đến ra mắt va, còn lễ vật ta không dám lảnh.
Đổ Hưng vâng lời, trở ra thưa với Tống Giang rằng :
- Chủ tôi nghe có đầu lảnh đến đây thì cũng đem lòng mừng rỡ , nhưng mắc bị tên rất nặng nằm ngồi không an , khó bề ra mắt , cho nên chủ tôi khiến tôi ra đây thưa với đầu lảnh , để ít ngày nữa chủ tôi lành mạnh sẽ đến đại trại ra mắt , vòn lễ vật ấy thì chủ tôi không đám lảnh.
Tống Giang nói :
- Tôi đã biết ý Lý quan nhơn rồi, vì Lý quan nhơn thấy tôi đánh với Chúc gia trang, nay tôi đến xin ra mắt như vầy , Lý quan nhơn e Chúc gia trang đem lòng hờn giận, cho nên không dám cho tôi ra mắt.
Đổ Hưng nói :
- Không phải đâu , ấy bởi chủ tôi đau cho nên mới từ, không phải là sợ Chúc gia trang mà không nghĩ tình đầu lảnh đâu, xin đầu lảnh chớ nghi. Tuy tôi là người ở Trung sơn mặc lòng song tôi đến đây đã lâu thì cũng rõ biết sự tình hư thiệt chốn nầy hết. Chổ nầy ở giữa là Chúc gia trang, phía Đông là Lý gia trang , phía tả là Hộ gia trang, ba nhà ấy kết làm sanh tử chi giao , thề nguyền với nhau, hễ có việc chi thì phải ứng tiếp , bây giờ đây Chúc gia trang đã gây thù với chủ tôi , thì cũng bớt cho đầu lảnh một mủi giặc nơi phía Đông rồi, duy còn có một mủi ở phía Tây là Hộ gia trang, nhà ấy có một đứa con gái tên là Hộ Tam Nương hiệu là Nhứt Trượng Thanh, nàng ấy hay cầm cặp nhựt nguyệt đao, võ nghệ cao cường ít người bì kịp , lại đã hứa gả cho Chúc Bưu, chẳng bao lâu đây cũng về nhà họ Chúc , nếu đầu lãnh muốn đánh cho thắng Chúc gia trang thì phãi dự phòng Hộ gia trang nơi phía Tây cho lắm . Vả lại Chúc gia trang không phải là có một nhà đó mà

thôi đâu, có một cái nơi phía trước Độc Long cang, lại có một cái nơi phía sau nữa , nếu đánh một phía thì đời nào thắng đặng , xin đầu lãnh gì làm thế lưỡng diện hiệp công thì mới phá nhà ấy nổi. Tôi lại còn e một nổi nầy nữa , cha chả , đường sá rất nên gây hiểm , lộn rồng lộn rắn không biết ngả nào nhìn , nêu đi lạc nhằm tử lộ, ắt bị chông gai, đi nữa không đặng , xin đầu lảnh ề quân sĩ cứ coi mấy khúc đầu đường, hễ có cây dương trắng thì là sanh lộ, thì cứ theo đó đi.
Thạch Tú nói :
- Bây giờ nó đã đốn đốn hết mấy cây dương trắng rồi, còn đâu nhìn đường đặng ?
Đổ Hưng nói :
- Tuy nó đã đốn mấy cây dương trắng mặc lòng, nhưng gốc nó hãy còn, thì cứ theo gốc tìm đường cũng đặng, song phải tấn binh ban ngày , nếu tấn binh ban đêm thì cũng không khỏi lạc nhằm tử lộ.
Tống Giang nghe rồi từ giả Đổ Hưng trở về trại.
Về đến nơi, bọn Lâm Xung tiếp rước vào trại hỏi các việc .
Tống Giang thuật rõ đầu đuôi.
Lý Quì nổi giận ữ: rằng :
- Ca ca đã đem lễ vật đến xin ra mắt, nó cũng không thèm nghinh tiếp, như vậy sao ca ca lại không đánh phá nhà nó , đốt rụi hết đi cho rồi .
Tống Giang nói :
- Va là lương dân giàu có , cho nên va sợ phép quan không chịu cho ta ra mắt cũng phải .
Lý Quì cười rằng :
- Nếu Phát Thiên Bàng cũng không đáng mặt anh hùng cho nên mỗi điều mỗi sợ giống như con nít. Nó đã có lòng sợ quan như vậy, nếu nó gặp tôi chắc là té cứt trong quần chớ chẳng không.
Ai nấy đều cười ré.
Tống Giang nói :
- Bây giờ chúng ta phải đồng tâm hiệp lực tới đánh Chúc gia trang cứu Dương Lâm , Thời Thiên và Huỳnh Tín .
Các vị hảo hớn thảy đều đứng dậy thưa rằng :
- Hiệu lịnh của ca ca có ai dám không vưng , song chưa biết ca ca muốn sai ai đi trước?
Lý Quì nói :
- Các anh đều sợ lũ ấy , để tôi lảnh mạng đi trước cho .
Tống Giang nói :
- Ngươi làm tiên phuông bất lợi lắm , phen nầy ta quyết không dùng ngươi làm tiên phuông nữa.
Lý Quì cúi đầu làm thinh không dám nói nữa.

Tống Giang sai Mã Lân, Đặng Phi, Âu Bàng và Vương Hoài Hổ đi theo mình đi trước.
Bái Tôn, Tần Minh , Dương Hùng, Thạch Tú , Lý Tuấn, Trương Hoành, Trương Thuận và Bạch Thắng thì ngăn đón đường sông.
Lâm Xung, Huê Vinh, Mục Hoằng , Lý Quì phân làm hai đạo tiếp ứng.
Ai nấy thảy đều vâng lịnh ra đi .
Lúc ấy Tống Giang đem binh đi trước , cầm một cây cờ đỏ có đề chữ "Soái" , đi với bốn vị đầu lảnh ấy, đem một trăm năm mươi binh kỵ và một ngàn binh bộ thẳng tới Chúc gia trang.
Đến nơi Tống Giang gò ngựa lại, thấy trên nhà ấy có dựng hai cây cờ trắng, một cây thì đề bảy chữ : " Điền bình Thủy bạc cầm Triệu Cái" , một cây kia thì có đề bảy chữ : "Đạp phá Lương Sơn trói Tống Giang".
Tống Giang thấy vậy giận thề rằng :
- Nếu đánh phá không đặng Chúc gia trang nguyền không về Lương Sơn Bạc. Còn các đầu lãnh xem thấy cờ ấy thì cũng nổi giận chỉ trỏ trong ấy mà mắng nhiếc .
Tống Giang khiến các đầu lảnh công phá nhà trước , còn mình thì kéo binh đi vòng công phá nhà sau.
Đi đến nơi , vừa muốn công phá , lại thấy một đạo binh nơi phía Tây kéo đến .
Tống Giang để cho Mã Lân , Đặng Phi ở giử cửa sau Chúc gia trang , còn mình phân binh đi với Âu Bàng, Vương Hoài Hổ cự với đạo binh ấy ; đi đến bờ núi, thấy đạo binh ấy ước đặng ba mươi quân kỵ và năm trăm binh bộ; lại có một viên nữ tướng, tay cầm một cặp Nhựt nguyệt đao, giục ngựa lướt tới.
Tống Giang định chắc là Nhứt Trượng Thanh Hộ Tam Nương, bèn nói với các đầu lảnh rằng :
- Ta nghe Hộ gia trang có một người con gái là Hộ Tam Nương, thế khi người nầy đây chớ ai. Vậy chớ có ai dám cự với nữ tướng ấy chăng ?
Vương Hoài Hỗ là người háo sắc, nghe Tống Giang hỏi như vậy thì có vẻ muốn bắt cho đặng Hộ Tam Nương làm vợ.
Bèn hét lớn một tiếng giục ngựa huơi thương lướt tới giao chiến.
Hộ Tam Nương cũng vỗ ngựa huơi đao cự lại.
Hai người đánh đặng mười mấy hiệp, Tống Giang thấy Vương Hoài Hổ mặt có sắc mệt, thì có lòng lo cho Vương Hoài Hổ cự đich không lại, té ra quả nhiên đánh không lại, giục ngựa chạy dài.
Hộ Tam Nương vỗ ngựa rượt theo, khi hai ngựa kề lại thì Hộ Tam Nương với tay bắt sống Vương Hoài Hổ, rồi vật xuống đất khiến gia đinh trói lại.
Âu Bàng thấy vậy giục ngựa huơi thương đến đánh với Hộ Tam Nương.
Hai đàng đánh nhau thiệt là kỳ phùng địch thủ, tướng ngộ lương tài.
Tống Giang thấy vậy cũng có ý khen thầm.

Đánh đặng bốn mươi hiệp, Âu Bàng mặt có sắc mệt .
Đặng Phi thấy vậy giục ngựa huơi roi hét lớn một tiếng, lướt tới tiếp với Âu Bàng.
Còn những người ở trong Chúc gia trang thấy có một mình Hộ Tam Nương đánh với hai tướng mạnh ấy, thì khiến Chúc Long đem ba trăm binh kỵ bỏ cầu tre xuống, giục ngựa thẳng ra đánh Tống Giang.
Mã Lân thấy vậy huơi đao đến cự với Chúc Long, Đặng Phi bảo hộ Tống Giang không cho Chúc Long xáp lại gần.
Tống Giang thấy Mã Lân cự không lại Chúc Long, Âu Bàng cự không lại Hộ Tam Nương thì lòng đà bối rối, xảy đâu lại có một đạo binh kéo ra.
Tống Giang thấy quả là đạo binh của Tần Minh thì mừng rỡ vô cùng.
Lại nghe phía sau nhà có tiếng la ó vang dầy .
Tống Giang kêu lớn rằng :
- Tần hiền đệ, phải lại tiếp Mã Lân.
Tần Minh là người nóng nảy, lại thêm có lòng cố oán Chúc gia trang về việc bắt sống Huỳnh Tín, cho nên giục ngựa huơi roi xốc tới đánh Chúc Long.
Chúc Long huơi thương cự địch với Tần Minh.
Mã Lân thấy có Tần Minh cự với Chúc Long, thì bỏ Chúc Long chạy tới đánh với Hộ Tam Nương, đặng có giựt Vương Hoài Hổ lại .
Hộ Tam Nương một mình cự với Mã Lân và Âu Bàng mặt chẳng sắc sợ.
Còn Tần Minh đánh với Chúc Long vài mươi hiệp.
Chúc Long cự địch không nổi vừa muốn chạy lui, lại có Loan Đình Ngọc huơi chùy ra tiếp.
Âu Bàng thấy vậy bỏ Hộ tam Nương đánh với Loan Đình Ngọc , bị Loan Đình Ngọc chạy trớ quăng một trái phi chùy nhằm lưng Âu Bàng .
Âu Bàng liền rớt xuống ngựa.
Đặng Phi la lớn rằng :
- Lâu la hãy lại cứu Âu Bàng !
Vừa nói vừa chạy đến cự với Loan Đình Ngọc, còn lâu la thì cứu đặng Âu Bàng đở lên ngựa.
Loan Đình Ngọc thấy Chúc Long cự địch không lại Tần Minh, thì bỏ Đặng Phi mà đánh với Tần Minh.
Đánh đặng vài mươi hiệp, hơn thua chưa phân, Loan Đình Ngọc dùng thế đà đao, giục ngựa chạy dài.
Tần Minh không biết là kế, vỗ ngựa rượt theo. Té ra theo đến một chổ cỏ rậm thì có binh mai phục tại đó, vòng chân ngựa mà giựt .
Tần Minh phải té xuống ngựa.
Đặng Phi thấy Tần Minh té ngựa thì lật đật đến cứu, cũng bị vòng mà té luôn.
Đặng Phi và Tần Minh đều bị bắt sống.

Tống Giang thấy vậy thì kêu trời liên thinh mà rằng :
- Té ra cứu sống Âu Bàng thì Tần Minh lại bị bắt nữa .
Âu Bàng bảo hộ Tống Giang chạy qua phía Nam .
Loan Đình Ngọc, Chúc Long và Hộ Tam Nương giục ngựa rượt theo rất gấp.
Tống Giang chạy đến một chổ đường cùng thì đã vô phương khả đào. Thời may sau lưng lại có một vị hảo hớn dẫn năm trăm lâu la đến tiếp ứng .
Tống Giang xem lại người ấy thì là Mục Hoằng , phía Đông có Dương Hùng và Thạch Tú đem binh tiếp ứng ; phía Tây lại có Huê Vinh đem binh tiếp viện nữa.
Ba đạo nhơn mã áp tới cự địch với bọn Loan Đình Ngọc .
Hai đàng đánh nhau chưa định hơn thua.
Kế Chúc Hổ và Chúc Bưu dẫn năm trăm binh đến đó đánh nhau một trận .
Lý Tuấn, Trương Hoành và Trương Thuận muốn lội hào qua , song vì gia đinh nơi Chúc gia trang bắn như mưa bấc, cho nên lội qua không đặng.
Tống Giang thấy tới gần tối, thì khiến Mã Lân bảo hộ Âu Bàng chạy lui ra, còn mình hiệp sức với các hảo hớn vừa đánh vừa lui .
Hộ Tam Nương giục ngựa rượt theo .
Tống Giang trở tay không kịp, nên phải chạy qua phía Đông .
Hộ Tam Nương rượt theo rất gấp.
Trong lúc nguy cấp, xảy có một người thình lình xông ra cãn trở Hộ Tam Nương lại và nạt lớn lên rằng :
- Loài tiện tỳ, sao dám rượt ca ca ta vậy !
Tống Giang nghe giọng biết là Lý Quì.
Lý Quì hươi búa đánh với Hộ Tam Nương .
Hộ Tam Nương quày ngựa trở lại chạy tuốt vô rừng.
Lý Quì giục ngựa rượt theo.
Hộ Tam Nương chạy vào đến rừng, lại có Lâm Xung nạt lớn rằng :
- Loài tiện tỳ , chạy đi đâu vậy !
Hộ Tam Nương huơi đao giục ngựa tới đánh Lâm Xung .
Lâm Xung cũng huơi xà mâu cản lại đánh đặng vài mươi hiệp .
Lâm Xung dùng thế phá đĩnh, nhường cho Hộ Tam Nương phóng một ngọn đao, rồi mới xáp ngựa lại gần, thừa thế bắt sống Hộ Tam Nương .
Lúc ấy Tống Giang gò ngựa lại xem, thấy Lâm Xung dụng thế bắt đặng Hộ Tam Nương thì cả mừng.
Lâm Xung giục ngựa lại gần Tống Giang hỏi rằng :
- Ca ca có bị vít chăng ?
Tống Giang nói :
- Không.
Lý Quì giục ngựa chay thẳng vào làng , tiếp ứng bọn hảo hớn ấy chạy ra khỏi làng.

Bọn Chúc gia trang thấy trời tối, thì cũng không dám rượt theo đều trở vào nhà và đóng cửa lại.
Lúc ấy Chúc Long kiểm điểm dân số thì đã bị thác rất nhiều.
Bèn khiến gia đinh giam Vương Hoài Hổ lại, chờ bắt đặng Tống Giang, thì sẽ giải luôn tới quan lảnh thưỡng.
Tống Giang về đến trại khiến hai mươi lâu la già cả giải Hộ Tam Nương về Lương Sơn Bạc giao cho cha mình là Tống thái công gìn giử, chờ mình trở về rồi sẽ phát lạc.
Lúc ấy các đầu lãnh đều nghi cho Tống Giang muốn tha Hộ Tam Nương đặng có dầy duyên cầm sắt.
Tống Giang lại khiến Âu Bàng trở về sơn trại dưỡng bịnh.
Âu Bàng vâng lời đi với bọn lâu la ấy trở về Lương Sơn Bạc.
Đêm ấy Tống Giang trằn trọc nằm không an giấc.
Rạng ngày ra có lâu la báo rằng :
- Ngô quân sư đi với ba anh em họ Nguyễn , Lữ Phương và Quách Thạnh đem binh đến đây trợ chiến.
Tống Giang cả mừng, lật đật ra trại nghinh tiếp Ngô Dụng vào đến trại thì khiến người tùy tùng lấy rượu ra rồi rót một chén dâng cho Tống Giang mà rằng :
- Triệu đầu lảnh nghe ca ca trận trước tân binh bất lợi, cho nên sai tôi và năm vị đầu lảnh nầy đến trợ chiến. Chẳng hay việc giao chiến trận sau đây thắng bại lẻ nào ?
Tống Giang thuật hết các việc cho Ngô Dụng nghe, rồi lại than rằng :
- Nếu phen nầy tôi đánh không nổi Chúc gia trang, cứu không đặng mấy vị hiền đệ, thì tôi cũng nguyện liều mình ở tại chốn nầy, chớ tôi không còn mặt mũi nào dám thấy Triệu ca ca nữa !
Ngô Dụng cười rằng :
- Ca ca chớ lo , khí số Chúc gia trang đã hư rồi, nay có cơ hội tôi dám chắc chẳng nay thì mai, cũng phá đặng nhà ấy chớ chẳng không.
Tống Giang nghe nói lật đật hỏi rằng :
- Có cơ hội gì phá đặng nhà ấy , xin Quân sư nói cho tôi rõ.

Hồi 48
Giải Trân , Giải Bữu vượt ngục
Tôn Lập, Tôn Tân cướp tù

Ngô Dụng mĩm cười nói với Tống Giang rằng :
- Thạch Dõng là người thân thiết với Loan Đình Ngọc. Nay Thạch Dỏng nghe ca ca đến đánh Chúc gia trang thì đến dâng kế với tôi , kế ấy chừng năm ngày nữa làm mới đặng
Tống Giang nghe nói cả mừng.
Nguyên phía ngoài thành Đăng châu có một hòn núi, cọp beo rất nhiều, ra phá tán nhơn dân, vì vậy cho nên Tri phủ Đăng châu đòi gom thợ săn lại, khiến phải hiệp nhau bắt cho đặng cọp ấy, lại hạn trong hai ngày thì phải đem nạp nếu trể thì bị đòn và già hiệu (đóng gông).
Nói về dưới núi Đăng châu có hai anh em thợ săn, người anh tên là Giải Trân, hiệu là Lưỡng đầu xà (rắn hai đầu) , người em tên Giải Bửu, hiệu là Song vĩ yết (bò cạp hai đuôi).
Hai anh em đều cầm roi sắt, võ nghệ cao cường , cha mẹ mất sớm, ở chung với nhau không chịu cưới vợ . Vã lại hai anh em đều mình lùn, mặt đen, lại có thích nơi vế bốn chữ : "Phi thiên dạ xoa" .
Ngày ấy hai anh em Giải Trân vâng lời quan dạy, về nhà sửa soạn cung tên, thẳng đến núi Đăng châu, leo lên cây rình một ngày, cũng không bắn được con gì hết.
Hôm sau lại lên đó rình cho đến chiều , cũng không có gì nữa.
Hai người thương nghị với nhau rằng :
- Quan trên hạn cho anh em ta ba ngày phải đem cọp đến nạp, nếu không thì phải bị đòn và bị mang gông. Bây giờ còn có một ngày nữa, nếu anh em ta bắn không đặng cọp thì ắt phải mang khổ .
Bèn ở đó chờ cho đến canh tư mới nghe có tiếng cung bắn.
Hai anh em ngó mong bốn phía thấy một con cọp lớn chạy dến đó nhào lăn nơi đất giẩy tê tê .
Hai anh em vừa muốn nhãy lại đâm tiếp , cọp ấy thấy có bóng người thì mang tên chạy.
Hai anh em Giải Trân rượt theo vừa tới nữa núi, cọp ấy thấm thuốc chịu không nổi, gầm một tiếng lớn lăn xuống núi.
Giải Bưu chạy lại chổ ấy dòm xuống chơn núi, thấy cọp rơi nằm tại đó thì cả mừng nói rằng :
- May dữ a ! Cọp ấy rớt tại phía sau vườn Mao thái công , vậy anh em ta

phải xuống núi tới nhà Mao thái công đòi cọp ấy .
Giãi Trân nghe theo.
Hai anh em bèn xuống núi thẳng tới nhà Mao thái công gỏ cửa .
Lúc ấy trời mời vừa sáng , gia đinh bước ra mở cửa, rồi khiến hai anh em Giải Trân ngồi đó, chờ mình vào báo với Mao thái công.
Hồi lâu Mao thái công bước ra, anh em Giải Trân thi lễ và nói rằng :
- Anh em tôi mắc nhiều việc, đã lâu lắm không viếng bá phụ đặng, hôm nay vì có việc cần, nên mới đến đây làm cho bá phụ mất giấc ngủ.
Mao thái công nói :
- Hiền điệt đến đây có việc chi gọi rằng việc cần ? Hai anh em Giải Trân thuật rõ việc mình cho Mao thái công nghe.
Mao thái công nói :
- Có hề gì đâu, nếu quả cọp ấy rớt tại sau vườn thì chắc còn đó . Nhị vị hiền điệt thức luôn vừa ngày vừa đêm, trong khi cũng đã đói bụng, để bác khiến trẻ dọn cơm cho nhị vị ăn, rồi sẽ ra đó khiêng cọp ấy về đặng lảnh thưởng.
Bèn hối gia đinh dọn cơm và rượu mời hai anh em Giải Trân ăn uống.
Hai anh em Giải Trân ăn rồi thì đứng dậy tạ ơn mà rằng :
- Hai anh em tôi đói đã ngất ngư, nhờ có bá phụ cho ăn ba hột mới vửng bụng lại . Vậy xin bá phụ dắt tôi thẳng ra sau vườn đặng có khiêng cọp ấy về nạp.
Mao thái công nói :
- Nhị vị hiền điệt đã thấy rõ ràng cọp ấy rớt tại sau vườn, thì chắc là còn nằm tại đó, mất mát đi đâu mà lật đật, uống nước nghĩ ngơi giây lát rồi sẽ ra đó khiêng về .
Hai anh em Giải Trân thấy nói như vậy không dám cãi lời, bèn ngồi lại chờ gia đinh đem trà ra uống .
Giây lâu gia đinh đem trà ra mời anh em Giải Trân uống.
Anh em Giải Trân uống trà xong rồi thì Mao thái công đứng dậy nói rằng :
- Nhị vị hiền điệt muốn ra sau vườn thì đi theo ta .
Anh em Giải Trân đều mừng , đi theo Mao thái công ra phía sau .
Ra đến vườn, Mao thái công kêu gia đinh, khiến lấy chìa khóa mở cửa vườn.
Gia đinh đem chìa khóa lại , mở hoài cũng không đặng ; mở thôi ai nấy đều đổ mồ hôi ướt dầm cũng không ra .
Mao thái công nói :
- Vườn nầy không mở đã lâu, cho nên ống khóa đã sét rồi .
Bèn khiến gia đinh lấy dủa cắt lòi tói ấy đặng mở cửa .
Khi mở cửa đặng rồi, ai nấy vào vườn tìm kiếm khắp nơi cũng không thấy chi hết.
Mao thái công mĩm cười nói với anh em Giải Trân rằng :
- Thế khi nhị vị hiền diệt thấy lầm chăng ? Chớ đã rớt vô vườn nầy thì có ai

vào bắt đặng ?
Anh em Giải Trân đều nói :
- Hai đứa tôi sanh trưởng ở xứ nầy, phải là ai lạ hay sao gọi rằng thấy lầm ? Thiệt quả thấy rớt tại đây .
Mao thái công nói :
- Đã có thấy chắc, thì đi kiếm lấy .
Giải Bửu chỉ chổ cọp lăn rớt xuống và nói với Giải Trân rằng :
- Ca ca hay coi , chổ nầy là chổ cọp rớt, đã có dấu nằm tại đây , lại máu vấy trên ngọn cỏ đỏ lòm, như vậy bá phụ còn nói anh em mình thấy lầm, thiệt là tức lắm, chắc là bọn gia đinh của bá phụ đã khiêng cọp ấy đi đâu rồi.
Mao thái công nói :
- Ngươi đừng vu oan giá họa cho người ta như vậy. Bọn gia đinh ta lẻ nào lại biết cọp rớt trong vườn mà chận lọn hai ngươi ? Trong khi mở cửa vườn, ống khoá sét hết, tới nổi phải cắt lòi tói đó , ngươi lại không thấy sao ? Tới chừng vô vườn đặng thì có mặt hai ngươi sờ sờ, lẻ đâu ai khiêng cọp ấy giấu chổ nào đặng ?
Giải Trân nói :
- Trăm lạy bá phụ, ngàn lạy bá phụ, xin trả cọp ấy lại, đặng cho hai cháu giải nạp cho quan, nếu hai cháu không có cọp ấy, ắt là phải chết.
Mao thái công nói :
- Hai đứa bây thiệt là không biết đạo lý chi hết, ta đã cho bây ăn uống, bây lại vu phản cho ta, gọi ta là đứa ăn cắp cọp hay sao, bây nói ngược xuôi như vậy, trời nào lại để mạng bây.
Giải Trân nói :
- Con của bá phụ đương làm Lý chánh, chắc là bá phụ đã sai người giải nạp cọp ấy đến quan rồi.
Mao thái công nói :
- Vả chăng lúc cọp rớt đó là lúc ban đêm, ta còn đương ngủ, sao ngươi lại nói oan cho ta vậy ?
Giải Bửu nỏi :
- Chắc lắm , chắc lắm, xin bác tưởng tình thương lấy hai cháu, đừng để hai cháu bị lấy đòn bọng gông cùm tội nghiệp lắm !
Mao thái công nói :
- Bị đòn bọng gông cùm thây kệ bây, can gì đến ta mà bây phòng nói.
Giải Trân, Giải Bửu đều trợn mắt nói lớn rằng :
- Như bác nói quả không có thì cho hai đứa tôi xét nhà coi thử.
Mao thái công nói :
- Hai thằng ăn mày nầy thiệt là ngang lắm, bây có phép chi dám nói đến chuyện xét nhà ta. Tuy vậy ta cũng rộng lòng để cho bây xét.
Giải Trân trở vào nhà xét một hồi, không thấy chi hết thì giận liền bẻ ngang

lan can đánh phá nhà cửa tan hoang.
Mao thái công la lớn rằng :
- Bớ làng xóm ! Giai Trân và Giải Bửu ăn cướp ban ngày !
Hai anh em Giải Trân lật đật bước ra khỏi cửa, tay chỉ vào nhà mắng rằng :
- Mi ăn cắp cọp của ta, việc nầy phải tới quan đối nại.

Trong khi đang mắng thì thấy ba người cởi ngựa chạy đến
Giải Trân nhìn biết người đi trước là Mao Trọng Nghĩa con của Mao thái công, bèn thi lễ rằng :
- Gia đinh của nhơn huynh ăn cắp cọp của anh em tôi, anh em tôi đã năn nĩ với bác hết tiếng để xin lại, bác đã bền lòng không cho, lại còn muốn gây dữ với anh em tôi nữa.
Mao Trọng Nghĩa nói :
- Chắc là bọn gia đinh của tôi làm lếu, cha tôi cũng lầm nghe lời nó, cho nên mới chọc giận nhị vị ca ca, bây giờ may gặp tôi về đây , vậy xin nhị vị ca ca vào nhà, đặng tôi tra hỏi bọn nó và khiến trả cọp ấy lại cho .
Hai anh em Giải Trân đều mừng , bèn theo Mao Trọng Nghĩa và nhà .
Vào đến nơi , Mao Trọng Nghĩa mời ngồi xong rồi thì khiến gia đinh đóng cửa lại , rồi đi thẳng vào nhà sau, giây lâu có ba mươi gia đinh áp ra bắt hai anh em Giải Trân trói lại .
Khi trói hai anh em Giải Trân rồi, Mao Trọng Nghĩa nói lớn rằng :
- Hồi hôm nầy ta có bắn đặng một con cọp , ta đã giải tới quan rồi , sao hai ngươi dám cả gan, thấy vắng mặt ta , lại dám thừa thế giả chước đòi cọp , tới cướp nhà ta , như vậy thật là đáng tội . Phen nầy ta quyết giải bây đến quan , làm cho bây phải chịu lao tù, ta mới nghe cho .

Nguyên lúc canh năm Mao Trọng Nghĩa đã giải cọp ấy đến quan rồi, lại dắt hai người công sai về đặng có bắt Giải Trân và Giải Bửu, vì đã kể chắc là anh em Giải Trân gây dữ với cha mình, cho nên mới tính trước như vậy, té ta cũng quả như ý tưởng .
Hai anh em Giải Trân còn ở trước cửa, cho nên Mao Trọng Nghĩa lấy lời ngon ngọt dụ anh em Giải Trân vào nhà, lập kế bắt .
Rồi đó Mao Trọng Nghĩa khiến gia đinh khiêng các đồ khí dụng anh em Giải Trân đã đập bể giải theo , đặng đem làm tang , rồi lại lột trần truồng anh em Giải Trân giải đến quan.
Lúc ấy lại có Vương Chánh là rể của Mao thái công, đương làm Khổng mục tại châu ấy .
Trong khi hay đặng chuyện ấy thì đến thưa trước với Tri phủ rồi , cho nên lúc dẫn anh em Giải Trân đến đó , Tri phủ không thèm tra hỏi chi hết , cứ việc đánh đòn , bảo phải chịu ăn cướp .

Anh em Giải Trân chịu đau không nỗi , túng phải cung chiêu chịu bướng rằng mình có ăn cướp .
Tri phủ khiến lấy gông hai mươi lăm cân , mang cho hai anh em Giải Trân rồi giam vào khám .
Còn Mao Trọng Nghĩa về nhà thương nghị với cha là Mao thái công rằng :
- Bây giờ cha con ta không nên nới tay cho hai anh em Giải Trân , phải lập kế giết nó chết, thì mới khỏi lo việc hậu hoạn.
Bàn luận xong rồi , cha con Mao thái công đều đến tại châu , thương nghị với Khổng mục là Vương Chánh rằng :
- Hễ trảm thảo thì phải trừ căn, nếu không giết anh em Giải Trân, thì ngày sau không khỏi mang họa. Ấy vậy, phãi nói với Tri phủ xin giam anh em Giải Trân vào ngục tử tù lao, đặng cho Bao tiết cấp kiếm thế hại nó, như vậy thì mới trừ hậu hoạn đặng .
Vương Chánh vâng lời làm y kế ấy .
Ngày thứ dẫn anh em Giải Trân đến tử tù lao mà giam và nói riêng với Bao tiết cấp.
Bao tiết cấp ưng chịu , khiến dẫn anh em Giải Trân ra quì nơi Đình tâm .
Bao tiết cấp nạt rằng :
- Hai đứa bây có phải là Lưỡng đầu xà và Song vĩ yết chăng ?
Giải Trân thưa rằng :
- Thiên hạ gọi tôi như vậy, song tôi chưa hề làm hại người lành.
Bao tiết cấp nói :
- Mi không làm dữ, cớ gì thiên hạ lại gọi rằng rắn hai đầu, bò cạp hai đuôi ; phen nầy bây đã vào đây, ta nguyền làm cho rắn cụt đầu, bò cạp cụt đuôi, thì ta mới nghe cho .
Bèn khiến đè hai anh em Giải Trân xuống đánh một hồi rồi cũng giam vào tử tù lao .
Nguyên Bao tiết cấp tên là Bao Kiết .
Lúc đó có tên ngục tốt bước lại hỏi hai anh em Giải Trân rằng :
- Hai chú biết tôi chăng ? Tôi là em vợ của người anh của hai chú đấy .
Giải Trân nói :
- Tôi có hai anh em đây thôi không còn anh em nào nữa hết.
Ngục tốt hỏi :
- Vậy chớ hai chú không phải là anh em vói Tôn đề hạt sao ?
Giải Trân nói :
- Tôn đề hạt là anh em cô cậu với tôi , không gặp ảnh cũng đã lâu lắm. Vậy chớ cậu có phải là Nhạc Hòa chăng ?
Ngục tốt nói :
- Phải, tôi là Nhạc Hòa, tổ quán thiệt tại Mao châu, ông tôi dời qua xứ nầy ở, cho nên cha tôi mới ở luôn tại đây rồi gả chị tôi cho Tôn đề hạt, còn tôi thì

làm ngục tốt giử lao nầy , vì tôi có tài hát hay, cho nên người ta gọi là Thiết kiếu tử . Anh rể tôi thấy tôi ham học võ nghệ cho nên ãnh có dạy tôi chút đỉnh côn quyền .
Nguyên Nhạc Hoà là người thông minh lanh lợi , các nghề trong nhạc đều hiểu hết, lại có tánh thương mến những người võ nghệ , dường như ruồi ưa đường mật, nay thấy Giải Trân, Giải Bửu là người hảo hớn thì có ý muốn cứu, nhưng một cây khó nên rừng, một tơ không làm chỉ, cho nên phải đi giúp việc thông tin.
Khi ấy Giải Trân, Giải Bửu còn đương suy nghĩ , thì Nhạc Hòa lại nói nữa rằng :
- Nay tôi nói thiệt cho hai chú rõ : Bao tiết cấp đã lảnh lấy tiền bạc hối lộ của Mao thái công, hứa chắc rằng hại đặng tánh mạng hai chú ; sự cớ như vậy hai chú toan liệu thể nào ?
Giải Trân nói :
- Tôi muốn cậy cậu đem tin , không biết cậu chịu giúp hay chăng ?
Nhạc Hòa nôi :
- Chú muốn cậy tôi đem tin cho ai ?
Giải Trân nói :
- Tôi có một người chị con nhà cô, cha mẹ mất sớm, cha tôi gả cho người em của Tôn đề hạt, bây giờ đương ở nơi Đông môn, cách chừng mười dặm, chị tôi tên là Cố đại tẩu, người ta gọi là Mẫu đại trùng (cọp cái), có lập tiệm rượu tại đó , lại có chứa cờ bạc, làm thịt trâu bò bán. Chị ấy võ nghệ cũng khá , dẫu có ba mươi người đàn ông cũng đến gần chị không nỗi, võ nghệ của anh em tôi cũng cự không lại chị, anh rể tôi lại thương anh em tôi lắm , nếu cậu làm ơn thông tin cho anh chị tôi hay, thì chắc phải kiếm chước cứu tôi chớ chẳng không.
Nhạc Hòa nghe nói lại dặn rằng :
-Vậy hai chú hãy an lòng, để tôi đi thông tin tức ấy .
Bèn trao cho anh em Giải Trân một gói bánh.
Anh em Giải Trân ăn rồi thì Nhạc Hòa khóa cửa lại giao cho ngục tốt khác , rồi mới thẳng ra Đông môn ; thấy có một tiệm rượu, trước cửa có treo thịt bò và một sòng cờ bạc ở phía trong , lại có một người đàn bà ngồi coi tiền bạc thâu xuất.
Nhạc Hòa định chắc là Cố đại tẩu thì bước tới thi lễ và hỏi rằng:
- Chủ tiệm nầy có phải là họ Tôn chăng ?
Cố đại tẩu lật đật dáp rằng :
- Phải , túc hạ muốn mua rượu thịt bao nhiêu thì nói cho tôi bán, còn muốn chơi cờ bạc thì vào trong đó chơi với mấy người ấy .
Nhạc Hòa nói :
- Tôi không phải là người cờ bạc, cũng không muốn mua vật chi, tôi là em

vợ của Tôn đề hại tên là Nhạc Hòa đây.
Cố đại tẩu cười rằng :
- Té ra cậu là Nhạc Hòa hay sao ? Hèn chi hình dung giống tạc bà thân cậu là bà Nhạc mẫu vậy , mời cậu vào trong uống trà và đàm đạo.
Bèn dắt Nhạc Hòa vào trong, mời ngồi và thết trà xong rồi thì hỏi rằng :
- Tôi nghe cậu lảnh chức giử lao, vì sao lại rảnh đến đây đặng ?
Nhạc Hòa nói :
- Nếu không có việc chi cần kíp thì tôi cũng không dám bỏ mà đi, nay có hai người tội nhơn, tuy thuở nay chưa biết mặt, nhưng đã có nghe danh, hai người ấy, một người là Giải Trân , một người là Giải Bửu.
Cố đại tẩu nghe nói tới tên em mình là tội nhơn thì lật đật hỏi rằng :
- Hai đứa ấy đều là em tôi, chẳng hay nó mắc tội chi phải vào chốn ấy ?
Nhạc Hòa thuật rõ các việc cho Cố đại tẩu nghe, rồi lại nói rằng :
- Tôi thấy những việc bất bình như vậy, thì cũng muốn cứu, nhưng cô chưởng nan minh, liệu bề làm không nên việc, cho nên mới phải đến đây nói cho chị hay, xin chị lo mưu giải cứu hai người ấy cho kíp, nếu trễ nãi ắt là tánh mạng hai người ấy không còn.
Cố đại tẩu nghe rồi thì kêu trời liên thinh, lật đật hối gia đinh rằng :
- Mi phải kiếm nhị ca về đây cho ta nói chuyện.
Gia đinh lật đật ra đi, chưa đặng bao lâu thì kiếm đặng Tôn Tân về.
Nguyên Tôn Tân quê ở Quỳnh châu, sau lại dời qua Đăng châu ngụ , người ấy cao lớn, đã có sức mạnh , võ nghệ lại hay, học đủ các đường côn quyền của anh mình cho nên người ta gọi là Tiểu uất trì.
Khi Tôn Tân về tới nhà thì Cố đại tẩu thuật hết các lời Nhạc Hòa thông tin cho Tôn Tân nghe.
Tôn Tân nghe rồi nói với Nhạc Hòa rằng:
- Vậy cậu phải về trước các việc trong lao xin cậu ra ơn chiếu cố, còn việc ngoài thì để mặc vợ chồng tôi toan liệu đặng cứu anh em nó, như có phương thế chi đặng thì sẽ đến thông tin cho cậu hay.
Nhạc Hòa nói :
- Nếu tính việc ấy có chi dùng đến tôi, thì tôi cũng ráng giúp sức.
Cố đại tẩu lấy rượu thết đải, rồi lại đem một gói bạc vụn đưa cho Nhạc Hòa và nói rằng :
- Xin cậu lấy bạc nầy rải cho mấy người giử lao xin giúp đỡ cho hai anh em Giải Trân.
Nhạc Hòa lãnh lấy bạc ấy từ giả ra về.
Cố đại tẩu thương nghị với Tôn Tân rằng :
- Bây giờ hai đứa em tôi lâm nạn như vậy, phu quân có kế chi cứu nó chăng ?
Tôn Tân nói :

- Lão Mao thái công đã có tiền lại có thế. Bây giờ lão đã nằng nằng quyết một làm hại cho đặng hai anh em nó, nếu ta không dùng phương thế cướp tù, thì chẳng có kế chi cứu anh em nó đặng.
Cố đại tẩu nói :
- Vậy thì vợ chồng ta nội đêm nay đến đó cướp tù đặng chăng ?
Tôn Tân nói :
- Nóng nảy như vậy không đặng đâu . Việc nầy phải tính cho chắc thì mới dám làm, nếu không có anh ta và hai người nữa thì chắc là tính không nên việc.
Cố đại tẩu nói :
- Hai người nữa là ai ở đâu ?
Tôn Tân nôi :
- Hai người nữa là chú cháu với nhau, một người tên là Trâu Huyên, một người tên là Trâu Nhuận, bây giờ đương ở tại núi Đãng vân, tụ đảng ăn cướp , hai người ấy thiệt là thân thiết với tôi lắm, nếu chịu giúp sức thì việc ắt nên.
Cố đại tẩu nói :
- Từ đây lên núi Đãng vân cũng chẳng bao xa, vậy phu quân phải lên mời hai chú cháu người ấy xuống đây thương nghị.
Tôn Tân nói :
- Vậy thì hiền thê phải dọn một mâm cơm cho tử tế, đặng tôi lên đó mời chú cháu va xuống đây thết đải, rồi sẽ thương nghị việc ấy.
Nói rồi vội vã ra đi.
Cố đại tẩu khiến gia đinh làm một con heo, mua đồ ăn dọn một mâm cho sẳn chờ khách tới.
Đến chừng trời vừa huỳnh hôn thì Tôn Tân dắt người hảo hớn ấy về .

Nguyên hai người ấy một người tên là Trâu Huyên quê ở Lai châu, hay ưa cờ bạc lắm nhưng có tánh khẳng khái, lại có võ nghệ cao cường , cho nên người ta gọi là Xuất vân long ; còn một người nửa tên là Trâu Nhuận, tuy kêu Trâu Huyên bằng chú, nhưng mà niên kỷ cũng bằng Trâu Huyên, Trâu Nhuận đây mình mẩy cao lớn , trên đầu lại có một cục bướu có đánh lộn với ai thì lủi đầu mà đụng, ai ai cũng kinh. Ngày kia đụng ngã cây tòng, ai nấy thảy đều kinh hãi , vì vậy cho nên gọi là Độc giác long (rồng một sừng).
Cố đại tẩu mầng rỡ chào hỏi, mời vào nhà trong rồi tỏ các việc ý mình muốn cậy cướp lao .
Trâu huyên nỏi :
- Tuy tôi có tám chín mươi thủ hạ, nhưng người tâm phúc thì có hai mươi người mà thôi . Tôi tính việc ấy cũng nỗi, song lo từ rày về sau chúng ta không còn ở đây đặng. Tôi có biết một chổ , ý tôi muốn đến đó mà nương náu, không biết hai vợ chồng anh chịu đi với tôi chăng ?

Cố đại tẩu nói :
- Nếu đại ca giúp em cứu đặng hai đứa em tôi thì đi đâu tôi cũng đi hết.
Trâu Huyên nói :
- Bây giờ đây, Lương Sơn Bạc đương lúc thạnh vượng lắm, Tống Công Minh là người chiêu hiền đải sĩ lại thêm tôi có ba người bạn thiết cũng ở trên ấy, một người là Dương Lâm hiệu là Cẩm báo tử ; một người là Đặng Phi hiệu là Hỏa nhãn tuấn nghê và một người nữa là Thạch Dõng hiệu là Thạch tướng quân ; ba người dó bây giờ còn đương nhập lỏa trên Lương Sơn Bạc, hễ chúng ta cứu đặng anh em Giải Trân rồi thì sẽ đồng đoàn thẳng lên chốn ấy .
Cố đại tẩu nói :
-Tính như vậy càng phải lắm.
Trâu Nhuận nói :
- Nếu chúng ta đi rồi mà có binh theo thì liệu làm sao ?
Tôn Tân nói :
- Anh tôi đương làm Đề hạt, lại nội xứ nầy người người đều nhượng võ nghệ của ảnh, để mai tôi mời ảnh đến nói việc nầy nếu ảnh chịu theo giúp sức thì khỏi lo việc gì hết .
Trâu Nhuận nói :
- Có ảnh thì tốt , song e ảnh không chịu theo chăng ?
Tôn Tân nói :
- Tôi đã có kế nói cho ảnh theo, xin anh chớ lo chi hết.
Bèn mời ngồi lại ăn uống cho đến nữa đêm mới mãn tiệc, rồi cầm Trâu Huyên và Trâu Nhuận ở đó mà nghĩ .
Rạng ngày sai gia đinh đánh xe vào thành nói với Tôn đề hạt và Nhạc đại nương rằng :
- Cố đại tẩu đau nặng lắm nên khiến tôi mời vợ chồng Đề hạt đến đó trối việc nhà .
Tôn đề hạt và Nhạc đại nương thấy nói như vậy lật đật lên xe đi .
Lúc ấy Tôn Tân đứng ngóng trước cửa, thấy xe Tôn đề hạt tới thì lật đật vào nói với Cố đại tẩu rằng :
- Anh và chị đã đến kia kìa .
Cố đại tẩu dặn rằng:
-Phải làm như vầy như vầy .
Tôn Tân ra cửa tiếp ruớc vợ chồng Tôn đề hạt đi thẳng vào phòng thăm Cố đại tẩu .

Nguyên Tôn đề hạt tên là Tôn Lập, hiệu là Bịnh uất trì, mình cao tám thước, mặt vàng nhiều râu, sức mạnh vô cùng, hay cầm trường thương , lại có giắt lưng một cây Trước tiết cang tiên .

Khi ấy Tôn Lập hỏi Tôn Tân rằng. :
- Thiếm nó đau bịnh chi mà gọi rằng đau nặng ?
Tôn Tân nói :
- Ôi thôi ! Bịnh của vợ tôi một sấp một ngửa, xin mời ca ca vào đó cho nó trối trăng điều chi không biết .
Vợ chồng Tôn Lập lật đật đi thẳng vào phòng, thấy không có ai thì hỏi Tôn Tân rằng :
- Vậy chớ thiếm nó nằm tại đâu ?
Nói vừa dứt lời thì thấy Cố đại tẩu ở ngoài bước vô , lại có Trâu Nhuận và Trâu Huyên theo sau .
Tôn Lập hỏi rằng :
- Thiếm nó đau bịnh chi ?
Cố đại tẩu nói:
- Tôi chào ca ca và tẩu tẩu, tôi đau một bịnh rất ngặt, nên phải mời ca ca và tẩu tẩu đến đây .
Tôn Lập nói :
- Coi bộ thiếm nó mạnh mẻ , cớ gì lại nói rằng đau nặng ?
Cố đại tẩu nói :
- Thân thể tôi thì mạnh mẻ, nhưng mà trong lòng tôi có điều lo về việc muốn cứu anh em .
Tôn Lập hỏi :
- Cứu anh em nào ở đâu ?
Cố đại tẩu nói :
- Ca ca khéo giả lơ giả lãng thì thôi, lẻ nào ca ca ở trong thành mà lại không biết cớ sự , hai thằng em tôi, tuy nó là em tôi mặc lòng, nhưng làm sai một nhà biết ra cã họ, nay hai em tôi bị nạn đương ở trong ngục , lẽ nào ca ca lại không biết.
Tôn Lập nói :
- Cơ khổ thì thôi , nào ai hay biết việc gì đâu .
Cố đại tẩu nói :
- Ca ca không biết thiệt sao, việc đã gấp rồi, để tôi nói thiệt cho ca ca nghe . Bèn thuật hết các việc Giãi Trân , Giải Bửu bị hại , rồi lại tỏ ý mình muốn cướp ngục và lên Lương Sơn Bạc nhập loả .
Tôn Lập nghe nói còn đương suy nghĩ .
Cố đại tẩu lại nói rằng :
- Việc ấy tôi đã nhứt định phải làm , song e liên lụy đến ca ca, cho nên tôi phải nói trước, hễ ca ca không đi thì vợ chồng tôi cũng phải lên Lương Sơn Bạc nhập loã . Ca ca nghĩ đó mà coi, nếu vợ chồng tôi đi rồi ca ca sao cho khỏi vào nơi ly tiết. Chừng ấy e khi không ai giúp đỡ thì ca ca ăn năn không kịp.

Tôn Lập nói :
- Nếu tính như vậy cũng ngặt lắm. Vả chăng ta đây dù lớn dù nhỏ cũng là vào bực viên quan, nếu bỏ mà lên Lương Sơn Bạc thì e chẳng khỏi miệng thế chê cười .
Cố đại tẩu nói :
- Nếu hôm nay ca ca không chịu nghe tôi thì tôi quyết liều sống thác với ca ca một trận .
Nói rồi liền rút đao ra .
Trâu Huyên, Trâu Nhuận cũng rút đao xốc tới .
Tôn Lập nói :
- Khoan đã, khoan đã , thiếm nó đừng có nóng nãy, chậm chậm để cho tôi tính.
Còn Nhạc đại nương thấy vậy kinh hải, đứng nhìn sửng sốt không nói chi đặng.
Cố đại tẩu nói :
- Nếu ca ca không chịu đi thì tôi đưa tẩu tẩu về trước, rồi sẽ ra tay .
Tôn Lập nói :
- Dẫu tính làm sao thì cũng phải chờ tôi về nhà tom góp hành lý , dọ thăm tin tức rồi sẽ tính .
Cố đại tẩu nói :
- Bây giờ nhứt diện cướp ngục, nhứt diện sai người đi lấy hành lý thì cũng không khó gì.
Tôn Lập thở ra nói rằng :
- Các ngươi đã tính như vậy , nếu ta không chịu nghe theo thì ở đây chịu khổ cũng không nỗi . Thôi thôi bề nào cũng phải theo nhau , ấy vậy Trâu Huyên trở về sơn trại tom góp của cải ngựa voi cho sẳn và dắt theo vài mươi tên quân tâm phúc tới đây mà chờ cử sự .
Trâu Huyên vâng lời ra đi .
Tôn lập lại sai Tôn Tân vào thành khắc kỳ với Nhạc Hoà và khiến thông tin tức cho Giải Trân, Giải Bửu hay .
Rạng ngày Trâu Huyên đem hết của cải nơi sơn trại xuống đó giúp nhau .
Trong nhà Tôn Tân cũng có bảy tám người gia đinh tâm phúc, Tôn Lập đem lại mười mấy tên quân tâm phúc , cọng với hai mươi tên lâu la của Trần Huyên thì đúng bốn mươi người .
Tôn Tân làm hai con heo và một con dê tiếp đải mấy người ấy .
Rồi đó Cố đại tẩu giấu đao trong mình, giả làm một người đàn bà đem cơm đi trước, Tôn Tân, Tôn Lập, Trâu Huyên , Trâu Nhuận đều đem gia đinh phân làm hai đạo đi thẳng vào ngục .

Nói về Bao tiết cấp từ ngày lảnh lấy tiền bạc của Mao thái công , quyết chí

toan mưu hãm hại anh em Giải Trân.
Ngày ấy Nhạc Hoà cầm cây hỏa tuy côn đứng tại cửa ngục, xảy nghe có tiếng chuông rung, thì Nhạc Hòa vội vả hỏi rằng :
- Ai rung chuông đó .
Cố đại tẩu nói :
- Tôi là đàn bà đem cơm .
Nhạc Hoà nghe tiếng biết là Cố đại tẩu thì mở cửa cho vào, rồi lại đóng cửa đi qua nơi phía chái .
Bao tiết cấp đương ngồi nơi nhà Đình tâm. thấy Cố đại tẩu thì nạt lớn rằng :
- Con mẹ đàn bà này ở đâu, sao lại cả gan dám vào chỗ nầy ?
Nhạc Hòa nói :
- Người đờn bà này là chị ruột của Giải Trân , Giải Bửu, hôm nay xin phép đem cơm cho nó ăn.
Bao tiết cấp nói :
- Đừng cho nó tới giáp mặt hai thằng ấy , ngươi phải chịu khó xách thẳng vào đó cho nó ăn.
Nhạc Hoà vâng lời bảo Cố đại tẩu đưa cơm cho mình xách tới cửa ngục , mở cửa trao cho Giải Trân và Giải Bửu .
Giải trân , Giải Bửu hỏi nhỏ Nhạc Hòa rằng :
- Công việc cậu nói hồi hôm đó , bây giờ thể nào .
Nhạc Hòa nói :
- Chị của hai vị đã vào rồi bây giờ còn chờ phía trước phía sau ứng lên.
Nói rồi thì mở trăng cho Giải Trân và Giải Bưu .
Lúc ấy có ngục tốt vào báo với Bao tiết cấp rằng :
- Tôn đề hạt gõ cửa muốn vào .
Bao tiết cấp nói :
- Lạ nầy , Tôn đề hạt đến đây làm chi kìa ? Chúng bây chẳng nên mở cửa .
Cố đại tẩu bước ra khỏi nhà Đình tâm, thì có người báo với Bao tiết cấp rằng:
- Tôn đề hạt dộng cửa kêu om sòm .
Bao tiết cấp nổi giận mới bước ra khỏi nhà Đình tâm, thì Cố đại tẩu la lớn rằng :
- Hai em ở đâu ?
Nói rồi liền rút đao ra, Bao tiết cấp cả kinh , vừa muốn chạy vào nhà Đình tâm thì có Giải Trân và Giải Bửu xách gông chạy tới .
Bao tiết cấp trở tay không kịp, bị Giải Bửu xáng xuống một cây gông, nhằm đầu vỡ óc chết tươi .
Lúc ấy Cố đại tẩu chém luôn vài tên ngục tốt, còn ba bốn tên thì mở cửa chạy thẳng về nhà, đặng có cáo báo việc ấy , rủi gặp Tôn Lập và Tôn Tân giết hết không còn một người.

Trâu Huyên , Trâu Nhuận ở phía nha môn chạy đến , lại có xách thủ cấp của Vương khổng mục.
Tôn đề hạt cởi ngựa đi trước, bọn hảo hớn theo sau la ó dậy đường, thấy có Tôn đề hạt đi trước thì ai nấy đều sợ, đóng cửa lại hết, không ai dám ra cự địch.
Mấy người hảo hớn ấy chạy tuốt ra tới cữa thành, hiệp sức bảo hộ Cố đại tẩu chạy riết.
Lúc ấy Giải Trân nói với mấy người hảo hớn đó rằng :
- Còn lão Mao thái công đó , xin liệt vị gắng sức báo cừu giùm cho tôi , rồi sẽ đi luôn thể .
Tôn Lập khen phải, bèn khiến em mình là Tôn Tân và em vợ mình là Nhạc Hòa bảo hộ xe của Nhạc đại nương đi trước. Còn mình thì đi với Giải Trân, Giải Bửu , Trâu Huyên, Trâu Nhuận , mấy tên gia đinh và mấy đứa lâu la thẳng tới nhà Mao thái công.

Lúc ấy Mao thái công đương ngồi ăn uống không kịp đề phòng, bị bọn hão hớn ấy xông vào chém cha con Mao thái công và hết thảy gia quyến không chừa một người, rồi mới vào phòng lấy hết tiền bạc và đồ tế nhuyễn, lại đi thẳng ra tàu ngựa, bắt tám con ngựa chở gia tài ấy ; Giải Trân và Giải Bửu lấy đồ y phục mặc, rồi nổi lửa đốt nhà ấy .
Trong khi lửa cháy thì bọn hảo hớn lên ngựa mà đi .
Đi đặng ba mươi dặm gặp xe cộ của Nhạc đại nương, bèn vầy làm một đoàn thẳng lên Lương Sơn Bạc.
Đi đặng hai ngày tới tiệm rượu của Thạch Dõng.
Trâu Huyên vào tiệm.
Thạch Dỏng mầng rở vô cùng Trâu Huyên hỏi thăm Lâm Xung và Đặng Phi, thì Thạch Dỏng tỏ thuật các việc Tống Công Minh qua đánh Chúc gia trang, Lâm Xung và Đặng Phi theo giúp, cho nên đã bị bắt hết rồi, lại thuật lại chuyên Loan Đình Ngọc giúp Chúc gia trang, cho nên Tống Công Minh đánh không nổi .
Tôn Lập nghe nói thì cười rằng :
- Chúng tôi đến đây nhập lõa chưa có chút đỉnh công lao, nay tôi muốn dâng một kế làm cho Tống Công Minh đánh đặng Chúc gia trang.
Thạch Dỏng cả mầng nói rằng :
- Nhơn huynh có kế chi hay, xin nói cho tôi nghe với.
Tôn Lập nói :
- Loan Đình Ngọc là bạn học với tôi , võ nghệ của va bao nhiêu tôi đều biết hết. Nếu bây giờ chúng ta giả làm quan quân ở Đăng châu qua thú Huy châu, đi ngang qua đó thì chắc là Loan Đình Ngọc tiếp rước chúng ta vào nhà ; chừng ấy chúng ta làm kế lý ứng ngoại hiệp thì việc ắt nên.

Nói vừa dứt lời thì có người báo rằng :
- Ngô Học Cứu xuống núi, ý muốn đi giúp Tống Công Minh đánh Chúc gia trang.
Thạch Dỏng nghe báo lật đật sai người ra mời Ngô Dụng vào tiệm.
Ngô Dụng, Lữ Phương, Quách Thạnh và ba anh em họ Nguyễn đều ghé vào tiệm.
Thạch Dỏng rước vào thuật rõ mưu kế Tôn Lập đã bày cho Ngô Dụng nghe.
Ngô Dụng cả mừng nói rằng :
- Nếu các vị hảo hớn có lòng muốn giúp thì theo tôi thẳng tới Chúc gia trang mà lập công lớn.
Bọn Tôn Lập đều chịu đi.
Ngô Dụng nói :
- Vậy thì để tôi đi trước, liệt vị sẽ thủng thỉnh theo sau.
Thương nghị xong rồi thì Ngô Dụng đi trước thẳng tới trại của Tống Giang.
Tới nơi, Ngô Dụng thấy Tống Giang mặt có sắc buồn thì khiến lâu la lấy rượu của mình đem theo, mời Tống Giang uống đặng giải muộn .
Tống Giang thuật hết các việc thất trận cho Ngô Dụng nghe.
Ngô Dụng thuật rõ các việc Tôn Lập nhập lỏa và bày mưu cho Tống Giang nghe .
Tống Giang cả mầng. Bèn khiến dọn tiệc cho sẵn sàng, đặng thết đải bọn Tôn Lập .
Nói về Tôn Lập để Nhạc đại nhơn, lấy tên lâu la và mấy tên gia đinh nghĩ nơi chổ vắng , còn mình thì đi với Tôn Tân, Giải Trân, Giải Bửu, Trâu Huyên, Trâu Nhuận, Cố đại tẩu và Nhạc Hòa thẳng tới đại trại của Tống Giang.
Tống Giang chào hỏi mừng rỡ , rồi mời hết mấy người ngồi lại ăn tiệc .
Mãn tiệc rồi, Ngô Dụng dặn dò Tôn Lập rằng :
- Ngày nay là ngày thứ nhứt, ấy vậy qua tới ngày thứ ba thì làm như vậy .. như vậy... Ngày thứ năm thì làm như vầy... như vầy...
Mấy người ấy vâng lời ra đi.
Lúc ấy Ngô Dụng nói với Bái Tôn rằng :
- Hiền đệ hãy về núi, khiến Bùi Tuyên, Tiêu Nhượng, Hầu Kiện và Kim Đại Kiên đi ngày đi đêm, đến đây giúp ta.
Bái Tôn vâng lời ra đi.
Giây lâu có lâu la vào báo với Tống Giang và Ngô Dụng rằng :
- Có Hộ Thành dắt dê , gánh rượu đến xin ra mắt.
Tống Giang khiến lâu la mời vào.
Hộ Thành quì lạy và thưa rằng :
- Em gái tôi có tánh thô lổ , chưa biết việc đời, cho nên xúc phạm đến tướng quân , bị tướng quân bắt , vậy xin tướng quân rộng lòng dung thứ , thả em

tôi ra, thì mọi việc chi dụng trung quân tôi đều chịu hết.
Tống Giang nói :
- Xin mời cậu ngồi đặng tôi hỏi chuyện. Nguyên vì Chúc gia trang ăn ở vô lễ , khi dễ bọn tôi thái quá, cho nên tôi mới dấy động can qua, còn bên Hộ gia trang với tôi, thiệt là nhĩ ngã vô thù, lòng tôi chẳng muốn gây oán làm gì. Bởi nơi em gái của cậu bắt đặng tướng của tôi là Vương Hoài Hổ , cho nên bất đắc dĩ tôi mới phải bắt em gái của cậu, đặng có tính việc đổi mạng với nhau ; nếu cậu chịu trả Vương Hoài Hổ lại cho tôi, thì tôi cũng trả Nhứt Trượng Thanh lại cho cậu.
Hộ Thành nói :
- Tướng quân tính như vậy cũng phải, ngặt vì Vương Hoài Hổ đã bị bên Chúc gia trang bắt rồi.
Ngô Dụng hỏi Hộ Thành rằng :
- Bây giờ đây chúng nó giam cầm Vương Hoài Hổ ở đâu ?
Hộ Thành nói :
- Bây giờ đương giam nơi Chúc gia trang, tôi không thế gì bắt lại đặng.
Tống Giang nói :
- Nếu cậu không trả Vương Hoài Hổ cho tôi, lẻ nào tôi trả Nhứt Trượng Thanh cho cậu sao ?
Ngô Dụng nói :
- Huynh trưởng chớ nói như vầy mà mất điều hòa khí.
Bèn nói với Hộ Thành rằng :
- Nếu cậu nghe theo lời tôi, thì tôi cũng trả Nhứt Trượng Thanh lại cho cậu .
Hộ Thành nói :
- Quân sư muốn dạy điều chi tôi cũng vâng lời.
Ngô Dụng nói :
- Từ rày về sau nếu bên Chúc gia trang có điều chi động tịnh, cậu cũng đừng thèm tới cứu, còn như bọn nó bị thua chạy qua nhà cậu thì cậu phải bắt giải đến cho tôi, như vậy thì tôi cũng chịu trả Nhứt Trượng Thanh lại cho cậu. Lời tôi nói ra rất chắc , xin cậu chớ nghi, ý tôi cũng muốn trả phứt bây giờ đây , ngặt vì hôm nọ tôi đã sai người đưa về sơn trại giao cho Tống thái công rồi , xin cậu an lòng , bề nào Nhứt trượng thanh cũng không bị hại đâu mà sợ.
Hộ Thành nói :
- Từ rày về sau tôi không đám cứu viện Chúc gia trang nữa , nếu nó chạy đến tôi sẽ bắt giải cho tướng quân.
Tống Giang nói :
- Nếu cậu chịu làm như vậy thì hơn là đem vàng bạc mà cho tôi .

Hồi 49
Ngô Học Cứu một lần lập liên huờn kế
Tổng Công Minh ba thứ đánh Chúc gia trang

Tôn Lập làm một cây cờ đề chữ : " Đăng châu binh mã Đề hạt Tôn Lập, rồi đem binh thẳng đến cửa sau Chúc gia trang.
Gia đinh xem thấy cờ hiệu Đăng châu thì lật đật vào báo với Loan Đình Ngọc rằng:
- Có một tốp binh mã đi ngang qua đây, hiệu cờ đề chữ : " Đăng châu binh mã Đề hạt Tôn Lập".
Loan Đình Ngọc nghe báo thì nói với anh em họ Chúc rằng :
- Tôn đề hạt là anh em với tôi, học với nhau một trường, tự bé chí lớn thương mến nhau lắm, không biết bây giờ nó lại đến đây làm gì ? Vậy thì phải ra mở cửa, bỏ cầu treo, đặng có nghinh tiếp nó vào hỏi cho biết nó đi chuyện chi ?
Bèn ra mở cửa nghinh tiếp bọn Tôn Lập vào nhà.
Thết trà xong rồi Loan Đình Ngọc hỏi Tôn Lập rằng :
- Hiền đệ đang giử Đăng châu, nầy có việc chi đến đây ?
Tòn Lập nói :
- Nay có văn thơ của quan Tổng binh sai tôi đến giử thành Huy châu, đặng đề phòng bọn cường đạo Lương Sơn Bạc, cho nên tôi mới đi ngang qua đây, nghe nói có nhơn huynh ở tại Chúc gia trang nầy nên ghé lại thăm. Khi nảy tôi muốn đi ngã trước vì thấy binh mã đóng tại cửa ấy rất nhiều, cho nên phải đi ngã sau mà vào.
Loan Đình Ngọc nói :
- Ồi thôi ! Từ mấy bửa rày nhà này đánh với bọn Lương Sơn Bạc luôn luôn, tôi mới bắt đặng hai thằng đầu lảnh của nó, hãy còn giam cầm tại đây, chờ cho bắt đặng Tống Giang rồi sẽ giải quan luôn thể . Bây giờ may có hiền đệ tới đây trấn thủ thì cũng như gấm thêm hoa, vậy xin hiền đệ hiệp sức với tôi đặng trừ bọn ấy.
Tôn Lập cười rằng :
- Tôi chẳng đến đây thì thôi, nay đã đến đây gặp việc như vầy, tôi nguyền hiệp sức với nhơn huynh bắt cho hết bọn .
Loan Đình Ngọc rất mừng, bèn hối gia đinh dọn nhà khách cho bọn Tôn Lập nghĩ ngơi, rồi dắt Tôn Lập vào nhà trong ra mắt Chúc Triều Phụng, Chúc Long , Chúc Hổ và Chúc Bưu .
Khi ấy Loan Đình Ngọc nói với Chúc Triều Phụng rằng :

- Người nầy là em của tôi, tên là Tôn Lập, hiệu là Bịnh uất trì đương làm Đề hạt tại Đăng châu . Ngày nay vâng lời Tổng binh đến trấn phủ nầy mà ngừa bọn Lương Sơn Bạc .
Chúc Triều Phụng nói :
- Nếu Tôn đề hạt đến trấn tại đây thì cũng là người trên trước của tôi mà tôi không biết cho nên thất kính, cúi xin miễn chấp.
Tôn Lập nói :
- Chức phận hèn mọn cần gì nói đến lời ấy .
Ba anh em họ Chúc đứng dậy thi lễ với Tôn Lập và mời ngồi trên .
Tôn Lập hỏi rằng :
- Tôi mới nghe nhà nầy đánh với bọn Lương Sơn Bạc mỗi ngày, vậy chớ thắng bại thể nào ?
Chúc Long nói :
- Tuy đánh vởi nhau mỗi ngày, song cũng chưa phân thắng bại .
Tôn Lập lại dắt Cố đại tẩu, Nhạc đại nương, Tôn Tân, Giải Trần, Giải Bửu và nội bọn vào đó ra mắt Chúc Triều Phụng.
Khi ấy Tôn Lập chỉ Tôn Tân , Giải Trần và Giải Bửu mà nói với Chúc Triều Phụng rằng :
- Ba người nầy đều là em tôi , lại chỉ Nhạc Hòa mà rằng :
- Còn người nầy là Công lại ở Huy châu sai đến. Lại chỉ Trâu Huyên, Trâu Nhuận mà rằng :
- Hai người nầy là quan Võ Đăng châu sai đến.
Cha con Chúc Triều Phụng tuy cũng thông minh , song thấy bọn ấy có dắt gia quyến rất đông , chở đồ hành lý rất nhiều , lại là anh em bạn thiết với Loan Đình Ngọc, thì không lòng nghi chút nào, cứ việc làm trâu , làm heo dọn tiệc thết đải .
Mọi người ăn uống no say, ở đó vài ngày .
Qua đến ngày thứ ba, có gia đinh báo rằng :
- Binh Tống Giang đến nữa .
Chúc Bưu nói :
- Hôm nay tôi nguyện bắt sống thằng ấy cho đặng .
Bèn ra mở cửa bỏ cầu treo , đem một trăm quân kỵ ra trận cự địch.
Ra đến trận, thấy có mặt đạo binh ước đặng năm trăm , một người đầu lảnh đi trước, có mang cung tên, vỗ ngựa múa đao đứng nơi giữa trận khiêu chiến.
Người ấy là Tiểu lý quảng Huê Vinh .
Chúc Bưu thấy Huê Vinh thì giục ngựa huơi thương xốc tới giao chiến.
Huê Vinh cũng huơi đao nghinh địch, hai đàng giao chiến với nhau, đặng vài mươi hiệp, không phân thắng bại.
Huê Vinh dùng thiệu đà đao, quất ngựa chạy trở lại .

Chúc Bưu vừa muốn giục ngựa rượt theo, thảy nghe sau lưng có tiếng kêu lớn rằng :
- Tướng quân chớ theo, người ấy có tài bắn hay nếu rượt theo, e khi lầm kế .
Chức Bưu nghe vậy thì không rượt theo, bèn đem binh trở lại, vào nhà đóng cửa rút cầu , còn Huê Vinh cũng đem binh trở về.
Chúc Bưu thẳng vào tới hậu đường .
Tôn Lập hỏi rằng :
- Hôm nay tiểu tướng quân ra trận , vậy có bắt đặng thằng nào hay chăng ?
Chúc Bưu nói:
- Hôm nay tôi đánh với Huê Vinh hơn năm mươi hiệp, thằng ấy thương pháp rất tinh, song tôi ráng sức đánh nó cũng phải chạy. Khi ấy tôi vừa muốn rượt theo, bọn gia đinh kêu tôi bảo đừng theo, cho nên tôi mới đem binh về đây .
Tôn Lập nói :
- Tôi tuy bất tài, ngày mai cũng quyết ra trận bắt ít đứa .
Chúc Triều Phụng khiến dọn tiệc thết đãi bọn Tôn lập.
Tôn Lập khiến Nhạc Hoà hát chặp cho vui. Ai nấy đều khen hay, ăn uống đến chiều mới mản tiệc.
Qua ngày thứ tư, vừa lúc đúng ngọ, xảy có gia đinh báo rằng :
- Binh Tống Giang đến nữa .
Chúc Long, Chúc Hổ , Chúc Bưu thảy đều nai nịt hẳn hòi, ra đứng trước cửa xem, thì nghe có tiếng chiêng trống, la ó vang dậy, binh của Tống Giang rùng rùng kéo tới, dàn trận ngày nơi trước cửa .
Lúc ấy Chúc Triều Phụng , Loan Đình Ngọc đều đứng coi binh cúa Tống Giang bố trận.
Ba anh em họ Chúc và Tôn Lập cũng đem binh ra cửa bố trận.
Bố trận vừa xong, bên trận Tống Giang có một đầu lảnh ra trận mắng nhiếc đến điều.
Nguyên người ấy là Báo tử đầu Lâm Xung.
Chúc Long nghe mắng nổi giận hét lớn một tiếng, xốc tới đánh Lâm Xung .
Lâm Xung huơi xà mâu cự lại.
Đánh đặng ba mươi hiệp, chưa định hơn thua, hai bên đều gióng chiêng thâu quân.
Chúc Hổ nổi nóng giục ngựa ra nơi trước trận kêu lớn rằng :
- Bớ Tống Giang, có tài chi ra đây cự với ta.
Nói vừa dứt lời thì bên trận Tống Giang có một đầu lảnh vỗ ngựa xốc ra giao chiến với Chúc Hổ đặng ba mươi hiệp, chưa biết hơn thua.
Nguyên người ấy là Một già lang Mục Hoằng.
Chúc Bưu thấy anh mình không hơn Mục Hoằng đặng thì nổi giận giục ngựa xông ra tiếp chiến . Bên trận Tống Giang cũng có một đầu lảnh giục ngựa huơi thương xốc ra đánh với Chúc Bưu.

Nguyên người ấy là Bịnh Quan Sách Dương Hùng.
Tôn Lập thấy vậy nói lớn rằng :
- Để tôi ra cự với bọn nầy mới nổi.
Bèn giục ngựa xông ra nạt rằng :
- Bọn bây có thằng nào giỏi hơn hết thì ra đánh với ta.
Bên trận Tống Giang cũng có một tướng xông ra cự địch với Tôn Lập vừa đặng năm mươi hiệp.
Tôn Lập dùng thiệu phá đĩnh, để cho tướng ấy đâm một giáo, Tôn Lập né khỏi rồi với tay bắt sống tướng ấy, khiến gia đinh trói lại.
Nguyên tướng ấy là Nhương mạng tam lang Thạch Tú .
Tôn Lập hiệp sức với ba anh em họ Chúc đánh nhầu với bọn Lương Sơn Bạc một trận, lâu la đều chạy tứ tán.
Tôn Lập và ba anh em họ Chúc thâu binh vào nhà, cả nhà đều mừng rở và khen Tôn Lập hết sức.
Tôn Lập hỏi Chúc Triều Phụng rằng :
- Từ ấy đến nay bắt đặng mấy đứa ?
Chúc Triều Phụng nói :
- Khi ban sơ thì bắt đặng một đứa tên là Thời Thiên, đến sau bắt đặng một đứa tên là Dương Lâm, sau nữa bắt đặng một đứa tên là Huỳnh Tín, kế Nhứt Trượng Thanh bắt đặng một đứa tên là Vương Hoài Hổ đến chừng con tôi ra trận bắt đặng hai đứa tên là Tần Minh và Đặg Phi , bấy giờ túc hạ lại bắt đặng thằng nầy nữa, kể hết là bảy đứa.
Tôn Lập nói :
- Chúng ta chẳng nên giết nó , lại phải cho nó ăn uống cho thường , đừng để thất thường sanh bịnh, nó ốm o khó coi, rồi đóng bảy cái tù xa, bõ vô đó, chờ đến chừng nào bắt đặng Tống Giang, rồi sẽ giải đến kinh một lượt, làm như vậy thiên hạ mới đồn đải Chúc gia tam kiệt.
Chúc Triều Phụng khen phải, bèn nhứt diện khiến người đóng tù xa nhốt Thạch Tú, nhứt diện khiến người dọn tiệc thết đải Tôn Lập.

Nguyên võ nghệ của Thạch Tú chẳng phải là thua sút Tôn Lập, song cố ý để cho Tôn Lập bắt đặng, đặng cho cha con họ Chúc tin cậy Tôn lập thêm nữa .
Tôn Lập lại lén khiến Trâu Huyên , Trâu Nhuận và Nhạc Hòa giả chước đi xem nhà cửa, dọ hết đường ra nẻo vô, xem lần tới chỗ tù xa .
Dương Lâm , Đặng Phi thấy Trâu Huyên, Trâu Nhuận thì có ý mừng thầm, song còn chưa rõ mưu kế thể nào .
Nhạc Hòa lừa dịp không ai, thì lẻn tới chổ tù xa thông tin tức với mấy người bị bắt.
Cố đại tẩu, Nhạc đại nương , giả chước đi chơi lén vô cửa phòng dọ hết đường ra nẻo vô.

Qua đến ngày thứ năm, nhằm lúc giờ thìn, ăn cơm vùa rồi thì có gia đinh báo rằng :
- Ngày nay bọn Tống Giang phân binh làm bốn nẻo kéo tới một lượt.
Tôn Lập nói :
- Đừng sợ, dẫu nó phân làm mười đạo đi nữa cũng chớ thèm lo , cứ việc sắm sẵn câu liêm và dây chạc cho nhiều đặng trói chúng nó.
Chúc Triều Phụng ra cửa xem, thấy nơi phía Đông có một đạo binh, ước chừng năm trăm người sắp lên.
Nguyên người cầm đại binh ấy là Huê Vinh, Trương Hoành và Trương Thuận.
Phía Nam có một đạo binh kéo với ước chừng trên năm trăm người .
Nguyên tướng cầm đạo binh ấy là Mục Hoằng, Dương Hùng và Lý Quì; bốn phía rùng rùng kéo tới , la ó vang trời.
Loan Đình Ngọc thấy vậy cả kinh nói rằng:
- Phen nầy chẳng khá khinh địch , trận nầy dữ hơn mấy trận ngày trước nhiều lắm. Để tôi đem một đạo quân cự đạo quan phía Bắc cho .
Chúc Long nói :
- Để tôi ra cửa trước cự với đạo binh hướng Đông cho.
Chúc Hổ nói :
- Để tôi ra cửa sau cự với đạo binh phía Tây cho .
Chúc Bưu Nói :
- Để tôi ra bắt Tống Giang là thằng đầu đảng của nó, bọn nó ắt phải kinh tâm chạy hết.
Chúc Triều Phụng rất mừng , rót cho mỗi người một chun rượu, rồi khiến mỗi người đem ba trăm binh kỵ ra cửa cự địch .
Lúc ấy Trâu Huyên cầm búa lớn đứng giữ tại chỗ tù xa .
Giải Trâu và Giải Bửu đứng giữ cửa trước , Cố đại tẩu dặn dò quân mình bảo hộ Nhạc đại nương, rồi mình xách đao ra đứng trước nhà, đặng có chờ dịp ra tay.
Nói về Loan Đình Ngọc và anh em họ Chúc mở cửa ra cự với bốn đạo binh ấy.
Bốn đạo binh ấy rần rần lướt tới, đánh nhau một trận.
Tôn Lập và mười hai tên lâu la đứng nơi cầu treo mà giữ, Tôn Lập lấy cây cờ hiệu của mình cặm nơi lầu .
Nhạc Hòa cầm thương vừa múa vừa hát , Trâu Huyên, Trâu Nhuận nghe tiếng hát của Nhạc Hòa thì lướt tới chém hết mấy tên gia đinh giử tù xa, phá tan nát cho bảy người ấy ra, rồi hiệp sức với nhau, la ó vang dầy, gặp ai giết nấy, Cố đại tẩu nghe tiếng la lên, rút gươm chạy thẳng vào phòng, chém hết mấy người đàn bà trong ấy.
Chúc Triều Phụng thấy nguy cấp, liệu bề chạy không thoát đặng, vừa muốn

nhảy xuống giếng liều mình, té ra chưa kịp liều mình đã bị Thạch Tú rượt theo chém một đao hồn về chín suối, rồi lại cắt lấy thủ cấp.
Giải Trâu và Giải Bửu thì đốt đống rơm lên, lửa cháy rần rần, bốn đạo binh ở ngoài thấy trong ấy có lửa cháy thì có ý mừng, ráng sức lướt tới đánh .
Chúc Hổ thấy trong nhà có lửa, thì lật đật chạy về .
Tôn Lập đứng giử nơi cầu treo nạt lớn rằng :
- Thằng nầy chạy đi đâu vậy ?
Chúc Hổ lật đật quày ngựa trở lại thì có Lữ Phương, Quách Thạnh giục ngựa thẳng đi một lượt, hai người đều đâm Chúc Hổ một mũi , liền rớt xuống ngựa chết tốt, đạo binh ấy vỡ chạy tứ tán.
Tôn Tân nghinh tiếp Tống Công Minh vào nhà.
Còn Chúc Long cự với Lâm Xung không lại, giục ngựa chạy trở về, té ra về đến cầu treo, thấy Giải Trâu và Giải Bửu vác thây gia đinh quẳng vào lò thì biết mình đã trúng kế, bèn quày ngựa chạy qua phía Bắc. Rủi thay lại gặp Lý Quì giục ngựa xông tới xáng xuống một búa, Chúc Long bể óc chết tươi.
Còn Chúc Bưu, thì có gia đinh ra báo, rõ biết mình là mắc mưu không dám về nhà, bên giục ngựa chạy qua Hộ gia trang.
Té ra Hộ Thành thấy Chúc Bưu thì lật đật hối quân bắt trói giải đến cho Tống Giang.
Đi dọc đường gặp Lý Quì.
Lý Quì xáng xuống một búa, Chúc Bưu hồn về chín suối.
Lý Quì lại huơi búa xốc tới chém Hộ Thành .
Hộ Thành thấy việc như vậy thì quày ngựa chạy tuốt qua phủ Giêng An . Đến sau đặng làm quan võ tại đó.
Lý Quì sẳn trớn chạy tuốt tới Hộ gia trang, giết hết cả nhà, không để một người, lại khiến lâu la gom hết tài vật trong nhà buộc trên lưng ngựa, rồi lại nổi lửa đốt nhà. Còn tiền bạc thì đem về trại dâng cho Tống Giang.
Nói về Tống Giang ngồi tại Chúc gia trang, các đầu lảnh đều đến dâng công, kể ra bắt sống đặng hơn năm trăm người , giết đặng năm trăm con ngựa, còn trâu dê thì không biết bao nhiêu mà kể .
Tống Giang thấy vậy rất mầng rồi lại than rằng :
- Uổng thay giết hết một người hảo hớn là Loan Đình Ngọc .
Than vừa dứt lời, kế thấy có lâu la báo rằng :
- Hắc Triền Phong giết hết cả nhà, đốt rụi Hộ gia trang, đoạt thâu tài vật và lấy thủ cấp về dành công.
Tống Giang nói:
- Trời ơi ! Thiết Ngưu đã làm bậy rồi . Ngày nọ Hộ Thành đã đến đầu hàng thì cũng có nó ở đấy. Bây giờ ai biểu nó làm ngang, giết hết gia quyến, đi đốt nhà cửa người ta như vậy?
Nói vừa dứt lời kế Lý Quì bước vào vấy máu đầy mình, lướt tới trước mặt

Tống Giang, nghiêng mình thi lễ và nói lớn rằng :
- Hôm nay chém giết một bửa thiệt rất sướng tay, Chúc Long cũng tôi chém, Chúc Bưu cũng tôi chém, Hộ Thành tôi rượt nó chạy mất rồi, còn lão Hộ thái công và gia quyến của lão, thì tôi giết sạch chẳng sót một người, nên tôi về đây dâng công.
Tống Giang nạt rằng :
- Mi giết Chúc Long thì có người thấy, còn mấy người mi nói đó thì chẳng phải là mi giết đâu.
Lý Quì nói :
- Sao lại không phải, khi tôi giết Chúc Long rồi, sắn trớn tôi lại thẳng tới Hộ gia trang, vừa gặp thằng anh của Nhứt Trượng Thanh là Hộ Thành bắt Chúc Bưu giải đến cho ca ca. Khi ấy ngon tay tôi xáng Chúc Bưu một búa, rồi lại chém luôn Hộ Thành, uổng thay thằng ấy thiệt lẹ, búa chưa kịp xuống, nó đã giục ngựa chạy mất, tôi lại thẳng đến nhà nó, giết hết gia quyến, đốt rụi nhà cửa, đoạt thâu tài vật của nó đem về đây.
Tống Giang nạt rằng :
- Thằng khốn kiếp hay làm bậy, ngày trước Hộ Thành dắt dê gánh rượu đến đây chịu đầu, mi đã thấy rồi, cớ sao mi lại không vâng lịnh ta, làm ngang giết hết cả gia quyến Hộ thái công như vậy, tội mi đáng chết hay chưa ?
Lý Quì nói :
- Nó đã dắt dê gánh rượu đến đây để đầu hàng nhưng chuyện ấy ca ca nhớ dai chứ tôi không nhớ đặng, tui nhớ có một điều em nó là Nhứt Trượng Thanh rượt theo ca ca, chút nữa ca ca chẳng khỏi chết tại tay nó, vì vậy cho nên tôi giết Hộ Thành đặng trã thù chuyện ấy . Lạ thay, tôi đả trả thù cho ca ca, ca ca lại còn quở trách, hay là ca ca ý muốn vầy duyên với Nhứt Trượng Thanh, cho nên ca ca tưởng tình cha vợ và anh vợ đó chớ gì ?
Tống Giang nạt rằng :
- Thiết Ngưu đừng có nói bậy, Nhứt Trượng Thanh ta đã định gã cho một người rồi. Mi đừng nói bậy như vậy mà thêm điều tội lỗi. Vậy chớ bây giờ mi đã bắt sống đặng mấy người thì phải kê ra cho ta biết .
Lý Quì nói :
- Cái búa của tôi đã lớn lại nặng, hễ tôi xáng xuống một búa thì phải chết tươi, còn ai đâu mà bắt sống đặng .
Tống Giang nói :
- Tội mi không tin quân lịnh , lẻ đáng chém đầu , song ta nghĩ công ngươi chém đặng Chúc Long và Chúc Bưu thì ta cũng lấy công mà trừ tội ; nếu sau ngươi còn làm bậy như vậy nữa ắt là không lẽ dung đặng .
Lý Quì cười rằng :
- Té ra tôi không có chút đỉnh công lao nào hết hay sao ? Thôi thôi, chẳng cần công to làm chi , chém giết một trận như vậy đã sướng tay biết mấy ?

Ngô Dụng khiến lâu la vật trâu làm dê dọn một tiệc lớn nơi Chúc gia trang ăn mừng.
Lúc ấy Tống Giang thương nghị với Ngô Dụng rằng :
- Bây giờ phải đốt phá làm tuyệt hết cả làng Chúc gia thôn đi cho rảnh.
Thạch Tú thưa rằng :
- Làng này có một ông già họ Chung Ly , tánh rất nhơn từ , lại còn chỉ vẻ đường sá cho tôi, xin ca ca và Quân sư đừng có làm hại người ấy .
Tống Giang khiến Thạch Tú đi kêu ông già ấy.
Thạch Tú vâng lời ra đi chưa bao lâu, dắt ông già ấy đến ra mắt Tống Giang .
Tống Giang lấy một gói vàng bạc , lụa là thưởng ông già ấy mà rằng :
- Ý tôi muốn phá tuyệt hết làng nầy, song nghĩ công ơn lão trượng chỉ vẽ đường sá, cho nên ái ốc cập ô không nỡ phá ; ấy vậy ông phải lảnh lấy của nầy đặng dưỡng già .
Ông già họ Chung Ly quì lạy tạ ơn.
Tống Giang lại nói với ông già ấy rằng :
- Mấy bửa rày vì việc chinh chiến cho nên cũng có náo động nhơn dân, nay đã trừ đặng Chúc gia trang rồi, ý tôi muốn cho mỗi nhà một hộc lương, vậy ông hãy chịu khó làm đầu phát cho chúng nó.
Ông già họ Chung Ly vâng lời, kê số nóc gia đặng phát lương ấy.
Tống Giang lại khiến người đong hết lương mể trong hai nhà kể đặng năm mươi muôn hộc , chở hết về sơn trại.
Còn vàng bạc, lụa là, trâu, heo, dê, ngựa thì cũng chở luôn về sơn trại hết.
Lúc ấy Tống Giang dọn tiệc thết đải bọn Tôn Lập và đầu lảnh, rồi mới thâu binh trở về Lương Sơn Bạc .

Nói về Lý Ứng sai người thám thính rõ đặng Chúc gia trang đã bị Tống Giang đánh phá hết rồi , thì trong lòng nữa mừng nữa sợ , đương ngồi bàn tính việc ấy , kế gia đinh báo rằng :
- Có quan Tri phủ sở tại dẫn năm mươi tên quân đến đây tra hỏi về việc Chúc gia trang.
Lý Ứng lật đật khiến Đổ Hưng mở cửa, thả cầu treo xuống đặng có nghinh tiếp quan Tri phủ, còn mình thì lấy lụa bó tay lại, rồi mới ra nghinh tiếp Tri phủ vào nơi nhà khách.
Tri phủ đến nơi thì ngồi giữa, một người Khổng mục, một người Áp ti, bốn người Ngu hầu, bốn người Tiết cấp đứng hầu hai bên.
Lý Ứng quì lạy ra mắt Tri phủ vừa xong thì Tri phủ hỏi rằng :
- Sự tích Chúc gia trang bị giết thể nào ?
Lý Ứng thưa rằng :
- Lúc ấy tôi mắc bị một mũi tên nơi cánh tay đây, không dám ra cự với bọn

Lương Sơn Bạc, cứ việc đóng cửa lại lo giử nhà, cho nên không rõ sự tích thể nào .
Tri phủ nói :
- Ngươi chớ già hàm , kẻ ở nơi Chúc gia trang đến cáo với ta, nói ngươi thông đồng với bọn Lương Sơn Bạc, dắt bọn ấy đến phá Chúc gia trang cho nên ngày nọ bọn Lương Sơn Bạc có đem lễ vật đến tại nhà này , sao ngươi còn chối ?
Lý Ứng thưa rằng :
- Tôi là người biết phép , lẻ đâu lại làm chuyện ấy, xin Đại nhơn xét lại cho tôi nhờ .
Tri phủ nói :
- Ta cũng không dám tin lời ngươi , vậy thì ngươi phải đến tại nha môn của ta đặng có đối chứng với người ấy .
Bèn khiến những người tuỳ tùng bắt Lý Ứng trói lại .
Khi trói Lý Ứng rồi, Tri phủ lại hỏi rằng :
- Thằng nào là Đổ Hưng đương làm Chủ quản nhà nầy .
Đổ Hưng bước ra thưa rằng :
- Có tôi là Đổ Hưng.
Tri phủ nói :
- Trên đơn có nói tên ngươi nữa, vậy ngươi phải tới nha môn mà đối chứng.
Bèn khiến bắt luôn Đổ Hưng trói lại.
Lúc ấy Tri phủ lên ngựa trở về nha môn , quân sĩ dẫn Lý Ứng và Đổ Hùng. Đứa xô đứa kéo, chạy tợ tên bay .
Chạy đặng ba mươi dặm , tới một cụm rừng, thì có Tống Giang ; Lâm Xung , Huê Vinh, Dương Hùng và Thạch Tú giục ngựa xông ra đón đường .
Lúc ấy Lâm Xung nạt lớn rằng :
- Chúng ta là bọn hảo hớn nơi Lương Sơn Bạc, ở đây chờ chúng bây đã lâu .
Tri phủ và bọn quân sĩ thấy bọn Lương Sơn Bạc rất đông liệu bề cự địch không lại , phải bỏ Lý Ứng và Đổ Hưng mà chạy .
Tống Giang khiến mấy vị hảo hớn rượt theo .
Mấy vị hảo hán vâng lời rượt theo một hồi , rồi mới trở lại thưa rằng :
- Chúng tôi rượt theo bọn nó không kịp , nó đã chạy mất đường nào không biết.
Tống Giang mở trói cho Lý Ứng và Đổ Hưng , khiến lâu la dắt hai con ngựa lại đó , nói với Lý Ứng rằng :
- Xin mời quan nhơn lên Lương Sơn Bạc trốn đở ít ngày rồi sau sẽ tính.
Lý Ứng nói :
- Vã tôi là người biết phép không lẻ lên chổ ấy làm chi ?
Tống Giang nói :
- Bây giờ tôi đã rượt theo Tri phủ như vậy, nếu quan nhơn trở về ắt là mang

họa .
Lý Ứng nói:
- Việc ấy tại nơi các ngươi, có can chi đến tôi mà mang hoạ .
Tống Giang cười rằng :
- Đã biết tại nơi chúng tôi , nhưng đến giữa nha môn, chắc là quan nhơn đối nại không nổi, hễ chúng tôi trở về sơn trại, quan nhơn ắt bị hoạ to .
Bây giờ quan nhơn không chịu nhập lỏa với chúng tôi , thì cũng lên đó ở đỡ ít ngày, đặng có dọ thăm tin tức thể nào , rồi sẽ trở về.
Nói rồi liền khiến bọn hảo hớn áp lại đở Lý Ứng và Đổ Hùng tên ngựa thẳng lên Lương Sơn Bạc .
Đến nơi Triệu Cái xuống núi nghinh tiếp bọn Tống Giang.
Tống Giang lên đến Tụ nghĩa đường, mời Lý Ứng và Đổ Hưng ngồi .
Lý Ứng nói với Tống Giang rằng :
- Bây giờ hai đứa tôi đã đến đây rồi thì ở tại đây với liệt vị cũng đặng, ngặt vì gia quyến của tôi không biết kiết hung thể nào, xin để cho tôi xuống núi rước gia quyến tôi lên đã.
Ngô Dụng cười rằng :
- Tôi đã sai người rước bửu quyến rồi, còn nhà cửa của của quan nhơn đã cháy rụi hết, bây giờ quan nhơn có về thì không nhà mà ở.
Lý Ứng hãy còn bán tín bán nghi thì có lâu la vào báo rằng :
- Có một tốp người ngựa kéo đến .
Ngô Dụng nói với Lý Ứng rằng :
- Ấy là gia quyến của quan nhơn đó.
Lý Ứng bước ra xem , thay quả nhiên là gia quyến của mình , thì lật đật hỏi vợ rằng :
- Lên đây làm chi vậy ?
Vợ nói :
- Từ khi tướng công bị Tri phũ bắt rồi , lại có hai người Tuần kiểm và bốn người Đô đầu dắt ba trăm binh mã đến nhà tịch biên gia tài, bắt hết gia quyến chở lên xe , đốt rụi nhà cửa hết cả.
Lý Ứng nghe vậy giậm chơn kêu trời.
Tống Giang , Ngô Dụng quì mọp xuống trước mặt Lý Ứng mà rằng :
- Anh em tôi nghe danh quan nhơn đã lâu, lòng rất kính mến nên mới lập kế ấy , làm cho quan nhơn lên đây đây , cúi xin quan nhơn dung thứ .
Lý Ứng thấy việc đã lở rồi , lại nghe mấy lời êm thuận thì đở Tống Giang và Ngô Dụng đứng dậy nói rằng :
- Bây giờ việc đã lở rồi , tôi cũng an lòng ở đây .
Tống Giang nói :
- Vậy thì xin mời gia quyến vào trại an nghĩ.
Bèn sai làm dắt gia quyến của Lý Ứng vào hậu trại mà nghĩ.

Hồi 50
Tháp Sĩ Hổ giết Bạch Tú Anh
Mỹ Nhiệm Công mất Tiểu nha nội

Lúc ấy Tống Giang lại nói với Lý Ứng rằng :
- Để tôi cho kêu Tri phủ và mấy người Tuần kiểm ra đây cho quan nhơn xem.
Bèn kêu Tiêu Nhượng, Bái Tôn , Dương Lâm , Bùi Tuyên, Kim Đại Kiên, Hầu Kiện , Lý Tuấn , Trương Thuận , Mã Lân và Bạch Thắng ra cho Lý Ứng nhìn .

Nguyên sau khi bắt Lý Ứng đó thì Tiêu Nhượng giả làm Tri Phủ. Bái Tôn và Dương Lâm giả làm Tuần kiểm, Bùi Tuyên giả làm Khổng mục, Kim Đại Kiên và Hầu Kiện giả làm Ngu hầu . Lý Tuấn Trương Thuận, Mã Lân, Bạch Thắng giả làm bốn Đô đầu .
Lý Ứng thấy vậy mới hay rằng mình trúng kế.
Tống Giang khiến lâu la dọn một tiệc lớn khánh hạ; ăn uống cho đến chiều tối mới mản tiệc.
Ngày thứ lại nhóm các vị đầu lãnh đãi tiệc nữa .
Trong khi ăn uống , Tống Giang kêu Vương Hoài Hổ lại nói rằng :
- Khi trước qua có hứa với hiền đệ nơi Thanh Phong sơn về việc kiếm cho hien đệ một người vợ , bấy lâu qua cũng nhớ lời , ngặt vì còn chưa kiếm đặng , ngày nay cha qua có nuôi một người con nuôi , nên qua tính gã cho hiền đệ đặng trả lời hứa cho rồi .
Bèn thẳng vào hậu trại , mời Tống thái công và Hộ Tam Nương ra tại giữa tiệc , mời ngồi xong rồi Tống Giang nói với Hộ Tam Nương rằng :
- Tôi có một người em đây tên là Vương Anh, tuy võ nghệ còn thua sút hiền muội , nhưng ngày trước tôi đã hứa lỡ với va rồi , bây giờ phải tính gả hiền mụi cho va , đặng vầy duyên cầm sắt, ở giúp sơn trại với anh em tôi, chớ bây giờ gia quyến của hiền mụi và Chúc Triều Phụng không còn một người , hiền mụi không lẻ về nhà đặng.
Hộ Tam Nương suy nghĩ giây lâu rồi cũng vâng theo lời ấy và thưa rằng :
- Đại ca có lòng đoái tưởng thân hèn mà dạy như vậy , lẽ nào tôi tôi dám cải sao ?
Tống Giang cả mừng .
Ai nấy thấy vậy cũng thảy đều khen ngợi lòng tốt của Tống Giang .
Ngày ấy Tống Giang lại khiến bày một tiệc nữa đặng khánh hạ .

Lúc đương yến ẩm , lại thấy quân của Châu Quí lên núi báo :
- Có một tốp thương khách đi ngang qua đường cái trước cụm rừng , lâu la áp ra đón đường thì trong bọn thương khách ấy có một người xưng tên là Lôi Hoành làm Đô đầu nơi Huy thành huyện, Châu đầu lảnh lật đật rước vào trong tiệm thết đãi , người lại sai tôi lên trước thông báo cho liệt vị đầu lãnh hay và xin liệt vị xuống núi nghinh tiếp .
Triệu Cái và Tống Giang nghe báo rất mừng, lật đật đi với Ngô Dụng xuống núi nghinh tiếp.
Lúc ấy Châu Quí đưa Lôi Hoành qua đến Kim sa na rồi .
Tống Giang thấy Lôi Hoành thì lật đật thi lễ mà rằng :
- Cách biệt tôn nhan đã lâu , lòng hằng tư tưởng. Ngày nay sao lại đi ngang chỗ nầy mà thấy mặt nhau, thiệt cũng là may cho tôi lắm .
Lôi Hoành vội vả đáp lễ rằng :
- Nay Tri huyện sai tôi qua phủ Đông xương việc quan xong rồi, về ngang đây , bọn lâu la áp ra đón đường, đòi tiền mãi lộ, tôi tỏ bày tên họ , Châu huynh mới biết mà cầm tôi ở lại.
Tống Giang nói :
- Thời mấy nhơn huynh đến đây , vây xin mời lên đại trại , đặng cho các vị đầu lảnh biết mặt .
Bèn dắt Lôi Hoành lên đại trại dọn tiệc thết đải .
Trong khi ăn tiệc, Triệu Cái hỏi thăm tin tức của Châu Đồng thì Lôi Hoành đáp rằng :
- Châu Đồng bây giờ đương làm Tiết cấp tại huyện ; Tri huyện mới nhậm có lòng thương va lắm.
Tống Giang năn nỉ với Lôi Hoành khiến nhập loã.
Lôi Hoành từ rằng :
- Mẹ tôi già yếu, tôi theo mấy anh em không đặng, chờ đến mẹ tôi trăm tuổi rồi, tôi sẽ lên đây sum hiệp với anh em .
Mãn tiệc rồi Lôi Hoành từ giả xuống núi, Tống Giang cầm cọng hết sức cũng không chịu ở lại.
Triệu Cái và Tống Giang khiến đem vàng bạc lụa là cho Lôi Hoành, các vị đầu lảnh mỗi người cũng có cho một ít .
Lôi Hoành đặng một gói vàng bạc rất lớn, rồi xin từ giả xuống núi.
Các đầu lảnh đưa ra đại lộ rồi mới trở lại.
Còn Lôi Hoành thì thẳng về Huy thành huyện.
Triệu Cái và Tống giang trở về đại trại , rồi cũng tới nhà Tụ nghĩa xin Ngô Dụng nghị việc chức phận mỗi người .

Ngày thứ , Tống Giang nhóm các đầu lãnh tại nhà Tụ nghĩa mà ra hiệu lịnh rằng :

- Tôn Tân và Cố đại lẩu nguyên có làm nghề bán rượu, bây giờ cũng phải giử theo nghề cũ, ra thế cho Đồng Oai và Đồng Măng, đặng hai người ấy về đây mà dùng việc khác .
Vợ chồng Tôn Tân vâng lịnh xuống núi .
Tống Giang lại sai Thời Thiên xuống quán của Thạch Dõng giúp việc trong quán, Nhạc Hoà xuống quán của Châu Quí giúp việc trong quán, Trịnh Thiên Thọ xuống quán của Lý Đạt giúp việc trông quán ; lại dặn phải tìm rượu thịt và đồ ăn cho đủ, đặng có chiêu tiếp hảo hớn bốn phương .
Ba người ấy vâng lịnh xuống núi.
Tống Giang lại khiến Vương Hoài Hổ và Nhứt Trượng Thanh coi việc ngựa voi nơi hậu trại.
Đồng Oai và Đồng Mảnh giử gìn tiểu trại nơi Kim sa na ; Trâu Huyên và Trâu Nhuận giữ gìn tiểu trại nơi Áp chỉ na, Huỳnh Tín và Yên Thuận đem binh xuống giử tiểu trại nơi đại lộ trước núi .
Giải Trân và Giải Bửu ra giữ ải thứ nhứt nơi trước núi ; Đổ Thiên và Tống Vạn giữ ải thứ nhì ; Lưu Đường và Mục Hoằng giử ải thứ ba ; ba em họ Nguyễn giử thủy trại nơi phía Nam ; Mạnh Khương cũng cứ việc coi đóng chiến thuyền y như ngày trước ; Lý Ứng và Đổ Hưng và Tương Kính coi việc tiền lương nơi sơn trại . Đào Tôn Vượng và Tiết Vịnh coi việc xây thành cất nhà nơi Lương Sơn Cạc. Hầu Kiện coi việc đóng giáp, may cờ . Châu Phú, Tống Thanh coi việc diên yến . Mục Xuân, Lý Vân coi việc cất trại ; Kim Đại Kiên và Tiêu Nhượng coi việc thơ tín công văn . Bùi Tuyên coi việc quân chánh, thưởng kẻ có công phạt kẻ có tội . Còn như Lữ Phương, Quách Thạnh, Tôn Lập, Ău Bàng , Mã Lân, Đặng Chi, Dương Lâm và Bạch Thắng , đem binh ra giử tám hướng . Triệu Cái, Tống Giang và Ngô Dụng thì ở nơi đại trại trên chót núi . Huê Vinh , Tần Minh ở đại trại nơi phía tả; Lâm Xung, Bái Tôn ở đại trại nơi phía hữu, Lý Tuấn, Lý Quì ở đại trại nơi phía sau . Trương Hoành, Trương Thuận ở dưới chơn núi phía sau . Dương Hùng, Thạch Tú ở giử nhà Tụ nghĩa.
Sai cắt xong rồi ai nấy cứ theo chức phận mà làm, thể thống rất nên tề chĩnh.

Nói về Lôi Hoành xuống khỏi Lương Sơn Bạc rồi thì vai quảy gói, tay cầm đao đi riết về Huy thành huyện.
Đến nhà ra mắt mẹ, rồi mới thay đổi y phục , lấy tờ hồi văn thẳng đến huyện nha trình cáo Tri huyện.
Tri huyện xem rồi khiến Lôi Hoành về nhà an nghĩ.
Từ ấy cũng cứ việc cũ mà làm .
Ngày mai Lôi Hoành đến huyện , công vụ xong rồi ; ra khỏi nha môn thì nghe sau lưng có người kêu lớn rằng:
- Đô đầu đã về bao giờ vậy ?

Lôi Hoành day lại xem thì thấy người ấy là Lý Tiểu Nhị cũng đương làm lính ở huyện.
Lôi Hoành bèn đáp rằng :
- Ta mới về hôm qua nầy.
Lý Tiểu Nhị nói :
- Đô đầu mắc đi mấy bửa rày, không hay một việc lạ nầy , mới đây có bọn nữ nhạc nơi Đông Kinh , có một con tên là Bạch Tú Anh nhan sắc đã đẹp , nghề đờn giọng hát cũng hay
Hôm trước bầu gánh của nó có ra mắt Đô đầu, song Đô đầu không có ở nhà, bây giờ đây mỗi ngày đều có đờn địch ca xang, thiên hạ tới coi đông nứt, Đô đầu cũng nên đến đó một phen, trước là nghe hát, sau nữa xem nhan sắc con Bạch Tú Anh chơi .
Lôi Hoành nghe nói thì nghĩ rằng :
- Bây giờ rảnh việc, cũng nên tới đó mộ phen đặng xem cho biết .
Bèn thẳng đến chổ ấy xem, thấy có dựng một cây cờ lớn, thiên hạ chen nhau mà vào.
Lôi Hoành vào đến nơi, thấy có một ông già, ước chừng năm mươi tuổi , đầu bịt khăn đen, mình mặc áo rộng, ra đứng vòng tay giữa rạp nói rằng :
- Tên tôi là Bạch Ngọc Kiều , quê ở Bắc Kinh, nay đã già yếu , nhờ có con gái tôi là Bạch Tú Anh, ca xướng đờn địch cho liệt vị viên quan nghe chơi, đặng kiếm tiền độ nhựt, nay tôi kính dâng cho liệt vị viên quan tám chữ :
Thọ Tỹ Nam Sơn , Phúc Như Đông Hải.
Nói vừa dứt lời, kế Bạch Tú Anh bước ra , xá khắp bốn phía, rồi ngâm bốn câu thơ rằng :
Tân điểu thu thu cựu điểu qui
Lão dương dinh sấu liễu dương phì
Nhơn sanh y thực chơn nan sự
Bất cập , oan ương xứ xứ phi
Lôi Hoành nghe ngâm thì khen ngợi hết sức.
Bạch Tú Anh ngâm rồi, vòng tay đứng lại một bên Bạch Ngọc Kiều xướng lớn lên rằng:

Tuy vô mải mả bác kim nghê
Yếu động thông minh giám sự nhơn

Bạch Tú Anh bưng một cái mâm, bắt tay ấn , chỉ trên mâm ấy mà niệm rằng:
- Tài môn thượng khởi, địa lợi thượng trụ, kiết địa thượng quá , vượng địa thượng hành, thủ đào diện tiền , hưu giao không quá .
Bạch Ngọc Kiều nói :
- Con đã niệm rồi thì bưng mâm ly đi một vòng, coi thử liệt vị khán quan

cho đặng nhiều ít thể nào ?
Bạch Tú Anh vâng lời, bưng mâm ấy đưa trước mặt Lôi Hoành.
Rủi thay ! Lôi Hoành thò tay vào túi, mằn kiếm rất lâu cũng không có một đồng, bèn nói với Bạch Tú Anh rằng :
- Hôm nay ta quên đem tiền theo, vậy để ngày mai ta cho nhiều gấp hai .
Bạch Tú Anh nói :
- Quan nhơn ngồi trên hết thì phải làm gương cho liệt vị khán quan kia chớ, nếu như vậy tôi xin ai đặng . Té ra tôi hát không hay sao ?
Lôi Hoành nghe nói đỏ mặt nói rằng :
- Ta lỡ quên đem tiền theo, chẳng phải là tiếc tiền đâu, nàng chớ nói nhiều lời.
Bạch Tú Anh nói :
- Đã đến đây lại quên đem tiền, điều ấy mới lạ cho chớ.
Lôi Hoành nói :
- Dầu ta thưởng nàng, bất quá năm bảy lượng bạc, cũng không lấy chi làm nhiều, ngặt vì ta quên đem theo, cho nên mới hẹn ngày khác .
Bạch Tú Anh cười rằng :
- Bây giờ đây, một đồng một chữ cũng không, ai dám trông đến năm bảy lượng bạc. Ấy chẳng khác gì đói lòng nhìn bánh vẽ, khát nước ngó cây mai .
Bạch ngọc Kiều nói :
- Thôi con, tại con không có con mắt , chẳng biết người trong thành hay là người ngoài làng, gặp đâu vơ đó , cho nên mới làm như vậy, từ rày phải chọn người biết điều hỏi trước, chẳng nên hỏi như vậy nữa uổng tiếng thôi.
Lôi Hoành nói :
- Vậy chớ ta là người không biết điều hay sao ?
Bạch ngọc Kiều nói :
- Thường người biết điều thì hay biết xét .
Lôi Hoành nói :
- Ta đây lại không biết xét hay sao ?
Bạch Ngọc Kiều nói :
- Ối thôi, chờ cho cậu xét thì chó đã mọc sừng rồi ?
Lôi Hoành nỗi giận mắng rằng :
- Thằng mọi nầy sao dám làm nhục ta như vậy kìa ?
Bạch Ngọc Kiều mắng lại rằng:
- Ngươi mắng ta là thằng mọi, còn ngươi chẳng phải là quân chăn trâu cho nhà ruộng hay sao ?
Trong đám ấy có một người đứng dậy nói lớn rằng :
- Lão bầu gánh kia, không đặng hỗn hào, người nầy là Lôi đô đầu ở tại huyện nầy, chẳng phải người nào lạ mặt đâu phòng nói ngang như vậy.
Bạch Ngọc Kiều nói :

- Lôi đô đầu hay Lư câu đầu (khúc gân con lừa) thì cũng trối kệ, tôi chẳng sợ ai hết.
Lôi Hoành dằn lòng không đặng, nhảy tới một nhảy, thộp ngực Bạch Ngọc Kiều vả miệng đến nỗi rụng răng sưng môi, máu chảy ròng ròng .
Ai nấy thấy vậy xúm lại can gián , kéo Lôi Hoành ra khỏi rạp hát.
Rồi đó ai về nhà nấy .
Nguyên Bạch Tú Anh là người đồng hương của Tri huyện , khi trước Tri huyện ở tại Đông Kinh, có tới lui với nhau, bây giờ Tri huyện đến nhậm nơi Huy thành huyện, cho nên cha con Bạch Tú Anh đến đó dựa thế lập cuộc ấy.
Lúc ấy Bạch Tú Anh thấy cha mình bị đánh nặng như vậy lật đật mướn kiệu thẳng lới huyện nha cáo báo với Tri huyện , lại có kiếm điều vu cho Lôi Hoành muốn chọc ghẹo mình .
Tri huyện nghe nói nỗi giận mắng Lôi Hoành rằng :
- Thằng khốn ấy thiệt rất cả gan, vậy thì nàng hãy mau mau trở về làm đơn, kiếm đũ chứng cớ, đặng ta sai người đến đó khán nghiệm thương tích, rồi ta sẽ trừ nó cho.
Bạch Tú Anh nói :
- Tôi là người ở xứ xa, nội đây duy chỉ có một mình ngài biết tôi thôi, chắc là không ai chịu ra làm chứng, xin ngài liệu lý giúp tôi nếu tôi làm không lại nó, thì quyết liều thác nơi xứ nầy, chẳng thèm trở về Đông Kinh nữa, như ngài thương tôi xin ngài ráng giúp chuyện ấy.
Tri huyện thấy nói như vậy thì cũng động lòng, bèn sai người đi bắt Lôi Hoành, đóng gông lại giam vào ngục.
Bạch Tú Anh lại muốn làm cho đã nư, đến nói với Tri huyện xin đóng gông Lôi Hoành tại trước cửa rạp đặng cho thiên hạ kinh tâm .
Tri huyện làm thinh .
Bạch Tú Anh còn e Tri huyện không nghe lời mình, thẳng tới ngục thất nói với ngục tốt , khiến dẫn Lôi Hoành tới trước rạp hành hạ cho thiên hạ thấy.
Bọn ngục tốt vốn là một phe với Lôi Hoành, lẻ nào chịu nghe lời ấy .
Bạch Tú Anh lại mời ngục tốt đến rạp hát, thết đải rượu thịt rồi nói với ngục tốt rằng :
- Mấy lời tôi nói khi nãy đó , tôi đà có bàn với quan Huyện rồi . Quan Huyện khiến tôi nói với mấy cậu, hễ mấy cậu nghe thco lời lôi thì thôi , bằng không nghe theo, thì tôi sẽ cùng quan Huyện xin làm hại mấy cậu.
Bọn ngục tốt nghe vậy cả kinh nói rằng :
- Xin cô chớ giận mà hại anh em tôi tội nghiệp, để anh em tôi làm y lời ấy cho .
Bạch Tú Anh nói :
- Nếu nghe thco tôi thì đã khỏi bị hại, lại đặng thưởng, các cậu phải xót mà làm.

Các ngục tốt túng phải đến thuật lời ấy với Lôi Hoành , rồi lại năn nỉ rằng :
- Xin huynh trưởng để tôi dẫn đến đó làm bậy cầm chừng cho qua tang lễ, kẻo chúng tôi bị hại. Lôi Hoành làm thinh, để cho bọn ngục tốt làm gì thì làm.
Ngục tốt dắt Lôi Hoành trói nơi trước cửa rạp, mẹ Lôi Hoành đem cơm cho Lôi Hoành ăn, thấy Lôi Hoành bị trói như vậy thì khóc và mắng bọn ngục tốt ấy rằng :
- Chúng bây cũng làm một chỗ với con ta, nay con ta bị việc như vậy, lẽ thì phải thương xót chiếu cố con ta mới phải, sao bây lại ham của hối lộ mà làm như vậy, chúng bây dám chắc vô sự hoài hoài sao ?
Bọn ngục tốt nói :
- Bác ôi ! Chúng tôi cũng muốn dung tình, ngặt vì có người nguyên cáo theo giử buộc phải làm y hiệu lịnh của quan Huyện.
Bèn nói nhỏ với bà ấy rằng :
- Con hát ấy thân cận với Trì huyện lắm. Nếu chúng tôi vị tình anh em , nó đến nói với quan Huyện một tiếng thì tất chúng tôi chẳng khỏi mang tai .
Bà ấy nghe nói như vậy , tay thì mở trói cho Lôi Hoành , miệng thì mắng Bạch Tú Anh rằng :
- Con đỉ ấy trải thân để lấy thế thần , hiếp đáp con ta thái quá , để ta mở trói , coi thử nó dám làm chi ta chăng ?
Bạch Tú Anh đương ngồi nơi trà phường , nghe mấy lời ấy thì bước ra hỏi lớn rằng :
- Mụ già nầy nói gì láp dáp đó vậy ?
Bà già ấy thấy Bạch Tú Anh thì điểm mặt mà mắng lớn rằng :
- Mi là con đỉ, làm vợ muôn người, danh giá chi mi mà dám gọi ta là mụ già kia mụ già nọ.
Bạch Tú Anh nghe nói trợn mắt mắng lớn rằng :
- Đồ khốn kiếp, quân ăn mày, sao dám cả gan mắng ta như vậy kìa ?
Bà già ấy nói :
- Ta mắng mi như vậy, mi dám làm chi ta chăng ? Này ta nói cho mi biết thân , mi chẳng khác chi liễu ngõ hoa tường, để đãi đằng ong bướm, chẳng phải là quí chi đâu mà mi phòng cậy thế, mi chẳng hề làm vợ quan Huyện đặng đâu ?
Bạch Tú Anh nghe nói nỗi giận xốc tới vả bà già ấy một vả.
Bà già ấy nhịn thua dang ra .
Bạch Tú Anh còn theo đánh nữa.
Lôi Hoành đã sẵn lòng giận lại thấy mẹ mình bị đánh, thì càng nỗi giận thêm nữa, bèn nhãy tới vả gông vào đầu Bạch Tú Anh .
Bạch Tú Anh bể đầu chết tốt .
Các ngục tốt thấy vậy chạy đến xem, thấy Bạch Tú Anh lòi tròng đổ óc, chết

tươi tại đó , thì lật đật dẫn Lôi Hoành cáo với Tri huyện.
Tri huyện sai người tới tại chỗ ấy khán nghiệm thi hài của Bạch Tú Anh, rồi lại lấy lời cung chiêu của Lôi Hoành .
Lôi Hoành cứ thiệt khai ngay, không sót một điều lại xin để cho mẹ ở ngoài thong thả mà hầu hạ .
Tri huyện cũng nhậm lời xin, khiến quân đem giam Lôi Hoành vào ngục.
Người coi ngục ấy tên là Châu Đồng hiệu là Mỹ Nhiệm Công thấy Lôi Hoành sa vào án nặng như vậy, thì rất thương xót , không biết toan liệu thể nào.
Bèn dọn một tiệc rượu thết đải bọn ngục tốt khiến đừng có hành hạ Lôi Hoành và quét tước một chỗ sạch sẽ mà giam Lôi Hoành vào đó.
Kế mẹ của Lôi Hoành đem cơm cho Lôi Hoành thấy có Châu Đồng thì khóc và nói với Châu Đồng rằng :
- Tuổi mụ đã hơn sáu mươi , duy có một chút con trai đây, nay nó mang lấy án mạng như vầy, xin cậu nghĩ tình bằng hữu va đoái tưởng thân già chiếu cố con tôi với.
Châu Đồng nói :
- Từ nầy về sau bác đừng đem cơm làm chi, để tôi lo việc cơm nước đó cho, tụi sẽ thừa dịp phương tiện cứu va nữa.
Bà già ấy nói:
- Nếu cậu cứu đặng con tôi thì ơn ấy ví bằng trùng sanh phụ mẫu. Cậu ôi ! Nếu con tôi có bề nào thì tánh mạng tôi ắt cũng không còn.
Châu Đồng nói :
- Việc ấy tôi phải ghi lòng, xin bác chớ rầu làm chi lắm .
Bà già ấy từ giả về nhà.
Châu Đồng đến nha lạy lục Tri huyện xin chế giùm cho Lôi Hoành.
Tri huyện tuy có lòng thương Châu Đồng nhưng còn giận Lôi Hoành đánh thác người thương của mình, thì muốn làm án nặng, lại thêm có Bạch Ngọc Kiều nài xin thường mạng hoài hoài .
Tri huyện còn do dự chưa quyết.
Tri huyện giam Lôi Hoành trong ngục đã sáu mươi ngày, mà làm án chưa xong, tính phải giải lên cho Tri phủ Tế Nam kết án , bèn sai Châu Đồng giải Lôi Hoành đến phủ Tế Nam

Scan: Motsach, Đánh máy: TrungLeTran

Hồi 51
Lý Quỳ đánh chết Âu Thiên Tích
Sài Tiến bị hãm Cao Đường Châu .

Khi đó Chu Đồng nói với mọi người rằng :
- Nếu các ngài có lòng cho tôi cùng lên sơn trại thì xin giết tên Hắc Toàn Phong đi mới được ...
Lý Quỳ nghe nói cáu lên mà rằng :
- À ? Anh định giết tôi hay sao ? Việc này là Tướng lệnh của Tiều Cái , Tống Giang chứ việc gì đến tôi mà ...
Chu Đồng cũng hằm hằm giận dữ toan xông đến đánh nhau ngay , hai người kia lại phải xúm vào mà khuyên ngăn mãi .
Chu Đồng bảo với ba người kia rằng :
- Nếu có Hắc Toàn Phong ở đó dẫu chết tôi cũng không lên sơn trại ..
Sài Tiến nói :
-Cái đó thì dể lắm , để Lý đại ca ở đây với tôi còn ba các ông cứ về sơn trại cho Tiều Cái , Tống Giang bằng lòng là được rồi .
Chu Đồng nói :
-Hiện nay đã xẩy ra sự thể như vậy , chắc là Quan Phủ tư giấy về huyện Vận Thành mà tróc nã cả nhà tôi thì làm sao cho đặng ?
Ngô Dụng nói :
- Xin ngài cứ an tâm , có lẽ bây giờ Tống Công Minh đã cho đón quý quyến lên sơn trại rồi đó .
Chu Đồng nghe nói đến đó mới thư tâm một chút . Sài Tiến bèn sai đặt tiệc thiết đãi Chu Đồng , Ngô Dụng cùng Lôi Hoành rồi chiều hôm đó ba người cùng từ tạ mà đi lên sơn trại . Sài Tiến sai đóng ba cỗ ngựa để đưa ba người ra đến cửa quan . khi sắp sửa ra đi Ngô Dụng gọi Lý Quỳ dặn mà bảo rằng :
-Ngươi ở nhà Đại quan nhân đay tất phải giữ gìn cẩn thận không nên ngông ngáo làm càn , rồi trong một vài tháng nữa đợi khi Chu Đồng bớt giận , bấy giờ sẽ đón ngươi về sơn trại vàmời Đại quan nhân đây sẽ lên nhập đảng một thể .
Lý Quỳ nghe nói vâng lời bái biệt quân sư , đoạn rồi Ngô Dụng , Lôi Hoành cùng Chu Đồng bái biệt Sài Tiến mà cùng nhau đi lên Sơn Bạc . Khi ra khỏi địa phận Thương Châu ba người giao ngựa cho trang khách đem về rồi cùng nhau xuống bộ mà đi . Được ít lâu về tới hàng rượu Chu Quý liền sai người lên báo cho sơn trại biết . Tiều Cái , Tống Giang nghe báo cả mừng dẫn các đầu lĩnh dóng trống mở cờ cùng nhau ra bến Kim Sa để đón . Ngô Dụng và

Lôi Hoành đưa Chu Đồng vào đến bến Kim Sa , cùng các vị đầu lĩnh thi lễ rồi cùng nhau lên ngựa đi vào Tụ Nghĩa Sảnh , mà chuyện trò một hồi hàn huyên .
Chu Đồng nói với các vị đầu lĩnh rằng :
- Tôi nay được các ngài có lòng hạ cố cho đón lên đây thực là cảm ơn vô hạn , song hiện còn gia quyến ở nhà nếu nhất lỡ Quan phủ tư giấy lôi thôi bắt bớ thì biết lấy ai mà cứu cho ra mới được ?
Tống Giang cười mà đáp rằng :
- Bà chị cùng cháu tôi đã đưa lên đây lâu rồi , huynh trưởng còn điều chi mà ngại ?
Chu Đồng hỏi :
- Hiện nay ở đâu , xin Đầu lĩnh cho tôi được biết ?
Tống Giang đáp :
- Hiện ở với thân phụ tôi đó , xin huynh trưởng qua thăm một chút cho yên tâm
Nói đoạn đưa Chu Đồng đến chổ Tông Thái Công ở rồi gọi vợ con Chu Đồng ra để cùng nhau trò chuyện . Vợ Chu Đồng nói với chồng rằng :
- Mấy bữa nay có mấy người đem giấy đến nói rằng : Tiết Cấp đã nhập đảng ở Lương Sơn , và giục tôi phải xếp dọn hành lý mà lên đay ngay lập tức . Nhân vậy tôi phải đến đây song đợi mãi không thấy Tiết Cấp về đây , nên không biết đầu đuô ra sao mà nói .
Bấy giờ Tống Giang mới đem lời trung thực mà xin lỗi với vợ chồng Chu Đồng, rồi mời Chu Đồng cùng Lôi Hoành xuống đóng trại ở dưới núi , và nhất diện sai mở tiệc để ăn mừng .
Bắc Nam buộc mối thâm tình
Rồi đây nước biếc non xanh còn dài
Cùng nhau ngang dọc ở đời
Trăm năm chỉ thẹn với lời bình sinh
Nói về Quan Phủ Thương Châu đêm hôm ấykhông thấy cậu ấm về thì trong lòng lấy làm nỏng nẩy lo sợ , liền cho người đi tiềm kiếm khắp cả mọi nơi . Đến sáng thấy người về báo là cậu ấm đã bị giết và hiện còn bỏ xác trong khu rừng đó . Quan Phủ nghe báo như sét đánh ngang tai , lập tức theo đến khu rừng đó để xét nghiệm . Khi tới nơi thấy con trai nằm chết ở đó thì vật mình than khóc hồi lâu , rồi sai người sửa áo quan để đem chôn . Đoạn rồi tư giấy sang huyện Vân Thành , tư đi các nơi để dò bắt Chu Đồng . Cách mấy hôm sau thấy công văn huyện Vân Thành tư sang nói rằng : Chu Đồng đã đem cả gia quyến mà trốn đi đâu mất .
Còn về phần Lý Quỳ ở bến Sài Tiến thấm thoát đã hơn một tháng trời ,chợt một hôm có một người ra dáng hối hả đem một phong thư đến cho Sài Tiến . Sài Tiến xem thư cả kinh mà rằng :

- Nếu vậy thì ta phải thân hành ra đi một phen mới được
Lý Quỳ hỏi :
-Đại quan nhân có viêc gì cần gấp như vậy ?
- Tôi có một ông chú là Sài Hoàng Thành hiện ở Cao Đường Châu nay bị tên Ân Thiên Tích là anh em vợ của tri phủ Cao Liêm đến chiếm cứ vườn hoa , làm cho chú tôi phải tức tối mà đâm ra sinh bệnh , nguy hiểm đến nơi nay tính mệnh cơ hồ khó sống , nên mới gọi tôi sang đó để dặn dò công việc về sau . Vả chăng chú tôi lại không có con cái gì , thế tất tôi phải sang ngay mới được .
- Đại quan nhân định đi , tôi xin theo ngài cùng đi một thể có được không ?
- Nếu đại ca cùng đi một thể cho vui , thì còn gì hơn nữa ?
Nói đoạn liền sai người sửa soạn hành lý , chọn mười lăm con ngựa tốt và chọn mấy người trang khách thạo việc , rồi sáng hôm sau cùng nhau lên ngựa ra đi .
Khi tới Cao Đường thẳng vào trong phủ Sài Hoàng Thành . Sài Tiến để Lý Quỳ cùng đám người nhà ở ngoài nhà ngoài rồi một mình vào nhà trong thăm chú . Sài Tiến vào đến trong phòng hỏi thăm bệnh bình , rồi ngồi vào ghế ở bên cạnh chú nằm mà nức nở khóc không thôi . Người vợ kế Sai Hoàng Thành chạy ra khuyên giải mà rằng :
- Đại quan nhân đi đường khó nhọc tới đây , hãy xin thư tâm an nghỉ chớ vợi lo nghĩ phiền nảo làm chi ?
Sài Tiến gạt nước mắt mà thăm hỏi đầu đuôi mọi lẽ , người vợ kế Sài Hoàng Thành đáp rằng :
- Ở đây cótri phủ mới đến tên là Cao Liêm anh em thúc bá với Cao Thái Uý ở Đông kinh kiêm giử binh quyền bản phủ , nương cậy thế anh uy quyền rất là lộng lẫy . Hắn nuôi một người anh em vợ là Ân Thiên Tích vẫn thường gọi là Ân Trực Các , tên này tuổi tuy còn nhỏ song ỷ thế Tri phủ mà làm càn làm dở , vô sở bất chi . Sau nhân có mấy đứa hùa đảng tâu nộp với hắn là nhà ta có vườn hoa rất đẹp , lại có Thuỷ đình ở trong . Hắn bèn dẫn đến hai ba mươi đứa gian đồ vào đây để xem rồi bắt nhà ta phải dời đi chổ khác cho hắn đến ở đây . Hoàng Thành thấy vậy có bảo với hắn , là nhà ta vốn dòng dõi kim chi ngọc diệp hiện có đơn thư thiết khoán của hoàng triều , không có phép nào đến đây mà ăn hiếp thế được ? Ngờ đâu thằng cha ấy nhất định không nghe , bắt nhà ta phải dọn đi ngay lập tức . Hoàng Thành nhân thế sinh ra cãi nhau với hắn , song hắn lại thị thế đánh luôn không nể chút nào , bởi vậy Hoàng Thành phẫn uất mà sinh ra bệnh , cơm cháo không ăn thuốc men vô ích . Đến bây giờ chỉ còn thiếu một phần chết nữa thôi , nếu không có Đại quan nhân sang đây thì công việc thật là rắc rối , không còn biết trông cậy vào đâu được .
Sài Tiến nghe nói thở dài mà rằng :

- Thôi thím cứ an tâm cố tìm thầy mà thuốc men cho chú , sau nó có những nhiểu điều chi cháu khắc cho người về Thương Châu đem đan thư thiết khoán đến đây rồi ta sẽ liệu , cho dẫu đến ngay trước mặt Thiên tử cũng kgông sợ gì cả
- Nếu vậy các công việc xin Quan nhân cáng đáng giúp cho , chứ như chú bây giờ còn làm gì được nữa ?
Sài Tiến vâng lời ngồi trông nom hầu hạ chú hồi lâu , rồi trở ra ngoài nói chuyện cho Lý Quỳ cùng mọi người được biết ...
Lý Quỳ nghe vậy nhảy lên mà rằng :
- Quân ấy thế thì vô lý quá , tôi có đôi đại phủ để tôi sửa cho nó một bửa đã rồi sẽ liệu ...
Sài Tiến gạt đi mà rằng :
- Lý đại ca không nên vội nóng , mình cần chi mà phải đối đầu với nó dẫu nó có ỷ thế làm càn song nhà tôi có sắc chỉ của vua , can chi phải nói với nó . Còn chổ kinh sư to bằng mấy nó , khắc là công việc phải phân minh lẽ nào ta sợ
- Ối chà ! Luật với pháp thì làm gì ... nếu nó dùng được pháp luật thì thiên hạ đã không đến nỗi rối loạn ? Tôi đây thì cứ đánh trước rồi mới nói , nếu nó còn thưa kiện ở đâu thì chém luôn một lũ quan ranh ấy đi một thể chứ cần gì ?
Sài Tiến nói rằng :
- Không trách Chu Đồng với đại ca không yên với nhau được , ở đây là chốn cấm thành , có phải đâu như sơn trại nhà bác mà làm liều được hay sao ?
- Cấm thành mà làm gì ? Ở Giang Châu , ở Vô Vi quận dễ thường tôi không giết người đấy hẳn ?
Sài Tiến lại cười mà rằng :
- Được , hãy để tôi xem sao đã .. nếu vô sự thì xin bác hãy cứ ngồi yên đây cho , thế là tốt rồi .
Đương khi nói chuyện , bỗng thấy mấy người tỳ thiếp hớt hải chạy ra mời Sài Tiến vào phòng Hoàng Thành . Chạy vào tới nơi , thấy Hoàng Thành dàn dụa đôi hàng nước mắt nói với cháu rằng :
- Cháu là một người chí khí hiên ngang , không thể để nhục đến tổ tiên ngày trước , nay ta bị Ân Thiên Tích hiếp bách quá chừng khó lòng sống được , vậy cháu cháu xin nghĩ đến tình xưa đem thư vào kêu với Thánh hoàng để báo thù cho ta , ta đây dẫu thác xuống suối vàng cũng được cảm ơn đôi chút .
Nói xong nấc lên một tiếng rồi nhắm mắt xuôi tay mà về nơi tiên giới Sài Tiến thấy vậy mà ôm chú khóc lóc kêu gào rất thảm thiết . Người thím sợ khi Sài Tiến quá thương nên bệnh , vội lấy lời uyển chuyển mà than rằng :
- Đại quan nhân chớ nên phiền muộn làm chi , phải yên tâm mà lo liệu việc

nhà mới được .
- Hiện nay giấy má còn để ở nhà tôi cả , tất phải sai người lập tức lấy về đây , mà làm sớ tâu về triều đình mới được , bây giờ hãy lo khâm liệm quan quách làm lễ thành phục rồi sau sẽ liệu việc nhà .
Nói đoạn liền theo quan chế mua sắmquan quách , bày đặt linh sàng rồi cùng nhau làm lễ thành phục . Lý Quỳ nghe tiếng ở trong nhà than khóc thì giay tay mắm miệng buồn bực vô cùng , song dò hỏi người nhà không ai nói chuyện cho biết cả . Bấy giờ trong nhà mời các vị sư đến làm lễ rất là huyên náo . Đến ngày thứ ba Ân Thiên Tích ngà ngà hơi rượu , cưỡi ngựa dẫn hai ba mươi tay nhân đăng , tay cầm cung tên , miệng thổi sáo địch lửng thửng rong chơi quanh phố hồi lâu , rồi mượn chén giả say mà nghênh ngang vào phủ Hoàng Thành . Khi tới nơi liền kìm ngựa đứng ngoài cửa thét gọi người nhà Hoàng
Thành ra hỏi . Sài Tiến nghe nói vội vàng mặc đồ nguyên tang chạy trở ra để chào , Ân Thiên Tích ngồi trên mình ngựa hỏi :
- Ngươi là người nào trong nhà này ?
- Tôi là Sài Tiến là cháu Hoàng Thành ở đây .
- Hôm nọ ta bảo phải dọn tất cả đi , làm sao lại còn lẩn quẩn ở đó ?
- Vì chú tôi bị đau nặng nên chưa thể dọn đi được . Hôm nay chẳng may chú tôi đã tạ thế rồi , vậy xin để đến hết thất tuần chúng tôi sẽ dọn đi ngay .
- Cái quái này , ta chỉ hạn cho ba ngày phải dọn đi ngay , bằng không ta gông cổ lại đánh đủ một trăm trượng cho biết phép .
Sài Tiến nói :
- Trực Các không nên thế , nhà tôi đây cũng dòng kim chi ngọc diệp , hiện có đan thư thiết khoán của thiên triều ai không là phải kính .
- Ngươi đem đây ta xem .
- Hiện tôi còn để ở Thương Châu đã cho người về lấy rồi .
Ân Thiên Tích nghe nói cả giận mà rằng :
- Quân này nói càn , không có thiết khoán thì ta sợ gì ? Chúng bay đâu đánh thằng này cho ta .
Khi đó Hắc Toàn Phong Lý Quỳ nấp trong khe cửa nghe thấy Ân Thiên Tích thét đánh Sài Tiến liền mở tung cửa thét lên một tiếng , rồi nhẩy ra trước chận Thiên Tích xuống để mà đánh . Bọn hai mươi người kia toan sấn vào để đánh tháo , bị Lý Quỳ giơ tay gạt cho mấy anh ngã cả ra , rồi ù té chạy mất cả . Lý Quỳ quay lại vớ Ân Thiên Tích thượng cẳng chân hạ cẳng tay đánh luôn một chập Sài Tiến hết lời cản ngăn không được Lý Quỳ đánh luôn một lúc thì Ân Thiên Tích đã trợn mắt ngay người mà chết ngay đó . Sài Tiến lấy làm lo sợ kéo Lý Quỳ vào nhà trong mà bảo rằng :
- Chết nổi ! Bác làm thế thì nguy hiểm quá không ở đây được đâu , phải lập tức trốn về Lương Sơn còn đây mặc tôi mới được .

Lý Quỳ nói :
- Tôi về thì khó gì nhưng Đại quan nhân ở đây tất là nguy hiểm , nhu thế tôi đi sao đành ?
- Tôi đây đã có đan thư thiết khoán không ngại gì cả bác cứ về đi , chậm trễ là nguy mất cả .
Lý Quỳ vâng lời cầm đôi song phủ , lấy ít tiền bạc rồi theo lối cửa sau mà trốn về Lương Sơn . được một lát có hơn hai trăm người vác gươm giáo đến vây nhà Hoàng Thành , tìm bắt Lý Quỳ không thấy liền trói Sài Tiến mà giải vào phủ . Tri phủ Cao Liêm thấy Ân Thiên Tích bị người đánh chết , thì trong lòng tức bực như xé ruột gan đương nghiến răng nghiến lợi để đợi bắt người về tra hỏi . Khi thấy chúng giải Sài Tiến đến tri phủ liền quát lên hỏi rằng :
- Đồ súc sinh sao dám đánh chết người nhà quan , như thế phỏng đáng tội gì ?
- Chúng tôi là con cháu Sài Thế Tôn khi xưa , hiện trong nhà có đan thư thiết khoán của Thái Tổ tiền triều để lại ở Thương Châu . Nay nhân qua đây thăm chú là Sài Hoàng Thành chẳng may chú mất vẫn còn định tang ở trong nhà . Dè đâu tên Ân Thiên Tích đem hai ba mươi tên người nhà đến toan đuổi chúng tôi mà chiếm lấy gia tài , tôi có phân giải đầu đuôi thì Trực Các nhất định không nghe mà sai người đánh ngay lập tức . Sau có tên người nhà tôi là Lý Đại đến che chở cho tôi chẳng may đánh phải Trực Các chứ tôi đây không có can thiệp
Cao Liêm quát hỏi :
- Tên Lý Đại ở đâu ?
- Bẩm nó sợ bỏ chạy mất rồi .
- Nó là một thằng người nhà nếu không có lệnh của chủ khi nào nó dám đánh ? Việc này chắc là ngươi thủ xướng rồi lại buông tha cho nó chạy , không tra tấn thì khi nào ngươi chịu thú ?
Nói đoạn quát lính đem Sài Tiến ra để đánh tấn . Sài Tiến kêu :
- Việc đó là tên Lý Đại nó cứu chủ lỡ đánh chứ việc gì đến tôi ? Vả chăng tôi đã có thệ thư thiết khoán của nhà vua , có lẽ đâu dám thiện tiện mà gia hình ngay được ?
- Vậy thệ thư ở đâu ?
- Tôi đã cho người về Thương Châu để lấy rồi ...
Tri phủ làm bộ giận dữ quát lên rằng :
- Tên này dám kháng cự với quan trên , chúng đâu cứ đem đánh đi cho ta .
Chúng vâng lời kéo Sài Tiến ra đánh mấy chục trượng nát thịt vọt máu tươi ra , không sao chịu nổi . Sau Sái Tiến biết thế không chống nổi bèn chịu nước thú nhận là sai tên Lý Đại đánh chết Ân Thiên Tích . Tri phủ liền sai đóng gông tử tù nặng hai mươi nhăm cân , giam xuống nhà ngục , và nhất

diện sai đem xác Ân Thiên Tích về để mai táng . Vợ Cao Liêm thấy anh em bị chết liền lập chí báo thù , sui Cao Liêm tịch ký nhà cửa Sài Hoàng Thành bắt hết người nhà giam vào trong ngục .
Trời xanh khéo cũng trêu ngươi
Đem mồi phú quý nhử người tham ngu
Xưa nay tục tử phàm phu
Biết đâu thiên lý mà lo tránh mình
Nói về Lý Quỳ hôm đó từ giã Sài Tiến gấp đường về thẳng Lương Sơn vào Đại trại để chào các vị đầu lĩnh . Chu Đồng trông thấy Lý Quỳ lại đùng đùng nổi giận vác ngay đao xông đến để đánh . Lý Quỳ cũng múa song phủ ra đấu với Chu Đồng , các vị đầu lĩnh thấy vậy vội vàng chạy lại can ngăn , rồi Tống Giang nói với Chu Đồng rằng :
- Những việc dạo trước là vì Ngô quân sư thấy huynh trưởng không chịu đến đây mới làm kế như vậy , thực không có can thiệp gì đến Lý Quỳ cả . Nay huynh trưởng đã lên đến đây thì bỏ hết chuyện đó đừng chấp nhất làm gì , phải cùng nhau hiệp lực đồng tâm để cùng toan làm đại nghĩa mới được .
Nói đoạn liền quay qua bảo Lý Quỳ vào nói lại với Chu Đồng , Lý Quỳ trợn hai mắt tròn xoe mà nói lại rằng :
- Có lẽ nào tôi phải thế ? Tôi ở sơn trại đã bao lâu kể cũng có công lao đôi chút , còn hắn ta mới đến đây có được điều gì mà bắt tôi phải nói lại .
- Việc trước dầu có tướng lịnh của quân sư , nhưng kể tuổi ra ông ta đáng làm anh ngươi , ngươi nên nói lại với ông ta , ta sẽ lạy ngươi là hết .
Lý Quỳ bị Tống Giang bức bách không thể dừng được , đành phải bảo với Chu Đồng rằng :
- Cứ lý ra tôi đây cũng chẳng sợ gì cả , nhưng ca ca ta đã nói vậy , thì ta cũng phải nể mặt nể lòng mà nói lại đây thôi .
Tống Giang lại bắt Lý Quỳ phải lạy Chu Đồng hai lạy và sai làm tiệc ở trong sơn trại để dàn xếp cho đôi bên thoả thuận với nhau . Trong khi ăn tiệc Lý Quỳ kể đến chuyện của Sài Tiến ở Cao Đường Châu , Tống Giang nghe rõ đầu đuôi liền cả kinh mà rằng :
- Nếu ngươi đánh chết Ân Thiên Tích mà bỏ đấy để trốn , thì tất là nguy hiểm đến Đại quan nhân , không thể nào tránh được ?
Ngô Dụng bảo với Tống Giang rằng :
- Việc đó không hề chi , cứ đợi Đới Tung về đây sẽ hiểu ...
Lý Quỳ hỏi :
- Đới viên trưởng đi từ bao giờ ?
- Bữa trước ta sợ ngươi ở trong nhà Sài quan nhân hoặc lỡ có sinh ra sự gì nên phải bảo đến đó dò xem . Nay đến đó không gặp ngươi thì tất nhiên ông ta phải sang Đường Châu để thăm hỏi , co lẽ cũng sắp về tới đây thì phải .
Nói vừa dứt lời thì thấy tiểu lâu la báo :

- Đới viên trưởng đã về .
Tống Giang nghe báo vội ra đón tiếp , cùng vào đại sảnh rồi hỏi đến chuyện Sài Đại quan nhân . Đới Tung nói :
- Khi tôi đến Thương Châu nghe tin Lý Quỳ đã theo Sài Đại quan nhân đi sang Cao Đường tôi lại vội vàng lần ngay sang đó . Sau đến Cao Đường thấy họ đồn ầm lên rằng : Ân Thiên Tích tranh chiếm nhà của Sài Hoàng Thành là chú của Sài Đại quan nhân . Sài Đại quan nhân đã bị bắt giam vào trong ngục , còn nhà cửa của Sài Hoàng Thành đều bị Tri phủ là Cao Liêm chiếm nhận , lại còn đánh khảo Sài Đại quan nhân rất là tàn nhẫn .
Tiều Cái nghe nói liền bảo với mọi người rằng :
- Sài Đại quan nhân vốn có ân to cùng bọn sơn trại ta đây , nay mắc phải nguy hiểm như thế lẽ nào mà không cứu cho đành . Vậy tôi phải đi qua xuống đó xem sự thể ra sao mới được .
Tống Giang nói :
- Ca ca là chủ của sơn trại không thể đi liều như thế được , vả tôi với Sài Đại quan nhân lại có ơn nặng từ xưa . Vậy tôi xin thay Ca ca để đi chuyến này ...
Ngô Dưng nói :
- Cao Đường Châu thành trì tuy nhỏ nhưng lương sẵn người đông , không thể khing địch được việc này phải phiền Lâm Xung , Hoa Vinh , Tần Minh , Lý Tuấn , Lã Phương , Quách Thịnh , Tôn Lập , Âu Bằng , Dương Lâm , Đặng Phi , Mã Lâm , Bạch Thắng dẫn ba nghìn quân mã bộ đi làm tiên phong . Trung quân chủ suý thì có Tống Công Minh , và Ngô Dụng , Chu Đồng , Lôi Hoành , Đới Tung , Lý Quỳ , Trương Hoành , Trương Thuận , Dương Hùng , Thạch Tú dẫn ba nghìn quân mã bộ đi tiếp ứng .
Bàn định xong rồi , hai mươi hai vị Đầu lĩnh chỉnh điểm quân mã , và từ biệt Tiều Cái mà xuống núi kéo thẳng qua Cao Đường Châu . Khi tiền quân Lương Sơn Bạc kéo đến địa hạt Cao Đường đám thám tử liền báo cho tri phủ Cao Liêm biết . Cao Liêm nghe báo cười nhạt mà rằng :
- Quân giặc cỏ xưa nay vẫn lẩn núp ở vũng nước Lương Sơn , ta thường định đem quân đến bắt . Vậy nay chúng kéo nhau đến đây mà chịu tội , còn gì hay hơn nữa ? Thực là Trời giúp cho ta thành công đó .
Nói đoạn truyền lệnh sắp sửa quân mã để ra nghinh địch , và sức cho dân phu coi giữ trên thành . Bấy giờ các quan trên từ Đô Thống Giám Quân , dưới đến Thống Lĩnh , Thống Chế cùng Đề Hạt được lệnh của tri phủ lập tức đem các bộ quân mã ra điểm duyệt ở Giáo trường rồi sắp thành đội ngũ mà ra cửa thành dàn trận . Cao Liêm lại còn có ba quân riêng gọi là Phi thiên thần binh toàn là bọn hảo hán khoẻ mạnh ở Sơn Đông , Hà Bắc , Giang Tây , Hồ Nam , Lưỡng Hoài và Lưỡng Tiết mộ đến cả . Tri phủ mặc áo giáp đeo kiếm cưỡi ngựa dẫn quân ra thành truyền lệnh các tướng bày trận chỉnh tề , rồi đem ba trăm thân binh bày hàng ở giữa đánh trống khua chiêng để quân

Lương Sơn kéo đến .
Bên kia Lâm Xung , Hoa Vinh , Tần Minh dẫn năm nghìn quân mã tới nơi , cũng dàn thành trận thế đôi bên cờ trống nổi lên , rồi cùng đem cung tên ra để bắn áp vòng trận . Khi đó mười hai vị Đầu lĩnh đều kìm ngựa đứng trước cửa trận , rồi Lâm Xung hoành cây bát xà mâu vỗ ngựa xông ra quát lên rằng :
- Bớ tên giặc họ Cao, mau mau ra đây chịu tội
Cao Liêm nghe nói liền dẫn hơn ba mươi tên hạ tướng ra trước cửa trận , rồi kìm ngựa trỏ bảo Lâm Xung rằng :
- Chúng bay không biết tội là chết đến nơi , lại còn dám đến xâm phạm thành trì của ta nữa hay sao ?
Lâm Xung lại thét lên rằng :
- Mày là đồ mọt giả hại dân , nay mai ta đánh đến kinh sư ta sẽ đem cả thằng Cao Cầu là đồ dối vua hại dân , mà chặt xác ra làm muôn đoạn để trừ hại cho dân mới được .
Cao Liêm thấy vậy , quay hỏi chư tướng :
- Ai ra bắt thằng giặc ấy cho ta ?
Nói đoạn trong đám quân quan có một viên Thống chế tên là Can Trực múa đao vỗ ngựa ra để đánh , đôi bên đánh nhau chưa được năm hợp Can Trực bị Lâm Xung phóng xà mâu đâm vào giữa bụng , ngã lăn xuống ngựa .
Cao Liêm thấy vậy cả kinh hỏi lên rằng :
- Anh em ai ra báo thù được ?
Vừa dứt lời thì quan Thống chế là Ôn Vân Bảo tay cầm trường đao , mình cưỡi ngựa lang đeo nhạc xoang xoảng xông ra để đánh Lâm Xung . Tần Minh thấy vậy liền thét lên rằng :
- Ca ca hãy nghỉ tay để tiểu đệ chém thằng này cho .
Lâm Xung nghe nói bèn kìm ngựa nhường cho Tần Minh ra đánh Ôn Vân Bảo . Đôi bên đánh nhau được hơn mươi hiệp Tần Minh bèn lừa miếng phá đĩnh để cho Vân Bảo xông vào rồi đánh luôn một côn bể óc ra mà chết lộn xuống đất , còn con ngựa chạy về bản trận .
Cao Liêm thấy mất hai viên tướng liền rút thanh Thái A bảo kiếm ở lưng ra , miệng đọc mấy câu lẩm nhẩm mà quát lên rằng ;
- Mau ...
Đọan rồi thấytrong đám quân Cao Liêm một trận gió xông lên tung cao đến lưng chừng trời , đùng đùng nổi gió cuốn cờ , chẳng khác gì lấy trời đất mà xông sang mặt trận Lâm Xung . Bọn Lâm Xung , Tần Minh , Hoa Vinh cùng các tướng đen tối mờ mịt không nhìn rõ được nhau , các ngựa ra trận cũng thét gào sôi lên sùng sục . Chúng thấy vậy đều phải quay ra để tháo chạy .
Cao Liêm liền giơ kiếm vẫy ba trăm thần binh xông sang đánh giết , rồi quan quân thúc đến để giúp sức thêm vào . Quân mã của Lâm Xung đều kinh sợ

tán loạn chạy ngược chạy xuôi , năm nghìn quân mã chết hơn một nghìn còn thì kéo chạy ra ngoài năm mươi dặm mới dám hạ trại . Cao Liêm thấy quân mã bỏ chạy đã xa , bấy giờ mới thu quân vào thành Cao Đường để nghỉ . Bấy giờ binh mã của Tống Giang kéo đến , Lâm Xung tiếp đón vào trong trại rồi kể chuyện cho mọi người nghe . Tống Giang cả kinh hỏi Quân sư Ngô Dụng rằng :

- Chẳng hay đó là phép gì nguy hiểm đến thế ?

- Cái đó chắc là một phép yêu ma , nếu ta có cách gì làm cho quay chuyển lửa tất là phá được .

Tống Giang nghe nói vội mở Thiền Thư ra xem , thấy trong quyển thứ ba có phép quay gió chuyển lửa để phá trận bèn lấy làm cả mừng , đọc thuộc các câu thần chú cùng các bí quyết rồi chỉnh đốn quân mã . Sáng hôm sau ăn cơm rất sớm để tiến vào đánh thành .

Bấy giờ Cao Liêm nghe báo vội điểm bọn quân mã đắc thắng cùng ba trăm thần binh kéo ra để đánh . Tống Giang đao kiếm xông ra trước trận , trông thấy đám quân Cao Liêm có một dẫy cờ đen , Ngô Dụng liền bảo Tống Giang rằng :

- Toán cờ đen đó tức là đám thần sư cả , hôm nay chắc là họ lại dùng phép vậy ta có cách gì mà địch được chăng ?

- Tôi đã có cách phá trận rồi không ngại gì ? Các tướng sĩ cứ vững tâm tiến đánh mới được .

Bên kia Cao Liêm dặn các tướng sĩ không được hăng hái khiêu đánh , cứ nghe thấy hiệu bài đồng là hết sức ra tróc nã Tống Giang sẽ có trọng thưởng . Cao Liêm ngồi trên mình ngựa đeo hai lá bài đồng , trên có vẽ rồng truyền phượng tay cầm thanh bảo kiếm xông ra trước trận . Tống Giang bèn trỏ Cao Liêm mà nói rằng :

- Hôm qua ta chưa tới đây , đám anh em lỡ thua một trận vậy hôm nay ta quyết đem các ngươi chém hết mới nghe .

- Đồ phản tặc mau mau xuống ngựa chịu trói cho khỏi bẩn tay ta .

Nói đoạn cầm thần kiếm khua lên trong miệng đọc lẩm nhẩm mấy câu , mà quát lên rằng mau ... bấy giờ lại thấy một vùng hắc khí bốc lên mà sắp sửa tan ra thành gió . Bên này Tống Giang thấy vậy vội đọc mấy câu thần chú , tay tả bắt quyết tay hữu cầm kiếm , trỏ một cái rồi cũng quát lên rằng :

- Mau ...

Đọan rồi thấy đám hắc khí kia bổng quay lại mà xông vào bản trận của Cao Liêm . Cao Liêm thấy trận gió quay về bèn vội lấy bài đồng gõ vào thanh kiếm , thì trong đám thần binh bỗng có trận gió cuốn cát tung lên , rồi hiện ra một đoàn ác thú thẳng xông sang trận Tống Giang . Tống Giang đương khi đắc sách , đương thúc giục quân mã xông vào bỗng thấy một đoàn ác thú , thì ai nấy kinh hoàng rồi , Tống Giang cắp kiếm mà quay ngựa chạy trước ,

còn các vị Đầu lĩnh cũng kéo chạy theo .
Bấy giờ Cao Liêm cầm kiếm vẫy lên , ba trăm thần binh tiến trước các quan quân tiến sau xông vào đánh giết . Quân mã Tống Giang thua chạy thiệt hại không biết tới đâu mà kể , Cao Liêm theo đuổi ngoài hai mươi dặm mới rút quân về thành . Tống Giang dẫn quân mã ra đóng ở ngoài thổ phỉ , kiểm điểm các Đầu lĩnh không thiếu một ai , bèn cùng nhau tụ họp để nghĩ kế và hỏi Quân sư Ngô Dụng rằng :
- Nay đem quân hai lần đến đánh Cao Đường đều bị thất bại không còn kế gì đ mà phá được thần binh , vậy biết làm sao cho được ?
- Họ đã giỏi dụng thần binh thì đêm nay họ tất đến cướp trại , vậy ta nên phòng bị trước kẻo nguy . Chốn này chỉ nên lưu một ít quân mã để lại còn thì phải dẫn quân vào đóng cả ở trại cũ mới xong .
Tống Giang nghe nói bèn truyền cho Dương Lâm , Bạch Thắng ở lại coi trại , còn các vị Đầu lĩnh đều dẫn quân đến trại cũ để đọng . Dương Lâm , Bạch Thắng vâng lệnh dẫn quân ra đóng ở vùng cỏ , cách trại quân chừng nửa dặm đường để đợi .Vào khoảng cuối canh một chợt thấy sấm đùng đùng nổi lên , rồi Dương Lâm , Bạch Thắng cùng hơn ba trăm quân trông ra thấy Cao Liêm đi dẫn bộ ba trăm thần binh mà đi sát vào trong trại , khi vào tới nơi thấy trại bỏ không Cao Liêm bèn kéo quân mau mau trở về . Dương Lâm , Bạch Thắng thấy vậy liền sai quân reo hò ầm lên , rồi sai quân chỉa nỏ dương cung bắn ra . Cao Liêm sợ trúng kế đành phải theo thần binh mà chạy mau cho thoát , ba trăm thần bing cũng hớt hải sợ kinh chạy tán loạn đi mỗi nơi mỗi ngã . Quân Dương Lâm , Bạch Thắng phóng nỏ bắn liều , bất ý có một mũi tên bắn ngay vào vai tả Cao Liêm , rồi kéo ùa nhau ra đuổi đánh . Đuổi được một quãng đường Dương Lâm thấy Cao Liêm chạy đã xa bèn rút quân về mà không đuổi nữa .Bấy giờ gió im mây lặng , bóng trăng sao lại sáng giữa trời Dương Lâm , Bạch Thắng lần được chổ thảo phi bắt được hai mươi tên thần binh bị thương liền đem vào nộp Tống Giang và nói rõ tình hình gió mưa khi cướp trại cho Tống Giang nghe . Tống Giang , Ngô Dụng nghe nói cả kinh mà rằng :
- Ở đây chỉ có cách năm dặm đường , sao không thấy gió mưa chi cả .
Chúng nói :
- Đó là phép thuật yêu ma lấy nước ở quanh đâu đây , mà làm mưa từng đám nhỏ thôi ...
Dương Lâm nói :
- Bấy giờ Cao Liêm đã rủ tóc chống gươm sát vào trong trại , sau bị một mũi tên mới chịu rút quân về thành , chúng tôi đã toan đuổi đánh song ít người nên không dám đuổi nữa .
Tống Giang liền thưởng công cho Dương Lâm , Bạch Thắng và sai đem chém nhưng tên thần binh bị thương , rồi cắt các vị Đầu lĩnh chia đóng ra

làm bảy tám trại nhỏ , để vây giữ lấy trại lớn ở giữa và nhất diện cho người về sơn trại lấy thêm viện binh .
Hôm đó Cao Liêm bị mũi tên trở về trong thành dưỡng bịnh , truyền cho quân sĩ hết sức giữ thành đợi khi khỏi hẳn vết thương mới ra đối trận đánh bắt Tống Giang . Tống Giang thấy hai phen thất bại thiệt hại quân mã rất nhiều , trong lòng lấy làm lo phiền áy náy , bàn với quân sư rằng:
- Hiện nay chỉ có một mình Cao Liêm còn không phá nổi , nếu nay mai lỡ lại có thêm một vài toán quân nào đó thì làm sao mà đối địch cho được ?
- Tôi thiết tưởng phá được Cao Liêm thí chỉ cho một kế nầy là diệu hơn cả ... mà nếu người này không chịu đến cho thì thành Cao Đường không ngày nào phá được , mà tính mạng Sài Đại quan nhân chắlà nguy mất .
Mới hay :
Giang hồ nghĩa nặng nghìn cân
Vào sinh ra tử tấm thân xem thường
Nam nhi đã vững cương thường
Tiếng thơm nghĩa hiệp để nhường cho ai ?
Gió mưa chi ngại chuyện đời
Gan vàng dạ sắt giữa trời một ta
Ví không từng trải phong ba
Nước non ai biết ta là thuỷ chung .

Thủy Hử

Scan: Motsach, Đánh máy: TrungLeTran

Hồi 52
Đới Tung vâng lệnh tìm Công Tôn Thắng
Lý Quỳ sốt ruột chém La Chân Nhân .

Khi đó Tống Giang nghe lời quân sư liền hỏi lại rằng :
- Quân sư định cho tìm ai mà phá được trận của Cao Liêm bây giờ ?
- Muốn phá được Cao Liêm thì tất phải cho người sang Kế Châu mời cho được Công Tôn Thắng tiên sinh .
- Chuyến trước Đới Tung đi đã bao nhiêu ngày cũng không tìm thấy , phen này lại định đi tìm nữa thì biết đâu mà thăm dò cho ra ?
- Ở Kế Châu có bao nhiêu huyện , tổng , xã , thôn không tìm cho khắp thì thấy làm sao được ? Vả Công Tôn Thắng là người tu hành học đạo , chắc là ở những nơi non cao nước rộng , hoặc các nơi động lớn chùa to , phen này phải dặn Đới Tung đi tìm khắp những chổ ấy , thì làm gì mà không tìm thấy ?
Tống Giang nghe nói liền gọi Đới Tung đến để dặn đi sang Kế Châu . Đới

Tung nói :
- Chúng tôi vâng lệnh xin đi , song xin Đầu lĩnh cắt cho một người nữa để cùng đi mới tiện .
Ngô Dụng nói :
- Viên trưởng dụng phép thần hành thì ai theo kịp được mà cho người đi theo ?
- Nếu có ai cùng đi thì tôii buộc giáp mã vào trái đùi rồi cũng đi nhanh được ngay .
Lý Quỳ đứng bên cạnh ưg1 lên rằng :
- Tôi xin đi với Viên trưởng .
Đới Tung nói :
- Nếu bác muốn đi thì phải chạy như tôi mới được , mà tôi bảo cái gì thì phải nghe .
Lý Quỳ cả quyết mà rằng :
- Cái đó có khó gì các công việc tôi xin theo cả .
Tống Giang , Ngô Dụng dặn Lý Quỳ mà rằng :
- Đi đường phải nên cẩn thận mau mau được việc rồi về , chớ có lôi thôi sinh sự mà khốn đó .
- Tôi đánh chết Ân Thiên Tích làm cho Sài Đại quan nhân phải chịu nạn lây có khi nào tôi không muốn cứu , phen này quyết nhiên không sinh sự chi cả .
Nói đọan hai người cùng giắt dao lưng , đeo khăn gói rồi từ biệt Tống Giang cùng các đầu lĩnh mà lên đường thẳng lối Kế Châu . Đi được ba bốn mươi dặm đường Lý Quỳ bỗng đứng dừng lại bảo Đới Tung rằng :
- Ca ca mua vài chén rượu uống rồi đi có thú không ?
- Nếu anh muốn theo ta để cùng làm phép thần hành , thì phải ăn chay mới được .
- Thế ăn dăm ba miếng thịt cũng không được sao ?
- Không được , anh lại thế thì không được , bây giờ đã sắp chiều rồi đi nhanh tìm chổ nghỉ trọ để sáng mai đi sớm thôi .
Nói đọan hai người đi được vài mươi dặm đường nữa , thì trời sắp tối liền kéo nhau vào một hàng cơm để trọ . Khi vào tới nơi Lý Quỳ nấu cơm nước xong , mua một chai rượu xới một thùng cơm và bưng một bát canh rau lên cho Đới Tung ăn . Đới Tung hỏi :
- Sao anh không ăn một thể ?
- Tôi chưa đói chưa muốn ăn .
Đới Tung nghe nói đoán chắc là Lý Quỳ lại nói dối thế để ăn cá thịt vụng một mình , bèn ăn cơm vội cho xong rồi sẽ rón rén xuống lối sau để xem .
Quả nhiên lúc ấy Lý Quỳ mua hai chai rượu , một dĩa thịt trâu mà đương ăn vội ăn vàng ở đó .Đới Tung thấy vậy trong bụng nghĩ thầm : Biết ngay thằng cha này còn nói dối mình thực , được để ta im rồi sáng mai cho nó một mẻ

rõ cuống cuồng cho mà thích . Nghĩ đọan thủng thẳng đi vào phòng ngủ trước Lý Quỳ chén một lúc hết , trong bụng sợ Đới Tung biết bèn rón rén cùng đi lên phòng để ngủ . Đầu trống canh năm sáng hôm sau , Đới Tung dậy sớm gọi Lý Quỳ dậy sớm nấu cơm , ăn uống xong rồi tính trả tiền hàng mà cùng nhau đi .
Đi được vài dặm đường Đới Tung bảo với Lý Quỳ :
- Hôm qua ta chưa dùng đến phép thần hành , ngày nay phải dùng đến phép mà đi cho mau mới được . Anh buộc khăn gói cho chặc chẽ cẩn thận để tôi làm phép cho anh trước , cứ đi tám trăm dặm rồi hãy nghỉ .
Nói đọan lấy bốn miếng giáp mã buộc vào hai bên trái đùi Lý Quỳ mà dặn rằng :
- Anh đến hàng rượu đâu đó mà đợi tôi nhé !
Nói xong lại đọc mấy câu thần chú thổi lên chân Lý Quỳ , rồi Lý Quỳ rảo cẳng bước đi vù vù như gió vậy . Đới Tung trông theo cười nói một mình rằng :
- Hãy để cho hắn nhịn đói hôm nay đã .
Đọan rồi lấy giáp mã buộc vào chân mình mà theo sau Lý Quỳ . Lý Quỳ xưa nay chưa biết thần hành là thế nào , cứ yên trí làm thế thì được nhanh chóng khoái hoạt như Đới Tung . Dè đâu chàng vừa bước chân đi đã thấy hai bên tai vù vù như mưa sa gió thổi không sao chịu được . Lại thấy cửa nhà cây cối ở hai bên đường loang loáng như biến chạy , bước chân lại bồng bồng như mây khói vùng lên thì trong bụng rất lấy làm kinh sợ . Mấy phen chàng toan dừng lại nhưng hai cẳng vẫn cứ lôi kéo bắt đi , cứ chạy hoài không sao đứng lại được .Khi trông thấy các hàng thịt rượu cứ loang loáng biến mất không làm thế nào vào được để ăn . Lý Quỳ thấy vậy kêu cha kêu mẹ xin dừng lại một lần nhưng đôi chân vẫn quần quật đi luôn không sao dừng lại đượv .
Chàng chạy hoài chạy mãi đến lúc mặt trời đã vàng nửa non tây , trong bụng vừa đói vừa khát toát cả mồ hôi thở lên hồng hộc , mà cũng không sao đứng lại được . Bấy giờ Đới Tung ở đằng sau chạy theo gọi lên rằng :
- Lý đại ca ! Sao không mua cái gì ăn đã ?
- Ca ca cứu tôi với Thiết Ngưu đói chết rồi đây .
Đới Tung liền lấy bánh ở trong bọc ra , vừa ăn vừa để cho Lý Quỳ nom thấy . Lý Quỳ lại kêu lên rằng :
- Tôi không làm sao dừng lại được mà mua bánh , bác cho tôi một miếng mà ăn cho đỡ đói vậy .
Đới Tung chia chiếc bánh ra bảo Lý Quỳ rằng :
- Anh đứng lại đây tôi đưa cho mà ăn .
Lý Quỳ với tay lại để lấy , chỉ cách nhau một trượng mà cũng không sao với được . Đới Tung lại kêu lên rằng :
- Ca ca ơi ! Hãy đứng lại một tí đã .

Lý Quỳ phải bằng gắt lên rằng :
- Quái gở ! Hai cái chân khốn nạn này không theo mình một tí nào cả , chỉ cứ cắm cổ chạy hoài chạy mãi . Đừng làm ông sốt tiết lên bây giờ ...
Nói đọan cầm đôi đại phủ vỗ vào nhau chan chát để mà đe doạ , Đới Tung thấy vậy lại nói đế luôn rằng :
- Phải chặt hai cái chân đi thế là tiện ...Không có thì chạy đến tháng giêng sang năm cũng chưa đứng lại được đâu ?
- Khổ ! Ca ca làm gì đùa thế ? Chặt mất hai chân đi thì lấy gì mà chạy được nữa ?
- Chắc là hôm qua anh không nghe lời tôi , làm khổ cả đến tôi không sao mà đứng lại được ? Thôi anh cứ chạy thế vậy ...
Lý Quỳ quay lại bảo Đới Tung rằng :
- Bố ơi ! Bố tha cho tôi đứng lại một tí ...
- Phép này của tôi phải kiêng ăn mặn , mà nhất là thịt trâu thì lại càng kỵ lắm . Nếu ăn một miếng thịt trâu vào thì có lẽ chạy đến suốt đời mới dừng lại được .
- Thế thì khổ quá ! Chẳng dấu gì Ca ca đêm hôm qua tôi trót ăn vụng mất sáu bảy miếng thịt trâu bây giờ làm thế nào được ?
- Thảo nào chân tôi hôm nay cũng không đứng lại được , anh Thiết Ngưu này thực làm khổ cả đến tôi ...
Lý Quỳ nghe nói bèn kêu trời đất ầm ỉ cả lên , bấy giờ Đới Tung cười bảo Lý Quỳ rằng :
- Từ nay nếu anh nghe tôi được một việc này thì tôi có thể trừ được phép ấy ngay lập tức .
- Vâng ! Bố bảo điều gì thì Lý Quỳ xin vâng theo cả .
- Từ nay trở đi không được ăn vụng thế nữa nghe chưa ?
- Vâng , từ nay nếu có ăn vụng thì lưỡi mọc đầu đanh ra mà chết ...Hôm qua vì thấy Ca ca ăn chay đã quen tôi ăn vào khó nuốt quá , nên mới đành liều ăn vụng đó thôi . Nay trở đi xin thề không khi nào dám thế nữa .
Đới Tung nói :
- Nếu vậy thì hãy tha cho anh một chuyến đã .
Nói đọan đi dấn đến gần lên , lấy vạt áo đập vào chân Lý Quỳ mà quát lên rằng :
- Đứng lại .
Đọan rồi Lý Quỳ đứng ngay lập tức Đới Tung thấy vậy bảo Lý Quỳ rằng :
- Bây giờ tôi đi trước để anh lửng thửng theo gót mới được .
Lý Quỳ vâng lời toan cất cẳng lên đi , bỗng thấy hai chân nặng trĩu như hai cây sắt không sao mà nhúchích đi được . Chàng liền kêu lên rằng :
- Khổ lắm ! Ca ca lại cứu tôi một tí ...
Đới Tung nghe nói quay lại cười mà hỏi rằng :

- Vừa rồi anh thề có thực không ?
- Khốn nạn ! Ông là bố tôi , khi nào tôi dám nói dối nữa
- Nếu quả vậy thì được rồi ..
Nói đoạn dắt tay Lý Quý lên mà quát một tiếng Đi rồi Lý Quỳ mới nhấc cẳng mà theo với Đới Tung . Bấy giờ Lý Quỳ bảo với Đới Tung rằng :
- Ca ca thương Thiết Ngưu này cho nghỉ một lát thì mới chịu được .
Đới Tung nghe nói liền dẫn Lý Quỳ vào một hàng nào đó để cùng nghỉ với nhau . Đới Tung cởi giáp mã ra hoá vàng lễ tạ , rồi hỏi Lý Quỳ rằng :
- Bây giờ thế nào ?
- Hai cái chân này giờ mới là của tôi .
Nói đoạn Đới Tung bảo Lý Quỳ làm cơm chay ăn , rồi cùng nhau đi nghỉ . Sáng hôm sau vào khoảng đầu trống canh năm , hai người dậy sớm cơm nước xong hai người cùng đi .Đi được ba dặm Đới Tung lấy giáp mã bảo với Lý Quỳ rằng :
- Hôm nay tôi buộc hai miếng cho anh thong thả vậy .
- Thôi bố đừng buộc cho tôi vậy
= Được anh cứ thuận lời tôi nói , thì cứ buộc vào để đi cho chóng . Nếu anh không nghe thì tôi lại cho anh đứng nguyên như hôm qua , rồi bao giờ tôi tìm được Công Tôn Thắng về đây , sẽ tha cho anh mà đi .
Lý Quỳ nghe nói vội kêu lên rằng :
- Bố buộc vào đây ...vào đây ...tôi không dám nói gì nữa .
Đới Tung liền buộc cho mỗi người hai miếng giáp mã làm phép thần hành , rồi hai người cùng đi với nhau . Từ đó trong khi đi đường Lý Quỳ nhất nhất theo lời Đới Tung mà không dám trái . Một hôm đi đến địa phận Kế Châu , hai người cùng đến hàng cơm ở ngoài thành để trọ , rồi sáng hôm sau vào thành sớm để tìm hỏi Công Tôn Thắng . Hôm đó Đới Tung giả làm ông chủ Lý Quỳ giả làm đầy tớ theo hầu , vào thành suốt một ngày trời không có tin tức gì hai người lại phải trở về nhà trọ . Ngày hôm sau lại vào thành tìm khắp cả hang cùng ngỏ hẻm cũng không thấy tăm hơi đâu cả , Lý Quỳ lấy làm sốt ruột nói với Đới Tung rằng :
- Lão ăn mày này , không biết rằng trốn ở đâu ? Bây giờ đi tìm thấy thì nắm cổ lôi ngay về cho Ca ca mới được .
Đới Tung nghe nói nguýt Lý Quỳ mà rằng :
- Anh lại giở quẻ rồi , muốn như hôm nọ hay sao ?
- Không , không tôi nói đùa ấy chứ ...
Đới Tung lại hầm hầm ra dáng giận dữ Lý Quỳ phải im thít không dám nói câu gì nữa . Hôm đó hai người về nhà trọ nghỉ , rồi đến ngày thứ ba lại đi hỏi thăm ở các thị trấn xung quanh không một ai biết đến . Đến trưa hôm ấy hai người đã đói , liền tìm vào một hàng cơm thấy hàng quán đông không có chỗ ngồi , hai người còn ở ngoài đường lại hỏi dò mọi người xem có biết , khách

hàng còn giở ăn uống và cũng không ai biết đến Công Tôn . Sau lại gần bàn của một ông già Đới Tung vội thi lễ mà ngồi đối diện , Lý Quỳ đi theo cũng ngồi vào đấy mà gọi cơm và thức ăn chay . Đới Tung nói :
- Ta chỉ dùng ít cơm thôi , còn ngươi cứ dùng cho đủ .
- Phải ăn cho đủ no mới được tôi xin ứng tiền ra .
Tên tửu bảo đi qua thấy liền cười , ai ngờ đợi mãi không thấy cơm nước gì . Lý Quỳ đã thấy mọi người ăn xong ra đi trong lòng đã bực bội , lại thấy họ đem cơm lên cho ông già cùng ngồi một bàn với mình , ông già ấy chẳng chịu nhường cho hai người mà cứ việc cuối xuống mà ăn . Lý Quỳ tính nóng bèn chửi nhà hàng rằng :
- Đồ khốn nạn ! Làm cho lão đây đợi đến bao giờ mà không đem hàng ra bán .
Liền vỗ bàn mạnh lên làm cho cơm nước đổ ra bàn , khiến lão kia đương ăn bực mình nắm lấy Lý Quỳ mà mắng :
- Sao ngươi làm đổ cơm nước của ta là nghĩa lý gì ?
Lý Quỳ cũng toan giơ tay cự lại Đới Tung ngăn vội mà rằng :
- Ngươi không được thế ! Xin ông già hãy nể mặt tôi xin đền cơm nước cho ông đừng lôi thôi gì nữa , thằng đầy tớ của tôi không biết lễ phép thế nào , vậy xin lỗi cụ .
Người già kia nói :
- Khách quan không rõ cho tôi , tôi tới đây đường xa cần ăn cơm sớm để rồi đi nghe giảng đạo , thế này lại chậm lỡ thôi .
Đới Tung nghe vậy liền hỏi :
- Thưa cụ là người ở đâu , đến đây nghe ai giảng đạo ?
- Tôi người ở huyện Cửu Cung thuộc Tô Châu vốn ở núi Nhị Tiều nay vào trong thành để mua dầu hương về trên núi nghe La Chân Nhân giảng phép trường sinh bất tử .
Đới Tung liền nghĩ ngay : Có lẽ Công Tôn Thắng cũng ở trong đám này chăng ? Liền thừa dịp hỏi ngay ông lão :
- Thưa cụ ở trong quý trang có vị nào là Công Tôn Thắng đại nhân chăng ?
- Nếu khách quan mà hỏi mọi người thì không ai biết đến ông ta , chỉ tôi đây với ông ta vốn là hàng xóm , ông ta đi vân du luôn có bà mẹ ở nhà , nếu hỏi là Công Tôn Thắng là tên tục không ai nhận được ra , phải gọi là Nhất Thanh Đạo Nhân mới tìm tới được .
- Chính chúng tôi đây đương muốn gặp ông ta , tìm đến chết người mà chả gặp , may thay gặp cụ xin cụ chỉ giúp cho chúng tôi được tới nhà .
Liền đứng vái ông cụ mà hỏi :
- Thưa cụ từ đây đến núi Nhị Tiên bao nhiêu đường đất và Nhất Thanh đạo nhân có ở nhà hay không ?
- Núi Nhị Tiên cách huyện Cửu Cung chừng bốn mươi dặm đường , còn

Nhất Thanh đạo nhân là cao đồ của La Chân Nhân không lúc rời ở bên cạnh .
Đới Tung nghe nói cả mừng liền gọi hàng dọn cơm nước mau lên , cùng ông già và Lý Quỳ ăn uống xong rồi tính trả tiền hàng và cùng ra khỏi điếm . Ông già mời Đới Tung cùng đi luôn một thể . Đới Tung nói :
- Xin mời cụ đi trước chúng tôi còn mua vàng hương cho đủ lễ đã .
Rồi cùng nhau bái biệt , Đới Tung trở vào nhà hàng lấy hành lý , rồi buộc giáp mã vào chân mình và chân Lý Quỳ , hai người làm phép thần hành chốc lát tới huyện Cửu Cung mới làm phép dừng lại . Khi đó Đới Tung hỏi thăm đường về núi Nhị Tiên , có người mách cho từ huyện này đi tới năm dặm về phía đông thì tới núi đó . Đới Tung lại cùng Lý Quỳ đi tới núi đó chỉ chừng năm dặm tới núi Nhị Tiên . Đới Tung gặp một tiều phu bèn thi lễ mà hỏi thăm nhà Thanh Đạo Nhân . Tiều phu chỉ cho biết : đi tới mỏm núi kia , qua cái cầu đá là tới nhà ông ta . Đới Tung liền cảm ơn xong hai người lại lần đến đó , thấy có mươi túp nhà tranh , ngoài xung quanh tường thấp lè tè trước cửa có cầu đá con con , rồi thấy một người đàn bà cầm thúng quả ở trong đi ra . Đới Tung chấp tay vái chào , hỏi người đàn bà ấy rằng :
- Nàng ở trong nhà Thanh Đạo Nhân đi ra , chẳng hay có Đạo nhân ở trong nhà hay không ?
- Có , Đạo nhân đương luyện phép ở trong đó .
Đới Tung mừng rỡ bảo Lý Quỳ rằng :
- Anh đứng nấp ở đây , đợi tôi vào xem đã rồi anh hãy vào sau .
Nói đoạn quay đi vào trước , khi vào thấy có một dẫy ba gian nhà lá trước cửa treo cái rèm bằng cỏ lau . Đới Tung bèn đằng hắng mấy cái rất to , rồi có một bà da mồi tóc bạc ở trong nhà chạy ra , chàng liền vái chào hỏi rằng :
- Bẩm cụ chúng tôi muốn hầu Thanh Đạo nhân một lát .
- Ngài là ai ? Ở đâu đến đây ?
- Bẩm , chúng tôi là Đới Tung ở Sơn Đông tới đây .
- Cháu nó đi chơi vắng chưa về
- Dạ ! Thưa cụ chúng con là anh em bạn cũ muốn cần hỏi việc gấp , xin cụ làm ơn cho ...
- Hiện nó không có ở nhà . Ngài cần chuyện gì cứ dặn tôi cũng được , khi nào nó về ngài sẽ đến chơi .
- Nếu vậy xin để khi khác tôi sẽ đến .
Nói xong vái chào đi ra bảo với Lý Quỳ rằng :
- Bây giờ phải cần đến anh mới được . Vừa rồi bà mẹ ông ta chối là đi vắng , vậy để anh vào hỏi lần nữa nếu bà ta còn chối thì đánh luôn , nhưng chớ đánh đau lúc nào tôi vào thì thôi ngay mới được .
Lý Quỳ vâng lời mở khăn gói lấy song phủ dắt ở sau lưng , rồi đi thẳng vào cửa mà quát to lên rằng :

- Ai đó ...ra đây .
Bà cụ nghe hỏi Ai rồi vội chạy ra trông thấy Lý Quý trợn mắt tròn xoe , thì trong bụng lấy làm sợ hãi liền hỏi rằng:
- Ca ca ... có việc gì đó ?
- Ta là Hắc Toàn Phong ở Lương Sơn Bạc vâng tướng lệnh của Tiều , Tống ca ca đến đón Công Tôn Thắng ...Nếu đem hắn ra đây thì tử tế , bằng không thì ta cho một mồi lửa đốt phăng nhà đi bây giờ ?
Nói xong lại thét lên rằng :
- Mau mau ra đây .
- Hảo hán ơi ! Nhà tôi đây là Thanh Đạo nhân chứ không phải nhà Công Tôn Thắng đâu ?
- Cứ gọi hắn ra đây ta nhận mặt khắc biết .
- Hắn đi chơi vắng chưa về .
Lý Quỳ nghe nói rút phăng đôi phủ ra chém một nhát đổ hẳn một bên tường rồi hằm hằm ra mặt giận dữ , bà cụ vội chạy đến ôm giử Lý Quỳ lại . Lý Quỳ quát lên rằng :
- Nếu không bảo con trai ra đây thì ta chém chết bây giờ
Nói đọan giơ búa chém luôn , làm cho bà cụ kinh sợ ngã lăn ra đó , bấy giờ Công Tôn Thắng ở trong nhà chạy ra kêu lên rằng :
- Không được vô lễ như thế .
Đọan rồi thấy Đới Tung ở ngoài thét mắng rằng :
- Thiết Ngưu sao được xấc láo , làm cho bà cụ kinh sợ như vậy ?
Nói đọan Đới Tung vội vàng nâng bà cụ dậy rồi Lý Quỳ vất đôi song phủ xuống vái chào Công Tôn Thắng mà rằng :
- Xin Ca ca tha lỗi không làm thế thì bao giờ Ca ca chịu ra ?
Công Tôn Thắng vội vàng nâng mẹ dậy , vái chào hai người rồi mới vào trong nhà Công Tôn Thắng hỏi :
- Sao ngài lại tìm được đến đây ?
- Chuyến trước tôi đã đi đến Kế Châu tìm khắp mọi nơi không thấy Ca ca ở đâu , sau rủ được mấy người nhập bọn cùng về trên núi . Chuyến này Tống Giang tới Đường Châu cứu Sài Đại quan nhân chẳng may bị tri phủ Cao Liêm dùng phép yêu ma đánh luôn mấy trận không sao chống lại được . Nhân đây phải cho tiểu đệ cùng với Lý Quỳ đi mời Ca ca về để bàn kế giúp cho . Tiểu đệ tới Kế Châu thăm hỏi mấy ngày không được , sau may vào hàng bánh gặp một ông già chỉ bảo dùm cho , bấy giờ mới biết đường mà lần hồi tới đây . Khi tới cổng đã gặp một người đàn bà đi ra chúng tôi hỏi thăm đã biết chắc là Ca ca ở nhà . Ai ngờ vào tới nơi cụ lại nói dối là đi vắng , nhân thế phải lập kế cho Lý Quỳ vào hỏi như vậy thực vô lễ , xin Ca ca tha lỗi cho Tống Công Minh hiện nay ở đất Cao Đường một ngày dài tựa ba thu vậy Ca ca sắp sửa đi ngay cho chóng xong công việc .

Công Tôn Thắng nói :
- Tôi từ thuở trôi nổi giang hồ trong lòng thực vẫn mộ những tay hảo hán . Duy từ khi ở Lương Sơn Bạc về đây , một là mẹ già đầu bạc không ai nuôi nấng trông coi , hai là La Chân Nhân cũng có lòng yêu mến không muốn cho đi đâu , lại e các vị hảo hán Lương Sơn Bạc đến đây tìm hỏi nhân thế bắt tôi phải đổi tên là Thanh Đạo nhân mà giữ riết ở nhà không còn ai biết đến được nữa .
- Ngày nay Tống Công Minh đương khi nguy ngập vậy xin Ca ca lấy lượng từ bi mà đến đó một phen rồi sẽ liệu .
- Bây giờ tôi không thể nào mà đi được vì có mẹ già phải trông coi khuya sớm và La Chân Nhâncũng không chịu cho đi .
Đới Tung đứng dậy cúi lạy Công Tôn Thắng mà nhất tâm cầu khẩn xin đi Công Tôn Thắng đỡ dậy mà rằng :
- Nếu vậy để tôi định liệu xem sao .
Nói đoạn giữ Đới Tung và Lý Quỳ ở đó rồi làm cơm chay thiết đãi hai người . Khi ăn uống xong Đới Tung lại vật nài nói với Công Tôn Thắng rằng :
- Nếu Ca ca không chịu đi , thì Tống Công Minh tất bị Cao Liêm bắt được , mà đại nghĩa Lương Sơn Bạc từ nay tất là đổ vỡ cả .
- Để tôi bẩm với sư phụ Chân Nhân nếu người có bằng lòng thì sẽ xin đi một thể ...
- Xin Ca ca đi hỏi ngay bây giờ cho ...
- Hãy thư thả nghỉ đây một đêm để sáng mai đi hỏi cũng được .
- Bây giờ Tống Công Minh ở Đường Châu mong mỏi từng giờ từng phút , vậy xin Ca ca đi hỏi giúp ngay cho .
Công Tôn Thắng thấy lời lẽ ân cần không sao cầm lòng được bèn dẫn cả Đới Tung , Lý Quỳ cùng lên trên núi Nhị Tiên . Bấy giờ đương dạo cuối thu sang đông ngày ngắn đêm dài , ba người đi được một quãng thì mặt trời đã tà tà xế tối . Công Tôn Thắng dẫn hai người đến một ngõ nhỏ , đến quán La Chân Nhân thấy cái biển son đề ba chữ Chân Nhân Quan rất to . Ba người vào đến đình sửa áo, liền cùng nhau chỉnh đốn áo khăn rồi đi qua một dẫy hành lang đến hiên Tùng Hạc . Khi đó có hai tên tiểu đồng thấy Công Tôn Thắng , vội vào báo cho Chân Nhân biết . Chân Nhân nghe báo truyền chỉ cho Công Tôn Thắng vào , Công Tôn Thắng dẫn Đới Tung , Lý Quỳ vào đến trong hiên Tùng Hạc thấy La Chân Nhân đương ngồi ngay ngắn ở trên sập vàng , Công Tôn Thắng vội vái chào rồi đứng ra một bên , Đới Tung thấy vậy cũng vội vàng cúi xuống lạy chào còn Lý Quỳ vẫn đứng im mà đưa hai mắt nhìn trân trân không chớp . Chân Nhân hỏi Công Tôn Thắng rằng :
- Hai vị này là ai ?
- Chính là nghĩa hữu ở Sơn Đông ngày trước mà đệ tử đã nói đến , hiện nay vị tri phủ Cao Đường khoe khoang phép lạ nên Tống Giang huynh mới sai

hai anh em đến để triệu đệ tử đi ...Vậy dể tử đến đây xin phép sư phụ người có cho đi được chăng ?
- Nhất Thanh đã thoát khỏi nơi lò lửa , yên tâm theo luyện phép trường sinh sao còn mơ hồ đến cảnh đó ?
Đới Tung cúi lạy thưa rằng :
- Người rộng phép cho Công Tôn tiên sinh xuống núi một phen , sau khi phá được Cao Liêm sẽ đưa về núi hầu người .
- Hai người chưa rõ , những việc ấy không phải là đám xuất gia tôi bận đến , vậy xin các ngài hãy về thương nghị xem sao ?
Công Tôn Thắng bất đắc dĩ phải dẫn hai người ra về . Bấy giờ Lý Quỳ mới hỏi riêng rằng :
- Vừa rồi lão gia nói gì thế ?
- Anh lại không nghe rõ hay sao ?
- Tiếng nói thế ai còn nghe ra cái gì .
- Đấy là sư phụ ông ta không cho đi đấy .
Lý Quỳ nghe nói tức giận mà kêu lên rằng :
- Mình đi bao nhiêu đường đất khổ sở biết bao ? Bây giờ tìm thấy rồi lại hoạch hoẹ mãi ... Đừng làm ông sốt tiết lên thì gọi là xé tan cái mũ ấy ra , rồi nắm thắt lưng kéo cổ thằng già ấy xuống núi cho mà xem .
Đới Tung thấy vậy nguýt Lý Quỳ mà rằng :
- Anh lại muốn đóng đinh chân xuống đây rồi .
LýQuỳ vội làm mặt tươi cười mà rằng :
- Không , không tôi nói đùa đấy chứ .
Đêm hôm ấy hai người về tới nhà , Công Tôn Thắng sai dọn cơm ăn . Công Tôn Thắng cùng Đới Tung ăn uống như thường , duy Lý Quỳ ngồi nghĩ ngây người ra mà không ăn uống chi cả . Công Tôn Thắng bảo với hai người rằng :
- Hãy dằn lòng nghỉ đây một tối , sáng mai tôi đến nói lại xem nếu có đi thì hay lắm .
Đới Tung đành phải cất dọn hành lý , rồi cùng với Lý Quỳ cùng ngủ một nơi . Lý Quỳ nằm trằn trọc không sao ngủ được , sang canh tư thì chàng ngồi nhổm dậy nghe thấy Đới Tung ngủ ngáy khò khò như chết chàng liền nghĩ thầm trong bụng rằng : Thằng cha nó ... vô lý quá ! Nó là người ở Lương Sơn về đây lại còn phải hỏi sư phụ nào . Mình định cho phắc nó một búa là xong nhưng giết nó thì lấy ai cứu Ca ca cho được ? Đọan rồi lại nghĩ : Nếu sáng mai mà lão già lại không chịu cho đi , thì có phải lỡ cảviệc của Ca ca không ? Thế này thì không thể nào mà nhịn được , bất nhược giết phăng thằng già kia cho nó hết hỏi là tất nhiên phải đi với mình
Chàng nghĩ đến đó liền sờ đến đôi phủ , khẽ mở cửa phòng lần bóng trăng trong mà đi lên Tử Hư . Khi tới nơi thấy cửa đóng kín mít , lại hai bên tường

thấp lè tè chàng liền nhẩy tót vào trong khẽ mở cửa ra rồi lần mò vào trong hiên Tùng Hạc . Chàng đi đến trước hiên nghe trong cửa có tiếng người tụng kinh bèn nhẩy lên chỗ khe cửa để xem thì thấy La Chân Nhân ngồi ở chỗ lúc chiều , trên án trước mặt có lò lửa hương khói bốc lên nghi ngút và hai cây nến thắp sáng choang . Lý Quỳ nói một mình : Thằng cha này số chết đấy rồi lần đến bên cửa sổ lấy tay đẩy tung cánh cửa ra đoạn rồi lấy búa sấn vào , nhè giữa óc La Chân Nhân choang cho một búa ngã gục xuống đường . Lý Quỳ nom kỹ thấy máu trắng chảy ra bèn cười mà nói rằng :
- Thằng cha này luyện tài thực , làm thế nào mà nguyên khí còn nguyên .
Chàng cũng nom đến cái mũ cũng vỡ ra làm đôi , mà trên đầu thì toác một nhát thẳng xuống dưới cổ . Chàng lại nói :
- Giết được thằng cha nầy , tất là Công Tôn Thắng phải theo chúng mình hẳn .
Nói đoạn toan quay ra về , chợt đâu một tên đạo Thanh y đạo đồng chạy đến ôm lấy Lý Quỳ mà rằng :
- Anh giết thầy tôi , bây giờ định chạy đi đâu ?
- Thằng ranh con này ông cho một búa nhân thể .
Nói đoạn chém một nhát chết quay ra đó , rồi cười nói một mình rằng :
-Bây giờ còn đứa nào ra đây nữa không ? Thôi ta đi về .
Miệng nói chân đi thẳng một mạch về nhà Công Tôn Thắng tới nơi lẻn vào thấy Đới Tung vẫn còn ngủ im thin thít , chàng lại đóng cửa rồi vào nằm tử tế . Sáng hôm sau dậy sớm Công Tôn Thắng sai dọn cơm cùng ăn , cơm nước xong Đới Tung lại thúc giục Công Tôn Thắng lên núi để xin phép , Lý Quỳ thấy vậy chỉ bấm bụng cười thầm mà không dám nói . Đọan rồi Công Tôn Thắng đưa hai người cùng đến quán Tử Hư . Khi vào tới hiên Tùng Hạc có hai tên đạo đồng đứng ở đó Công Tôn Thắng liền hỏi :
- Chân Nhân ngồi ở đâu ?
- Chân Nhân đương ngồi ở trên Vân Sàng đó .
Lý Quỳ nghe nói cả kinh lè lưỡi ra đến nửa ngày không co vào được , bấy giờ cả ba người cùng mở rèm đi vào quả nhiên thấy Chân Nhân đương ngồi trên Vân Sàng ở giữa nhà . Lý Quỳ thấy vậy nghĩ thầm rằng : Có lẽ đêm qua mình giết lầm chắc . Vừa nghĩ xong thấy Chân Nhân hỏi :
- Ba các ngươi đến đây làm gì ?
- Chúng tôi đến kêu với sư phụ mở lòng từ bi cứu cho khỏi nạn chúng tôi được đội ơn đức muôn vàn .
La Chân Nhân hỏi :
- Người đen lớn kia là ai thế ?
- Hắn là nghĩa đệ của tôi tên là Lý Quỳ ...
Chân Nhân cười nói :
- Đáng lẽ không cho Công Tôn Thắng đi nhưng nể mặt Lý Quỳ nên cho anh

ta đi một phen .
Đới Tung lạy tạ rồi quay lại nói chuyện với Lý Quỳ . Lý Quỳ nghe nói nghĩ thầm trong bụng : Anh này biết mình định giết nên mới thế đây ... Chân Nhân lại nói
- Ta làm phép cho ba người đến ngay Đường Châu bây giờ ...
Đới Tung vâng lời tạ ơn rồi tự nghĩ rằng : La Chân Nhân lại có phép đi nhanh hơn phép thần hành của ta hẳn ? Chân Nhân gọi đạo đồng lấy ba cái khăn tay đến Đới Tung nói với Chân Nhân rằng :
- Bẩm sư phụ làm thế nào cho chúng tôi đến ngay được Đường Châu ?
Chân Nhân đứng dậy bảo ba người rằng :
- Các ngươi đi ra đây với ta ...
Ba người vâng lời theo Chân Nhân ra chỗ mỏm đá , bảo Công Tôn Thắng đứng chụm hai lên trên rồi Chân Nhân lấy tay áo phẩy một cái mà quát lên rằng :
- Lên ...
Bổng dưng cái khăn hoá ra một vầng mây đỏ đem Công Tôn Thắng lên cao ước chừng hai mươi trượng , Chân Nhân lại quát Im thì thấy đám mây đứng im lại mà không đi nữa . Chân Nhân lại lấy khăn xanh bảo Đới Tung trèo lên rồi quát lên một tiếng Lên thì khăn tay xanh hoá thành đám mây xanh rồi đưa Đới Tung lên cao bằng với Công Tôn Thắng và đứng lơ lửng ở đó . Lý Quỳ nom thấy vậy ngây hẳn người ra như thằng dại vậy , bấy giờ Chân Nhân lại lấy khăn trắng bảo Lý Quỳ đứng lên . Lý Quỳ nói :
- Đừng làm đùa thế lỡ ngã một cái thì quăn da .
- Anh nom hai người kia có ngã không ?
Lý Quỳ liền đứng vào khăn tay Chân Nhân quát lên một tiếng Lên rồi khăn tay trắng hoá thành đám mây trắng đem Lý Quỳ bay lên . Lý Quỳ kêu lên :
- Ái ...Ái ...Không chịu được cho xuống mau .
Chân Nhân vẫy tay một cái hai đám mây xanh đỏ đều là là bay xuống Đới Tung lạy tạ Chân Nhân đứng hầu vào bên hữu còn Công Tôn Thắng đứng hầu về bên tả . Bấy giờ còn một mình Lý Quỳ ở trên mây trắng kêu lên rằng :
- Trời ơi ! Tôi muốn đái đây , mau mau cho xuống không có đái cả vào đầu bây giờ .
La Chân Nhân đứng dưới hỏi rằng :
- Chúng ta là bôn tu hành có can phạm gì đến ngươi ? Sao đêm hôm qua ngươi dám cào tường vào giơ búa chém ta ? Nếu ta không phải là người có đạo đức thì còn sống sao được nữa ? Ngươi lại giết cả đạo đồng của ta nữa là nghĩa lý gì ?
- Không phải tôi ! Có lẽ ông lầm rồi .
- Thôi , cũng chỉ chém hai cái túm cỏ của ta đó thôi . Nhưng bụng ngươi đã

bất thiện thì ta phải cho một mẻ mà sửa đổi đi mới được . Nói đoạn giơ tay vẫy , quát lên một tiếng Đi rồi thấy một trận ác phong đưa đến thổi bạt Lý Quỳ đi lên tít trên mây . Đoạn rồi có hai lực sĩ khăn vàng dong áp hai bên . Bấy giờ Lý Quỳ chỉ nghe thấy hai bên tai vù vù như gió táp mưa sa , trông xuống bên dưới cỏ cây nhà cửa đều ầm ầm bay chuyển . Dưới chân mình cũng chẳng khác nào gió giục mây vần , càng ngày càng đổ dạt mãi đi không biết trời đất là đâu nữa .
Lý Quỳ trông thấy sợ hãi rụng rời chân tay giãy lên đây đẫy , chợt đâu nghe một tiếng huỵch thật mạnh chàng mở mắt nhìn kỹ thì rơi ngay xuống nóc nhà công đường phủ Kế Châu rồi lăn thò lò ra đất . Khi đó quan phủ Mã Sĩ đương ngồi trong công đường , nha lại đứng hầu cả hai bên thấy bổng có người trên nóc nhà lăn xuống , thì ai nếu đều kinh sợ không hiểu ra sao cả . Quan phủ bèn thét lính trói lại rồi bắt dong đến trước cửa công đường mà quát lên rằng :
- Thằng này mày là yêu quái ở đâu mà lại rơi xuống đó ?
Lý Quỳ đương đau đớn , vỡ cả đầu sứt cả mặt thở hồng hộc không sao trả lời được . Tri phủ lại quát :
- Thằng này tất là yêu quái ở đâu, bay lấy nước phép ra đây .
Mấy tên lính ngục vâng lời đem Lý Quỳ mà trói lại đưa ra chỗ bãi cỏ trước công đường , rồi một tên ngu hầu bưng chậu huyết chó và một người bưng thùng nước giải dội từ đầu Lý Quỳ dội xuống . Lý Quỳ thấy mình mẩy mặt mũi toàn dơ bẩn cả lên bèn kêu rằng :
- Tôi không phải là yêu ma nào đâu ...Tôi là người nhà La Chân Nhân đây .
Nguyên La Chân Nhân vốn có tiếng đạo đức ở Kế Châu , quanh vùng đó ai cũng gọi ông là thần tiên sống nhân thế không ai đụng đến Lý Qiuỳ nữa . Đoạn rồi chúng lại dẫn Lý Quỳ vào công đường mà kêu lên rằng :
- La Chân Nhân là một người có tiếng là thần tiên sống ở đất Kế Châu . Vậy quả người này là người nhà La Chân Nhân thì không nên trị tội làm chi .
Tri phủ cười mà rằng :
- Ta đọc hàng nghìn vạn cuốn sách , nghe hết chuyện xưa nay , chưa từng nghe thấy ông thần tiên nào lại có người đồ đệ như thế này bao giờ . Thằng này chắc là yêu quái , chúng đem đánh đi ta xem .
Chúng vâng lệnh phải đem Lý Quỳ ra đánh lấy đánh để , chỉ thiếu một nước chết là xong . Tri phủ quát lên rằng :
- Nếu thú nhận là yêu quái thì ta tha cho .
Lý Quỳ phải bất đắc dĩ mà xưng tên Lý Nhị , tri phủ liền sai đóng gông nặng mà giam xuống nhà lao tử tù . Lý Quỳ nói rằng :
- Ta nay bị nhật thần xung khắc , sao lại gông ta thế này ? Ta truyền cho cả phủ Kế Châu là chết hết đó ?
Mấy anh áp lao Tiết cấp và bọn lính ngục vẫn sợ tiếng La Chân Nhân xưa

nay vội vàng đến hỏi Lý Quỳ rằng :
- Bác là người ở đâu ? Cứ nói thực cho chúng tôi biết ...
- Ta là người thân của La Chân Nhân nên đem ta đến bỏ chốn nơi này , đày ải vài hôm rồi thế nào cũng đón ta về ...Nếu các anh không đem rượu thịt cho ta ăn uống tử tế thì ta cho toàn gia các anh chết đó ..
Bọn kia nghe nói anh nào cũng sợ hãi phải mua rượu thịt đến cho ăn uống . Lý Quỳ thấy chúng sợ hãi lại càng làm già lên , cho chúng sợ thêm phải đem nước nóng đến cho chàng tắm rửa . Lý Quỳ bảo chúng rằng :
- Nếu không ăn uống hẳn hoi thì ta cứ bay đi ngay , để cho các anh khổ cho mà coi .
Bọn lính ngục thấy vậy lại càng kính sợ , đem nước nóng cho Lý Quỳ tắm gội rồi lầy quần áo sạch sẽ cho thay , anh nào anh nấy phục dịch bằng ông thần sống vậy .
Nói về La Chân Nhân từ khi sai ngọn gió đưa Lý Quỳ đi rồi liền đem chuyện trước nói cho Đới Tung biết , Đới Tung kinh sợ vội vàng kêu xin tha thứ cho Lý Quỳ . Đọan rồi La Chân Nhân giữ Đới Tung ở đó mà hỏi thăm mọi công việc của sơn trại . Đới Tung đem tấm lòng trọng nghĩa khinh tài cùng các đức hay tính tốt của Tiều Thiên Vương và Tống Công Minh thuật cho Chân Nhân nghe . Chân Nhân nghe nói vẫn điềm nhiên như không , rồi lưu Đới Tung ở đó luôn năm hôm nữa . Trong mấy hôm đó ngày nào Đới Tung cũng lạy van kêu nài với La Chân Nhân để xin cứu cho Lý Quỳ trở về , La Chân Nhân cười mà đáp rằng :
- Hạng người ấy thì trừ phắc nó đi còn mang về làm gì nữa ?
- Lý Quỳ tuy tính lổ mãng không biết lễ phép , xong bụng dạ trực tiết bình sinh không hề tham nhũng của ai , không hề siểm nịnh với ai dẫu chết tấm lòng không thay đổi ...Nhất sinh chưa từng có một chút manh tâm đến sự tài lợi dâm đãng , nên việc gì cũng hăng hái dám làm , bởi thế Tống Công Minh lấy làm yêu quý vô cùng ... Nay nếu mất người ấy thì chúng tôi không thể nào về với Tống Công Minh được nữa ?
- Tôi nói thế mà thôi , tôi vẫn biết là một vị Sát Tinh ở trên trời , vì hạ giới hiện nay tội ác đã nhiều nên trời đày anh ta xuống để giết bớt những giống loài vô ích , tôi đây có khi nào lại trái lòng trời mà giết hắn đi cho được , đó chẳng qua là rèn bớt tính khí cho hắn rồi tôi lại cho về đây ngay có ngại gì ?
Nói đoạn gọi lên rằng :
- Nào lực sỉ đâu ?
Nói vừa dứt lời thì thấy trước hiên Tùng Hạc có một ngọn gió bay qua , rồi có một lực sỉ khăn vàng chạy vào cúi lạy La Chân Nhân mà vâng pháp chỉ , Chân Nhân truyền rằng :
- Hôm nọ ta sai ngươi đem đày tên ấy sang Kế Châu , nay đã hết tội lỗi rồi vậy ngươi đến đó bắt về đây cho ta .

Lực sỉ vâng lời quay ra . Được một lát bỗng thấy Lý Quỳ ở trên trời rơi xuống ở giữa sân .Đới Tung vội vàng ra đỡ Lý Quỳ dậy mà hỏi rằng :
- Mấy hôm nay anh em ở đâu thế ?
Lý Quỳ trông thấy La Chân Nhân thì chỉ cúi đầu lạy lấy lạy để mà kêu lên rằng :
- Trăm lạy gia gia , ngàn lạy gia gia từ nay Thiết Ngưu không dám thế nữa ...
La Chân Nhân ung dung nói rằng :
- Ngươi từ nay trở đi phải bỏ hết tính xằng bậy , mà hết lòng phò tá Tống Công Minh thì ta tha cho .
- Người là cha mẹ bên trên khi nào con cái dám sai lời nữa .
Đới Tung lại hỏi thăm chuyện trong mấy hôm đó Lý Quỳ liền thuật hết hết chuyện vào ngục Kế Châu đến khi có Hoàng Cân lực sỉ cứu về cho Đới Tung nghe . Bấy giờ Công Tôn Thắng nói với hai người rằng :
- Ở đây có hơn một ngàn Hoàng Cân lực sỉ đó , đều là đầy tớ La Chân Nhân cả .
Lý Quỳ nghe nói kêu lên rằng :
- Ôi Phật tổ ôi ! Thế mà không bảo cho tôi biết trước , để tôi khỏi xằng như thế
Nói đọan lạy lấy lạy để không thôi , Đới Tung cũng năn nỉ kêu với La Chân Nhân rằng :
- Chúng tôi đến đây đã lâu mà quân mã ở Đường Châu đương nguy cấp , dám xin sư phụ mở lòng từ bi mà cho Công Tôn Thắng cùng đi cứu Tống Công Minh để phá Cao Liêm một phen rồi lại xin đưa lên hầu ngài lập tức .
La Chân Nhân nói :
- Lẽ ra không cho đi nhưng nghĩ đến đại nghĩa của các ngươi thì xin cho đi mấy hôm để giúp ...Duy ta dặn câu này phải nhớ chớ quên được .
Công Tôn Thắng vội vàng quỳ xuống để nghe pháp chỉ xem sao ?
Mới hay :
Cuộc đời bể lại dâu qua
Xua nay nghĩa lớn vẫn là nghĩa chung
Người thánh triết kẻ hào hùng
Đặt thân tuy khác giữ lòng dễ sai
Cùng nhau tế độ lấy trời
Cây nên hạnh phúc cho nòi giống xưa
Can qua dữ sự chẳng ngơ
Cân vàng lộ sắt trơ trơ mới là ...

Thủy Hử

Scan: Motsach, Đánh máy: TrungLeTran

Hồi 53
Nhập Vân long đấu phép phá Cao Liêm
Hắc Toàn Phong xuống giếng cứu Sài Tiến

- Phép thuật của ngươi đối với Cao Liêm cũng không hơn kém gì nhau , song ngày này ta trao cho ngươi một phép Ngũ Lôi Thiên Tâm , ngươi cứ theo đó mà làm thì có thể cứu Tống Giang để thay trời làm Đạo được . Còn lão mẫu ngươi ở nhà ta sai người trông nom tử tế không cần lo nghĩ làm chi , ngươi cũng là ứng vào tinh số trên trời nên ta tạm cho ra đó một phen , song trong lòng phải thuỷ chung giữ lấy lời xưa chớ bị người ta xúi giục mà quên bỏ nghĩa lớn của mình mới được .

Công Tôn Thắng vâng nhận các phép rồi cùng với Đới Tung , Lý Quỳ lạy tạ Chân Nhân và từ giã các bạn học mà cùng về nhà tư . Khi về tới nhà Công Tôn Thắng lấy hai thanh bảo kiếm sắp sẵn các mũ sắt , áo đạo cùng đồ hành lý rồi lạy biệt thân mẫu mà lên đường .

Đi được bốn mươi dặm đường Đới Tung bảo với Công Tôn Thắng rằng :

- Bây giờ tiên sinh với Lý Quỳ đi sau để tôi về trước báo với Tống Ca ca , rồi cho người đi đón .

- Được lắm xin hiền đệ cứ về báo trước để tôi đi sau càng tiện

Đới Tung dặn Lý Quỳ rằng :

- Anh đi đường phải theo mệnh lệnh tiên sinh , nếu có câu gì không phải thì tôi sẽ liệu cho anh .

Lý Quỳ vâng dạ mà rằng :

- Phép thuật tiên sinh cũng như La Chân Nhân vậy có khi nào tôi dám khinh nhờn , xin Ca ca cứ đi trước .

Đới Tung liền buộc giáp mà làm phép thần hành đi trước , còn Công Tôn Thắng với Lý Quỳ lục đục đi sau . Trong khi đi đường Lý Quỳ sợ phép thuật của La Chân Nhân nên hết lòng hầu hạ Công Tôn không hề có điều càn bậy .

Cách vài hôm đi đến trấn Vũ Cương thấy cửa nhà đông đúc Công Tôn bảo với Lý Quỳ rằng :

- Mấy hôm nay đi đường khó nhọc nay ta vào uống mấy chén rượu suông ăn vài cái bánh chay , rồi sẽ đi cũng được .

Lý Quỳ nghe nói lấy làm mừng bèn tìm vào một hàng rượu ở bên đường để đánh chén . Khi vào tới nơi Công Tôn Thắng ngồi trên Lý Quỳ cởi khăn gói ngồi ở phía dưới rồi gọi nhà hàng dọn rượu lên . Công Tôn Thắng hỏi nhà hàng :

- Ở đây có bánh điểm tâm chay không ?

- Thưa ngài trong hàng tôi bán rượu thịt không có thức ăn chay , duy ngoài chợ có thứ bánh táo là thức ăn chay mà thôi .
Lý Quỳ nói :
- Để tôi đi mua về đây .
Nói đoạn mở gói lấy ít tiền chạy ra chợ mua bánh , khi mua xong đương sắp ra về chợt thấy bên đường có tiếng người kêu quát lên rằng : Khoẻ thực Lý Quỳ nghe thấy vậy vội chạy đến xem thì thấy có đám đông người vây một anh chàng to lớn đương múa đôi chuỳ sắt ở đó . Anh chàng ấy mình cao hơn bẩy thước da mặt sần sùi , mũi thẳng xuống như dọc dừa , tay cầm chuỳ sắt ước nặng ba mươi cân múa may một lúc rồi đánh vào hòn đá ở đường vỡ hẳn ra . Chúng trông thấy bèn vổ tay khen ngợi ầm lên Lý Quỳ thấy vậy không sao nhịn được liền dắt bánh vào trong bọc chạy sấn vào giơ tay toan giật lấy chuỳ sắt của chàng kia . Chàng kia quát lên rằng :
- Anh là thằng nhắng nào dám vào giằng lấy chuỳ của ta .
- Anh múa có ra cái gì mà họ khen ầm cả lên ? Đưa lảo gia múa cho mà xem .
- Được ta cho anh mượn hai cây chuỳ nếu không múa nổi , thì ta tặng cho mấy quả đấm mà xem .
Lý Quỳ lẳng lặng với lấy cây chuỳ múa lên múa xuống , tựa hồ như tung quả đạn tròn hồi lâu mới đặt xuống mà tâm thần không hề ra dáng chút gì khó nhọc . Anh chàng kia trông thấy vội cúi rạp xuống mà lạy rồi hỏi rằng :
- Xin hỏi đại danh Ca ca là gì ?
- Nhà anh ở đâu ?
- Nhà tôi ở phía trước gần đây .
Nói đoạn liền dẫn Lý Quỳ đến một nơi cửa khoá then cài cẩn thận , rồi lấy chìa khoá mở cửa mời Lý Quỳ vào . Lý Quỳ vào tới trong nhà toàn thị bể lò binh khí vứt ngổn ngang trong bụng liền nghĩ thầm : Anh này ắt hẳn là anh lò rèn , hiện nay trong sơn trại cũng cần đến bất nhược ta rủ hắn đi phắt cho tiện nghĩ vậy liền hỏi :
- Bác tên họ là gì xin cho tôi biết ?
- Thưa ngài tôi họ Thang tên Long , thân phụ tôi ngày trước làm nghề thợ rèn sau gặp quan Lão Trung Kinh Lược cho làm quan ở phủ Diên Ân mới đây phụ thân bị mất ở chỗ làm quan , tính tôi lại hay rong chơi cờ bạc nên mới lưu lạc giang hồ phải tạm trú ở đây làm nghề thợ rèn để kiếm ăn . Tôi có luyện tập được nhiều võ nghệ , sau người ta thấy tôi có mụn đen khắp cả quanh mình Kim Tiều BàoTử , vậy dám hỏi quý danh là gì ?
- Tôi tức là Hắc Toàn Phong Lý Quỳ ở Lương Sơn Bạc đây .
Thang Long nghe nói vội vàng cúi lạy mà rằng :
- Chết nỗi ! Tôi nghe tiếng đã lâu mà không được biết ?
- Anh ở đây làm nghề thợ rèn thì bao giờ cho khá được , bất nhược theo tôi

đến Lương Sơn Bạc làm cho Đầu lĩnh có thú hơn không ?
Thang Long hớn hở đáp rằng :
- Nếu quan anh có lòng tốt cho tiểu đệ theo đi thì còn gì hơn nữa .
Nói đoạn liền bái Lý Quỳ làm anh , rồi Lý Quỳ nhận Thang Long làm em .
Thang Long lại nói Lý Quỳ rằng :
- Nhà tôi không có đầy tớ xin mời quan anh ra chợ , uống vài chén rượu suông cho tỏ tình thân ái , rồi nghỉ đây một đêm sáng mai sẽ đi ..
- Tôi còn có sư pgụ ngồi đợi ở đằng kia , để tôi đem bánh về ăn rồi chạy ra ngay bây giờ , không thể nào trì trệ được nữa .
- Vội chi mà phải đi ngay như thế ?
- Chết nổi ! Tống Công Minh Ca ca hiện đương đánh nhau ở đất Đường Châu , còn tôi mời sư phụ về để cứu ứng đó .
- Sư phụ là ai ?
- Thôi bất tất phải nói anh thu xếp đi ngay mới được .
Thang Long vâng lời vội vàng thu xếp khăn gói tiền nong , khoác nón dắt dao , cầm thanh đao lớn vất bỏ cả cửa nhà đồ đạc mà theo Lý Quỳ cùng đi .
Khi đi đến tửu điếm Công Tôn Thắng trông thấy Lý Quỳ về bèn có ý gay gắt bảovới Lý Quỳ rằng :
- Anh đi đâu đến giờ này mới về , giá chậm lúc nữa thì tôi lên núi cho rảnh chuyện .
Lý Quỳ nghe nói không dám trả lời lẳng lặng dẫn Thang Long vào lậy chào mà kể rỏ cho Công Tôn Thắng nghe , Công Tôn Thắng thấy vậy cũng có ý vui mừng một chút , đọan rồi Lý Quỳ đem bánh ra ba người ăn uống với nhau . Khi ăn uống xong tính trả tiền hàng rồi Lý Quỳ cùng Thang Long đều khoác khăn gói theo Công Tôn Thắng về lối Đường Châu đi được chừng hai phần đường thì thấy Đới Tung đến tiếp đón . Công Tôn Thắng cả mừng liền hỏi công việc đánh nhau mấy bữa nay ra sao ? Đới Tung nói :
- Mấy hôm nay Cao Liêm đã khỏi vết thương ngày nào cũng cho quân khơi đánh , nhưng Ca ca phải chịu nhịn không cho quân ra đánh , đành phải đợi tiên sinh đến đã .
Công Tôn Thắng cười nói rằng :
- Được lắm để tôi đến sẽ hay .
Lý Quỳ lại dẫn Thang Long vào chào hỏi rồi kể chuyện cho nghe , ba người kéo Đới Tung cùng đi . Khi gần tới trại cách năm dặm đường thấy Lã Phương , Quách Thịnh dẫn hơn năm trăm lính cùng ra đón tiếp . Bấy giờ bốn người cùng lên ngựa rồi trở về Đại trại .
Tống Giang , Ngô Dụng thấy Công Tôn Thắng về tới nơi vội vàng hớn hở vui mừng đón vào thăm hỏi , rồi cho đòi các đầu lĩnh vào đến trướng Trung Quân để chào mừng Công Tôn Thắng . Lý Quỳ dẫn Thang Long vào chào Tống Giang , Ngô Dụng cùng các vị đầu lĩnh rồi đặt tiệc ăn mừng rất là vui

vẻ .
Ngày hôm sau Tống Giang , Ngô Dụng cùng Công Tôn Thắng bàn việc đánh Cao Liêm . Công Tôn Thắng nói :
- Xin Chủ tướng truyền cho nhổ trại kéo cả quân đến , xem thế giặc ra sao rồi tôi sẽ liệu .
Tống Giang nghe lời bèn truyền cho các trại , hết thảy đều kéo quân đến gần phủ Cao Đường để dàn trận . Khi tới nơi hạ trại yên ổn , đến sáng hôm sau quân sĩ ăn cơm từ trống canh năm , rồi sắp sửa chỉnh tề hết cả . Đọan rồi Tống Giang , Ngô Dụng cùng Công Tôn Thắng cưỡi ba con ngựa ra trước cửa trận , thúc cho khua trống phất cờ xông thẳng vào thành để đánh .
Nói về tri phủ Cao Liêm mới khỏi được vết thương nay bỗng thấy có quân mã Tống Giang kéo đến , chàng liền mặt giáp khoác bào sai mở cửa thành bỏ đích kiều xuống dẫn ba trăm thần binh ra thành nghinh địch . Khi tới nơi đôi bên mở cờ gióng trống dàn thành trận thế , rồi bên kia Tống Giang đứng trước mặt trận có mười viên tướng cưỡi ngựa đứng hàng nhạn hai bên . Bên tả có năm tướng là: Hoa Vinh , Tần Minh , Chu Đồng , Âu Bằng và Lã Phương ; bên hữu năm tướng là : Lâm Xung , Tôn Lập , Đặng Phi , Mã Lân và Quách Thịnh . Khoảng giữa ba viên chủ tướng Tống Giang , Ngô Dụng và Công Tôn Thắng đều thắng trận đứng nom sang trận Cao Liêm . Bấy giờ Cao Liêm thét bảo Tống Giang rằng:
- Bay là quân giặc cỏ ở trong xó rừng vũng nước , nay đã định đánh nhau phải quyết được thua mới được , nếu kinh sợ bỏ chạy thì không phải là hảo hán .
Tống Giang nghe nói liền hỏi :
- Ai chém thằng giặc kia cho ta .
nói vừa dứt lời thì Tiểu Lý Quảng Hoa Vinh nắm thương phóng ngựa chạy thẳng ra ngoài giữa trận . Cao Liêm thấy vậy quát lên rằng :
- Ai bắt thằng giặc kia cho ta ?
Vừa nói xong thì trong đám quan Thống Chế có một viên Thượng Tướng là Tiét Nguyên Huy múa song đao cưỡi ngựa ra đánh với Hoa Vinh , hai bên đánh nhau vừa được vài hiệp Hoa Vinh liền quay ngựa chạy về bản trận Tiết Nguyên Huy cũng múa đao phi ngựa hết sức đuổi theo . Khi đuổi gần tới nơi Hoa Vinh kìm ngựa lại , rồi dương cung đặt tên quay nhắm Nguyên Huy bắn một phát ngã xuống ngựa , hai bên quân lính đều reo hò ầm ỉ cả lên . Cao Liêm thấy vậy cả giận liền cầm miếng bài đồng hai tay đẩy kiếm gõ luôn ba tiếng , rồi thấy giữa trận thần binh có trận ác phong tung động cát vàng làm cho trời thảm đất sầu ai ai cũng kinh sợ . Đọan rồi thấy tiếng reo hò huyên náo , có một toán sài lang hổ báo cùng các thứ trùng độc thú dữ ở trong đám cát vàng hiện ra .
Bên kia Công Tôn Thắng thấyvậy liền cầm thanh kiếm Tùng Văn Cổ Định

trỏ sang quân Cao Liêm trong miệng lẩm nhẩm sẻ đọc mấy lời rồi quát một tiếng Mau bấy giờ thấy một đạo kim quang bắn xéo qua quân Cao Liêm làm các thú dữ đều rớt xuống mặt đất . Quân lính cúi xuống nom thì đám trùng độc thú dữ toàn thị bằng giấy trắng cắt ra , bay là xuống đất thì cát vàng cũng nằm im không tung lên được nữa . Tống Giang thấy vậy cầm roi vẫy gọi toàn quân cùng xông sang đánh giết trong trận Cao Liêm , quân mã Cao Liêm kinh sợ tán loạn thiệt hại rất nhiều . Cao Liêm bèn kéo thần binh vào thành để giữ , quân Tống Giang đuổi đến gần thành , thấy địch kiều đã cất lên cửa thành đã đóng , trên mặt thành đá gỗ ném xuống như mưa liền gõ chiêng thu quân trở về đóng trại .
Khi điểm quân mã đều được đại thắng Tống Giang bèn vào trướng tạ công đức Công Tôn Thắng và khen thưởng khắp mặt tam quân .
Ngày hôm sau lại chia quân làm bốn mặt quanh thành Công Tôn Thắng nói với Tống Giang , Ngô Dụng rằng :
- Hôm trước tuy đánh được quân Cao Liêm nhưng còn ba trăm thần binh chạy cả vào thành và chăng ngày nay đánh thành rất gấp thì tất nhiên quân giặc đêm nay phải thừa kế mà ra d8ây cướp trại . Vậy chiều nay ta nên thu quân làm một , đợi đến chiều tối sẽ cho nấp cả vào các nơi bỏ mặc trại không cho chúng vào cướp và truyền lệnh cho các quân sĩ cứ nghe tiếng sấm hiệu , và trông ngọn lửa ở trong trại bốc lên là phải hết sức đổ ra đánh giết mới được .
Tống Giang nghe lời rồi truyền lệnh cho ba quân tiến lên đánh thành rồi chiều đến kéo cả vètrại . Chiều hôm đó trong trại mở cờ nổi trống chè chén với nhau , mãi đến chiều tối mới đặt đội ngũ để ra nấp các nơi . Khi mai phục đã yên tịnh đâu vào đó rồi Tống Giang , Ngô Dụng , Công Tôn Thắng , Hoa Vinh , Tần Minh , Lạ Phương , Quách Thịnh đều kéo nhau lên chổ gò cao để đợi .
Đêm hôm đó Cao Liêm dẫn ba trăm thần binh mỗi người lưng đeo ống sắt trong đựng các thức lưu huỳnh vá diêm sinh và mỗi người đều cầm dao trượng gậy miệng ngậm hồi còi , nửa đêm mở cửa thành kéo quân đi cướp trại . Cao Liêm dẫn thần binh đi trước sau lưng có ba mươi tên quân đ đuổi theo cùng nhau thẳng kéo tới trại Tống Giang . Khi gần tới trại Cao Liêm ngồi trên mình ngựa làm phép yêu quái , phút chốc đã thấy trời đất đen sì một trận cuồng phong đổ lá rụng cây đưa đến , đoạn rồi ba trăm thần binh tiếp lửa vào ống sắt thổi còi làm hiệu xông xáo kéo vào trong trại .
Bên kia Công Tôn Thắng ngồi trên gò cao trông thấy liền giơ kiếm làm phép , rồi thấy trong giữa trại không bỗng dưng nổi lên tiếng sấm rất to , ba trăm thần binh nghe vậy vừa toan quay gót lui ra , bỗng thấy trong trại lửa đỏ rực trời rồi bốn mặt quân phục đổ ra vây chặt trong trại không còn một lối nào mà chạy thoát . Bấy giờ ba trăm thần binh đều bị quân mã Tống Giang giết

hết không sót một người . Cao Liêm liền dẫn ba mươi tên quân kỵ chạy trốn về thành . Vừa chạy được mấy bước đã thấy Báo Tử Đầu Lâm Xung dẫn một toán quân mã đuổi sát giạt đằng sau Cao Liêm vội vàng gọi mở cửa thành bỏ địch kiều xuống dẫn được tám , chín quân kỵ chạy thoát vào thành . Còn mấy mươi tên nữa đều bị Lâm Xung bắt sống được cả . Cao Liêm vào trong thành liền đốc thúc dân chúng để trấn giữ trong thành rất là cẩn mật .
Ngày hôm sau Tống Giang lại đến vây đánh thành rất dữ Cao Liêm nghĩ thầm rằng: Bấy lâu học được phép thuật vẫn tưởng hơn được người , ai ngờ ngày này còn có kẻ cao hơn nữa , như thế thì còn biết tính làm sao ? Nay bất nhược phải mau mau viết thư sang hạt Đông Xương và hạt Khấu Châu để cầu cứu mới được . Hai hạt đó gần đây vả chăng hai ông tri phủ đó đều là môn đệ của Ca ca Thái Uý ta , thì tất nhiên họ phải đến cứu không sai ..
Nghĩ đọan viết hai phong thư sai hai quan Thống Chế mở cửa thành bên tây để cướp đường đi cầu cứu .
Bên kia các tướng của Tống Giang thấy người trong thành đi ra đã toan đuổi theo mà bắt . Ngô Dụng gạt đi mà rằng :
- Mặc cho họ đi ta phải dùng mẹo mà bắt mới thú .
Tống Giang hỏi :
- Quân sư định làm thế nào ?
- Hiện nay trong thành tất binh nguy tướng ít nên mới sai người ra đi cầu cứu , vậy ta giả làm hai đội quân mã đến ứng cứu rồi đánh nhau lộn bậy ở ngoài để cho hắn mở cửa thành ra tiếp ứng , bấy giờ thừa kế đánh tràn vào đó thì thế nào cũng bắt được Cao Liêm .
Tống Giang nghe cả mừng liền sai Đới Tung về Lương Sơn Bạc lấy hai toán quân mã , chia làm hai để tiến đánh Cao Đường .
Về phần Cao Liêm sau khi sai người đi cầu cứu viện , đêm đêm thường đốt lửa sáng rực ở trong thành để làm hiệu chờ viện binh kéo đến . Cách mấy hôm sau đám binh lính canh thành bỗng thấy quân mã Tống Giang tự nhiên rối loạn xôn xao bèn vội vàng báo cho Cao Liêm biết . Cao Liêm nghe báo lập tức chạy lên mặt thành để xem , bấy giờ trông xa thấy có hai toán quân mã xung đột tung hoành bụi mù rợp đất , đánhgiết luôn tay làm cho bọn giặc vây thành đều bỏ tan tành chạy cả . Cao Liêm thấy vậy biết là viện quân đã đến , bèn điểm hết quân mã trong thành mở tung hết cả cửa thành chia làm bốn mặt mà ùa ạt đánh ra . Khi ra tới ngoài thành , Cao Liêm xông xáo đánh vào trận Tống Giang . Tống Giang , Hoa Vinh , Tần Minh cưỡi ba con ngựa theo lối đường nhỏ mà chạy , Cao Liêm thúc quân mã đuổi riết để bắt .
Đương khi đó có pháo nổ liên thanh Cao Liêm lấy làm nghi sợ bèn thu quân toan quay trở về .
Bỗng đâu hai bên đường nổi thanh la ầm ỉ rồi bên tả có Tiểu Ôn Hầu , bên hữu có Kiên Nhân Quý đều dẫn năm trăm quân mã xông ra Cao Liêm cướp

đường cố chạy quân mã bị thiệt hại tới quá nửa . Khi chạy thoát được vòng trận về cổng thành , ngẩng lên trông thành đã thấy toàn thị cờ của Lương Sơn Bạc cả .
Cao Liêm kinh hoàng liếc mắt trông quanh không thấy có toán viện quân đâu nữa , chàng bất đắc dĩ phải dẫn đám tàn quân , tìm đường lối hẻm trong núi mà chạy . Chạy được mươi dặm đường , chợt thấy có một đám quân sĩ ở trong núi kéo ra , rồi thấy Bệnh Uý Tri ngăn cản giữa đường mà quát lên rằng :
- Chúng ta đợi đây đã lâu muốn sống xuống ngựa đi thôi .
Cao Liêm thấy vậy lại dẫn quân quay lại , bỗng lại thấy Mỹ Nhiệm Công dẫn một toán quân sĩ chắn ngang lấp đường ; rồi hai bên cùng xông vào để đánh Cao Liêm thấy đường đi lối lại đều mắc nghẽn cả , bèn bỏ ngựa xuống bộ rồi lần lên núi để trốn . Bọn kia lại xông lên núi đuổi theo Cao Liêm vội niệm mấy câu thần chú trong miệng rồi quát lên một tiếng Lên rồi cưỡi lên một đám mây đen phất phơ trên đỉnh núi .
Khi đó Công Tôn Thắng đứng trên sườn núi thấy vậy , bèn ngồi trên mình ngựa cầm thanh kiếm làm phép quát lên một tiếng Mau rồi trỏ thanh kiếm lên , thì thấy Cao Liêm ở giữa đám mây rơi tung ngay xuống trước mặt Lôi Hoành , Lôi Hoành tiện tay chém một phát đứt làm hai đoạn , rồi xách thủ cấp xuống núi . Tống giang nghe nói giết được Cao Liêm bèn thu quân kéo vào trong thành Cao Đường , trước hết hạ lệnh không cho xâm phạm dân gian và yết bảng cho dân được yên việc làm ăn . Đoạn rồi đến nhà lao để cứu Sài Đại Quan Nhân .
Bấy giờ Tiết Cấp cùng với lính ngục đều chạy trốn mọi nơi , duy còn bốn năm mươi tên tù còn sót lại . Tống Giang lại cho tháo gông mà tha cho tất cả mọi người , mà không thấy Sài Tiến ở đấy . Sau thấy có vợ Sài Hoàng Thành cùng vợ con Sài Tiến đều bị giam vào hai phòng riêng mà Sài Tiến thì không thấy , nên trong lòng buồn bã vô cùng . Ngô Dụng cho đòi tất cả các người làm việc ở chân Cao Đường đến để hỏi . Sau có một người Tiết Cấp tên là Lạn Nhân nói rằng :
- Bữa trước tri phủ Cao Liêm bắt chúng tôi phải giam giữ rất là cẩn thận và có dặn chúng tôi nếu có lỡ xảy ra sự gì , thì cứ đem giết ngay Sài Tiến đi trước . Cách đây ba hôm Phủ lại thúc đem Sài Tiến ra để hành hình , chúng tôi thấy người đó ra vẻ tuấn tú khôi ngô nên người chí khí mới không nỡ ra tay , mà nói dối là Sài Tiến đã ốm gần chết đến nơi không cần phải giết . Sau Tri phủ thúc giục luôn tôi đã phải nói dối là Sài Tiến chết rồi . Đoạn rồi trong mấy hôm đánh nhau bận rộn nên tri phủ cũng không hỏi gì đến nữa . Sau lại sợ người bới vẽ đến tai Tri phủ , nên hôm qua tôi đem Sài Tiến ra chỗ giếng khô ở phía sau , tháo gông cho nấp xuống đó . Nay không biết có còn hay không ?

Tống Giang nghe nói vội bảo Lạn Nhân dẫn ra đi xem . Khi tới nơi nom xuống dưới giếng thấy tối đen mù mịt , không biết nông sâu thế nào , cho người đứng trên kêu gọi thì thấy dưới giếng im phắc như tờ , không có ai trả lời cả . Sau thòng dây xuống để đo mới biết giếng sâu có tới tám chín trượng . Tống Giang thấy vậy rân rấn hai hàng nước mắt mà nói rằng :
- Nếu vậy thì Sài Đại Quan Nhân nguy mất rồi .
Ngô Dụng nói :
- Xin chủ tướng thư tâm để cho người xuống đó dò xét xem sao ?
Ngô Dụng vừa nói dứt lời thì Lý Quỳ chạy đến mà kêu lên rằng :
- Để tôi xuống cho .
Tống Giang nói :
- Được lắm ! Chính ngươi làm hại Sài Đại Quan Nhân khi trước nay ngươi nên xuống cứu mới phải .
- Tôi xuống đó cũng không sợ gì , nhưng ở trên này đừng cắt dây mới được .
Ngô Dụng nói :
- Sao anh láu thế ? Ai đã phản anh mà sợ ?
Nói đoạn sai người lấy thùng lớn , buộc hai bên cạnh nối đầu thùng rất dài , đặt một cây tre trên miệng giếng rồi quăng dây thừng lên trên đó . Đoạn rồi Lý Quỳ cởi trần trùng trục , tay cầm song phủ ngồi vào trong thùng , buộc hai cái chuông bên cạnh thùng , rồi người đứng trên dong dây cho Lý Quỳ xuống giếng . Khi xuống tới đáy giếng Lý Quỳ ra lần mò sờ soạng bất đồ vớ phải đống xương Lý Quỳ kêu một mình lên rằng :
- Ối cha mẹ , cái quái gì mà gớm ghê như vậy ?
Chàng lại sờ quanh sờ quẩn , thấy giữa lòng giếng đầy những bùn lầy không sao bước chân xuống được , Lý Quỳ để đôi song phủ vào thùng rồi với đôi tay ra giếng để lần xem . Chàng lần mãi sau thấy một người cuộn tròn trong vũng nước Lý Quỳ vội kêu lên rằng :
- Sài Đại Quan Nhân ...
Kêu dứt lời thì thấy người kia trả lời , chàng liền giơ tay vào mũi để xem thì thấy vẫn còn thoi thóp thở . Chàng thấy vậy nói lầm bẩm một mình : Lạy trời đất cứ thế này thì còn có cơ cứu sống lại đây
Nói đoạn lại nhảy vào trong thùng lắc chuông ra hiệu cho ở trên biết . Trên kia nghe thấy chuông hiệu vội vàng co kéo thùng lên . Khi lên tới nơi chỉ thấy một mình Lý Quỳ , Tống Giang lấy làm kinh ngạc mà hỏi , Lý Quỳ kể rõ mọi sự dưới giếng cho Tống Giang nghe . Tống Giang nói :
- Nếu vậy , ngươi lại phải xuống đó đặt Sài Đại Quan Nhân vào thùng , để kéo lên trước , rồi sẽ thòng thúng kéo ngươi lên sau .
- Thôi Ca ca không biết , tôi đi Kế Châu đã gặp hai lần nguy hiểm , nay chả lẽ lại chịu lần nguy hiểm thứ ba nữa .
Tống Giang cười mà rằng :

- Chẳng lẽ ta đùa ngươi hay sao ? Ngươi cứ xuống đi mới được
Lý Quỳ vâng lời lại ngồi vào thùng rồi trên này dòng dây cho xuống giếng . Lý Quỳ ẵm Sài Tiến bỏ vào trong thùng lắc chuông ra hiệu cho kéo lên . Chúng kéo được Sài Tiến lên tới nơi , ai nấy đều mừng rỡ vô cùng , khi trông thấy Sài Tiến bị đầu trán sứt sẹo hai bên đùi nát nhừ da thịt , hai con mắt chỉ lim dim không mở ra được , thì mọi người lại thảm thiết xót thương sai người đi mời thầy về chữa ngay lập tức .
Bấy giờ Lý Quỳ ở dưới giếng đợi lâu không thấy thòng thùng xuống kêu la ầm lên Tống Giang nghe tiếng bảo dòng ngay dây xuống để đón Lý Quỳ . Lý Quỳ lên tới nơi phát bẳn tính rằng :
- Các ông như thế không tốt sao không thòng dây xuống ngay là nghgiã lý gì ?
- Vì mải trông Sài Đại Quan nhân nên quên khuấy đi mất ... thôi nhà ngươi bằng lòng vậy .
Nói đọan sai người vựt Sài Tiến lên xe , rồi đem vợ Sài Tiến , vợ Sài Hoàng Thành cùng các đồ gia tài xếp hơn hai mươi cỗ xe sai Lý Quỳ , Lôi Hoàng hộ tống về sơn trại . Đọan rồi bắt cả nhà Cao Liêm hơn ba mươi người đều chém đầu ra lệnh , mà thưởng cho tên Lạn Nhân . Lại truyền lấy của trong kho cùng tài sản của nhà Cao Liêm xếp cả lên xe , kéo cờ đắc thắng trở về Lương Sơn Bạc . Khi đi qua các châu quận hề động lấy tơ hào của dân , ai ai cũng lấy làm kính phục .
Tiều Cái cho mời Sài Tiến lên nghỉ ở chỗ Tống Công Minh trên núi và sai làm một dinh cơ khác cho gia quyến Sài Tiến ở . Bấy giờ sơn trại lại có thêm Sài Tiến cùng Thang Long thì ai nấy đều vui vẻ, liền đặt tiệc ăn mừng rất là thoả thích .
Nói về phủ Đông Xương cùng phủ Khấn Châu biết tin Cao Đường bị mất , cả nhà Cao Liêm bị chết hết .Bèn cùng nhau thảo sớ lập tức tâu về triều đình , sau các quan chức ở Cao Đường chạy thốc về kinh để tâu báo cho biết . Cao Thái Uý biết tin anh em là Cao Liêm bị giết lấy làm căm tức trong lòng , liền hăm hở vào triều để tâu cùng Thiên Tử .
Sáng hôm sau đó khi lầu Cảnh Dương chuông động , các quan văn võ đều chỉnh tề triều phục bước vào đan trì để chầu Thiên Tử . Được một lát , Thiên Tử ngồi nơi chính điện có quan Điện Đầu tuyên bố rằng :
- Các quan có việc gì cần vào tâu , bằng không xin đề tan chầu .
Vừa dứt tiếng thì thấy Cao Cầu quỳ trước ban tâu rằng :
- Nay có bọn giặc ở Lương Sơn Bạc thuộc phủ Tế Châu , mấy tên đầu đảng là Tiều Cái , Tống Giang xưa nay tụ họp bọn đại gian đại ác , chỉ chuyên nghề cướp hại nhân dân , đánh phá phủ huyện , càn dở buông dóng không biết tới đâu mà kể . Năm trước đã đánh giết quan quân ở Tế Châu , đánh phá thành Giang Châu và thành Vô Vi rất là tàn ác . Nay lại đánh châu Cao

Đường giết hại quan dân , cướp lấy kho tàng làm cho trăm họ phải chịu lầm than , đó là một cái vạ lớn của nhà nước hiện nay , nếu không sớm diệt trừ ngay thì mai sau tất là khó trị . Vậy xin thánh thượng xét cho .
Vua nghe tâu cả kinh bèn truyền chỉ cho Cao Thái Uý lập tức điều binh khiển tướng trừ bọn giặc Lương Sơn . Cao Cầu lại tâu rằng :
- Đám đó tuy vậy cũng là một bọn giặc cỏ bất tất phải lấy đại quân cho phí tổn quốc gia . Nay tôi xin cắt một người này có thể khu trừ ngay được .
- Khanh định cắt người nào ra đó , xin cứ truyền lệnh ra đi , sau nầy đánh giặc có công ta sẽ gia phong tước thưởng .
Cao Thái Uý tâu rằng :
- Người này là con cháu một vị khai quốc công thần Hồ Duyên Tân ở Hà Đông tên là Hồ Duyên Chước khiển hai cây roi đồng sức khoẻ muôn người không kịp hiện làm Đô Thống Chế ở huyện Nhữ Vinh trong tay sẵn có quân tinh tướng giỏi , có thể đánh nổi bọn giặc Lương Sơn . Nay xin phong người ấy làm Binh Mã Chỉ Huy Sứ lãnh các quân mã bộ lập tức ra đó , thì thế nào cũng được thành công .
Vua nghe nói lấy làm vui mừng bèn giao cho Viện Cơ Mật sai sứ thần vâng mang sắc chỉ lập tức ra đất Nhữ Nam mời Hồ Duyên Chước về kính phụng mạng . Khi sứ thần tới Nhữ Nam , Hồ Duyên Chước cùng các quan trong thành ra nghinh đón thánh chỉ , đem về tuyên đọc rồi tiếp đãi sứ thần rất là trân trọng . Đọan rồi lập tức thu thập các đồ mũ mảng , đai giáp , cung tên , gươm ngựa và dẫn ba bốn mươi tên thủ hạ gấp đường về chốn kinh sư .
Cách mấy hôm về đến kinh sư Hồ Duyên Chước đến điện Tư Phủ để chào Cao Thái Uý . Hôm đó Cao Cầu đương ngồi trên Suý Phủ nghe báo Hồ Duyên Chước đã về thì trong bụng lấy làm vui mừng hớn hở , lập tức cho mời vào nói chuyện . Khi Hồ Duyên Chước vào tới nơi Cao Thái Uý đem lời hỏi thăm , rồi đem các đồ thưởng ra cho , sáng sớm hôm sau mới dẫn vào chầu Thiên Tử .
Thiên Tử trông thấy Hồ Duyên Chước tướng mạo đường đường ra dáng một tay dũng lược thì trong bụng rất vui mừng hớn hở liền ban cho một con ngựa Tích Tuyết Ô Truy ngày đi ngàn dặm là một giống ngựa hiếm có xưa nay .
Hôm đó Hồ Duyên Chước vâng tạ ơn vua , rồi theo Cao Thái Uý trở về suý phủđể bàn việc khởi binh . Hồ Duyên Chước nói với Cao Thái Uý rằng :
- Dám bẩm ân tướng tôi xem bọn Lương Sơn Bạc có nhiều tướng giỏi , ngựa mạnh lương nhiều không thể vội khinh ngay được . Vậy tôi xin tiến cử hai tướng làm tiên phong để cùng đi ra đò thì mới có thể khu trù được giặc , chẳng hay ân tướng nghĩ sao ?
Cao Thái Uý gật đầu khen phải , liền ân cần hỏi Hồ Duyên Chước xem định tiến cử những ai ?
Mới hay :

Một phen huyết chiến dậy trời
Giết quân tàn bạo , cứu người oan khiên
Xưa nay tài trí tương liên
Mà cân hoạ phúc hoàng thiên cũng già .
Ấy ai gây cuộc phong ba
Hao binh tổn tướng dễ mà ích chi ?
Con thuyền ngang dọc Liêu Nhi
Giang sơn này biết nặng về ai đây ?

Scan: Motsach, Đánh máy: TrungLeTran

Hồi 54
Cao Thái Uý huy động quân ba lộ ;
Hồ Duyên Chước dàn trận ngựa Liên Hoàn .

Bấy giờ Cao Thái Uý hỏi Hồ Duyên Chước định cử ai làm tướng Tiên phong ?

Hồ Duyên Chước bẩm rằng :

- Chúng tôi xin cử một người làm Chánh Tiên Phong là họ Hàn tên Thao nguyên người ở quán Đông kinh hi65n làm Đoàn Luyện Sứ ở Trần Châu vốn là một tay võ cử xuất thân , khiến một thanh gươm trường rất giỏi người ta thường gọi là Bách Thắng Tướng Quân ; còn một người Phó Tiên Phong tên là Bành Dĩ con cháu của tướng ở đất Đông Kinh hiện làm Đoàn luyện Sứ ở Dĩnh Châu khiến khẩu đao hai lưỡi hai mũi võ nghệ hơn người ai ai cũng gọi là Thiên Mục Tướng Quân .

Cao Thái Uý nghe nói cả mừng mà rằng :

- Nếu được hai tướng đó ra đưhg tiên phong thì làm gì không dẹp yên được giặc ?

Nói đọan liền cho thảo hai bức công văn Uỷ Viện Khu Mật sai người đến Trần Châu và Dĩnh Châu lập tức triệu Hàn Thao và Bành Dĩ về kinh thỉnh dụng . Cách dăm bảy hôm hai tướng về đến soái phủ , liền vào bái yết Cao Thái Uý , ngày hôm sau Cao Thái Uý đem hết hàng quân ra đến giáo đường để diễn võ .

Khi diễn võ xong Cao Thái Uý hỏi chư tướng rằng :

- Hiện nay ba đạo quân có được bao nhiêu ?

- Trong ba đạo có năm nghìn quân mã và một vạn quân bộ .

- Nếu vậy các tướng phải lập tức trở về bản châu , chọn lấy ba nghìn quân mã và năm nghìn quân bộ mà cùng nhau tiến đánh Lương Sơn mới được .

- Binh mã ba đạo hiện đã luyện tập tinh thông , Chủ Suý không cần lo đến duy các đồ giáp trượng thì còn thiếu thốn nhiều , e thì khó lòng khởi binh ngay được .

- Nếu thế thì ta cho phép vào kho giáp trượng ở đây chọn đủ các thứ để dùng cho quân sĩ , cốt sao nghiêm bị chỉnh tề rồi khi khởi binh ta sẽ cho người ra điểm lại .

Hồ Duyên Chước vâng lệnh đem người vào kho giáp trượng chọn được ba nghìn thiết giáp , năm nghìn áo giáp ngựa bằng da , hai nghìn gươm trường , một nghìn đao lớn các thứ cung tên cùng năm trăm khẩu hoả bác thiết bác , xếp đặt lên xe để mang về ứng dụng . Cao Thái Uý giao cho ba nghìn ngựa

trận , thưởng kim ngân cho ba tướng và khao thưởng tam quân . Rồi Hồ Duyên Chước , Hàn Thao cùng Bành Dĩ làm giấy cam đoan với Cao Thái Uý mà từ biệt ra đi .
Khi tới châu Nhữ Ninh , Hồ Duyên Chước sai Hàn Thao , Bành Dĩ đem hết binh mã ở Trần Châu , Dĩnh Châu đến cùng hội họp . Trong nửa tháng trời ba đạo quân tề tựu nghiêm chỉnh , Hồ Duyên Chước liền đem các đồ gươm giáo cung ngựa trao cho ba quân mã dự bị đợi ngày ra trận . Bấy giờ Cao Thái Uý sai hai viên tướng trong điện Soái Phủ ra điểm lại hẳn hoi rồi khao thưởng ba quân mà chia làm ba đạo tiến đánh . Hồ Duyên Chước đi đạo trung quân ở giữa , rồi Bành Dĩ thôi thúc hậu quân đi sau . Khi ra khỏi cửa thành ba quân cờ mở trống dóng , uy thế ầm ầm như vỡ trời long đất mà cùng nhau kéo đến Lương Sơn .
Bên kia Tiểu Cái , Tống Giang nghe báo quan quân kéo đến bèn tụ họp quân sư Ngô Dụng , Công Tôn Thắng , Sài Tiến cùng các vị Đầu lĩnh để bàn định cơ cư địch . Ngô Dụng nói :
- Hồ Duyên Chước là con cháu quan Khai Quốc Công Thần Hồ Duyên Tân võ nghệ cao cường khiến hai cây roi đồng rất giỏi , khó ai bén mảng đến gần . Vậy tất phải tay nào can trường giỏi giang mới được , trước hết lấy sức đối địch rồi sau dùng mẹo thi hành mới có thể bắt được .
Vừa nói dứt lời thì Hắc Toàn Phong Lý Quỳ ứng lên rằng :
- Tôi xin đi bắt thằng ấy mới được ...Tống Giang gạt đi mà rằng :
- Ngươi đi không được ... Việc này phải nhờ Tích Lịch Hoả Tần Minh đi đánh trận đầu ; Báo Tử Đầu Lâm Xung đi đánh trận thứ nhì ; Tiểu Lý Quảng Hoa Vinh đánhtrận thứ ba ; Nhất Trượng Thanh Hồ Tam Nương đánh trận thứ tư ; Bệnh Uý Tri Tôn Lập đánh trận thứ năm . Năm đội lần lượt đánh rồi ta sẽ dẫn mười anh em và đại đội nhân mã mà áp sau .. Đám hậu quân thì bên tả năm tướng là Chu Đồng , Lôi Hoành , Mục Hoằng , Hoàng Tín , Lã Phương . Bên hữu năm tướng là Dương Hùng , Thạch Tú , Âu Bằng , Mã Lân , Quách Thịnh . Đường thuỷ thì Lý Tuấn , Trương Hoành , Trương Thuận và ba anh em họ Nguyễn đem thuyền ra tiếp ứng . Còn Lý Quỳ với Dương Lâm đem quân ra mai phục ở hai bên đường để đợi khi ứng viện .
Tống Giang cắt đặt chỉnh tề rồi tiền quân là Tần Minh dẫn quân mã xuống núi , rồi tìm nơi nội rộng mà dàn thành thế trận . Bấy giờ đương dạo mùa đông song khí trời ấm áp dễ chịu , Tần Minh đợi đến hôm sau đã thấy tiên phong bên kia là Bách Thắng Tướng Quân Hàn Thao kéo đến .
Sáng sớm hôm sau hai bên ra đối trận , ba hồi trống dóng vừa xong thì hai tướng cùng cưỡi ngựa xông ra cửa trận , cùng đứng dưới mặt cờ . Hàn Thao hoành gươm trên ngựa mà quát mắng Tần Minh rằng :
- Binh trời đến đây , ngươi không xuống ngựa sớm liệu hàng trước đi còn toan chống cự được sao ? Ta nay quyết lấp phăng vũng nước đập tan ngọn

núi Lương Sơn giết chết hết đồ phản tặc chúng bây , mà đem nộp về triều đình , bằm thây làm vạn mảnh mới nghe ..
Tần Minh vốn người nóng tính không nói năng chi , liền vỗ ngựa múa Lang Nha Côn thẳng xông ra đánh , Hàn Thao cũng múa gươm cự địch với Tần Minh . Đôi bên đánh nhau được hai mươi hiệp , Hàn Thao không sao địch nổi Tần Minh chỉ toan thừa cơ để chạy .
Vừa khi đó chủ tướng là Hồ Duyên Chước kéo đến thấy Hàn Thao không đánh nổi Tần Minh liền múa song chiên phóng ngựa Tích Tuyết Ô Truy xông ra đánh giúp . Tần Minh thấy vậy toan xông lại đánh , thì đội quân thứ hai là Báo Tử Đầu Lâm Xung đã ra cứu ứng . Lâm Xung bảo với Tần Minh rằng :
- Thống chế hãy nghỉ một lát xem tôi đánh đủ ba trăm hiệp rồi sẽ hay .
Nói đọan múa bát sà mâu ra đánh Hồ Duyên Chước , rồi Tần Minh dẫn quân quanh sườn núi lui vào . Đằng nay Lâm Xung với Hồ Duyên Chước đôi bên địch thủ với nhau , kẻ chiên người thương rối rít như hoa trước gió , đánh nhau hơn năm mươi hiệp chưa phân thắng phụ ra sao ? Chợt đâu đội quân thứ ba là Tiểu Lý Quảng Hoa Vinh đã đến . Hoa Vinh đứng trước cửa trại kêu lên rằng :
- Lâm Tướng quân hãy khoan tay để tôi bắt sống hắn cho mà coi .
Lâm Xung nghe nói liền quay ngựa chạy vào trốn mất Hồ Duyên Chước thấy Lâm Xung võ nghệ cao cường thì cũng chạy về bản trận mà không dám đuổi .
Lâm Xung bèn dẫn quân bản bộ mà đi quanh vào nẻo đường núi . Bấy giờ Hoa Vinh vác thương ra trận thì thấy bên kia tướng hậu quân là Thiên Mục Tướng Bành Dĩ cũng vừa kéo đến . Bành Dĩ hoành đao ngồi trên mình ngựa Ngũ Minh Thiên Hoàng Hoa xông ra cửa trận quát mắng Hoa Vinh rằng :
- Đồ phản tặc kia có thấm vào đâu ? Ngươi quyết đấu được thua với ta chăng ?
Hoa Vinh cả giận không thèm trả lời liền xông ngựa ra đánh luôn Bành Dĩ . Đôi bên đánh nhau được hai mươi hiệp thì Hồ Duyên Chước thấy Bành Dĩ hơi núng thế bèn vỗ ngựa xông ra địch với Hoa Vinh .
Chợt đâu toán quân thứ tư kéo đến rồi Nhất Trượng Thanh Hồ Tam Nương gọi lên rằng :
- Hoa Tướng quân hãy nghỉ tay để tôi bắt tên ấy cho .
Hoa Vinh nghe nói liền dẫn quân lui về sườn núi . Bên Bành Dĩ lại xông ra đánh nhau với Nhất Trượng Thanh . Vừa được một lát thì toán quân thứ năm là Bệnh Uý Tri Tôn Lập kéo ra . Tôn Lập kìm ngựa trước trận xem Nhất Trượng Thanh đối địch với Bành Dĩ đôi bên gươm dao loáng nhoáng , ngựa cuốn bụi trần đầu xông sát khí đánh nhau hơn hai mươi hiệp thì Nhất Trượng Thanh quay ngựa chạy vào . Bành Dĩ thấy vậy gắng sức bình sinh

xông vào đuổi đánh Nhất Trượng Thanh treo đao lên yên ngựa , sờ trong áo lấy ra tấm hồng gấm trên mặt có hai mươi bốn lưỡi câu vàng , chờ khi Bành Dĩ đuổi sát đến nơi liền quay mình nhắm trúng Bành Dĩ quăng ra một cái , rồi giật Bành Dĩ quay xuống ngựa . Tôn Lập thấy thế quát quân sĩ sấn vào bắt trói Bành Dĩ đem về . Hồ Duyên Chước cả giận vỗ ngựa xông ra đánh cứu Nhất Trượng Thanh cũng vỗ ngựa xông ra để địch . Hồ Duyên Chước tức giận Nhất Trượng Thanh mong sao nuốt sống thì mới cam tâm . Hai bên đánh nhau hơn hai mươi hiệp Hồ Duyên Chước sốt ruột lừa miếng phá đĩnh , lừa cho Nhất Trượng Thanh chém sấn đôi đao vào gần trước bụng rồi tay hữu chàng giơ roi nhằm vào Nhất Trượng Thanh đánh xuống , dè đâu Nhất Trượng Thanh nhanh mắt trông thấy liền giơ đao bên phải lên đỡ , làm cho đầu roi vừa đánh vào lưỡi đao đánh keng một tiếng bắn toé lửa ra , rồi Nhất Trượng Thanh quay ngựa chạy vào bản trận . Hồ Duyên Chước thấy vậy vội vàng sấn ngựa đuổi theo . Bên này Bệnh Uý Tri Tôn Lập xông ra đón đánh rồi thấy toán hậu quân của Tống Giang cũng vừa kéo đến đằng sau .

Tống Giang dẫn mười vị tướng quân dàn thành trận thế để tiếp ứng đằng sau , còn Nhất Trượng Thanh lại dẫn quân mã quay vào sườn núi . Tống Giang thấy Nhất Trượng Thanh bắt sống được Bành Dĩ thì trong lòng lấy làm mừng vô hạn Đằng này Tôn Lập đeo gươm lên vai rút đôi cương chuỳ dóng trúc ra đánh nhau với Hồ Duyên Chước đôi bên cùng múa song chuỳ thế lực rất là hùng dũng . Một bên Tôn Lập đội mũ sắt đôi sừng giao nhau quấn khăn lụa hồng ở trán , mình mặc áo bà ba đen trăm hoa điểm vẽ vai khoác giáp vàng cưỡi ngựa Ô Truy khiến đôi cương chiên dóng trúc mắt hổ , trông vẻ ăn đứt Uất Trì Cung . Một bên là Hồ Duyên Chước đầu đội mũ sắt sừng thẳng lên trời , quấn khăn vàng ở trán , mình mặt áo đen đốm vẻ thất tinh khoác áo khai giáp cưỡi con ngựa Tích Tuyết Ô Truy , khiến đôi cương chiên Thuỷ Bát Mã Lăng tay tả nặng mười cân , tay hữu nặng mười ba cân , rỏ ra dòng dõi quan Hồ Duyên Tán . Hai bên đánh nhau trước trận , kẻ tiến người lui , kẻ qua người lại trước sau tới ba mươi hiệp chưa phân được thua ra sao .

Bấy Hàn Thao ở trong đám quân quan nghe nói bị bắt mất Bành Dĩ liền thôi thúc hết cả quân mã đội hậu xông vào đánh trận Tống Giang . Tống Giang thấy vậy vội thúc mười vị Đầu lĩnh dẫn quân xông sang đánh trước , đoạn rồi bốn đạo ở đằng sau cũng chia làm hai đường tiến đánh .

Khi đó trong trận Hồ Duyên Chước ngựa đứng liên hoàn đều mặc bố giáp chỉ hở bốn cẳng ra ngoài , người mặc áo giáp chỉ để hai con mắt nom ra gươm giáo cung tên , không thể sao đánh cho núng được . Còn bên trận Tống Giang cũng có giáp trụ chỉnh tề song đồ dùng thường mỏng không sao chịu nổi cung tên của trận bên kia bắn lại . Tống Giang biết thế không đánh phá nổi đành phải gõ chiêng thu quân về , Hồ Duyên Chước cũng lui quân

hơn hai mươi dặm hạ trại .
Tống Giang kéo quân về hạ trại bên tây núi , rồi gọi tả hữu đem Bành Dĩ ra trước tướng Trung quân . Khi quân sĩ giải Bành Dĩ tới nơi Tống Giang vội quát bọn tả hữu , rồi thân hành cởi trói cho Bành Dĩ dắt lên ngồi trong trướng , đoạn rồi Tống Giang cúi lạy Bánh Dĩ một cách rất trân trọng . Bánh Dĩ vội đáp lễ mà rằng :
- Chúng tôi bị bắt đến đây , lẽ ra phải chết cớ sao Tướng quân lại còn đãi cho như vậy ?
- Lũ chúng tôi hết chốn nương thân , phải nhờ nơi Thuỷ Bạc tạm lánh ít lâu ... Ngày nay triều đình sai Tướng quân lên đánh lẽ ra là phải đến trước Quan nhân mà cúi đầu chịu tội mới phải , song e khi tính mạng không toàn mới phải cùng các ngài mà cả gan chống cự . Nay như thế thực là mạo phạm uy trời , xin ngài tha tội ấy cho .
- Tôi vẫn nghe tiếng Tướng quân có lòng trọng nghĩa khinh tài , phù nguy cứu khổn ai ngờ đâu ngày nay quả nhiên biết được , như vậy thực hân hạnh vô cùng . Nếu ngài có lòng dung nạp tôi , thì xin hết lòng ra sức để báo đáp ơn to nghĩa lớn chẳng hay ngài nghĩ sao ?
Tống Giang nghe nói cả mừng sai người đưa Bành Dĩ lên chào Tiều Cái Thiên Vương lưu ở sơn trại rồi nhất diện khao thưởng tam quân , cùng các vị Đầu lĩnh bàn định việc quân .
Bên kia Hồ Duyên Chước thu quân đóng trại rồi cùng với Hàn Thao bàn việc đánh phá Lương Sơn . Hàn Thao nói :
- Ngày nay ra trận bên giặc đã tiến quân ra đánh sau lại vội vàng lui quân về ngay , vậy ngày mai đem tận số quân mã lên trước tất là toàn thắng không sai
- Việc đó ta cũng dự định như thế , vậy ngày mai nên làm ngay mới được .
Nói đoạn liền hạ lệnh cho ba nghìn quân mã dự làm trăm đội , cứ ba mươi con kết thành một liên lấy vòng sắt khoá với nhau , hễ gặp quân giặc xa dùng cung tên , gần dùng gươm giáo đều phải hết sức xông vào để đánh còn năm nghìn quân bộ thì đi sau để tiếp ứng .
Hồ Duyên Chước lại dặn Hàn Thao rằng :
- Sáng mai bất tất phải khiêu chiến làm chi , ta cùng Tướng quân cứ áp trận đằng sau hễ thấy quân giặc ra đánh thì cứ chia làm ba mặt mà xông vào mới được .
Bàn định đã xong sáng hôm sau đều sắp sửa chỉnh tề để ra trận . Đằng này Tống Giang chia binh mã làm năm đội tiến trước , còn hậu quân chỉ có mười tướng đi kèm và hai toán phục binh nấp ở hai đường tả hữu . Bấy giờ năm đội đi trước thì có Tần Minh đứng giữa , Lâm Xung , Nhất Trượng Thanh bên tả , Hoa Ving , Tôn Lập ở bên hữu ; rồi Tống Giang dẫn mười tướng kéo quân ra đằng sau , người ngựa chập chùng không khác chi rừng quân núi

giáo vậy .
Khi dàn trận chỉnh tề Tần Minh liền ra trận thách đánh với Hồ Duyên Chước , bên trận Hồ Duyên Chước có một nghìn quân bộ dàn trước mặt , chỉ khua trống reo hò mà không ai ra đánh với Tần Minh . Tống Giang đứng sau thấy vậy lấy làm nghi hoặc , bèn truyền lệnh cho hậu quân tạm lui rồi phóng ngựa lên chỗ Hoa Vinh để nom sang trận bên kia . Chợt đâu trong trận bên kia có tiếng súng Liên châu , một nghìn quân bộ trước trận chia ra hai bên , rồi có ba quân mã liên hoàn xông ra hăng hái , hai bên mã quân toàn thị tên bắn như mưa , còn khoảng giữa thì gươm giáo sáng choang một lượt . Tống Giang thấy vậy cả kinh vội thúc quân sĩ lấy cung tên ra bắn để cự địch , bên kia thì ba nghìn quân mã cứ phăng phăng nhất tề để cự đến . Năm đạo quân trước trận Tống Giang thấy cả sợ rối loạn cả lên , đội quân ở phía sau cũng hoảng kinh chạy trốn không sao thu giữ lại được . Tống Giang vội quay ngựa lui lại rồi cùng mười viên tướng kèm giữ hai bên mà chạy . Bấy giờ sau lưng đã có một đội quân mã liên hoàn đuổi đến , may có hai đạo phục binh của Lý Quỳ , Dương Lâm đổ ra cự địch đánh cứu Tống Giang chạy thẳng về Bến Nước , đoạn rồi Lý Tuấn , Trương Hoành , Trương Thuận cùng ba anh em họ Nguyễn chở thuyền ra tiếp ứng , Tống Giang vội vàng xuống thuyền sai chia các ngã cứu các tướng xuống thuyền tất cả . Trên kia đội quân mã Liên Hoàn đuổi đến Bến Nước bắn tên rào rào xuống các thuyền may các thuyền đều có lá chắn che thân nên không thiệt hại chút nào . Tống Giang thôi thúc thuyền chạy đến Áp Chuỷ rồi kéo quân lên bộ đóng quân ở đó . Khi điểm lại binh mã thiệt mất quá nửa duy các vị Đầu lĩnh vẫn còn chu toàn được cả . Được mốt lát thấy Thạch Dũng , Thới Thiên , Tôn Tẩn , Cố Đại Tẩu chạy trốn về sơn trại mà nói rằng :
- Chúng tôi bị đám bộ quân sát đến , phá hết cửa nhà nếu không có thuyền cứu ứng thì khó lòng sống sót lên đây được .
Tống Giang nghe nói lấy lời an ủi mọi người , rồi thân hành xem xét tất cả các tướng sĩ ra trận . Trong đó sáu người bị tên là Lâm Xung , Lôi Hoành , Lý Quỳ , Thạch Tú , Tôn Tẩn , Hoàng Tín còn đám tiểu lâu la bị thương không biết bao nhiêu đâu mà kể . Tiều Cái thấy vậy liền cùng với Ngô Dụng , Công Tôn Thắng tới nơi thăm hỏi , Tống Giang ra mặt âu sầu lo nghĩ không biết tính kế làm sao ? Ngô Dụng khuyên Tống Giang rằng :
- Thắng bại là việc nhà binh Ca ca bất tất phải lo phiền quá đỗi , r6òi đây ta sẽ nghĩ cách phá ngựa Liên Hoàn .
Tiều Cái liền truyền lệnh thuỷ quân đóng yên thuỷ trại , đêm ngày canh phòng cho cẩn thận đề phòng giặc tràn qua và mời Tống Giang lên núi để yên nghỉ . Tống Giang không chịu lên núi bèn hạ trại ở Áp Chuỷ , rồi cho các tướng bị thương lên núi để dưỡng bịnh .
Sa trường muôn dặm cát bay

Anh hùng thua được xưa nay chuyện thường
Ba quân bền vững gan vàng
Nước non có hội phong quang ngại gì ?
Nói về Hồ Duyên Chước thu quân đắc thắng trở về trong trại , tháo ngựa Liên Hoàn thưởng công các tướng , tính tất cả giết chết rất nhiều , bắt sống được năm trăm người và hơn ba trăm ngựa chiến Hồ Duyên Chước liền cho người về báo ở kinh sư rồi nhất diện khao thưởng quân ở trại .
Bấy giờ Cao Thái Uý ở kinh sư nghe tin Hồ Duyên Chước đánh thắng được giặc ở Lương Sơn Bạc sai người về báo tin , thì hớn hở vui mừng đến ngày hôm sau vào tâu cho Thiên Tử biệt . Thiên Tử nghe tâu cả mừng liền lấy mười bình
rượu , một áo cẩm bào và mười vạn quan tiền phái một viên Sứ Quân mang ra cho Hồ Duyên Chước và khao thưởng ba quân . Khi sứ giả tới nơi Hồ Duyên Chước cùng Hàn Thao ra ngoài hai mươi dặm đón tiếp vào trong trại , lạy chịu ơn vua rồi đặt tiệc đãi sứ giả , sai Hàn Thao chia tiền thưởng quân và đem năm trăm người mới bắt đem giam trong trại , để đợi khi bắt được đầu đảng sẽ giải kinh sư . Quan sứ thân hỏi đến chuyện Bành Đoàn Luyện , Hồ Duyên Chước đáp rằng :
- Bữa trước mới kéo quân đến đây vì ham bắt Tống Giang vào gần đất giặc nên bị gian đồ bắt mất , nhưng ngày nay chắc quân giặc không dám thò ra nữa . Vậy tôi định phân binh để đánh kỳ cho phá hết sơn trại , lấp phẳng thuỷ nhai , bắt cả gian tặc mà phá tan sào huyệt mới nghe . Song còn hiềm một nỗi bốn mặt toàn thị hồ nước không có đường lên , vậy duy còn có cách dùng súng hoả bác mà bắn thì thể nào cũng phá được . Trước đây tôi nghe ở kinh sư có người tên Oanh Thiên Lôi Lăng Chấn chế súng hoả bác có thể bắn xa mười bốn mười lăm dặm , đạn đá đến đâu đất lở trời long núi tan đá vỡ đến đó . Vả chăng người đó võ nghệ tinh thông , cung tên thạo giỏi , nếu được Quan Sứ về kinh nói quan Thái Uý cho người ấy ra đây , thì thế nào cũng có thể phá tan quân giặc ngay .
Quan Sứ vâng lời sáng hôm sau bái biệt trở về Kinh sư , Quan sứ vào chào Cao Thái Uý đem lời của Hồ Duyên Chước thuật lại cho Cao Thái Uý nghe , Cao Thái Uý nghe nói cả mừng liền cho đòi quan phó sứ kho Giáp Trượng là Lăng Châu đến .
Nguyên Lăng Chấn người ở Lăng Yên là một tay võ nghệ cao cường , làm nghề chế súng rất giỏi ở triều nhà Tống nên vẫn gọi là Oanh Thiên Lôi xưa nay .Bấy giờ Oanh Thiên Lôi đến bái kiến Cao Thái Uý , Thái Uý cấp văn bằng trao cho làm chức Thống Lĩnh Hành Quân truyền lệnh sắp sửa yên mã khí giới ra đi ngay lập tức . Lăng Chấn vâng lệnh ra về sửa soạn các đồ dùng chế thuốc làm súng cùng các thứ giá súng đạn , xếp cả lên xe và sắp đủ cung đao giáp mã , dẫn ba bốn mươi tên quân hoả đi ra địa phận Lương Sơn .

Khi ra tới trại Lăng Chấn chào chủ tướng là Hồ Duyên Chước và Tiên phong là Hàn Thao rồi thăm dò các nơi xung yếu ở sơn trại và đặt ba thứ súng để đánh . Ba thứ súng đó một là Phong Hoả Bác hai là Kim Luân Bác ba là Từ Mẫu Bác , đều sai đặt giá súng ở Bến Nước để phòng bị sẵn sàng ở đó .
Khi đó Tống Giang ở tiểu trại bên bến Áp Chuỷ đương cùng với quân sư Ngô Dụng tìm cách phá quan quân , bỗng thấy có người về báo nay có một tay giỏi nghề súng đạn tên là Oanh Thiên Lôi Lăng Chấn ở Đông Kinh mới đến trại quân hiện đã dựng các giá súng ở Bến Nước , sắp sửa đánh vào sơn trại nay mai .
Ngô Dụng nghe báo bảo với Tống Giang rằng :
- Sơn trại đây bốn mặt toàn thị là hồ nước , thành Uyển Tử cách nước lại càng xa , dẫu có Phi Thiên Hoả Bác cũng khó lòng đánh vào ngay được , nay hãy tạm bỏ tiểu trại ở bên Áp Chuỷ này mà đóng cả ở trên núi xem họ đánh chác ra sao rồi ta sẽ liệu .
Tống Giang nghe nói bèn bỏ tiểu trại ở bến Áp Chuỷ mà kéo về tất cả ở trên sơn trại , Tiều Cái , Công Tôn Thắng đón tiếp vào Tụ Nghĩa Sảnh mà hỏi rằng
- Nay quân giặc đã dùng thứ súng như vậy thì ta dùng cách náo đối phó cho lại ?
Vừa hỏi được một câu thì bỗng thấy có ba tiếng súng nổ luôn đánh vào thuỷ trại ngoài bến Áp Chuỷ , Tống Giang thấy vậy trong lòng bối rối lo âu cùng các vị Đù lĩnh đều thất sắc ngây người không biết làm sao cho được . Ngô Dụng nói
- Bây giờ nếu có người dụ được Lăng Chấn vào gần bến nước mà bắt được hắn thì mới có thể bàn cách đánh phá quân giặc được .
Tiều Cái nói :
- Nếu vậy ta cho Lý Tuấn , Trương Hoành , Trương Thuận cùng ba anh em họ Nguyễn đem thuyền ra bến nước cứ thế này ....mà làm . Trên bờ thì Lôi Hoành , Chu Đồng thì cứ theo cách này ... mà tiếp ứng thì may ra có thể thành công .
Sáu vị Dầu lĩnh coi thuỷ trại đều vâng lời rồi Lý Tuấn , Trương Hoành dẫn bốn năm mươi tên thuỷ thủ rất thạo , chèo hai thuyền theo đám lau lách đi trước , Trương Thuận cùng anh em họ Nguyễn dong hơn bốn mươi chiếc thuyền nhỏ tiếp ứng theo sau . Khi Lý Tuấn , Trương Hoành ra đến ngoài bến liền nhảy lên bờ đến chỗ giá súng của Lăng Chấn mà reo hò toan kéo đổ . Quân sĩ thấy vậy liền vào báo với Lăng Chấn , Lăng Chấn nghe báo vội lấy hai khẩu súng phong hoả rồi cắp dao lên ngựa dẫn hơn nghìn quân hăm hở đuổi theo . Lý Tuấn , Trương Thuận thấy vậy liền dẫn người chạy thẳng , Lăng Chấn hối hả chạy đuổi theo đến gần bến nước , thấy một dãy có hơn

bốn mươi chiếc thuyền nhỏ và có hơn trăm quân thuỷ ở đó .
Bấy giờ Lý Tuấn , Trương Thuận nhảy cả xuống thuyền , cố ý trùng trình không đẩy thuyền ra vội , khi trông thấy quân mã của Lăng Chấn tới nơi thì kêu gọi ầm ỷ rồi nhảy xuống nước một lượt . Lăng Chấn thấy vậy thì cướp cả thuyền Chu Đồng , Lôi Hoành đứng đối ngạn bên kia liền đánh trống reo hò cả lên . Lăng Chấn cướp được dãy thuyền bèn sai quân kéo cả xuống thuyền chèo chở quay về để mà đánh , khi đi đến giữa dòng nước chợt thấy Lôi Hoành , Chu Đồng ở trên bờ đánh một hồi chuông liền ở dưới nước có bốn năm mươi tên thuỷ quân , nhoi lên nhổ hất tất cả các lái thuyền làm cho nước chảy vào thuyền như suối như vậy . Đoạn rồi các thuỷ quân thừa thế mà đánh lật đổ cả thuyền , các quân sĩ trong thuyền đều bị lăn xuống nước cả . Lăng Chấn thấy vậy toan quay thuyền trở lại thì bỗng thấy thuyền mình cũng mất cả bánh lái , nước rỉ vào thuyền như suối chảy rồi hai bên có hai viên tướng Đầu lĩnh nhoi lên đánh đổ lật thuyền làm cho Lăng Chấn ngã lăn xuống nước . Bấy giờ Nguyễn Tiểu Nhị chực sẵn dưới thuyền vớ được Lăng Chấn liền ôm choàng lấy mà kéo lên trên bờ . Lên đến bờ có người tiếp tay mà trói Lăng Chấn lại giải lên trên núi , đám quân lính ở dưới này bắt được hai trăm người còn sống còn thì chết đuối quá nửa , và có mấy người chết hụt chạy về báo cho Hồ Duyên Chước biết . Hồ Duyên Chước nghe báo vội dẫn quân ra đuổi , khi tới nơi đã thấy các thuyền về bến Áp Chuỷ người thì không thấy một ai mà cung tên bắn thì không làm sao tới được . Hồ Duyên Chước lấy làm căm tức vô cùng , song không thể làm thế nào được phải nín hơi nuốt giận mà dẫn quân mã lui về . Bên kia bọn Đầu lĩnh bắt được Oanh Thiên Lôi Lăng Chấn giải về trên núi cho người báo với Tống Giag , Tống Giang dẫn hết thảy các vị Đầu lĩnh trong trại đi xuống cửa quan thứ nhì để đón tiếp , khi trông thấy Lăng Chấn , Tống Giang thân hành cởi trói ra rồi giận mắng chúng rằng :
- Ta bảo các ngươi đón mời Thống Lĩnh tử tế lên núi , sao các người xử vô lễ như thế ?
Lăng Chấn nghe nói lấy làm cảm tạ vô cùng , Tống Giang liền nâng chén rượu tiếp phong rồi bắt tay mời lên trên núi , được một lát lên tới Đại trại , Lăng Chấn trông thấy Bành Dĩ ở đó , trong lòng rất lấy làm phân vân không biết nói sao cho được . Bành Dĩ khuyên Lăng Chấn rằng :
- Hai vị Đầu Lĩnh Tiểu , Tống thay trời làm đạo chiêu nạp hào kiệt , mong trừ những sự bất bình để giúp cho nhà cho nước , vậy chúng ta đến đây chỉ nên theo mệnh là hơn .
Tống Giang cũng lấy lời uyển chuyển mà dỗ dành Lăng Chấn vào đảng , Lăng Chấn đáp rằng :
- Tiểu đệ ở đây hầu các ngài cũng được không lấy làm gì ngại , nhưng còn mẹ già cùng vợ con ở cả kinh sư , nếu lỡ ra ai biết được tất là nguy hiểm đến

tính mạng , vậy biết làm sao cho tiện được ?
- Cái đó Thống Lĩnh bất tất phải quan tâm , mấy hôm nữa tôi xin đưa người đón về ngay lập tức .
- Nếu được Đầu lĩnh chu toàn như thế thì chúng tôi dẫu chết cũng cam tâm .
Tiều Cái liền đặt tiệc ăn mừng và thưởng cho quân sĩ . Ngày hôm sau các vị Đầu lĩnh cùng bàn kế phá trận Liên Hoàn . Chợt thấy Kim Báo Tử Thang Long đứng lên nói rằng :
- Tiểu đệ nghĩ được một kế này tất phải nhờ đến loại khí giới kia và một người Ca ca tôi mới có thể phá được trận Liên Hoàn .
Ngô Dụng đón lấy nói :
- Nếu được như vậy thì còn gì hơn nữa ? Người ấy là ai ? Dùng thứ quân khí gì ? Xin hiền đệ nói cho được biết .
Thang Long vâng lời liền chấp tay đến trước để kể tên người đó cho các vị Đầu lĩnh nghe .
Mới hay :
Đã nên khẳng khái ra đời
Làm cho động đất long trời mới nghe
Tuồng gì bọ nước xăm xoe
Mũ cao áo rộng toan đè nén nhau
Giống người ai kém ai đâu
Quyết đem máu đỏ mà lau gươm thù
Có công tất cũng ra trò
Cái gương công lý ngàn thu vẫn còn .

Scan: Motsach, Đánh máy: TrungLeTran

Hồi 55
Ngô Dụng sai Thời Thiên cắp bảo giáp ;
Thang Long lừa Từ Ninh đến Lương Sơn .

Bấy giờ Thang Long nói với các Đầu Lĩnh rằng :
- Nguyên tổ phụ chúng tôi sinh nhai bằng nghề rèn đúc quân khí , sau gặp Lão Trung Kinh Lược mới được ra làm Tri phủ ở Duyên An , trước đây trong triều đã dùng được trâu ngựa liên hoàn để đánh giặc , song muốn phá được trận đó thì phải dùng tới gươm câu liêm mới được . Kiểu câu liêm ấy tổ phụ nhà tôi có truyền lại , tôi có thể đánh được nhưng không dùng khiển ra sao , nay muốn tìm một người biết dùng tất phải tìm đến người anh cô cậu của tôi , hiện làm chức Giáo Đầu ở Đông Kinh , gia truyền đánh phép câu liêm không ai học được , hoặc đánh trên ngựa hay dưới bộ thực là xuất quỷ nhập thần ...
Vừa nói đến đó thì Lâm Xung hỏi ngay :
- Chẳng hay là Giáo Sư Kim Sang Ban tên là Từ Ninh đó ?
- Chính phải ông ta đó !
- Nếu bác không nói có lẽ tôi quên mất ... Phải sang pháp của ông ta thực là tuyệt hảo , khi tôi ở Đông Kinh vẫn tập thử với nhau , anh em rất là tương đắc , nhưng bây giờ làm thế nào mời ông ta lên được ?
- Ông ấy có một vật báu là một cái áo giáp khuyên kim bằng lông chim nhạn linh khâu lại thiên hạ không ai có bao giờ . Khi trước tôi theo phụ thân có qua Đông Kinh đã một lần tới chơi nhà cô tôi có nom thấy , cái áo ấy khoác lên mình vừa nhẹ vừa ấm dao gươm không thấu , người ta gọi là Kiểm Đường Nghê . Xưa nay nhiều công tử yêu cầu muốn xem song ông ta không cho ai xem bao giờ . Cái áo giáp ấy cũng như tính mạng ông ta , ông ta vẫn bỏ trong cái hòm da treo trên phòng nằm rất cẩn thận , nay nếu lấy được cái áo ấy thì tất ông ta phải đến đây ngay .
Ngô Dụng thì nói :
- Cái đó thì ó khó gì ? Phen này chỉ nhờ ông anh em rất giỏi là ông Thời Thiên đi cho mới được .
Thời Thiên nghe nói liền ứng lên rằng :
- Chỉ sợ ông ta không để trong nhà , chứ còn ở nhà thì thế nào tôi cũng lấy được .
Thang Long nói :
- Nếu bác lấy được cái ấy thì thể nào tôi cũng lừa được ông ta đến đây .
Tống Giang hỏi :

- Ngươi định lừa thế nào ?
Thang Long ghé vào tai Tống Giang thì thầm mấy câu Tống Giang cả cười mà rằng :
- Diệu kế , như thế thì làm gì không được ?
Ngô Dụng nói :
- Bây giờ phải có ba người đi Đông Kinh một phen . Một người vào mua các thứ súng đạn lửa để dùng vào việc chế súng , còn hai người đưa vợ con Lăng Thống lĩnh về đây .
Bành Dĩ nghe nói liền đứng lên bẩm rằng :
- Nếu các ngài rộng ơn cho người đến Dĩnh Châu đem gia quyến nhà tôi đến đây thì chúng tôi rất lấy làm cảm tạ muôn phần .
Tống Giang đáp rằng :
- Đoàn Luyện Sứ cứ việc viết thư về để tôi sai người đến đó đón .
Nói đoạn cho gọi Dương Lâm sai đem thư tín kim ngân cùng mấy người theo hầu đi sang Dĩnh Châu đón vợ con Bành Dĩ . Tiết Vĩnh ăn mặc giả làm một người đánh gậy bán thuốc cao đi sang Đông Kinh đón vợ con Lăng Chấn . Lý Vân giả làm khách buôn súng đi sang Đông Kinh mua các đồ dùng làm súng . Nhạc Hoà đi với Thang Long và thỉnh thoảng đi kèm với Tiết Vĩnh cho tiện công việc , nhất diện cho Thời Thiên xuống núi đi trước , còn Thang Long phải lưu lại đánh cái câu liêm sang để làm mẫu rồi sẽ đi sau . Khi Thang Long đúc xong câu liêm Lôi Hoành bèn đốc thúc thợ rèn cứ theo mẫu đó mà làm , đoạn rồi trong sơn trại đặt tiệc tiễn hành đưa chân mấy người xuống núi . Bấy giờ Dương Lâm , Tiết Vĩnh , Lý Vân , Thang Long từ biệt các vị Đầu lĩnh cử bộ đăng trình . Đến sáng hôm sau Tống Giang lại cho Đới Tung đi theo bọn đó để dò xem tin tức ra sao .
Nói về Thời Thiên từ khi từ giã các vị Đầu lĩnh liền dắt đoản đao cùng các thứ cần dùng trong mình rồi trông chừng thẳng trỏĐông Kinh . Cách ít lâu đi tới thành chàng tìm vào ngủ trọ , rồi sáng hôm sau vào thành để dò đường lối . Khi vào đến trong thành chàng hỏi đến nhà Kim Sang Ban Từ Ninh Giáo Sư , sau có người chỉ vào gian nhà thứ năm ở trong ban bên cạnh có cánh cửa đen đen mà gọi là nhà Từ Ninh ở đó . Thời Thiên nghe nói vội tới nơi nom cửa trước cẩn thận một lượt rồi đoạn nom đến cửa sau , thì có một dãy tường cao trong có hai gian lầu nho nhỏ bên cạnh có một cột liền ngay với chỗ bức màn . Chàng xem kỹ một hồi rồi lại quay ra phố hỏi thăm xem Từ Ninh có nhà hay không , có người nói rằng :
- Từ Ninh thường đi vào ban làm việc quan , từ đầu trống canh năm mới đến chiều tối mới về .
Thời Thiên nghe nói lại trở về nhà trọ lấy đủ các thứ cần dùng rồi gọi Tiểu nhị dặn rằng :
- Đêm nay có lẽ tôi không về nhờ trông nom trong phòng giúp cho .

- Xin ngài cứ đi ở trong cấm thành này không làm gì có quân gian đạo tiểu nhân mà sợ .
Nói đọan Thời Thiên đi vào trong thành đợi đến chiều tìm nơi ăn uống rồi lại đến nhà Từ Ninh để chực . Khi tới nhà Từ Ninh chàng trông trước trông sau không có chổ nào nấp được , sau trông quanh thấy sau miếu Thổ địa gần đó có một cây bách rất lớn , chàng liền rón rén trèo lên ngồi ở trên cành cây để chực . Bấy giờ đương dạo mùa đông trăng mờ đêm lạnh gió thổi hiu hiu Thời Thiên đợi mãi mới thấy Từ Ninh trở về nhà , đọan rồi có hai người trong ban cầm đèn lồng ra khoá kỹ cửa mà ai về nhà nấy .
Thời Thiên ngồi trên cây nghe thấy tiếng trống canh vẫn còn điểm một , trông lên trời thì mây che kín ánh sao mờ mịt mà trong ban thì im phắc như tờ không nghe tiếng chó cắn gà kêu chi hết . Khi đó Thời Thiên ở trên cây bò xuống đi đến lối sau nhà Từ Ninh rồi trèo tường vào gần bếp . Chàng trông vào trong bếp thấy còn đèn sáng có hai đứa nữ tỳ còn thu dọn chưa xong , chàng lại quay ra trèo lên cây cột cái nấp ở đằng sau chỗ bức màn , dòm vào trong lầu thấy Từ Ninh cùng vợ ngồi ở cạnh lò sưởi tay ẳm đứa nhỏ lên sáu tuổi , lại nom vào phòng ngủ thấy một hòm da treo ở bên trên , cửa phòng treo một cái cung , một túi tên một con dao lưng sáng nhoáng , trên mắc áo có ba thứ áo mầu trông rất là lịch sự . Bấy giờ Từ Ninh nói lên rằng :
- Mai Hương đâu đem áo giáp lại đây cho ta .
Đoạn rồi thấy một đứa nữ tỳ ở dưới bếp đi lên , gấp một cái áo tía cổ tròn , một cái ngắn mầu quan lục , một cái áo xiêm hoa rực rỡ , một cái khăn gấm và mấy cái khăn tay bằng lụa bọc vào một gói , lại gấp một cái thắt lưng đuôi giải bọc vào khăn vàng nhỏ rồi bỏ vào hòm để lại một chỗ . Được một lát vào khoảng canh hai Từ Ninh xếp dọn chỗ nghỉ , người vợ hỏi Từ Ninh rằng :
- Ngày mai có đi việc quan nữa không ?
- Sáng mai vua ra cung Long Phủ phải dậy từ canh năm để chầu chực mới được .
Người vợ nghe nói lại bảo tỳ nữ rằng :
- Sáng mai dậy sớm đun nước và dọn cơm sớm .
Thời Thiên thấy vậy trong bụng nghĩ thầm : Cái hòm da kia chắc là áo giáp để đó , nhưng nếu nửa đêm ta hạ thủ lở ra họ biết thì sáng mai khó lòng mà đi thoát .Vậy bất nhược ta đợi đến canh năm sẽ hạ thủ cũng được .. Chàng nghĩ đoạn lại đợi một lát thấy hai vợ chồng Từ Ninh cùng hai đứa tỳ nữ đều đã ngủ yên , mà trên bàn ở trong phòng vẫn để sáng đèn ở đó Thời Thiên bèn lần cột cái đi xuống , lấy ống sậy dắt ở mình đem gần đến cửa sổ ghé vào mà thổi tắt cây đèn đi .Vào khoảng canh tư Từ Ninh trở dậy gọi thị nữ đun nước rửa mặt , thị nữ nghe gọi mơ màng trở dậy thấy trong phòng không có ánh sáng liền kêu lên rằng :

- Quái lạ ! Hôm nay lại không thắp đèn hay sao ?
- Bay không dậy thắp đèn còn để đến bao giờ nữa ?
Mai Hương vâng lời bèn mở cửa gác đi xuống Thời Thiên nghe tiếng kẹt cửa liền lẻn vào lối sau để trốn nấp . Mai Hương đi ra cửa sau , đi thẳng xuống bếp Thời Thiên lẻn xuống bếp nấp ở sau cái bàn con trong bếp , Mai Hương châm lửa mang lên rồi lại đóng cửa trên quay xuống bếp đun nước , bấy giờ tên thị nữ cũng dậy gắp than vào lò mang lên lầu để sưởi , được một lát thị nữ mang nước nóng lên Từ Ninh rửa mặt súc miệng rồi gọi hâm rượu để uống , thị nữ lại đem bánh lên Từ Ninh ăn uống xong rồi lại gọi mang cho người nhà ăn .Khi ăn uống xog Thời Thiên thấy Từ Ninh gọi mấy tên người nhà đeo khăn gói vác Kim Sang rồi hai tên thị nữ cầm đèn đưa Từ Ninh ra đi . Bấy giờ Thời Thiên ở trong gầm bàn đi ra lần lên trên lầu đến cạnh vách trèo lên sàn nhà nằm nấp ở đó . Được một lát hai đứa thị nữ quay vào cài cửa cẩn thận rồi chui đầu ngủ ngay lập tức . Thời Thiên nằm ở sà nhà đợi khi người nhà ngủ im thin thít , liền giơ ống sậy ra thổi tắt ngọn đèn rồi khẻ cởi cái hòm da treo ở trên sà nhà ra . Khi cởi xong bất đồ vợ Từ Ninh nghe yiếng hơi thấy động liền kêu lên rằng :
- Trên sà nhà có cái gì động thế ?
Thời Thiên nghe thấy liền giả tiếng chuột kêu trên sà nhà Mai Hương nghe thấy vậy liền bảo với vợ Từ Ninh rằng :
- Chắc là chuột nó đùa nhau trên ấy hẳn .
Thời Thiên lại vờ tiếng chuột đuổi nhau rồi khẻ nhảy xuống lần ra cửa lầu mà vác hòm da mở cửa ra đi . Khi ra tới cửa ban bấy giờ đã có người đi lại , cửa đã mở tung chàng liền đánh tráo vào người trong ban mà đi lẻn ra ngoài thành .Vào hồi giữa canh năm Thời Thiên về đến hàng trọ gọi mở cửa hàng , vào phòng xếp hành lý thành một gánh tính tiền hàng rồi trở ra đi về phía Đông . Chàng đi ngược bốn mươi dặm đường tới một nơi hàng cơm chàng vào đó để nghỉ ăn cơm , đương khi ăn cơm bỗng thấy Đới Tung đi đến chàng khẽ đem chuyện nói cho Đới Tung biết . Đới Tung thấy đã lấy được áo giáp của Từ Ninh thì trong bụng lấy làm vui mừng hai người thì thầm mấy câu , rồi Đới Tung bảo với Thời Thiên rằng :
- Áo giáp này tôi mang về trại trước còn bác với Thang Long sẽ thong thả đi sau .
Thời Thiên mở hòm ra lấy áo ra gói vào một gói đưa cho Đới Tung . Đới Tung khoác khăn gói lên vai ra khỏi cửa điếm làm phép thần hành trở về sơn trại trước . Bấy giờ Thời Thiên cơm nước xong tính trả tiền hàng rồi xếp hai cái hòm không nghêng ngang cho mọi người biết cùng mà quảy gánh ra đi . Đi được hai mươi dặm đường thì gặp Thang Long đi đến đó , hai người lại đưa nhau vào hàng để nói chuyện Thang Long khẽ bảo với Thời Thiên rằng :
- Nay bác phải nghe tôi kế này mới được , bác đi đường hể thấy hàng cơm

chổ nào có vòng vôi trắng khuyên thì cứ váo đó mà mua rượu chè ăn uống , nghỉ ngơi ở đó , song trước hết phải để rõ cái hòm da cho mọi người trông thấy rồi khi đi được một quãng đường thì phải đứng đó mà đợi tôi .
Thời Thiên nghe nói khen phải bèn đứng dậy đi trước còn Thang Long lưu lại ở hàng một lúc rồi mới đi vào Đông kinh .
Nói về hai tên thị nữ ở nhà Từ Ninh buổi sáng hôm ấy trở dậy bỗng thấy cửa gác cùng các cửa trong ngoài đều bỏ ngỏ hết cả , hai người lấy làm kinh ngạc đi nom hết cả các nơi thấy bao nhiêu đồ vật còn nguyên không hề có chút gì sai suyển , hai tên thị nữ nói với vợ Từ Ninh rằng :
- Thưa bà ! Không biết làm sao cửa ngõ nhà ta mở tung ra cả mà đồ vật thì không mất chi hết cả .
Vợ Từ Ninh nói :
- Vào khoảng đầu trống canh năm có tiếng động trên sà nhà ngươi bào là đàn chuột đánh nhau , vậy thử lên xem cái hòm da đựng áo giáp có còn treo đó không ?
Hai đứa thị tỳ vâng lời chạy vào xem bỗng kêu lên rằng :
- Chết rồi ! Cái hòm da không thấy đâu nữa rồi .
Vợ Tù Ninh nghe nói lấy làm kinh hoàng bảo với thị nữ rằng :
- Nếu vậy bay phải vào cung Long Phủ báo cho ông về ngay mới được .
Thị nữ vội vàng đi nhờ người vào báo cho Từ Ninh , song bấy giờ Ban Kim Sang đã theo hầu Thiên Tử ra ngoài nội uyển , phía ngoài đều có cấm binh coi giữ không ai làm thế nào mà vào báo được . Vợ Từ Ninh cùng hai đứa nữ tỳ trong lòng nóng như lửa đốt , lo sầu với nhau không còn tưởng đến cơm nước chi nữa . Chiều hôm đó Từ Ninh đi hầu xe ngựa về vào cung thay đổi áo xiêm dẫn mấy người theo hầu cùng mang Kim Sang mà lững thững ra về . Khi về tới cửa ban thì thấy xóm làng xôn xao nói rằng :
- Nương Tử ở nhà mất trộm đợi mãi không thấy Giáo Sư về đương lo nháo lên ở nhà đó .
Từ Ninh nghe nói cả kinh liền chạy về nhà xem , khi tới nhà hai tên thị nữ thuật chuyện cho Từ Ninh biết , Từ Ninh gắt mù cả lên rồi nói vợ rằng :
- Cái áo ấy là của báu từ bốn đời xưa lưu lại đến nay , trước Hoa Nhị Vương Thái Uý đã trả ta vạn quan , ta không chịu bán cốt để những khi ra trận mà dùng cho nên mới cẩn thận mà buộc treo trên đó , có ai hỏi đến phải dối là mất mất rồi ...Nay quả nhiên là mất như thế tất là thiên hạ biết chuyện họ chê cười không còn ra trò gì nữa !
Chàng thẩn thờ hồi lâu rồi suốt đêm hôm đó nằm nghĩ không biết làm cách gì mà tra xét cho ra được , sau người vợ bảo với chồng rằng :
- Đêm hôm qua lúc tắt đèn chắc là kẻ trộm đã lẻn vào phòng , nhưng không ngờ nó lại trộm của oái ăm thế ? Cái này chắc là có người bạn thân đến hỏi mua không được nên mới sai kẻ trộm đến lấy đi hẳn ? Ta hãy để đó sai

người đi dò hỏi xem sao chớ nên hô hoán lên nữa người ta biết mất ...
Từ Ninh nghe nói cũng phải nén lòng để đợi xem dò xét ra sao . Sáng hôm sau chàng đương ngồi nghĩ ngợi một mình chợt có người gõ cửa rồi có tên người nhà vào báo rằng :
- Có con quan Thanh Tri Trại ở bên phủ Duyên An là Thang Long vào hầu .
Từ Ninh nghe nói bảo người nhà mời Thang Long vào , Thang Long tới nơi cúi đầu lạy chào rồi hỏi thăm Từ Ninh rằng :
- Lâu nay Ca ca vẫn được bình yên đó chăng ?
- Dạo trước ông cậu quy tiên tôi vì bận việc quan vả đường xa xôi không sao đến viếng được sau cũng không biết tung tích hiền đệ ra sao , trong lòng thực lấy làm ăn năn quá đỗi . Chẳng hay hiền đệ ở đâu ? Từ đâu mà đến đây thế ?
- Từ khi phụ thân bị mất trong nhà gặp lúc gian truân phải lưu lạc giang hồ rất là vất vả . Nay tôi nhân ở Sơn Đông tới đây để thăm hỏi Ca ca và anh em đàm đạo một hôm cho đỡ lòng khát vọng bấy lâu ..
Từ Ninh mời Thang Long ngồi gọi người nhà dọn rượu lên để thiết đãi Thang Long mở khăn gói ra lấy hai đĩng vàng nặng hai mươi lạng đưa cho Từ Ninh mà nói rằng :
- Khi phụ thân tôi mất có để hai mươi lạng vàng này có dặn đưa cho Ca ca để làm kỷ niệm về sau , song từ bấy đến nay không ai qua lại cho nên vẫn không gửi sang đây được , nay tiểu đệ qua đây đưa nộp Ca ca một thể .
- Cậu có lòng quá yêu tôi như thế , tôi biết lấy gì báo đáp vong hồn cậu được .
- Ca ca bất tất phải nghĩ vậy , khi phụ thân tôi còn sống vẫn thường nhớ đến Ca ca võ nghệ cao cường , song vì non nước xa khơi không sao được gặp gọi là để chút này làm kỷ niệm với Ca ca đó thôi .
Từ Ninh cám ơn Thang Long nhận lấy hai đĩnh vàng rồi hai người cùng uống rượu với nhau , trong khi uống rượu Từ Ninh vẫn ra dáng băn khoăn nghĩ ngợi kém vẻ tươi cười Thang Long thấy vậy liền hỏi:
- Tôi trông Ca ca có dáng không vui hay là trong bụng có điều gì lo nghĩ đó chăng ?
Từ Ninh thở dài mà than rằng :
- Hôm qua nhà tôi mất trộm đấy ..
- Chẳng hay mất bao nhiêu đồ đạc ?
- Chỉ có mất cái áo giáp ông cha tôi để lại khi xưa , là một cái áo bằng lông nhạn rất quý không ai có bao giờ , bởi vậy tôi lấy làm băn khoăn lo nghĩ không biết kế chi mà tìm thấy được nữa ...?
- Vâng ! Cái đó tiểu đệ cũng được biết , ngày trước còn thân phụ vẫn thường khen ngợi đến luôn luôn ... Vậy Ca ca để đâu mà mất được ?
- Tôi bỏ trong hòm da treo trên sà nhà giữa phòng nằm , mà không biết nó

làm sao mà lấy được ?
- Cái hòm da hình dạng như thế nào ?
- Cái hòm ấy bằng da dê đỏ phía trong có bọc lông cẩn thận .
Thang Long nghe nói ngạc nhiên mà rằng :
- Da dê đỏ ...Có phải trên mặt có thêu triện và khoảng giữa có thêu sư tử hý cầu bằng chỉ trắng không ?
- Phải , hiền đệ trông thấy thế ?
- Đêm hôm qua tôi trọ ở nhà hàng cách đây chừng bốn mươi dặm thấy một anh chàng người đen mắt đỏ , gánh một cái gánh một bên có một cái hòm da như thế . Tôi trông thấy vậy trong bụng nghĩ rằng : Không biết trong hòm có đựng những cái gì ? Sau lúc tôi ra đi có hỏi hòm đựng cái gì ? Thí chàng ta đáp nguyên trước là hòm đựng áo giáp nhưng nay đem đựng quần áo vặt ở đó anh chàng ấy có lẽ tôi còn nhớ hai chân đi tập tễnh chắc là anh ta lấy hẳn . Nếu vậy bây giờ ta đi đuổi ngay thì may ra còn kịp được ...
Từ Ninh nghe nói vội vàng chuẩn bị và cùng Thang Long lập tức đi ngay . Khi đến một hàng cơm kia thấy trên vách có vết vôi trắng Thang Long bảo với Từ Ninh rằng :
- Ta hãy vào đây nghỉ hỏi thăm một câu rồi hãy đi .
Nói đoạn dắt Từ Ninh vào mua rượu cùng uống Thang Long hỏi nhà hàng rằng :
- Ông có thấy anh chàng gầy đen gánh hòm da đi qua đây không ?
- Có, đêm qua có một anh chàng gầy đen gánh hai cái hòm da dê qua đây , chân anh ta đi tập tễnh bước thấp bước cao thì phải ...
- Đấy Ca ca nghe có đúng không ?
Từ Ninh nghe nói không biết làm sao mà trả lời được nữa , hai người ăn uống xong liền trả tiền hàng rồi ra đi . Được ít lâu đi đến hàng có vết vôi trắng Thang Long lại đứng dừng lại bảo Từ Ninh rằng :
- Tôi mệt lắm rồi Ca ca hãy vào đây nghỉ ăn uống rồi sáng mai hãy đi ..
- Tôi đương giữ chức quan nếu đêm nay điểm danh thấy vắng mặt thì tất nhiên Quan Tư quở trách hẳn ...
- Cái đó cần gì ..Ca ca khỏi nghĩ chắc là Tẩutẩu ở nhà phải nói với quan trên chớ ?
Nói đoạn dắt Từ Ninh vào trong để nghĩ , đêm hôm đó Thang Long hỏi tên tiểu nhị ở hàng về người gánh hòm , tiểu nhị nói:
- Đêm hôm qua có một người đen đen gầy gầy gánh hòm vào trọ hàng tôi hỏi thăm đường về Sơn Đông rồi đến gần trưa nay hôm nay mới đi .
Thang Long nghe nói quay bảo với Từ Ninh rằng :
- Nếu vậy ta cũng có thể đuổi kịp được .
Từ Ninh nghe nói cũng yên tâm nghỉ một đêm hôm ấy sáng hôm sau hai người trở dậy đi sớm , hễ đến chỗ nào có vạch vôi trắng Thang Long lại dắt

Từ Ninh vào ăn uống và hỏi thăm người gánh hòm , sau thấy hàng nào cũng nói là có anh chàng gánh hòm như thế . Từ Ninh càng lấy làm nóng ruột muốn theo kịp cho mau để mà lấy lại , hai người đi đến chiều hôm ấy tới một nơi cổ miếu thấy Thời Thiên để cái gánh ở dưới gốc cây ngồi đợi ở đó , Thang Long bèn trỏ bảo Từ Ninh rằng :
- Kìa , dưới gốc cây kia có phải cái hòm của Ca ca không ?
Từ Ninh thấy vậy vội nhẩy sấn tới nắm lấy Thời Thiên quát lên rằng:
- Quân này to gan thực sao dám ăn trộm áo giáp của ta ?
- Khoan khoan không phải làm ầm lên , tôi ăn cắp áo giáp thực nhưng bây giờ bác định làm gì ?
- Quân súc sinh , bay còn nói ta phải làm gì nữa ?
- Bác xem coi trong hòm tôi có áo giáp không ?
Thang Long mở hòm ra cho Từ Ninh xem thì không thấy áo giáp ở đó Từ Ninh thấy vậy hỏi dồn rằng :
- Thằng này mày đã để áo giáp của ta đâu ?
- Khoan tôi nói cho mà nghe , tôi họ Trương bầy vai thứ nhất quê ở Thái Án Châu trong châu tôi có một nhà phú hộ hay đi lại qua nhà Kinh Lược Lão Trung ,sau nghe nói nhà bác có cái áo bằng lông nhạn mà không chịu bán nên mới thuê tôi đến đây cùng một người nữa là Lý Tam đến đây ăn cắp , và có hứa khi nào lấy được sẽ cho một vạn quan tiền , dè đâu khi lấy xong tôi nhảy ở trên cột nhà bác xuýt ngã một cái trẹo hẳn một chân không sao đi nhanh được , đành phải để cho Lý Tam mang áo giáp về trước mà để hòm không lại cho tôi mang , nay mấy bác đem tôi đến cửa quan thì dẫu chết tôi cũng không chịu thú bằng cứ lặng yên tha cho tôi rồi đi với tôi , tôi sẽ lấy lại trả cho ...
Từ Ninh nghe nói suy nghĩ hồi lâu không biết quyết đoán ra sao Thang Long liền nói :
- Ca ca sợ nó bay lên trời được chăng ? Ta hãy cứ đi với hắn nếu không thấy được áo giáp thì sẽ trình quan ở đó cũng được .
Từ Ninh khen phải rồi cùng Thời Thiên , Thang Long quay ra tìm nhà trọ , nguyên Thời Thiên làm ra mẹo buộc dây chân cố làm ra bộ khấp khểnh không đi nhanh được nhân vậy Từ Ninh lại càng vững tâm mà không e ngại chi cả , sáng hôm sau ba người cùng đi với nhau . Cách ngày hôm sau nữa Từ Ninh vừa đi vừa nóng lòng sốt ruột không chắc đến nơi có lấy được áo giáp hay không ? Chợt đâu thấy bên đường có ba bốn người đẩy một cái xe , trong xe có người ăn mặc ra dáng khách buôn tử tế . Người ấy trông thấy Thang Long liền vái chào một cách rất là cung kính Thang Long chào hỏi lại rồi ra dáng hớn hở hỏi lại rằng :
- Bác đi đâu mà qua đây như thế ?
- Tôi buôn bán ở Trịnh Châu nay về Thái An Châu đây .

- Nếu vậy thì tốt lắm ba chúng tôi cũng muốn đáp xe về Thái An Châu một thể
- Được lắm ba người chứ mấy người cũng được .
Thang Long nghe nói cả mừng gọi Từ Ninh đến để chào người đó Từ Ning hỏi :
- Người ấy là ai ?
- Người đó họ Lý tên Vịnh bạn cùng đi lại ở Thái An Châu khi trước là người có nghĩa khí lắm ..
Nói đoạn bốn người cùng lên xe mà đi Từ Ninh lại hỏi :
- Trương Nhất ơi ! Anh nói cho tôi biết tên người phú hộ đó là ai ?
Thời Thiên đã đôi phen không chịu nói sau Từ Ninh hỏi mãi mới đáp rằng :
- Ông ta là ông phú hộ họ Quách có tiếng ở Thái An Châu xưa nay .
Từ Ninh quay sang hỏi Lý Vịnh rằng:
- Ở châu Thái An nhà ông có ông phú hộ họ Quách hay không ?
- Có , ông ta là một nhà đại phú có tiếng ở châu tôi xưa nay chỉ thích đi với đám quan trường , trong nhà dung túng không biết bao nhiêu nhân đãng mà kể .
Từ Ninh nghe nói càng lấy làm vững tâm hơn trước , rồi thỉnh thoảng Lý Vịnh lại nói chuyện võ nghệ và hát xướng tiêu khiển với nhau làm cho Từ Ninh càng hả dạ vui lòng mà không quan tâm chi lắm . Xe đi dòng dã một ngày đến hôm sau gần tới địa phận Lương Sơn Bạc , Lý Vịnh sai phu xe đi mua rượu và thịt đem về trên xe cùng uống . Khi mua rượu thịt về Lý Vịnh sai rót một bầu con mời Từ Ninh uống . Từ Ninh cất uống một hơi , uống hết rồi Lý Vịnh lại sai rót nữa ; tên phu xe cầm bầu rượu toan rót bất đồ lóng cóng tuột tay đổ ngay ra đất , Lý Vịnh tức giận quát tên phu xe phải mua rượu nữa . Vừa nói dứt lời thì Từ Ninh sùi bọt mép nhắm hai mắt rồi nằm lăn trên xe , chàng liền đem Từ Ninh đến hàng rượu Chu Quý để đưa lên Lương Sơn Bạc .
Nguyên Lý Vịnh là Nhạc Hoà vâng lệnh Tống Giang giả làm thương khách để đón Từ Ninh , Thang Long , Thời Thiên về đó . Khi chàng vực Từ Ninh xuống thuyền về tới Kinh Sa , Tống Giang nghe báo liền đem các vị Đầu lĩnh ra bến để đón , đoạn đem thuốc giải độc để giải cho Từ Ninh . Được một lát thì Từ Ninh tỉnh dậy mở bừng con mắt trông thấy mọi người thì ngạc nhiên kinh sợ không hiểu ra sao . Sau biết Thang Long đánh lừa đưa đến Lương Sơn Bạc , chàng liền gọi Thang Long đến trách rằng :
- Sao ngươi nỡ tâm đánh lừa ta như vậy ?
Thang Long đem lời an ủi khuyên giải Từ Ninh mà đem lòng nghĩa khí của Tống Giang và chuyện mình nhập đảng kể choTừ Ninh nghe .Từ Ninh nghe nói thở dài mà rằng :
- Thế này thực là anh em giết tôi đó !

Tống Giang đưa chén rượu khuyên mời Từ Ninh mà rằng :
- Tống Giang tôi tạm trú Thuỷ Bạc chỉ đợi triều đình có lòng có thương hại là phải hết sức cùng lòng báo đền non nước , chứ thực không dám chút nào mang dạ tham ô mà dám làm điều bất nghĩa . Vậy xin ngài nghĩ đến chân tình mà ở đây cùng nhau tụ nghĩa thì thực là hân hạnh vô cùng .
Bấy giờ Lâm Xung cũng nâng chén rượu cười mà rằng :
- Tiểu đệ cũng được cho tạm trú ở đây , Tống huynh không từ chối ai cả .
Từ Ninh nói :
- Tuy vậy song còn vợ con ở nhà lỡ Quan Tư tróc nã thì biết làm sao ?
- Cái đó không hề chi xin ngài cứ an tâm chúng tôi sẽ có cách đưa quý quyến về đây ngay lập tức .
Đoạn rồi Tiều Cái , Ngô Dụng cùng Công Tôn Thắng đều đến nói lại với Từ Ninh và đem sự định tập đánh câu liêm sang để phá trận Liên hoàn để thuật cho Từ Ninh nghe . Khi chuyện trò thoả thuận trong sơn trại lại đặt tiệc ăn mừng rồi nhất diện sai chọn đám lâu la khoẻ mạnh để tập đánh câu liêm và nhất diện cho Đới Tung và Thang Long lập tức tới Đông kinh để đón vợ con Từ Ninh lên núi . Cách trong mười ngày Dương Lâm ở Dĩnh Châu đón vợ con Lăng Chấn cùng Lý Vân mua sắm các xe đồ chế thuốc súng , cũng cùng về một lượt . Lại cách vài hôm sau thấy Đới Tung cùng Thang Long đưa vợ con Từ Ninh đến , Từ Ninh thấy vợ con đến lấy làm kinh ngạc mà hỏi thăm duyên cớ ra sao ? Vợ con Từ Ninh đáp rằng :
- Sau khi phu quân đi rồi quan diểm danh không thấy , tôi phải kim ngân cùng các đồ trang sức vào để đút lót mà nói dối là ốm nằm ở nhà , sau một hôm thấy thúc thúc Thang Long cầm áo giáp lông nhạn đưa đến nói là áo đã tìm thấy , song phu quân bị bệnh ngay ở giữa đường phải đón cả nhà lên đó trông nom mới được . Tôi nghe nói tưởng thực phải vội vàng đi đến đây ...
Từ Ninh nghe nói tới đó lắc đầu bảo Thang Long rằng :
- Chú làm thế vẫn là xong việc song cái áo của tôi lại bỏ ở nhà , thì thực là uổng quá .
- Tôi nói cho Ca ca mừng sau khi chị cùng cháu lên xe đi nhờ ông bạn tôi dẫn đi rồi , tôi về lấy cả áo giáp thu cà đồ đạc và dỗ cà hai đứa thị nữ cũng đến đây kia ..
- Thôi vậy ta còn về Đông kinh thế nào được nữa ?
Thang Long lại bảo với Từ Ninh rằng :
- Còn có điều này nữa tôi nói cho Ca ca biết môt thể , khi đi đường thấy có bọn khách buôn tôi liền mặc áo giáp ấy rồi bôi nhọ mạt nhọ đi xưng tên họ của Ca ca mà đánh cướp hết tất cả tài vật ...Chỉ nay mai là Quan Tư sức giấy đi khắp nơi để bắt Ca ca đó .
Từ Ninh dậm chân lên mà than rằng :
- Chú làm thế thì hại tôi to lắm .

Tiều Cái , Tống Giang tìm lời uyển chuyển mà khuyên rằng :
- Nếu không làm thế thì làm sao ngài chịu ở lại đây ? Thôi xin ngài đồng tâm hiệp lực mà cùng tụ nghĩa với nhau ở đây cho vui .
Nói đoạn sai dọn nhà cho vợ con Từ Ninh ở , rồi cùng nhau bàn kế để phá trận ngựa Liên Hoàn . Bấy giờ Lôi Hoành đã thúc đốc đánh đủ câu liêm Tống Giang , Ngô Dụng bèn mời Từ Ninh ra dạy quân sĩ . Từ Ninh nói với mọi người rằng :
- Tôi xin hết sức để chỉ dạy và nhất tâm thao dượt quân sĩ để chóng được nên công , các ngài bất tất phải quan tâm cho lắm .
Các vị Đầu Lĩnh nghe nói đều lấy làm vui mừng bèn cùng nhau ra Tụ Nghĩa Sảnh để xem Từ Ninh tuyển người dạy võ .
Cho hay :
Nước sâu kình ngạc vẫy vùng
Giang hồ len lỏi anh hùng tìm nhau
Giữa vòng thay đổi bể dâu
Ngoài khuôn nghĩa hiệp ai cầu ai chi ?
Nợ đời nặng với tu my
Bắc Nam muôn dặm có khi cũng gần
Đã lòng báo đáp thâm ân
Vào sinh ra tử tấm thân xá gì ?

Thủy Hử

Scan: Motsach, Đánh máy: TrungLeTran

Hồi 56
Từ Ninh dạy phép đánh Câu Liêm Sang ;
Tống Giang phá trận Liên Hoàn Mã .

Bấy giờ Tống Giang , Ngô Dụng , Công Tôn Thắng cùng các vị Đấu lĩnh thấy Từ Ninh mình cao sáu thước năm tấc , mặt trắng phau phau ba chòm râu đen rưng rức lưng rộng vai to rõ ra đường đường tu my nam tử , thì ai nấy đều vui mừng hớnh trong lòng . Khi tuyển quân xong Từ Ninh xuống dưới sàn Tụ Nghĩa Sảnh cầm cây Câu Liêm sang múa may một lúc , chúng trông thấy đều khen ngợi luôn mồm Từ Ninh bảo với quân chúng rằng :
- Phàm ngồi trên mình ngựa đánh Câu Liêm sang thì phải lấy cở từ thắt lưng mà đánh , trên giữa bảy đường ba lần giật bốn lần lượn một lần đâm ba lần gạt cộng có chín phép biến . Bằng đánh Câu Liêm dưới bộ thì trước hết đi tám thước vung ra bốn mặt để lấy thế , rồi cở mười hai bước một lần biến , mười sáu thước một lần giở mình chia Câu Liêm vừa đâm vừa giật , hai mươi bốn bước hất lên đè xuống móc bên Đông đánh bên Tây , ba mươi sáu bước quay mình như lọng che cướp đánh lung tung không đâu không vỡ .
Đó là phép chính đánh Câu Liêm sang có bốn câu thơ phải thuộc lòng để luyện :

Bốn vung ba móc thông bảy đường
Chín lần biến đổi khác tay sang
Hai mươi bốn bước vung sau trước
Mười sáu bước nay chuyển khác thường

Từ Ninh đọc xong cầm lấy cây Câu Liêm diễn theo phép chính một hồi ai trông thấy cũng vỗ tay khen ngợi , từ đó trở đi các quân lính đều tập ngày đêm không lúc nào trễ nãi . Sau Từ Ninh dạy cho đám bộ quân lấy cách núp trong cỏ móc chân giật cẳng cùng ám pháp ba đường đánh dưới đều bảo cho thông thạo hết cả .
Thấm thoát trong nửa tháng trời trong trại đã có được sáu bảy trăm người đánh Câu Liêm sang rất giỏi Tống Giang cùng các Đầu lĩnh cả mừng liền cùng nhau sắp sửa để phá trận ngựa Liên Hoàn .
Nói về Hồ Duyên Chước từ khi mất Bành Dĩ cùng Lăng Chấn hàng ngày đều đem quân ra bến nước để khơi đánh , trong sơn trại thấy vậy chỉ cho các Đầu lĩnh thuỷ quân ở dưới trại để coi sóc phòng bị còn các bến nước thì để ngầm các cọc nhọn để phòng khi thuyền bè các quan quân đến đánh . Bởi vậy Hồ Duyên Chước có đem quân hai đường bên Tây , Bắc núi song không thể nào lấn sang sơn trại được .

Bấy giờ trong trại đã luyện được quân đánh Câu Liêm sang và Lăng Chấn đã chế được nhiều thứ hoả bác Tống Giang liền bàn cùng với các Đầu lĩnh rằng :
- Bing pháp của Tôn , Ngô lợi nhất là những nơi núi rừng chằm vũng , vậy ngày nay ra trận không dùng đến ngựa các Đầu lĩnh đều đi bộ và đem theo quân bộ chia làm mười đội để ra dụ giặc , khi thấy mã quân bên kia kéo đến thì ta kéo quân chạy tràn vào các nơi vũng lau rừng cỏ và cho các quân Câu Liêm nấp sẵn ở đó , cứ mười tên biết đánh Câu Liêm sang thì ta lại xen mười tên quân biết đánh gậy móc vào , hễ khi quân mã chạy tới nơi thì các quân Câu Liêm sang đánh trước rồi đám kia thả gậy móc kéo ngựa lại để bắt ...Như thế phỏng có được chăng ?
Ngô Dụng khen rằng :
- Chính là phép dàn binh bắt tướng đó .
Từ Ninh cũng khen rằng :
- Phép đánh gậy móc trong trận Câu Liêm cũng phải như thế mới được .
Tống Giang nghe nói liền cắt mười bộ đội quân ra đánh ; Lưu Đường , Đỗ Thiên dẫn đội thứ nhất ; Mục Hoằng , Mục Xuân dẫn đội thứ nhì ; Dương Hùng , Đào Tôn Vương dẫn thứ ba ; Chu Đồng , Đặng Phi dẫn đội thứ tư ; Giải Trân , Giải Bảo dẫn đội thứ năm ; Trâu Uyên , Trâu Nhuận dẫn đội thứ sáu ; Nhất Trượng Thanh , Vương Nuỵ Hô dẫn đội thứ bảy ; Tiết Vĩnh , Mã Lân dẫn đội thứ tám ; Yên Thuận , Trịnh Thiên Thọ dẫn đội thứ chín ; Dương Lâm , Lý Vân dẫn đội thứ mười ; mười đội quân xuống núi để dụ địch đuổi theo .
Lại sai Lý Tuấn , Trương Hoành , Trương Thuận , ba anh em họ Nguyễn , Đồng Uy , Dõng Mãnh cùng Mạnh Khang cưỡi chiếc thuyền ra bến nước tiếp ứng , Hoa Vinh , Tần Minh , Lý Ứng , Sài Tiến , Tôn Lập , Âu Bằng sáu người cưỡi sáu con ngựa dẫn quân ra bên núi khơi chiến . Lăng Chấn , Đỗ Hưng chuyên về việc bắn súng . Từ Ninh , Thang Long coi sóc đám quân Câu Liêm . Trung quân thì có Tống Giang , Ngô Dụng , Công Tôn Thắng , Đới Tung , Lã Phương , Quách Thịnh coi sóc quân mã và sai bảo hiệu lệnh , còn bao nhiêu Đầu lĩnh đều ở nhà coi trại .
Khi cắt đặt xong thì khoảng canh ba đêm hôm ấy cho đội quân Câu Liêm sang bên kia bến nước ẩn nấp cẩn thận , rồi mười đội bộ quân sang sau Lăng chấn , Đỗ Hưng đem súng phóng hoả lên gò cao đặt giá súng cẩn thận tử tế để đợi . Từ Ninh , Thang Long cầm đồ hiệu lệnh Câu Liêm sang sau . Đến tờ mờ sáng hôm sau Tống Giang dóng nhân mã trung quân ở bên Tây bến nước đánh trống khua cờ để hư trương thanh thế . Bấy giờ Hồ Duyên Chước nghe báo Lương Sơn Bạc kéo ra liênai tướng tiên phong là Hàn Thao đem ngựa Liên Hoàn ra bày trận trước , đoạn rồi Hồ Duyên Chước đai nịt cẩn thận thân cưỡi ngựa Ô Truy dắt đôi chuỳ theo sau ra trận . Khi ra tới nơi thấy

quân mã của Tống Giang bày bên kia đông như kiến cỏ Hồ Duyên Chước liền sai bày trận mã quân lên trước rồi Hàn Thao chạy đến bàn rằng :
- Đội quân của Tống Giang ở bên chính nam không biết nhiều hay ít ?
- Bất kể nhiều hay ít cứ thúc mã quân đánh tràn vào đi .
Hàn Thao vâng lời nổi hiệu toan kéo ngựa quân Liên hoàn thẳng chạy sang phía chính Nam , chợt thấy phía Đông Nam có một toán bộ quân kéo ra Hàn Thao lại toan chia quân thành hai ngả để đón đánh , chợt lại thấy phía Tây Nam cũng có một toán bộ quân kéo ra , cờ hiệu phất phới trông rất oai nghiêm Hàn Thao trông thấy đành phải lui quân về nói với Hồ Duyên Chước rằng :
- Ba mặt phía Nam đều có ba toán quân nổi cờ hiệu của Lương Sơn không biết chia đánh bên nào cho tiện ?
- Lâu nay nó không ra đánh nay tất có mưu mẹo chi đây ?
Vừa nói dứt lời thì phía bên Bắc nổi một tiếng súng rất to Hồ Duyên Chước giận dữ mắng rằng :
- Tiếng súng đó chắc lại Lăng Chấn nốigiáo cho giặc rồi .
Nói đoạn quay sang phía Bắc lại thấy ba đội quân kéo cờ phất phới nhô lên Hồ Duyên Chước bàn với Hàn Thao rằng :
- Cái này chắc là mưu mẹo của quân giặc vậy tôi dẫn nửa quân sang đánh mặt phía Bắc còn tướng quân dẫn một nửa quân sang đánh mặt Nam mới được .
Nói xong vừa toan chia binh ra đánh thì thấy mặt phía Tây có lại có bốn toán quân mã kéo ra Hồ Duyên Chước lấy làm nghi ngại không biết nghĩ kế ra sao ? Chợt lai thấy về phía chính Bắc có một đợt súng nổi lên , một tiếng súng cái bốn mươi tiếng súng con , ầm ầm dậy đất long trời làm cho quân mã Hồ Duyên Chước không đánh cũng rối loạn . Hồ Duyên Chước thấy vậy vội cùng Hàn Thao chia quân ra bốn mặt để đánh , bên kia mười bộ đội quân thấy đánh bên Đông thì toán bên Đông chạy , đánh bên Tây thì toán bên Tây chạy Hồ Duyên Chước cả giận liền dẫn quân thẳng sang mặt Bắc để đánh , quấn sĩ Tống Giang thấy Hồ Duyên Chước kéo đến thì xô nhau vào khóm lách ngàn lau để trốn Hồ Duyên Chước đuổi ngựa Liên Hoàn để đánh , đám ngựa thừa thế chạy tràn vào các nơi cỏ lau lách không sao cản nổi . Chợt nghe thấy đám lau cỏ có tiếng hiệu còi nổi lên , bọn quân Câu liêm đều ra sức đánh ngã hai đoàn ngựa kèm hai bên còn đám ngựa đi giữa thấy vậy gào thét nhẩy lên như châu chấu vậy , bấy giờ những gậy móc đều đổ xô ra trói lấy người .
Hồ Duyên Chước thấy vậy biết là trúng kế Câu liêm bèn quay ngựa sang phía Nam để tìm tiên phong Hàn Thao , bỗng thấy súng nổ liên thanh ở phía sau rồi thấy đám bộ quân Lương Sơn đuổi theo rầm rập như nước vỡ bờ đê không ngăn cản nổi . Hồ Duyên Chước cả sợ chạy tìm cho được Hàn Thao ,

rồi dẫn một ít quân mã tháo đường để chạy , khi đó thấy về phía bên Nam man mác cờ hiệu của Lương Sơn Bạc hai người phải bỏ chạy phía Nam mà tháo chạy sang đường Tây Bắc . Hai người tháo chạy được dăm sáu dặm đường chợt hiện ra một đội nhân mã có hai vị hảo hán là Mục Xuân , Mục Hoằng đều cầm đại đao ngăn trước đường đi mà quát lên rằng :
- Bớ bại tướng chạy đi đâu ?
Hồ Duyên Chước nghe nói nổi giận đùng dùng múa song chiên xông ngựa lại đánh nhau với hai hảo hán .Mục Xuân , Mục Hoằng giơ đao lên đở đánh nhau đến bốn hiệp thì hai người đều kéo nhau chạy , Hồ Duyên Chước sợ trúng kế đều không dám đuổi theo liền tìm đường lớn về phía chính Bắc mà chạy . Đương khi lật đật lại thấy từ sườn núi lại có một toán quân mã nhô ra có hai vị hảo hán là Giả Trâu , Giải Bảo đều cầm cương xoa chạy đến đón đánh Hồ Duyên Chước múa song chiên đâú với hai người được dăm sáu hiệp thì Giải Trâu , Giải Bảo đều bỏ chạy mất cả . Hồ Duyên Chước đuổi theo được nửa dặm đường thì gặp Nhất Trượng Thanh , Vương Nuỵ Hồ dẫn quân mã ra ngăn giữa đường . Bấy giờ Hồ Duyên Chước trông quanh trông quẩn thấy lối khuất khúc toàn thị chông gai , chàng liền hết sức múa chuỳ đánh hai người mà ra tháo chạy . Vợ chồng Vương Nuỵ Hồ theo đuổi hồi lâu không kịp đành mặt cho Hồ Duyên Chước chạy về lối Đông Bắc . Đoạn rồi Tống Giang khua chiên chiêng thu quân kéo về sơn trại để ban định thưởng công . Khi ra tra điểm bắt được ba nghìn ngựa Liên hoàn mặt giáp , chia tư mất già một phần bị Câu liêm đánh què liền lột lấy áo giáp cho vào hạng ăn thịt , còn già hai phần toàn thị ngựa tốt giao cho nuôi giữ để phòng khi ra trận . Quân sĩ mặc áo giáp bắt được rất nhiều năm nghìn quân bộ có kẻ trốn trong Trung quân bị Câu liêm kéo ra để bắt mà kẻ nào nhảy xuống nước cũng bị thuỷ quân bắt được , còn quân sĩ bị bắt khi xưa nay lại cướp được mang về , quân sĩ hết thảy vui mừng hớn hở . Đoạn rồi phá trại của Hồ Duyên Chước đem vào gần bến để làm tiểu trại và cho người sửa lại hai tửu điếm ở ngoài để cho Tôn Tân , Cổ Đại Tẩu , Thạch Dũng , Thời Thiên chia làm hai toán quân mà cùng nhau coi giữ .
Được một lát thấy Lưu Đường , Đỗ Thiên bắt được Hàn Thao giải về Tống Giang cả mừng thân hành cởi trói cho Hàn Thao mời trong sảnh tiếp đón rất là lonh trọng , rồi bảo Bành Dĩ cùng Lăng Chấn dổ dành Hàn Thao vào trong đảng ở Lương Sơn . Hàn Thao nguyên cũng là một vị sao Địa Sát nên vui lòng thuận phục mà ở với Tống Giang . Tống Giang liền bảo Hàn Thao viết thơ rồi sai người đưa đến Trân Châu để đón vợ con Hàn Thao về đó , bấy giờ trong sơn trại mở tiệc ăn mừng mấy hôm trời rất là vui vẻ rồi các Đầu lĩnh ai vào việc nấy ra sức chấn chỉnh Lương Sơn .
Ngọn cờ nghĩa hiệp xa bay
Nước non nở mặt cỏ cây kinh hồn

Cùng nhau ra sức họp đoàn
Dưới trời này dể ai còn sợ ai ?
Nói về Hồ Duyên Chước bị thua một trận mất hết binh mã chỉ còn trơ trọi một mình , không còn mặt mũi nào trở về kinh sư liền nghĩ vơ vẩn cởi cả mũ giáp buộc vào yên ngựa , rồi đem bán cả đai vàng để làm lộ phí mà đi . Chàng vừa đi vừa nghĩ không biết sao cho ổn , chợt nghĩ đến quan phủ Mộ Dung ở Thanh Châu là người quen biết từ xưa liền định kế sang đó để nhờ Mộ Dung Tri Phủ , nói với Mộ Dung tri phủ đem công chuộc tội là sẽ lấy quân đánh báo thù Lương Sơn Bạc . Chàng đi dường trong hai ngày trời chiều hôm đó đi đến một nơi trong bụng vừa đói vừa khát , chợt thấy bên cạnh đường có một hàng cơm nho nhỏ chàng bèn xuống ngựa buộc vào gốc cây trước cửa rồi đi vào trong hàng . Khi vào tới hàng chàng vất đôi chiên trên bàn ngồi xuống ghế gọi tửu bảo đem rượu thịt lên , tửu bảo chạy đến nói rằng :
- Hàng tôi chỉ có rượu thôi ngài muốn xơi thịt , thì trong làng mới có người giết thịt dê xin đưa tiến tôi đi mua vậy .
Hồ Duyên Chước móc túi lấy tiền vụn bán đai vàng còn lại đưa cho tửu bảo mà dặn rằng :
- Ngươi mua một đùi dê nấu chín cho ta ăn và một ít cỏ cho ngựa , đêm nay ta ngủ đây rồi sáng mai sang phủ Thanh Châu .
- Thưa ngài ngủ ở đây cũng được song không có giường chiếu tử tế .
- Được ta là quan võ nằm đâu cũng được .
Tửu bảo vâng lời cầm tiền quay ra mua thịt Hồ Duyên Chước cởi áo mũ trên mình ngựa mang vào , rồi ngồi ở trước cửa để đợi tên tửu bảo . Đuộcm5t lát tửu bảo mang thịt dê về Hồ Duyên Chước bảo đem nấu chín thịt làm ba đấu gạo và hai rượu uống , tửu bảo vâng lời quay vào vừa nấu thịt làm hành vừa hâm nước nóng để rửa mặt rửa chân . Đọan rồi tửu bảo dắt ngựa vào buộc ở nhà nhỏ đằng sau cho ăn cỏ . Hồ Duyên Chước gọi lấy rượu lên uống trước , được một lát thịt chín Hồ Duyên Chước gọi tửu bảo lên cho cùng ngồi ăn uống mà nói chuyện rằng :
- Ta là quan của triều đình ra đánh giặc Lương Sơn bị thua nay định về dưới quan Mộ Dung Phủ ở Thanh Châu , ngươi nên coi sóc con ngựa cẩn thận , ngựa ấy là con Tích Tuyết Ô Truy vua ban cho ta đó , ngươi coi cho cẩn thận sáng mai ta sẽ thưởng cho ...
- Ngài có lòng thương chúng tôi xin cảm ơn ...song có điều này chúng tôi xin kêu để ngài rõ : gần đây có ngọn núi Đào Hoa Sơn trên có một bọn cường đạo tên đầu đảng tên là Đả Hổ Tướng Lý Trung thứ nhì là Tiểu Bá Vương Chu Thông tụ họp tới năm bảy trăm lâu la cướp bóc kiếm ăn , quấy nhiễu dân gian rất là hung ác Quan Tư đã mấy lần truy nã mà không trị được , vậy đêm nay ngài phải tỉnh chút mới được .

- Được sức ta đây mười vạn quân cũng không địch nổi , cho nó kéo cả đám tới đây cũng không cần ngươi cứ cho ngựa ăn uống tử tế cho ta ...
Nói đoạn uống rượu ăn bánh hồi lâu rồi mới đi nghỉ , tửu bảo trải một cái ổ ở giữa nhà cho Hồ Duyên Chước nằm . Hồ Duyên Chước vừa phần mấy hôm mệt nhọc lo nghĩ , vừa phần quá nhấp hơi men có điều say chếnh choáng liền để nguyên áo nằm vật xuống ổ ngủ luôn một mạch mãi đến canh ba mới dậy , chợt thấy tửu bảo kêu la ầm ỉ ở sau nhà Hồ Duyên Chước chợt choàng tỉnh dậy với lấy đôi chiên chạy ra nhà sau hỏi rằng :
- Làm gì mà kêu ầm lên thế ?
- Ngài ơi ! Tôi dậy bỏ cỏ cho ngựa , chợt thấy hàng dậu mở tung ra mà ngựa chạy đi đâu mất . Trông ra xa xa thấy có đom đóm soi sáng ở quảng bốn năm dặm kia , chắc là tụi nó lấy mất ngựa rồi .
- Chỗ ấy là chỗ nào ?
- Thưa ngài cứ theo con đường ấy thì chính là tụi lâu la ở Đào Hoa Sơn ăn cắp ngựa về lối đó .
Hồ Duyên Chước cả kinh bắt tửu bảo dẫn đường để đuổi theo , tửu bảo dẫn chàng đi tắt bên bờ ruộng gập gà gập gềnh đuổi chừng ba bốn dặm đường lại không thấy ánh lửa đâu nữa Hồ Duyên Chước thở dài mà kêu lên rằng :
- Chết nỗi ! Con ngựa của vua ban cho thì làm thế nào được bây giờ ?
- Xin ngài đành để mai trình Quan Tư gần đây rồi đem quân đánh phá mới có thể cướp ngựa về được .
Hồ Duyên Chước nghe nói trong bụng rất băn khoăn buồn bã trở về tửu điếm khoanh tay ngồi đợi đến sáng , rồi mượn tửu bảo quảy giáp mã lên đường sang phủ Thanh Châu .
Khi xưa cờ mở trống dong
Giờ sao thui thủi non sông một mình ?
Anh hùng gặp bước lênh đênh
Liếc trông đất đỏ trời xanh thêm sầu !
Chiều hôm đó Hồ Duyên Chước đi tới phủ Thanh Châu ngủ tọ ở ngoài hàng một tối đến sáng hôm sau mới đi vào trong phủ , khi vào tới nơi quan phủ Mộ Dung thấy bóng Hồ Duyên Chước mới giật mình cả kinh mà rằng :
- Nghe nói tướng quân đánh bắt giặc Lương Sơn sao lại đến đây như thế ?
Hồ Duyên Chước thở dài đem các chuyện trước thụat cho tri phủ nghe , tri phủ nghe đoạn nói với Hồ Duyên Chước rằng :
- Tướng quân dẫu bị thua thiệt mất cả nhân mã song chẳng qua mắc phải gian kế của giặc , chứ không phải tội của Tướng quân , vả lại trong hạt tôi hiện nay cũng có nhiều giặc cỏ thường hay quấy nhiễu dân gian , vậy Tướng quân hãy tạm ở đây đánh phá bọn Đào Hoa Sơn cướp lại con ngựa Ô Truy rồi sau sẽ đánh núi Nhị Long , núi Bạch Hổ mà trừ hết đảng cướp ấy đi . Bấy giờ tôi xin hết sức với triều đình cho Tướng quân đi đánh báo thù, Tướng

quân nghĩ sao ?
Hồ Duyên Chước tạ ơn mà rằng :
- Nếu được ân tướng có lòng hạ cố như vậy thì thực hạ cố cho tôi lắm .
Tri phủ nghe nói bèn sai người mời Hồ Duyên Chước vào nghỉ trong phòng lấy quần áo cho thay rồi cho tiền tên tửu bảo trở về . Hồ Duyên Chước ở đấy luôn ba ngày trong lòng lấy làm nóng sốt , mong lấy lại con ngựa Ô Truy liền thúc giục Tri phủ Mộ Dung khởi quân đi đánh . Tri phủ điểm hai nghìn bộ quân cho Hồ Duyên Chước mượn và cho mượn một con ngựa Thanh Thông để đi ra trận , Hồ Duyên Chước vâng lạy tạ ơn mà mặc áo giáp lên ngựa dẫn quân tới núi Đào Hoa .
Bọn Lý Trung , Chu Thông ở núi Đào Hoa từ khi cướp được con ngựa Ô Truy tong bụng lấy làm mừng hớn hở mà hằng ngày chè chén hỉ hả với nhau . Chợt hôm đó có tiểu lâu la vào báo có quân mã Thanh Châu kéo đến Chu Thông đứng dậy bảo Lý Trung rằng :
- Xin Ca ca coi trại để tôi dẫn bing ra đuổi họ đi .
Nói đọan điểm một trăm lâu la cầm thương lên ngựa xuống núi để nghinh địch quan quân . Bên kia Hồ Duyên Chước tới bèn bày thành trận thế đứng chực ở trước núi , khi thấy Chu Thông ở trên núi xuống liền xông ngựa ra trước trận quát lên rằng :
- Quân giặc cỏ kia mau mau đến chịu trói đi .
Chu Thông nghe tiếng bèn dàn quân đứng thành chữ Nhân gio9 cung múa gươm vỗ ngựa xông ra Hồ Duyên Chước liền giơ chiên ra đánh Chu Thông , Chu Thông giơ gươm ra đỡ đôi bên đánh nhau chừng sáu bảy hiệp Chu Thông biết thế không địch nổi liền quay ngựa về trại Hồ Duyên Chước theo đuổi mấy bước sợ mắc mẹo lừa đành phải quay ngựa về đem quân hạ trại dưới núi . Chu Thông chạy về sơn trại nói với Lý Trung rằng :
- Hồ Duyên Chước võ nghệ cao cường không địch nổi , nếu nay mai họ kéo cả lên sơn trại đây anh em ta biết làm sao được ?
Lý Trung nghĩ một lát rồi nói :
- Ta nghe Lỗ Trí Thâm ở bên núi Nhị Long có nhiều bè bạn lại có anh chàng tên gọi Thanh Diện Thủ Dương Chí và anh Hành Giả Võ Tòng đều sức khoẻ muôn người không địch , vậy bất nhược ta viết một phong thư sai lâu la đem qua cầu cứu một phen . Nếu sau này đuổi được quan quân thì ta sẽ nương nhờ vào họ , mà hàng tháng chịu đưa cống nạp cho yên như thế có lẽ tiện hơn .
Chu Thông nói :
- Tôi cũng vốn biết các vị hào kiệt bên ấy , song chỉ e Hoa Hoà Thượng nhớ đến câu chuyện ngày xưa mà không đếncứu , thì làm sao được ?
- Không ông ta tính thằng bụng tốt nay sai người đến chắc là ông ta đến cứu .

- Nếu vậy xin Ca ca viết giấy mau đi .
Lý Trung liền lấy giấy viết thư kể hết đầu đuôi rồi sai một lâu la theo lối sau núi mang thư lẻn sang núi Nhị Long .
Nói về chùa Bảo Châu ở bên núi Nhị Long từ khi Lổ Trí Thâm , Dương Chí , Võ Tòng đến ở được ít lâu lại thêm có bốn người tiểu đầu mục đến nhập bọn ở đó ; một người là Kim Nhỡn Bưu Thi Ân nguyên là con của Lão Quản Doanh ở lao thành Mạnh Châu , nhân vì Võ Tòng giết chết nhà Trương Đô Giám bị Quan Tư truy nã vây bọc quanh nhà để bắt Võ Tòng nên toàn gia phải dắt nhau đi trốn tránh giang hồ . Sau bố mẹ Thi Ân đều chết hết lại nghe Võ Tòng lạc thảo ở Nhị Long bèn tìm đến đó để cùng Võ Tòng nương tựa ; một người là Tháo Đao Quỷ Tào Chính trước đã cùng Lổ Trí Thâm mưu giết Đặng Long cướp núi Nhị Long rồi sau nhập đảng ở đó ; một anh là Thái viên Tử Trương Thanh cùng vợ là Mẫu Dược Xoa Tôn Nhị Nương hai vợ chồng chuyên bán thịt người ở Thập Tự đất Mạnh Châu sau nhân Lổ Trí Thâm , Võ Tòng viết giấy dỗ dành nên mới đến đó nhập đảng .
Hôm đó Tào Chính nghe nói có thư bên núi Đào Hoa đưa sang chàng liền hỏi han cặn kẽ đầu đuôi rồi vào trong điện bẩm với ba vị Đầu lĩnh , Lổ Trí Thâm nghe Tào Chính nói liền cười mà rằng :
- Ngày trước ta Ngũ Đài Sơn đi tới thôn Đào Hoa ngủ trọ ở đó , rồi gặp thằng cha Chu Thông đánh cho một mẻ xiểng liểng , sau Lý Trung nhận biết ta lại mời qua chè chén một ngày kết thành anh em và mời làm chủ trại , ta nhận thấy bọn chúng lòng dạ hẹp hòi nên không muốn ở , bèn thầu của chúng mấy cái chén uống rượu bằng bạc mà trốn đi mất ...Từ bấy cho đến nay , nay lại cho người sang cầu cứu đến ta ...Hãy gọi tên tiểu lâu la lên xem nó nói ra sao đã ?
Tào Chính vâng lời ra gọi tên liểu la vào , tiểu lâu la vào dưới điện lạy chào mà nói rằng :
- Quan Mộ Dung Tri phủ mới thâu được viên tướng đánh Lương Sơn Bạc bị thua tên là Hồ Duyên Chước hiện sai sang đánh Đào Hoa Sơn để cùng phá Nhị Long Sơn , Bạch Hổ Sơn nhân thể rồi sẽ cho mượn quân đánh báo thù Lương Sơn Bạc , bởi vậy Đầu lĩnh chúng tôi mới sang nhờ Nhị Long cứu giúp cho , rồi sau khi xong việc sẽ nộp khoản cung cống trước cửa Đại Vương đậy .
Dương Chí nghe nói bảo với tên lâu la rằng :
- Chúng ta ở đây cũng phải coi giữ sơn trại lẻ không thì giờ đâu mà đi cứu ứng các ngươi , song một là ta nghĩ tới danh nghĩa của bọn hào kiệt giang hồ , hai khi Đào Hoa Sơn bị mất thì chúng lại dòm ngó tới đây vậy nay ta cho Trương Thanh cùng Tôn Nhị Nương giữ trại ở nhà còn ba anh em ta hãy qua đó đánh giúp cho phải đạo .
Nói đoạn điểm năm trăm lâu la , hơn sáu mươi quân kỵ đều chỉnh tề giáo

gươm mũ giáp mà kéo nhau sang núi Đào Hoa Sơn .
Lý Trung nghe tin đó liền đem ba trăm quân xuống cùng ráp đánh , bên kia Hồ Duyên Chước nghe báo Lý Trung kéo quân xuống liền dẫn quân bày trận chặn ngang đường rồi xông ngựa ra đánh Lý Trung . Nguyên Lý Trung tổ quán ở Định Nghĩa thuộc phủ Hào Châu xưa nay chỉ nhờ nghề đánh gậy để kiếm ăn tướng người nhỏ bé mà võ nghệ tầm thường nên vẫn gọi là Đả Hổ Tướng . Bấy giờ Lý Trung đánh nhau với Hồ Duyên Chước được chừng mươi mười lăm hiệp , thấy sức yếu đuối không sao địch nổi đành phải quay ngựa chạy lui Hồ Duyên Chước bèn phóng ngựa đuổi theo lên núi . Chu Thông thấy Hồ Duyên Chước leo lên bèn đứng ở lưng chừng núi mà ném đá xuống Hồ Duyên Chước vội vàng quay ngựa trở xuống mà không dám đuổi nữa . Đương khi đó bỗng thấy đám quân mã ở đằng sau ồn ào cả lên Hồ Duyên Chước liền hỏi :
- Có việc chi mà kêu ầm cả lên ?
Quân sĩ đáp rằng :
- Phía sau có một đám nhân mã nào kéo đến xin ngài kíp tới nom xem .
Hồ Duyên Chước nghe nói vội vàng xông lại đằng sau để xem , thì thấy nhân mã kéo gần tới nơi có một ông sư bụng phệ cưỡi con ngựa trắng đi đến trước tiên mà quát lên hỏi rằng :
- Đứa nào là thằng thua trận ở Lương Sơn Bạc mà dám đến đây bắt nạt chúng ta đó ?
Hồ Duyên Chước nghe nói cũng quát lên rằng :
- Ta hãy giết thằng trọc đầu này cho hả lòng một chút đã .
Nói đoạn múa song chiên đến đánh , bên kia Lổ Trí Thâm cũng múa thiền trượng xông vào , rồi hai bên đánh nhau đến năm mươi hiệp mà không phân thắng bại . Hồ Duyên Chước thấy vậy khen thầm trong bụng rằng : Không ngờ lảo sư khá lắm Nghĩ đoạn rồi đôi bên khua chiêng thu quân . Được một lát thì Hồ Duyên Chước hăng hái xông ra trận mà quát lên rằng :
- Lão sư hổ mang ra đây ta quyết được thua với ngươi phen này .
Lổ Trí Thâm nghe nói vừa toan quất ngựa xông ra thì Dương Chi vội kêu lên rằng :
- Đại ca hãy nghỉ tôi bắt thằng này cho .
Nói đoạn múa đao vỗ ngựa ra đánh với Hồ Duyên Chước . Đôi bên đánh nhau bốn năm mươi hiệp không quyết được thua Hồ Duyên Chước lại khen thầm rằng : Quái lạ ! Ở đất này mà lại có hai tên võ nghệ giỏi như thế ? Quyết nhiên không phải là giặc cỏ hẳn ! Bên kia Dương Chi thấy Hồ Duyên Chước võ nghệ cũng cao cường nên lừa miếng ghé đỉnh rồi quay ngựa về bản trận Hồ Duyên Chước thấy vậy dừng ngựa lại mà không dám đuổi nữa , đoạn rồi đôi bên cùng khua chiêng thu quân . Lổ Trí Thâm nói với Dương Chi rằng :

- Chúng ta mới đến đây không nên đóng trú ở gần , phải lui ra ngoài hai mươi dặm mà hạ trại , rồi sáng mai sẽ đánh nhau một mẻ cho quyết được thua .
Bàn xong liền kéo quân ra gò núi gần đó để đóng trại . Hôm đó Hồ Duyên Chước trở về một mình lo nghĩ băn khoăn những tưởng rằng ngựa đến nên công , dễ như phá trúc dè đâu lại gặp tay đối thủ với mình thực là vận đen quá đỗi . Đương khi nghĩ ngợi vẩn vơ bỗng thấy Mộ Dung Tri phủ cho người đến báo rằng :
- Ở phủ Thanh Châu hiện có Khổng Minh , Khổng Lượng ở Bạch Hổ Sơn dẫn người đến cướp ngục vậy phải mang quân về coi thành gấp .
Hồ Duyên Chước nghe báo bèn thừa thế kéo quân về Thanh Châu lập tức , ngày hôm sau Lổ Trí Thâm , Dương Chi và Võ Tòng dẫn tiểu lâu la kéo cờ khua trống ra xem thì chỉ thấy trơ trơ có trại không mà nhân mã kéo đi đâu mất . Ba người thấy vậy cả kinh mà không hiểu làm sao ? Đọan rồi thấy Lý Trung , Chu Thông dẫn người xuống núi đón tiếp , ba vị Đầu lĩnh bèn cùng nhau kéo lên sơn trại , trong sơn trại mở tiệc khao mừng rất là huyên náo vui vẻ . Bên kia Hồ Duyên Chước vừa dẫn nhân mã tới Thanh Châu , chợt thấy một đám nhân mã của Khổng Minh , Khổng Lượng kéo đến bên thành chàng liền phóng ngựa múa chiên xông ra đánh . Nguyên Khổng Minh , Khổng Lượng vì cạnh tranh với một vị tài chủ trong làng gặp lúc nóng máu giết chết cả nhà tài chủ , rồi tụ tập dăm bảy trăm lâu la mà chiếm giữ lấy Bạch Hổ Sơn để cùng nhau cướp bóc tung hoành . Sau có một người chú là Khổng Tân bị tri phủ bắt giam trong ngục Thanh Châu , nên Khổng Minh , Khổng Lượng dóng quân mã sơn trại định phá ngục Thanh Châu để cứu người chú ấy .
Hôm đó kéo lâu la gần đến bên thành thì gặp Hồ Duyên Chước kéo quân đến đánh Khổng Minh , Khổng Lượng bèn đem quân ra đối địch với Hồ Duyên Chước , bấy giờ Mộ Dung Tri phủ ở trong thành nom ra xem đôi bên đánh nhau được hơn hai mươi hiệp . Hồ Duyên Chước thấy anh em Khổng Minh tầm thường liền ra sức bình sinh sấn đánh hai người mà khoe tài trước mắt Tri phủ , Khổng Minh , Khổng Lượng đấu được một lúc thế lực đã hơi kém bất đồ chậm tay lỡ bước bị Hồ Duyên Chước bắt sống được Khổng Minh mà cắp qua mình ngựa . Khổng Lượng lấy làm ngã lòng vội kéo lâu la chạy Tri phủ đứng trên mặt thành trỏ dẫn cho Hồ Duyên Chước đuổi theo , Hồ Duyên Chước kéo quân đuổi bắt sống được hơn trăm người rồi đem cả Khổng Minh giải vào Thanh Châu , quan phủ Mộ Dung lấy làm mừng rỡ sai đem Khổng Minh đóng gông tử tội giam vào trong lao với Khổng Tân rồi bình diện nhất định khen thưởng tam quân mà thiết đãi Hồ Duyên Chước . Tri phủ hỏi đến chuyện Đào Hoa Sơn Hồ Duyên Chước đáp rằng :
- Chúng tôi định đến phá núi Đào Hoa Sơn thì dễ như phá trúc dè đâu bị một

tụi quân đến cứu ứng , trong đó có một tên sư to lớn và một anh chàng mặt xanh đánh nhau đến hai lần không sao mà thắng được , hai anh ấy võ nghệ khá giỏi quyết không phải võ nghệ tầm thường của đám cướp bóc bởi vậy nên quyết chưa được thành công .
- Lão sư ấy nguyên tên là Lỗ Đạt làm chức Đề Hạt trong phủ Lão Trung Kinh Lược ở Diên An phủ sau mới cắt tóc đi tu , người ta gọi là Hoa Hoà Thượng đó . Còn anh chàng mặt xanh tên là Thanh diện Thư Dương Chi làm quan đến Chế Sứ Điện Suý phủ ở Đông kinh khi trước ; lại còn một anh Hành Giả nữa tên là Võ Tòng tức là Võ Đô Đầu đánh hổ ở núi Cảnh Dương năm nọ . Ba người đó chiếm núi Nhị Long tung hoành cướp bóc mấy người Bộ Đạo đến nay vẫn không sao trừ được .
- Quả nhiên võ nghệ của họ không mấy người theo kịp xưa nay có tiếng Dương Chế Sứ , Lỗ Đề Hạt thực là xứng lắm . Nhưng mặc lòng tôi đã đến đây tất xin bắt sống từng người để đem về nộp Tướng công mới hả lòng .
Tri phủ nghe nòi cả mừng liền rót rượu chúc cho Hồ Duyên Chước rồi lưu nghỉ ở trong phòng khách trong phủ .
Về phần Khổng Lượng đêm hôm đó bị thua một trận xiểng liễng liền cho lũ quân tàn kiếm đường chạy mau cho thoát , đương khi kéo quân tháo chạy bỗng thấy ở khu rừng phía trước có một toán quân sĩ kéo ra , rồi thấy một vị hảo hán là Võ Hành Giả cưỡi ngựa cầm đao đi trước . Khổng Lượng trông thấy vội vàng xuống ngựa lạy rạp xuống đất mà rằng :
- Kính chúc ngài lâu nay được mạnh khoẻ ...
Võ Tòng đở dậy mà đáp rằng :
- Nghe nói anh em túc hạ chiếm núi Bạch Hổ đã mấy phen toan sang bái kiến , mà chưa có thì giờ để sang hầu được , vậy nay chẳng hay túc hạ có việc gì qua tới nơi đây ?
Khổng Lượng đem chuyện cứu Khổng Tân và Khổng Minh bị bắt thuật lại cho Võ Tòng nghe , Võ Tòng bảo với Khổng Lương rằng :
- Nếu vậy túc hạ không ngại , tôi có sáu bảy anh em cùng nhau tụ nghĩảo núi Nhị Long , nay vì Lý Trung , Chu Thông bên núi Đào Hoa Sơn bị Hồ Duyên Chước kéo quân đến đánh phải cầu chúng tôi sang cứu . Tôi cùng Lỗ Đề Hạt , Dương Chế Sứ có đem lâu la qua đánh một trận , sau không biết vì sao Hồ Duyên Chước bỏ trại chạy trốn không biết đi đâu mất , nhân vậy họ lưu ba anh em chúng tôi ở lại uống rượu mà tặng cho con ngựa Tích Tuyết Ô Truy rồi giữ mãi tới bây giờ mới tháo ra về được . Hai người anh em chúng tôi đi sau kia để họ đến đây tôi bàn cách cứu túc hạ có được không ?
- Nếu được các ngài hạ cố cho thì còn gì hơn nữa ..
Nói đoạn hai người cùng đứng một lát thì thấy Lỗ Trí Thâm cùng Dương Chi tới , Võ Tòng liền dẫn Khổng Lượng đến chào hai người rồi thuật chuyện cho nghe và nói rằng :

- Khi trước tôi cùng Tống Công Minh ở nhà ông ta quấy quả cũng nhiều , vậy ngày nay nên lấy nghĩa khí làm trọng phải lấy nhân mã ba núi đến đánh Thanh Châu giết Tri phủ Mộ Dung cứu hai người ấy ra , rồi bắt Hồ Duyên Chước cướp lấy phủ khố tiền nong để đem về sơn trại các ngài nghĩ sao ?
Lỗ Trí Thâm nghe nói gật đầu đáp rằng :
- Tôi cũng theo ý như vậy .
Nóiđoạn liền cho người bảo Lý Trung , Chu Thông đem lâu la đến để cùng tụ họp ba núi mà tiến đánh Thanh Châu . Dương Chi nói với ba người rằng :
- Phủ Thanh Châu hào sâu thành vững ngựa khoẻ lương nhiều , lại thêm có Hồ Duyên Chước là tay anh hùng trí dũng , việc này không phải là tôi nhút nhát làm giảm uy phong của mĩnh ...Song muốn đánh Thanh Châu phải nghe tôi lời này mới được .
Ba người nghe nói đều lấy làm ngạc nhiên không hiểu liền xúm lại để xem Dương Chi bàn định ra sao ?
Cho hay :
Bốn phương sôi nổi làm kinh
Thở dài hai chữ Bất bình gây nên
Anh hùng lắm bước truân chuyên
Nước non vương mãi chút duyên tang bồng ;
Đôi phen gió cuốn bụi hồng
Lò than nghĩa hiệp càng nồng hơn xưa
Bắc Nam ví hẹn bao giờ
Chẳng qua cùng một thế cờ phải xoay .

Thủy Hử

Scan: Motsach, Đánh máy: TrungLeTran

Hồi 57
Hợp Tam Sơn , đánh phủ Thanh Châu
Kết đồng tâm , về nơi Thuỷ Bạc .

Khi đó Dương Chi nói với mọi rằng :
- Xưa nay tôi vẫn nghe tiếng Tống Công Minh ở nơi Lương Sơn Bạc là một người đại lượng phi thường trong đám giang hồ , vả chăng Hồ Duyên Chước lại là cừu nhân của Lương Sơn , vậy nay anh em ta muốn đánh phủ Thanh Châu thì trước hết phải nói Tống Giang cùng đến hợp quân với anh em ta đây , và hợp cả hảo hán ở Đào Hoa Sơn để cất quân ra đánh thì mới có cơ tất thắng mà cứu người ra được . Việc đó chẳng hay các ngài nghĩ sao ?
Lỗ Trí Thâm nói:
- Phải tôi cũng nghe nói Tống Tam Lang là người tốt mà chưa được gặp bao giờ ? Ngày trước ông ta ở núi Thanh Long với Hoa Tri Trại tôi đã toan đến để cho gặp một lần , dè đâu khi cất chân ra đi thì ông ta đã cất chân đi rồi , thế mà không được gặp thực vô duyên quá . Phải , nay nếu Khổng Lượng muốn cứu em ra tất phải thân hành đến mời ông ta , để mặc chúng tôi ở đây chống cự với đám Thanh Châu cũng được .
Khổng Lượng nghe nói lấy làm phải liền giao đám tiểu lâu la cho Lỗ Trí Thâm rồi dẫn một người bạn , ăn mặc giả khách buôn mà lập tức lên Lương Sơn Bạc . Khi Khổng Lượng đi rồi Lỗ Trí Thâm , Dương Chi cùng Võ Tòng trở về sơn trại gọi Tào Chính , Thi Ân dẫn mấy trăm tên tiểu lâu la đi đánh thành Thanh Châu và báo cho Lý Trung , Chu Thông cùng đem quân đến Thanh Châu để đánh .
Bên kia Khổng Lương đi gần tới Lương Sơn Bạc lần vào hàng cơm của Thôi Mạnh Phán Quan để hỏi thăm đường lên núi , Lý Lập thấy hai người lạ mặt đến hỏi liền mời vào trong hàng mà hỏi rằng :
- Các ngài ở đâu đến đây ?
- Chúng tôi ở Thanh Châu đến .
- Các ngài định lên Lương Sơn Bạc tìm ai ?
- Tôi có một người quen ở đó muốn tìm đến chơi .
- Trong trại toàn thị các Đại vương ở đó ông lên thế nào được mà hỏi thăm ?
- Vâng ! Tôi định tìm Tống Đại vương ...
- Có phải vậy thì xin cứ ngồi đây rồi tôi sẽ bảo ..
Nói đoạn liền sai đem rượu tiếp phong mời Khổng Lượng uống , Khổng Lượng thấy vậy liền hỏi :
- Chúng tôi không được quen biết bao giờ , sao ngài lại cho uống rượu làm

vậy ?
- Nguyên mgài không biết sơn trại tôi mở mấy ngôi hàng này , là cốt để dò thăm tin tức bên ngoài và đón những người cố cựu và những người hảo hán đến nhập bọn ở trong sơn trại , vậy xin ngài ngồi đợi chơi đây tôi xin báo cho Tống Công Minh lập tức .
- Thưa ngài chúng tôi tên là Khổng Lượng ở núi Bạch Hổ đến đây , xin ngài báo giúp cho .
Lý Lập nghe nói đáp rằng :
- Trước đây tôi thường nghe Tống Công Minh nói đến tên ngài , nay được ngài tới đây thực hân hạnh .
Nói đoạn liền đến Thuỷ Đình bắn một mũi tên ra hiệu rồi thấy trong đám lau lách bên kia có tên tiểu lâu la chở thuyền sang đón Lý Lập mời Khổng Lượng xuống thuyền cùng nhau vào bến Kim Sa rồi đưa lên sơn trại .
Khổng Lượng đi đến Tam Quan thấy cửa quan hùng dũng , gươm giáo thành rừng trong bụng nghĩ thầm : Xưa nay chỉ nghe tiếng Lương Sơn Bạc thịnh vượng nay ta không ngờ lập nên cơ đồ lớn lao như vậy Bấy giờ Tống Giang nghe báo liền chạy ra đón Khổng Lượng trông thấy Tống Giang vội vàng cúi lạy thăm hỏi ân cần . Tống Giang hỏi Khổng Lượng rằng :
- Chẳng hay hiền đệ có chuyện chi mà đến đây ?
Khổng Lượng nghe hỏi liền cất tiếng khóc oà lên Tống Giang thấy vậy vội hỏi :
- Hiền Đệ đến đây có việc chi ? Cứ nói chuyện cho ta biết ta xin hết sức giúp cho ngay .
Khổng Lượng sụt sùi khóc rằng :
- Từ khi bái biệt sư phụ được ít lâu thì phụ thân tôi chết , sau em chúng tôi là Khổng Minh nhân tức nhau với một người phú hộ trong làng liền đem giết chết hết một nhà hắn ta , rồi bị Quan Tư tróc nã đành phải chiếm núi Bạch Hổ tụ họp năm bảy trăm lâu la làm nghề lạc thảo với nhau . Sau đó nhân có một người chú là Khổng Tân bị Tri phủ Thanh Châu bắt đem giam trong ngục , anh em chúng tôi bèn đem binh đến đánh Thanh Châu định để cứu cho chú ra , dè đâu vừa khi đến thành gặp ngay một tên tặc tướng là Hồ Duyên Chước em tôi đánh nhau với hắn được có mấy hiệp thì bị bắt ngay hiện giải vào phủ Thanh Châu không biết có còn sống được hay không ? Còn tôi hôm đó cũng bị Hồ Duyên Chước đánh đuổi một phen rồi ngày hôm sau mới gặp được Võ Tòng dẫn đến chào mấy anh em bạn kết nghĩa ; một là Hoa Hoà Thượng Lỗ Trí Thâm , Thanh Diện Thủ Dương Chi mấy người đó mới gặp chúng tôi đã tỏ lòng thân ái nên hẹn ước đem cả lâu la ở núi Nhị Long , và cả Lý Trung , Chu Thông ở núi Đào Hoa cũng sang đánh giúp , rồi bảo chúng tôi phải sang đây cầu cứu với sư phụ thì mới có thể thoát nạn cho chú và em tôi được .

Tống Giang nghe nói cười mà đáp rằng :
- Việc đó có khó chi , hiền đệ cứ vững tâm vào chơi sơn trại đã .
Nói đoạn dẫn Khổng Lượng vào chào Tiểu Cái , Ngô Dụng , Công Tôn Thắng cùng các vị Đầu lĩnh rồi đem chuyện Hồ Duyên Chước cùng tình thế Khổng Lượng thuật cho mọi người nghe . Tiểu Cái bảo với Tống Giang rằng :
- Hiền đệ đối với Khổng huynh là chỗ chí thân khi trước vả chăng các vị hào kiệt kia đã có lòng vị nghĩa giang hồ như vậy , thì lẽ nào ta không đi cứu cho đành ? Song lâu nay hiền đệ khó nhọc đã nhiều vậy nay hiền đệ hãy coi giữ chủ quyền sơn trại , để ngu huynh đi một phen mới được .
Tống Giang lại nói :
- Ca ca là chủ của sơn trại không thể một ngày mà rời bỏ đây được , vả chăng việc này là của tôi người ta xa muôn dặm đến đây nếu tôi không đi thì làm sao người ta yên tâm . Vậy xin Ca ca để mặt cho tiểu đệ cùng với mấy anh em đi cho được việc .
Vừa nói dứt lời thì thấy các Đầu lĩnh đồng thanh lên nói rằng :
- Chúng tôi xin theo Tống ca ca để ra sức phen này .
Tống Giang nghe nói cả mừng liền đặt tiệc để thiết đãi Khổng Lượng , khi chè chén xong Tống Giang gọi Thiết Diện Khổng Mục Bùi Thuyên sắp đặt nhân mã đi đánh , chia làm năm đội tiền quân có Hoa Vinh , Tần Minh , Yến Thuận , Vương Nuỵ Hổ mở Đường làm tiên phong ; đội thứ nhì Mục Hoằng , Dương Hùng , Giải Trân , Giải Bảo làm đầu ; trung quân thì có chủ soái Tống Giang , Ngô Dụng , Lã Phương , Quách Thịnh ; đội thứ tư thì có Chu Đồng , Sài Tiến , Lý Tuấn , Trương Hoành ; còn hậu quân thì Tôn Lập , Dương Lâm , Âu Bằng và Lăng Chấn dẫn quân đi sau .
Năm quân chỉnh điểm xong rồi tất cả cộng hai mươi Đầu lĩnh và ba nghìn quân mã , cùng nhau từ giã Tiểu Cái và các vị Đầu lĩnh coi trại rồi đi theo Khổng Lượng kéo quân thẳng lại Thanh Châu khi qua các phủ huyện không hề tơ hào phạm của dân , ai ai cũng một lòng kính phục . Cách mấy hôm đến đất Thanh Châu , Khổng Lượng vào trại quân báo cho Lỗ Trí Thâm biết , Lỗ Trí Thâm nghe báo liền cùng các vị hảo hán sửa soạn để nghinh đón Tống Giang .
Tống Giang tới nơi Võ Tòng dẫn Lỗ Trí Thâm , Dương Chí , Lý Trung , Chu Thông cùng Tào Chính và Thi Ân ra đón chào , Tống Giang vào Đến sơn trại nhường chỗ mời Lỗ Trí Thâm ngồi . Lỗ Trí Thâm nói :
- Tôi được nghe đại danh Ca ca đã lâu mà chưa được tiếp nay lại được gặp đây , thực là may quá .
- Chúng tôi đã thấm vào đâu , xưa nay trong giang hồ vẫn khen tài đức của ngài , ngày nay được thấy mặt từ bi thực lấy làm hân hạnh vô cùng .
Dương Chí đứng lên vái chào Tống Giang mà rằng :

- Ngày trước chúng tôi đi Lương Sơn các vị hảo hán đã có lòng tốt lưu lại ở đó , song vì chúng tôi khờ dại không chịu ở lại ... Nay các nghĩa sĩ ở đó làm vẻ vang cho sơn trại , chúng tôi nghe nói lấy làm vui vẻ muôn phần .
Tống Giang cười mà đáp rằng :
- Uy danh của Chế Sứ thiên hạ ai không biết tiếc cho Tống Giang được gặp quá muộn mà thôi .
Đoạn rồi Lỗ Trí Thâm sai làm rượu để đãi Tống Giang cùng các vị Đầu lĩnh rất là vui thoả . Hôm sau đó Tống Giang hỏi đến tình thế Thanh Châu , Dương Chí đáp rằng :
- Từ khi Khổng Lượng đi rồi anh em chúng tôi đã ba dạo đánh nhau chưa quyết được thua ; hiện nay cả thành Thanh Châu chỉ trông cậy vào mỗi mình Hồ Duyên Chước , nếu bắt được người ấy thì thành Thanh Châu phá dễ như chơi không có điều gì là trở ngại .
- Người ấy chỉ có thể lấy mẹo mà bắt chứ không lấy sức được .
Tống Giang hỏi :
- Quân sư có kế gì khả dĩ bắt được ?
- Chỉ thế này ...thế này ...là có thể bắt được ngay .
Tống Giang nghe nói cả mừng khen là diệu kế rồi cùng nhau phân phát nhân mã ra để hôm sau ra trận . Sáng hôm sau các vị hảo hán kéo quân vây khắp bốn mặt thành Thanh Châu rồi đánh trống khua cờ hò reo khơi đánh , quan phủ Mộ Dung thấy vậy liền mời Hồ Duyên Chước ra mà bàn rằng :
- Ngày nay quân giặc lại thêm đảng Lương Sơn kéo đến đánh thành vậy ta có cách gì mà đối phó lại cho được ?
- Xin Ân tướng cứ vững tâm phen này quân giặc tới đây đã là thất sách , vì xưa nay chỉ quen vẩy vùng trong bến nước nay bỗng lại rời xa sào huyệt mà tới đây , thì có tên nào là ta tróc tên ấy không còn nghĩ điều chi nữa ? Xin Ân tướng lên thành xem tôi bắt giặc phen này mới được .
Nói đoạn liền tề chỉnh mũ giáp , lên ngựa mở cửa thành ra hạ đinh kiều dẫn một nghìn mã kéo ra , bấy giờ bên trận Tống Giang có một vị tướng cưỡi ngựa tay cầm Lang Nha Côn quát mắng quan tri phủ rằng :
- Quân cướp này giống mọt dân kia , bay nỡ lòng giết cả vợ con ta ! Nay ta quyết báo thù không thể nào tha cho ngươi được .
Mộ Dung tri phủ trông thấy nhận biết là Tần Minh liền mắng lại rằng :
- Bay là một ông quan của triều đình nhà nước đã phụ bạc điều chi , mà bay dám nỡ lòng làm phản ? Nếu bắt được ngươi thì xé thây ra làm vạn mảnh mới được Hồ Tướng quân đâu hãy bắt thằng giặc ấy trước đã ?
Hồ Duyên Chước nghe nói liền múa song chiên xông ngựa ra đánh Tần Minh , Tần Minh giơ Lang Nha Côn lên đánh với Hồ Duyên Chước đôi bên cùng gặp đấu thủ đánh nhau hơn bốn năm mươi hiệp không phân được thua , Mộ Dung Tri phủ thấy đánh lâu sợ khi Hồ Duyên Chước thua liền khua

chiên lui quân vào thành Tần Minh cũng bỏ về bản trận không theo đuổi Tống Giang liền hạ lệnh lui ra xa mười lăm dặm hạ trại . Bấy giờ Hồ Duyên Chước mới vào trong thành nói với Mộ Dung Tri phủ rằng :
- Hồi đó tôi đương định bắt Tần Minh sao Ân tướng lại vội thu quân như vậy ?
- Tôi thấy tướng quân đánh lâu sợ khi đuối sức nên phải thu quân để nghỉ , tên Tần Minh trước làm Thống Chế ở đây sau mới cùng Hoa Vinh làm phản mà theo bọn Lương Sơn , hắn ta võ nghệ cũng khá chớ nên coi thường mới được .
- Ân tướng không ngại tôi xin bắt được loài phản tặc hầu ngài , vừa rồi mới đấu với nhau một lúc mà tay côn của anh ta rối loạn rồi , ngày mai thể nào tôi cũng chém được hắn .
- Nếu Tướng quân có thủ đoạn anh hùng như vậy ngày mai xin đánh tháo vòng vây dọn cho ba người ra , một cho vào Đông kinh cầu cứu và hai cho vào các châu phủ gần đây để nhờ binh ứng viện một thể .
- Tướng công nghĩ như vậy thực là chu đáo lắm .
Tri phủ nghe nói vậy liền viết mấy phong thơ cầu cứu giao cho ba tên lính cẩn thận để sang mai mang đi . Hôm đó Hồ Duyên Chước trở về phòng nghỉ mãi đến dầu trống canh nam tỉnh giấc , chợt thấy quân sĩ vào báo rằng :
- Trên núi đất về góc thành bên Bắc có ba người cưỡi ba con ngựa đến nom dòm vào thành , một người mặc áo bào đỏ cưỡi ngựa trắng đi giữa , và hai người đi kèm hai bên mà hình như Tiểu Lý Quảng Hoa Vinh cùng một người ăn mặc lối thầy tu thì phải ...
Hồ Duyên Chước nói rằng :
- Nếu vậy anh mặc áo bào đỏ đích xác là Tống Giang còn anh ăn mặc theo lối thầy tu chắc là Ngô Dụng hẳn ? Chúng bay cứ cứ lặng im chớ làm động , mau điểm một trăm nhân mã để ta bắt ba thằng ấy mới được ...
Nói đoạn đội mũ mặc giáp cầm chiên lên ngựa dẫn hơn ba trăm quân kỵ lẻn ra mở cửa Bắc môn bỏ địch kiều xuống dẫn quân ra ngọn núi đất , khi ra tới nơi thấy ba người vẫn điềm nhiên kìm cương ngựa đứng nom vào thành , Hồ Duyên Chước xốc ngựa lên tới núi bấy giờ ba người kia mới quay ngựa lững thững chạy đi Hồ Duyên Chước thấy vậy liền ra roi tế ngựa đuổi theo . Ba người kia chạy đến một chỗ trước mặt có mấy cây khô rồi đứng dừng cả lại Hồ Duyên Chước lại sấn ngựa mà đuổi theo lên , khi gần đến chỗ có mấy cây khô chợt thấy tiếng hò reo ầm ỷ rồi Hồ Duyên Chước bị cả người lẫn ngựa tụt xuống hố đất , đoạn rồi hai bên có năm sáu mươi tên quân nấp đem dây móc ra trói Hồ Duyên Chước về trước và dắt lấy con ngựa về sau . Bọn quân sĩ Hồ Duyên Chước thấy vậy toan xông đến đánh bị Hoa Vinh bắn ngã dăm bảy quân kỵ đi đầu còn thì tháo chạy hết cả .
Bấy giờ Tống Giang trở lại trại quân truyền bọn đao phủ dong Hồ Duyên

Chước lên trước trướng , Hồ Duyên Chước lên tới nơi Tống Giang vội quát quân sĩ cởi trói ra rồi thân hành xuống dưới trướng dắt Hồ Duyên Chước lên ngồi và lạy chào rất là cung kính Hồ Duyên Chước ngạc nhiên mà hỏi rằng :
- Vì duyên cớ làm sao ?
- Tống Giang tôi có khi nào phản bội triều đình ngày nay chẳng qua vì quan lại tham nhũng ức hiếp quá tình nên phải lánh tại nơi Thuỷ Bạc , để chờ khi nào triều đình thu tội rồi lại cùng nhau thần phục đó thôi . Nay Tướng quân tới đây chúng tôi lấy làm hâm mộ vô cùng nên mới cả gan trộm phép Tướng quân mà mời đón đến đây như thế thực là đại tội , dám xin tướng quân đại xá đi cho ..
- Tôi là một người bị bắt có đâu nghĩa sỉ nói những lời khiêm tốn như vậy ?
- Chúng tôi đây có khi nào khinh dễ tướng quân lòng này thực có hoàng thiên soi xét , nay chỉ xin tướng quân rộng cho một điều mà thôi ...
- Chẳng hay huynh trưởng muốn Hồ Duyên Chước về triều đình xin giấy chiêu an để đem đến sơn trại mà tha cho tất cả mọi người đó chăng ?
- Chết nỗi ! Việc ấy Tướng quân làm sao nỗi ? Cao Thái Uý là một kẻ tâm địa hẹp hòi hay quên ơn lớn mà hay nhớ nổi nhỏ của người , nay tướng quân đã làm hao tổn biết bao binh mã lương thực vậy có khi nào Cao Thái Uý không gia tội cho ngài , vả chăng Hàn Thao , Bành Dĩ , Lăng Chấn đều đã nhất tâm đến ở trại tôi , nay nếu Tướng quân có lòng hạ cố cho chúng tôi được cùng xum họp , thì Tống Giang này xin nhường ngôi để kính Tướng quân rồi đợi khi triều đình có lệnh chiêu an thì ta sẽ cùng nhau giúp nước chẳng hay Tướng quân nghĩ sao ?
Hồ Duyên Chước ngẫm nghĩ hồi lâu nghe cũng hơi có lý , bèn thở dài một tiếng rồi quỳ xuống đất nói rằng :
- Việc này không phải Hồ Duyên Chước bất trung với nước song tấc lòng rất cảm nghĩa khí của huynh trưởng không lẽ nào từ chối cho đành . Vậy từ nay xin theo hầu dưới trướng không thay đổi tất lòng .
Tống Giang nghe nói cả mừng liền mới các vị Đầu lĩnh ra chào Hồ Duyên Chước hết lượt , rồi gọi Lý Trung , Chu Thông đem ngựa Tích Tuyết Ô Truy trả lại cho Hồ Duyên Chước rồi cùng nhau bàn kế để cứu Khổng Minh . Ngô Dụng nói :
- Bây giờ chỉ nhờ Tướng quân lừa mở cổng thành mới dễ thành công , mới có thể ngăn hết đường về của Tướng quân sau này được .
Tống Giang hiểu ý liền uyển chuyển nói với Hồ Duyên Chước rằng :
- Dám thưa Tướng quân , việc này không phải Tống Giang tôi tham muốn thành trì , dấy binh sinh sự đó chẳng qua chú cháu Khổng Minh bị giam trong ngục nên mới lôi thôi động dạng đến đây . Vậy nay Tướng quân không rộng lòng vì nghĩa mà lừa mở cửa thành thì không khi nào xong được .
Hồ Duyên Chước vâng lời mà rằng :

- Huynh trưởng đã có lòng sai khiến thì dẫu thể nào tôi cũng không dám từ nan chỉ chiều hôm nay làm ngay lập tức là xong ...
Tống Giang cả mừng liền sai Tần Minh , Hoa Vinh , Tôn Lập , Yến Thuận , Lã Phương , Quách Thịnh , Giải Trân , Giải Bảo , Âu Bằng , Vương Anh tất cả mười vị Đầu lĩnh ăn mặc ra lối quân , cưỡi mười con ngựa theo Hồ Duyên Chước ra đi . Khi về tới cửa thành Hồ Duyên Chước vội vội vàng vàng nói là trốn thoát được về liền gọi người ra mở cổng , người trong thành nghe rõ tiếng Hồ Duyên Chước liền quay vào báo cho quan phủ Mộ Dung biết . Bấy giờ Tri phủ đương lo phiền vì Hồ Duyên Chước bị bắt bỗng thấy nói là Hồ Duyên Chước đã trốn thoát được về trong bụng lấy làm mừng rỡ bội phần vội cưỡi ngựa chạy lên mặt thành để hỏi , khi lên mặt thành tuy không nom rõ mặt Hồ Duyên Chước song nghe tiếng quả thị là Hồ Duyên Chước và chỉ có mười tên quân kỵ đi theo liền hỏi lên rằng :
- Tướng quân làm cách nào mà về được đó ?
- Tôi vì sa xuống hố bị chúng bắt trói mang về ở trại , sau may có mấy tên Đầu Mục nguyên theo tôi trước ăn trộm con ngựa này cho tôi cưỡi mà đưa về đây .
Tri phủ nghe nói liền sai quân mở cửa thành hạ địch kiều cho mọi người vào , khi vào tới cổng thành Tần Minh bắt luôn Mộ Dung Tri Phủ liền đánh cho một gậy ngã lăn xuống ngựa Giải Trân liền phóng lửa đốt thành rồi Âu Bằng , Vương Nuỵ Hổ trèo lên mặt thành mà giết tan bọn quân sĩ coi thành . Tống Giang ở ngoài thấy trong thành nổi lửa liền kéo đại đội quân mã vào thành truyền lệnh quân sĩ không được quấy nhiễu lương dân , thu hết tiền nong kho đụn và phá ngục cứu Khổng Minh cùng cả nhà Khổng Tân ra , đoạn rồi cứu tắt ngọn lửa trong thành bắt giết hết người nhà Mộ Dung Tri phủ và thu hết của cải gia tư để thưởng cho quân sĩ .
Sáng hôm sau tìm những nhà lương dân nào bị cháy cấp cho thóc gạo tiền nong rồi đem lương thực của các kho xếp vào năm sáu trăm xe và bắt lấy hơn hai trăm ngựa tốt . Đọan rồi làm tiệc ăn mừng ở trong phủ Thanh Châu và mời các vị Đầu lĩnh mới cùng về sơn trại Lý Trung , Chu Thông sai người về núi Đào Hoa lấy hết nhân mã tiền lương đốt bỏ sơn trại để đi Lỗ Trí Thâm cũng sai Tào Chính , Thi Ân về núi Nhị Long cùng với Tôn Nhị Nương thu hết nhân mã tiền lương và đốt bỏ chùa Bảo Châu cùng sơn trại để theo Tống Giang về Sơn Bạc .
Cách vài hôm sau nhân mã các nơi đều đã đến đủ Tống Giang liền kéo thẳng nhân mã đại đội trở về Sơn Bạc , khi ra đi Tống Giang sai Hoa Vinh , Tần Minh , Chu Đồng và Hồ Duyên Chước dẫn đường đi trước qua các phủ , huyện không hề xâm phạm của ai , dân gian thấy vậy đều dắt già cõng trẻ cùng nhau đón rước vui mừng ra chiều trân trọng . Đường đi mấy hôm về tới Lương Sơn Bạc các vị Thuỷ quân Đầu lĩnh đều sắp đủ thuyền bè để đón ,

Tiều Cái dẫn các vị Đầu lĩnh trên núi xuống bến Kim Sa đón tiếp nhân mã vào trong đại trại . Khi về tới Tụ Nghĩa Sảnh các vị Đầu lĩnh chia thứ tự cùng ngồi rồi mở tiệc khao mừng mấy vị Đầu lĩnh mới đến là : Hồ Duyên Chước , Lỗ Trí Thâm , Võ Tòng , Dương Chí , Thi Ân , Trương Thanh , Tào Chính , Tôn Nhị Nương , Lý Trung , Chu Thông , Khổng Minh , Khổng Lượng cộng cả thẩy là mười hai người . Trong khi đó Lâm Xung khẩn khoản có ý mời Lỗ Trí Thâm và tạ ơn Lỗ Trí Thâm có ý giúp mình từ trước . Lỗ Trí Thâm hỏi Lâm Xung rằng :
- Từ khi tôi xa cách Giáo Đầu đến nay không được tin tức gì cả , chẳng hay quý phu nhân dạo này ra sao ?
- Sau khi tôi giết Vương Luân rồi có cho người về đón vợ con nhưng chẳng may nhà tôi bị thằng ăn mày nhà Cao Cầu bức bách đến nổi tự tử mà chết rồi sau đó ông nhạc nhà tôi cũng bị bịnh mà chết nốt ..
Dương Chí cũng thuật chuyện gặp Vương Luân cho mọi người nghe , chúng đều cười mà nói rằng :
- Mới hay muôn việc tại trời định trước không có việc gì là ngẫu nhiên hết thảy .
Tiều Cái lại thuật chuyện cướp của Sinh Thần ở Hoàng Nê Cương khi trước chúng đều vui mừng mà tán tụng không thôi , đến ngày hôm sau các vị Đầu lĩnh đến lượt chè chén vui mừng trong sơn trại rất là sầm uất .
Tống Giang bấy giờ thấy trong sơn trại thu được rất nhiều binh mã lấy làm vui mừng , liền cho Thang Long tổng quản thợ rèn , rèn đánh các thứ đồ quân khí cùng các thứ Liên Hoàn và áo giáp ; Hầu Kiện tổng quản các kho cờ quạt áo xiểm , chế thêm các cờ Tam Tài , Cửu Hiệu , Từ Đẩu , Ngũ Phương , Nhị Thập Bát Tú , Phi Long , Phi Hổ , Phi Báo , Phi Hùng cùng các thứ bùa vàng , cờ mao trắng , giải mũ đỏ lọng đen để dùng . Bốn xung quanh đặt thêm pháo đài và mở thêm hai ngôi tửu điếm ở hai bên đường Tây Nam để đón hảo hán bốn phương và dò xét quân tình ở ngoài ; tửu điếm con đường bên Tây thì hai vợ chồng Trương Thanh , Tôn Nhị Nương coi giữ ; tửu điếm bên Nam thì để vợ chồng Tân Tân , Cố Đại Tẩu coi ; tửu điếm bên Đông có Chu Quý , Nhạc Hoà ; và tửu điếm bên Bắc có Lý Lập , Thời Thiên trên ba cửa quan đặt thêm mấy trạm cắt các vị Đầu lĩnh ra coi giữ luân lưu , khi cắt đặt xong rồi thì các vị Đầu lĩnh đều vâng theo tướng lệnh mà ai vào việc nấy .
Một hôm Lỗ Trí Thâm nói với Tống Giang rằng :
- Tôi có một người quen cũ tên Cửu Vân Long Sử Tiến nguyên là đồ đệ của Lý Trung khi trước hiện nay ở núi Thiếu Hoa huyện Hoa Âm về Hoa Châu và có ba người nữa là Thần Cơ Quân Sư Chu Vũ , Khiêu Giản Hổ Trần Đại , Bạch Hoa Sà Dương Xuân cùng tụ nghĩa ở đó với nhau . Tôi từ khi ở chùa Ngoã Quan tương biệt đến nay trong lòng vẫn thường băn khoăn lo nhớ mà

không được gặp bao giờ , vậy ngày nay tôi xin qua đó thăm chơi và rủ cả bốn người về đây nhập đảng luôn thể chẳng hay tôn ý nghĩ sao ?
- Tôi cũng thường nghe Sử Tiến xưa nay , nay nếu Đại sư có lòng tốt mời cả về đây thì còn gì hơn nữa , song việc đó không thể một mình đi được vậy tôi muốn phiền Võ Hành Giả cùng đi hai người cùng tướng dạng xuất gia , như thế thì mới ổn tiện .
Võ Tòng vâng lời mà rằng :
- Tôi xin đi cùng với sư huynh .
Nói đoạn liền cùng nhau thu thập hành lý để đi Lỗ Trí Thâm mặc ra lối nhà sư còn Võ Tòng mặc ra lối Hành Giả rồi hai người từ giã các vị Đầu lĩnh mà đi núi Thiếu Hoa . Tống Giang thấy Lỗ Trí Thâm cùng Võ Tòng đi rồi trong lòng lấy làm áy náy không yên liền sai Đới Tung lập tức theo sau để nghe tin tức .
Một hôm Lỗ Trí Thâm cùng Võ Tòng đi tới núi Thiếu Hoa chợt thấy đám tiểu lâu la nấp ở hai bên đường đổ xô ra ngăn lại mà hỏi rằng :
- Hai bác thầy tu đi đâu thế này ?
Võ Tòng nói :
- Chúng tôi đi lên hầu Sử Đại Quan Nhân ở trên núi đây .
Đám lâu la nghe nói vội cung kính mà rằng :
- Nếu vậy các ngài muốn hỏi Sử Đại Lang xin các ngài hãy chờ đây , chúng tôi lên báo trước .
- Ngươi lên nói nhà sư Lỗ Trí Thâm đến thăm .
Tiểu lâu la vâng lời lên báo cho sơn trại biết , được một lát thấy Thần Cơ Quân Sư Chu Vũ , Khiêu Giản Hổ Trần Đại , Bạch Hoa Sà Dương Xuân xuống núi đón tiếp . Lỗ Trí Thâm hỏi ba người rằng :
- Sử Đại quan nhân sao không thấy ở đây ?
Chu Vũ đến gần nói rằng :
- Sư phụ có phải Lỗ Đề Hạt ở Duyên An khi trước đó không ?
- Phải chính tôi còn ông này là Võ Đô Đầu đánh hổ ở núi Cảnh Dương đó .
Ba người kia nghe nói vội vàng chào mà rằng :
- Chúng tôi được nghe danh đã lâu sau thấy hai người ở núi Nhị Long , nay các ngài qua đây chẳng hay có việc gì chăng ?
- Chúng tôi ngày nay lên Lương Sơn Bạc nhập đảng với Tống Công Minh chứ không còn ở núi Nhị Long nữa , nay muốn tìm Sử Đại quan nhân có chút việc chẳng hay Sử Đại quan nhân ở đâu ?
- Hai ngài đã đến xin quá bộ lên chơi núi , chúng tôi sẽ thưa chuyện .
- Có chuyện gì cứ nói cho tôi nghe Sử Đại quan nhân không có ở đây thì lên núi chi cho thêm phiền ?
Võ Tòng nói :
- Tính sư huynh tôi nóng nẩy có gì xin ngài cứ nói cho nghe .

- Ba anh em tôi ở núi Thiếu Hoa từ khi có Sử Đại quan nhân đến ở , trong sơn trại càng ngày càng thêm hưng vượng hẳn lên , sau nhân một chuyện anh chàng thợ vẽ tên là Vương Nghĩa người phủ Đại Danh Bắc kinh dắt con gái là Ngọc Kiều Phi sang miếu Kim Thiên Thánh Đế ở núi Tây Nhạc Hoa để vẽ Thánh Tượng , bất đồ một hôm có Hạ Thái Thú ở bản châu (nguyên là một tay tham tàn vô lý vẫn luồn lọt Xài Thái Sư xưa nay) khi ra lễ ngoài miếu chợt trông thấy Ngọc Kiều Chi nhan sắc dịu dàng liền sai người đến nơi để mua làm thiếp , Vương Nghĩa nhất định không nghe Hạ Thái Thú liền giở thủ đoạn ức hiếp cướp lấy con gái mà bắt tội Vương Nghĩa đem đày ra đất Viên Châu . Khi đi qua đây gặp Sử Đại quan nhân , Vương Nghĩa đem tình cảnh thuật cho Quan nhân nghe , Sử Đại Quan nhân liền giết hai tên công sai áp giải mà cứu Vương Nghĩa lên núi , đi thẳng vào phủ định giết Hạ Thái Thú dè đâu khi vào tới nơi bị người trong phủ dò biết liền bắt giam ngay vào trong ngục và định đem binh mã ra đánh sơn trại chúng tôi một thể , bởi vậy anh em chúng tôi hiện đương lo nghĩ với nhau chưa có kế gì mà thi hành ngay được .

Lỗ Trí Thâm nghe tới đó đùng đùng nổi giận đập chân đập tay mà rằng :

- Quân chó má , nó dám vô lễ đến thế ta phải kết quả ngay nó mới được .
- Hãy xin đón hai ngài lên sơn trại rồi ta sẽ cùng bàn sau .

Lỗ Trí Thâm nhất định không chịu lên , Võ Tòng một tay nắm thiền trượng một tay trỏ bảo Trí Thâm rằng :

- Ca ca không nom mặt trời đã xế ngọn cây kia sao ?

Lỗ Trí Thâm nghe nói ngẩng trông lên một cái rồi thét lên một tiếng , mặt hầm hầm tức giận mà đi thẳng lên trên sơn trại . Chu Vũ gọi Vương Nghĩa ra chào và thuật lại các thủ đoạn tham tàn của Hạ Thái Thú một lượt cho mọi người nghe , đoạn rồi sai giết trâu mổ ngựa mời Lỗ Trí Thâm cùng Võ Tòng . Lỗ Trí Thâm nói với mọi người rằng :

- Ngày nay không có Sừ huynh ở đây một giọt rượu tôi cũng không uống , xin cho nghỉ tạm ở đây rồi ngày mai vào trong phủ đánh chết những quân ấy mới xong .

Võ Tòng nói :

- Ca ca không nên nóng nảy như thế tôi với Ca ca về ngay Lương Sơn Bạc nói Tống Công Minh , lấy đại đội nhân mã đánh Hoa Châu thì mới cứu được Sử Đại quan nhân .
- Đợi khi về được sơn trại đem được nhân mã tới đây thì tính mạng Sử Đại quan nhân phỏng còn gì nữa ?
- Cho dẫu giết được Hạ Thái Thú bây giờ cũng chưa cứu được Sử Đại quan nhân ...Võ Tòng tôi quyết không để Ca ca đi .

Chu Vũ cũng khuyên rằng :

- Xin sư huynh hãy bớt giận nghe lời Võ Đô Đầu mới phải .

Lỗ Trí Thâm nóng máu gắt lên rằng :
- Chỉ tại các anh trì trệ hững hờ làm khổ đến tính mạng của Sử huynh đó , nay sự thế đã nguy ngập đến nơi lại còn uống rượu để bàn thì phỏng có chết hay không ? Ta đây quyết không thể nào mà nhịn được .
Chúng thấy vậy không dám mời Trí Thâm uống chén rượu nào nữa , đêm hôm đó Lỗ Trí Thâm mặc nguyên áo xống nằm ngủ đến đầu trống canh năm mà trở dậy cầm thiền trượng vác giới đao mà đi mất , khi Võ Tòng trở dậy không thấy Lỗ Trí Thâm liền bảo với bọn Chu Vũ rằng :
- Sư huynh không nghe lời tôi nói phen tất lỡ việc không sai .
Chu Vũ lấy làm lo sợ liền cho lũ lâu la tinh thạo đi dò xem tin tức ra sao .
Hôm đó Lỗ Trí Thâm đi vào trong thành Hoa Châu rồi hỏi thăm lối để lẩn vào trong phủ bỗng thấy có người bảo rằng :
- Hoà thượng tránh ra một bên có quan phủ đi qua đó .
Lỗ Trí Thâm nghe nói nghĩ thầm trong : Được lắm ! Lão đương tìm hắn mà hắn lại đến đây , còn trốn đi đâu mà không chết ? Nghĩ đoạn liền ngần ngừ đứng lại để nom . Bấy giờ Hạ Tri Phủ ngồi trong cỗ kiệu , hai bên kiệu có mười tên Ngu Hầu đi kèm , và lính tráng cầm roi gậy gươm giáo đ sát hai bên . Lỗ Trí Thâm nghĩ thầm rằng : Bây giờ không tiện đánh hắn , vì đánh không được thì tất bị chúng cười ta hãy thư thả coi sao ? Nghĩ vậy liền đứng lững thững mà không dám tiến lên nữa . Tri phủ ngồi trong kiệu thấy Lỗ Trí Thâm có ý rụt rè dùng dằng , muốn tiến lại thôi thì trong lòng lấy làm ngờ ngợ mà hiểu ý đôi lần . Khi về tới phủ liền cho hai tên Ngu Hầu ra mời nhà sư vào chơi , hai tên Ngu Hầu vâng lời chạy ra ngoài phủ nói với Lỗ Trí Thâm rằng :
- Quan phủ chúng tôi cho mời sư phụ vào chơi trong phủ .
Lỗ Trí Thâm nghe nói trong bụng lấy làm vui mừng chắc là cơ hội đến tay , liền theo hai tên Ngu Hầu đi vào trong phủ . Khi vào tới trước công đường Hạ Thái Thú bảo Lỗ Trí Thâm cất thiền trượng giới đao ra , và mời vào chơi nhà trong ; Trí Thâm trước còn khẳng khái không chịu bỏ giới đao thiền trượng ra sau chúng đều khuyên rằng :
- Nhà sư không biết gì cả vào trong nhà quan sao lại được phép cầm đao trượng lăm lăm như thế ?
Trí Thâm nghĩ thầm : Ta đây chỉ hai tay cũng đủ sức đánh bể sọ chúng ra , cần chi phải dùng đao trượng Nghĩ đoạn liền vất đao trượng ở trước cửa mà theo Ngu Hầu vào trong , vào tới nhà trong Hạ Thái Thú bèn vẫy tay một cái mà quát lên rằng :
- Trói thằng trọc này cho ta ...
Nói vừa dứt miệng thì hai bên vách có có tới ba bốn mươi tên lính đổ xô ra mà trói ghì Lỗ Trí Thâm lại rồi dong xuống dưới thềm để tra hỏi .
Cho hay :

Kiếp tu chưa trọn với đời
Nợ giang hồ dễ ai người giữ xong ?
Ba sinh trót đã nặng lòng
Tử sinh xem bẵng như không sá gì !
Hùm thiêng lỡ mắc cơ mỵ
Tấm gan son sắt trơ trơ vẫn còn
Dù khi nát ruột tan hồn
Dạ này xin có nước non soi cùng .

.

Thủy Hử

Scan: Motsach, Đánh máy: TrungLeTran

Hồi 58
Miếu Tây Nhạc giả danh Thái Uý ;
Đất Hoa Sơn cứu bạn anh hùng .

Bấy giờ chúng đem Lỗ Trí Thâm xuống thềm Hạ Thái Uý chưa kịp nói gì thì Lỗ Trí Thâm đã cả giận trợn mắt quát lên rằng :
- Quân hiếu sắc hại dân kia bay dám bắt ta là nghĩa lý gì ? Ta đây có chết cũng được cùng anh em ta là Sử Tiến không có gì hối hận , song ta chỉ sợ Ca ca của ta Tống Công Minh tất không tha cho ngươi đó thôi , ta bảo cho ngươi biết thiên hạ không có sự oan uổng nào mà không giải bỏ được bao giờ ? Ngươi muốn tốt hãy đem Sử Tiến trả lại đây cho ta và đem cả Kiều Ngọc Chi ra đây để trả lại cho Vương Nghĩa còn ngươi phải đem chức Thái Thú Hoa Châu trả lại triều đình ngay lập tức ...Bay là đồ mặt giặc , mặt méo chỉ chăm chăm tửu sắc hoang dâm còn toan làm cha mẹ dân sao được ? Nếu biết điều thì nghe ta ba điều đó thì còn tử tế bằng không thì sau này hối không kịp ? Hiện bây giờ hãy đưa ta đến gặp người anh em của ta là Sử Tiến rồi thế nào thì trả lời cho ta biết ...
Tri phủ tức giận sôi nổi không biết nói làm sao được liền nghĩ thầm trong bụng rằng : À ! Thằng này ta ngờ là thích khách , hay đâu nó cùng một môn với Sử Tiến thực ! Quái ác ! Hãy cứ giam nó xuống rồi xử sau .. Nghĩ đoạn liền truyền lấy gông lớn gông Lỗ Trí Thâm lại bỏ giam xuống ngục rồi nhất diện tư công văn lên tỉnh , và đem giới đao thiền trượng niêm phong để ở phủ đường .
Bấy giờ tin tức náo động phủ Hoa Châu tụi tiểu lâu la nghe biết liền trở về sơn trại báo cho các vị Đầu lĩnh biết , Võ Tòng được tin báo cả kinh mà rằng :
- Chết nỗi ! Mình đi hai người đến đây , bị bắt mất một người thì còn mặt mũi nào trở về Lương Sơn nữa ?
Đương khi lo nghĩ kinh hoàng bỗng có tiểu lâu la báo rằng :
- Có một vị Đầu lĩnh Lương Sơn Bạc là Thần Hành Thái Bảo Đới Tung đến thăm sơn trại hiện còn dưới núi .
Võ Tòng nghe báo vội vàng xuông núi đón Đới Tung lên trên sơn trại , khi lên đến nơi Võ Tòng dẫn Đới Tung chào lũ Chu Vũ rồi thuật chuyện của Lỗ Trí Thâm cho Đới Tung nghe , Đới Tung nghe nói cả kinh mà rằng :
- Nếu vậy tôi phải về ngay Lương Sơn nói với Ca ca đem binh xuống cứu không thể ở đây lâu được .
- Vậy xin huynh trưởng mau mau trở về cho để tiểu đệ đợi ở đây cũng được .

Nói đoạn sai dọn cơm chay cho Đới Tung ăn , đoạn rồi Đới Tung làm phép thần hành trở về Sơn Bạc . Cách ba hôm sau về tới sơn trại Dới Tung thuật chuyện của Lỗ Trí Thâm và Sử Tiến cho Tiều Cái và Tống Giang nghe . Tiều Cái cả kinh bảo với Tống Giang rằng :
- Hai người đó mắc nạn tất nhiên phải cứu mới xong , vậy phen này tôi đi một chuyến không thể trì trệ được .
- Ca ca là chủ sơn trại đi sao cho tiện ? Việc này xin để mặc đệ đảm nhiệm .
Nói đoạn chỉnh điểm binh mã chia làm ba đội đi ngay lập tức ; tiến quân có năm tướng làm tiên phong là Lâm Xung , Hoa Vinh , Tần Minh , Dương Chí , Hồ Duyên Chước dẫn một nghìn quân giáp mã một nghìn quân bộ mở đầu đi trước ; trung quân có Chủ Soái Tống Giang , Ngô Dụng , Chu Đồng , Từ Ninh , Giải Trân , Giải Bảo dẫn hai nghìn quân mã bộ đi giữa ; hậu quân có Lý Ứng , Dương Hùng , Thạch Tú , Trương Thuận , Lý Tuấn dẫn hai nghìn quân mã bộ coi đốc lương thảo đi sau . Bấy giờ cộng tất cả có bảy nghìn quân mã cùng nhau xuống núi Lương Sơn trông chừng thẳng lối Hoa Châu . Khi đến nửa đường Tống Giang truyền cho Đới Tung đi trước để báo cho các Đầu lĩnh ở núi Thiếu Hoa Sơn được biết , bọn Chu Vũ nghe tin báo bèn đến sắp sẵn các thứ dê , lợn , trâu ngựa cùng các thứ rượu ngon để đợi ..Mấy hôm sau ba đạo binh Lương Sơn tới nơi Võ Tòng dắt bọn Chu Vũ , Trần Đạt , Dương Xuân xuống núi nghinh tiếp . Tống Giang cùng các Đầu lĩnh kéo lên sơn trại rồi Tống Giang hỏi đến đầu đuôi các chuyện , Chu Vũ đáp rằng :
- Hiện nay Lỗ Trí Thâm cùng Sử Tiến bị giam trong lao chỉ đợi sắc chỉ triều đình rồi sau sẽ liệu .
Tống Giang cùng Ngô Dụng đều hỏi rằng :
- Nếu bây giờ thì làm thế nào cứu ra cho được ?
- Ở Hoa Châu này thành quách sâu rộng , hào luỹ sâu bền nếu không có cách nào mà trong ngoài cùng ứng thì khó lòng đánh nổi .
Ngô Dụng nói :
- Vậy ngày mai ta nom xem địa thế ra sao rồi sau sẽ liệu .
Chiều hôm đó Tống Giang cùng các vị Đầu lĩnh ăn uống xong rồi cùng nhau đi nghỉ , sáng hôm sau Tống Giang vội sắm sửa để xem địa thế Hoa Châu , Ngô Dụng can rằng :
- Hiện nay trong thành giam hai con hùm lớn ở đó tất nhiên họ phải phòng bị nghiêm trang vậy chiều nay ta xuống núi , rồi khoảng trống canh một ta sẽ nhờ bóng trăng suông mà xem xét trong thành mới có thể tiện được .
Tống Giang cùng các vị Đầu lĩnh đều cho là phải rồi cùng nhau lưu lại đến chiều , khi mặt trời đã xế bóng Tống Giang cùng Ngô Dụng , Tần Minh , Hoa Vinh , Chu Đồng cưỡi ngựa đi xuống núi , vào khoảng đầu canh một đi đến bên thành Hoa Châu năm người bèn tìm đến một đống gò cao ở gần thành mà nom vào . Bấy giờ đương dạo trung tuần tháng hai trời quang mây

tạnh bóng trăng soi sáng giữa trời , Tống Giang cùng bốn người nom vào thành Hoa Châu thấy thành cao đất rộng hào luỹ bọc xung quanh , có mấy toà cửa thành coi rất cao to hùng tráng cách nơi Tây Nhạc Hoa Sơn không mấy , năm người vừa nom vừa bàn luận với nhau không có cách gì mà đánh ngay được . Ngô Dụng bảo với Tống Giang rằng :
- Ta hãy trở về sơn trại rồi bàn định sau .
Nói đoạn năm người lại dong ngựa về Thiếu Hoa Sơn , khi về tới trại Tống Giang ra dáng phiền nghĩ lo âu không biết kế sao cho được . Ngô Dụng liền truyền lệnh mười tên tiểu lâu la xuống núi để nghe dò tin tức gần xa , cách hai hôm sau chợt thấy một người về báo ằng :
- Nay triều đình sai quan Diện Tư Thái uý vâng lĩnh kim ngân điếu quải của Hoàng thượng rời Hoàng Hà vào sông Nhị Hà dâng lễ ở miếu Tây Nhạc .
Ngô Dụng nghe báo liền bảo với Tống Giang rằng :
- Ca ca đừng lo nữa ta có thể thi được kế rồi .
Nói đoạn liền gọi Lý Tuấn , Trương Thuận ra mà dặn kế cứ thế này ...thế này ...mà làm . Lý Tuấn nói :
- Chúng tôi mới tới đây chưa thuộc địa thrế , vậy nếu có một vị nào ở đây cùng đi thì có lẽ tiện hơn .
Bạch Hoa Sà Dương Xuân nói :
- Để tôi cùng đị cho ...
Tống Giang nghe nói cả mừng liền cho Dương Xuân dẫn đường cho Lý Tuấn , Trương Thuận cùng đi , ngày hôm sau Ngô Dụng mời Tống Giang cùng Chu Đồng , Tần Minh , Hoa Vinh , Hồ Duyên Chước , Lý Ứng dẫn hơn năm trăm người đến cửa sông Vị Hà , khi tới nơi thấy Lý Tuấn ,Trương Thuận , Dương Xuân đã cướp được mười mấy chiếc thuyền lớn ở đó . Ngô Dụng bảo Hoa Vinh , Từ Ninh , Tần Minh , Hồ Duyên Chước bốn người phục ở trên bờ còn Tống Giang , Ngô Dụng , Lý Ứng , Chu Đồng xuống cả dưới thuyền và sai Lý Tuấn , Trương Thuận , Dương Xuân chia thuyền đậu nấp ở đầu bến , khi đặt đâu yên vào đó , đến sáng hôm sau chợt nghe xa xa có trống chiêng dậy đất rồi thấy ba chiếc thuyền quan kéo đến , trên thuyền quan cắm cờ vàng viết mấy chữ : Tú Thái Uý vâng lệnh vua ra dâng lễ miếu Tây Nhạc bấy giờ Chu Đồng , Lý Ứng đều cầm gươm trường đứng sau lưng Tống Giang , còn Ngô Dụng đứng ở đầu thuyền mà đợi .
Được một lát thuyền quan nghênh ngang tiến vào bến nước , rồi có hai mươi tên Ngu Hầu áo tía đai bạc chạy ra quát lên rằng :
- Thuyền nào dám đậu bến làm ngăn trở thuyền quan thế kia ?
Tống Giang nghe nói cúi rạp xuống chào , rồi Ngô Dụng nói rằng :
- Nghĩa sỉ ở Lương Sơn Bạc là Tống Giang xin hầu Thái Uý .
Bên kia viên quan coi việc tiếp khách đáp lên rằng :
- Đây là quan Thái Uý đương triều vâng lệnh vua ra lễ miếu Tây Nhạc , vậy

các ngươi là bọn giặc Lương Sơn sao dám nghênh ngang đứng đó ?
Tống Giang cúi mình lặng yên không đáp Ngô Dụng liền nói rằng :
- Chúng tôi là nghĩa sỉ ở Lương Sơn muốn được bái kiến tôn nhan của Thái Uý để kêu ngài có chút việc .
Viên quan coi việc tiếp khách hỏi :
- Các ngươi là hạng người nào sao dám đường đột xin đến hầu Thái Uý ?
Đọan rồi mấy tên Ngu Hầu quát lên rằng :
- Các ngươi nói rõ mới được .
Tống Giang cứ lẳng lặng cúi mình mà không dậy Ngô Dụng đáp rằng :
- Xin mời tạm quan Thái Uý lên bờ chúng tôi bàn chút việc .
Viên quan coi việc tiếp khách quát lên rằng :
- Các ngươi không được nói càn Thái Uý là quan Đại thần trong triều lẽ đâu lại bàn việc với các ngươi ?
Khi đó Tống Giang nói rằng :
- Thái Uý không chịu cho chúng lũ tôi tiếp kiến , chỉ sợ bọn thuộc hạ chúng tôi làm kinh động đến Thái Uý chăng ?
Noi1 đoạn Chu Đồng bèn vẩy ngọn cờ trên mũi gươm rồi Hoa Vinh , Tần Minh , Từ Ninh , Hồ Duyên Chước cùng dẫn quân mã dương cung tên mà kéo ra dàn trên bến , bọn lái đò thuyền quan đều kinh sợ nhảy nấp vào trong khoang viên quan tiếp khách cũng sợ hãi kinh hoàng vội vào báo cho Thái Uý biết . Tú Thái Uý thấy vậy đành phải ra đầu thuyền bắc ghế ngồi tiếp khách , Tống Giang cúi mình chào mà nói rằng :
- Chúng tôi có điều đường đột xin ngài tha lỗi cho .
- Vì cớ sao nghĩa sỉ lại ngăn đón thuyền tôi như vậy ?
- Chúng tôi đâu dám ngăn đón thuyền ngài , chỉ xin phép ngài lên trên bờ cho chúng tôi được bẩm một việc thôi ...
- Tôi vâng lệnh vua ra lễ ở Tây Nhạc đối với nghĩa sỉ tịnh không có việc gì để nói ? Vả chăng một ông quan của triều đình lẽ nào khinh khị lên bờ ngay được .
Bên kia Ngô Dụng nói lên rằng :
- Nếu Thái Uý không chịu lên bờ e khi bọn thủ hạ không chịu để yên thì thật không tiện ..
Nói đọan Lý Ứng vẫy gươm ra hiệu rồi Lý Tuấn , Trương Thuận , Dương Xuân đều đổ thuyền xô cả đến , Tú Thái Uý thấy vậy cả kinh . Lý Tuấn , Trương Thuận cầm dao sáng loáng ở tay chạy sang thuyền Thái Uý gạt ngã mấy tên Ngu Hầu xuống nước . Tống Giang vội thét lên rằng :
- Không , không được làm liều như thế .
Lý Tuấn , Trương Thụân bèn nhảy xuống nước vớt hai tên Ngu Hầu vất trả lên thuyền , rồi hai người cùng nhẩy lên thuyền để đứng . Tú Thái Uý cùng mọi người thấy vậy đều kinh sợ xanh mặt cả lên Tống Giang và Ngô Dụng

quát lên rằng :
- Bay hãy lui ra không được kinh động Đại Quan nhân như thế để ta sẽ mời Thái Uý lên bờ cũng được .
Tú Thái Uý nói với Tống Giang rằng :
- Nghĩa sỉ có việc chi xin cứ nói ở đây can chi phải đi đâu nữa ?
Tống Giang và Ngô Dụng nói rằng :
- Ở đây không thể nói được xin mời Thái Uý lên qua trên trại cho chúng tôi thưa chuyện thì mới ổn tiện , nếu chúng tôi có lòng nào hại đến ngài thì xin thần linh ở Tây Nhạc gia hại đến chúng tôi ..
Bấy giờ Thái Uý không nghe không được đành phải lên bờ , đoạn rồi có mấy người nấp trong bụi cây dắt ngựa ra mời Thái Uý lên ngựa để cùng đi lên núi . Tống Giang liền sai Tần Minh , Hoa Vinh đưa Thái Uý về sơn trại trước rồi cùng Ngô Dụng ngựa , bắt tất cả các người trên thuyền quan và các đồ hương hoa lễ vật mà không về trên núi và để Lý Tuấn , Trương Thuận lĩnh hơn trăm người coi giữ chiếc thuyền ở đó .
Khi về tới núi Thiếu Hoa Sơn , Tống Giang cùng Ngô Dụng mời Thái Uý lên Tụ Nghĩa Sảnh đặt ngồi giữa còn các vị Đầu lĩnh cầm binh khí đứng hầu cả hai bên , đoạn rồi Tống Giang ra trước Thái Uý lạy bốn lạy mà rằng :
- Tống Giang nguyên là kẻ tiểu lại ở huyện Vận Thành nhân bị Quan Tư bức bách , bất đắc dĩ phải họp mấy anh em tạm lánh ở Lương Sơn Bạc để đợi triều đình thương lại sẽ ra sức gắng công để đền nợ non nước , gánh vác mọi trách nhiệm . Nay chẳng may có hai người anh em bị Hạ Thái Thú sinh chuyện lôi thôi giam vào trong ngục vậy chúng tôi xin mượn các đồ nghi vệ của Thái Uý ra lễ Tây Nhạc , để đánh lừa quan lại Hoa Châu mà cứu cho anh em thoát nạn . Sau khi công việc đã xong chúng tôi xin trả lại Thái Uý hẳn hoi không có chút gì xâm phạm , xin Thái Uý rộng lòng mà ưng thuận cho .
- Cái đó không ngại chi , song nếu triều đình sau này biết đến thì hạ quan đây nguy hiểm không chơi .
- Xin Thái Uý về triều cứ đổ tội cả cho Tống Giang tôi là được .
Thái Uý nghĩ quanh quẩn thấy sự thể không thể nào từ chối được liền bất đắc dĩ mà nhận lời cho mượn . Tống Giang nghe nói cả mừng liền đặt tiệc thết đãi Thái Uý rồi lấy áo xiêm của Thái Uý và mọi người theo hầu để mặt . Tống Giang sai một tên lâu la mặt mũi khôi ngô , cạo sạch râu ria ăn mặt giả Thái Uý Tú Nguyên Cảnh , Tống Giang , Ngô Dụng giả làm quan tiếp khách , Giải Trân , Giải Bảo , Thạch Tú , Dương Hùng giả làm Ngu Hầu còn bọn tiểu lâu la đều áo tía đai bạc tay cầm các cờ hiệu mà khiêng hương hoa lễ vật ra đi . Hoa Vinh , Chu Đồng , Từ Ninh , Lý Ứng giả làm bốn tên vệ binh , Chu Vũ , Trần Đạt , Dương Xuân khoãn đãi bọn Thái Uý ở nhà , lại sai Tần Minh , Hồ Duyên Chước dẫn một đội quân mã , Lâm Xung , Dương Chí dẫn một đội nhân mã chia làm hau mặt để đánh thành , lại sai Võ Tòng ra đợi ở

miếu Tây Nhạc để chờ hiệu thi hành . Khi sắp đặt xong các vị Đầu lĩnh đều kéo ra thuyền lại sai Đới Tung ra báo trước ở miếu Tây Nhạc .
Bấy giờ Chủ Quan cùng những người giúp việc trong miếu nghe báo liền vội vàng kéo nhau ra đến bến thuyền để đón quan Thái Uý . Các đồ hương hoa đèn nến đều dàn lên trước , rồi đem ngự hương đặt lên long đỉnh cho người trong miếu khiêng vào và dẫn Kim Kinh Điểu Quái về miếu , khi Chủ Quan xin bái yết Thái Uý thì Ngô Dụng gạt đi mà rằng :
- Thái Uý đi đường bị cảm không tiếp kiến được , đem kiệu đây để đón người lên ..
Tả hửu vâng lời rồi đón Thái Uý lên kiệu mà đưa đến nhà Quan Sư trong miếu Tây Nhạc , Ngô Dụng bảo với Chủ Quan rằng :
- Nay quan Thái Uý vâng lệnh triều đình đem ngự hương cùng Kim Linh Diểu Quái ra dâng thánh lể ở đây , vậy mà các quan ở bản quận không ai ra tiếp kiến là nghĩa làm sao ?
- Chúng tôi đã cho người đi báo có lẽ đến cả ngay đây bây giờ ..
Vừa nói dứt lời thì có viên quan ở bản châu dẫn dăm bảy mươi tên lính mang các rượu chè hoa quả đến hầu Thái Uý . Khi viên quan đó tới nơi các quan hầu dẫn vào chỗ xa xa trước mặt để lạy chào , viên quan đó thấy Thái Uý tựa chăn nằm ở trên giường giơ tay chỉ chỏ ra ngoài mà không nói câu gì , đoạn rồi viên quan tiếp khách ra trách viên quan ở bản châu rằng :
- Thái Uý là một Đại thần trong triều vâng lệnh vua vượt nghìn dặm tới đây , chẳng may đi đường mắc cảm , thế mà các quan bản châu không ai ra tiếp thế là thế nào ?
Viên quan bản châu đáp rằng :
- Bẩm ngài , tuy mấy hôm trước có giấy của quan trên sức xuống song ngày nay không thấy giấy báo nên chúng tôi không được biết để mà nghinh tiếp , vả chăng mấy hôm nay có bọn giặc ở núi Thiếu Hoa kết liên với bọn giặc ở Lương Sơn đến đánh phá thành trì nên quan phủ của chúng tôi phải lưu lại để coi thành , mà cho chúng tôi ra đây dâng chén tiếp phong rồi Quan phủ chúng tôi sẽ đến sau .
Viên quan tiếp khách nói rằng :
- Bây giờ Thái Uý không chè chén gì đâu , về nói Quan phủ mau ra đây dâng lễ mới được .
Viên quan ở Hoa Châu vâng lời rồi đem rượu ra để mời các quan tiếp khách cùng các người theo hầu Thái Uý . Đoạn rồi quan tiếp khách vào bẩm với quan Thái Uý lấy chìa khoá ra mở túi lấy đôi KimLinh Điểu Quái treo lên hai cánh trúc để viên quan ở Hoa Châu xem ; quan ở Hoa Châu nom thấy quả là một đôi Kim Linh Điểu Quái của những tay thợ giỏi ở trong nội phủ chế ra , xung quanh được khảm bằng thất bảo giữa đặt một ngọn đèn lồng bằng sa đỏ trông rất huy hoàng rực rỡ dân gian chưa hề trông thấy bao giờ ,

khi xem xong quan tiếp khách lại cất vào hương mang khoá cẩn thận , rồi lấy các giấy má của phủ Trung Thư đưa cho viên quan Hoa Châu và giục phải về ngay cho quan Thái Thú đến để chọn ngày làm lễ , quan Hoa Châu vâng lời rồi trở lại trong thành để báo cho Hạ Thái Thú biết .
Tống Giang thấy viên quan trở ra rồi thì trong lòng hớn hở mừng thầm chắc rằng Hạ Thái Thú có khôn khéo đến đâu cũng không thề nào không hoa mắt rối lòng , tránh thoát được thâm mưu đó . Bấy giờ Võ Tòng chực chờ ở ngoài cửa miếu , Ngô Dụng lại sai Thạch Tú dắt dao nhọn tại đó để giúp Võ Tòng làm việc và cho Đới Tung giả làm Ngu Hầu để đợi . Trong kia bọn Chủ quán cùng các người làm việc trong quán thì vẫn điềm nhiên , kẻ hiến cơm người dâng lễ vật dưới trên sắp đặt rất chỉnh đốn lễ nghi . Tống Giang xem quanh trong miếu Tây Nhạc thấy cung điện nguy nga trên dưới lịch sự , quả nhiên là một nơi miếu mạo hiếm có xưa nay , Tống Giang xem khắp một lượt rồi khi về đến trước cửa nhà quan cư thì nghe báo Hạ Thái Thú đã đến .
Tống Giang liền gọi bốn tên lính vệ là Hoa Vinh , Từ Ninh , Chu Đồng , Lý Ứng đều cầm binh khí đứng ra hai bên Giải Trân , Giải Bảo , Dương Hùng , Đới Tung đều dắt khí giới trong mình mà đứng hầu hai bên tả hữu . Khi đó Hạ Thái Thú dẫn hơn ba trăm người , đi đến trước cửa miếu mà lũ lượt kéo vào , khi đó hai viên quan tiếp khách là Ngô Dụng , Tống Giang thấy vậy liền quát lên rằng :
- Chỗ Quan Đại thần ở đây những người vô sự không được lại gần .
Chúng nghe nói liền đứng lại cả để một mình Hạ Thái Thú đi vào quan tiếp khách truyền chỉ rằng :
- Thái Uý cho mời Thái Thú vào đây ...
Hạ Thái Thú vâng lời vào trước cửa quan cư cúi đầu lạy chào Thái Uý giả , quan tiếp khách hỏi lên rằng :
- Quan Thái Thú có biết tội không ?
- Chúng tôi không được biết quan Thái Uý tới đây nên không kịp ra ngoài thành nghinh tiếp dám xin ngài tha tội cho ..
- Quan Thái Uý vâng lệnh triều đình ra đây mà không tiếp đón nghĩa là làm sao ?
- Bẩm , vì chúng tôi không tiếp được giấy báo là đã đến nơi nên không kịp ra đón tiếp ...
Ngô Dụng quát lên rằng :
- Bắt lấy cho ta ...
Nói dứt lời thì anh em Giải Trân , Giải Bảo rút phăng gươm ra cầm cẳng Hạ Thái Thú xuống rồi cắt lấy đầu Tống Giang lại quát lên rằng :
- Anh em đâu , hạ thủ đi ...
Bọn ba trăm người thấy vậy đều kinh sợ rụng rời không sao chạy được , tụi

Hoa Vinh liền xông vào mà đánh giết bọn kia luống cuống non nửa chạy ra ngoài cửa miếu bị bọn Võ Tòng , Thạch Tú cùng với đám tiểu lâu la đổ xô ra đánh giết không còn sống sót một ai , còn những người lục đục đến miếu sau thì bị bọn Lý Tuấn , Trương Thuận giết cả một lượt .
Bấy giờ Tống giang kíp thu cả ngự hương điếu quải đem cả xuống thuyền rồi cùng nhau kéo đến thành Hoa Châu , khi tới nơi trong thành đã có hai chỗ bốc lửa lên đùng đùng chúng bèn nhất tề kéo vào , xông đến vào nhà đại lao mở cửa cứu Sử Tiến , Lỗ Trí Thâm ra mở cửa các kho đụn lấy của cải mà xếp lên xe tất cả . Lỗ Trí Thâm thoát ra vội vàng chạy vào phủ đường lấy giới đao và thiền trượng , rồi chạy đi tìm Ngọc Kiều Chi thì nàng đã đâm đầu xuống giếng tự tử mất rồi , chúng thấy vậy liền kéo nhau ra thuyền trở về Thiếu Hoa Sơn . Về đến sơn trại Tống Giang sai đem các đồ lể vật cùng xiêm áo trả lại Thái Uý , rồi lấy ra một mâm kim ngân đưa tặng Thái Uý và đưa tặng tất cả mọi người theo hầu Thái Uý đoạn rồi đặt tiệc tiễn hành đưa Thái Uý về thuyền tử tế . Khi tiễn chân Thái Uý về Tống Giang liền bàn với Chu Vũ , Trần Đạt , Dương Xuân , Sử Tiến thu thập tiền lương nhân mã đốt bỏ sơn trại để kéo quân cả về Lương Sơn còn Vương Nghĩa thì cho ít tiền đi nơi khác .
Bên kia Tú Thái Uý khi trở về thuyền thì cùng nhau kéo đến Hoa Châu thì biết bọn Lương Sơn Bạc đã đánh giết quân quan cướp hết Phủ Khố , quân lính trong thành bị chết hơn một trăm người , lừa ngựa thì mất hết lại giết mấy trăm người ở miếu Tây Nhạc thiệt hại không biết đến đâu mà kể . Thái Uý liền sai quan bản châu thảo công văn thuật lại hết những tội Tống Giang cướp đồ lễ vật giả làm quan Thái Uý đánh lừa quan Thái Thú họ Hạ cùng là đánh giết cướp bóc các lẽ để tư vào phủ Trung Thư . Đoạn rồi Thái Uý ra dâng lễ ở miếu Tây Nhac mà lập tức trở về tâu cùng Thiên Tử .
Nói về Tống Giang hôm đó cùng bốn hảo hán chia quân ra làm ba đội kéo về Lương Sơn , đi qua các dân xã không hề xâm phạm của ai khi về gần tới nơi thì cho Đới Tung về trước để báo ccho các Đầu lĩnh biết , Tiều Cái nghe báo thì cùng các vị Đầu lĩnh xuống núi đón lên Tụ Nghĩa Sảnh rồi cùng nhau mở tiệc ăn mừng . Ngày hôm sa Sử Tiến , Chu Vũ , Trần Đạt , Dương Xuân đều xuất của riêng ra để làm việc tạ ơn Tiều Cái , Tống Giang rất là long trọng .
Trong khi yến tiệc Tiều Cái nói với Tống Giang rằng :
- Tôi có một việc nầy vì bấy lâu hiền đệ đi vắng chưa dám thi hành , vả lại mấy hôm nay có bốn anh em đến ở đây nên chưa tiện nói ra , nguyên hôm trước có Chu Quý lên bảo với tôi rằng : Trong núi Mang Đang ở huyện Dái thuộc phủ Từ Châu có một bọn cường mhân tụ đến ba nghìn nhân mã ở đó đầu đảng là một tiên sinh họ Phan tên Thuỵ , biệt hiệu là Hỗn Thế Ma Vương có tài điều mây khiển gió dụng binh như thần vậy . Thủ hạ có hai người phó tướng một người là Hạng Xung biệt hiệu là Bát Tý Na Tra tay

cầm thanh gươm thiết liêu lại có cây đoản bài và khiến hai mươi bốn khẩu phi đao trăm thước giết người , không sai một chút ; một người nữa tên là Lý Cổn biệt hiệu là Phi Thiên Đại Thánh tay cầm một khẩu bảo kiếm , cũng dùng một lá đoản bài khiến hai mươi bốn thanh gươm nhọn giết người ngoài trăm thước mà không hề sống sót một ai . Ba người đó kết làm anh em chiếm khu núi đó cướp bóc kiếm ăn và định đánh cả Lương Sơn Bạc ta đây tôi rất lấy làm bực tức mà chưa có thể trừ ngay đi .
Tống Giang nghe nói hầm hầm nổi giận mà rằng :
- Tên đó lại dám vô lễ như vậy để tiểu đệ đến đó một phen mới được .
Sử Tiến liền đứng dậy nói với Tiều Cái rằng :
- Bốn anh em chúng tôi mới đến đây , chưa hề có một chút công lao vậy chúng tôi xin đem quân bản bộ đi đánh một phen , các ngài có cho như thế không ?
Tống Giang cả mừng để Sử Tiến , Sử Tiến liền điểm quân mã bản bộ cùng với Chu Vũ , Trần Đạt , Dương Xuân từ giã Tống Giang cùng các vị Đầu lĩnh mà xuống núi kéo quân đi đánh . Cách mấy hôm đi đến một chỗ gần toà núi Sử Tiến thở dài mà nói rằng :
- Quanh đây không biết là chỗ nào ông Cao Tổ nhà Hán chém rắn khởi nghĩa khi xưa ?
Nói đoạn bốn người cùng ngơ ngẩn kéo quân đi , khi tới địa phận của núi Mang Sơn Sử Tiến liền dàn quân thành trận thế có ba vị Đầu lĩnh Chu Vũ , Trần Đạt , Dương Xuân đứng đằng sau . Được một lát trên núi Mang Đãng có một đoàn nhân mã kéo xuống có ba vị hảo hán đi đầu một người là Hạng Sung khiến lá đoản bài lưng dắt hai mươi bốn khẩu phi đao , tay hữu chống tiền sang mặt sau có lá cờ hiệu đề bốn chữ Bát Tý Na Tra một người là Lý Cổn cũng khiến lá đoản bài lưng hai mươi bốn thanh gươm nhọn , tay hữu chống kiếm phía sau cũng một lá cờ hiệu đề bốn chữ Phi Thiên Đại Thánh . Nguyên hai người đó ở trên núi nghe báo có quân mã đến đánh liền đem tịu tiểu lâu la xuống để chống cự , khi xuống dưới núi thấy Sử Tiến cùng ba vị hảo hán đứng kìm ngựa ở đó , hai người liền sai tiểu lâu la khua chiêng gõ trống kéo xông ra đánh mà không hỏi han gì . Bên kia hậu quân của Sử Tiến bị thua bỏ chạy Sử Tiến thúc quân chống lại và bọn Chu Vũ coi giữ Trung quân để giúp đánh , rồi sau cũng chạy lui ra ngoài bốn mươi dặm , trong khi lui chạy Sử Tiến suýt trúng phải phi đao , còn Dương Xuân luống cuống bị một phát phi đao đâm vào chân ngựa , chàng liền bỏ ngựa chạy lấy thân cho thoát . Sau Sử Tiến điểm lại nhân mã thấy mất hết quá nửa chàng lấy làm lo sợ toan sai người về cầu cứu ở Lương Sơn , đương khi lo nghĩ vẩn vơ thì nghe quân sĩ báo rằng :
- Về con đường phía Bắc có một toán nhân mã ước chừng hai nghìn người kéo đến .

Bọn Sử Tiến nghe báo bèn đem ngựa ra nom thấy bóng cờ Lương Sơn phất phới rồi có hai viên thượng tướng là Tiểu Lý Quảng Hoa Vinh và Kim Ban Sang Từ Ninh dẫn quân tới . Sử Tiến tiếp đón Hoa Vinh và Từ Ninh thuật chuyện võ nghệ của Hạng Sung , Lý Cổn cho hai người nghe Hoa Vinh nói :
- Tống Công Minh Ca ca thấy huynh trưởng đi rồi trong lòng thấy áy náy không yên liền cho chúng tôi đến đây để giúp . Bọn Sử Tiến cà mừng liền họp quân vào một chỗ để đóng trại , sáng hôm sau đương kéo quân ra đánh thì nghe quân vào báo :
- Con đường bên Bắc lại có một toán quân mã nữa kéo đến .
Hoa Vinh , Từ Ninh cùng Sử Tiến lên ngựa ra xem thì thấy Tống Giang , Ngô Dụng , Công Tôn Thắng , Sài Tiến , Chu Đồng , Hồ Duyên Chước , Mục Hoằng , Tôn Lập , Hoàng Tín , Lã Phương , Quách Thịnh dẫn ba nghìn quân mã kéo đến . Sử Tiến đem chuyện thua thuật lại cho mọi người nghe Tống Giang nghe nói cả kinh Ngô Dụng liền khuyên đem quân hạ trại rồi sẽ bàn định . Tống Giang nóng tính toan tiến binh bắt ngay liền kéo quân đến gần núi để xem . Bấy giờ trời đã gần tối chợt thấy trên núi Mang Đãng có bóng đèn lồng sắc xanh Công Tôn Thắng bèn nói với mọi người rằng :
- Trong trại giặc thắp đèn xanh thế kia tất có người biết dùng phép thuật yêu tà , vậy chúng ta hãy lui quân ra xa đến sang mai tôi sẽ hiến một phép có thể bắt được mấy người ấy .
Tống Giang nghe nói cả mừng liền lui quân ra xa hai mươi dặm hạ trại , đợi sáng hôm sau phá trận Ma Vương .
Mới hay :
Trông tang thương những chạnh lòng
Trách ai tham cái má hồng mà chi ?
Vẻ gì một chút tình si
Thành tan nước mất tội thì tại ai ?
Thương thôi lại giận cho đời
Trăm năm bao hết giống người vô lương
Có chăng nhờ bút văn chương
Đem tranh chính nghĩa làm gương cho đời ...

Thủy Hử

Scan: Motsach, Đánh máy: TrungLeTran

Hồi 59
Núi Mang Đãng Công Tôn làm phép
Chợ Tăng Đầu Tiều Cái trúng tên .

Đêm hôm đó Tống Giang lui quân đóng trại , sáng hôm sau Công Tôn Thắng bàn với Tống Giang rằng :

- Nay ta nên bày trận Bát Quái theo như thế trận bằng đá của Gia Cát Khổng Minh khi xưa , trận ấy có bốn mặt tám phương chia làm tám tám sáu mươi tư đội khoảng giữa có một viên Đại tướng đứng coi , thế trận bày ra bốn đầu tám đuôi , quanh bên tả vòng bên hữu theo trời đất gió mây , dựa đúng hổ , chim , rồng , rắn đợi khi bọn kia xuống núi thì hai bên mở ra cho họ xông thẳng vào trong trận , rồi cứ nom theo hiệu cờ Thất Tinh mà biến ra thế Trường Sa . Bấy giờ tôi sẽ dùng phép mà đánh cho họ quanh trước quanh sau hết đường tiến thoái , không khác chi hãm vào trong hố rồi ta sẽ cho quân dây móc nấp sẵn ở đó mà bắt lấy ba tướng thì có cơ tất thắng không sai .

Tống Giang nghe nói cả mừng liền truyền cho các tướng theo lệnh mà làm , lại sai tám viên tướng tài là Hồ Duyên Chước , Hoa Vinh , Chu Đồng , Từ Ninh , Mục Hoằng , Sử Tiến , Tôn Lập , Hoàng Tín coi giữ mặt trận Sài Tiến , Lã Phương , Quách Thịnh coi giữ Trung quân Tống Giang , Ngô Dụng , Công Tôn Thắng dẫn Trần Đạt để vẫy cờ hiệu còn Chu Vũ dẫn năm tên quân sĩ đến chỗ gò cao gần núi để coi thế trận bên kia mà báo trước .

Ngày hôm đó vào khoảng giờ tỵ các quân mã kéo đến gần núi để bày trận thế rồi gióng trống khua cờ khởi động đánh . Được một lát thấy trên núi Mang Đãng có tiếng thanh la dậy đất , rồi thấy ba đầu binh dẫn ba nghìn nhân mã kéo xuống núi . Khi xuống tới nơi đều dàn thành thế trận Hạng Sung , Lý Cổn đứng hai bên tả hữu còn Hỗn Thế Ma Vương Phàn Thuỵ cưỡi con ngựa đen đứng giữa trước cửa trận , Phàn Thuỵ tuy biết dùng phép yêu quái nhưng không biết trận thế ra sao cả , khi trông thấy trận Tống Giang trong lòng mừng thầm rằng : Chúng bày trận như thế là mắc kế ta rồi ...

Nghĩ đoạn liền truyêỳn lệnh cho Hạng Sung , Lý Cổn nếu thấy ngọn gió nổi lên thỉ dẫn năm trăm tay đao thủ mà sát vào trong trận , hai người được lệnh thì sắp sẵn đoản bài cùng quân khí để đợi khi Phàn Thuỵ làm phép thì cùng xông lên . Bấy giờ Phàn Thuỵ ngồi trên mình ngựa tay tả cầm Lưu Tinh Đồng Chuỳ , tay hữu chống Hỗn Thế Ma Vương bảo kiếm miệng đọc lẩm nhẩm mấy câu thần chú rồi quát lên một tiếng Mau chợt thấy một trận cuồng phong rung động , đá chuyển cát bay , trời mờ đất ám , trên bóng Thái

dương bỗng dưng mờ tối rồi Hạng Sung , Lý Cổn dẫn năm trăm đao phủ xông vào trận Tống Giang , quân mã Tống Giang thấy vậy liền rẻ ra cho Hạng Sung , Lý Cổn xông vào , khi đó tên đạn bên trận Tống Giang bắn ra như mưa Hạng Sung , Lý Cổn chỉ dẫn được bốn năm mươi tên đao phủ đi vào còn thì chạy về bản trận , Tống Giang thấy hai người đã vào gần đến giữa trận , liền sai Trần Đạt phất cờ Thất Tinh ra hiệu cho quân sĩ biến thành thế trận Trường Sa . Hạng Sung , Lý Cổn ở giữa trận xung bên Đông đột bên Tây quanh bên tả vòng bên hữu không sao tìm được lối ra . Chu Vũ đứng trên gò cao cấm cờ hiệu hể hai người chạy về bên nào thì trỏ ngọn cờ về bên ấy . Đương khi đó Công Tôn Thắng cũng đứng trên gò cao thấy như vậy liền rút thanh kiếm Tùng Văn Cổ Địch ra tay miệng đọc thần chú rồi quát lên một tiến Mau đoạn rồi thấy trận cuồng phong cứ theo chân Hạng Sung , Lý Cổn hoài mà không dứt . Hạng Sung , Lý Cổn ở trong vòng trận chỉ thấy trời mờ đất tối gió thổi ào ào , bốn mặt mênh mông toàn thị hắc khí , quân mã không thấy chút gì nữa mà những tay đao phủ cũng thấy đâu hết thẩy . Hai người thấy vậy trong lòng sợ hãi kinh hoàng hết sức tìm đường tháo chạy nhưng không sao tìm được .

Đương khi xung đột kinh hoàng bỗng thấy nổ một tiếng sấm rất to rồi hai người đều bắn vào trong hố không sao dậy được , đoạn rồi có người đưa thừng móc ra trói Hạng Sung , Lý Cổn để đem nạp cho Tống Giang .

Tống Giang đứng trên gò cao , cầm roi ra lệnh để tam quân kéo tràn sang để đánh Phàn Thuỵ thấy vậy bèn kéo quân thua chạy về núi , ba phần quân mã thiệt hại đến quá nửa Tống Giang thu quân cùng các Đầu lĩnh trở về trường .

Bấy giờ quân lính giải Hạng Sung , Lý Cổn về đến dưới trướng , Tống Giang thấy vậy liền cởi trói cho hai người rồi nâng chén rượu mà nói rằng :

- Hai vị tráng sĩ tôi trong khi chiến trận phải như thế mới được ...Tôi là Tống Giang được nghe tiếng ba các ngài đã lâu , cũng toan mời về sơn trại để cùng nhau tụ nghĩa song chưa có dịp nào mà nói ra cho tiện . Nay nhân được gặp nhau đây nếu các vị hạ cố mà cùng nhau về Lương Sơn thì hân hạnh cho chúng tôi vô cùng .

Hai người kia nghe nói liền lạy rạp xuống đất mà rằng :

- Chúng tôi nghe tiếng Cập Thời Vũ đã lâu không ngờ ngài quả có lòng đại nghĩa như vậy , anh em chúng tôi nói thực là cưỡng với trời nay bị bắt tới đây là dẫu chết cũng chưa đáng tội , nay ngài lại rộng lòng tha thứ đi cho nay chúng tôi xin sẽ hết sức hết lòng để báo đáp . Bây giờ một mình Phàn Thuỵ không có chúng tôi cũng không làm được nhưng nếu các ngài rộng lòng cho phép chúng tôi một người trở về , thì tôi xin rủ Phàn Thuỵ đến đây lập tức để đầu hàng dưới trướng chẳng hay các ngài nghĩ sao ?

Tống Giang nói rằng :

- Các ngài bất tất phải lưu lại nơi đây xin cứ về cả cho , chúng tôi xin sẵn

lòng đợi nơi đây để đón tiếp .
Hai người đều lạy tạ mà rằng :
- Ngài thực là bậc đại trượng phu hiếm có , nếu Phàn Thuỵ không đầu hàng thì chúng tôi xin bắt đem dâng dưới trướng .
Tống Giang nghe nói cả mừng liền mời vào Trung quân để thiết đãi cơm rượu , rồi sai lấy quần áo mới cho hai người mặc chọn hai cỗ ngựa tốt cho hai cưỡi rồi sai tiểu lâu la lấy gươm bài ra trả cho hai người về núi . Hai người ra đi đều lấy làm khâm phục Tống Giang mà ngợi khen không dứt miệng .
Khi về tới núi Mang Đãng , Phàn Thuỵ trông thấy cả kinh liền hỏi đầu đuôi ra sao ? Hạng Sung , Lý Cổn bảo với Phàn Thuỵ rằng :
- Anh em chúng ta trái với trời thực chưa hết tội ...
Phàn Thuỵ ngạc nhiên hỏi rằng :
- Sao anh em lại nói thế ?
Hai người liền đem nghĩa khí của Tống Giang mói cho Phàn Thuỵ nghe , Phàn Thuỵ nói rằng :
- Tống Công Minh đã có lòng đại nghĩa như vậy chúng ta không nên trái với trời sáng mai ta nên lập tức đầu hàng mới phải .
- Chúng tôi trở về đây cũng vì việc đó mà thôi , nay đã đồng tâm như vậy thì xin thu xếp mau đi .
Nói đoạn liền cùng nhau thu thập hết cả sơn trại , sáng hôm sau cùng nhau kéo đến bái yết Tống Giang , khi tới nơi ba người lạy rạp xuống đất Tống Giang liền đỡ dậy rồi mời vào cùng nói chuyện . Ba người thấy Tống Giang ra lòng thân mật không có vẻ gì hiềm nghi , thì cùng nhau vui vẻ bội phần và đem hết chuyện bình sinh mà kể cho mọi người cùng nghe , và mời các vị Đầu lĩnh lên chơi núi Mang Đãng để giết ngựa mổ trâu cũng là khao thưởng tam quân .
Khi yến ẩm xong Phàn Thuỵ bái Công Tôn Thắng làm sư phụ , Tống Giang liền lập Công Tôn Thắng làm giáo chủ để truyền Ngũ Lôi Thiên Tâm Chính pháp cho Phàn Thuỵ , Phàn Thuỵ lấy làm cảm tạ vui mừng vô hạn . Cách mấy hôm sau bọn Phàn Thuỵ thu nhặt lừa ngựa tiền nong đốt bỏ sơn trại theo cả Tống Giang về Lương Sơn , khi về gần tới Lương Sơn đang sắp sẵn để qua dó mà về núi thì bỗng thấy có một đại hán đến trước mặt Tống Giang lạy rạp xuống lạy . Tống Giang thấy vậy liền xuống ngựa đỡ dậy mà hỏi rằng :
- Túc hạ là ai ? Ở đâu tới đây ? Tụi tôi không được biết ?
Người kia nói rằng :
- Tôi họ Đoàn tên Cảnh Trụ người ta thấy tóc đỏ râu vàng nên thường gọi Kim Mao Khuyển , nguyên quán tôi ở Trác Châu bình sinh kiếm ăn về nghề trộm cướp ở mạn Bắc , tới mùa xuân năm nay qua núi Sương Can lấy được

con ngựa rất quý , toàn thân trắng như tuyết suốt mình không có một cái lông khác sắc nào , từ đầu chí cuối vừa dài được một trượng , từ lưng tới móng cao tám thước hơn một ngày có thể đi được nghìn dặm vẫn có tiếng là Chiếu Dạ Ngọc Sư Tử xưa nay . Con ngựa đó nguyên chúng tôi lấy được của con vua Đại Kim thả bên núi Sương Can định đem làm lễ mừng để yết kiến ngài đây .. Bất đồ đi qua chợ Tăng Đầu phía Tây Nam Lăng Châu bị đám Tăng Gia Ngũ Hổ xông ra cướp lấy , bấy giờ chúng tôi có nói dối là con ngựa này của Tống Công Minh ở Lương Sơn Bạc để hòng chúng trả lại cho , ai ngờ chúng nghe nói lại giở những lời thô bỉ hỗn hào không thể chịu được , bởi vậy tôi phải trốn về đây báo cho mọi người biết .
Tống Giang thấy người đó tóc đỏ râu xoăn không phải tay thường tục liền có ý mừng thầm mà bảo rằng :
- Nếu vậy hãy xin mời về sơn trại rồi chúng ta thương nghị sau .
Nói đoạn liền mời Đoàn Cảnh Trụ xuống thuyền rồi cùng về sơn trại , khi thuyền lên gần tới bến Kim Sa . Tiều Cái dẫn các vị Đầu lĩnh ra đón vào Tụ Nghĩa Sảnh rồi Tống Giang bảo Phàn Thuỵ , Hạng Sung , Lý Cổn và Đoàn Cảnh Trụ đến chào hỏi các vị Đầu lĩnh trong sơn trại , mà cùng vào dự tiệc với nhau . Bấy giờ Tống Giang sai Lý Vân , Đào Tôn Vượng đốc thúc thợ thuyền làm thêm phòng ốc cùng các trại để cho các Đầu lĩnh mới đến ở .
Đoạn rồi Đoàn Cảnh Trụ nhắc đến con ngựa Ngọc Sư Tử , Tống Giang liền phái Đới Tung ra chợ Tăng Đầu để thám thính tin tức , cách bốn hôm sau Đới Tung về báo với các vị Đầu lĩnh rằng :
- Trên chợ Tăng Đầu có tới ba nghìn nhà ở trong đó có một nhà tên gọi Tăng Gia Phủ , chủ nhà nguyên là một người nước Đại Kim tên gọi là Tăng Trưởng sinh được năm người con lớn gọi là Tăng Gia Ngũ Hổ (năm con hổ nhà họ Tăng) người con lớn tên là Tăng Đồ , thứ hai Tăng Mật , thứ ba Tăng Sách , thứ tư Tăng Khôi , thứ năm lTăng Thăng lại có một ông giáo sư là Sử Văn Cung và một ông phó giáo sư là Tô Định , cùng nhau tụ năm bảy nghìn lâu la họp ở chợ Tăng Đầu làm nhà đóng trại , chế sẵn hơn năm mươi cỗ xe tù thề cùng sống chết với bọn Lương Sơn Bạc và thế nào cũng bắt hết bọn Lương Sơn mới nghe . Con ngựa Ngọc Sư Tử đó thì hiện nay để cho giáo sư Sử Văn Cung cưỡi , có một điều nữa rất đáng giận là chúng cho tung ra những câu hát , dậy cho trẻ con hát trong chợ suốt cả ngày nghe ra thực thống thiết , chúng hát rằng :
Lay động thiết hoàn lịnh
Quỷ thần đều sợ kinh
Xe sắt cùng khoá sắt ;
Dưới trên có chốt đanh
Quét sạch Lương Sơn lấp Thuỷ Bạc ;
Dong cổ Tiều Cái về Đông Kinh .

Bắt sống Cập Thời Vũ
Trói chặt Trí Đa Tinh
Họ Tăng có năm hổ
Thiên hạ nức uy danh .
Tiều Cái nghe đến đó đùng đùng nổi giận mắng rằng :
- Quân súc sinh vô lễ đến thế ...? Tôi phải đi phen này nếu không bắt được chúng thì thề không về núi nữa . Phen này chỉ xin cắt hai nghìn nhân mã và hai mươi vị Đầu lĩnh xuống núi giúp tôi thôi , còn các vị Đầu lĩnh thì xin ở nhà coi trại giúp Tống Công Minh .
Nói đoạn liền cắt Lâm Xung , Hồ Duyên Chước , Từ Ninh , Mục Hoằng , Trương Thuận , Dương Hùng , Thạch Tú , Tôn Lập , Hoàng Tín , Yến Thuận , Đặng Phi , Âu Bằng , Dương Lâm , Lưu Đường , Nguyễn Tiểu Nhị , Nguyễn Tiểu Ngũ , Nguyễn Tiểu Thất , Bạch Thắng , Đỗ Thiện , Tống Vạn cộng tất cả hai mươi vị Đầu lĩnh dẫn ba quân xuống núi để đánh . Tống Giang , Ngô Dụng , Công Tôn Thắng cùng các vị Đầu lĩnh đều đưa đến bến Kim Sa để nâng chén rượu tiễn hành .
Đương khi nâng chén quan hà bỗng thấy có một trận cuồng phong đưa đến , thổi gẩy ngay ngọn cờ quân lệnh của Tiều Cái mới chế ra , mọi người trông thấy đều kinh ngạc biến hẳn ngay sắc mặt đi . Ngô Học Cứu liền can Tiều Cái rằng :
- Ca ca vừa mới ra quân bỗng ngọn gió thổi gẩy cờ như thế là điều bất lợi , vậy xin Ca ca hãy lui quân vào trong trại vài bữa rồi sẽ ra đi .
Tiều Cái nói rằng :
- Trời đất có khi mưa khi gió lấy gì làm lạ , bây giờ đương dạo mùa xuân ấm áp nếu không thừa thế khu trừ nó đi thì còn đợi đến bao giờ ? Việc này xin chớ ngăn trở thế nào tôi cũng xin đi một phen mới được .
Ngô Dụng nghe nói đành phải lặng yên cho Tiều Cái ra đi , khi Tiều Cái đi rồi Tống Giang liền quay về sơn trại sai Đới Tung xuống núi đi theo để thăm dò tình thế . Hôm đó Tiều Cái dẫn năm nghìn binh mã cùng hai mươi vị Đầu lĩnh đến chợ Tăng Đầu liền đóng trại đối với trại giặc bên kia , ngày hôm sau Tiều Cái cùng với các Đầu lĩnh cưỡi ngựa đi ra chợ Tăng Đầu để thăm nom địa thế .
Đương khi đó liền thấy trong rừng có một toán nhân mã ước chừng bảy tám trăm người kéo ra , có một anh hảo hán là Tăng Khôi con thứ tư Tăng Gia đi đầu , quát lên rằng :
- Lũ bay là quân giặc cỏ làm loạn ở vùng Lương Sơn , ta đương toan đến để tróc nã nay trời lại run rủi bọn bay tới đây thì thực là tiện lắm .. Bay không xuống ngựa chịu trói ngay đi còn đợi đến bao giờ nữa ?
Tiều Cái nghe nói cả giận quay đầu lại toan gọi người ra đánh , thì đã thấy một người xông ngựa ra để đánh nhau với Tăng Khôi , người này nguyên là

một người bắt đầu kết nghĩa từ khi mới đến Lương Sơn tức là Báo Tử Đầu Lâm Xung đó , Lâm Xung đánh nhau hơn mười hiệp Tăng Khôi liệu thế không địch nổi , liền cắp giáo quay ngựa chạy về rừng Lâm Xung thấy vậy cũng kìm ngựa lại không đuổi theo , Tiểu Cái liền dẫn quân mã về trại để bàn cách đánh phá Lâm Xung bàn rằng :
- Ngày mai dẫn binh ra chợ mà khơi đánh để xem tình thế hư thực thế nào rồi ta sẽ liệu .
Tiểu Cái khen phải mà nghe lời , sáng hôm sau dẫn tất năm nghìn nhân mã ra khu đất trống ở trước chợ Tăng Đầu , bày thành trận thế gõ mõ khua chiêng mà gọi đánh . Bấy giờ trong chợ Tăng Đầu nghe thấy có tiếng súng hiệu nổi lên , rồi thấy đại đội nhân mã kéo ra dàn trận có bảy vị hảo hán đứng đầu , khoảng giữa là giáo sư Sử Văn Cung , phía trên là phó giáo sư Tô Định , phía dưới là con trưởng của Tăng Gia tên gọi là Tăng Đồ , bên tả thì Tăng Mật , Tăng Khôi , bên hữu thì Tăng Thăng , Tăng Sách bảy người đều nai nịt nghiêm chỉnh coi rất oai vệ , giáo sư Sử Văn Cung lưng đeo cung tên , cưỡi con ngựa Thiên Lý Ngọc Sư Tử tay cầm một cây thiên phượng hoạt kích rõ ra một tướng anh hùng . Khi hồi trống trận vừa dứt thì thấy bên Tăng Gia đẩy một cỗ xe ra trước trận rồi Tăng Đồ chỉ sang bên Tiểu Cái mà nói rằng :
- Quân giặc cỏ phản bội nhà nước kia , có trông thấy cỗ xe của ta đó không ? Chúng ta đây nếu không giết chết chúng bay thì không phải là một tay hảo hán , nay ta vớ được đứa nào là bắt sống đứa nấy để đem nhốt vào xe tù mà mang nộp Kinh Sư , thế mới rõ là tay Ngũ Hổ ở Tăng Gia . Nếu bay có biết điều thì xuống ngựa chịu tội trước đi thì ta sẽ liệu giảm tội đi cho ...
Tiểu Cái nghe nói tức giận múa gươm thúc ngựa thẳng xông ra đánh Tăng Đồ , rồi các tướng cũng nhất tề xông ra để đánh đôi bên đánh nhau lộn bậy một hồi , quân mã Tăng Gia vừa đánh vừa lui vào trong thôn . Lâm Xung , Hồ Duyên Chước xung đột đánh theo sau thấy đường sá hiểm trở không lối liền thu binh kéo về trại . Hôm đó hai bên đánh đều thua mất một nửa nhân mã mà không định được thua ra sao , khi trở về trong trại Tiểu Cái lấy làm lo nghĩ băn khoăn các tướng can rằng :
- Ca ca phải lo tĩnh tâm chớ lo nghĩ cho mệt nhọc , trước đây Tống Công Minh ra trận vẫn bị thua luôn sau được toàn thắng trở về .. Vả ngày nay hai bên đánh nhau đều có hại thiệt cả mình cũng không đến nỗi thua kém gì , Ca ca phải nghĩ ...
Tiểu Cái nghe vậy trong lòng vẫn lấy làm ngay ngáy không vui , sau hôm đó luôn ba ngày đem quân ra trận khơi đánh mà không thấy một ai . Ngày hôm thứ tư bỗng có hai người nhà sư đến xin gặp Tiểu Cái , chúng dẫn hai người quỳ trước mặt Tiểu Cái mà nói rằng :
- Chúng tôi là Giám Tự ở chùa Pháp Hoa mé bên hông chợ Tăng Đầu , nhân

bị Tăng Gia Ngũ Hổ thường đến quấy nhiễu trong chùa , và sách nhiễu lấy tiền nong của cải rất là khó chịu . Vả chúng tôi ở đây đã lâu biết rõ tình thế của họ vậy xin đến đây để hiến Đầu lĩnh một kế mà cướp trại đêm nay , để khu trừ họ đi thực là may cho dân chúng .
Tiều Cái nghe nói cả mừng liền mời hai nhà sư ngồi và rót rượu để thiết .
Khi đó Lâm Xung can rằng :
- Ca ca chớ nên nghe vội vì trong đó có kế lừa cũng nên ..
- Người ta là kẻ tu hành có khi nào nỡ nói càn nói bậy , bọn Lương Sơn ta đây vốn đi đường nhân nghĩa đi đến đâu là không hề quấy nhiễu lương dân , thì hai người này có thù hằn gì với ta mà nỡ nói dối ? Vả chăng bọn Tăng Gia đã vị tất đánh được nổi quân của ta , còn can chi mà phải nghi ngại ? Việc này anh em chớ nên nghi ngờ mà lỡ mất chuyện to , đêm nay ta phải đi mới được ...
Lâm Xung cố ý can mà rằng :
- Nếu Ca ca quyết định đi thì tôi xin chịu lấy nửa nhân mã đến cướp trại còn Ca ca tiếp ứng ở bên ngoài .
- Nếu tôi không đi thì ai chịu ra sức , hiền đệ giữ nửa nhân mã bên ngoài tiếp ứng để tôi đến cướp trại .
- Ca ca định mang ai cùng đi ?
- Tôi định lấy hai nghìn nhân mã và mười vị Đầu lĩnh để vào cướp trại .
Nói đoạn liền gọi Lưu Đường , Hồ Duyên Chước , Nguyễn Tiểu Nhị , Nguyễn Tiểu Ngũ , Ậu Bằng , Yến Thuận , Đỗ Thiên , Bạch Thắng , Tống Vạn chỉnh điểm nhân mã đợi chiều hôm đó đến cướp trại . Đêm hôm đó trời vừa sẩm tối cơm nước xong rồi , ba quân đều ngậm tăm im phắc ngựa đều tháo nhạc ra rồi cùng hai người thầy chùa kéo nhau vào chùa Pháp Hoa . Khi tới nơi Tiều Cái đi vào thì quả nhiên là một ngôi chùa cổ , mà không có sư mõ ở đó liền hỏi hai người rằng :
- Đây là một ngôi chùa lớn mà sao không có Pháp Sư ở đó ?
Nhà sư đáp rằng :
- Nhân vì mấy đứa súc sinh nhà họ Tăng quấy nhiễu nên các sư đều sợ hãi bỏ đi cả , duy còn có sư phụ và mấy người đệ tử ở pháp viện trong kia . Xin Đầu lĩnh hãy tạm nghỉ nhân mã ở đây rồi canh khuya tôi sẽ đưa đến trại của chúng .
- Trại của chúng ở đâu ?
- Chúng nó có bốn trại song bên Bắc là chổ anh em họ Tăng đóng binh nếu đánh được chổ đó , thì trại bên kia phá dễ như chơi .
- Độ lúc nào thì đi ?
- Bây giờ mới canh hai xin để đến canh ba sẽ đi .
Khi đó Tiều Cái nghe trống canh ở chợ Tăng Đầu đã điểm hai tiếng sau nghe mãi vào khoảng giữa trống canh ba nữa , thì thấy phăng phắc không có trống

canh nữa . Hai người nhà chùa bảo với Tiều Cái rằng :
- Có lẽ chúng đã ngủ kỹ rồi ta nên kéo quân đi thôi .
Nói đoạn liền dẫn đường đi trước Tiều Cái cùng các vị Đầu lĩnh lên ngựa kéo quân theo sau , đi được năm dặm đường đến chỗ tối tăm mù mịt bỗng không thấy hai vị nhà sư đâu , quân mã liền đứng dừng lại mà không dám tiến . Nom đến đường thì toàn là đường ngang lối tắt rất nhiều mà không có nhà cửa nào ở đó . Chúng thấy vậy cả kinh báo cho Tiều Cái biết , Hồ Duyên Chước nghe báo liền truyền quân kéo về đường cũ . Đi độ hơn trăm thước bỗng nghe bốn bên chiêng trống vang trời tiếng kêu dậy đất , rồi có một dẫy đèn đuốc kéo ra , Tiều Cái cả kinh liền dẫn các tướng cùng tam quân cướp đường để chạy . Chạy được hai khúc đường lại gặp một toán nhân mã bắn tên đạn rào rào chắn ngang trước mặt , Tiều Cái cùng các tướng xung đột tìm đường bất đồ bị một mũi tên bắn ngay vào mặt Tiều Cái ngã lăn xuống ngựa . Hai anh em nhà họ Nguyễn , Lưu Đường , Bạch Thắng thấy vậy đều thục thân lăn vào cứu Tiều Cái lên ngựa rồi đánh tháo lấy đường đi ra . Khi ra tới cửa thôn có đám quân của Lâm Xung tiếp ứng đánh nhau với đám quân của Tăng Gia tới trời sáng mới thu quân .
Bấy giờ Lâm Xung điểm lại nhân mã hơn hai nghìn chỉ còn sót lại hơn nghìn các Đầu lĩnh đều liều chết thoát về cả . Các Đầu lĩnh tới thăm Tiều Cái thấy mũi tên bắn ngay vào má rất sâu , khi nhổ mũi tên ra thì máu lai láng như suối chẩy vậy , chúng xem mũi tên thì thấy mũi tên có tẩm thuốc độc trên đề ba chử Sử Văn Cung Lâm Xung bèn lấy thuốc kim sang dán cho Tiều Cái , khi đó Tiều Cái bị thuốc độc ngấm ra không nói được nữa , Lâm Xung bèn cho vực lên xe rồi cho ba anh em nhà họ Nguyễn , Lưu Đường và Đỗ Thiên , Tống Vạn đưa về sơn trại trước . Đoạn mời mười bốn vị Đầu lĩnh bàn với nhau rằng :
- Phen này Tiều Thiên Vương không ngờ thất bại đến như thế , thực là ứng với điềm gió thổi gẩy cờ hôm trước ...Anh em chúng ta rồi đây cũng phải rút quân trở về , song hãy đợi lệnh Tống Công Minh xem sao sẽ quyết .
Hôm đó vào khoảng canh năm trời chưa rạng sáng , mười bốn vị Đầu lĩnh đương ngồi than thở với nhau bỗng thấy tiểu lâu la vào báo rằng :
- Phía trước có bốn năm toán quân kéo đến , đóm đuốc rực rở đông đúc không biết bao nhiêu mà kể ...
Lâm Xung nghe nói liền cùng các vị Đầu lĩnh lên ngựa ra xem quả thấy ba mặt đóm đuốc sáng như ban ngày , tiếng hò reo vang trời dậy đất chàng liền lệnh cho các tướng sĩ lập tức mà chạy . Bọn quân mã Tăng Gia đuổi đến đánh Lâm Xung vừa đánh vừa lui , mãi đến gần năm sáu mươi dặm mới chạy được thoát . Bấy giờ kiểm lại nhân mã thấy thiệt hại năm sáu trăm người , các Đầu lĩnh phải kéo quân về Lương Sơn Bạc .
Khi về đến sơn trại thấy Tiều Cái đã mê mệt , cơm cháo không ăn toàn thân

bủng beo rất nhiều nguy hiểm . Tống Giang ngồi luôn trước giường Tiều Cái mà khóc than rất là thảm thiết các vị Đầu lĩnh cũng đều ở đó mà hầu hạ trông nom . Đêm hôm đó vào khoảng canh ba Tiều Cái nghe trong mình trầm trọng khác thường bèn quay đầu ra nhìn Tống Giang mà dặn rằng :
- Hiền đệ ơi ! Xin hiền đệ chớ nên tự trách lời nói của tôi , tôi chỉ xin sau này nếu ai giết được kẻ thù bắn tôi thì cho làm chủ Lương Sơn Bạc nơi đây . Nói đoạn nhắm mắt buông tay hồn về chín suối .
Bấy lâu nổi tiếng anh hùng
Một phen phó mặc cơ đồ cho ai ?
Hết thân chưa dứt chuyện đời
Gươm thù còn gửi lại người nước non ..
Bấy giờ Tống Giang thấy Tiều Cái mất trong lòng lấy làm thảm thiết , cất tiếng khóc nức nở không khác gì cha mẹ mất vậy ? Các Đầu lĩnh thấy vậy đều dìu Tống Giang ra để chủ trương các việc . Ngô Dụng cùng Công Tôn Thắng khuyên Tống Giang rằng :
- Ca ca chớ nên phiền não cho lắm người ta sống chết bởi mệnh trời , dẫu than khóc cũng không làm chi được dược nữa , vậy xin Ca ca hãy lý hội việc lớn là hơn .
Tống Giang nghe nói liền gat45 nước , rồi sai lấy nước hương hoa tắm cho Tiều Cái khâm liệm áo xiêm tử tế mà đưa ra Tụ Nghĩa Sảnh , các vị Đầu lĩnh đều đến đó khóc lóc làm lễ rồi sai đóng quan quách chọn ngày lành tháng tốt mà đưa ra chính sảnh , viết bài vị mấy chữ Lương Sơn Bạc Chủ , Thiên Vương Tiều Công Thần Chủ để thờ . Các vị Đầu lĩnh trong sơn trại từ Tống Giang trở xuống đều ăn mặc đại tang , cón các tiểu đầu mục cùng các tiểu lâu la cũng chít khăn để tang .
Lâm Xung xem mũi tên thề trước linh sàng Tiều Cái , rồi sơn trại dựng cành phạn , mời các vị sư ở gần đó về chay siêu thoát cho Tiều Thiên Vương . Từ dó hàng ngày Tống Giang lại dẫn các vị Đầu lĩnh đến trước linh sàng khóc lóc không có bụng nào nghĩ đến việc sơn trại . Lâm Xung cùng Công Tôn Thắng , Ngô Dụng bàn nhau tôn Tống Giang lên làm chủ để coi giữ hiệu lệnh trong sơn trại .
Sáng hôm sau thiết bài vị hương hoa đèn nến rồi Lâm Xung dẫn các vị Đầu lĩnh mời Tống Giang ra ngồi ở Tụ Nghĩa Sảnh mà nói rằng :
- Dám bẩm Ca ca trong nước không thể một ngày không có vua , trong nhà không thể một ngày không có chủ . Nay Tiều Đầu lĩnh đã hết mệnh chầu trời công việc ở trong sơn trại không thể không có người chủ trương được . Vậy Ca ca là một người đại nghĩa anh tài trong thiên hạ không ai không biết tiếng , vậy chúng tôi xin chọn ngày lành tháng tốt để mời Ca ca lên làm chủ sơn trại cho anh em cùng theo hiệu lệnh Ca ca mới được .
Tống Giang từ chối mà rằng :

- Khi Tiều Cái sắp nhắm mắt có dặn tôi mấy câu mà rằng Ai bắt được Sử Văn Cung cho làm chủ Lương Sơn Bạc điều đó chắc các vị Đầu lĩnh ai ai cũng biết . Vậy nay tên thề vẫn còn để kia có lẽ đã quên được hay sao ? Vả chăng chưa ai báo cừu rửa hận cho xong có khi nào đã ngôi ấy được ?
Ngô Học Cứu nói :
- Đã đành Tiều Thiên Vương nói vậy , song việc sơn trại không thể một ngày không có chủ được , nếu Ca ca không nhận ngôi ấy thì các Đầu lĩnh đều là những kẻ dưới còn ai dám nhận mà làm ? Vả chăng anh em phần nhiều toàn thị tâm phúc của Ca ca chắc cũng không ai dám dị nghị vào đó vậy xin Ca ca hãy tạm quyền ít lâu rồi sau sẽ liệu .
Tống Giang nói :
- Quân sư dạy thế cũng phải , nay tôi xin quyền tạm ở đây ngày sau ai bắt được Sử Văn Cung thì xin nhường vào vị đó .
Bấy giờ Hắc Toàn Phong Lý Quỳ đứng bên cạnh kêu lên rằng :
- Ca ca làm Đại Tống Hoàng Đế cũng được cứ gì chủ một chỗ Lương Sơn Bạc này .
Tống Giang cả giận quát lên rằng :
- Thằng đen lại đến đó nói nhăng ...Ngươi còn nói càn nữa thì ta cắt lưỡi đó .
Lý Quỳ nói :
- Có bảo Ca ca đừng làm đâu ? Tôi mời Ca ca làm Hoàng Đế mà cũng cắt lưỡi ?
Ngô Học Cứu nói :
- Anh là một người không biết thời thế nói làm chi , hãy lo xong việc lớn đã .
Nói đoạn Tống Giang đốt hương xong Lâm Xung , Ngô Dụng mời Tống Giang ngồi ghế chính giữa , phía trên có Ngô Dụng , phía dưới có Công Tôn Thắng , dẫy bên tả có Lâm Xung làm đầu , dẫy bên hữu có Hồ Duyên Chước làm đầu còn các vị Đầu lĩnh thì theo thứ tự mà ngồi . Khi các vị Đầu lĩnh vái chào cũng vào yên vị Tống Giang nói :
- Ngày nay tôi tạm quyền chủ vị ở đây , dám xin anh em hết lòng hết sức ràng buột lấy nhau , để cùng thay trời làm đạo . Trong sơn trại hiện nay nhân mã đông đúc công việc bộn bề không phải tầm thường như ngày trước , vậy xin anh em chia ra làm sáu trại để đóng . Tụ Nghĩa Sảnh lại đổi là Trung Nghĩa Đường , trước sau tả hữu xin đặt bốn trại trên bộ , sau núi làm hai trại con trước cửa núi ba toà quan ải , dưới núi một trại thuỷ quân hai bên có hai trại nhỏ cùng chia nhau coi giữ các nơi . Trung Nghĩa Đường thì tôi tạm giữ ngôi vị chủ , thứ nhì đến quân sư Ngô Học Cứu , thứ ba đến pháp sư Công Tôn Thắng , thứ tư đến Hoa Vinh , thứ năm đến Tần Minh , thứ sáu đến Lã Phương , thứ bảy đến Quách Thịnh . Trong tả trại thứ nhất thì Lâm Xung , thứ nhì Lưu Đường , thứ ba Sử Tiến , thứ tư Dương Hùng , thứ năm Thạch

Tú , thứ sáu Đỗ Thiên , thứ bảy Tống Vạn . Trong hữu trại thứ nhất thì Hồ Duyên Chước , thứ nhì Chu Đồng , thứ ba Đới Tung , thứ tư Mục Hoằng , thứ năm Lý Quỳ , thứ sáu Âu Bằng , thứ bảy Mục Xuân . Tiểu trại thứ nhất Lý Ứng , thứ nhì Từ Ninh , thứ ba Lỗ Trí Thâm , thứ tư Võ Tòng , thứ năm Dương Chí , thứ sáu Mã Lân , thứ bảy Thi An . Hậu trại thứ nhất Sài Tiến , thứ nhì Tôn Lập , thứ ba Hoàng Tín , thứ tư Hàn Thao , thứ năm Bàng Dĩ , thứ sáu Đặng Phi , thứ bảy Tiết Vĩnh . Trong trại thuỷ quân thứ nhất Lý Tuấn , thứ nhì Nguyễn Tiểu Nhị , thứ ba Nguyễn Tiểu Ngũ , thứ tư Nguyễn Tiể Thất , thứ năm Trương Hoành , thứ sáu Trương Thuận , thứ bảy Dõng Mãnh . Sáu trại cộng bốn mươi ba viên Đầu lĩnh .
Trước cửa quan lần thứ nhất cho Lôi Hoành , Phàn Thuỵ giữ ; cửa quan thứ hai cho Giải Trân , Giải Bảo giữ ; cửa quan thứ ba cho Hạng Sung , Lý Cổn giữ . Tiểu trại ở bến Kim Sa sai Yến Thuận , Trịnh Thiên Thọ cùng Khổng Minh , Khổng Lượng giữ . Tiểu trại ở bến Áp Chuỷ giao cho Lý Trung , Chu Thông cùng Trâu Uyên , Trâu Thuận giữ . Hai tiểu trại đằng sau núi có Vương Nuỵ Hổ , Nhất Trượng Thanh và Tào Chính ; bên hữu có Chu Vũ , Trần Đạt , Dương Xuân coi giữ . Trong Trung Nghĩa Đường bên dãy phòng bên tả có Tiêu Nhượng coi việc văn thư , Bùi Tuyên coi việc thưởng phạt , Kim Đại Kiệu coi việc ấn tín , Tưởng Kính coi việc tính toán tiền nong ; dãy bên hữu có Lăng Chấn coi việc tính toán tiền nong , Mạnh Khang coi việc đóng thuyền , Hầu Kiện coi việc chế mũ giáp , Đào Tôn Vượng coi việc xây dựng thành quách . Còn các người ở trong Trung Nghĩa Đường thì có Lý Vân coi việc xây dựng nhà cửa , Thăng Long đốc thúc thợ rèn , Chu Quý coi việc chế biến rượu chè , Tống Thanh coi việc cỗ bàn yến tiệc , Đỗ Hưng , Bạch Thắng coi sóc những đồ vặt vãnh . Ngoài núi làm bốn ngôi tửu điếm nguyên giao cho bọn Chu Quý , Nhạc Hoà , Thời Thiên , Lý Lập , Tôn Tân , Cố Đại Tẩu , Trương Thanh , Tôn Nhị Nương chia giữ , còn Dương Lâm , Thạch Dũng , Đoàn Cảnh Trụ thì chuyên việc mua bán ngựa về phía Bắc .
Khi cắt đặt xong rồi , các Đầu lĩnh lớn nhỏ trong Lương Sơn Bạc đều nhất tâm nghe theo lịnh Tống Giang mà không hề có điều chi ngang trái .
Sáng hôm sau Tống Giang lại họp các vị Đầu lĩnh mà rằng :
- Lẽ ra ta nên vì Tiều Thiên Vương đem binh đi đánh Tăng Đầu Thị để báo thù ngay lập tức , song hiện nay trong lúc cư tang ta kinh động như thế thì là bất tiện . Vậy xin để ra ngoài trăm ngày rồi cử binh đi đánh không lấy gì làm chậm trể ...
Các Đầu lĩnh nghe lời đều lui ra coi giữ sơn trại , và ngày ngày lại đón thầy làm chay niệm Phật để tịnh độ siêu sinh cho Tiều Cái . Một hôm có một vị tên pháp danh là Đại Viên nguyên là Pháp Chủ trong chùa Long Hoa tại phủ Đại Danh thành Bắc Kinh nhân đi vân du qua mạn Lương Sơn , bọn Lương Sơn liền đón vào để làm chay cúng Phật ; trong khi trò chuyện Tống Giang

hỏi đến nhân vật cùng phong thổ ở Bắc Kinh , nhà sư hỏi Tống Giang rằng :
- Đầu lĩnh không biết ông Ngọc Kỳ Lân ở đất Hà Bắc sao ?
Tống Giang nghe nói chợt nghĩ ra liền nói với nhà sư rằng :
- Ngài nom chúng tôi chưa già , có bao giờ quên được chuyện ấy . Trong thành Bắc Kinh có ông Viên Ngoại họ Lư tên Tuấn Nghĩa biệt hiệu là Ngọc Kỳ Lân đứng vào hàng Tam Kiệt ở đất Hà Bắc ấy ..Ông ta võ nghệ cao cường côn quyền không ai địch nổi , nếu ở Lương Sơn Bạc có được ông ấy thì trong bụng tôi không lo đến một điều chi nữa .
Ngô Dụng nghe nói mà rằng :
- Ca ca cần chi phải nói những câu bất đắc chí như vậy , nếu muốn được người ấy lên núi thì có khó gì ?
Tống Giang nói :
- Ông ta là một người trưởng giả bậc nhất ở Bắc Kinh .
- Xưa nay tôi vẫn nghĩ đến luôn vì dạo này bận rộn nên lãng quên đi mất ... Tôi chỉ thi hành một kế cỏn con thì khả dĩ đưa được người ấy lên đây ngay có ngại gì ?
Tống Giang nghe vậy khen ngợi Trí Đa Tinh bèn hỏi xem kế sách làm sao ? Mới hay :
Anh hùng đứng giữa trần ai
Tri âm đâu dễ lọt ngoài mắt xanh ?
Nặng lòng kẻ tử người sinh
Nước bèo tan hợp , chút tình dễ quên .
Mong cho chung thuỷ vẹn tuyền
Thắt dây liên lạc làm duyên giang hồ ,
Máu riêng chung đúc một lò
Ra tay gánh lấy cơ đồ xem sao ?

Thủy Hử

Scan: Motsach, Đánh máy: TrungLeTran

Hồi 60
Lừa Ngọc Kỳ Lân Ngô Dụng lập mẹo
Quấy Kim Sa Độ Trương Thuận trổ tài

Khi đó Ngô Dụng nói với Tống Giang rằng :
- Tôi xin dùng ba tấc lưỡi vào tới Bắc Kinh thuyết cho Lư Tuấn Nghĩa đi đến Lương Sơn , thực dễ như thò bàn tay vào trong túi lấy đồ vật vậy . Song phải có một số người mặt mũi kỳ quái đi với tôi vậy .
Ngô Dụng vừa nói dứt lời thì Hắc toàn Phong Lý Quỳ kêu to lên rằng :
- Quân Sư Ca ca cho tôi đi với ...
Tống Giang quát mắng rằng :
- Anh đi không được , có phải chuyện đốt nhà giết người phá phủ cướp kho , thì mới dùng đến anh còn chuyện này phải cẩn thận vững vàng mà tính khí anh như thế , thì đi làm sao được ?
- Lần nào cũng thế ông bảo tôi xấu ...chê tôi không cho đi ..
- Không phải là chê nhưng ở phủ Đại Danh bọn do thám rất nhiều , nếu lỡ ra họ biết thì uổng mạng không ?
- Không cần ; nếu tôi không đi thì chắc cũng có người nào trúng ý quân sư được .
Ngô Dụng bảo Lý Quỳ rằng :
- Nếu ngươi y được ba điều thì ta cho đi , bằng không thì cứ ngồi yên ở nhà đó ...
- Đến ba mươi điều tôi cũng y được cả cứ gì ba điều .
Ngô Dụng nói :
- Điều thứ nhất là tánh ngươi nóng như lửa từ nay phải bỏ rượu đi rồi trở về mới được uống ; điều thứ hai khi đi đường phải ăn mặc giả làm đạo đồng theo ta , hễ ta bảo câu gì không được ngang trái ; còn điều thứ ba khó lắm đây bắt đầu từ ngày mai ngươi giả làm thằng câm ...Có y được ba điều đó thì ta cho đi
Lý Quỳ lắc đầu đáp rằng :
- Không uống rượu cũng được tôi xin vâng cả , duy bắt tôi không được nói thì khổ cho tôi quá .
- Ngươi há miệng ra lại sinh sự lôi thôi không được .
Lý Quỳ vỗ tay mà rằng :
- Được rồi , được rồi tôi ngậm ngay đồng tiền vào miệng là được rồi ..
Các Đầu lĩnh nghe nói đều cười ầm lên , đoạn rồi trong sơn trại đặt ngay tiệc tiễn hành trong chiều hôm đó . Đến sáng hôm sau Ngô Dụng sửa soạn hành

lý cho Lý Quỳ ăn mặc giả làm đạo đồng quảy gánh xuống núi , Tống Giang cùng các Đầu lĩnh đưa chân Ngô Dụng ra bến Kim Sa dặn dò cẩn thận về việc trông coi Lý Quỳ rồi mới cùng nhau về trại .
Ngô Dụng cùng Lý Quỳ đi trong mấy hôm , Ngô Dụng bị Lý Quỳ cằn nhằn rất là khổ sở . Cách mấy hôm đi tới thành Bắc Kinh hai người tìm vào hàng trọ , chiều hôm đó Lý Quỳ xuống làm cơm chẳng hiểu làm sao đánh tên tiểu nhị ở hàng cơm đổ cả máu mồm máu mũi ra . Tên tiểu nhị liền mách với Ngô Dụng rằng :
- Tên đạo đồng của ngài dữ tợn quá chừng , tôi đốt lửa khi chậm một chút mà hắn đánh tôi hộc cả máu mồm ra đây .
Ngô Dụng dỗ dành tên tiểu nhị đưa đền cho mười quan tiền để im chuyện đi , rồi trách mắng Lý Quỳ suốt đêm hôm ấy . Sáng hôm sau cơm nước xong rồi Ngô Dụng gọi Lý Quỳ vào phòng mà dặn rằng :
- Ngươi lạ quá , cố sống cố chết đòi đi , rồi đi đường cằn nhằn suốt ngày thực là khổ cho người ta . Ngày nay vào thành không phải chuyện chơi ngươi đừng làm uổng chết mạng người ta mới được .
Lý Quỳ nói :
- Làm gì tôi không biết mà phải dặn .
- Bây giờ ta có một ám hiệu này ngươi phải nhớ mới được , hễ khi nào ta lắc đầu thì ngươi không được cựa động gì đấy .
Lý Quỳ gật đầu vâng lời rồi hai người cùng thay hình đổi dạng đi vào thành , Ngô Dụng đội cái khăn sa gần tới mí mắt mình mặc áo đạo phục lụa trắng viền đen , thắt lưng màu rực rỡ đi đôi giày vải mũi vuông tay cầm cái chuông đồng con con . Lý Quỳ kết tóc làm hai trái đào trên đầu , mặc áo rộng ngắn bằng vải thường thắt lưng tua ngắn , đi đôi giày tồi tàn quảy một mẩu gỗ treo giấy cáo bạch lên trên viết mấy chữ Xem số đoán mệnh mỗi quẻ lạng bạc .
Hai thầy trò ăn vận xong rồi cùng nhau vào cửa thành Bắc Kinh , bấy giờ đương hồi trộm cướp rất nhiều , các châu huyện cũng đều phòng bị nghiêm ngặt cả . Giả dĩ ở đây là một nơi phồn hoa đệ nhất ở Hà Bắc , lại có quan Lương Trung Thư thống lĩnh đại binh ở đó nên sự canh phòng lại càng cẩn thận hơn các nơi .
Ngô Dụng và Lý Quỳ đi vào cửa thành thấy có bốn năm mươi tên lính đứng hầu một ông quan coi thành ở đó , Ngô Dụng bèn chạy đến chắp tay vái chào quân sĩ liền hỏi :
- Nhà thầy ở đâu tới đây ?
- Tôi họ Vương tên Dụng tên đạo đồng này họ Lý , hai thầy trò đi đoán số kiếm ăn , nay định đến quý quận đây xem ai có lòng muốn xem số mệnh tôi xin đoán giúp .
Nói đoạn giở quyển văn số ra để dẫn cho chúng xem bọn lính bảo Ngô Dụng

rằng :
- Thằng đạo đồng nhà thầy trông hai con mắt nó như thằng ăn cướp thế kia .. Lý Quỳ nghe nói đã toan sừng sộ lên Ngô Dụng vội lắc đầu cho Lý Quỳ im đi rồi nói với bọn lính rằng :
- Các ngài không biết chúng tôi thực khổ quá , thằng bé này vừa câm vừa điếc chỉ được cái sức khoẻ hơn người , vả chăng là con cháu trong nhà nên bất đắc dĩ phải mang nó đi , mà thực nó không biết một chút gì cả xin các ngài tha lỗi cho .
Nói đoạn vái chào mà đi Lý Quỳ tập tểnh theo sau bước thấp bước cao cùng đi vào lối chợ Ngô Dụng lắc chuông loong coong miệng đọc rằng :
Nhan Hồi chết sớm vì đâu ?
Để ông Bành Tổ sống lâu ngót nghìn
Cam La sớm đã uy quyền
Tử Nha đầu bạc mới lên tướng tài .
Phạm Đan nghèo khó nhất đời
Thạch Sùng giàu có bởi trời xui nên .
- Đó là thời vận mà mệnh trời đó , ai muốn biết vận mạng một đời , sang hèn sống chết thì xin cho một lạng bạc .
Nói đoạn lắc chuông loong coong , loong coong mà đi , tụi trẻ con ở thành Bắc Kinh có năm mươi đứa chạy theo vừa cười vừa nói ầm ỹ cả lên . Ngô Dụng đi qua cửa nhà Lư Viên Ngoại lúc ấy đương cùng Chủ Quản ngồi giải ở trong nhà , nghe ngoài phố có tiếng huyên náo ầm ầm liền gọi người nhà lên hỏi rằng :
- Trên phố xá có việc gì mà ầm ầm lên thế ?
- Bẩm ngài có chuyện buồn cười quá , ngoài phố có một thầy số ở đâu mới đến đòi mỗi quẻ lấy một lạng bạc thì ai có tiền mà xem ? Ông ta lại có một thằng đạo đồng đi sau trông rất ghê tởm hết đi rồi lại lại , chúng tôi không sao mà nhịn cười được .
Lư Tuấn Nghĩa nói :
- Họ nói đắt như vậy chắc là họ biết rộng , bay ra đón vào đây ta xem .
Tên người nhà quay ra gọi bảo Ngô Dụng rằng :
- Tiên sinh ơi ! Viên ngoại cho gọi tiên sinh vào .
Ngô Dụng nói :
- Viên ngoại nào mời tôi ?
- Ông Lư Viên ngoại mời thầy đấy .
Ngô Dụng liền cùng với tên đạo đồng theo người nhà vào , khi vào đến nhà Ngô Dụng chỏ chổ ở đó cho Lý Quỳ ngồi đợi rồi vào chào Lư Tuấn Nghĩa .
Lư Tuấn Nghĩa đứng chào Ngô Dụng rồi hỏi rằng :
- Tiên sinh quý tính cao danh là gì ?
- Tôi họ Vương tên Dụng biệt hiệu là Thiên Khẩu nguyên quán ở đất Sơn

Đông biết số Hoàng Cực Tiên Thiên , rõ được sự sống chết hèn sang trong một đời người , mỗi quẻ cứ đủ một lạng bạc thì tôi mới đoán .
Lư Tuấn Nghĩa nghe nói bèn mời Ngô Dụng vào ngồi cái gác nhỏ ở nhà trong , rồi sai người pha nước uống . Đoạn rồi gọi người nhà lấy lên một lạng bạc đặt quẻ và nhờ Ngô Dụng đoán số giúp cho .
Ngô Dụng hỏi :
- Năm nay ngài bao nhiêu tuổi , sinh ngày nào tháng nào ?
- Thưa thầy tôi chỉ hỏi việc dữ , không cần phải hỏi việc phú quý vinh hoa . Tôi năm nay ba mươi hai tuổi , sinh giờ Đinh Mão ngày Bính Dần , tháng Ất Sửu năm Giáp Tý , xin ngài xem sự hành tảng sau này thế nào ?
Ngô Dụng nghe đoạn lấy ra một con toán bằng sắt tính toán một lúc , rồi đập con toán kêu lên rằng :
- Quái lạ !
Lư Tuấn Nghĩa kinh ngạc hỏi rằng :
- Có việc gì , lành dữ thế nào xin thầy cứ nói ...
- Tôi nói cho đúng chắc ngài lại chạnh lòng .
- Có can chi chúng tôi chỉ nhờ tiên sinh chỉ bảo đường mê , xin tiên sinh cứ nói cho .
- Cứ như cung mệnh của Viên ngoại thì chỉ trong trăm ngày nữa , tất có cái nạn đao huyết , gia tư cũng khó lòng giữ được mà phải chết vì đao kiếm chứ không chơi !
Lư Tuấn Nghĩa cười mà rằng :
- Tiên sinh nói sai rồi , tôi ở đất Bắc Kinh sinh trưởng ở nhà hào phú , trong họ không có con trai nào phạm phép , trong nhà không có con gái nào hai chồng . Vả chăng tôi đây xưa tính nết cẩn thận việc gì vô lý thì không làm , của nào phi nghĩa thì không lấy , lẽ nào ngày nay lại bị nạn đao huyết thế được ?
Ngô Dụng nghe vậy liền biến hẳn sắc mặt cấm trả tiền Lư Tuấn Nghĩa rồi đứng phắt dậy , thở dài mà rằng :
- Thiên hạ nguyên chỉ thích những người a dua xiểm nịnh cả ... Thôi , rõ ràng là chỉ đường chỉ lối cho hẳn hoi lại cho nói thẳng là lời bất lương Thôi xin chào ngài tôi xin đi ...
Lư Tuấn Nghĩa vội ôn tồn mà rằng :
- Sao tiên sinh vội giận thế , tôi nói đùa đó thôi có can chi ... Xin tiên sinh hãy thử lại để chỉ giáo cho tôi .
- Thưa ngài xưa nay những lời nói thực vẫn khó tin .
- Thôi tiên sinh chớ vội giận cứ nói cho tôi biết thế nào tôi cũng vâng lời dậy .
- Ngài phải biết trong cung số của ngài nhất thiết điều gì cũng tốt , duy năm nay phạm sao Tuế Quân cho nên mới gặp hoạn nạn như chỉ trong trăm ngày

nữa , thì tất là đầu xác lìa nhau không thể nào tránh được .
- Tiên sinh có cách gì khả dĩ thoát được chăng ?
Ngô Dụng lại cầm con toán tính một lúc nữa , rồi nghĩ ngợi hồi lâu mà lẩm bẩm rằng :
- Phen này duy có đi về mạn Tốn Phương ở về phía Đông Nam chừng hơn ngàn dặm , thì may ra mới có thể thoát nạn được , nhưng cũng còn có điều đáng sợ đây không việc gì đến tính mạng mà thôi
- Nếu tôi được thoát nạn này sẽ xin hậu tạ tiên sinh .
Ngô Dụng nói :
- Tôi có bốn câu thơ đoán về cung số của ngài xin đọc để ngài nghe , ngài nên viết trên vách rồi sau này nghiệm ra mới biết tôi nói không sai .
Lư Tuấn Nghĩa gọi người nhà lấy nghiên bút rồi bảo Ngô Dụng đọc bốn câu thơ mà tự viết trên vách vôi . Ngô Dụng đọc bốn câu thơ mà rằng :
Lư hoa phơ phất chiếc thuyền bơi .
Tuấn kiệt dong chơi buổi tối trời
Nghĩa đến khi cùng là số mệnh ,
Phân minh lánh nạn dễ như chơi
Lư Tuấn Nghĩa viết xong , Ngô Dụng thu nhặt con toán rồi vái chào đi ra , Lư Tuấn Nghĩa nói rằng :
- Tiên sinh ở chơi ăn cơm rồi sẽ đi .
Ngô Dụng tạ từ mà rằng :
- Cám ơn Viên ngoại chúng tôi xin đi để đoán số không thì trễ mất để lần sau xin đến hầu ngài .
Nói đoạn quay gót đi ra Lư Tuấn Nghĩa đưa chân ra tới cửa , rồi Ngô Dụng vái chào Lư Tuấn Nghĩa mà cùng Lý Quỳ ra thành trở về hàng cơm . Khi về tới hàng cơm Ngô Dụng tính trả tiền hàng thu dọn hành lý rồi bảo với Lý Quỳ rằng :
- Công việc xong rồi ta phải về ngay sơn trại , để sắp sửa đón Lư Viên ngoại chỉ nay mai là ông ta đến .
Nói đoạn hai thầy trò quảy hành lý trở về trên trại Lương Sơn .
Về phần Lư Tuấn Nghĩa sau khi nghe lời Ngô Dụng đoán số , thì trong bụng lấy làm băn khoăn khó chịu , ngồi đứng không yên chiều chiều thường vơ vẩn một mình ở trước nhà mà trông trời than thở . Một hôm chàng bối rối tâm trí không sao chịu được liền cho gọi người Chủ quản trong nhà đến để bàn việc . Trong bọn Chủ quản có một người họ Lý tên Cố nguyên quê ở Đông Kinh sau vì đi đến Bắc Kinh tìm người quen không gặp , bị rét mướt nằm co ở trước nhà Lư Tuấn Nghĩa , Tuấn Nghĩa thấy vậy liền cứu vào nuôi ở trong nhà , rồi dần dần thấy tính nết cẩn thận chăm chỉ bèn giao cho trong coi các việc trong ngoài , được dăm năm sau Tuấn Nghĩa lại càng yêu mến cho làm một người Chủ quản đứng đầu mà giao quyền cho coi sóc cả nhà .

Trong tay Lý Cố cai quản có tới bốn năm mươi người hành tài cùng quản cấn , cho nên đám người nhà thường nịnh mà tôn gọi là Lý Đô quản .
Hôm đó Lý Cố nghe Viên ngoại gọi liền dẫn cả bọn thủ hạ đứng hầu Lư Viên ngoại nom suốt một lượt rồi hỏi rằng :
- Sao không thấy một người kia của ta ở đây ?
Nói vừa dứt lời thì thấy một người mình cao sáu thước , tuổi trạc đôi mươi lưng nhỏ vai rộng , ria mọc kín mồm mình mặc áo sa trắng , lưng thắt lụa màng nhện đỏ , chân đi đôi giày vàng đầu đội khăn lông rua , sau gáy có một đôi kim hoàn bên tai gài bông hoa tứ quý cùng chạy ra trước thềm để đứng hầu Viên ngoại . Người này nguyên quán ở đất Bắc Kinh từ thuở nhỏ cha mẹ đều mất , Lư Viên ngoại đem về nuôi sau Viên ngoại thấy chàng ta trắng trẻo đẹp đẽ da như miếng tuyết bèn gọi thợ trổ hoa vào khắp cả mình , chả khác nào trên cột ngọc dinh mà treo thêm những vẻ gấm hoa , không ai là không thấy thích mắt . Anh chàng này đàn địch múa hát cũng giỏi , nói năng chữ nghĩa cũng thông , thuộc đủ các thứ tiếng của bọn bán buôn chợ búa , lại tài giỏi về nghề quyền vũ , anh ta thường dùng cây nỏ Tứ Xuyên và ba mũi tên ngắn để rong chơi ngoài nội , mỗi khi bắn ra tất phải trúng một con vật tính người lại lanh lợi nhanh nhẹn , hễ chuyện gì hơi hé miệng là anh ta biết được cả . Anh ta họ Yến tên Thanh bày vai thứ nhất , người ta quen thường gọi là Lãng Tử Yến Thanh vốn một người tâm phúc của Lư Viên ngoại xưa nay .
Bấy giờ Lý Cố đứng bên tả anh ta chạy lên đứng vào phía bên hữu rồi Lư Tuấn Nghĩa bảo với mọi người rằng :
- Mới đây ta xem một quẻ số nói rằng trong trăm ngày nữa tất gặp phải nạn đao huyết ? Chỉ trừ ra xa lánh về phía Đông Nam một nghìn dặm thì mới có thể tránh được . Ta tưởng ở phía đó chỉ có miếu thờ Thiên Tề Nhân Thánh Đế , ở núi Đông Nhạc Thái Sơn là nơi rất thiêng liêng chính trực đã từng cứu nạn cho khắp nhân gian . Vậy ta muốn đi qua đó một là để lễ cầu thoát tội hai là tránh qua tai nạn nay mai , và ba là buôn bán loanh quanh để dạo xem phong cảnh các nơi để khuây lòng đôi chút . Nay Lý Cố sắp cho ta mười xe thái bình xếp đủ các hoa vật cùa Sơn Đông , và thu xếp hành lý để cùng đi với ta , còn Yến Thanh tiểu ất ở nhà trông nom then khoá kho tàng cho cẩn thận , Lý Cố phải nên xếp đặt mau đi chỉ trong ba ngày nữa là ta khởi trình đó .
Lý Cố đáp rằng :
- Sao chủ nhân lại nghĩ vậy ? Người ta thường nói là bói toán quàng xiên chắc đâu tin được ? Xin chủ nhân cứ yên nhà có việc chi ái ngại ?
- Đây là trong cung số ta trời định như vậy ngươi chớ nên gàn trở , rồi bấy giờ lỡ ra hối không kịp .
Yến Thanh bẩm rằng :

- Tôi nghe con đường đi qua Thái An Châu ở bên Sơn Đông tất phải qua Lương Sơn Bạc ở đó mới có một người tên là Tống Giang tụ họp bọn cường đạo để cướp bóc lương dân , Quan tư đã mấy phen tróc nã mà không sao trị được . Vậy chủ nhân có muốn qua đó hãy đợi lúc thái bình vô sự sẽ đi , chủ nhân chớ nên tin anh thầy số đó không khéo nó lại đồng đảng với bọn Lương Sơn , đến đây để lừa dối chủ nhân cũng nên . Tôi tiếc rằng lúc đó không có tôi ở nhà để hỏi tiên sinh ấy mấy câu cho vỡ chuyện ra mới thú .
Lư Tuấn Nghĩa gạt đi rằng :
- Các ngươi chớ nói càn ai dám đến đánh lừa ta ? Mấy thằng giặc cỏ ở Lương Sơn thì thấm vào đâu ta chỉ coi nó như cỏ rác thôi . Ta đương định đến bắt nó , để đem cái tài học võ nghệ bình sinh mà phô trương với thiên hạ , thế mới đáng là mặt đại trượng phu .
Chàng vừa mới nói dứt lời thì người vợ là nàng Cổ Thị ở đằng sau bình phong chạy ra can rằng :
- Xin phu quân nghe lời chúng là phải , người ta thường nói : Sẩy nhà ra thất nghiệp vậy can chi mà nghe anh thầy số bỏ cả cửa nhà cơ đồ mà đem thân đến chốn hang hùm để buôn bán mà chơi ? Chi bằng ở lại nhà đây sửa lấy một thư phòng tĩnh mịch mà nằm khểnh cầu vui , tự khắc tai qua nạn khỏi thế chẳng thú hơn sao ?
Lư Tuấn Nghĩa cả quyết mà rằng :
- Ngươi là đàn bà con trẻ biết đâu đến đó , chủ ý ta đã định bất tất phải nói lắm làm chi .
Yến Thanh lại nói rằng :
- Nếu vậy thì tôi nhờ phúc ấm chủ nhân cũng học được đôi món côn quyền , nay tôi xin đi hầu chủ nhân ngộ lỡ ra gặp đám giặc cỏ quấy nhiễu , thì tôi cũng có thể đánh đuổi được dăm ba đứa không ngại điều chi ... Xin chủ nhân cho Lý Đô quản ở nhà thì phải .
- Ta đây các việc mua bán không được tinh thạo , phải để Lý Cố đi để giúp ta còn ngươi ở nhà thì việc tính toán đã có người khác , ngươi cứ trông coi đó thôi ....
Lý Cố bẩm rằng :
- Chúng tôi mấy bữa nay chân hơi đau đau không chắc có đi xa được .
Lư Tuấn Nghĩa gắt lên rằng :
- Nuôi binh nghìn ngày , cần dùng một lúc Nay ta muốn đem ngươi cùng đi , ngươi chỉ xoen xoét cái miệng kiếm đường từ chối là sao ? Nếu đứa nào còn ngăn trở nữa ta sẽ cho một quả đấm cho biết mùi ...
Lý Cố nghe vậy ngây hẳn người ra đứng nhìn Cổ Thị mà không dám nói chi nữa , Cổ Thị liền thủng thỉnh đi vào rồi bọn người nhà cũng tan đi hết cả .
Bấy giờ lui ra xếp dọn các đồ hành lý , cùng đồ hàng hoá soạn mười cỗ xe thái bình

xếp hàng hoá lên xe gọi mười tên phu gánh và bốn năm mươi tên phu xe để sắp sửa ra đi .
Hôm đó Lư Tuấn Nghĩa cũng sắp dặt chỉnh đốn rồi đến ngày thứ ba làm lễ thần , rồi gọi tất cả người nhà mà dặn dò một lượt rất là cẩn thận . Chiều hôm ấy Lư Tuấn Nghĩa cho Lý Cố cùng hai người dẫn xe cộ đi trước để đón ở ngoài thành , Cổ Thị thấy xe cộ đem ra chỉ gạt nước mắt khóc thầm mà không sao nói ra được .
Sáng hôm sau Lư Tuấn Nghĩa dậy từ đầu trống canh năm , tắm gội xong thay hết quần áo mới ăn cơm uống nước lấy các thứ khí giới , vào bái biệt từ đường rồi quay ra cửa . Khi ra ngoài cửa chàng dặn Cổ Thị rằng :
- Tôi đi đây chầy thì ba tháng mà chóng thì chỉ độ bốn năm mươi ngày là về ngay lập tức .
Cổ Thị vâng lời mà rằng :
- Trượng phu đi đó xin cẩn thận giữ gìn thỉnh thoảng lại viết thơ về cho tôi biết .
Yến Thanh cũng sụt sùi rơi lệ mà bái biệt Lư Tuấn Nghĩa cũng dặn rằng :
- Tiểu ất ở nhà việc gì ngươi cũng phải coi sóc đến nơi đến chốn , không nên hồ đồ mới được .
Yến Thanh vâng lời đáp lại rằng :
- Chủ nhân đi như vậy chúng tôi ở nhà đâu dám trễ nải xin chủ nhân cứ yên tâm .
Nói đoạn Lư Tuấn Nghĩa vác côn lên vai mà từ biệt ra thành , khi ra tới thành vừa gặp Lý Cố đón tiếp Lư Tuấn Nghĩa liền bảo với Lý Cố rằng :
- Ngươi nên dẫn hai người bạn hàng đi trước thấy chỗ hàng nào sạch sẽ thì bảo làm cơm nước sẵn sàng , để cho bọn phu xe đến đó cùng ăn luôn một thể cho khỏi mất thì giờ .
Lý Cố vâng lời vác côn lên vai cùng hai ngươi bạn đi trước rồi Lư Tuấn Nghĩa cùng mấy tên hầu dẫn xe cộ đi sau . Lư Tuấn Nghĩa đi đường thấy nước non sáng sủa đường lối thênh thang trong bụng lấy làm vui thích mà rằng : Nếu ta cứ núp mãi trong nhà thì bao giờ dượ nom thấy những quang cảnh vui thú như vậy ? Đi được bốn năm mươi dặn đường đã thấy Lý Cố đón vào hàng để ăn uống rồi Lý Cố lại xin phép đi trước . Khi Lư Tuấn Nghĩa ăn xong lại dẫn xe cộ đi độ bốn năm mươi dặm đường thì lại gặp Lý Cố đón tiếp vào hàng ăn uống và nghỉ luôn ở đó để đến sáng mai ra đi .
Cách mấy hôm sau , một hôm đến trọ ở hàng kia . Buổi sáng hôm sau cơm nước xong vừa toan sắp sửa ra đi thì thấy tên điếm tiểu nhị nói với Lư Tuấn Nghĩa rằng :
- Thưa ngài tôi xin nói để cho ngài biết rằng cách hai mươi dặm là phía trước núi Lương Sơn Bạc , trên núi có Tống Công Minh Đại Vương ở đó , Đại Vương tuy không làm hại đến ai nhưng ngài cũng im lặng mà đi chớ nên

làm ầm ỹ lên mới được .
Lư Tuấn Nghĩa nghe nói liền cười mà nói rằng :
- Thế mà ta không biết .
Nói đoạn sai đầy tớ đem hòm quần áo tới lấy ra lá cờ lụa trắng , hỏi tên điếm tiểu nhị lấy bốn cái cán trúc buộc bốn lá cờ vào và trên bốn lá để bốn câu thơ rằng :
Bắc Kinh Lư Tuấn Nghĩa là đây
Hòm vàng tráp ngọc qua chốn này .
Lấy hết vật lạ trên núi nọ
Chất vào mười xe thái bình đầy .
Lý Cố cùng bọn phu gánh lấy làm kinh sợ không hiểu tình ý ra sao ? Tên điếm tiểu nhị liền hỏi Lư Tuấn Nghĩa rằng :
- Chẳng hay ngài có quen thân với Tống Đại Vương trên núi không ?
- Ta là một nhà tài chủ ở đất Bắc Kinh làm chi quen với lũ giặc ấy . Nay ta đến đây ta định bắt thằng Tống Giang đó .
- Chết nỗi ! Ngài nói khẽ chứ không có lại khổ đến chúng tôi ... Không phải là chuyện chơi dẫu ngài có đến hàng vạn nhân mã cũng không gần họ được đâu .
- Thằng quái này mày cũng cùng một đảng đó phải không ?
Tên tiểu nhị thấy vậy bịt tai lại mà không dám nghe nữa , bọn phu xe cũng kinh người mà len lét cả một lượt . Đoạn rồi Lý Cố cùng với mấy người theo hầu cùng quỳ xuống mà nói rằng :
- Xin chủ nhân thương đến chúng tôi , để chúng tôi được toàn tính mạng mà trở về quê nhà , còn hơn là ngài làm trời làm đất ở đâu đâu .
Lư Tuấn Nghĩa quát lên mà rằng :
- Các ngươi biết gì bọn chim chích ấy làm sao địch được với diều hâu mà sợ ? Ta đây bình sinh học biết bao nhiêu võ nghệ chưa có chổ nào mà bán được , nay gặp có cơ hội ở đây lại không đem ra mà bán thì đợi đến bao giờ ? Trong xe của ta nào có hàng hoá gì đâu , đó toàn thị là những thừng chảo đai sắt , sắp sẵn để đó hể lũ giặc kia đứa nào vô phúc mà gặp phải tay ta thì cứ mỗi đứa ta cho một nhát rồi trói tất cả vất lên xe cho ta , hàng hoá không can chi cả . Cứ trói chúng nó đem về kinh để lấy thưởng thì mới bõ cái chí bình sinh của ta . Các ngươi nếu đứa nào không đi thì trước hết ta hãy đem chém các ngươi ở đây đã .
Nói đoạn sai dàn bốn cỗ xe đi trước , mỗi xe cắm một lá cờ lụa trắng , còn sáu xe nữa lục tục theo sau bọn Lý Cố sụt sùi không ai dám trái đành phải vâng lời đi cho xong việc . Lư Tuấn Nghĩa lấy thanh đao ra cắm trên đầu gậy chêm chặt cẩn thận rồi dẫn xe đi thẳng qua lối Lương Sơn . Bọn Lý Cố thấy đường đi gập ghềnh cao thấp thì đi một bước lại sợ một bước , duy Tuấn Nghĩa cứ hăm hở tiến lên không hề quản ngại chi cả .

Mấy người đi từ sáng sớm đến giờ tí thì trông thấy xa xa có một khu rừng lớn , những cây lớn hơn ôm không biết đến mấy nghìn mà kể , đi một lúc nữa đến bên cạnh khu rừng chợt nghe tiếng còi thổi véo von Lý Cố cùng mọi người kinh sợ hãi hùng run lên nhung nhúc . Lư Tuấn Nghĩa bắt dàn xe sang một bên bọn phu xe cùng mọi người đều nấp cả dưới xe mà len lét kêu khổ với nhau . Lư Tuấn Nghĩa quát lên mà rằng :
- Hễ ta chém chết thằng nào thì chúng bay trói lại cho ta ...
Nói chưa dứt lời thì chợt thấy trong rừng có năm sáu mươi tên lâu la đổ ra , đoạn rồi nghe tiếng thanh la khua ầm cả lên và lại có bốn năm trăm tiểu lâu la chặn lối sau . Lại nghe thấy trong rừng có một tiếng nổ đánh đoàng rồi thấy có một hảo hán tay cầm song phủ quát lên rằng :
- Lư Viên ngoại còn nhớ đứa đạo đồng câm hay không ?
Bấy giờ Lư Tuấn Nghĩa sịch nhớ ra liền quát lên rằng :
- Ta định đến bắt bọn cường đạo chúng bay đã lâu , nay ta đã đến đây hãy bảo Tống Giang xuống lạy hàng ngay lập tức , bằng không một giờ nữa sẽ chết hết không còn sống sót mống nào ...
Tên đạo đồng câm là Lý Quỳ cả cười mà rằng :
- Viên Ngoại ôi ! Nay ông bị Quân sư tôi an bài như thế rồi , ông lên núi mà ngồi vào ghế chèo kia thôi .
Lư Tuấn Nghĩa cả giận múa đao xông ra đánh , Lý Quỳ cũng múa song phủ lên đánh lại . Hai người đánh nhau chưa được ba hiệp Lý Quỳ liền nhảy ra ngoài vòng quay ngoắt vào rừng mà chạy thẳng Lư Tuấn Nghĩa liền vác đao sấn vào để đánh . Lý Quỳ ẩn bên Đông nấp bên Tây chạy vài bước lại đứng làm cho Lư Tuấn Nghĩa phát cáu lên cố tình đuổi cho kỳ được Lý Quỳ lại chạy quá vào trong rừng rồi lẩn đi đâu mất . Lư Tuấn Nghĩa đuổi mãi vào trong không thấy một ai bèn hầm hầm tức giận mà quay trở ra , đương khi đó lại thấy trong rừng có một toán người kéo đến trong đó có một người kêu to lên rằng :
- Viên Ngoại không nên chạy nữa mấy khi đã đến chốn này , hãy đứng lại mà xem ta đây .
Lư Tuấn Nghĩa nghe nói liền quay lại xem thì thấy một ông sư phệ bụng mình mặc áo sòng trắng tay cầm thiền trượng lững thững đi ra . Lư Tuấn Nghĩa quát lên rằng :
- Anh này là sư ở đâu thế ?
Nhà sư cả cười mà nói rằng :
- Tôi là Hoa Hoà Thượng Lỗ Trí Thâm vâng lệnh quân sư đến đón Viên ngoại đi lánh nạn đây .
Lư Tuấn Nghĩa nổi giận thét mắng rằng :
- À , ra thằng trọc này vô lễ quá .
Nói đoạn múa đao vào đánh Lỗ Trí Thâm cũng múa thiền trượng để chống

cự , đôi bên đánh nhau chưa được ba hiệp Lỗ Trí Thâm liền gạt đao ra rồi rảo bước kéo chạy , Lư Tuấn Nghĩa vác đao đuổi theo , đuổi được mươi bước thì thấy Võ Tòng trong đám lâu la múa hai khẩu giới đao chạy ra kêu lên rằng :
- Viên ngoại cứ theo tôi đi thì sẽ tránh khỏi nạn đao huyết .
Lư Tuấn Nghĩa thấy vậy lại bỏ Lỗ Trí Thâm mà xông vào đánh với Võ Tòng , Võ Tòng đánh nhau vài hiệp rồi cũng bỏ chạy nốt Lư Tuấn Nghĩa cả cười mà rằng :
- Lũ bay làm gì được ta không bõ đuổi hoài hơi ...
Nói vừa dứt lời thì thấy ở bên sườn núi có người nói lên rằng :
- Lư Viên ngoại ôi ! Đừng nói khoác nữa Quân sư đã bày mẹo để khuôn xếp đấy , chẳng tránh thoát được đâu mà tưởng , bây giờ sắt đã bỏ vào lò bó tay chịu đi là phải .
Lư Viên ngoại nghe nói liền quay lại hỏi :
- Anh là anh nào ?
Người kia lại cười mà đáp rằng :
- Tên tôi là Xích Phát Quỷ Lưu Đường đây ..
Lư Tuấn Nghĩa nổi giận mà mắng rằng :
- Quân giặc cỏ đừng xấc bay chạy được chăng ?
Nói đoạn xông đánh Lưu Đường đánh được vài hiệp thì có một người ở bên cạnh xông ra kêu rằng :
- Viên ngoại ôi ! Có Mộc Giá Lan Mục Hoằng đây ...
Nói đoạn cùng xông lại để đánh Lư Tuấn Nghĩa . Bấy giờ Mục Hoằng cùng Lưu Đường đương múa đao đánh với Lư Tuấn Nghĩa thì bỗng lại có một người nữa đến , Lư Tuấn Nghĩa cùng quát lên một tiếng Lưu Đường cùng Mục Hoằng đều lui lại mấy bước rồi lại cùng với người kia đều xông vào để đánh . Lư Tuấn Nghĩa thấy vậy vẫn ung dung điềm nhiên để đấu với ba người , không hề chút khó nhọc , đương khi ấy chợt thấy trên đỉnh núi có tiếng thanh la nổi lên rồi ba người kia đều lừa cơ nhảy ra ngoài vòng mà chạy cả . Lư Tuấn Nghĩa thấy chúng chạy cũng không đuổi làm chi liền quay lại chỗ bên đường để tìm xe cộ cùng người nhà .
Khi quay lại tới nơi thấy mất cả xe lẫn người , không còn sót chút gì chàng lấy làm ngạc nhiên kinh lạ , liền trèo lên chỗ gò cao mà trông khắp cả các mạn để tìm , chàng nom quanh nom quẩn thấy bên góc núi bên kia có một bọn lâu la , đương dong cái xe và trói lũ Lý Cố dài dằng dặc một xâu mà đánh trống khua la đưa về bên mạn rừng thông . Lư Tuấn Nghĩa thấy vậy liền sốt ruột như lửa nóng bèn vác đao chạy thốc sang để đuổi , vừa chạy khỏi chỗ góc núi chừng mấy bước thì bỗng thấy Chu Đồng , Lôi Hoành xông ra quát lên rằng :
- Đi đâu thế này ?

Lư Tuấn Nghĩa tức mình quát ầm ầm :
- Quân giặc cỏ này , muốn sống đem xe cộ cùng người nhà trả lại ta đây ...
Chu Đồng vuốt râu cười ha hả mà rằng :
- Lư Viên ngoại sao không hiểu thời thế như vậy ? Quân sư tôi đã định kế sẵn sàng còn đi đâu được ? Chi bằng Viên ngoại lên ngồi vào ghế chéo cho xong .
Lư Tuấn Nghĩa tức giận không nói năng chi liền múa đao vào đánh hai người . Chu Đồng , Lôi Hoành cũng đánh nhau chừng vài ba hiệp rồi bỏ chạy cả . Bấy giờ Lư Tuấn Nghĩa nghĩ thầm rằng : Tất ta phải chém lấy một thằng thì mới có thể lấy lại xe cộ được ? Nghĩ đoạn lại xông ra để đuổi , khi đuổi tới góc núi lại không thấy hai người đâu chàng lấy làm tức giận không biết nghĩ sao cho được . Chợt đâu trên đỉnh núi có tiếng trống dóng sáo kêu chàng ngẩng cổ lên nom thấy một lá cờ vàng phất phới trên đề bốn chữ Thế Thiên Hành Đạo rất to , chàng đi quanh xem thì thấy có một bọn sáu bảy mươi người đứng ở trên núi và có Tống Giang che tán vàng đứng giữa Ngô Dụng , Công Tôn Thắng đứng ở hai bên đều đồng thanh chào Viên ngoại và nói rằng :
- Chúc mừng Viên ngoại được bình yên ...
Lư Tuấn Nghĩa thấy vậy lại càng tức giận chõ lên núi mắng nhiếc ầm ầm .
Ngô Dụng đứng trên núi khuyên rằng :
- Viên ngoại không nên quá giận Tống Công Minh tôi mộ danh ngài đã lâu nên mới sai tôi đến tận nhà mời đón lên núi để cùng nhau thay trời làm đạo xin Viên ngoại đừng tức làm chi ...
- Quân giặc cỏ tự nhiên vô cớ dám lừa ta đến đây ...
Mắng chưa dứt lời thì thấy đằng sau Tống Giang nhô ra Tiểu Lý Quảng Hoa Vinh nhô ra dương cung đặt tên quát bảo Lư Tuấn Nghĩa rằng :
- Lư Viên ngoại không nên cậy tài hãy xem mũi tên thần của Hoa Vinh đây .
Nói xong bỗng nghe đánh tách một cái rồi có một mũi tên bắn đứt ngay cái tua đỏ trên mũ Lư Tuấn Nghĩa , Lư Tuấn Nghĩa giật mình cả kinh bèn cắm đầu quay chạy . Chợt lại thấy trên núi trống dóng vang lừng rồi có Tích Lịch Hoả Tần Minh , Báo Tử Đầu Lâm Xung dẫn một toán nhân mã phất cờ reo hò từ mạn bên Đông núi kéo đến ; lại thấy Song Chiên Tướng Hồ Duyên Chước , Kim Sang Thủ Từ Ninh cũng dẫn một toán nhân mã phất cờ reo hò từ phía Tây núi kéo sang Lư Tuấn Nghĩa cuống lên không có lối nào bỏ chạy cả ...
Bấy giờ mặt trời đã xế chiều Lư Tuấn Nghĩa vừa mệt vừa đói hoang mang không kịp tìm đường liền theo những lối nhỏ đường hẻm mà ra sức mải miết để chạy . Chàng chạy được một lúc thì trời đã nhá tối ngẩng trông lên thì trăng khuất sao nhiều , khói sương mù mịt mà cúi nom xuống thì bốn bề man mác như bể thì không còn biết đâu là đường đi lối lại . Chàng chạy một

lúc nữa thì thấy đường càng lầy lụa khó đi liền đứng lại để nom ; nom quẩn nom quanh thì thấy trước mặt toàn thị nước trắng mênh mông , đầy bờ lau lách đường đi cũng hết lối lại cũng cùng thì trong bụng lấy làm băn khoăn hối hận ngửa trông lên trời thở dài mà than rằng : Chỉ vì ta nghe lời họ nói mới xẩy ra tai vạ ngày nay !

Đường lau bể nước mênh mang
Anh hùng này lúc cùng đường hỏi ai ?
Ví chăng non nước ghen tài
Thì tay kinh tế chẳng hoài lắm ru ?

Đương khi phiền não vẩn vơ bỗng thấy trên bờ một anh chài chèo chiếc thuyền con đến gần đó nhìn lên Lư Tuấn Nghĩa mà nói rằng :

- Ông nào mà to gan thế đây là một chỗ của bọn Lương Sơn Bạc thường ra vào luôn luôn , thế mà đêm hôm khuya khoắt ông dám đến đó làm chi ?

Lư Tuấn Nghĩa nghe hỏi liền đáp rằng :

- Tôi đi lạc đường đến đây không tìm được chỗ nghỉ xin nhờ cứu tôi một chút .

- Gần đây có một dãy phố nhưng đi đường bộ thì xa tới hơn mười dặm mà đường lối tào tạp khó lòng tìm được , duy đi đường thuỷ thì chỉ độ năm ba dặm nước là đến được ngay ... Vậy ông có cho tôi mười quan tiền thì tôi xin đem thuyền để chở ông đi .

Lư Tuấn Nghĩa vui mừng mà rằng :

- Nếu bác chở tôi đến phố nào mà tìm được hàng trọ thì tôi xin đưa cho mấy lạng bạc .

Anh chài liền ghé thuyền vào bờ cho Lư Tuấn Nghĩa xuống rồi cầm gậy đẩy thuyền ra mà kẽo kẹt đi . Thuyền đi ước chừng hai ba dặm nước thì thấy ở khóm lau trước mặt , có tiếng chèo kẽo kẹt rồi có chiếc thuyền nhỏ vùn vụt chèo ra ; trên thuyền có hai người một người cởi trần trùng trục tay cầm cái sào thuyền bằng gỗ ngồi ở phía trước , và có một người chèo thuyền ở phía sau . Bấy giờ người ngồi ở trên thuyền kia hoành sào thuyền mà hát rằng :

Anh hùng chẳng thích đọc thi thư
Cùng bạn Lương Sơn thú sớm trưa
Sắp sẵn cạm hầm thu hổ mạnh
Mồi thơm sẽ bắt cá ngao to .

Lư Tuấn Nghĩa nghe hát cả kinh ngồi im không dám lên tiếng , chợt lại thấy bên đám lau bên tả cũng có hai người chèo thuyền lừng lững đi ra một anh ngồi sau ngoáy chèo kẽo kịt ... Còn một anh ngồi đàng trước cũng hoành sào hát rằng :

Ta đây tuy thị lớn hơn đời ,
Giết giặc xưa nay chẳng giết người
Tay vỗ hoa xanh in trước bụng

Xem Kỳ Lân Ngọc ở thuyền ai ?
Lư Tuấn Nghĩa nghe đến đó lại càng kinh ngạc mà trong bụng kêu khổ một mình . Bỗng lại thấy ở phía giữa cũng có có một chiếc thuyền vun vút như bay chèo đến , trên mũi thuyền cũng có một người cầm cây sáo hát lên rằng :
Lư hoa phơ phất chiếc thuyền bơi
Tuấn kiệt rong chơi buổi tối trời
Nghĩa đến khi cùng là số mệnh
Phần mình lánh nạn dễ như chơi .
Hát đoạn rồi ba chiếc thuyền cùng xô đến mà cất tiếng chào , nguyên ba chiếc thuyền đó khoảng giữa là Nguyễn Tiểu Nhị , bên tả là Nguyễn Tiểu Ngũ , bên hữu là Nguyễn Tiểu Thất . Khi ba chiếc thuyền cùng xông đến thuyền Lư Tuấn Nghĩa , Tuấn Nghĩa tự nghĩ mình không biết bơi lội thì làm chi cho thoát liền kêu anh chèo mà bảo rằng :
- Anh chở tôi lên bờ mau mau ..
Anh chài cười ha hả nói với Lư Tuấn Nghĩa rằng :
- Viên ngoại ôi ! Trên thì trời xanh dưới thì nước biếc tôi xưa ở sông Tầm Dương mới nhập đảng vào Lương Sơn Bạc , chẳng giấu gì ngài Hỗn Giang Long Lý Tuấn là tôi đó , nay nếu Viên ngoại không chịu đầu hàng thì uổng mất tính mạng mà thôi ...
Lư Tuấn Nghĩa ngạc nhiên kinh sợ quát lên rằng :
- Mày không chết thì ta chết này ...
Nói đoạn giơ đao đâm vào bụng Lý Tuấn , Lý Tuấn chống bơi chèo nhảy ùm ngay xuống nước , rồi thấy chiếc thuyền của Lư Tuấn Nghĩa cứ quay long lóc giữa dòng nước . Lư Tuấn Nghĩa thấy vậy liền cầm đao chém ngay xuống nước mấy cái , đoạn rồi thấy đằng sau thuyền có một người ở dưới nước nhô lên quát rằng :
- Ta là Lăng Lý Bạch Điều Trương Thuận đây ...
Nói xong liền cầm lấy cạp thuyền ra sức ấn một cái rất mạnh , rồi thấy con thuyền lật nghiêng Lư Tuấn Nghĩa lăn tòm xuống nước .
Mới Hay :
Nước non bỡ ngỡ một mình ,
Anh hùng trong lúc vô tình hơn ai ?
Bây giờ hồ thẳm vực khơi
Tiếng oan hoạ có kêu trời cũng xa
Đem thân liều với phong ba
Thân tàn dù thác gan già chữa thay
Sóng lăn sóng vỗ từ đây
Cho thiên hạ biết mặt này mới ngoan .

Thủy Hử

Scan: Motsach, Đánh máy: TrungLeTran

Hồi 61
Bắn lãnh tiễn Yến Thanh cứu chúa ;
Cướp pháp trường Thạch Tú thi gan .

Nói về Lư Tuấn Nghĩa là một người khoẻ mạnh , giỏi giang anh hùng vô địch song xưa nay chưa từng quen tay dưới nước bao giờ . Nay bổng chốc bị thuyền lật xuống nước làm cho chàng ta luống cuống rã rời chân tay không biết lối nào mà trở , Trương Thuận liền ôm lấy ngang lưng mà đem thẳng vào bờ . Khi vào tới bờ đã thấy đèn đuốc sáng rực và có năm sáu mươi người đứng đón sẵn ở đó , chúng đem Lư Tuấn Nghĩa vào đó đứng xúm vào và tháo đao dây lưng ra cởi bỏ hết quần áo và toan đem dây thừng trói lại , chợt đâu thấy Đới Tung chạy đến và quát ngay rằng :

- Không được động đến Viên ngoại cứ mời Viên ngoại vào chơi .

Đoạn rồi thấy một người mang ra một cái áo gấm , một bức quần thêu đưa đến cho Lư Tuấn Nghĩa và có tám đứa tiểu lâu la đưa cỗ kiệu đến dìu Viên ngoại lên kiệu mà khiêng đi . Đi được vài bước xa trông đã thấy có hai ba mươi đèn lồng sa đỏ dẫn một toán người ngựa là Tống Giang , Ngô Dụng , Công Tôn Thắng cùng các vị Đầu lĩnh kéo đến . Khi kiệu Lư Viên ngoại gần tới nơi Tống Giang vội vàng quỳ xuống trước kiệu , rồi các vị Đầu lĩnh cùng quỳ theo cả một lượt ở sau . Lư Tuấn Nghĩa thấy vậy cũng vội vàng xuống kiệu quỳ ra ngoài đất mà nói rằng :

- Tôi đã bị bắt đến đây xin cho sớm chết là hơn ...

Tống Giang cười rằng :

- Xin Viên ngoại hãy cứ lên kiệu rồi sẽ hay .

Nói đoạn lại dìu Lư Tuấn Nghĩa lên kiệu rồi các vị Đầu lĩnh cũng đều lên ngựa mà nổi trống khua nhạc đưa thẳng về Trung Nghĩa Đường . Khi tới Trung Nghĩa Đường các vị Đầu lĩnh mời Lư Tuấn Nghĩa ngồi ghế giữa đôi bên đèn đuốc sáng choang rồi Tống Giang nói với Lư Tuấn Nghĩa rằng :

- Chúng tôi lâu nay nghe tiếng Viên ngoại khác nào sét đánh ngang tai , nay được gặp ngài đây thực là thoả lòng khát vọng vô cùng . Vừa rồi bọn anh em có người không phải lỡ phạm đến ngài , xin ngài tha lỗi ấy cho .

Ngô Dụng cũng chạy đến mà rằng :

- Bữa trước tôi có vâng lệnh huynh trưởng tôi đến cửa ngài , giả làm thầy đoán số để mời ngài đến núi Lương Sơn cùng tụ đại nghĩa với nhau mà thay trời hành đạo . Vậy ngày nay ngài đã tới đây thật hạnh phúc cho sơn trại không biết bao nhiêu mà kể .

Đoạn rồi Tống Giang mời Lư Tuấn Nghĩa ngồi vào ghế thứ nhất , Lư Tuấn

Nghĩa cười mà đáp rằng :
- Lư Tuấn Nghĩa tôi khi trước ở nhà thực không có phép gì chết được , nhưng ngày nay đến đây thực không muớn sống làm chi , định giết thì cứ giết cần gì phải đùa như vậy ?
Tống Giang vui vẻ đáp rằng :
- Lẽ nào chúng tôi dám đùa với Viên ngoại thực là chúng tôi khâm phục uy đức của Viên ngoại , tựa hồ trong lòng đói khát đã lâu bời thế chúng tôi mới lập kế đón ngài tới đây tôn làm chủ sơn trại , cho anh em chúng tôi được sớm khuya theo lệnh của ngài .
- Thôi xin đừng nói nữa tôi đây muốn chết thì dể bằng muốn cho tôi theo thì rất khó .
Ngô Dụng vội gạt đi rằng :
- Nếu vậy để hôm khác rồi ta sẽ bàn .
Nói đoạn liền sai đem rượu lên để thiết đãi Lư Tuấn Nghĩa không sao từ chối được đành gượng uống dăm ba chén rồi nghỉ tại đó .
Ngày hôm sau Tống Giang sai giết trâu mổ ngựa bày tiệc linh đình mời Lư Tuấn Nghĩa ra dự tiệc , Tống Giang mời năm lần bảy lượt mãi sau Lư Tuấn Nghĩa mới chịu ngồi vào ghế giữa để uống rượu . Được một vài tuần Tống Giang đứng dậy nói với Lư Tuấn Nghĩa rằng :
- Đêm qua thực là có điều không phải xin ngài tha lỗi cho , Sơn trại chúng tôi đây tuy hẹp nhỏ song Viên ngoại cũng nên xét đến hai chữ trung nghĩa mà lưu lại ở đây tôi xin thực tình nhường lại vị lại ngài xin chớ chối từ làm chi ?
Lư Tuấn Nghĩa đáp :
- Đầu lĩnh nói lạ thực ? Tôi đây bình sinh không có tội gì nhà cũng đủ ăn , không đến nỗi đói sống làm dân nhà Tống chết phải làm ma nhà Tống ... không nói đến chữ trung nghĩa thì tôi còn uống liều dăm ba chén ở đây , bằng nói đến hai chữ trung nghãi thì cái bầu nhiệt huyết cùa tôi cũng khả dĩ tưới khắp ra đây ngay lập tức .
Ngô Dụng tiếp luôn rằng :
- Viên ngoại đã không chịu ở đây thì cũng không nên cưỡng bách làm chi , giữ được người Viên ngoại chứ giữ thế nào được bụng ; có điều rằng anh em tôi cũng không được mấy khi ngài hạ cố đến chơi , vậy ngài không bằng lòng nhập đảng chúng tôi cũng không dám ép song xin ngài hãy lưu lại ở chơi mấy bữa rồi xin đưa trả về nhà thế là ổn tiện .
- Đầu lĩnh cũng biết rằng lưu tôi chẳng nào thì xin cho tôi về ngay có tiện không ? Tôi ở đây chỉ e sợ vợ con cửa nhà không biết tin tức ra sao cả ...
- Cái đó có khó gì , xin cho Lý Cố đem xe cộ về trước còn ngài ở lại đây mấy hôm về sau cũng được ...
Nói đoạn liền gọi Lý Cố lên cho ít tiền nong mà giao cho về trước , khi Lý

Cố sắp ra đi Lư Tuấn Nghĩa dặn với rằng :
- Sự khổ của ta các ngươi đã biết , ngươi về nhà nói với Nương tử bất tất phải lo nếu ta chưa chết thì ta thế nào cũng về được .
Lý Cố vâng lời mà rằng :
- Các Đầu lĩnh quá yêu như vậy xin Chủ nhân ở chơi vài tháng sẽ về có điều chi mà ngại .
Nói đoạn từ tạ ra đi , Ngô Dụng đứng dậy để đưa chân Lý Cố xuống núi . Ngô Dụng cưỡi ngựa đi đến đợi ở bến Kim Sa trước , được một lát thì Lý Cố cùng các người nhà xe cộ đến nơi Ngô Dụng bèn sai năm trăm tiểu lâu la ngồi vây lại xung quanh rồi gọi Lý Cố đến trước mặt mà bảo rằng :
- Chủ Nhân nhà anh đã bằng lòng bàn với chúng ta nhập đảng ngồi vào ghế thứ nhì rồi , trước khi chưa đi đến đây đã viết bốn câu thơ ở trên vách tỏ ý rõ ràng ra đó anh đã biết chưa .
Lư hoa phơ phất chiếc thuyền bơi ,
Tuấn kiệt rong chơi buổi tối trời
Nghĩa sĩ tay cầm ba thước kiếm
Phản rồi chém lũ ngịch thần chơi .
Trong bốn câu đó mỗi câu lấy một chữ đầu hợp thành Lư Tuấn Nghĩa Phản anh đã biết chưa ? Ngày nay Chủ nhân các anh đi lên đây thì đem tất cả các anh giết đi ngay , nhưng thế thì khí ác quá ta tha cho các anh về , anh phải nói rõ cho mọi người biết chủ nhân không về nữa nhé .
Lý Cố vâng lời rồi lạy lấy lạy để không thôi Ngô Dụng liền cho chở thuyền đưa Lý Cố đi rồi , rồi lại trở về sơn trại uống rượu đến chiều mới tan . Sáng hôm sau trong sơn trại lại làm tiệc vui mừng rất là chững chạc . Lư Tuấn Nghĩa nói với các Đầu lĩnh rằng :
- Các ngài có lòng thương không nỡ giết , tôi cũng cảm ơn song thà rằng các ngài giết ngay còn hơn bắt giữ ở đây thực là một ngày đằng đẵng coi bằng ba thu .. Vậy xin các ngài cho tôi cáo từ hôm nay không thể lưu lại được nữa .
Tống Giang nói :
- Không mấy khi Viên ngoại tới chơi vậy ngày mai tôi xin mời riêng ngài một tiệc để trò chuyện cùng nhau cho thoả lòng khát vọng , xin ngài chớ từ chối .
Lư Tuấn Nghĩa không thể từ chối được lại phải lưu lại đến ngày mai . Hết ngày mai lại đến Ngô Dụng thiết tiệc một ngày , rồi đến Công Tôn Thắng một ngày , các vị Đầu lĩnh cố nài thiếc tiệc một ngày tất cả hơn một tháng trời mà không hết lượt . Một hôm Lư Tuấn Nghĩa lấy làm sốt ruột quá chừng liền nói với Tống Giang để xin về , Tống Giang đáp rằng :
- Chúng tôi còn muốn lưu Viên ngoại ở chơi ít lâu , song ngài đã nhất định đòi về như thế vậy ngày mai tôi xin mấy chén tiễn hành riêng về phần tôi xin

ngài chiếu cố đến cho .
Lư Tuấn Nghĩa ở đến ngày mai nhận bữa tiễn hành của Tống Giang , rồi các Đầu lĩnh lại vật nài với Lư Tuấn Nghĩa mà rằng :
- Ca ca chúng tôi kính trọng Viên ngoại đến mười phần , thì tôi đây cũng phải kính trọng Viên ngoại đến mười hai phần . Nay Ca ca tôi đã được nâng chén rượu tiễn hành vậy còn chúng tôi không lẽ ngài còn bỉ thử mà không nhận cho , như thế tthực là phiền lòng cho anh em chúng tôi quá nổi .
Bấy giờ Lý Quỳ kêu to lên rằng :
- Tôi bị khổ sở biết bao nhiêu vào đến Bắc Kinh mời được ông ta ra đây , nay ông không cho chúng tôi mời bửa tiệc tiễn hành là nghĩa lý gì ? Nếu vậy tôi với ông quyết đấu một phen xem sao ?
Ngô Dụng nghe nói cả cười mà rằng :
- Từ cổ đến giờ chưa thấy ai mời khách như thế bao giờ ? Thôi xin Viên ngoại xét đến lòng thành của họ mà ở lại ít bữa nữa rồi mới có thể thoả thiếp cả được .
Lư Tuấn Nghĩa bắt buộc phải lưu lại bốn năm hôm nữa mới từ tạ ra đi , bỗng đâu lại thấy Thần Cơ Quân Sư Chu Vũ dẫn đầu một tốp Đầu lĩnh đến mà nói rằng :
- Chúng tôi đây tuy thị là hạng đàn em nhưng với Ca ca đây cũng có đôi phần đóng góp , vậy không lẽ rằng : chúng tôi đây lại không được tiễn chân Viên ngoại hay sao ? Viên ngoại không có lòng chiếu cố tôi đây cũng không dám phàn nàn gì song chỉ sợ lũ anh em đây họ lôi thôi sinh sự thực là khó chịu .
Ngô Dụng đứng lên đáp rằng :
- Anh em bất tất phải nóng nảy như vậy , để tôi mời Viên ngoại hãy chiếu cố lưu lại ít hôm nữa là được rồi ...
Lư Tuấn Nghĩa thấy vậy không thể từ chối được lại đành phải ngồi lưu lại ít bữa nữa , đoạn rồi các Đầu lĩnh chia nhau tiễn tặng loanh quanh làm cho Lư Viên ngoại phải trì trệ lần nữa chưa sao mà dứt đi được . Khi Lư Tuấn Nghĩa bước chân ra đi chính đương vào dạo tháng năm , tới nay thấm thoát đã hai tháng trời đất giang sơn bỗng chốc đã nhuốm màu thu sắc , Lư Tuấn Nghĩa lấy làm sốt ruột không sao chịu được liền nói với Tống Giang để khẩn khoản xin về , Tống Giang cũng làm ra dáng chiều lòng Viên ngoại mà nhận lời ngay .
Sáng sớm hôm sau Tống Giang sai lấy quần áo cũ cùng đao gậy của Lư Tuấn Nghĩa đưa ra trả lại , rồi Tống Giang cùng các Đầu lĩnh đem một mâm kim ngân để tặng cho Lư Tuấn Nghĩa . Lư Tuấn Nghĩa cười mà nói rằng :
- Tiền của này trong sơn trại làm gì mà có , lẽ đâu tôi lại nhận như thế ? Song ngày này không nhận cũng không lấy đâu làm lộ phí , chỉ xin nhận đủ tiền trở về Bắc Kinh còn thì tôi không dùng đến .

Nói đoạn nhận lấy ít tiền rồi bái tạ ra đi Tống Giang cùng các Đầu lĩnh đưa chân tới bến Kim Sa rồi cùng nhau trở về sơn trại .
Lư Tuấn Nghĩa đi vội vàng chừng mười hôm về tới địa hạt Bắc Kinh , hôm đó về gần tới thành thì trời đã gần tối chàng liền nghỉ trọ ở ngoài hàng để sáng hôm sau sẽ trở vào trong thành . Sáng hôm sau chàng trở dậy đi thẳng vào thành , khi đến một nơi ước chừng còn cách hơn một dặm đường nữa thì vào tới trong thành bỗng đâu thấy một người đầu tóc bơ phờ , áo khăn rách rưới chạy đến trước mặt rồi lạy phục xuống đất mà khóc lên rưng rức , Lư Tuấn Nghĩa ngạc nhiên nom đến thì chính là Lãng Tử Yến Thanh liền hỏi luôn rằng :
- Tiểu ất ! Cớ sao ngươi đến nổi này ?
Yến Thanh gạt nước mắt mà rằng :
- Đây không phải là chổ nói chuyện nói xin Chủ nhân đến chổ khác .
Lư Tuấn Nghĩa liền theo Yến Thanh đến một chỗ vắng người để hỏi thăm duyên cớ . Yến Thanh nói rằng :
- Sau khi Chủ nhân đi độ nửa tháng bỗng đâu thấy Lý Cố trở về nói với Nương Tử rằng : Chủ nhân đã quy thuận với Tống Giang ở lại Lương Sơn Bạc mà đứng vào hàng Đầu lĩnh thứ hai mà lưu lại ở đó . Đoạn rồi hắn báo với Quan tư mà thông lưng với Nương tử chiếm hết cả nhà cửa tư cơ , đuổi tôi ra ngoài thành . Hắn lại dặn dò các nhà thân thuộc nếu ai chứa chấp tôi thì hắn đành phí mất nửa gia tư để đem người ấy kiện đến cửa quan , nhân thế tôi phải đi ra ngoài thành mà kiếm ăn quanh quẩn để đợi Chủ nhân về xem sao ? Tôi chắc chắn rằng Chủ nhân không bao giờ chịu làm nghề lạc thảo , song nếu có quả thế thực thì xin nghe lời tôi trở về ngay đất Lương Sơn kẻo vào thành bây giờ thì không thể tránh cho khỏi nạn .
Lư Tuấn Nghĩa nghe nói quát lên rằng :
- Vợ ta không phải là người như thế ngươi đừng nói liêù với ta ...
- Chủ nhân không có mắt ở đằng gáy làm sao biết được chuyện sau lưng , bình nhật Chủ nhân chỉ chuyên chú vào mặt võ nghệ không đoái đến những chuyện nhỏ nhen nhân thế mà Lý Cố tư thông với Nương tử cũng không hay biết đến . Ngày nay hai người đã có mưu mô với nhau nhận làm vợ chồng nếu Chủ nhân về đó thì quyết bị họ hại chứ không sai .
Lư Tuấn Nghĩa quát lên mắng Yến Thanh rằng :
- Nhà ta ở đất Bắc Kinh năm sáu đời nay ai mà không biết tiếng , thằng Lý Cố nó có mấy đầu mà dám làm như thế ? Chẳng hay chính ngươi làm càn rồi ngươi lại nói liều lĩnh với ta ? Để ta về xem sao rồi sẽ liệu cho ngươi một thể .
Yến Thanh nhất định không nghe ôm lấy áo Viên ngoại rồi khóc lên như mưa như gió , Lư Tuấn Nghĩa giơ chân đạp Yến Thanh ngã lăn xuống đất rồi một mình xồng xộc mà đi thẳng về nhà ...

Khi về tới nhà thì thấy đám chủ quản cùng người nhà anh nào anh nấy đều có vẻ kinh sợ bàng hoàng , đoạn rồi Lý Cố đón Viên ngoại vào trong nhà cúi đầu lạy ngay lập tức Lư Tuấn Nghĩa hỏi :
- Yến Thanh ở đâu ?
- Xin Chủ nhân thong thả rồi hãy nói chuyện công việc còn nhiều lắm , Chù nhân đi xa về khó nhọc hãy xin nghỉ một lát đã .
Vừa nói xong thì thấy Cổ Thị ở sau bình phong vừa khóc lóc vừa đi ra Lư Tuấn Nghĩa lại hỏi luôn rằng :
- Nương tử đây rồi Yến Thanh đâu nói cho tôi biết ...
Cổ thị gạt nước mắt mà nói rằng :
- Xin trượng phu đừng hỏi vội , nói ra dài dòng lắm hãy xin nghỉ ngơi đã .
Bấy giờ trong bụng Tuấn Nghĩa lấy làm nghi hoặc khó chịu bèn cố hỏi chuyện Yến Thanh cho kỳ được . Lý Cố nói rằng :
- Chủ nhân hãy thay quần áo vào lễ Từ Đường xơi nước hẳn hoi rồi sẽ nói đi đâu mà vội .
Nói đoạn liền sai dọn cơm cho Lư Tuấn Nghĩa ăn , Tuấn Nghĩa ngồi vào mâm cơm vừa toan cất bát đũa ăn thì bỗng thấy cửa trước cửa sau ầm ầm cả lên , rồi thấy hai ba trăm người lính phủ xông đến nơi , Lư Tuấn Nghĩa cả kinh ngồi ngây người hẳn ra rồi đám lính bắt trói vừa đánh vừa dong về trong phủ Trung thư . Bấy giờ Lương Trung thư đương ngồi ngay giữa Công Đường hai bên tả hữu có tới bảy tám mươi người lính đứng dàn hàng , đoạn rồi chúng giải Lư Tuấn Nghĩa vào quỳ ở một bên và Lý Cố cùng Cổ Thị quỳ ở một bên . Quan Trung thư quát hỏi rằng :
- Tên kia ngươi vốn là lương dân ở đất Bắc Kinh cớ sao lại dám lên nhập bọn với đám Lương Sơn Bạc đứng vào hàng Đầu lĩnh thứ hai , nay ngươi lại toan về đây định kết liên trong ngoài để đánh phá Bắc Kinh là nghĩa làm sao ? Phải mau mau mà thú thực ra đây ...
Lư Tuấn Nghĩa nói rằng :
- Việc đó nguyên vì chúng tôi khờ dại bị tên Ngô Dụng ở Lương Sơn đem thuật tướng số lừa dối , sau lại bị bắt giam ở trên núi hơn hai tháng trời nay mới thoát thân về đây chứ thực không có lòng gì phản bội , xin ngài xét cho .
Lương Trung thư quát lên rằng :
- Ngươi nói lạ , ngươi ở Lương Sơn mà không thông đồng với chúng thì sao chúng lại giữ ở lâu đến như vậy , vả chăng lại có vợ cùng tên Lý Cố về cáo thú đây kia lại còn chối vì lẽ gì nữa ?
Lý Cố quỳ bên kia bảo với Lư Tuấn Nghĩa rằng :
- Chủ nhân đã đến đó thì thú thực đi thôi , trên vách ở nhà đã viết bốn câu thơ phản nghịch đó là chứng cớ rõ ràng còn chối làm chi cho thêm phiền ?
Cổ Thị cũng nói rằng :
- Việc đó không phải chúng tôi muốn làm hại gì , song nếu không thú ra thì

liên luỵ d0ến cả chúng tôi thêm khổ , người ta thường nói Một người làm loạn chín họ bị oan .
Lư Tuấn Nghĩa nghe đến đó kêu lên rằng :
- Thực là oan uổng cho ta quá .
Lý Cố lại đế luôn rằng :
- Chủ nhân bất tất phải kêu ca làm gì việc đã rõ ràng như thế , chi bằng thú phắt đi cho khỏi khổ .
Cổ Thị lại nói :
- Việc dối không ai đến chỗ cửa quan mà việc thực thì chối làm sao được .. Đã đành một người làm việc thì chết cũng cam tâm nhưng còn liên luỵ đến chúng tôi thì sao ? Vậy bất nhược thì thú ngay cho khỏi đòn vọt đến thân .
Bấy giờ Trương Khổng Mục bẩm với Lương Trung thư rằng :
- Tên này nó rắn đầu rắn mắt xưa nay nếu không khảo tấu thì sao nó chịu nói .
Lương Trung thư truyền lệnh cho tra tấn , tả hữu vâng lời trói Lư Tuấn Nghĩa ra nằm vật ở đất và đánh luôn một trận bắn vọt máu tươi chết ngất đi mấy lần mới tỉnh . Lư Tuấn Nghĩa không sao chịu nổi đòn tấn liền thở dài than rằng :
- Quả nhiên Cung mệnh ta phải chết oan như thế này ...thà bất nhược nhận liền cho xong chuyện .
Trương Khổng Mục nghe nói liền biên hết khẩu cung rồi sai đóng gông tử tù nặng trăm cân cho giam xuống ngục , những người ngoài phủ thấy vậy ai cũng thương tâm không nỡ xem .
Điều đâu bay buộc ai làm ?
Anh hào hết đất phỏng cam chăng trời ?
Biết thân đã mắc cạm đời
Thà rằng vũng nước theo người cho xong ?
Bấy giờ trong ngục có một người Tiết cấp coi ngục tên là Xái Phúc quê ở đất Bắc Kinh biệt hiệu là Thiết Tý Phu ngồi ở sạp giữa và một người em ruột tên là Nhất Chỉ Hoa Xái Khánh cầm gậy đứng hầu ở một bên , khi chúng dong Lư Tuấn Nghĩa đến nơi Xái Phúc bảo với Xái Khánh rằng :
- Ngươi đem thằng tử tù ấy đem giam kỹ vào trong kia , ta đi về nhà một lát rồi lại đến ngay đây .
Xái Khánh vâng lời đem Lư Tuấn Nghĩa giam vào trong ngục rồi Xái Phúc cầm gậy đi ra lối cửa ngục , chợt đâu thấy một người quần áo rách rưới tay bưng một thúng cơm hai hàng nước mắt sướt mướt đầm đìa mà đi vào . Xái Phúc trông biết người đó là Lãng Tử Yến Thanh liền hỏi rằng :
- Yến Thanh làm gì thế đi đâu như vậy ?
Yến Thanh quỳ xuống nước mắt ròng ròng nói với Xái Phúc rằng :
- Xin Tiết cấp Ca ca thương lại Chủ nhân tôi là Lư Viên ngoại nay chẳng

may bị giam vào trong lao không có ai đưa tiền cơm nước , vậy tôi kêu xin được thúng cơm đây để đem vào cho Chủ nhân ăn tạm xin ông rộng phép cứu cho ...
Nói đến đó thì khóc nấc lên nằm phục xuống đất Xái Phúc đáp rằng :
- Được việc đó tôi biết cả rồi anh cứ đem cơm vào cho ông ta không hề chi .
Yến Thanh lạy tạ rồi đem cơm vào lao cho Viên ngoại , đằng kia Xái Phúc vừa đi khỏi chỗ thì thấy một người hàng nước đến vái chào mà nói rằng :
- Thưa Tiết cấp có một người khách ngồi đợi ở hàng tôi , định mời Tiết cấp đến để nói chuyện xin ngài đến ngay cho .
Nói đoạn liền mời Xái Phúc đi ngay , tới nơi thấy Lý Cố ngồi đợi ở đó đôi bên chào hỏi rồi mới ngồi rồi Xái Phúc hỏi Lý Cố rằng :
- Chẳng hay Chủ quản có việc gì bảo tôi ?
- Chẳng dám dấu gì Tiết cấp việc đó không thể để lâu được nữa , lỡ ra thì khốn đêm nay thể nào cũng xin Tiết cấp kết quả đi cho ... Tôi có năm mươi lạng vàng đây xin đưa để cho ngài chi dụng , còn các quan lại bên trên tôi xin chu biên tất cả .
Xài Phúc cười mà rằng :
- Chủ quản không coi miếng đát trên chính sảnh khắc tám chữ Dân đỏ dễ lừa , trời xanh khó dối đó sao ? Việc này thực là nhẫn tâm quá đổi ông tưởng tôi không biết chăng ? Ông chiếm hết gia tư của người ta , lấy cả vợ con của người ta nay lại đưa tôi năm mươi lạng vàng mà xui giết chết người ta , nếu ngày sau Quan Tư xét ra thì tôi làm sao chịu nổi tội ?
- Nếu ngài chê ít thì tôi xin đưa thêm năm mươi lạng vàng nữa .
- Lý Chủ quản ơi ! Ông đừng rút vặt nữa , một ông Lư Viên ngoại có tiếng ở Bắc Kinh như thế , mà chỉ đáng giá một trăm lạng vàng chăng ? Tôi xin nói thực , nếu ông muốn chóng được việc thì cứ đưa năm trăm lạng bỏ ra đây .
- Vâng , vâng tôi xin sẵn đủ cả đây nhưng đêm hôm thế nào ngài cũng giúp cho là được rồi .
Nói đoạn vội vàng đưa tiền cho Xài Phúc , Xài Phúc đứng dậy nhận tiền mà nói rằng :
- Sáng sớm mai cứ đến mà khiêng xác hắn về ...
Lý Cố hớn hở vui mừng tạ ơn Xài Phúc rồi hai người cùng chia ngã ra về .
Bấy lâu áo chủ cơm thầy
Đền ơn dễ có phen này ấy chăng ?
Song tham ghê cũng lạ chừng
Nỗi đời này biết than cùng với ai ?
Khi Xài Phúc vừa về đến nhà lại thấy một người vén rèm bước vào cất tiếng chào rằng :
- Xài Tiết cấp xin chào ngài .
Xài Phúc vội quay lại nom thấy người ấy ra dáng khôi ngô hùng tráng , ăn

mặc chỉnh tề mình mặc áo thanh nhiên cánh nhạn , lưng thắt giải ngọc não mỡ dê đầu đội mũ ngài chân đi giày đỏ vừa đi vào vừa vái chào Xài Phúc . Xài Phúc ngạc nhiên đáp lễ lại rồi hỏi rằng :
- Quan nhân ở đâu đến đây có việc gì cho chúng tôi được biết ?
Người kia nói :
- Xin ngài cho vào nhà trong rồi sẽ nói chuyện .
Xài Phúc liền dẫn vào một gian gác kín rồi mời ngồi ở đó để nói chuyện . Người kia nói với Xài Phúc rằng :
- Tôi đây họ Sài tên Tiến tiểu tự là Tiểu Toàn Phong người ở quận Hoàng Hải phủ Thương Châu dòng dõi vua Đại Chu khi trước , nhân xưa nay tôi vẫn có lòng sơ tài trọng nghĩa , kết giao hảo hán bốn phương bất đồ bị lỡ phạm tội nên phải lưu lạc lên Lương Sơn Bạc mà nhập bọn ở đó , nay vâng tướng lệnh của Tống Công Minh xuống đây để dò tin tức Lư Viên ngoại , ngờ đâu Viên ngoại đã bị đám tham quan nhũng lại , tớ phản vợ dâm , đồng ý với nhau để giam vào tử tội tính mạng nay chỉ còn trông vào tay ngài . Bởi vậy tôi không dám quản công khó nhọc liều mình đi vào tận đây nói rõ đầu đuôi cho người biết ... Nếu ngài chịu lưu tâm cẩn thận giữ gìn tính mạng cho Lư Viên ngoại thì chúng tôi sẽ hết lòng tử tế không bao giờ dám quên ơn , bằng sinh sự thế nào nay mai binh mã tới phá hết thành trì giết sạch quan dân dẫu Thiên tử tới đây cũng khó lòng cứu được . Tôi vẫn nghe tiếng ngài là trung nghĩa hảo hán xưa nay nên mới rõ cho ngài biết , và gọi là có nghìn lạng vàng đưa đến để ngài tiêu xin ngài chấp nhận lấy cho . Hay là ngài có muốn bắt Sài Tiến thì cứ bắt ngay bây giờ tôi không phàn nàn chi cả .
Xài Phúc nghe nói đổ toát mồ hôi ngây người một lúc , không sao trả lời được Sài Tiến nói rằng :
- Anh hùng xử sự không nên rủi rắng trù trừ , thế nào thì xiin quyết ngay cho .
Xài Phúc nói :
- Xin hảo hán cứ về tôi khắc xin chu tất .
Sài Tiến tạ ơn mà rằng :
- Ngài đã nhận lời sau này xin đền ơn lớn .
Nói đoạn quay ra kêu người theo hầu là Đới Tung đưa vàng cho Xài Phúc rồi vái chào mà ra đi . Xài Phúc thấy hai người đi rồi trong trù trừ khó nghĩ vẩn vơ hồi lâu rồi mới đi vào trong ngục , đem các chuyện đó thuật cho Xài Khánh nghe . Xài Khánh nói với anh rằng :
- Anh vẫn là người quyết đoán xưa nay một việc con con này có làm chi mà khó ? Người ta thường nói Giết người phải thấy máu , cứu người phải đến nơi . Vậy ngày nay đã có một nghìn lạng vàng ở đây , ta cứ đem kê lót hết tất cả mọi nơi , từ Lương Trung thư đến Trương Khổng Mục toàn thị là những giống tham lam làm chi họ chẳng nhận ? Khi nhận được tiền rồi thì

họ phải kết án liều lĩnh đem bắt đi đày , rồi đó cứu được hay không thì đã có bọn hảo hán Lương sơn Bạc ta biết đâu được đến đấy nữa .
- Ngươi nói chính hợp ý ta , vậy em đem Lư Viên ngoại để vào một chỗ tử tế cơm nước cho ông ta cẩn thận , và bảo qua cho ông ta biết trước .
Hai anh em bàn định xong liền đem tiền đi lo lót các nơi cho cẩn thận , ngày hôm sau Lý Cố đợi mãi không thấy Xài Phúc kết quả Lư Viên ngoại liền vội vàng chạy đến để hỏi , Xài Phúc đáp rằng :
- Chúng tôi đương định hạ thủ thì thấy Lương Trung thư cho người xuống bắt phải giữ gìn cẩn thận lấy tính mệnh của họ Lư mà không cho làm bậy , vậy việc đó ông cứ lo ở quan trên cho xong rồi tôi khắc hạ thủ ngay có khó gì ?
Lý Cố lại quay về cậy người mang tiền đến nói với Lương Trung thư , Lương Trung thư đáp rằng :
- Đó là công việc của lao Tiết cấp không lẽ ta thân hành đến đó hạ thủ ? Hãy để dăm ba hôm nữa thì nó cũng chết chứ sống thế nào được mà vội ?
Bấy giờ Trương Khổng Mục cũng đã nhận được tiền của Xài Phúc rồi đem văn án rút bớt tội xuống , rồi Xài Phúc lại thúc giục để kết đoán mau cho xoing công việc , Trương Khổng Mục đem văn án lên trình Lương Trung thư , Trung thư hỏi rằng :
- Việc này nên kết đoán thế nào cho phải ?
Trương Khổng Mục nói :
- Chúng tôi thiết tưởng việc Lư Tuấn Nghĩa tuy có người cáo thú , song không có gì làm bằng chứng , vả có ở Lương Sơn Bạc ít lâu song cũng là theo đóm ăn tàn không phải là chính phạm , vậy việc này chỉ nên phạt bốn mươi trượng đem đày ra Viễn châu là hợp lẽ , chẳng hay tướng công nghĩ sao ?
Lương Trung thư gật đầu khen rằng :
- Khổng Mục xử thế rất phải chính hợp với ý ta nên cho thi hành ngay đi .
Nói đoạn truyền cho Xài Phúc đem Lư Tuấn Nghĩa lên luyện án cho biết , phạt bốn mươi trượng thay gông sắt nặng hai mươi cân và sai Đổng Siêu , Tiết Bá áp giải đi sang Sa Môn đảo . Nguyên Đổng Siêu , Tiết Bá ngày trước ở phủ Khai Phong áp giải Lâm Xung đi sang Hoành Hải , bất đồ giữa đường bị Lỗ Trí Thâm hộ cứu không sao hại được Lâm Xung khi trở về bị Cao Thái uý quở phạt liền đem đày sang đất Bắc Kinh , tới đây Lương Trung thư thấy chúng là người tinh nhanh được việc nên lại cho vào trong phủ để cung ứng việc quan .
Hôm đó hai tên vâng lệnh Trung thư đem Lư Tuấn Nghĩa ra phòng Sứ thân rồi hai người trở về nhà để gói ghém hành lý , khi tới phố bỗng gặp Lý Cố mời hai người vào hàng rượu để đánh chén nói chuyện , chè chén hồi lâu rồi Lý Cố nói với hai người rằng :

- Chẳng giấu gì các ông Lư Viên ngoại chính là người thù của nhà tôi , ngày nay đi sang Sa Môn đảo đường sá xa xôi hắn ta tiền nong không có , không lẽ hai ông đi một chuyến xa hàng ba bốn tháng trời mà không có một đồng xu nào thì chịu làm sao được ? Vậy tôi gọi là có hai đỉnh bạc lớn đây kính tặng các ông làm lộ phí xin các ông cố hết sức giúp tôi đem tên ấy ấy tới đâu rồi kết quả hắn ngay đi , và đem miếng thịt ở mặt về đây cho tôi được biết chẳng tiện hơn hat sao ?
Hai anh em kia nghe nói nhìn nhau một lúc rồi Đổng Siêu nói rằng :
- Chỉ sợ không làm xong thôi ...
Tiết Bá nói :
- Lý Đại quan nhân đây là người tử tế , ta nên giúp ngài việc này , rồi sau đây ta có việc gì ngài sẽ giúp ta chứ sao ?
- Vâng ! Tôi không phải là người vong ân bội nghĩa sau này thế nào cũng sẽ xin báo đáp các ông ...
Nói đoạn đưa cho mỗi người năm mươi lạng bạc rồi cáo từ ra về , Đổng Siêu , Tiết Bá cũng nhận lấy tiền rồi hai người về nhà thu thập hành lý và áp giải Lư Tuấn Nghĩa lên đường . Khi sắp sửa ra đi Lư Tuấn Nghĩa nói với hai người rằng :
- Nay tôi mới bị đòn đau các ông hãy khoan thứ cho tôi đến mai hãy đi thì hơn .
Tiết Bá mắng lên rằng :
- Thôi bịt mồm lại , chúng ông cũng hắc vận nên mới gặp thằng cùng thân như mày ... Từ đây sang Sa Môn đảo vừa đi vừa về sáu nghìn dặm đường phí tổn kể hết biết bao nhiêu ? Thế mà mày không có một xu nào thì chúng ông làm cách gì mà đi được ?
Lư Tuấn Nghĩa phàn nàn kêu rằng :
- Chúng tôi cũng cơn đen vận túng bị án oan khuất các ông thương lại cho tôi .
Đổng Siêu mắng lên rằng :
- Anh là một thằng thần giữ của xưa nay một cái lông cũng không dám nhổ ra ... Nay trời xui khiến vậy cho anh biết thân một mẻ , thôi đừng oán hận nữa không đi được thì chúng tôi dắt đi .
Lư Tuấn Nghĩa thấy vậy đành im hơi nuốt giận mà đi , đi đến ngoài cửa Đông hai người kia liền ôm cả đồ khăn gói khoác lên gông bắt Lư Tuấn Nghĩa phải đeo rồi vừa đi vừa đánh mắng nhiếc rất là tàn ác . Chiều hôm đó ước chừng đi được mười bốn mười lăm dặm đường thì trời đã gần tối Đổng Siêu , Tiết Bá liền dẫn Viên ngoại vào hàng để nghĩ . Khi vào tới hàng cất khăn gói ô áo xuống Tiết Bá bảo với Lư Tuấn Nghĩa rằng :;
- Chúng ông thực là khổ ai lại người làm việc quan phải hầu đứa có tội ? Mày có ăn cơm thì đi thổi lấy mà ăn .

Lư Tuấn Nghĩa lại phải đeo gông kè kè ở cổ đi xuống bếp nhờ tên tiểu nhị lấy củi ra để nấu cơm , tên tiểu nhị rửa hộ nồi niêu vo gạo hộ rồi đặt lên cho Lư Tuấn Nghĩa nấu cơm . Nguyên Tuấn Nghĩa xưa nay là ông chủ nhà giầu không quen việc bếp núc thổi nấu , nay lại vớ được nắm củi ướt cứ thổi được lửa lên lại tắt phụt đi mất , chàng ta lại phải cúi đầu xuống thổi tro bụi vung lên không sao mà mở mắt ra được Đổng Siêu thấy vậy lại lảm nhảm mắng nhiếc luôn mồm rất là khổ sở . Được một lát cơm canh đã chín hai anh kia xới lên ăn nóng với nhau không hề cho Lư Tuấn Nghĩa một miếng nào cả . Mãi sau còn thừa một chút canh mới gọi Tuấn Nghĩa lên cho rồi Tiết Bá mắng chửi luôn một hồi nữa , khi ăn uống xong chúng bắt Lư Tuấn Nghĩa phải đi đun nước rửa chân , rồi lấy chậu nước đương sôi bắt chàng nhúng chân vào rửa . Chàng vừa mới tháo giày ra bị Tiết Bá cầm hai chân ấn vào nước nóng bỏng giãy kêu lên như người chết . Tiết Bá lại mắng rằng :
- Chúng ông hầu hạ thế mày còn kêu gì ?
Đoạn rồi hai người lấy dây xích đem Lư Tuấn Nghĩa khoá vào sau cửa buồng rồi đi ngủ với nhau , đầu trống canh tư sáng hôm sau hai tên trở dậy sai tiểu nhị nấu cơm ăn uống với nhau , rồi lấy khăn gói hành lý giục giã ra đi Lư Tuấn Nghĩa nom thấy hai chân thì đã bỏng toạc cả da ngoài không sao mà bò đi được . Bấy giờ đương dạo mùa thu trời mưa không dứt hột đường lội và trơn Tuấn Nghĩa đi được một bước lại ngã một bước Tiết Bá liền cầm gậy đánh luôn vào lưng bắt phải đi mau . Đi chừng mười lăm dặm đường đến chổ khu rừng gần đó Lư Tuấn Nghĩa nói với hai người rằng :
- Tôi không thể nào đi được nữa các ông thương lại cho tôi nghỉ một lát .
Khi đó trời gần sáng rõ đường vẫn vắng tanh hai anh kia đưa Lư Tuấn Nghĩa vào đến một khu rừng rồi Tiết Bá nói rằng :
- Chúng ta dậy đi sớm quá bây giờ mỏi mệt lắm rồi ta muốn vào nghỉ đây một lát nhưng chỉ sợ thằng này nó chạy mất thôi .
Lư Tuấn Nghĩa nói :
- Tôi dẫu có cánh cũng không bay đi đâu được ...
Tiết Bá nói :
- Chả tin gì anh được chúng tôi hãy trói anh vào đây đã .
Nói đoạn vớ cái thừng cài ở lưng ra quàng ngang vào bụng Lư Tuấn Nghĩa rồi mang ra gốc cây thông trói chặt vào gốc cây đó . Đoạn rồi Tiết Bá bảo với Đổng Siêu rằng :
- Đại ca chạy ra canh ở ngoài kia hể có ai đến thì đằng hắng lên cho tôi biết .
- Được ! Chú cứ hạ thủ mau đi .
Nói đoạn Đổng Siêu ra đi Tiết Bá cầm gậy giơ lên đầu Lư Tuấn Nghĩa mà bảo rằng :
- Anh đừng nên trách tôi đây là tên Lý Chủ quản nhà anh thuê chúng tôi kết quả cho anh , nếu không chết ở đây thì đến Sa Môn đảo cũng chết , vậy bất

nhược tôi kết quả sớm cho xong , anh có chết xuống âm ty thì cũng đừng oán tôi nhé ? Ngày hôm nay sang năm là giỗ đầu anh đó .
Lư Tuấn Nghĩa nghe nói hai hàng nước mắt đầm đìa đành phải cúi đầu chịu chết Tiết Bá liền giơ gậy lên để ra tay kết quả anh tù ...
Trời cao đất rộng có hay !
Trông gương tôi chúa tớ thầy mà nghe !
Bây giờ giáo sẵn gươm kề
Nào ai hào hiệp nặng vì với ai ?
Khi đó Đổng Siêu ở ngoài nghe đến tiếng huỵch một cái thì tưởng Tiết Bá đã kết quả xong bèn vội vàng chạy vào để xem , bất đồ khi vào tới nơi thấy Lư Tuấn Nghĩa vẫn còn trơ trơ trói vào gốc cây mà Tiết Bá đã ngã lăn xuống đất vất rời cây gậy một bên Đổng Siêu lấy làm lạ nói lẩm nhẩm rằng :
- Quái ác ! Chẳng hay anh này dùng sức quá mà ngã chăng ?
Nói đoạn giơ tay đỡ Tiết Bá dậy thì thấy Tiết Bá đã chết đờ ra miệng thổ ra toàn những máu tươi , mà có mũi tên cắm vào giữa bụng , Đổng Siêu thấy vậy vừa mới cất mồm toan kêu thì bỗng lại thấy tiếng dây cung bật tách , rồi một mũi tên cắm ngay mặt Đổng Siêu rồi ngã lăn ngay xuống . Đoạn rồi có một người ở trên cành cây gần đó lần xuống đi đến chỗ Viên ngoại rút dao lưng ra cắt trói cho Lư Viên ngoại và tháo gông ra ôm Viên ngoại mà khóc lên rưng rức . Lư Tuấn Nghĩa mở mắt nhìn thì chính là Lãng Tử Yến Thanh liền kêu lên rằng :
- Tiểu Ất ôi ! Chẳng hay hồn ta được gặp ngươi đó ?
Yến Thanh đáp rằng :
- Tôi theo Chủ nhân từ Bắc Kinh đến đây ai ngờ quả nhiên đến khu rừng này , chúng toan hạ thủ thực vừa rồi tôi bắn hai phát tên chết cả hai đứa đó Chủ nhân có trông thấy hay chăng ?
- Bây giờ đành rằng ngươi cứu ta thoát nạn song đã bắn chết hai người lính nhà quan thì tội càng nặng lắm vậy ngươi định đi đâu tránh cho khỏi tội mà đi ?
- Nguyên trước vì Tống Công Minh nên chủ nhân mới phải như thế , vậy nay chủ nhân không lên Lương Sơn Bạc còn đi đâu được nữa ?
- Nhưng hiện nay ta bị đòn đau lại vừa bị đau chân không thể đi được thì làm như thế nào ?
- Bây giờ sự gấp đến nơi tôi xin cõng chủ nhân mà chạy ngay đi cho thoát .
Nói đoạn rồi vất hai xác ngay ra đó rồi đeo cung nỏ dắt dao lưng tay cầm gậy lưng cõng Lư Tuấn Nghĩa rồi theo về phía Đông để chạy , đi được mười lăm dặm đường nghe mỏi mệt quá chừng , chàng liền tìm vào một cái hàng con con ở thôn gần đó để ngủ trọ và kiếm cơm nước ăn uống với nhau .
Nói về Đổng Siêu , Tiết Bá bị chết trong rừng không ai biết tới , sau có người đi biết tới liền đến sở tại báo cho Lý trưởng cùng các chức dịch trong

làng biết , tụi Lý trưởng thấy vậy vội vàng báo tin về phủ Đại Danh và khất quan cho người về khám . Khi Quan tư sai người về khám thấy mũi tên có bốn chữ Lãng Tử Yến Thanh chúng liền bẩm với Lương Trung thư , lập tức sức cho dân xã các nơi và sai người đi dò xét để bắt Yến Thanh và Lư Tuấn Nghĩa . Hôm đó Tuấn Nghĩa và Yến Thanh vào trọ trong hàng , bất đồ Tuấn Nghĩa bị roi đòn đau đớn bệnh lại nổi lên không sao đi được đành phải lưu lại đó để dưỡng bệnh ít lâu . Tên tiểu nhị ở điếm đó nhân thấy có tin đồn là Quan tư yết giấy tróc nã hai người giết lính công sai thì trong bụng lấy làm ngờ vực liền báo với Lý trưởng rằng :

- Trong hàng tôi có hai người khách trọ nom khả nghi lắm , hoặc giả là người giết lính công sai cũng nên .

Lý trưởng thấy nói liền đem chuyện báo cho bọn lính đi do thám biết để cùng đến thám nã .

Hôm đó Yến Thanh nhân không có tiền mua thức ăn liền vác nỏ đi ra quanh ven làng để bắn chim chuột về nấu ăn , khi về đến nửa chừng thì thấy dân làng reo hò ầm ỷ cả lên , Yến Thanh nấp vào gốc cây để xem động dạng gì ? Đương khi đó chợt trông thấy hơn trăm người lính đều vác gươm vác dao xúm đi xung quanh trói Lư Tuấn Nghĩa lên xe mà dong đi qua đó . Yến Thanh thấy vậy cả kinh toan xông vào để cứu song trong tay không sẵn đồ đạc đành lui lại , mà không dám thò ra nữa . Chàng vừa bực tức vừa buồn bã nghĩ vẩn vơ còn một kế là lên Lương Sơn Bạc nói với Tống Công Minh đem quân xuống cứu thì mới thoát cho chủ được .

Chàng nghĩ vậy bèn lập tức gấp đường mà quay lên Lương Sơn Bạc , chàng đi đến nửa đêm hôm ấy trong bụng vừa đói vừa khát không có một đồng tiền nào để mua thức ăn thức uống bèn đi thốc lên một khu rừng cây ở trên ngọn núi đất mà ngủ đến sáng .

Sáng ngày hôm sau chàng nghĩ trong bụng bụng lấy làm lo âu phiền muộn , thương cho chủ nhân mà ngại cho mình đói khát bơ vơ không biết rằng có tìm được người cứu hay không ? Chàng đương nghĩ vẩn vơ thì thấy trên cành có tiếng chim khách kêu réo liền nghĩ thầm trong bụng định bắn con chim , để vào trong làng nấu nướng nhờ mà ăn cho đỡ đói . Nghĩ vậy liền trở dậy vác nỏ chạy ra ngoài rừng ngẩng cổ lên nom thì thấy con chim khách cứ quay đầu vào chàng kêu ríu rít , Yến Thanh cầm tên nỏ ra tay rồi ngẩng trông lên trời lẩm bẩm khấn rằng :

- Yến Thanh tôi chỉ còn có một cây tên này nếu mà có thể cứu được chủ nhân ra thì tên bắn chim rơi xuống , bằng tính mạng chủ nhân tôi có đến nổi thế nào thì mũi tên bắn ra chim kia sẽ bay đi mất .

Nghĩ đoạn đặt tên lên nỏ kêu lên một tiếng Như Ý Tử chớ lầm ta rồi nghe đến tách một cái trúng ngay vào đuôi con chim khách , con chim khách bị tên bắn vào liền vỗ cánh bay sè xuống chân núi . Yến Thanh đến nơi tìm

quanh tìm quẩn không thấy con chim khách ở đâu thì trong lòng phiền não vô hạn . Chợt đâu thấy có hai người đi đến trước mặt , chàng ngẩng cổ lên nom thì thấy một người chít khăn mỏ lợn sau gáy có đôi vòng bạc vòng đồng , mình mặc áo lá đen chân đi một đôi giày đen tay cầm một cây gậy đoản ; và một người khoác nón trắng mặc áo lụa thắt lưng đỏ chân đi giày da vai khoác khăn gói , tay cầm gậy đoản lưng dắt yêu đao cùng lượn qua trước mặt mà đi . Yến Thanh thấy vậy quay mình lại nhìn rồi nghĩ thầm rằng : Ta đương kiết cáu không có đồng nào , bất nhược quay lại đánh luôn cho mỗi thằng mấy cái cướp lấy khăn gói để lấy tiền tiêu rồi về Lương Sơn Bạc cũng được . Chàng nghĩ đoạn liền bỏ cung nỏ xuống đó đuổi theo hai tên kia , hai anh kia đương cắm đầu cắm cổ vội vàng đi , bị Yến Thanh sấn đến đánh cho một quyền ngã lăn xuống đất rồi Yến Thanh cũng ra tay đánh luôn anh đi trước một thể . Bất đồ Yến Thanh chưa kịp đánh thì đã bị anh đi trước phang cho một gậy vào giữa đùi bên tả ngã lăn ngay xuống . Đoạn rồi anh bị ngã đứng phắt dậy dẫm chân lên bụng Yến Thanh rút dao ra toan chém , Yến Thanh vội kêu lên rằng :

- Hảo hán ơi ! Tôi chết không tiếc chi song đáng thương một nỗi không ai báo tin ccho tôi ...

Anh chàng kia dừng tay lại xách Yến Thanh đứng dậy mà hỏi rằng :

- Thằng này mày nói rằng là báo tin gì ?

- Bác định hỏi tôi mần chi ?

Bấy giờ anh đi trước kia nắm lấy cổ tay Yến Thanh thấy có hoa chạm vẽ trên tay liền vội hỏi rằng :

- Anh có phải là Lãng Tử Yến Thanh gì đó ở nhà Lư Viên ngoại hay không ?

Yến Thanh nghe nói liền nghĩ bụng thể nào cũng chết bất nhược nói phắt cho nó bắt để cùng chết với chủ còn hơn . Chàng liền nói rằng :

- Tôi chính là Yến Thanh ở nhà Lư Viên ngoại đây .

Hai người kia thấy nói vậy đều nhìn vào Yến Thanh mà nói rằng :

- Giá chậm tí nữa thì chúng tôi giết oan mất , nào ai biết đâu là Tiểu Ất ca đây . Bác có biết hai người chúng tôi không ? Tôi là Bệnh Quan Sách Dương Hùng và ông này là Biển Mạnh Tam Lang Thạch Tú cùng làm đầu lĩnh ở Sơn Bạc đây . Nay chúng tôi vâng tướng lệnh Tống Ca ca đến Bắc Kinh để thăm tin Viên ngoại rồi Quân sư tôi cùng Đới Viên trưởng cũng đến sau kia .

Yến Thanh thấy vậy mừng rỡ liền đem chuyện Lư Viên ngoại thuật lại cho hai người nghe Dương Hùng bảo với Thạch Tú rằng :

- Nếu vậy tôi với Tiểu Ất ca cùng trở về sơn trại để báo với Tống Ca ca còn Thạch huynh một mình đi vào Bắc Kinh để dò xét xem sao rồi sẽ về báo .

Thạch Tú vâng lời rồi giở thịt khô bánh nướng cho Yến Thanh ăn và đưa khăn gói cho Yến Thanh khoác để cùng về Lương Sơn với Dương Hùng . Khi về đến sơn trại Yến Thanh thuật hết chuyện cho Tống Giang nghe ,

Tống Giang nghe nói cả kinh liền họp tất cả các Đầu lĩnh để tính kế cứu Lư Tuấn Nghĩa .
Về phần Thạch Tú một mình đem mấy thứ quần áo cần dùng đi vào tới địa hạt Bắc Kinh , gặp khi trời tối không được vào thành lại phải đến hàng để trọ . Sáng hôm sau chàng cơm nước xong đi vào tới trong thành chợt thấy ở trong phố xá các người đều lao xao nói với nhau người nào nom cũng có vẻ buồn bã thương tâm hết thảy . Thạch Tú thấy vậy trong lòng lấy làm nghi hoặc bèn lần ra đến giữa chợ tìm một ông già để hỏi chuyện , ông già thấy Thạch Tú hỏi thì thở dài lắc đầu mà nói rằng :
- Ông ở xa đến đây không biết , nguyên Bắc Kinh tôi đây có một ông Lư Viên ngoại là tay tài chủ anh hùng phúc đức , dạo trước bị đám Lương Sơn Bạc bắt lên núi mấy tháng mới được thả về , khi về nhà bị Quan tư đem đầy sang Sa Môn đảo ; sau không biết vì sao lại đánh chết hai người lính giải rồi Quan tư bắt được liền kết án xử tử mà đem chém ở ngoài chợ , chỉ vào khoảng giờ Ngọ hôm nay là hành hình đó .
Thạch Tú nghe đến đó giật nẩy mình toát mồ hôi vội cắm đầu cắm cổ chạy ra hàng cơm gần chỗ pháp trường rồi trèo tót lên gác để ngồi . Tên tửu bảo chạy theo lên hỏi rằng :
- Ngài định mời ai , hay định xơi rượu một mình ?
Thạch Tú trợn mắt lên mà nói rằng :
- Rượu cho nhiều thịt cho lớn đem lên đây hỏi cái gì ?
Tửu bảo sợ mất vía vội quay ra lấy hai cân rượu , một mâm thịt bò lớn rồi bưng lên Thạch Tú ăn một hồi no say đâu đấy rồi ngồi đó để đợi . Được một lát thì thấy dưới phố ào ào cả lên chàng liền chạy ra chỗ cửa sổ để nom , thì thấy phố xá nhà nào cũng đóng cửa kín mít cả , tửu bảo chạy lên nói với Thạch Tú rằng :
- Ngài say rồi hay sao ? Ở đây hôm nay có việc quan cấm cả các hàng xin ngài trả tiền rồi đi chỗ khác cho ...
Thạch Tú trừng mắt lên quát rằng :
- Cái quái ! Tao sợ gì ! Muốn sống bước ngay đi ông đánh cho một mẻ bây giờ .
Tên tửu bảo nín thít đi thẳng xuống lầu không dám nhìn lại nữa . Hồi lâu bỗng thấy chiêng trống vang lừng thừ đằng xa đi đến Thạch Tú nom ra cửa sổ thấy trên con đường chữ thập ngay trước cửa lầu vây bọc lấy một khu pháp trường , rồi thấy mười mấy đôi tay đao dong Lư Tuấn Nghĩa bắt quỳ ở đó . Thiết Tý Phụ Xái Phúc cầm thanh pháp đao Nhất Chỉ Xoa Xái Khánh nâng đầu gông lên bảo với Lư Tuấn Nghĩa rằng :
- Lư Viên ngoại ơi ! Chắc ông khôn ngoan ông cũng biết việc này không phải là anh em chúng tôi không cứu được ông , song thực là số phận ông sui ra như thế . Vậy chúng tôi đã đặt vị thứ của ông vào trong miếu Ngũ khánh

kia rồi xin hồn ông về đó mà hưởng thụ .
Nói đoạn thấy có tiếng xướng lên rằng :
- Đúng giờ Ngọ ba khắc rồi ...
Đoạn rồi Xái Khánh tháo gông ở cổ Lư Tuấn Nghĩa ra và Xái Phúc cầm pháp đao ra tay cẩn thận , bấy giờ Trương Khổng Mục cầm văn án đọc to lên cho mọi người nghe rồi treo biển lên để hành hình . Thạch Tú ngồi trên gác thấy tuyên án xong liền rút dao ra thét gầm lên một tiếng rằng :
- Bọn hảo hán Lương Sơn Bạc đây ...
Xái Phúc , Xái Khánh nghe tiếng kinh sợ rụng rời vất bỏ Lư Viên ngoại đấy mà tháo thân chạy trước , Thạch Tú ở trên gác nhảy xuống giơ đao chém vung chết mười mấy người rồi hai tay ôm lấy Lư Tuấn Nghĩa mà chạy thẳng về phía Nam . Khi đó Thạch Tú dắt Lư Tuấn Nghĩa ùa chạy bất đồ luống cuống không thuộc đường lối trong thành Bắc Kinh còn Lư Viên ngoại cũng mê mẩn tâm thần cũng không nhấc chân đi được , hai người lẩn quẩn quanh co không biết lối nào mà ra khỏi thành cho thoát .
Bên kia Lương Trung thư nghe báo có người đến cướp pháp trường , liền hạ lệnh lập tức đóng các cửa thành mà cho nhân mã đi lùng bắt lại ...
Mới hay :
Giữa trường giáo dựng gươm xây
Xông pha ngang dọc một tay anh hùng .
Chỉ e sức yếu đường cùng
Tay không khôn thoát khỏi vòng mà ra ?
Phũ phàng chi mấy tài hoa ?
Đất bằng gây cuộc phong ba ầm ầm ...
Nào ai nghĩa nặng tình thâm .
Bây giờ thời vận thăng trầm hỏi ai ?

Thủy Hử

Scan: Motsach, Đánh máy: TrungLeTran

Hồi 62
Tống Giang đến đánh Đại Danh thành ;
Quan Thắng bàn phá Lương Sơn Bạc .

Bấy giờ Thạch Tú cõng Lư Tuấn Nghĩa còn đương quanh quẩn trong thành , tìm lối để tháo bất ngờ bị quân mã bốn mặt đổ lại thả giây móc mà bắt cả đôi người rồi trói chặt mà dẫn vào trong phủ . Khi vào tới nơi Lương Trung thư sai đem tên cướp pháp trường lên trước công đường để hỏi , Thạch Tú lên đến nơi trợn trừng mắt ầm lên rằng :

- Bớ quân đi làm đầy tớ , những tên đầy tớ kia Ca ca ta nay mai đem binh đến đánh thành Đại Danh chém thây ngươi ra làm mấy đoạn , ngày nay sai lão gia đến đây để báo trước cho chúng mày đó ...

Chàng vừa nhiếc vừa mắng luôn mồm không thôi bao nhiêu người đứng đó đều ngây hẳn người ra . Lương Trung thư thấy vậy trong bụng băn khoăn suy nghĩ hồi lâu , rồi sai lấy gông đem gông hai người lại và giam vào ngục tử tù , mà dặn Xái Phúc phải trông coi cho cẩn thận .

Xái Phúc nguyên có ý muốn làm quen với bọn hảo hán Lương Sơn Bạc liền cho Lư Tuấn Nghĩa và Thạch Tú vào một nhà lao sạch sẽ , và thết cơm rượu rất là chu đáo không hề có một điều chi khinh bỉ .

Bấy giờ Lương Trung thư cho quân Vương Thái thú ở bản châu đi kiểm điểm số người bị thương , thấy có tới bảy tám mươi người bị chết còn thì gãy chân gãy tay vỡ đầu vỡ mặt , không biết tới đâu mà kể . Lương Trung thư liền cho lấy tiền kho ra để cứu chữa người đau và chôn hoá những người bị chết .

Ngày hôm sau thấy có người nhặt được mấy mươi tờ yết thị của bọn Lương Sơn Bạc đem trình với Lương Trung thư , Trung thư cất lấy xem trong tờ yết thị rằng : Nghĩa sĩ ở Lương Sơn Bạc là Tống Giang có mấy lời nói cho các quan trong thành Đại Danh được biết Lư Tuấn Nghĩa là người hào kiệt nhất đời ta muốn đón lên trên núi để cùng thay trời hành đạo , sinh phúc cho dân ; thế mà các ngươi dám nghe theo lời bọn gian tà lại hại người lương thiện , rồi sao bắt cả người đưa tin của ta là Thạch Tú vào ngục , là nghĩa làm sao ? Nếu các ngươi biết điều mà giữ toàn tính mệnh của hai người mà bắt đứa gian phu dâm phụ ra nộp thì ta đây cũng không sinh sự làm chi , bằng cố tình làm hại hai người thì nay mai nhổ trại đem đại binh đến đâu thì đá vàng tan nát , trừ hết gian tham giết tàn ngu bỉ , trời đất chứng minh quỷ thần phò hộ , vui mừng mà đến khua múa mà đi , bao nhiêu con hiền cháu lành , quan liêm lại tốt cùng hết thẩy con dân cứ yên phận làm ăn không có việc chi kinh

khủng , các ngươi nên biết ý ta ... Lương Trung thư xem đến đó liền gọi Thái thú họ Vương đến bàn định xem sao . Vương Thái thú vốn người nhút nhát lại nghe những lời nói trong tờ cáo thị thì trong lòng lấy làm lo sợ bèn đến nói với Lương Trung thư rằng :
- Bọn Lương Sơn Bạc xưa nay triều đình muốn khu trừ không được huống chi là quân ta đây thì thấm vào đâu , ngộ nhỡ nay mai bọn ấy đem quân tới đánh mà ta đây không có binh viện thì hối làm sao cho kịp ? Vậy cứ như ý tôi thì thiết tưởng ta nên lưu tính mạng của hai người đó , nhất diện biểu tấu triều đình , nhất diện viết giấy báo cho Xái Thái sư biết và đem quân mã của bản chân ra ngoài thành hạ trại để phòng bị thì may ra mới có thể chu toàn cho phủ Đại Danh , mà dân gian mới yên phận mà làm ăn được . Bằng nay giết hai tên đó đi thì khi quân giặc đến nơi một là không có binh cứu viện , hai là triều đình đem bụng nghi ngờ mà ba là dân sự rối loạn thì thành Đại Danh tất là nguy hiểm đến nơi .
Lương Trung thư nghe nói khen rằng :
- Quan Phủ nói thế rất phải ta cũng phải làm như thế mới xong .
Nói rồi liền gọi Tiết cấp và Xái Phúc lên dặn rằng :
- Hai tên giặc đó không phải là tội tầm thường ngươi phải trông nom cho cẩn thận không được hại đến người ta mà cũng chớ cho nó trốn được ; việc đó phải tất vừa khoan vừa nhặt mà coi giữ luôn luôn để sau này sẽ liệu .
Xái Phúc nghe nói đúng với tâm lý của mình đang thích liền vâng lời trở xuống nhà lao mà theo lệnh để thi hành .
Lương Trung thư gọi hai người binh mã đô giám là Đạo Đao Văn Đại và Thiên Vương Lỳ Thành lên công đường thuật lại tờ yết thị và lời nói của Vương Thái thú cho hai người nghe . Lý Thành nói với Lương Trung thư rằng :
- Đám giặc cỏ ấy bao giờ dám rời sào huyệt ra mà tướng công phải sợ ? Chúng tôi dẫu tài hèn sức kém song xưa nay chịu lộc đã nhiều chưa có chút công đền báo , vậy tôi xin hết lòng thần tử mà đem quân ra đóng ngoài thành , nay mai quân giặc không đến thì thôi mà quân giặc có vô phúc rời sào huyệt dắt díu đến đây thì chúng tôi không phải nói khoác song cũng trừ cho kỳ tiệt không còn một mống nào trở về nữa ...
Lương Trung thư nghe nói cả mừng sai lấy mấy tấm đoạn hoa vàng ra thưởng cho hai tướng , hai tướng tạ ơn lui ra đến sáng hôm sau Lý Thành cho gọi các quân sĩ đến bàn việc chống cự giặc Lương Sơn . Bấy giờ có một người uy phing lẫm lẫm tướng mạo đường đường tên là Cấp tiên phong Sách Siêu chạy ra trước trướng Lý Thành truyền lịnh rằng :
- Đám giặc cỏ Tống Giang nay mai sắp đến thành ta đây , vậy ngươi phải đem quân bản bộ ra khỏi ba mươi dặm ngoài thành mà đóng trại , rồi ta sẽ đem đại binh đến sau .

Sách Siêu vâng lịnh lui ra ngày hôm sau đem quân bản bộ tới núi Phi Hổ Dực cách thành ba mươi lăm dặm mà hạ trại ngay cạnh núi . Hôm sau nữa Lý Thành dẫn các tướng ra đất Hoè Thụ cách thành chừng hai lăm dặm để hạ trại , bốn bên giấu sẵn đao thương , ba mặt đào hầm khoét hố quân sĩ cùng các tướng đều hiệp lực đồng tâm nghiến răng nghiến lợi chỉ đợi Lương Sơn đến là ra sức tranh công .
Nói về bọn Lương Sơn Bạc khi tiếp được Yến Thanh và Dương Hùng về báo , Ngô Dụng liền sai Đới Tung cùng đi để xem lương thảo và dò các tin tức trung quân .
Sáng hôm đó các tướng đều theo thứ tự tiến binh đi đánh , duy còn có phó tướng Quân Sư Công Tôn Thắng cùng Lưu Đường , Mục Hoằng , Chu Đồng thống lĩnh quân mã coi giữ sơn trại ở nhà và thuỷ trại có bọn Lý Tuấn coi giữ .
Khi quân mã Lương Sơn kéo đến thì quân sỉ liền vào báo với Sách Siêu , Sách Siêu nghe báo bèn vào Hoè Thụ Phi báo với Lý Thành biết , Lý Thành nhất diện cho người vào trong thành , nhất diện chỉnh đốn binh mã đến trại Sách Siêu để tiếp ứng . Sách Siêu đón Lý Thành vào trong trướng bàn việc quân , đầu trống canh năm ngày hôm sau quân sỉ ăn cơm thực sớm rồi nhổ trại kéo quân đến bãi Rữa Gia dàn thành trận thế . Bấy giờ vạn rưỡi nhân mã dàn trận chỉnh tề rồi Lý Thành cùng Sách Siêu nai nịt cẩn thận cưỡi ngựa chiến đứng dưới cửa cờ , để đợi binh mã bên kia . Được một lát thấy về phía Đông bụi bay rợp đất có một hảo hán đen lớn vác song phủ đi đầu dẫn năm trăm quân kéo đến . Khi tới nơi hảo hán múa song phủ quát lên rằng :
- Có biết tay hảo hán Hắc Toàn Phong gia gia ở Lương Sơn Bạc đây không ?
Lý Thành ngồi trên lưng ngựa nom thấy vậy cười mà bảo với Sách Siêu rằng :
- Xưa nay cứ nói đến hảo hán ờ Lương Sơn Bạc té ra toàn đồ giặc cỏ như thế cả làm gì mà sợ Tiên phong thử coi xem , sao không bắt lấy thằng ấy trước đi đã .
Sách Siêu cười mà rằng :
- Việc đó bất tất phải đến tay tiểu tướng , chắc hẳn có người khác lập công ...
Nói chưa dứt lời thì thấy viên thủ tướng Vương Định múa gươm trường dẫn một trăm quân mã bộ hạ xông ra để đánh . Vương Định vừa mới kéo ra đã bị Lý Quỳ sát cho một trận chạy hết cả Sách Siêu thấy vậy vội kéo quân ra để tiếp đánh , bất đồ vừa được mấy bước thì thấy chiêng trống vang lừng rồi có hai toán quân mã ở trong sườn núi kéo ra , toán bên tả có Giải Trân , Khổng Lượng ; toán bên hữu có Khổng Minh , Giải Bảo đều kéo năm trăm lâu la sát đến Sách Siêu thấy bên kia có quân tiếp ứng liền kinh sợ kéo quân về bản trận . Lý Thành hỏi :
- Sao không bắt thằng giặc ấy đi ?

Sách Siêu đáp rằng :
- Tiểu tướng đuổi qua núi đương sắp đánh bắt bất đồ có quân phục kéo ra không sao hạ thủ ngay được .
- Chà ! Quân giặc cỏ ấy thì sợ cái gì ?
Nói đoạn toan kéo quân lính tiền bộ lên để đánh , chợt đâu trông thấy phía trước có một toán nhân mã vừa kéo đến một nữ tướng kéo lá cờ đỏ chữ vàng thêu năm chữ Mỹ Nhân Nhất Trượng Thanh đi đầu bên tả có Cố Đại Tẩu bên hữu có Tôn Nhị Nương dẫn một nghìn nhân mã , toàn thị là bọn năm dài bảy ngắn , ngũ nhạc tam sơn kéo cả đến đó .
Lý Thành nom thấy lại cười mà rằng :
- Quân mã kia thì làm gì được Tiên phong ra đánh mặt trước để tôi chia binh ra bốn mặt bắt quân giặc cỏ cho tuyệt nọc đi .
Sách Siêu lãnh tướng lệnh múa kim tiêu vỗ ngựa xông ra để đánh Nhất Trượng Thanh , Nhất Trượng Thanh bèn quay ngựa vào trong khe núi mà chạy Lý Thành chia quân để đánh bỗng gặp Lý Ứng cùng Sử Tiến , Tôn Tần dẫn quân mã ầm ầm kéo đến chàng bèn kinh sợ lui quân vào bãi Rữa Gia .
Bấy giờ Giải Trân , Khổng Lượng xông vào bên tả ; Giải Bảo , Khổng Minh xông vào bên hữu rồi ba viên nữ tướng cũng quay ngựa lại để đánh quân mã Lý Thành đều kinh sợ kéo nhau chạy tháo về trại , khi về gần tới trại thì gặp Lý Quỳ chặn ngang đường để đánh Lý Thành , Sách Siêu hết sức đánh tháo lấy đường mới được thoát về trong trại , trở về đến trại kiểm điểm nhân mã thiệt hại không biết tới bao nhiêu mà kể .
Quân mã Tống Giang thấy vậy cũng không đuổi theo liền tạm dừng quân mã hạ trại để nghỉ , Lý Thành bị thua trận đầu liền cho người báo với Lương Trung thư , Trung thư sai Văn Đạt lập tức phải đem quân bản bộ để đánh giúp , khi Văn Đạt ra tới nơi Lý Thành đón vào trong trại để cùng bàn việc quiân . Văn Đạt cười bảo Lý Thành rằng :
- Việc đó con con thế bõ gì mà phải nghĩ , để sáng mai đánh cho chúng một trận là xong .
Hai người bàn định xong đầu canh tư hôm sau truyền quân sĩ trở dậy ăn cơm , rồi sang canh năm kéo quân ra đánh , bên kia quân mã Tống Giang cũng ầm ầm kéo đến như gió thổi nước reo thế mạnh không biết đâu mà kể . Văn Đạt thấy vậy liền truyền quân mã dàn thành thế trận và lại truyền cung nỏ ra bắn giữ ven trận . Bên trận Tống Giang có một viên đại tướng dẫn lá cờ thêu năm chữ Tích Lịch Hoả Tần Minh đi ra trước trận quát to lên rằng :
- Đám quan lại tham nhũng ở phủ Đại Danh nghe ta nói , đã lâu nay ta định đem quân đến đánh thành trì , song còn thương đám lương dân trong thành nên chưa nỡ quyết . Nay ngươi đem Lư Tuấn Nghĩa và Thạch Tú cùng hai đứa gian phu dâm phụ ra nộp trả đây thì ta sẽ lui quân lập tức không hề xâm nhiễm làm chi , bằng ngu xuẩn không nghe thì ta cho biết ...

Văn Đạt nghe nói cả giận bèn hỏi lên rằng :
- Ai bắt thằng giặc ấy cho ta ?
Nói dứt lời Sách Siêu phóng ngựa ra trước cửa trận quát lên rằng :
- Thằng kia nguyên là mệnh quan của nhà nước , triều đình đã phụ chi ngươi mà nỡ bỏ kiếp làm người để đi làm lạc thảo ? Nay ta bắt ngươi quyết xé ra làm muôn đoạn mới thôi .
Tần Minh nghe câu đó lại như lửa cháy đổ thêm dầu đùng đùng nổi giận múa Lang Nha Côn xông ra để đánh , Sách Siêu cũng phóng ngựa ra đánh với Tần Minh , đôi bên cùng ngựa hăng người khoẻ đánh nhau tới hai mươi hiệp không phân được thua , bên kia Hàn Thao đứng trong trận tiền quân dương cung đặt tên nhắm Sách Siêu bắn một phát trúng phải cánh tay tả , Sách Siêu bỏ rời đại phủ ra rồi quay ngựa chạy về bản trận . Tống Giang cầm roi trỏ vẫy tam quân nhất tề xông ra đánh giết máu chảy thành sông xương phơi đầy nội đuổi đánh khỏi bãi Rữa Gia cướp cả tiểu trại ở Hoè Thụ Phi , rồi Văn Đạt chạy về Phi Hổ Dực kiểm điểm quân mã chia ba thiệt mất một phần .
Chiều hôm đó Tống Giang đóng quân ở Hoè Thụ Phi Ngô Dụng bàn kế rằng :
- Quân binh thua chạy trong lòng tất khiếp nếu không thừa kế đánh tràn thì sau này tất khó phá ngay được .
Tống Giang khen phải liền truyền lệnh những quân lính giỏi đắc thắng lập tức đêm hôm đó phải tiến lên để đánh .
Đêm hôm đó Văn Đạt đương ngồi lo nghĩ ở trong trướng chợt thấy lính báo :
- Về phía bên Đông có một dãy lửa kéo đến .
Chàng thúc quân sĩ lên ngựa đi ra phía Đông để xem thì thấy lửa sáng rực trời không biết bao nhiêu mà kể , chợt lại thấy về phía bên Tây cũng có một dãy lửa nữa kéo đến chàng quay ngựa về phía Tây để xem , đương khi chợt thấy tiếng kêu dậy đất rồi có Tiểu Lý Quảng Hoa Vinh cùng phó tướng Dương Xuân , Trần Đạt ở dãy lửa về phía bên Đông kéo xông vào .
Văn Đạt kinh sợ vội kéo quân về Phi Hổ Dực chợt lại thấy về phía bên Tây có Hồ Duyên Chước dẫn phó tướng là Âu Bằng , Yến Thuận kéo quân xông đến , hai phía đều hăng hái ra sức hò reo vang lừng mà kéo ập vào , đoạn rồi lại thấy Tần Minh dẫn phó tướng là Hàn Thao , Bành Dĩ ở phía sau ầm ầm kéo đến người reo ngựa hét đông đúc không biết tới đâu mà lượng được .
Quân mã Văn Đạt đều rối loạn cả lên liền nhổ toàn trại mà chạy , chợt lại thấy phía trước reo hò ầm ỹ rồi có một tiếng súng kêu nổ dậy trời quân sĩ đến hết hồn mà chạy đi không được . Nguyên đó là Oanh Thiên Lôi Lăng Chấn kéo quân theo lối đường hẻm đến bên núi Phi Hổ Dực nổ súng ra hiệu để cho các mạn nhân mã biết đường mà đánh .
Khi đó Lâm Xung dẫn phó tướng là Mã Lân , Đặng Phi đón chặn đường đi

của Văn Đạt rồi bốn bên trống trận nổi lên ầm ầm , đóm đuốc sáng rực cả trời làm cho quân mã của Văn Đạt đều tháo chạy rối lên không sao giữ được . Văn Đạt múa đại đao hết sức cướp đường để chạy , may gặp có Lý Thành kéo binh để tiếp hai người đều hợp quân làm một vừa đánh vừa chạy giật lùi mãi đến khi trời sáng mới về tới thành . Lương Trung thư nghe tin quân thua sợ kinh hết cả hồn vía vội điểm binh ra thành tiếp đón đám tàn quân của hai tướng , rồi đóng chặt cửa thành giữ riết ở trong nhà mà không dám thò ra đánh nữa .

Sáng hôm sau quân mã của Tống Giang kéo đến đóng trại ở chân thành phía Đông rồi sắp sửa để đánh phá chân thành . Bấy giờ Lương Trung thư họp các quan lại để bàn kế giải cứu , Lý Thành nói rằng :

- Quân giặc đến thành rất là cần cấp nếu lững thững tất bị hãm mất thành , vậy Tướng Công nên cho người lập tức về báo cho Kinh Sư với Xài Thái sư để ngài tâu với triều đình mang binh ra cứu , còn ở đây nhất diện nhờ Quan phủ Đại Danh sức cho dân phu đem đủ các đồ gỗ đá cung tên , để ra sức cùng nhau giữ thành thì may ra mới khỏi nguy được .

Lương Trung thư nghe nói liền viết thư sai gia tướng là Vương Định dẫn mấy tên quân mã lẻn ra khỏi thành để phi báo về Kinh Sư , và cầu cứu các nơi phủ huyện còn trong thành thì nói với Vương Thái thú lập tức bắt dân phu coi giữ rất là cẩn thận .

Bên kia Tống Giang truyền lệnh các tướng vây thành hạ trại ba mặt Đông , Tây , Bắc bỏ trống cửa Nam ngày ngày cho quân đến đánh phá . Nhất diện lại sai người về sơn trại thôi thúc lương thảo làm cách lâu dài để vây đánh lấy thành Đại Danh , cứu lấy hai người cho kỳ được .

Lý Thành , Văn Đạt ngày nào cũng đem quân ra đánh không nên công trạng chút gì , còn Sách Siêu vì bị trúng mũi tên vẫn không sao khỏi được , tính mạng thành Đại Danh cơ hồ gần nguy cấp tới nơi . Nói về Vương Định dẫn hai tên lính thẳng vào Đông Kinh tới phủ Thái Sư nói với lính gác vào báo cho Thái Sư biết , Xái Thái sư nghe nói liền truyền cho Vương Định vào hầu . Vương Định vào tới nhà trong đưa mật thư lên trình với Thái sư , Thái sư xem xong cả kinh hỏi rỏ mọi việc Vương Định liền đem mọi việc Lư Tuấn Nghĩa và binh thế của Tống Giang bẩm rõ cho Thái sư biết . Thái sư bảo với Vương Định rằng :

- Ngươi đi xa tới đây hãy còn mệt nhọc hãy ra nghỉ ngoài trạm , để ta họp các quan bàn định xem sao rồi sẽ liệu .

Vương Định bẩm rằng :

- Thành Đại Danh hiện nay như trứng để đầu đẳng nếu lỡ ra bị hãm thì các phủ huyện ở Bắc Hà tất nguy , vậy xin ân tướng mau mau cho quân ra tiểu trừ mới được .

- Ta hiểu rồi ngươi cứ ra đó khắc ta liệu .

Vương Định lạy chào lui ra Thái sư liền mời các quan văn võ ở Viện Khu Mật lập tức đến bàn việc quân . Khi các quan ở khu Mật viện cùng ba nhà Thái uý đã tề tựu cả Thái sư bèn thuật chuyện cho nghe và bàn hỏi xem cách dùng binh sai tướng như thế nào , để bảo toàn phủ Đại Danh cho được ? Các quan nghe nói đều len lét nhìn nhau không ai nói được câu gì cả , chợt đâu thấy một người đứng sau bộ quân Thái uý chạy ra vái chào mà nói rằng :
- Chúng tôi xin tiến cử một người , ân tướng cho phép chúng tôi xin nói .
Nguyên người này họ Tuyên tên Tân mặt đen chìu chịu mãi ngửa lên trời tóc quăn râu đỏ mình cao tám thước , khiển cây cương đao võ nghệ rất giỏi trước đã làm chức Quân mã ở Vương phủ người ta thường gọi là Xú Quân Mã , nhân khi chàng đánh được Phiên Tướng , Quận Vương có lòng yêu quý võ nghệ liền gả con gái cho làm vợ , sau quận chúa thấy chàng xấu quá đến nỗi buồn bực mà chết . Nhân vậy chàng cũng không được trọng dụng mà hiện nay vẫn giữ chức Binh Mã ở Bảo Nghĩa Sứ trong Vương phủ . Hôm đó chàng thấy các quan đều im ỉm không ai nói được câu nào liền có ý tức giận mà chạy ra kêu với Thái sư . Bấy giờ Thái sư nghe nói liền hỏi Tuyên Tân rằng :
- Tướng quân định tiến cử ai cứ nói cho ta biết ?
- Bẩm Thái sư khi chúng tôi còn nhỏ có một người anh em quen biết ở trong làng họ Quan tên Thắng vốn con cháu của Võ An Hầu ở cuối đời nhà Hán khi trước , anh ta tướng người vạm vỡ cũng giống như ông tổ là Quan Vân Trường khiển cây đao Thanh Long Yển Nguyệt hiện nay đương làm Tuần Kiểm ở Bồ Đông là một chức tầm thường ở dưới . Người đó lúc nhỏ có đọc Kinh Sử rất giỏi về võ nghệ , khoẻ muôn người không địch nay nếu lấy lễ mời lên bái làm thượng tướng thì đám giặc cỏ tất là trừ hết , mà nhà nước được yên tĩnh từ đây .
Xài Kính nghe nói cả mừng liền sai Tuyên Tân làm sứ đem văn thư yên mã lập tức ra Bồ Đông để đón Quan Thắng , Tuyên Tân vâng lệnh đem văn thư trở ra và cùng dăm người hầu cùng đi . Khi Tuyên Tân tới nơi hai bên chào hỏi rồi Quan Thắng mời vào trong sảnh mà hỏi rằng :
- Cố nhân đã lâu không được gặp chẳng hay có việc chi mà khó nhọc tới đây ?
- Nay nhân bọn giặc cỏ vây đánh thành Đại Danh tôi có đem tài an bang định quốc của huynh trưởng nói với Thái sư , Thái sư liền sai tôi vâng sắc chỉ của triều đình đem tiền lụa yên nhung đến đây để đón huynh trưởng , vậy xin huynh trưởng chớ nên từ chối mà đi ngay cho .
Quan Thắng nghe nói cả mừng nói với Tuyên Tân rằng :
- Người anh em tôi đây họ Hắc tên Tư Văn là anh em kết nghĩa với tôi , khi trước mẫu thân ông ta mơ thấy ông Tinh Mộc Can . Ông này giỏi đủ mười tám môn võ nghệ mà tới nay vẫn còn chìm đắm ở đây thực là đáng tiếc , nay

nếu cùng đi ra mà sức cứu giúp nước nhà thì làm chi mà không được ?
Tuyên Tân lấy làm vui mừng liền giục hai người mau mau ra đi Quan Thắng bèn dặn dò nhà cửa rồi cùng với Hắc Tư Văn , dẫn mười mấy người ở Quan Tây theo Tuyên Tân lập tức đi vào Đông Kinh .
Khi vào tới Đông Kinh tới phủ Thái sư có lính canh cửa đưa vào hầu Thái sư , Xái Thái sư trông thấy Quan Thắng mình cao hơn tám thước , râu nhỏ hai hàng mày ngài mắt phượng , mặt dài môi đỏ rõ ra một vẻ đường đường thì trong bụng cả mừng liền hỏi ngay rằng :
- Tướng quân năm nay bao nhiêu tuổi ?
Quan Thắng bẩm rằng :
- Chúng tôi năm nay ba mươi hai tuổi .
- Hiện nay giặc Lương Sơn vây đánh thành Đại Danh tướng quân có cách gì khả dĩ giải vây đi được ?
- Xưa nay chúng tôi vẫn nghe đám giặc cỏ ấy lẩn lút ở chổ bến nước , để quấy nhiễu lương dân nay nhất đán rời xa sào huyệt đó là tự gây tai hoạ mà thôi . Song nay nếu cứu được thành Đại Danh cũng khó nhọc vô cùng , vậy tôi xin lĩnh mấy vạn tinh binh thẳng tới Lương Sơn để đánh rồi sau đánh bắt quân giặc khiến chúng đầu đuôi không kịp cứu nhau thì mới có thể tất thắng được .
Thái sư bảo với Tuyên Tân rằng :
- Đó là kế vây Nguỵ cứu Triệu , kế ấy chính hợp ý ta .
Nói đoạn truyền Viện Khu Mật cắt lấy nghìn rưỡi quân tinh nhuệ ở Sơn Đông , Hà Bắc cho Hắc Tư Văn làm tiên phong Tuyên Tân làm hậu hợp Quan Thắng thì lãnh binh Chỉ Huy Sứ , bộ quân Thái uý là Đoàn Thường tiếp ứng lương thảo đi sau , đoạn rồi khao thưởng tam quân mà lập tức khởi trình đi đánh Lương Sơn Bạc .
Mới hay :
Ba quân hổ báo uy danh đất ;
Một trận binh đao khí dậy trời .
Thế gian chỉ hiếm anh tài ,
Chỉ e thiên hạ hiếm người mắt xanh !
Bây giờ tướng giỏi binh tinh ,
Thử xem Sơn Bạc tan tành hay chăng ?

Thủy Hử

Scan: Motsach, Đánh máy: TrungLeTran

Hồi 63
Đêm trăng Duyên Chước lừa Quan Thắng ;
Trời tuyết Công Minh bắt Sách Siêu .

Nói về Tống Giang cùng các tướng hết sức đánh phá thành trì , song Lý Thành , Văn Đạt đóng vững cửa thành không chịu ra đánh , trên thành phòng bị rất nghiêm không sao mà phá ngay được , Tống Giang thấy quân sĩ đi đánh đã lâu mà không được nên công thì trong lòng lấy làm băn khoăn buồn bã , không biết lập kế ra sao ?

Một buổi tối hôm đó chàng đương ngồi buồn trong trướng mở bộ Thiên Thư của Cửu Thiên Huyền Nữ ra xem thì bỗng thấy có người vào báo :

- Có Quân sư Ngô Dụng đến hầu .

Tống Giang nghe báo liền đứng dậy đón Ngô Dụng vào để nói chuyện , Ngô Dụng nói với Tống Giang rằng :

- Quân ta đến đây vây đánh đã lâu mà không thấy quân mã đến cứu , trong thành cũng không chịu ra chắc là Lương Trung thư cho người cáo cấp với bố vợ là Xài Thái sư để đem binh tiếp ứng ở đây , mà trong đó hẳn có tay tướng giỏi . Nếu họ lại dùng kế vây nước Nguỵ cứu nước Triệu , nghĩa là không đến đánh ở đây mà đánh thẳng vào Lương Sơn Bạc thì có lẽ nguy mất . Việc đó huynh trưởng phải nên lưu tâm thu thập quân sĩ đi trước , dẫu không lui về cả song ...

Vừa nói đến đó thì Thần Hành Thái Bảo Đới Tung đến báo rằng :

- Nay Xài Thái sư đón người cháu Quan Bồ Tát là Đại Đao Quan Thắng ở Bồ Đông làm đại tướng dẫn quân đến đánh Lương Sơn Bạc , các đầu lĩnh ở nhà đều kinh hoảng lo sợ , vậy xin huynh trưởng cùng quân sư hãy tạm lui binh về cứu Lương Sơn rồi sau sẽ liệu ...

Ngô Dụng nghe nói bàn với Tống Giang rằng :

- Đã đành như vậy song ta không thể về vội ngay được , đêm nay hãy để cho quân bộ đi trước còn để cho hai toán quân mã nấp ở hai bên Phi Hổ Dực , phòng bị quân mã trong thành theo đuổi thì mới có thể chống cự lại được .

Tống Giang khen phải liền cắt Tiểu Lý Quảng Hoa Vinh dẫn năm trăm quân mã mai phục ở phía tả Phi Hổ Dực và Báo Tử Đầu Lâm Xung dẫn năm trăm quân mai phục ở bên hữu . Lại truyền cho Hồ Duyên Chước dẫn hai mươi quân kỵ cùng Lăng Chấn đem súng đặt ở gần thành cách chùng mươi dặm để đợi khi quân mã ở trong thành ra đuổi thì ra hiệu cho quân phục biết . Đoạn rồi truyền lịnh cho quân tiền đội dần dần kéo lui như mây tan mưa tạnh , dù gặp quân mã nào cũng không được đánh nhau . Đám bộ quân vâng

lệnh nửa đêm hôm ấy kéo đi mãi đến giờ tý hôm sau mới hết .
Bấy giờ trên thành thấy quân sĩ Tống Giang đều cuốn cờ vác dáo , nhổ trại kéo lui liền đem tin tức vào báo cho Lương Trung thư biết , Trung thư nghe báo lập tức gọi Lý Thành , Văn Đạt lên để bàn . Văn Đạt nói :
- Sự này chắc là quân mã Đông Kinh đến đánh Lương Sơn Bạc nên họ sợ mất sào huyệt mà phải kéo quân về giữ , vậy bất nhược ta thừa thế đuổi đánh một trận thì thế nào cũng bắt được Tống Giang .
Đương khi bàn bạc thì bỗng thấy người báo có công văn ở Đông Kinh đưa ra ước định đem quân đánh thẳng Lương Sơn Bạc , và khi Tống Giang kéo về thì phải đuổi theo mà đánh . Lương Trung thư nghe báo liền sai Lý Thành , Văn Đạt dẫn hai toán quân đi theo hai đường Đông , Tây để đuổi .
Bấy giờ quân mã Tống Giang đương lục đục lui về chợt thấy quân mã trong ra đuổi thì chúng ùa nhau mà nhất tề kéo chạy Lý Thành , Văn Đạt thấy vậy liền thúc quân đuổi riết để đánh . Khi đuổi đến Phi Hổ Dực chợt nghe đằng sau lưng có tiếng nổ đánh đùng , rồi trống trận nổi lên như sấm động , quân mã ở đâu bỗng kéo cờ vác dáo xông ra uy thế rất là hùng dũng . Lý Thành , Văn Đạt luống cuống ngựa chưa kịp xoay sở đã thấy bên tả có Hoa Vinh bên hữu có Lâm Xung đều đổ ập đến để đánh . Hai người biết là mắc kế vội vàng lui quân trở lại , bất đồ lại gặp đám quân mã của Hồ Duyên Chước đều ra sức xông đánh rất là hăng hái . Lý Thành , Văn Đạt bị thua một trận xác sơ rách cả áo mất cả mũ rồi cùng nhau kéo về trong thành đóng cửa lại không dám thò ra nữa . Bên kia quân mã Tống Giang lại thứ tự ung dung mà kéo về Sơn Bạc .
Khi về gần tới Lương Sơn gặp toán quân của Tuyên Tân ngăn chặn đường đi Tống Giang liền truyền lịnh tạm hạ doanh trại rồi sai người theo đường tắt về báo cho sơn trại , và ước hẹn quân mã thuỷ trại để cùng cứu ứng . Khi đó hai đầu lĩnh là Trương Hoành , Trương Thuận bàn với nhau rằng :
- Anh em ta từ khi đến đây chưa lập được chút công lao gì ... Hiện nay Đại Đao Quan Thắng chia quân ba đạo đến đánh ta đây , vậy bất nhược anh em ta kéo ra cướp trại bắt lấy Quan Thắng mà lập lấy đại công , thì đối với anh em cũng được kiêu hãnh đôi chút chú nghĩ sao ?
Trương Thuận đáp :
- Tôi cùng Ca ca chỉ coi về mặt thuỷ quân nếu lỡ ra như thế nào thì không có người cứu ứng , thì tất là mang tiếng với anh em không tiện ..
- Nếu cứ như vậy thì đến năm nào cho lập được công ? Ngươi không đi thì thôi đêm nay ta đi một mình vậy .
Trương Thuận hết sức can gián Trương Hoành nhất định không nghe . Đêm hôm đó Trương Hoành điểm năm mươi chiếc thuyền , mỗi thuyền có năm ba tên lính tay cầm trường sang đao lá chuối rồi thừa lúc đêm trăng tịch mịch mà kéo thuyền ra đường bộ để cùng nhau đến cướp trại .

Đêm hôm ấy Quan Thắng đương ngồi xem sách ở trong trướng , bỗng thấy người báo có bốn năm mươi chiếc thuyền ở trong lau lách đi ra , người nào người ấy đều cầm trường sang trong tay không biết có việc chi ?
Quan Thắng nghe nói cười nhạt một tiếng rồi quay lại người tỳ tướng đứng bên cạnh mà nói mấy câu rất nhỏ người ngoài không hiểu ra sao ?
Bên kia Trương Thuận dẫn mấy trăm lâu la theo đám lau lách lần vào nhổ hết chông gai đi thẳng đến trại Quan Thắng , bấy giờ vào khoảng quá canh hai chàng đi đến trại Trung quân thấy trong trướng đèn nến sáng choang . Quan Thắng đang ngồi vuốt râu xem sách Trương Hoành mừng thầm trong bụng tay cầm cây gươm trường sấn vào trong trướng để bắt , chợt đâu nghe tiếng thanh la nổi lên rồi thấy quân sĩ reo hò quát tháo chẳng khác gì trời long đất lở , núi lở sông xoay làm cho Trương Hoành phải kinh sợ rụng rời mà quay đầu toan chạy . Chàng vừa toan chạy thì quân phục ở bốn mặt đổ ra ầm ầm rồi bắt hết cả mấy trăm người cùng Trương Hoành dẫn vào cho Quan Thắng . Quan Thắng trông thấy Trương Hoành cười mà mắng rằng :
- Quân giặc cỏ thấm vào đâu mà dám trêu ghẹo đến ta ?
Nói đoạn liền sai giam Trương vào xe tù mà giam hết bọn quân sĩ ở đó , để đợi bắt được Tống Giang sẽ giải về Kinh sư .
Nói về ba anh em họ Nguyễn cũng coi thuỷ trại ở Lương Sơn Bạc , hôm đó đương ngồi bàn chuyện với nhau chợt thấy Trương Thuận chạy đến nói rằng :
- Ca ca tôi không nghe lời tôi can đem quân đến cướp trại Quan Thắng bất đồ bị bắt giam vào xe tù không biết làm sao cho được ?
Nguyễn Tiểu Thất nghe nói kêu lên rằng :
- Anh em chúng ta cùng sống cùng chết hoạn nạn có nhau , vậy anh là anh em ruột với Trương Hoành sao anh lại để cho đi một mình đến nỗi bị người ta bắt được ? Nay anh không đi cứu thì để ba anh em tôi đi cứu cho ...
- Vì tôi chưa được tướng lệnh của Tống Ca ca nên không dám đi liều .
- Nếu đợi tướng lệnh thì anh bác có lẽ nó đem làm mắm mất rồi .
Nguyễn Tiểu Nhị , Nguyễn Tiểu Ngũ cũng đều lấy làm phải mà thúc nhau đi cứu Trương Hoành Trương Thuận lại cố can không được sau đành phải theo với họ . Trống đầu canh tư hôm đó các đầu lĩnh thuỷ trại đều dẫn hơn hai trăm chiếc thuyền kéo ra để cướp trại Quan Thắng , đám quân sĩ Quan Thắng thấy vậy lại báo cho chủ tướng biết , Quan Thắng nghe báo cười rằng :
- Quân ngu dốt thực !
Nói đoạn dặn thầm tỳ tướng mấy câu như trước .
Đằng kia ba anh em nhà họ Nguyễn đi trước Trương Thuận đi sau ầm ầm kéo nhau tới trại Quan Thắng . Khi tới nơi thấy trong trại đèn nến sáng choang mà vắng tanh vắng ngắt không ai đi lại , ba anh em họ Nguyễn lấy

làm nghi ngờ toan quay ra để chạy bỗng đâu thấy trước trướng nổi lên mấy tiếng thanh la , rồi thấy bốn bên tả hữu các quân mã bộ có tới tám đường đổ ra mà vây chặt lại . Trương Thuận thấy tình thế nguy cấp mà lui lại nhảy tót xuống nước , rồi ba anh em họ Nguyễn cũng cướp đường chạy ra bến nước ; bất đồ bị quân lính Quan Thắng thả dây móc bắt được Nguyễn Tiểu Thất đem đi , còn Tiểu Nhị , Tiểu Ngũ có Lý Tuấn , Đồng Uy , Đồng Mãnh cứu về trong trại .
Khi về tới sơn trại liền báo tình hình cho sơn trại biết , Lưu Đường liền sai Trương Thuận đi đường thuỷ đến trại Tống Giang để báo cho Tống Giang biết . Tống Giang liền gọi Ngô Dụng đến để bàn kế . Ngô Dụng nói với Tống Giang rằng :
- Ngày mai ra đánh một trận xem thua được thế nào rồi ta sẽ liệu .
Đương khi bàn luận với nhau bỗng thấy trống trận nổi lên ầm ầm rồi có người vào báo rằng :
- Tuyên Tân bộ lãnh tam quân thẳng đến đại trại để khởi đánh .
Tống Giang nghe báo vội dẫn quân ra tiếp đón , khi ra tới nơi thấy Tuyên Tân đứng bên kia thách đánh Tống Giang liền hỏi :
- Anh em , ai ra ngựa trước xem sao ?
Nói chưa dứt lời thì thấy Tiểu Lý Quảng Hoa Vinh vỗ ngựa cầm thương ra đánh Tuyên Tân , Tuyên Tân cũng múa đao ra đỡ , đôi bên đánh nhau chừng hơn mười hiệp thì Hoa Vinh lừa miếng phá bĩnh mà quay ngựa chạy thẳng Tuyên Tân liền vỗ ngựa hăng hái đuổi theo . Hoa Vinh thấy Tuyên Tân đuổi theo bèn đeo gươm vào rồi lấy cung đặt tên quay mình lại bắn Tuyên Tân một phát , Tuyên Tân nghe tiếng cung bật vội giơ đao lên gạt thì mũi tên bắn vào lưỡi đao keng một cái . Hoa Vinh lấy mũi tên nữa nhè lúc Tuyên Tân đến gần bắn một phát thứ hai vào trước bụng Tuyên Tân né mình tránh khỏi mũi tên bắn ra chỗ không . Tuyên Tân thấy nghề bắn cung của Hoa Vinh tài giỏi liền quay ngựa lại mà không dám đuổi nữa . Hoa Vinh thấy Tuyên Tân không đuổi bèn quay ngựa lại lấy mũi tên thứ ba nhắm vào lưng Tuyên Tân bắn luôn một phát nữa , vừa bắn xong nghe tiếng kêu đến binh một cái té ra mũi tên lại vừa bắn vào miếng kính yểm tâm .Tuyên Tân vội vàng về trận báo Quan Thắng biết . Quan Thắng gọi lính dắt ngựa ra lập tức vác đao Thanh Long lên ngựa Xích Thố mà thẳng xông ra trận .
Tống Giang nom thấy Quan Thắng rõ ra vẻ anh tài lẫm liệt bèn chỉ bảo Ngô Dụng khen ngợi luôn mồm , đoạn rồi quay lại nói to lên với các tướng rằng :
- Quan tướng quân một bậc anh hùng thực là đáng lắm ...
Lâm Xung thấy vậy khí tức nổi lên đùng đùng liền kêu lên rằng :
- Anh em chúng ta từ khi lên ở Sơn Bạc đến nay đánh nhau cũng đã có năm bảy mươi trận có khi nào chịu nhục với ai ? Sao ngày nay lại giảm uy phong như vậy ?

Nói đoạn múa thuơng ra ngựa thẳng xông sang đánh Quan Thắng , Quan Thắng quát to lên rằng :
- Bớ quân giặc cỏ ở bến vũng nước ta không thì giờ đánh bắt các ngươi cứ bảo Tống Giang ra đây ta hỏi vì cớ sao dám bội bạc triều đình ?
Tống Giang nghe nói vội thét Lâm Xung dừng lại rồi phóng ngựa ra trận nghiêng mình chào Quan Thắng mà nói rằng :
- Chúng tôi là Tống Giang tiểu lại ở Vân Thành xin chào tướng quân có tội gì xin cứ hỏi ?
- Ngươi là kẻ tiểu lại sao dám bội phản triều đình ?
- Vì triều đình vô đạo dong túng kẻ gian thần không cho trung lương tiến đạt , đám tham quan lại nhũng đầy rẫy nhân gian làm hại biết bao nhiêu người lương thiện , nhân vậy Tống Giang này phải thay trời làm đạo không chứ có bụng gì khác cả ...
- Rõ ràng bay là giặc cỏ thay trời làm đạo , làm đạo nào ... Nay binh trời tới đây lại còn khéo nói hay sao ? Nếu không xuống ngựa chịu trói thì ta truyền cho nát xác bây giờ .
Tích Lịch Hoả Tần Minh nghe nói kêu lên một tiếng rất to , múa cây Lang Nha Côn vỗ ngựa xông ra Lâm Xung cũng múa Phi Thương xông ra để đánh . Hai tướng hăng hái xông vào Quan Thắng múa đao để đánh cát bụi tung lên như đèn kéo quân vậy . Chợt đâu thấy Tống Giang chỉ chỉ gật gật rồi sai khua chiêng rút quân về . Lâm Xung , Tần Minh quay vào nói với Tống Giang rằng :
- Chúng tôi đương vây bắt hắn sao huynh trưởng lại vội thu quân ?
Tống Giang nói to lên rằng :
- Anh em phải biết chúng ta đây vốn giữ lòng trung nghĩa , nay đem hai người mà đánh một người sao nỡ ! Như thế có bắt được hắn chắc là hắn cũng không phục , và ta xem Đại Đao là một tướng nghĩa dũng dòng dõi trung thần ông cha xưa nay làm thần thánh ai ai cũng đến phụng thờ , nếu nay bắt được người ấy lên núi thì Tống Giang xin tình nguyện nhường ngôi đó ...
Lâm Xung , Tần Minh nghe nói đều biến sắc mặt mà lui vào , đoạn rồi hai bên đều thu quân về trại .
Quan Thắng về đến trong trại xuống ngựa cởi giáp trong lòng nghĩ thầm rằng Ta hết sức đánh với hai tướng có lẽ sắp thua với họ , thế mà Tống Giang vội khua chiêng thu quân không biết là ý tứ làm sao ? Nghĩ đoạn liền sai đẩy xe tù Trương Hoành , Nguyễn Tiểu Thất ra mà hỏi rằng :
- Tống Giang chỉ là một tiểu lại ở Vân Thành , sao mà các ngươi lại phục hắn như vậy ?
Nguyễn Tiểu Thất vội nói lên rằng :
- Ca ca tôi vẫn vốn một người có tiếng ở Sơn Đông , Hà Bắc ai ai cũng gọi

là Cập Thời Vũ Tống Công Minh các ngươi là người không biết trung nghĩa thì hiểu sao nổi mà hỏi ...
Quan Thắng nghe nói chỉ cúi đầu lặng yên rồi lại sai đem xe tù để vào một chỗ , tối hôm đó Quan Thắng đứng ngồi vơ vẩn không yên , bèn chạy ra sau trại nom quanh nom quẩn một mình , ngẩng lên trông thấy mịt mù sương toả khí lạnh đầy trời một bóng trăng suông lờ mờ hơi rõ , giang san cảnh sắc trông ra đều có vẻ thương cảm bồi hồi , chàng thấy vậy lại càng ngao ngán thở dài mà đứng mãi không đi . Đương khi dùng dằng vẩn vơ lại thấy lính vào báo :
- Có một tướng rậm râu một mình một ngựa xin vào yết kiến Nguyên suý .
- Sao ngươi không biết hỏi xem ai ?
- Bẩm ông ta không có mũ giáp quân khí chi cả mà cũng không chịu nói tên , chỉ nói là muốn yết kiến Nguyên soái mà thôi .
Quan Thắng ngần ngại rồi gật đầu bảo rằng :
- Ngươi ra mời vào đây .
Tên lính vâng lời quay đi thì một lát dẫn người ấy vào , khi vào trong trướng Quan Thắng quay bảo tỳ tướng bật đèn lên rồi trông người kia thấy nét mặt có vẻ quen quen Quan Thắng hỏi :
- Ông là ai ?
Người kia nói :
- Xin đuổi người hầu đi rồi tôi sẽ nói .
Quan Thắng cười rằng :
- Làm người đại tướng ở trong đám muôn quân vạn lính nếu không nhất đức nhất tâm thì sao sai khiến cho được ? Trong trại tôi đây bất cứ trong trướng , ngoài trướng kẻ trên người dưới đều là tâm phúc của tôi cả có việc gì xin cứ nói cho ...
- Tiểu tướng tức Hồ Duyên Chước ngày trước đã từng vâng mạng triều đình thống lĩnh trận ngựa Liên Hoàn ra đánh Lương Sơn Bạc , sau chẳng may lỡ mắc phải kế gian sẩy hỏng việc quân nên không dám trở về triều đình nữa . Mới rồi nghe tin tướng quân đến đây trong lòng lấy làm vui mừng quá đỗi , trận đánh hôm nay Lâm Xung vốn định đánh bắt tướng quân sau Tống Giang sợ phạm hại đến ngài nên phải khua chiêng thu quân lập tức . Người ấy vốn có chí quy phục triều đình nhưng bọn kia không chịu theo nên không dứt đi được nhân thế có bàn riêng với tôi định để khu xử lòng người sao cho quy thuận cả mới nghe . Vậy nếu tướng quân có lòng tin tôi thì đêm mai chỉ xin đem ít cung tên , dẫn ít quân kỵ theo đường tắt dẫn đến sơn trại mà tróc nã bọn Lâm Xung không những tướng quân lập được công to , mà tôi với Tống Giang cũng khả dĩ chuộc được tội xưa đôi chút , tướng quân nghĩ sao ?
Quan Thắng nghe nói cả mừng mời Hồ Duyên Chước vào trướng để thiết rượu , Hồ Duyên Chước lại đem chuyện Tống Giang là người trung nghĩa

chẳng may bị hãm vào chốn bất nhân , để thuật lại cho Quan Thắng nghe .
Quan Thắng nghe chuyện lại vuốt râu uống rượu rồi vỗ đùi mà ta thán vô cùng .
Sáng hôm sau đem quân ra khơi đánh Quan Thắng bàn cùng Hồ Duyên Chước rằng :
- Đêm nay tuy có mưu kế đó , song hiện nay cũng phải ra trận đánh bắt mấy tướng mới được .
Hồ Duyên Chước liền mượn mũ giáp cưỡi ngựa xông ra trước trận Tống Giang gọi Hồ Duyên Chước mắng rằng :
- Sơn trại có một chút gì phụ bạc với ngươi sao ngươi nỡ nửa đêm bỏ đi mà cũng rắn cắn gà nhà như thế .
Hồ Duyên Chước đáp rằng :
- Một anh tiểu lại vô trí thì nên công trạng gì mà nói .
Tống Giang liền sai Trấn Tam Sơn Hoàng Tín xông ngựa ra đánh Hồ Duyên Chước , hai bên đánh nhau chưa được mươi hiệp thì Hồ Duyên Chước đánh cho một chiêu thì Hoàng Tín bị chết ngay trên mình ngựa Quan Thắng trông thấy cả mừng truyền lệnh cho tam quân nhất tề xông sang để đánh Hồ Duyên Chước can rằng :
- Không nên đuổi họ , bên ấy có Ngô Dụng cũng là một tay thần cơ mưu mẹo rất nhiều không khéo thì mắc kế mất ...
Quan Thắng nghe nói vội thu quân về trại cất chén mừng Duyên Chước , Quan Thắng hỏi rằng :
- Trấn Tam Sơn Hoàng Tín là thế nào ?
- Người đó cũng là mệnh quan của triều đình trước làm Đô giám ở Thanh Châu sau cùng với Hoa Vinh , Tần Minh cùng đi lạc thảo . Hắn ta bình nhật đối với Tống Công Minh vẫn là bất hợp , ngày nay Tống Giang sai hắn ra đánh chính là muốn giết đi cho rảnh .
Quan Thắng nghe nói lại cả mừng liền truyền lệnh cho Hắc Tư Văn cùng Tuyên Tân chia quân ra làm hai đường để tiếp ứng và tự dẫn năm trăm quân kỵ đều cung tên chỉnh đốn để theo Hồ Duyên Chước đến trại Tống Giang ước định canh hai hôm ấy ra đi , vào khoảng canh ba thì tới trại rồi cứ nghe hiệu súng trong ngoài giáp đánh làm một .
Đêm hôm đó vẻ trời lạnh lẽo trăng sáng trên không , Quan Thắng chuẩn bị đâu đó rồi ngựa tháo nhạc người ngậm tăm Hồ Duyên Chước dẫn đường đi trước còn quân sĩ đều lục tục theo sau .
Đi được chừng nửa trống canh chợt thấy một toán bốn năm mươi tên lính khẽ cất tiếng hỏi rằng :
- Có phải Hồ tướng quân đấy không ?
Hồ Duyên Chước quát lên rằng :
- Không được nói cứ theo thẳng vào sau ngựa kia .

Đoạn rồi Hồ Duyên Chước cứ xốc ngựa lên trước Quan Thắng thì kèm ngựa đi sau , lại đi một lúc qua chỗ mỏm núi Hồ Duyên Chước cầm cây gươm trỏ vào chỗ xa xa có ngọn đèn đỏ Quan Thắng đứng dừng ngựa lại và hỏi :
- Cái đèn đỏ ấy là chỗ nào ?
- Đó chính là trại Trung quân của Tống Công Minh ...
Nói đoạn thúc quân mã phải đi cho riết khi đến gần chỗ đèn đỏ , bỗng nghe một tiếng súng hiệu rất to trông quanh trông quẩn không thấy một ai , nhìn lại nom Hồ Duyên Chước cũng không thấy đâu nữa Quan Thắng thấy vậy cả kinh biết rằng trúng kế vội vàng quay ngựa lui về . Chợt đâu thấy bốn chung quanh núi chợt khua chiêng gỏ trống vang lừng rồi đám quân mã kinh hoàng sợ hãi mà tranh nhau chạy mau để trốn , khi Quan Thắng trông lại thì chỉ có mấy tên kỵ theo mình còn thì trốn đâu mất cả . Quan Thắng dẫn mấy tên kỵ vừa mới đi khỏi chỗ mỏm núi bỗng thấy rừng cây ở phía sau có tiếng nổ đánh đoàng rồi bốn bên những quân câu móc nhảy ra giật Quan Thắng ngã xuống ngựa cướp lấy đại đao cỡi lấy mũ giáp mà xúm nhau đem về trại .
Đằng kia Hoa Vinh cùng Lâm Xung dẫn một toán quân ra đón Tuyên Tân khi gặp nhau hai bên cùng ra sức hăng hái để đánh , đánh được hai ba mươi hiệp Tuyên Tân thấy đuối sức không sao địch nổi liền quay ngựa để chạy . Khi chàng vừa quay ngựa lại thì gặp một viên nữ tướng là Nhất Trượng Thanh Hồ Tam Nương tung tấm lưới móc hồng cầm ra kéo Tuyên Tân xuống ngựa rồiai quân bắt trói mang về .
Về phần Hắc Tư Văn gặp Tần Minh , Tôn Lập đón đánh . Hắc Tư Văn trông thấy hai người liền quát lên rằng :
- Bớ quân giặc cỏ đứa nào ngăn trở là chết tránh ta là sống ...
Tần Minh cả giận múa Lang Nha Côn xông đến đánh Hắc Tư Văn , hai bên đấu nhau chừng vài hiệp thì Tôn Lập toan xông vào cùng đánh Hắc Tư Văn thấy vậy tay sang hơi luống cuống thì Tần Minh thừa dịp đánh một côn ngã lăn xuống ngựa , đoạn rồi quân sĩ hò reo đổ đến để bắt .
Còn ở trại Quan Thắng thì có Lý Ứng dẫn quân đến để cướp cứu đám Trương Hoành , Nguyễn Tiểu Thất cùng đám thuỷ quân bị bắt rồi hết lương thảo , lừa ngựa vỗ yên quân chúng mà về .
Vào khoảng rạng sáng Tống Giang họp các tướng đến Trung Nghĩa Đường ở trên sơn trại rồi sai giải Quan Thắng , Tuyên Tân cùng Hắc Tư Văn lên . Khi chúng giải ba người lên Tống Giang vội vàng xuống thềm , quát đuổi quân sĩ thân hành cởi trói cho ba người , rồi mời Quan Thắng lên ngồi ghế giữa mà cúi đầu lạy tạ mà nói rằng :
- Quân chúng ngông cuồng vong mệnh dám mạo phạm oai ngài xin ngài tha tội cho .
Hồ Duyên Chước cũng cúi lạy mà rằng :
- Tôi vì tướng lệnh , không thế không được xin ngài tha tội cuồng dại dối trá

ấy cho ..
Quan Thắng nom thấy các Đầu lĩnh đều nghĩa khí trân trọng có vẻ dáng phục , liền quay lại hỏi Tuyên Tân , Hắc Tư Văn rằng :
- Chúng ta bị bắt tới đây nên như thế nào thì phải ?
Hai người nói rằng :
- Xin tuỳ tướng lệnh của ngài .
- Bây giờ cũng không mặt mũi nào trở về Kinh Sư , xin cho chết sớm là hơn .
- Nếu ngài không khinh là bỉ lậu thì xin ở cùng đây để thay trời làm đạo , bằng không thì chúng tôi cũng không dám lưu lại làm chi xin đưa ngài về kinh ngay lập tức ..
Quan Thắng thở dài mà rằng :
- Người ta thường nói Tống Công Minh nhân huynh trung nghĩa , thực là có thế . Người ta sống ở đời , vua biết thì đền ơn vua , bạn biết thì đền ơn bạn ngày nay đã chuyển đến lòng thì xin ở lại đây làm đứa tiểu tôi để đền ơn tri ngộ cho xong .
Tống Giang nghe nói cả mừng nhất diện đặt tiệc thiết đãi và nhất diện cho người đi dỗ dành đám quân thua chạy , ước được năm bảy nghìn nhân mã kẻ nào có bố có mẹ ở nhà đều cấp tiền cho về cả . Đoạn rồi sai Tiết Vĩnh đến Bồ Đông đón vợ con Quan Thắng lên sơn trại .
Hôm đó Tống Giang đương ngồi yến ẩm chợt nghĩ đến nông nổi Lư Tuấn Nghĩa cùng Thạch Tú ở Bắc Kinh thì lại ngẫm nghĩ mà lã chã tuôn đôi dòng luỵ . Ngô Dụng liền nói lên rằng :
- Việc đó bất tất huynh trưởng phải lo tôi đã có cách đây rồi ... Chỉ ngày mai đem quân đi đánh Đại Danh tất thành đại sự .
Quan Thắng nghe nói bèn đứng dậy nói rằng :
- Quan mỗ chưa có chút gì để đền ơn yêu quý vậy đi làm tiền đội phen này .
Tống Giang cả mừng liền tạ ơn Quan Thắng rồi cùng nhau yến ẩm rất vui .
Ngày hôm sau truyền cho Tuyên Tân , Hắc Tư Văn làm phó tướng cùng với Quan Thắng dẫn quân bản bộ đi trước làm tiền bộ tiên phong , còn các đầu lĩnh cùng các quân đánh thành Đại Danh trước nay đều nghe lệnh kéo đi , và thêm có Trương Thuận đem các đồ mũ giáp thêm vào đó .
Nói về Lương Trung thư thấy Sách Siêu đã khỏi bệnh dậy được , trong lòng lấy làm vui mừng vô hạn . Hôm đó đương ngồi uống rượu vui mừng trông ra thấy trời mờ sắc ám gió Bấc gào thét bên tai rất chiều ghê sợ chợt đâu thám mã báo rằng :
- Quan Thắng , Tuyên Tân cùng Hắc Tư Văn đều bị Tống Giang tróc nã hiện đã nhập đảng với Tống Giang và kéo quân đến đây để đánh .
Lương Trung thư nghe nói kinh ngạc rụng rời bỗng rơi ngay xuống đất mà không biết Sách Siêu thấy vậy bẩm rằng :

- Trước đây tôi bị mũi tên ngầm nay quyết báo thù mới hả ân tướng không ngại chi .
Lương Trung thư liền rót chén rượu nóng thưởng luôn cho Sách Siêu và dặn đem quận mã ra đón đánh rồi Lý Thành , Văn Đạt tiếp ứng ra sau .
Bấy giờ đương tháng trọng Đông (tháng một) khí trời lạnh lẽo trong mấy ngày trời gió bấc đìu hiu , trời đất biến sắc ngựa rét xoăn da , thiết giáp lạnh như băng tuyết Sách Siêu xách cây đại phủ ra đến Phi Hổ Dực để hạ trại .
Ngày hôm sau Tống Giang dẫn Lã Phương , Quách Thịnh lên gò cao để xem Quan Thắng đánh nhau . Khi trống trận đủ ba hồi Quan Thắng xông ra trước trận rồi bên kia Sách Siêu cũng vỗ ngựa xông ra . Sách Siêu mới ra không nhận biết Quan Thắng sau thấy quân sĩ nói lên rằng người kia chính Đại Đao Quan Thắng mới bội bạc triều đình đó . Sách Siêu lặng ngắt xách phủ xông ra đánh Quan Thắng , Quan Thắng múa đao lên đỡ đôi bên đánh nhau chừng mười hiệp Lý Thành thấy sức lực Sách Siêu khó lòng địch nổi Quan Thắng liền múa đao ra trận để hiệp lực cùng đánh bên này Tuyên Tân , Hắc Tư Văn cũng vác quân khí xông ra đánh giúp Quan Thắng năm con ngựa đều quần nhau một chỗ cát bụi tung lên không biết đâu mà trông được .
Tống Giang đứng trên gò cao trông thấy liền vẫy đại quân kéo tràn sang đánh , quân mã Lý Thành cả thua bỏ chạy vào thành rồi Tống Giang cũng thu binh về trại .
Ngày hôm sau mây mờ che kín đất thảm trời sầu một mình Sách Siêu dẫn toán nhân mã ra thành xung đột thách đánh , Ngô Dụng sai toán quân nhỏ ra đánh đùa đợi cho Sách Siêu đuổi đến thì bỏ cả mà chạy , Sách Siêu được một trận trong lòng lấy làm vui mừng hớn hở vào thành báo cho Trung thư biết .
Chiều hôm ấy mây càng đen kín gió càng thổi mạnh hơn lên Ngô Dụng đứng trước trướng nom ra thấy tuyết rơi phơi phới đầy trời một vẻ tiêu sơ , chàng bèn sai quân sĩ đến các đường hẻm ven sông cạnh núi bên thành đào hầm xẻ hố rồi lấy đất phủ lên cho kín . Đêm hôm đó mưa tuyết càng nặng đến sáng hôm sau trên các đường đi tuyết đọng chừng ngập cổ chân ngựa , Sách Siêu trèo lên thành nom ra thì thấy các quân sĩ Tống Giang đều có sợ hãi kinh hoàng ngồi đứng không yên chàng liền điểm ba trăm nhân mã xông ra thành để đánh quân mã Tống Giang thấy vậy đều chạy toán loạn mà thục lấy thân . Sách Siêu đuổi đánh mấy bước thì gặp thuỷ quân đầu lĩnh là Lý Tuấn , Trương Hoành cưỡi ngựa cầm thương đón đánh . Đôi bên đánh nhau chừng mấy hiệp thì Lý Tuấn , Trương Hoành bị thua bỏ cả thương mà chạy Sách Siêu nóng máu liền thốc ngựa đuổi theo hai người , khi tới quãng đường kia một bên có khe nước Lý Tuấn liền bỏ ngựa nhảy thẳng xuống khe kêu ầm lên rằng :
- Tống Công Minh Ca ca chạy mau đi .

Sách Siêu nghe vậy càng hết sức đuổi tế ngựa lên để xông vào trận , bỗng đâu thấy phía sau núi có một tiếng súng nổ rất to cả người lẫn ngựa Sách Siêu đều bị sa xuống hố rồi có đám quân phục ở bên đường đổ ùa ra mà bắt trói lại .
Mới hay :
Nam nhi đạp đất đội trời ;
Thù xưa mong trả nợ đời mong trang .
Biết đâu thời vận phi thường
Mấy phen xoay chuyển ai lường cho ra ?
Bây giờ thế lỡ cơ sa
Chim lồng cá chậu dễ mà trách ai ?
Cho hay tiến thoái ở đời ;
Có thân trước phải liệu thời cho tinh ...

Thủy Hử

Scan: Motsach, Đánh máy: TrungLeTran

Hồi 64

Thác Tháp Thiên Vương trong mơ hiển thánh ;
Lăng Lý Bạch Điều dưới nước báo oan .

Bấy giờ Sách Siêu bị bắt toán quân chạy toán loạn về thành báo với Lương Trung thư , Trung thư nghe tin cả kinh truyền cho quân đóng chặt cửa thành không dám đem quân ra đánh rồi toan đem giết Lư Tuấn Nghĩa cùng Thạch Tú song sợ Tống Giang tức giận phá thành mà không có quân viện trợ triều đình , thì nguy hiểm đến nơi nên phải giam hai người ở đó mà dâng biểu về tâu triều đình các lẽ .
Bên kia quân sĩ bắt trói Sách Siêu đem giải vào trướng Trung quân Tống Giang trông thấy cả mừng thân hành cởi trói cho Sách Siêu liền mời trong trướng thiết rượu rồi lấy lời ngon ngọt nói với Sách Siêu rằng :
- Tướng quân coi xem , anh em chúng tôi cũng là quá nửa trong quan quân ra cả , nếu tướng quân có lòng hạ cố thì xin ở lại đây giúp Tống Giang tôi để thay trời làm đạo mà cứu lấy sinh linh .
Dương Chí cũng đến chào hỏi Sách Siêu cùng nhau kể nỗi ly biệt đôi bên gạt thầm luỵ thảm rồi Sách Siêu xin vâng lời mà ở đó . Tống Giang thấy vậy cả mừng liền sai đặt tiệc thiết đãi trong trướng . Ngày hôm sau các tướng lại hết sức đánh thành không sao phá nổi , Tống Giang lấy làm lo nghĩ băn khoăn mà đứng ngồi vơ vẩn không yên . Một hôm Tống Giang đương ngồi buồn trong trướng bỗng đâu thấy một ngọn gió đìu hiu đưa đến , làm cho ngọn đèn trước trướng đã tắt hẳn rồi lại loé lên như đom đóm . Khi trận gió thổi

qua bỗng thấy dưới bóng đèn có một người đi đến ra ý dùng dằng băn khoăn gọi Tống Giang mà hỏi rằng :
- Anh em ở đây làm gì như vậy ?
Tống Giang ngẩng nom té ra là Tiều Cái ở đó chàng liền kinh ngạc đứng dậy đáp rằng :
- Ca ca ở đâu đến đây ? Đại thù tôi chưa báo được thực ra trong lòng áy náy không yên , nay nhân việc binh bận rộn không được chu tất việc tế lễ vậy vong linh Ca ca về đây chắc là có việc gì mắng trách đó chăng ?
- Hiền Đệ không biết , tôi với hiền đệ là anh em tâm phúc nên tôi mới phải đến đây để cứu đó , hiện nay cái nạn sau lưng sắp phát chỉ có một vị sao thiêng ở đất Giang Nam thì mới khu trừ đi được , vậy ba mươi sáu chước , chước nào là hơn hiền đệ phải liệu mau đi kẻo sau lại hối hận mà anh em không cứu .
Tống Giang nghe nói vội sấn đến gần mà hỏi rằng :
- Âm hồn Ca ca đến đây có việc gì xin nói thực cho ..
Tiều Cái đáp rằng :
- Thôi không cần nói lắm , phải lập tức thu xếp về đi chớ lưu luyến đây nữa ...tôi đi đây .
Nói đoạn Tống Giang sịch mở mắt ra mới biết là một giấc mộng Nam Kha canh vắng , chàng liền mời Ngô Dụng đến thuật giấc mộng cho nghe . Ngô Dụng nói rằng :
- Tiều Thiên Vương đã hiển thánh như vậy chắc là đích thực chứ không sai , vả hiện nay khi trời đương lạnh gío bấc tuyết sương quân mã ở lâu không tiện ; vậy cũng nên tạm lui về núi chờ khi Đông hết sang Xuân rồi sẽ đem quân đi đánh cũng chưa muộn gì . Việc đó xin nhân huynh liệu trước thì hơn .
- Quân sư nói đã đành là phải , song Lư Viên ngoại cùng Thạch Tú còn đương bị giam ở trong lao mỗi ngày đăng đẳng mong anh em đánh cứu nay nếu bây giờ rút quân trở về thỉ tất là tính mạng của họ khó lòng mà toàn được . Nói thế thực là tiến thoái lưỡng nan ta nên bàn kỹ xem sao rồi liệu .
Nói đoạn hai người bàn bạc một đêm ấy không quyết định ra sao . Sáng hôm sau Tống Giang bỗng thấy tinh thần mỏi mệt mình nóng như sôi , đầu nhức như búa bổ nằm liên miên ở giường mà không muốn dậy .
Các đầu lĩnh thấy vậy liền tụ họp dưới trướng để thăm hỏi trông nom . Khi các tướng nom đến Tống Giang thì thấy đằng sau lưng có một mụn như hạt đậu nổi lên , đỏ vầng như viên than nóng Ngô Dụng thấy vậy nói với các đầu lĩnh rằng :
- Cái bệnh không phải là ung cũng không phải là nhọt , duy có thứ đậu xanh giữ được không cho khí độc thấm vào trong ruột vậy ta nên tìm thứ bột ấy cho Ca ca uống mới được . Còn về việc thuốc men thì ở đây xa lạ không biết

tìm ở đâu cho được thầy hay ?
Ngô Dụng chưa nói dứt lời thì thấy Lăng Lý Bạch Điều nói lên rằng :
- Khi trước mẹ tôi ở Tầm Dương bị cái hậu bối thuốc men mãi không khỏi bịnh , sau mời được ông An Đạo Toàn ở phủ Kiến Khang đến chữa thì bệnh lập tức khỏi ngay , từ đó tôi lấy làm cảm phục ông ta mà kiếm được tiền nong là dem đến biếu . Nay bệnh huynh trưởng như vậy thì tưởng có người ấy đến thì bệnh thể nào cũng khỏi , duy đây sang đến Kiến Khang Châu thì đường xá diệu vợi nếu muốn kịp thì phải đi ngay cho chóng mới được .
Ngô Dụng nói :
- Huynh trưởng nằm mê thấy Tiều Thiên Vương nói có vạ sau lưng , tất phải có linh tính ở Giang Nam mới được có lẽ là người đó chăng ?
Tống Giang nói :
- Nếu có phải vậy , thì Trương huynh nên lập tức đi mời về đây cứu mệnh cho ta , chớ khá từ nan mới được .
Ngô Dụng liền lấy ra trăm lạng vàng để đưa thầy thuốc và đưa ba mươi lạng bạc cho Trương Thuận làm lộ phí mà dặn rằng :
- Ngươi phải lập tức đi ngay chớ nên để lỡ , ta nay nhổ trại kéo quân về núi ngươi đi mau mau đón người ta về đó phải cho đến đến chốn mới được .
Trương Thuận vâng lời lập tức khăn gói từ biệt mà đi Ngô Dụng lại sai lấy xe đặt Tống Giang lên rồi nhổ trại đêm hôm đó kéo về Sơn Bạc .
Lương Trung thư nghe tin Tống Giang đã rút quân trong bụng hoài nghi không hiểu ra sao ? Lý Thành , Văn Đạt đều nói rằng :
- Lão Ngô Dụng khôn ngoan quỷ quyệt lắm kế nhiều mưu , ta chỉ nên giữ vững chớ ra đuổi thì khốn .
Lương Trung thư nghe nói khen phải liền sai đóng thành giữ vững không dám đuổi theo .
Về phần Trương Thuận một mình khoác khăn gói ra đi trời Đông sương tuyết lạnh lẽo đìu hiu , trên đường vắng ngắt vắng tanh riêng có một thân vò võ . Khi đến sông Tầm Dương trông quanh trông quẩn không có một chiếc đò nào để sang ngang được trong lòng lấy làm sốt ruột vô cùng .
Chàng lại theo nẻo bờ sông đi một lát chợt trông thấy trong đám lau lách có ngọn khói nghi ngút bốc lên Trương Thuận liền gọi lên rằng :
- Bớ lái đò đem thuyền chở ta sang với .
Nói đoạn thấy trong đám lau lách có tiếng sột soạt rồi có một có một người đầu đội nón lá mình mặc áo tơi chạy ra hỏi Trương Thuận rằng :
- Ông muốn đi đâu ?
- Ta muốn sang phủ Kiến Khang có một việc rất cần , chở giúp cho sang rồi ta sẽ trả nhiều tiền .
- Chở cũng được không ngại gì nhưng bây giờ sắp tối rồi , ông sang bên kia cũng không có chỗ trọ vậy bất ngược ông hãy nghỉ tạm ở thuyền tôi , rồi gần

sáng gió im tuyết tạnh tôi sẽ chở sang , phải cho nhiều tiền mới được .
Trương Thuận nghe nói lấy ;àm phải liền theo người lái đò đi xuống lối bờ lau , khi ra tới mé sông thấy có chiếc thuyền nhỏ buộc ở đó . Trong mũi thuyền có một hậu sinh gầy gò đang ngồi quay vào lò để sưởi , lái đò đưa Trương Thuận xuống thuyền mời vào trong khoang cởi áo ướt ra , gọi tên hậu sinh đem ra lò lửa để hơ rồi Trương Thuận mở khăn gói ra lấy chăn bông nằm cuộn tròn ở trong khoang . Nằm một lát Trương Thuận gọi lái đò đến bảo rằng :
- Ở đây có rượu không để lại cho ta một ít thì tốt lắm .
- Rượu thì ở đây không có chỉ có một ít cơm , ông có xơi để tôi dọn .
Trương Thuận ngồi nhổm dậy bảo xới cơm lên ăn mấy bát , rồi lại nằm lăm ra ngủ . Chàng đi mấy hôm trời khó nhọc nay được chăn ấm chiếu em liền nằm thiếp đi lúc nào không biết . Bấy giờ tên hậu sinh kia vừa ngồi hơ áo trên đống lửa vừa quay lại nhìn Trương Thuận rồi khẻ gọi lái đò bảo rằng :
- Ca ca có trông thấy không ?
Anh lái đò gật đầu hiểu ý quay lại sờ gói của Trương Thuận rồi khẽ bảo tên hậu sinh rằng :
- Ngươi đẩy thuyền ra giữa sông sẽ hạ thủ thì tiện hơn .
Tên hậu sinh nghe nói liền khẽ đẩy mui nhẩy lên trên bờ , cởi giây thuyền ra rồi lấy sào khẽ đẩy thuyền rời bến mà chèo ra ngoài giữa sông . Khi tới giữa dòng sông tên lái đò cắm thuyền ở đó , lấy dây thừng lừa trói Trương Thuận lại rồi mở sạp thuyền lấy con dao lên . Bấy giờ Trương Thuận tỉnh dậy thấy hai tay bị trói không sao cựa được rồi thấy tên lái đò cầm dao lăm lăm đứng bên cạnh mình , chàng lấy làm kinh ngạc liền nói lên rằng :
- Hảo hán tha cho tôi , tôi xin đưa hết tiền nong ra nộp ...
Tên lái đò ung dung đáp rằng :
- Tiền cũng cần , mà tính mạng anh cũng cần ...
- Vâng , vậy ông làm phúc cho tôi được toàn thân mà chết thì linh hồn tôi không khi nào oán đến ông .
Tên lái đò cười nhạt nói rằng :
- Cái đó thì được lắm .
Nói đoạn vất con dao xuống mà xách Trương Thuận ném xuống nước , rồi quay vào mở khăn gói ra xem . Khi lái đò trông thấy khăn gói có nhiều vàng bạc thì ngẩn người ra , cau lông mày một cái rồi gọi tên hậu sinh ra mà bảo rằng :
- Ngũ đệ đến đây ta bảo .
Tên hậu sinh nghe nói vừa quay cổ đi vào thì bị tên lái đò đâm cho một phát , mà gạt phăng xuống giữa dòng sông . Đoạn rồi tên lái đò rửa sạch máu me trên thuyền mà nhổ sào kẽo kẹt chèo đi .
Thực là :

Máu tham thấy lợi thì mê ,
Trời cao nước rộng thiếu chi chuyện đời .
Ghê thay những kẻ vô loài ,
Gươm vàng dáo bạc giết người đã bao ?
Nói về Trương Thuận vốn là tay lặn nước đã quen , xưa nay thường ở dưới nước bốn năm đêm mới lên cũng được . Hôm đó chàng bị tên lái đó trói quăng xuống dưới sông , liền cắn đứt dây trói ra rồi mới bơi lên mặt nước mà đi sang mạn bờ bên kia . Khi đó xa trông thấy đám rừng cây về phía bên Nam có ánh đèn ngấp ngó chàng liền thoi thóp lên bờ , để nguyên quần áo lướt thướt mà đi thẳng vào . Chàng đi đến chỗ ánh lửa thấy có một hàng cơm , ánh lửa xuyên thấu vách lủng mà soi ra ngoài , chàng gõ cửa một tiếng thấy có ông lão chạy ra mở chàng liền cúi đầu chào ông lão mà xin hỏi trọ . Ông lão hỏi rằng :
- Anh có phải bị cướp ở sông rồi nhảy xuống nước trốn đến đây không ?
- Chẳng giấu gì cụ tôi ở Sơn Đông muốn đi sang phủ Kiến Khang có việc , chẳng may hôm qua xuống đò sang ngang bị tên hung đồ trói bỏ xuống sông , mà cướp lấy cả tiền nong quần áo nhân vì tôi biết lội nước nên mới thoát nạn mà lên được đến đây xin cụ cứu cho tôi với .
Ông già nghe nói mời Trương Thuận vào nhà bảo đem quần áo ra hơ và đem rượu nóng ra thiết đãi , ông già lại hỏi Trương Thuận rằng :
- Bác tên họ là gì , ở Sơn Đông sang đây có việc gì ?
- Tôi họ Trương là anh em với thầy lang An ở phủ Kiến Khang , nay nhân rảnh việc đến thăm anh em cũng không có việc gì cần gấp .
- Bác ở Sơn Đông đến đây có đi qua Lương Sơn Bạc không ?
- Có , chính tôi đi qua lối đó .
- Tôi thấy nói chủ Sơn Bạc là Tống Giang không hay cướp bóc hành khách , cũng không hay giết hại người ta chỉ chăm chăm thay trời làm đạo có phải không ?
- Vâng , Tống Đầu lĩnh chỉ ghét đám tham quan lại những mà không hại đến lương dân bao giờ .
- Tôi thấy nói tụi Tống Giang thực là nhân nghĩa chỉ thương nghèo cứu khổ chứ không như bọn giặc cỏ ở đây ... Nay nếu được tụi ấy đến đây thì đám lương dân cũng được khoái hoạt mà khỏi bị đám tham quan nhũng lại như trước .
Trương Thuận nghe nói đến đó liền bảo với ông già rằng :
- Tôi nói câu này xin ông bỏ qua đi cho , tôi chính là Lăng Lý Bạch Điều Trương Thuận ở Lương Sơn Bạc đây . Nhân vì Tống Công Minh Ca ca tôi bị lên hậu bối , sai tôi đem một trăm lạng vàng sang đón An Đạo Toàn về chữa ai ngờ ngủ dưới thuyền bị nó cướp mất tiền trói bỏ dưới sông rồi tôi cắn đứt cả thừng mà lội lên đây .

Ông già có vẻ vui mừng mà rằng :
- Bác là hảo hán ở Lương Sơn thì lão tôi cho thằng cháu trai ra chào bác .
Nói đoạn liền đứng dậy đi vào nhà trong , được một lát có một người hậu sinh gầy gò ở trong đi ra vái chào Trương Thuận mà rằng :
- Tôi được nghe đại danh Ca ca đã lâu nay mới được gặp đây thực là hạnh phúc . Tôi đây họ Vương bày vai thứ sáu vì sức chạy nhảy rất nhanh nên người ta thường gọi là Hoạt Diêm La Đình Lục bình sinh chỉ thích lội nước đánh gậy cũng đã học tập được nhiều thầy , mà không tìm được người giỏi nay tạm bán ngôi hàng đây cho qua loa ngày tháng đó thôi . Mới rồi có mấy người cướp tiền của Ca ca tôi đều biết cả , một người là Tiết Giang Quỷ Trương Vượng và một người hậu sinh gầy gò tên là Du Lý Thu Tôn Ngũ người ở huyện Hoa Đình đến đó . Hai tên ấy vốn quen nghề cướp bóc ở sông xưa nay , xin Ca ca cứ vững tâm ở đây vài hôm để đợi chúng đến đây uống rượu tôi sẽ báo thù cho Ca ca .
Trương Thuận cảm tạ mà rằng :
- Tống Ca ca tôi đương mắc bệnh việc đón thầy rất cần , vậy sáng mai thế nào chúng tôi cũng phải đón An Đạo Toàn rồi về đây cũng được .
Vương Đình Lục liền lấy áo xiêm mới cho Trương Thuận rồi giết gà làm cơm để đãi .
Sáng hôm sau trời quang tuyết tạnh , Vương Đình Lục lấy mười lạng bạc đưa cho Trương Thuận đi vào thành , Trương Thuận đi vào thành tìm tới nhà An Đạo Toàn thì thấy An Đạo Toàn đương ngồi bán thuốc chàng liền lật đật chạy vào để chào . Đạo Toàn trông thấy Trương Thuận thì có vẻ ngạc nhiên mà rằng :
- Anh em đi đâu đã lâu mà không được gặp nay có việc chi mà đến đây ?
Nói đoạn mời Trương Thuận vào nhà trong , Trương Thuận đem chuyện mình thuật rõ cho An Đạo Toàn nghe và thú thực bị cướp mất tiền nong nay chỉ có tay không đến đó . An Đạo Toàn nói :
- Tống Công Minh là một bậc nghĩa sĩ xưa nay , đáng lẽ cần phải chữa ngay mới phải song hiềm vì nhà tôi mới mất dạo trước trong nhà không có ai là người thân thuộc trông nom , như vậy cũng khó lòng mà đi ngay được .
Trương thận cố vật nài mà rằng :
- Nếu huynh trường không có lòng cứu giúp thì tôi không còn dám về núi nữa .
An Đạo Toàn ngần ngừ hồi lâu rồi nói rằng :
- Hãy để tôi liệu xem sao .
Trương Thuận lại cố tình nói mãi về sau An Đạo Toàn mới chịu y lời để đi .
Nguyên An Đạo Toàn mới đi lại với một con đào hát ở phủ Kiến Khang ,tên là Lý Xảo Nô đôi bên tình ý rất là thân mật với nhau . Chiều hôm đó An Đạo Toàn dẫn cả Trương Thuận đến nhà Lý Xảo Nô thiết đãi rượu chè rồi Lý

Xảo Nô bái Trương Thuận làm thúc thúc .Khi uống rượu được một vài tuần An Đạo Toàn bảo với Lý Xảo Nô rằng :
- Đêm nay ta nghỉ ở đây một tối , rồi sáng mai phải đi S8n Đông với anh em có lẽ một tháng , hay vài mươi ngày thì mới về được .
Lý Xảo Nô đáp rằng :
- Tôi không thích cho chàng đi , nếu chàng không nghe lời tôi thì từ nay trở đi đừng đến cửa tôi nữa .
- Ta đã sắp sửa thuốc men rồi chỉ sáng ngày mai là đi , nàng đành bằng lòng vậy tôi đi nhanh chóng về ngay không dám trì trệ đâu mà ngại .
Lý Xảo Nô làm bộ uốn éo nằm ngả vào lòng An Đạo Toàn mà rằng :
- Nếu chàng không nghỉ tới tôi thì cứ đi ngay , tôi chỉ nguyền rủa cho nát ra từng miếng thịt mới thôi..
Trương Thuận nghe nói tức giận vô cùng không thể làm sao cho tiện , tối hôm ấy An Đạo Toàn say rượu nằm lăn ngủ trong phòng Lý Xảo Nô ; Xảo Nô bảo với Trương Thuận rằng :
- Anh đi đâu mà ngủ , nhà tôi đây chật lắm không có chỗ cho anh ngủ .
- Để tôi đợi Ca ca tôi tỉnh rượu rồi cùng đi .
Xảo Nô đuổi Trương Thuận không được đành phải cho chàng ra ngủ ở cái phòng con ngay gần ngoài cửa . Trương Thuận nằm đó trong bụng lấy làm băn khoăn lo nghĩ không yên , không sao chợp mắt đi được .
Vào khoảng cuối canh một có người gõ cửa ở ngoài , Trương Thuận liền ghé vào chỗ vách nom ra , thì thấy có một người đi vào nói với bà già ở nhà Xảo Nô . Bà lão bảo với người kia rằng :
- Bác đi đâu mà lâu mới đến đây , hôm nay thầy lang nằm say trong phòng còn làm thế nào được ?
Người kia nói :
- Tôi có mười lạng vàng muốn đưa cô ấy để kéo vòng hột , vậy xin cụ làm ơn cho tôi gặp cô ấy một lát .
- Nếu vậy bác ngồi tạm ở buồng tôi rồi tôi gọi nó sang .
Nói đoạn mụ già dẫn người kia đi vào trong phòng , Trương nhờ ánh sáng nhìn mặt anh chàng kia , té ra là anh Tiết Giang Quỷ Trương Vượng ăn cắp khăn gói ở bến sông Tầm Dương trước . Sau lại thấy mụ già đem chè rượu thiết đãi Trương Vượng và gọi Xảo Nô sang để tiếp chuyện Trương Thuận thấy vậy sốt ruột bừng bừng , toan xông vào để đánh , suy đi nghĩ lại sợ bị lỡ mất việc lại đành phải im để nghe ngóng xem sao .
Hồi lâu ước chừng vào khoảng canh ba hai người nhà đều say rượu nằm chúi ở bếp còn mụ già cũng say nhừ , mà ngồi ngất ngưỡng ở trên ghế . Trương Thuận đi thẳng xuống bếp vớ được con dao phay chém cho mụ già một nhát ngã gục xuống ghế rồi toan quay lại chém hai đứa người nhà , bất đồ con dao lụt quá chém được một người thì con dao cong cớn cả lên không sao

dùng được nữa . Hai đứa người nhà thấy vậy kinh sợ đã toan kêu thì Trương Thuận đã vớ được cái búa bổ củi chặt cho mỗi đứa một nhát chết quay ra đó . Bấy giờ Xảo Nô đương ngồi trong phòng với Trương Vượng nghe thấy tiếng động , vội vàng chạy ra để xem dè đâu vừa đẩy cửa ra thì bị Trương Thuận cũng chém cho một nhát búa cũng chết lăn ra nốt , Trương Vượng nhanh mắt trông thấy Xảo Nô bị chém liền đẩy cửa ra lối sau rồi nhảy qua tường mà trốn . Trương Thuận giết xong bốn người trong bụng lấy làm băn khoăn khó chịu , chợt nhớ lại chuyện Võ Tòng giết nhà Trương Đô giám khi trước , chàng liền xé một miếng vải thấm máu đỏ viết lên tường vôi trắng rằng Kẻ giết người là An Đạo Toàn

Chàng viết luôn mười mấy chỗ như thế rồi rửa sạch chân tay lại vào phòng ngồi đợi vào lúc canh năm trời gần sắp sáng An Đạo Toàn tỉnh dậy hỏi lên rằng :

- Người yêu của ta đâu ?

- Ca ca phải im tiếng để tôi đưa đến cho mà xem người yêu .

Nói đoạn dắt An Đạo Toàn ra cửa phòng cho xem , An Đạo Toàn ra xem thấy trên nhà dưới bếp có bốn cái xác chết nằm ở đó ; thì lấy làm kinh ngạc rụng rời cả chân tay như người ngộ gió . Trương Thuận lại trỏ lên những chỗ chữ viết trên tường mà nói rằng :

- Ca ca đã trông thấy chữ của Ca ca viết chưa ?

An Đạo Toàn trông thấy lại còn ngẩn người ra mà rằng :

- Anh làm thế thì khổ tôi quá !

- Bây giờ chỉ còn hai cách tuỳ bác muốn thế nào thì làm ? Nếu bác kêu lên thì tôi chạy ngay để mặc cho bác đền mạng người chết , bằng bác muốn cho êm ả mọi việc thì về nhà gói ghém thuốc men đi ngay lên Lương Sơn Bạc với tôi mới được , có hai đường ấy muốn sao mặc lòng .

An Đạo Toàn thở dài mà rằng :

- Sao anh tàn nhẫn thế ? Thôi bây giờ còn biết thế nào được nữa ?

Nói đoạn liền dẫn Trương Thuận về nhà gói ghém thuốc men rồi đi theo với Trương Thuận , Trương Thuận đưa An Đạo Toàn ra hàng rượu của Vương Đình Lục . Vương Đình Lục bảo với Trương Thuận rằng :

- Hôm qua Trương Vượng qua đây tiếc vì không gặp Ca ca ở nhà .

Trương Thuận nói :

- Chính tôi cũng có gặp , nhưng bấy giờ không kịp đánh hắn ta . Ý tôi muốn làm được việc lớn chứ cần gì chuyện báo thù vặt ấy ...

Vừa nói dứt lời thì thấy Vương Đình Lục nói lên rằng :

- Kìa ! Trương Vượng đi ở đây kia .

Trương Thuận dặn rằng :

- Để yên đừng nói xem hắn ta đi đâu .

Nói đoạn quay ra nom thì thấy Trương Vượng đương lững thững đi ra bến

thuyền , Vương Đình Lục chạy theo liền nói với Trương Vượng rằng :
- Bác để thuyền chở cho mấy người bà con tôi sang sông với .
Trương Vượng quay lại đáp rằng :
- Có đi thuyền thì mau ra đi .
Vương Đình Lục quay vào bảo với Trương Thuận , Trương Thuận bảo An Đạo Toàn rằng :
- An huynh cho tôi mượn quần áo của bác còn bác mặc quần áo của tôi rồi chúng ta cùng ra thuyền .
An Đạo Toàn nói rằng :
- Làm thế là ý gì ?
- Tôi khắc có cách bác bất tất phải hỏi ..
An Đạo Toàn liền đổi áo quần cho Trương Thuận rồi hai người ăn mặc chỉnh tề ra đi Vương Đình Lục vác khăn gói thuốc của An Đạo Toàn rồi đưa hai người ra bến thuyền , Trương Vượng đẩy thuyền vào bờ ba người cùng bước xuống thuyền rồi Trương Vượng chèo kẽo kẹt ra giữa dòng sông . Khi ra giữa dòng sông Trương Thuận bước vào trong khoang lật ván thuyền tìm thấy con dao của Trương Vượng rồi gọi lên rằng :
- Bác lái vào mau đây sao trong thuyền có vết máu thế này ?
Trương Vượng đáp lên rằng :
- Xin ông chớ cười tôi ...
Chàng vừa nói vừa chui vào trong khoang để xem , bất đồ vào tới nơi bị Trương Thuận đẩy ngã xuống sạp thuyền rồi đè chặt xuống mà quát lên rằng :
- Quân chó má này , mày đã mưu lấy một trăm lạng vàng của tao lại toan hại cả ta nữa là nghĩa làm sao ? Còn người hậu sinh gầy gò hôm ấy đâu ?
- Dám thưa hảo hán nhân tôi thấy nhiều vàng sợ nó chia mất nên tôi giết nó mà bỏ xuống sông luôn hôm ấy .
- Quân chó má này , ông đây đẻ ở bến Tầm Dương lớn lên dưới chân núi Tiểu Cô đã từng buôn bán chài lưới thiên hạ ai không biết tiếng , sau nhân đánh cướp Giang Châu chiếm Lương Sơn Bạc theo cùng ông Tống Công Minh ngang dọc bốn phương , ai không sợ hãi ! Thế mà bay dám lừa ta xuống thuyền trói lại ném xuống sông rồi cướp tiền bạc , nếu ta không biết lội nước phỏng còn gì tính mạng với ngươi ? Ngày nay oán thù gặp gỡ ta không thể tha ngươi được .
Nói đoạn liền vớ lấy cái thừng trói gò bốn chân tay rồi xách ra mạn thuyền quăng tỏm xuống sông rồi nói rằng :
- Ta tha cho mày một mũi dao đó .
Vương Đình Lục nom thấy trong lòng lấy làm băn khoăn bồi hồi vô hạn , Trương Thuận lại quay vào rồi lục ở trong thuyền lấy món tiền hôm trước gói vào trong bọc rồi ba người liền chèo thuyền vào bờ .

Khi đến bờ sông Trương Thuận bảo với Vương Đình Lục rằng :
- Ân nghĩa của hiền đệ không bao giờ tôi dám quên được , nay nếu hiền đệ có lòng hạ cố thì xin quay lại thu xếp tửu điếm , rồi đưa phụ thân lên núi Lương Sơn để cùng tụ nghĩa chẳng hay hiền đệ nghĩ sao ?
- Ca ca dạy thế chính hợp ý tôi , tôi xin lục đục theo sau lập tức ...
Nói đoạn bái biệt hai người đi về thu xếp nhà cửa để dẫn phụ thân đi lên Lương Sơn Bạc . Bên kia Trương Thuận vác khăn gói thuốc dẫn AN Đạo Toàn theo đường phía Bắc để đi . An Đạo Toàn vốn người yếu đuối đi bộ không quen khi đi được ba mươi dặm đường thì mỏi mệt tay chân không sao đi được nữa . Trương Thuận mời vào trong hàng nghỉ mà sai mang rượu ra thiết đãi , đương khi ăn uống chợt thấy người chạy vào rồi gọi Trương Thuận mà bảo rằng :
- Sao anh em đi chậm thế ?
Trương Thuận nghe nói ngẩng lên nom thì thấy Thần Hành Thái Bảo Đới Tung ăm mặc giả dạng khách buôn đến đó , liền vội vàng bảo An Đạo Toàn đứng dậy vái chào rồi cùng ngồi nói chuyện với nhau . Trương Thuận hỏi bệnh tình Tống Công Minh , Đới Tung đáp rằng :
- Hiện nay Tống Ca ca tinh thần hôn mê , cơm cháo không ăn chắc có lẽ sắp nguy mất .
Trương Thuận nghe nói bỗng ra vẻ xót thương mà tuôn đôi hàng luỵ An Đạo Toàn hỏi Đới Tung rằng :
- Trông sắc da và sắc huyết ra thế nào ?
- Trông sắc da nhờn nhợt cả ngày chỉ kêu đau rền rỉ , tính mạng khó lòng mà toàn được ..
- Nếu thịt da còn biết đau đớn thì còn chữa được , xong chỉ sợ quá ngày thì nguy mất .
- Nếu vậy tôi có cách đi nhanh được , xin ngài đi ngay bây giờ cho .
Nói đoạn liền lấy hai miếng giáp mã buộc vào chân An Đạo Toàn khoác lấy khăn gói thuốc , dặn Trương Thuận ở lại sau rồi làm phép Thần Hành đưa An Đạo Toàn về trước , Trương Thuận nghỉ ở hàng đó mấy hôm thì thấy cha con Vương Đình Lục cũng nhau đến , Vương Đình Lục thấy Trương Thuận còn ở gần đó thì lấy làm lạ hỏi rằng :
- Sao Ca ca còn trì trệ ở đây An Đạo Toàn tiên sinh đâu rồi ?
- An Tiên sing có Thần Hành Thái Bảo đón về trước , còn tôi ở đây có ý chờ hiền đệ và Thái công cùng đi một thể cho vui .
Nói về ĐFới Tung dẫn An Đạo Toàn về tới sơn trại các đầu lĩnh ra đón vào Trung Nghĩa Đường rồi đưa vào thăm bệnh Tống Giang , khi vào tới phòng thì thấy Tống Giang thở thoi thóp như người sắp chết An Đạo Toàn xem mạch cẩn thận rồi nói với các vị đầu lĩnh rằng :
- Các ngài không phải ngại mạch này không có việc gì cả , bề ngoài tuy bệnh

thế trầm trọng song mạch vững vàng ... Tôi không dám nói khoác chỉ trong vòng mười hôm là có thể khỏi bệnh .
Chúng nghe nói đều lạy ta Đạo Toàn mà mau mau cứu chữa giúp cho , An Đạo Toàn trước hết lấy ngải chích hết độc khí rồi dùng đồ dịt ở ngoài và cho thuốc điều tể ở trong . Được năm hôm thì nước da đã hơi đo đỏ mà thịt đã nhuận hơn , rồi mươi hôm đã ăn uống được như cũ duy còn cái nhọt vẫn chưa kín được mà thôi .
Hôm đó Trương Thuận đưa bố con Vương Đình Lục về tới sơn trại vào chào lạy Tống Giang cùng các vị đầu lĩnh và thuật chuyện bị cướp ở Tầm Dương cho mọi người nghe , các đầu lĩnh đều lấy làm khen ngợi vô cùng , bấy giờ Tống Giang nghe thấy bệnh thế đã hơi thư thái liền gọi các đầu lĩnh đến dân dấn hai hàng nước mắt rồi bàn định việc đánh thành Đại Danh để cứu Thạch Tú và Lư Viên ngoại . An Đạo Toàn can Tống Giang rằng :
- Cái nhọt của tướng quân chưa khỏi hẳn xin tướng quân chưa nên vội động , nếu vội động thì khó lòng khỏi được .
Ngô Dụng bảo với Tống Giang rằng :
- Việc đó huynh trưởng không cần nghĩ đến cứ tịnh dưỡng cho mạnh khoẻ là hơn , tôi tuy bất tài song hiện dạo đầu xuân khí trời êm ấm thế nào tôi cũng đem quân đến phá thành Đại Danh cứu lại Lư Viên ngoại cùng Thạch Tú và hai đứa gian phu dâm phụ để hả lỏng huynh trưởng .
- Nếu được Quân sư báo cứu giúp cho thì Tống Giang tôi dẫu chết cũng không còn hối hận chi nữa .
Ngô Dụng vâng lời rồi cùng nhau bàn định để đánh phá thành Đại Danh .
Mới hay :
Trí mưu khen đủ đã điều ;
Biết cơ suy thịnh rõ chiều liền lui .
Rắp toan thu vét nhân tài ;
Ra tay quét sạch bụi đời gian tham !

Thủy Hử

Scan: Motsach, Đánh máy: TrungLeTran

Hồi 65
Đốt Thuý Vân Lâu Thời Thiên vâng lệnh ;
Phá Đại Danh phủ Ngô Dụng lập công .

Bấy giờ Ngô Dụng nói với Tống Giang rằng :
- Huynh trưởng ngày nay đã bình yên vô sự lại có An Thái Y trông nom ở đây thực là hạnh phúc cho sơn trại muôn phần . Vả trong bấy lâu nay tiểu đệ đã cho thám thính tin tức thành Đại Danh , nghe nói Lương Trung thư đêm ngày lo nghĩ chỉ sợ quân mã ta kéo đến thì nguy biến ; tiểu đệ cũng cho dán yết thị tất cả trong , ngoài thành để hiểu dụ cho nhân dân cùng biết về việc đó là ta cốt bắt mấy người can phạm mà không hại gì đến dân . Vì thế Lương Trung thư lại càng lo riết , còn về phần Xài Thái sư sau khi nghe tin Quan Thắng đầu hàng cũng sợ hãi kinh hoàng không dám tâu lên trước mặt Thiên Tử và thường gửi thư đến Lương Trung thư phải lưu tính mạng Lư Tuấn Nghĩa và Thạch Tú để khỏi sự nguy hiểm về sau .
Tống Giang nghe nói lại thúc giục Ngô Dụng mau mau lập kế đánh thành , Ngô Dụng định kế rằng :
- Hiện nay mới có đầu xuân sắp đến ngày tết Nguyên Tiêu trong thành Đại Danh có hội chơi đèn rất náo , vậy ta nên thừa cơ hội này mà phục binh trong thành rồi sau sẽ kéo đại binh ập vào thì thế nào cũng phá được .
Tống Giang cả mừng khen răg2 :
- Kế đó rất diệu xin Quân sư thi hành ngay cho mới được .
Ngô Dụng liền quay ra hỏi các đầu lĩnh rằng :
- Nay cần nhất là việc phóng lửa ở trong thành vậy trong đám anh em ai đảm đang cho việc đó .
Thời Thiên tiếp luôn rằng :
- Khi tiểu đệ còn nhỏ có qua thành Đại Danh ít bữa trong thành có một nơi là Thuý Vân Lâu trong lầu trên dưới có tất cả trên một trăm phòng đến đêm hôm Nguyên Tiêu chắc là huyên náo . Vậy xin vào trước ở trong thành lẩn ở Thuý Vân Lâu rồi tối hôm đó sẽ phóng lửa ngay đó để lên hiệu rồi Quân sư kéo binh mã vào sau .
Ngô Dụng cả mừng mà rằng :
- Được vậy thì hay lắm , sáng mai ngươi bắt đầu đi sớm , cứ đến đêm Nguyên Tiêu thì phóng hoả trên lầu Thuý Vân thế là công lớn .
Thời Thiên vâng lệnh đi trước , sáng hôm sau Ngô Dụng cắt cho Giải Trân , Giải Bảo làm phường săn tìm đến bán các chim muông ở các quan nha trong thành để đợi đến hôm đó khi thấy lửa hiệu thì lập tức ngăn chận các quân

lính đi báo . Hai người vâng lệnh đi ra , lại sai Đỗ Thiên , Tống Vạn giả làm người bán gạo kéo xe vào ngủ trọ trong thành đến đêm hôm đó trông lửa hiệu mà lấy cửa Đông . Khổng Minh , Khổng Lượng giả làm hai tên đầy tớ lẻn vào các chốn náo nhiệt ở trong thành để bấy giờ đi tiếp ứng mọi nơi . Lý Ứng , Sử Tiến giả làm khách đi chơi trọ ở ngoài cửa Đông thành dợi khi lửa lên thì giết đám lính coi thành để mở cửa cho quân ra . Lỗ Trí Thâm cùng Võ Tòng giả làm đám thầy chùa đi khuyên giáo đến chùa nào ở gần thành Đại Danh nom lửa hiệu mà đến phía ngoài cửa Nam ngăn đón đại quân mà đánh chặn đường đi . Trâu Uyên , Trâu Nhuận giả làm người bán đèn nghỉ ở trong thành Đại Danh nom hiệu lửa mà đến nhà ngục cứu ứng . Lưu Đường giả làm lính công đợi trước nha phủ để ngăn giữ các người đến báo . Lại mời Công Tôn Thắng giả làm Vân Du đại nhân cùng Lăng Chấn giả làm đạo đồng đem mấy trăm súng phóng hoả đến chỗ vắng ở trong thành để đợi hiệu lửa là nổ súng lên . Lại sai Trương Thuận đi với Yến Thanh theo đường thuỷ vào thành chực ở ngoài nhà Viên ngoại để bắt gian phu dâm phụ . Vương Nuỵ Hổ , Tôn Tân , Hồ Tam Nương , Trương Thanh , Cố Đại Tẩu , Tôn Nhị Nương giả làm ba cặp vợ chồng nhà quê vào thành xem đèn rồi lần đến nhà Lư Viên ngoại phóng lửa . Sài Tiến cùng Nhạc Hoà giả làm quan nhân đến nhà Xài Tiết cấp cứu lấy tính mạng hai anh em Xái Phúc . Khi cắt đặt xong rồi các đầu lĩnh đều vâng lệnh mà lập tức ra đi .

Nói về thành phủ Đại Danh một hôm gần đến ngày tết Nguyên Tiêu Lương Trung thư gọi Lý Thnhà , Văn Đạt , Vương Thái thú cùng các quan lại đến để bàn việc hội đèn đêm rằm Lương Trung thư nói với mọi người rằng :

- Cứ theo lệ thường hàng năm thì thành Đại Danh ta đây phải mở hội chơi đèn giữa tối Nguyên Tiêu cũng chẳng khác gì Đông Kinh vậy , nhưng năm nay chẳng may bị giặc Lương Sơn mấy phen quấy nhiễu chỉ e hôm ấy chơi đèn mà lỡ xảy ra có việc gì thì làm sao cho được ? Vậy các quan hãy thương nghị coi xem sao ?

Văn Đạt nghe nói ứng ngay lên rằng :

- Thiết tưởng đám giặc đã bỗng dưng bỏ trốn và dán yết thị khắp nơi như thế tất là cùng đường hết kế còn lo ngại điều chi ? Nếu năm nay ta không mở hội chơi đèn mà chúng dò biết tất bị chúng chê cười . Vậy xin Tướng công cứ hạ lệnh cho dân gian phải đặt thêm các đèn cho vui hơn mọi năm trước , giữa chợ phải kết thêm hai toà núi giả sơn cũng theo như ở Đông Kinh suốt đêm không cấm , từ mười ba đến mười bảy phải thả đèn luôn năm đêm và sức cho các phủ quan phải sức bảo dân gian không được thiếu thốn . Hôm đó xin Tướng công cứ thân hành đi chơi vui với dân chúng rồi tôi dẫn một đám quân mã ra đóng ở hang Phi Hổ để phòng bị quân giặc , và cho phó đô giám dẫn một toán quân đi tuần kỵ ở ngoài thành cho cẩn thận như thế thì còn có ngại chi ?

Lương Trung thư nghe nói cả mừng liền treo bảng hiểu dụ dân xã cứ theo lệnh thi hành . Nguyên Bắc Kinh là một nơi quận lớn xung yếu ở đất Hà Bắc đường đi lối lại giao thông rất nhiều buôn bán sầm uất hơn tất cả mọi nơi nhân dân tụ tập rất là đông đúc . Nay nhất đán gặp hội phóng đăng thì ai nấy đều nô nức lấy làm vui thú mà đua nhau để nộp đèn chơi hội .
Trong mấy hôm đó từ các nhà phú hào cho đến các nhà loàng xoàng đều tranh nhau đi mua đèn để nộp , các lái bán đèn trong mọi năm lại khuân đèn đến bán rất là náo nhiệt , khắp cả trong thành Đại Danh nhà nào nhà nấy đều chăng đèn ngũ sắc ở trước cửa cùng là bày biện trang hoàng trông nghiễm nhiên là ngày đại hội .
Bên cầu trước phủ Đại Danh có dựng lên một toà giả sơn kết hai con rồng đỏ vàng rất lớn mỗi một cái vây con rồng có một ngọn đèn và trong miệng phun nước rất trong . Còn chung quanh cầu cùng khắp cả khúc sông đều thắp đèn rất là rực rỡ . Trước chùa Đồng Phật cũng có một toà giả sơn trên kết một con rồng xanh xung quanh có tới mấy nghìn ngọn đèn rất sáng .
Trước lầu Thuý Vân có một toà giả sơn trên kết một con rồng trắng bốn mặt đèn sáng rất nhiều . Thuý Vân Lầu là một tửu lâu to nhất ở đất Bắc Hà trong có ba tầng gác , xà chạm cột sơn rất là lộng lẫy ; tầng trên tầng dưới có tới hơn trăm phòng ăn ngày nào cũng đàn hát vang lừng không dứt tiếng , bởi vậy cái quang cảnh ngày hội lại càng huyên náo phần hơn . Hôm đó có người do thám về báo cho Ngô Dụng biết tin tức trong thành Ngô Dụng lấy làm cả mừng nói rõ cho Tống Giang biết . Tống Giang nghe nói liền đòi thân chinh đến đánh thành Đại Danh An Đạo Toàn can rằng :
- Tướng quân chưa được khỏi thực chớ nên vội vàng làm chi , nếu lỡ ra một chút sau này khó lòng cứu chữa được .
Ngô Dụng cũng can khuyên Tống Giang mà rằng :
- Tiểu đệ xin đi thay một chuyến huynh trưởng cứ vững tâm ở nhà không ngại chi cả .
Nói đoạn cùng với Bùi Tuyên cấp tám đội quân mã để đi đánh ; đội thứ nhất Đại Đao Quan Thắng dẫn Tuyên Tân , Hắc Tư Văn đi trước ; Trấn Tam Sơn Hoàng Tín đi sau đều đem theo quận kỵ cả ; đội thứ hai Báo Tử Đầu Lâm Xung dẫn Mã Lân , Đặng Phi đi trước Tiểu Lý Quảng Hoa Vinh cứu ứng đi sau , cùng đem kỵ binh cả ; đội thứ ba Song Chiên Hồ Duyên Chước dẫn Hàn Thao , Bành Dĩ đi trước Bệnh Uý Trì Tôn Lập đi sau đều dẫn quân kỵ cả ; đội thứ tư Tích Lịch Hoả Tần Minh dẫn Âu Bằng , Yến Thuận đi trước Khiêu Giản Hổ , Trần Đại di sau đem quân kỵ cả ; Mục Hoằng dẫn Đỗ Hưng , Trịnh Thiên Thọ kéo quân bộ đi đội thứ năm ; Hắc Toàn Phong Lý Quỳ dẫn Lý Lập , Tào Chính đem quân bộ đi đội thứ sáu ; Sập Si Hổ Lôi Hoành dẫn Thi Ân , Mục Xuân đem quân bộ đi đội thứ bảy ; Hỗn Thế Ma Vương Phàn Thuỵ dẫn Hạng Sung , Lý Cổn đem quân bộ đi đội thứ tám . Tám đội

quân mã lập tức chia đường kéo đi hẹn đến canh hai hôm rằm tháng giêng là phải nhất tề kéo đến thành Đại Danh để đánh còn các đầu lĩnh thì ở nhà theo Tống Giang coi trại .
Nói về Thới Thiên vâng lệnh Quân sư tới Bắc Kinh khi trèo được vào thành Đại Danh , ban ngày thì rong chơi quanh ở phủ ban đêm thì lẻn vào các bàn thờ ở miếu Đông Nhạc để ngủ .
Đến hôm mười ba tháng giêng Thời Thiên đương vẩn vơ xem treo đèn kết hoa ở trong thành bỗng đâu thấy Giải Trân , Giải Bảo gánh các đồ chim muông đi vào rồi thấy Đỗ Thiên , Tống Vạn cũng đã thủng thỉnh ở trong đó cả rồi . Hôm đó Thời Thiên thủng thỉnh tới Thuý Vân Lâu thấy Khổng Minh bỏ xoả đầu tóc mình mặc áo da dê rách tay hữu cầm một cây gậy tay tả cầm một cái bát thất thểu đi xin quanh đó . Khi Khổng Minh trông thấy Thời Thiên bèn chạy đến đằng sau để nói chuyện . Thời Thiên khẽ bảo Khổng Minh rằng ;
- Ca ca phải khéo đấy trông tướng dạng như thế không giống kẻ ăn mày đâu , ở đây nhiều đám lính tráng khôn ngoan lỡ ra chúng biết thì khốn Ca ca nên vào một nơi còn hơn .
Đương khi nói chuyện cũng thấy Khổng Lượng giả dạng ăn mày đi đến Thời Thiên lại bảo Khổng Lượng rằng :
- Anh thò cái mặt trắng phau phau thế kia thì giống kẻ ăn mày thế nào được ?
Vừa nói dứt lời thì thấy hai người đi đến đằng sau nắm lấy Thời Thiên mà mắng ngay rằng :
- Các anh giỏi thực .
Thời Thiên nghe nói giật mình quay lại thì thấy Dương Hùng và Lưu Đường liền nói với hai người rằng :
- Anh làm tôi sợ bằng chết .
Dương Hùng liền dắt mấy người ra chốn vắng vẻ mà trách rằng :
- Các anh không biết gì cả đứng đấy mà nói chuyện với nhau , lỡ ra gặp đám nào trông thấy thì phỏng còn ra công việc gì nữa ? Các anh phải lẩn lút thế nào chứ đừng giơ mặt ra đấy mà khốn .
Khổng Minh nói :
- Trâu Uyên , Trâu Nhuận đã thấy đi bán đèn trong phố hôm qua , còn Lỗ Trí Thâm cùng Võ Tòng cũng thấy ở ngoài thành rồi anh em ta bất tất phải bán nữa cứ đợi đến đêm hôm ấy là hành sự thôi .
Nói xong rồi năm người liền kéo nhau đi qua một cái chùa kia thấy Công Tôn Thắng cùng Lăng Chấn ở đó , bảy người đưa mật báo cho nhau rồi lại chia đi mỗi người mỗi ngả .
Ngày hôm sau mười bốn Lương Trung thư sai Văn Đạt đem quân mã ra đóng ngoài Phi Hổ Dực để phòng giặc cướp , và sai Lý Thành đem năm trăm

kỵ binh ra đi tuần tiểu quanh thành .Đêm hôm rằm tháng giêng chiều trời tạnh ráo lấy làm dễ chịu Lương Trung thư lòng mừng vô hạn , tối hôm đó mặt trăng vằng vặc trên không soi sáng các khu phố xá bọn nam nữ rủ nhau đi xem thích cánh chen vai đông đúc không biết đâu mà kể . Vào khoảng tối hôm ấy Tiết cấp là Xái Phúc bảo với em là Xái Khánh rằng :
- Hiền đệ coi ngục ở đây để tôi về nhà một lúc rồi sẽ hay .
Chàng nói đoạn chạy vội về nhà , khi về tới nhà thấy có hai người theo tót đi vào một người trước ăn mặc ra dáng quan binh , một người phía sau ăn mặc ra dáng anh đầy tớ . Xái Phúc giơ đèn nom ra thì nhận biết Sài Tiến đi trước còn người phía sau không hiểu là ai . Xái Phúc thấy vậy bèn mời vào trong nhà sẵn có rượu chè đó để tiếp . Sài Tiến nói rằng :
- Xin ngài đừng cho ăn uống nữa chúng tôi đến đây có chút việc cần muốn nói cho ngài biết , nguyên Lư Viên ngoại cùng Thạch Tú ở đây nhờ ngài trông nom cho được chu toàn chúng tôi thực lấy làm cảm ơn vô hạn , vậy ngày nay gặp tiết Nguyên Tiêu chúng tôi muốn thừa cơ cướp ngục cho hai người ấy ra xin ngài làm ơn đưa cho chúng tôi tới đó ... Chớ nên từ chối mới được .
Xái Phúc nghe nói biết là không vâng lời tất nguy hiểm tới thân gia , liền vội vàng vâng lời xin đưa đi và đưa quần áo lính hầu cho hai mặc rồi dẫn vào trong ngục .
Hôm đó khoảng vào canh một Vương Nuỵ Hổ , Nhất Trượng Thanh , Tôn Tân , Cố Đại Tẩu , Trương Thanh , Tôn Nhị Nương giả làm vợ chồng nhà quê đi chen vào đám xem hội mà lẻn vào cửa Đông , Công Tôn Thắng cùng Lăng Chấn ngồi ở miếu Thành Hoàng trước cửa Châu nha để đợi Trâu Uyên , Trâu Nhuận gánh đèn đi chơi rong trên mặt phố . Đỗ Thiên , Tống Vạn đều đẩy một cỗ xe đến trước nhà Lương Trung thư mà đánh lộn sòng vào đám người đông . Nguyên dinh Trung thư ở phố lớn gần ngang với cửa thành bên Đông . Dương Hùng , Lưu Đường đều vác gậy ngồi chờ sẵn ở hai bên cầu trước cửa châu nha còn Yến Thanh và Trương Thuận đi theo đường thuỷ vào trong thành để nấp ở đó . Được một lát nghe trống lầu đã đánh canh hai Thời Thiên cắp một cái thúng trong đựng những thuốc dẫn lửa để rải lên những con bươm bướm bằng trang kim rồi đi lẻn lên lầu Thuý Vân . Bấy giờ trên lầu đương ra vào đông đúc đèn sáo vang lừng khắp mọi nơi gần xa đều đến đó để xem đèn rất là náo nhiệt . Thời Thiên lên đến gác giả cách làm anh bán bươm bướm để chạy quanh xem xét các nơi , đương khi ấy thấy Giải Trân , Giải Bảo đều vác cương xoa treo lủng lẳng mấy con thỏ đi vẩn vơ trước lầu . Thời Thiên thấy vậy vội vàng chạy đến hỏi hai người kia rằng :
- Bây giờ có lẽ sắp đến giờ sao mà không thấy ngoài kia động đậy chi cả ?
Giải Trân nói :
- Chúng tôi vừa thấy thám mã qua đây xong , có lẽ quân ta đã kéo vào đến

rồi thì phải . Anh nên hành sự ngay đi thôi .
Nói vừa dứt lời thì thấy trước cửa ồn ồn lên rằng :
- Quân mã Lương Sơn Bạc đã kéo đến cửa Tây rồi ...
Giải Trân liền giục Thời Thiên mau mau vác phóng lửa vào trong lầu còn mình cùng với Giải Bảo chạy đến trước trại lính để đợi . Bấy giờ trong đám quân mã tàn bại ở ngoài thành chạy vào nói nhao nhao lên rằng :
- Quân giặc Lương Sơn đã chiếm mất trại của Văn Đạt kéo nhau vào thành bây giờ .
Lý Thành đương đi tuần ở trên biên thành nghe thấy tin ấy liền chạy đến trại lính truyền điểm lấy quân lính ra coi giữ Châu thành và đóng chặt các cửa thành lại . Khi đó Vương Thái thú đương đi đàn hát ở trên phố nghe thấy tin báo như vậy liền hớt ha hớt hãi chạy mau về trong trại . Về phần Lương Trung thư hôm đó say rượu ngất nga ngất ngưởng ở trong dinh , thoạt nghe thấy tin báo cũng còn dềnh dàng chưa sợ sau thấy thám mã cùng lưu tinh đều chạy dốc thời vào báo , sự thế nguy cấp tới nơi bấy giờ mới kinh hồn choáng óc liền gọi người đóng ngựa để đi . Khi ngựa chưa đóng xong yên thì thấy trên lầu Thuý Vân có ngọn lửa bốc lên ngùn ngụt sáng đỏ rực trời Lương Trung thư lấy làm kinh hãi vội vàng nhảy lên mình ngựa toan ra đi xem . Chợt đâu lại thấy hai người đem hai cỗ xe ra chắn lối đi rồi vớ lấy một ngọn đèn treo ở gần đó mà lấy lửa châm vào trong xe cháy bùng cả lên . Lương Trung thư thấy vậy hớt hãi chạy ra cửa Đông bỗng đâu lại thấy hai người to lớn quát lên rằng :
- Lý Ứng , Sử Tiến ở đây .
Nói đoạn liền múa đao xông vào chém chết mấy người , đám quan quân đều kinh sợ chạy toán loạn cả . Đoạn rồi Đỗ Thiên , Tống Vạn cũng tiếp đến giữ chặt lấy cửa Đông Lương TỶung thư thấy tình thế nguy bách liền dẫn mấy người chạy vội vàng sang bên cửa Nam lại thấy có một ông sư phệ bụng và một người hành giả mặt hổ tay múa giới đao dắt vào trong thành . Trung thư nghe nói lại quay ngựa chạy về trại lính khi gần tới nơi lại thấy Giải Trân , Giải Bảo đang múa cương xoa đánh giết ầm ầm ở đó chàng lại kinh sợ chạy về cửa Tây .
Bấy giờ Vương Thái thú vừa đến trại bị Dương Hùng , Luu Đường đánh cho mấy côn vỡ óc chết lăn ra ở đó còn bọn ngu hầu áp phiên đều chạy hết cả . Khi Lương Trung thư gần tới cửa Tây thấy trong miếu Thành hoàng bỗng có tiếng súng nổ lên rồi thấy ngọn lửa bốc lên dần dật Trâu Uyên , Trâu Nhuận thì cầm gậy tre đi châm lửa đốt các nơi trong có Vương Nuỵ Hổ , Nhất Trượng Thanh cùng Tôn Tân , Cố Đại Tẩu đều múa đao xông vào để giúp . Còn Trương Thanh cùng Tôn Nhị Nương nhảy lên để châm lửa đốt vào toà giả sơn ở trước cửa chùa Đồng Phật .
Bấy giờ nhân dân trong thành Đại Danh đều cắm đầu chạy trốn nhà nào nhà

nấy đều khóc như di , khắp các nơi trong thành đều có tiếng người kêu lửa cháy rối loạn kinh hoàng không biết tới đâu mà kể . Lương Trung thư chạy về đến cửa Tây tiếp được quân mã của Lý Thành liền kéo nhau chạy đến cửa Nam liền trèo lên gác trống để xem , khi đó thấy binh mã kéo xuống dưới thành ngọn lửa bốc sáng như ban ngày có một toán quân kéo cờ Đại Đao Quan Thắng đi giữa bên tả có Tuyên Tân bên hữu có Hắc Tư Văn đằng sau có Hoàng Tín thôi thúc quân mã sát vào cửa thành Lương Trung thư không thể nào ra khỏi cửa thành liền cùng với Lý Thành chạy ra cửa Bắc để trốn . Chợt đâu lại thấy một toán quân mã rất đông có Lâm Xung đi đầu Mã Lân đi bên tả Đặng Phi đi bên hữu Hoa Vinh đi sau mà hết sức cùng nhau kéo đến Trung thư lại phải quay ngựa chạy về cửa Đông . Gần tới cửa Đông lại thấy Mục Hoằng , Đỗ Hưng , Trịnh Thiên Thọ dẫn một ngàn nhân mã múa đao sát vào Lương Trung thư lại phải quay về cửa Nam rồi cướp đường để chạy . Khi ra đến địch kiều lại gặp Lý Quỳ cởi trần múa phủ cùng với Lý Lập , Tào Chính đều hăng hái xông vào . Lý Thành liền hết sức xông đánh lấy đường cho Lương Trung thư chạy ra ngoài thành . Bỗng lại gặp Hồ Duyên Chước múa chiên vỗ ngựa lại đánh Lương Trung thư , Lý Thành cũng múa đao đánh được vài hiệp rồi phải quay ngựa bỏ chạy . Sau lại thấy Hàn Thao , Bành Dĩ cùng Tôn Lập đều hết sức xông đến , đoạn rồi có Tiểu Lý Quảng Hoa Vinh dương cung đặt tên bắn viên phó tướng của Lý Thành ngã lăn xuống ngựa Lý Thành thấy vậy vội vàng phi ngựa chạy thẳng . Chạy chưa được mấy bước lại thấy phía bên giữa có Tích Lịch Hoả Tần Minh múa thương vỗ ngựa dẫn Yến Thuận , Âu Bằng cùng Trần Đạt sát đến Lý Thành cố hết sức đánh thục thân đề lấy đường đưa Lương Trung thư chạy .

Bên kia Đỗ Thiên , Tống Vạn vào phủ Trung thư giết hết vợ con cùng người nhà của Lương Trung thư Khổng Minh , Khổng Lượng trèo tường lần lần vào ngục Trâu Uyên , Trâu Nhuận tiếp đón những người qua lại ở trước sở coi ngục . Sài Tiến , Nhạc Hoà trông thấy hiệu lửa bên ngoài liền bảo với Xái Phúc , Xái Khánh rằng :

- Hai anh em nhà bác không trông đó còn đợi đến bao giờ nữa ?

Xái Khánh nghe nói mới quay ra nom thì Trâu Uyên , Trâu Nhuận đã đẩy tung cửa lao bước vào mà nói rằng :

- Cả bọn hảo hán Lương Sơn Bạc ở đây muốn sống thì trả Lư Viên ngoại cùng Thạch Tú ra đây cho ta ...

Xái Khánh thấy vậy vội vàng quay vào báo cho Xái Phúc biết , bấy giờ chợt thấy Khổng Minh , Khổng Lượng ở trên nóc nhà lao nhảy xuống rồi Sài Tiến rút phăng khí giới ở bên mình ra tháo gông cho Lư Tuấn Nghĩa cùng Thạch Tú và bảo Xái Phúc rằng :

- Bác mau mau theo tôi về nhà để coi giữ vợ con mới được .

Đoạn rồi Lư Tuấn Nghĩa dẫn Thạch Tú , Khổng Minh , Khổng Lượng , Trâu

Uyên , Trâu Nhuận về thẳng nhà để bắt Lý Cố cùng Cổ Thị . Nguyên Lý Cố từ khi nghe tin bọn hảo hán Lương Sơn đã dẫn quân mã vào thành , rồi thấy khắp nơi phát hoả tứ tung thì trong lòng lấy làm sợ hãi bèn vội vàng cùng với Cổ Thị thu xếp lấy một gói kim ngân tài vật rồi lẻn ra cửa để trốn . Khi ra tới ngoài cửa thì thấy những người đứng ngoài cửa đều bị đánh ngã lộn bậy cả rồi có người cướp sấn vào nhà Lý Cố cùng Cổ Thị liền quay vào mở cửa sau để đi , hai người đi ra lối đường sau lẩn đến bên sông toan tìm đường để núp bất đồ có Trương Thuận đứng ở bên sông kêu lên rằng :
- Hai người này chạy đi đâu đó ?
Lý Cố kinh sợ toan vội nhảy xuống dưới thuyền thì có một người nắm lấy cánh tay mà hỏi rằng :
- Ngươi có biết ta không ?
Lý Cố nghe rõ Yến Thanh liền kêu lên rằng :
- Tiểu Ất ca ! Tôi với bác có thù hằn gì mà bác bắt tôi ?
Yến Thanh lặng ngắt nắm lấy cổ kéo đi rồi Trương Thuận cũng nắm lấy mụ đàn bà mà kéo tới cửa phía Đông . Bấy giờ Lư Tuấn Nghĩa về tới nhà không thấy Lý Cố cùng Cổ Thị đâu liền gọi chúng vào thu xếp hết tất cả các đồ kim ngân tài vật chất tất cả lên xe để mang về Lương Sơn Bạc . Về phần Sài Tiến cho Xái Phúc về tới nhà thu xếp hết tất cả đồ đạt và dặn dò các người trong nhà để cùng đi theo . Xái Phúc nói với Sài Tiến rằng :
- Đại quan nhân nên cứu cho nhân dân trong thành chớ để cho họ đánh giết quá đỗi mới được .
Sài Tiến nghe nói vội vàng tìm Quân sư để nói chuyện , khi Ngô Dụng tiếp được Sài Tiến thì dân trong thành đã bị thiệt hại đến quá nửa Ngô Dụng liền hạ lệnh cấm quân sĩ không được giết hại chi nữa .
Được một lát trời vừa rạng sáng Ngô Dụng cùng Sài Tiến ở trong thành khua chiêng thu quân rồi các đầu lĩnh dẫn Lư Tuấn Nghĩa cùng Thạch Tú vào hầu và nói rõ công trạng của anh em Xái Phúc đối với Lư Tuấn Nghĩa cho mọi người nghe . Yến Thanh cũng giải Lý Cố cùng Cổ Thị đến Lư Tuấn Nghĩa liền bảo Yến Thanh giam giữ cho cẩn thận sau này sẽ trị . Còn về phần Lương Trung thư nhờ được có Lý Thành ra sức chống đỡ cùng nhau kéo tới ngoài thành thì gặp Văn Đạt cũng dẫn tàn quân qua đến đó đôi bên cùng hợp thành một đạo mà chạy về phía Nam , bất đồ chạy được mấy bỗng thấy tiền quân kêu thét ầm lên rồi có một toán quân phục của Phàn Thuỵ , Hạng Sung , Lý Cổn xông ra đánh giết , phía sau lại có Lôi Hoành , Thi Ân , Mục Xuân dẫn một nghìn quân bộ chặn lấy đường lui mà hai bên giáp đánh làm một . Lý Thành , Văn Đạt thấy vậy đều kinh sợ rụng rời đem hết sức bình sinh mà cố thoát ra khỏi vòng vây mãi sau mới cứu thoát được Lương Trung thư mà cùng nhau chạy về phía Tây . Bọn Phàn Thuỵ thấy Lương Trung thư chạy thoát cũng không ai đuổi theo bèn cùng với Lôi Hoành dẫn

quân vào trong thành để nghe lệnh .
Mới hay :
Trên đời mấy mặt tri âm ;
Nghìn vàng mua chữ đồng tâm dễ nào?
Xưa nay những bậc anh hào
Tan nhà chuốc nghĩa tri giao cũng nhiều .
Cùng nhau sinh tử cũng liều ,
Rồi đây hưu , thích trăm chiều có nhau .

Thủy Hử

Scan: Motsach, Đánh máy: TrungLeTran

Hồi 66
Về Sơn Bạc Tống Giang khao thưởng ba quân ;
Đến Lăng Châu Quan Thắng chiêu hàng hai tướng .

Hôm đó Ngô Dụng thu điểm nhân mã nhất diện treo bang an dân , nhất diện cho cứu giải ngọn lửa trong thành , còn những người nhà của Lương Trung thư , Lý Thành , Văn Đạt cùng Vương Thái thú hoặc chết hoặc trốn tránh cũng không tra hỏi nữa .
Ngô Dụng lại sai mở kho tàng trong phủ Đại Danh đem kim ngân châu ngọc xếp tất cả lên xe rồi lấy gạo thóc phát cả cho dân trong thành còn thì chất cả lên xe , đoạn rồi cho Lý Cố , Cổ Nhị nhốt lên xe tù và chia quân làm ba đạo kéo về Lương Sơn Bạc và cho Đới Tung về báo trước cho Tống Công Minh .
Tống Giang nghe nói vội họp tất cả các Đầu lĩnh xuống núi đón về Trung Nghĩa Đường . Tống Giang trông thấy Lư Tuấn Nghĩa liền cúi đầu lạy tạ , Lư Tuấn Nghĩa cũng cúi đầu đáp lễ lại . Tống Giang nói với Lư Tuấn Nghĩa rằng :
- Tống Giang tôi cả gan muốn đón ngài lên Tụ Nghĩa chẳng dè gặp bước không may cơ hồ nguy hiểm thật trong lòng lấy làm áy náy không yên . Ngày nay may mà trời xanh thương xót lại gặp được đây , thực là hạnh phúc cho sơn trại không biết tới đâu mà kể .
Lư Tuấn Nghĩa bái tạ rằng :
- Tôi trên nhờ ơn đức của huynh trưởng , dưới nhờ nghĩa khí của các Đầu lĩnh hết lòng cứu vớt cho được tới đây sau này biết lấy gì báo đáp cho phu công ấy .
Nói đoạn liền dẫn Xái Phúc , Xái Khánh vào chào Tống Giang mà nói rằng ;
- Nếu bữa trước không có hai người này thì làm sao còn bước chân tới đây được ?
Đoạn rồi Tống Giang nhường ghế thứ nhất cho Lư Tuấn Nghĩa ngồi , Lư Tuấn Nghĩa cả kinh rằng :
- Tôi là hạng người nào dám nhận chức vị ấy ? Nếu huynh trưởng có lòng thương yêu cho tôi được làm đứa tiểu tốt theo hầu cũng là hạnh phúc xin huynh trưởng chớ nên quá nhún làm chi .
Tống Giang cố mời hai ba lần nữa Lư Tuấn Nghĩa nhất định không nhận Lý Quỳ thấy vậy kêu lên rằng :
- Ca ca không thẳng tính chút nào cả ngày trước đã nhận rồi ngày nay lại nhường cho người khác , cái ghế có lẽ làm bằng vàng hay sao mà nhường đi

nhường lại mãi , làm thế tôi sốt ruột không sao chịu được .
Tống Giang quát to lên rằng :
- Thằng nhãi này ...
Lư Tuấn Nghĩa vội vàng cúi lạy Tống Giang mà rằng :
- Nếu huynh trưởng cứ nhường mãi có lẽ tôi ở đây không yên mất .
Lý Quỳ lại quát lên rằng :
- Nếu Ca ca làm ông vua Lư Viên ngoại làm thừa tướng đám chúng ta cũng ở trên kim điện thì làm chi có rối lên như thế này được . Nhưng nay bất quá cũng chỉ là tụi ăn cướp trong vũng nước này thì bất nhược cứ lặng yên như cũ là xong .
Tống Giang nghe nói tức mình không biết nói làm sao được , Ngô Dụng nói với Tống Giang rằng :
- Ngày mai hãy để Lư Viên ngoại ở phòng bên Đông đãi lễ tân khách rồi sau này có công sẽ xin nhường vị cũng được .
Tống Giang nghe vậy mới hơi yên tâm liền mời Lư Tuấn Nghĩa ra phòng bên Đông cho Yến Thanh cùng ở vào đó . Lại dọn phòng cho anh em Xái Phúc ở , bấy giờ Tiết Vĩnh đi đón người nhà của Quan Thắng về cũng cho dọn phòng để ở cẩn thận . Đoạn rồi trong sơn trại làm tiệc khao thưởng tam quân các Đầu lĩnh lớn nhỏ cùng đám lâu la họp thành từng đoàn từng đội chè chén với nhau . Hôm đó các Đầu lĩnh đều uống rượu ở Trung Nghĩa đường Lư Tuấn Nghĩa đứng dậy mà nói rằng :
- Còn có hai đứa gian phu dâm phụ đã bắt đến đây xin trị tội cho công bằng .
Tống Giang cười nói rằng :
- Suýt nữa tôi quên mất , quân sĩ đâu dong nó lên đây .
Quân sĩ vâng lời đem Lý Cố trói sang cột bên tả , Cổ Thị trói sang cột bên hữu để trị tội . Tống Giang nói với Lư Tuấn Nghĩa rằng :
- Bây giờ không cần phải hỏi tội làm chi , xin Viên ngoại cứ xử đoán đi là xong .
Lư Tuấn Nghĩa vâng lời tay cầm đoản đao bước ra quát mắng hai người , khoét lấy ruột giữa bắt tội tùng xẻo cho chết sai đem vứt bỏ xác đi rồi quay vào tạ ơn các đầu lĩnh . Các đầu lĩnh đều nâng chén rượu mừng rồi cùng nhau yến ẩm vui chơi rất là thoả thích .
Bây giờ ơn trả nghĩa đền ,
Trăm năm cố kết chút duyên giang hồ .
Máu nồng pha chén hoan hô
Giang sơn riêng một cơ đồ kém ai ?
Nói về Lương Trung thư khi dò biết quân mã Ngô Dụng đã kéo về Lương Son Bạc liền cùng với Lý Thành , Văn Đạt thu nhặt đám quân tàn mà trở lại đất Đại Danh . Khi về tới phủ vợ con trẻ già mười phần còn sót một hai , người nào người ấy kêu khóc như mưa vậy . Bấy giờ các phủ huyện gần đấy

kéo quân đến để cứu thì giặc đã về rồi , Lương Trung thư bèn truyền lệnh đâu cứ về đấy . Lương Trung thư trốn vào vườn hoa đằng sau may thoát nạn Trung thư thấy vậy lấy làm xót thương vô cùng liền thảo giấy vào báo Xái Thái sư khiển tướng điều binh đi đánh Lương Sơn Bạc , trong đó kể hết tình thế giặc Lương Sơn và sự thiệt hại trong thành Đại Danh dân số chết hơn năm ngàn người , trúng thương rất nhiều và các bộ quân mã thì thiệt tới hơn ba vạn , khi viết thư xong sai Thủ tướng lập tức đem thư vào kinh để trình với Xái Thái sư . Nguyên Xái Thái sư những tưởng ít lâu rồi bọn Lương Sơn đầu hàng thì tâng công cho Lương Trung thư mà tự mình cũng có đôi phần vinh hạnh . Nay bất đồ nghe tin như vậy thì trong lòng lấy làm tức giận liền cho tỳ tướng lui ra rồi sẽ vào tấu với Thiên Tử .

Thiên Tử nghe tấu cả kinh chưa biết nghĩ kế ra sao , bỗng có quan Gián Nghị Đại phu là Triệu Đỉnh bước ra bệ ngọc mà tâu rằng :

- Trước đây triều đình ta cũng đã điều binh khiển tướng đều bị thua thiệt rất nhiều là vì không được địa lợi cho nên mới thế , vậy ngày nay cứ theo như ý ngu thần xin bệ hạ giáng chỉ chiêu an mời về kim khuyết mà trao cho quan chúc để coi chốn biên cương tất là yên ổn được .

Xái Thái sư nghe tâu cả giận quát mắng rằng :

- Ông làm Gián Nghị Đại phu sao dám bỏ kỷ cương triều đình mà để tiểu nhân càn rỡ như thế được ? Tội ấy đáng chết đó ...

Thiên Tử nghe lời Thái sư tâu mà duổi bỏ Triệu Đỉnh ra triều mà cách hết quan chức , các quan thấy vậy không ai dám hé răng ra tâu một câu gì nữa .

Thiên Tử hỏi Xái Kính rằng :

- Nay quân giặc lộng hành như vậy phỏng lấy ai ra mà đánh giúp cho được ?

Xái Thái sư tâu rằng :

- Cứ như ý ngu thần , thiết tưởng quân giặc cỏ ấy không cần gì phải đem đại quân mới tiễu trừ đi được , hiện nay ở Lăng Châu có hai tướng gu\iỏi một người họ Đan tên Đinh Khuê một người họ Nguỵ tên Định Quốc làm Đoàn Luyện sứ ở châu ấy đều có thể tiễu trừ được quân giặc cỏ . Vậy xin Thánh Thượng lập tức giáng chỉ cho hai người đó đem quân đi đánh thì làm chi mà chẳng trừ xong .

Thiên Tử ghe tâu cả mừng bèn lập tức giáng chỉ cho hai người đó , đoạn rồi tan chầu các quan đều bưng miệng cười thầm cùng nhau lui về .

Nói về bọn Lương Sơn Bạc sau khi đã khao thưởng cho quân sĩ rồi Ngô Dụng liền nói với Tống Giang rằng :

- Nay ta vì việc Lư Viên ngoại đánh phá thành Đại Danh , nhân dân thiệt hại rất nhiều làm Lương Trung thư phải trốn tránh , việc này chắc là hắn phải tâu với triều đình và ỷ thế bố vợ là Xái Thái sư thế nào cũng chả yên được vậy ta nên nghĩ kế làm sao mới xong .

- Quân sư dạy rất phải ta nên cho người đi thám thính xem thế nào rồi sẽ liệu

.
Ngô Dụng cười rằng ;
- Tiểu đệ đã cho người đi thám rồi có lẽ về ngay bây giờ đó .
Đương khi trò chuyện thì quả nhiên có người về báo rằng :
- Lương Trung thư tâu với triều đình , Gián Nghị Đại phu cố tâu với Thiên Tử xin giáng chỉ chiêu an song bị Thái sư hành tội cách cả chức triều đình và sai người truyền chỉ cho Đan Đinh Khuê và Nguỵ Định Quốc ở Lăng Châu phải đem quân đi đánh .
Tống Giang hỏi Ngô Dụng rằng :
- Như vậy ta làm cách nào để nghênh địch ?
- Đợi họ đến đây rồi ta bắt cả một thể khó chi ?
Quan Thắng đứng dậy nói rằng ;
- Quan mỗ từ khi đến đây chưa có chút công lao gì nay Đan Đinh Khuê cùng Nguỵ Định Quốc cũng là anh em khi trước . Đan Đinh Khuê tài về tháo nước để đánh giặc thường được gọi là Thánh Thuỷ Tướng Quân , còn Nguỵ Định Quốc tinh thạo về trận hoả công khi ra trận thường lấy đồ hoả đánh nhau thường gọi là Thần Hoả Tướng Quân . Vậy tôi xin lĩnh năm nghìn quân mã đến thẳng Lăng Châu để đón , nếu dỗ được quy hàng thì mang cả về đây bằng không tôi xin bắt về nộp không cần gì phải khó nhọc đến anh em chẳng hay tôn ý có cho không ?
Tống Gianh cả mừng liền cho Tuyên Tân , Hắc Tư Văn cùng đi . Sáng hôm sau Quan Thắng lĩnh năm nghìn quân mã và đem hai tướng xuống núi , các đầu lĩnh đưa chân tới bến Kim Sa rồi lại trở về Trung Nghĩa đường để bàn việc . Ngô Dụng nói với Tống Giang rằng :
- Tôi xem Quan Thắng đi chuyến này vị tất đã được vững lòng vậy xin sai tướng khác đi theo tiếp ứng và coi giữ luôn một thể .
- Tôi xem người Quan Thắng là người nghiêm nghị nghĩa khí , trước sau như vậy quân sư bất tất phải đa nghi như vậy .
- Tôi chỉ sợ bụng người ta không được như bụng huynh trưởng mà thôi . Ta cứ cho Lâm Xung , Dương Chí làm Lĩnh binh Tôn Lập , Hoàng Tín làm Phó tướng dẫn năm ngàn quân mã thì vững hơn .
Lý Quỳ nghe nói liền ứng lên tiếng rằng :
- Để cho tôi đi một chuyến .
Tống Giang nói :
- Việc này không cho ngươi đi được đã có tướng giỏi cho người ta lập công ...
Lý Quỳ nói :
- Nếu tôi rỗi lâu thì sinh bịnh mất , huynh trưởng không cho tôi đi thì tôi đi một mình vậy .
Tống Giang quát lên rằng :

- Ngươi không nghe quân lệnh thì ta chém đầu đi đó .
Lý Quỳ nghe nói trong bụng bứt rứt khó chịu liền thủng thỉnh quay ra . Đoạn rồi Lâm Xung , Dương Chí lĩnh quân đi đến Lăng Châu theo Quan Thắng .
Ngày hôm sau chợt thấy tiểu quân vào báo :
- Hồi canh hai đêm hôm qua Hắc Toàn Phong Lý Quỳ vác song phủ đi đâu mất rồi .
Tống Giang nghe báo lấy làm hối hận nói rằng :
- Chắc vì mình gắt mấy câu ngày hôm qua nên hắn đi với người khác hẳn ?
Ngô Dụng nói rằng :
- Huynh trưởng bất tất nghĩ như vậy , hắn là người thô mãng nhưng nghĩa khí , chắc là hắn không đi đâu chỉ nay mai lại về đây thôi ...
Tống Giang vẫn lấy làm sốt ruột sai Đới Tung đi trước , rồi sai Thời Thiên , Lý Vân , Nhạc Hoà , Vương Đình Lục chia làm bốn đường theo sau .
Nguyên Lý Quỳ hôm đó bị Tống Giang ngăn đón không cho đi , trong bụng lấy làm bứt rứt liền về phòng nghỉ nửa đêm vác búa đi sang Lăng Châu . Khi đi đường chàng nghĩ thầm rằng : Hai anh tướng ranh ấy cần gì phải mang bao nhiêu quân đi đánh ? Ta cứ vào thành cho mỗi đứa một búa cho Đại ca kinh một mẻ mới hả lòng . Chàng vừa nghĩ vừa hăm hở đến nửa ngày trời thì trong bụng đã đói , sờ túi không có đồng tiền nào cả , nguyên khi đi chàng đương bực tức vội vàng nên không kịp đem theo tiền bạc hành lý tiêu dùng , bấy giờ chàng lại nghĩ : Đã lâu nay ta không làm món nào nay ta thử chơi một món xem sao ? .
Nghĩ đoạn liền lững thững vừa đi vừa nhìn quanh quẩn một mình , chợt đâu thấy bên đường có một hàng rượu , chàng liền chạy vào trong hàng rượu sai lấy hai chai rượu và hai cân thịt lên đánh chén . Khi ăn uống xong bèn đứng phắt dậy mà đi thẳng , tên tiểu bảo giữ lại để hỏi tiền chàng liền đáp rằng :
- Để ta ra chỗ này kiếm được món gì rồi sẽ đem lại trả .
Nói đoạn quay lại để đi , chợt đâu có một anh chàng to lớn ở ngoài chạy vào quát lên rằng :
- Thằng quỷ đen kia , to gan thiệt ai mở hàng rượu cho ngươi ăn không , không chịu trả tiền ?
Lý Quỳ trơn mắt tròn xoe đáp rằng :
- Lão kia , bất cứ chỗ nào ta chỉ ăn mà thôi .
Anh kia lại quát lên rằng :
- Ta nói câu này cho ngươi mất vía nhé , phải biết rằng : Lão gia đây là Hàn Bá Long ở Lương Sơn Bạc mở ngôi hàng này là tiền của Tống Giang Ca ca đó .
Lý Quỳ nghe nói cười thầm rằng :
- Trong sơn trại ta làm gì có cái của ranh này mà nói ...?
Nguyên Hàn Bá Long vẫn thường cướp bóc giang hồ xưa nay , dạo trước có

đến nói Chu Quý xin đưa lên núi để nhờ nói với Tống Giang xin nhập bọn song chẳng may Tống Giang bệnh chưa khỏi , nên Chu Quý bảo tạm ra đó mở cửa hàng để đợi Tống Giang khỏi bệnh rồi sẽ đưa lên núi . Hôm đó Lý Quỳ nghe nói liền rút cây phủ ở sau lưng ra chìa cho Hàn Bá Long coi mà bảo rằng :
- Nếu vậy anh cầm lấy cây phủ này .
Hàn Bá Long thấy vậy tưởng là thực tình liền giơ tay tiếp lấy Lý Quỳ liền thừa thế nhè giữa mặt chém cho một phủ chết quay ra đất , mấy tên người nhà thấy vậy vội vàng chạy vào trong làng để trốn . Lý Quỳ vào nẫng lấy tiền nong rồi châm lửa đốt quán mà lên đường chạy về Lăng Châu . Đi được chừng một ngày đường chợt thấy một anh chàng to lớn đi đến đó đứng dừng lại mà ngẩng lên cúi xuống để nom Lý Quỳ . Lý Quỳ thấy vậy nói rằng :
- Ngươi nom lão gia làm chi thế ?
Anh chàng kia lại hỏi rằng :
- Ngươi là lão gia ai ?
Lý Quỳ không nói năng gì vội vàng toan sấn lại để đánh , anh chàng kia giơ tay quyền lên để đón Lý Quỳ , Lý Quỳ nom thấy tay quyền của anh kia có vẻ thạo giỏi liền ngồi xuống dưới đất mà ngửa mặt lên hỏi rằng :
- Anh họ chi , tên chi ?
Anh chàng kia đáp rằng :
- Lão gia đây không có tên họ , muốn đánh nhau thì đánh nhau , ngươi có giỏi thì đứng dậy đây .
Lý Quỳ cả giận toan nhảy lên đánh bất đồ bị anh kia đá cho một đá ngã lăn ngay xuống . Lý Quỳ vội kêu lên rằng :
- Ta không đánh nổi anh chàng này rồi .
Nói đoạn ù té chạy anh kia đứng lại hỏi rằng :
- Anh tên họ là gì ? Người ở đâu nói cho ta biết ?
- Ngày nay bị thua anh đáng lẽ không nói ra thì phải , nhưng lại tiếc vì anh cũng là một tay hảo hán nên không muốn giấu làm chi , Hắc Toàn Phong Lý Quỳ ở Lương Sơn Bạc chính là tôi đây .
- Anh có thực là Lý Quỳ hay không đừng nói khoác mới được ?
- Anh không tin cứ nom song phủ của tôi đây ..
- Anh đã là hảo hán ở Lương Sơn Bạc cớ sao lại đi một mình như vậy ?
- Vì tôi tức với Tống Ca ca tôi nay muốn sang Lăng Châu giết hai anh tướng họ Đan , họ Nguỵ cho Ca ca tôi biết tay đây .
- Tôi nghe nói Lương Sơn Bạc đã có quân mã kéo đi rồi vậy ai đi đấy anh có biết không ?
Toán quân đấy có Đại Đao Quan Thắng đi trước Lâm Xung , Dương Chí đi sau chứ ai .
Anh chàng kia nghe nói đến đó vội cúi đầu lạy ngay , Lý Quỳ liền hỏi :

- Bây giờ anh nói tên họ cho tôi nghe mới được ...
- Tôi nguyên ở Trung Sơn ba đời nay chuyên đánh vật ngón đánh lúc nảy là cha con truyền dạy cho nhau mà không dạy người ngoài bao giờ , bình sinh không hề giao thiệp với ai nên đến đâu cũng không ai chứa , nhân thế các mạn Sơn Đông , Hà Bắc vẫn gọi tên là Một Diện Mục Tiêu Đỉnh . Mới đây nghe nói ở Khấu Châu có một toà núi tên gọi là Khô thụ sơn trên núi có một tay du đãng họ Bào tên Húc chỉ hay giết hại người ta , ai ai cũng gọi hắn là Táng Môn Thần nay tôi muốn sang đó nhập đảng để kiếm cách sinh nhai cho thú .
- Anh có tài võ nghệ như vậy sao không nhập đảng ở Lương Sơn , Tống Ca ca tôi tất là trọng đãi .
- Tôi cũng có ý muốn đến đó song không ai tiến cử đến cho , nay được gặp huynh trưởng đây tôi xin đi theo một thể .
- Tôi vì giận dỗi với Tống Công Minh Ca ca mà một mình quyết đi xuống núi nay nếu không giết người nào mà trở về tay không thì về thế nào được ? Nay bất nhược tôi với bác đi sang Khô Thụ sơn nói với Bào Húc cùng đi đến Lăng Châu giết hai thằng Đan , Nguỵ rồi về núi có lẽ thú hơn .
- Ở phủ Lăng Châu thành trì cũng vững quân mã cũng nhiều tôi với anh dẫu giỏi đến mười mươi cũng không làm chi được , bất quá chỉ uổng mạng mà thôi , bất nhược ta đến Khô Thụ sơn nói với Bào Húc đến đầu hàng ở sơn trại rồi sẽ liệu sau thế là thượng sách .
Hai người đương bàn chuyện với nhau bỗng thấy Thời Thiên đi đến gọi Lý Quỳ mà kêu rằng :
- Ca ca đương ở nhà lo khổ đây kia xin bác về sơn trại ngay lập tức , Ca ca đã cho người đi khắp các ngã để tìm đấy .
Lý Quỳ nghe nói liền dẫn Tiêu Đĩnh đến nói chuyện với Thời Thiên , Thời Thiên khuyên Lý Quỳ phải lập tức về núi kẻo Tống Công Minh mong đợi .
Lý Quỳ nói với Thời Thiên rằng :
- Bác hãy thư thả tôi đang bàn với Tiêu Đĩnh đi sang Khô Thụ sơn nói với Bào Húc cùng nhập vào đảng rồi tôi sẽ về .
- Làm thế không được Ca ca đương mong đợi lắm phải về ngay đi ...
- Bác không thích đi thì bác cứ về trước báo Tống Ca ca rồi tôi sẽ về sau .
Thời Thiên có ý sợ Lý Quỳ bèn quay trở về không dám nói gì nữa , Lý Quỳ liền cùng với Tiêu Đĩnh đi sang Khấu Châu để tìm vào Khô Thụ sơn . Nói về quan Thái thú ở Lăng Châu tiếp được chiếu chỉ của triều đình sai điều binh đi đánh Lương Sơn và tiếp được tư thư của Xài Thái sư sai bảo bèn lập tức gọi hai Đoàn Luyện Sử là Đan Đình Khuê và Nguỵ Định Quốc vào để truyền lệnh ra binh . Hai tướng vâng lời bèn chỉnh quân mã sửa sang khí giới chỉnh đốn các lương thảo để sắp sửa khởi hành . Chợt đâu có tin báo Đại Đao Quan Thắng dẫn quân đến xâm phạm Lăng Châu , Đan Đình Khuê và

Nguỵ Định Quốc cả giận liền kéo quân ra thành để đón đánh .
Bấy giờ Đan Đình Khuê đầu đội mũ sắc vuông có hai tua đen rủ xuống ngoài khoác áo da hùm trong mặc chiến bào thêu chân đi đôi giày da chạm , lưng thắt dây loan biếc vai đeo một cây cung một túi tên , cưỡi con ngựa đen khiển cây gươm đen trước mặt dàn một lá cờ đen thuộc Bắc phương trên viết mấy chữ Thánh Thuỷ Tướng Quân Đan Đình Khuê bằng bạc ; Nguỵ Định Quốc đầu đội mũ khảm đỏ bỏ rủ tua đỏ ngoài khoác áo con nghê trong mặc áo hoàng bào thêu quái thú , chân đi đôi giày thêu kỳ lân lưng đeo cây cung kim thước khoác một túi tên Lang nha cưỡi con ngựa sắc mỡ tay cầm cây cương đao trước mặt có lá cờ đỏ viết bảy chữ Thần Hoả Tướng Quân Nguỵ Định Quốc bằng bạc . Khi đôi bên đấu trận với nhau Quan Thắng trông thấy hai viên hổ tướng liền ngồi trên mình ngựa mà nói lên rằng :
- Kính chào hai tướng quân được mạnh khoẻ .
Đan Đình Khuê và Nguỵ Định Quốc nghe nói đều cười mà chỉ vào mặt Quan Thắng mắng rằng :
- Lũ trẻ con vô tài trên phụ ơn nghĩa của triều đình , dưới nhục danh giá của tiên tổ không biết chút gì là liêm sỉ nay còn dẫn thân đến đây làm chi ?
Quan Thắng đáp rằng :
- Hai tướng quân lầm rồi hiện nay Chúa thượng hôn mê , gian thần lộng hành không phải người thân không dùng không phải kẻ thù không tránh , vậy Tống Công Minh Ca ca tôi là người trung nghĩa thay trời làm đạo sai Quan mỗ tới đây để mời hai tướng quân quy thuận cho vui , nếu hai ngài có lòng hạ cố thì xin mời cùng về sơn trại một thể .
Hai người nghe nói cả giận cùng phi ngựa ra để đánh Quan Thắng , Quan Thắng đương sắp ra đón thì bên tả có Tuyên Tân bên hữu có Hắc Tư Văn đều xông vào đánh đỡ . Hai bên bốn người đều hăng hái đánh nhau đao sáng loang loáng như điện chớp trên không vậy , Quan Thắng nom thấy lấy làm khen ngợi vô cùng đương khi đó chợt thấy hai tướng bên kia chạy về bản trận Tuyên Tân và Hắc Tư Văn cùng xông ngựa đuổi theo . Khi vào trong trận thấy Đan Đình Khuê rẻ về bên tay hữu còn Nguỵ Định Quốc rẻ về bên tay tả Tuyên Tân thấy vậy liền đuổi theo Mguỵ Định Quốc để cho Hắc Tư Văn đuổi theo Đan Đình Khuê . Tuyên Tân vừa đuổi được mấy bước thì bỗng thấy năm trăm quân bộ cờ đỏ giáp đỏ kéo đến vây chặt xung quanh rồi cùng nhau quăng giây móc ra bắt sống cả người lẫn ngựa . Bên kia Hắc Tư Văn cũng đuổi được mấy bước thì bỗng có một đám năm trăm quân bộ đều cờ đen giáp đen kéo ồ đến vây chặt cả người lẫn ngựa . Đoạn rồi Nguỵ Định Quốc cùng Đan Đình Khuê nhất diện cho giải Tuyên Tân , Hắc Tư Văn vào thành và nhất diện xua quân đánh tràn sang trận Quan Thắng , Quan Thắng thấy vậy cả kinh luống cuống lui chạy Đan Đình Khuê và Nguỵ Định Quốc đều sốc ngựa đuổi riết ở đằng sau . Đương khi đó chợt có hai tướng xông

đến để cứu , Quan Thắng nom ra bên tả có Lâm Xung bên hữu có Dương Chí đều ra sức hăng hái cự địch với Đan , Nguỵ mà đánh lui quân mã của Lăng Châu . Quan Thắng liền thu đám tàn quân cùng với Lâm Xung , Dương Chí hợp quần vào một chỗ rồi Hoàng Tín cũng kéo quân đến đó để hạ trại . Bên kia Đan Đình Khuê cùng Nguỵ Định Quốc đắc thắng trở về trong thành Trương Thái thú ra đón tiếp vui mừng rồi cho đóng Tuyên Tân , Hắc Tư Văn vào xe tù và sai một viên hạ tướng dẫn ba trăm quân lập tức dẫn hai người về Đông Kinh để nộp triều đình . Viên hạ tướng vâng lệnh liền dẫn hai người theo đường đi vào Đông Kinh , một hôm đi đến một toà núi khô trơ trọi gặp Hắc Toàn Phong Lý Quỳ cùng Tiêu Đĩnh dẫn bọn lâu la chặn ngang đường mà đánh cướp xe tù . Viên hạ tướng thấy vậy toan quay lại để chạy bỗng đâu lại thấy một người nữa là Táng Môn Thần Bào Húc xông ra ở đằng sau chém cho viên hạ tướng một nhát chết lăn xuống ngựa , rồi bọn quân mã bèn bỏ xe tù đều chạy toán loạn cả , Lý Quỳ mở xe tù ra xem thì chính là Tuyên Tân , Hắc Tư Văn bèn lấy làm kinh ngạc liền hỏi hết các chuyện đối trận ở Lăng Châu . Tuyên Tân kể mọi chuyện cho Lý Quỳ lại hỏi rằng :

- Bác làm chi mà lại vơ vẩn ở đây thế ?

- Vì Ca ca không cho đi đánh tôi liền trốn xuống gặp được Tiêu Đĩnh dẫn đến đây để liên kết Bào huynh nhập đảng , ngày nay anh em tôi đương bàn định đi đánh Lăng Châu thì thấy tiểu lâu la báo rằng : Có xe tù giải đi qua núi . Nhân vậy chúng tôi đem người xuống cướp , ai ngờ chính lại là hai tướng quân ...

Nói đoạn Bào Húc mời cả về sơn trại sai giết trâu làm rượu thiết đãi Hắc Tư Văn nói với Bào Húc rằng :

- Anh đã có lòng nhập đảng ở Lương Sơn thì xin hãy đem quân mã bản trại đi cùng đánh Lăng Châu rồi sẽ cùng về một thể có lẽ tiện hơn .

- Chính ý tôi đương muốn như vậy sơn trại tôi đây tất cả được vài ba trăm ngựa và dăm ba trăm tiểu lâu la ta nên liên kết làm một đội mà đi ngay mới được .

Nói đoạn bèn truyền lệnh kéo hết quân mã sơn trại đi đánh Lăng Châu . Nói về đám quân sĩ bị đánh mất xe tù liền vội vàng chạy về phủ Lăng Châu đem tin tức báo cho Trương Thái thú cùng Đoàn Luyện Sử biết Đan Đình Khuê và Nguỵ Định Quốc nghe nói mà cả giận rằng :

- Phen này có bắt được tên nào thì cứ chém ngay đây mới được .

Vừa nói dứt lời thì thấy Quan Thắng dẫn binh đến khơi đánh ở ngoài thành Đan Đình Khuê vội vàng lên ngựa dẫn năm trăm quân mở cửa thành ra để đón đánh . Khi ra tới cửa thành Đan Đình Khuê quát mắng Quan Thắng rất là sỉ nhục Quan Thắng nghe thấy vỗ ngựa múa đao xông ra để đánh . Đôi bên đánh nhau được hơn hai mươi hiệp Quan Thắng vội vàng quay ngựa

chạy lui Đan Đình Khuê liền xốc ngựa để đuổi , đuổi chừng hơn được mười dặm đường thì thấy Quan Thắng quay ngựa lại bảo với Đan Đình Khuê rằng :
- Ngươi không xuống ngựa đầu hàng còn đợi đến bao giờ nữa ?
Đan Đình Khuê liền múa thương xông vào đánh Quan Thắng , Quan Thắng lấy hết uy thế giơ sống đao vỗ vào mặt Đan Đình Khuê quát lên một tiếng rằng :
- Xuống !
Rồi thấy Đan Đình Khuê ngã lộn xuống đất Quan Thắng vội vàng xuống ngựa đỡ Đan Đình Khuê mà nói rằng :
- Xin tướng quân tha tội cho .
Đan Đình Khuê thấy vậy ra dáng sợ hãi cúi phục xuống đất mà kêu xin đầu hàng . Quan Thắng nói :
- Tôi thường nhắc đến tên các ngài ở trước mặt Tống Công Minh luôn vậy nay Công Minh sai tôi đến đây đón các ngài cùng về tụ nghĩa một thể !
Đan Đình Khuê nói rằng :
- Tôi xin vâng lời ra sức để cùng nhau thay trời làm đạo .
Nói đoạn hai người cùng lên ngựa dong cương mà đi với nhau khi Lâm Xung thấy hai người cùng đi với nhau liền hỏi duyên cớ vì sao ? Quan Thắng giấu trận Đan Đình Khuê thua rồi bảo với Lâm Xung rằng :
- Khi đuổi đến chỗ vắng tôi lấy tình trước nghĩa sau khuyên giải nên Đan tướng quân mới quy hàng đó .
Bọn Lâm Xung nghe nói liền lấy làm mừng rỡ vô cùng Đan Đình Khuê về đến trước trận kêu lên một tiếng thì năm trăm quân áo đen đều theo cả đi , còn các nhân mã khác trốn vào thành và báo với Trương Thái thú và Nguỵ Định Quốc . Nguỵ Định Quốc nghe nói cả giận ngày hôm sau liền dẫn quân mã ra thành để đánh , khi ra tới trận Nguỵ Định Quốc trỏ mặt Đan Đình Khuê mà quát mắng rằng :
- Đồ vonh ân bội nghĩa như thế thì phỏng còn trời đất nào chứng cho ngươi nữa ?
Quan Thắng nghe nói liền cười nhạt một tiếng rồi xông ngựa múa đao ra đánh được mươi hiệp Nguỵ Định Quốc quay ngựa chạy về bản trận Quan Thắng vỗ ngựa đuổi theo Đan Đình Khuê kêu to lên rằng :
- Tướng Quân không nên đuổi ...
Quan Thắng nghe thấy liền quay ngựa vội trở lại thì thấy bên trận Lăng Châu có năm trăm tên bộ quân mình mặc áo lưng đeo túi huỳnh lưu cùng các đồ dẫn lửa đẩy năm chục cỗ xe chất đầy cỏ khô đốt cháy rừng rực mà kéo sang trận Quan Thắng . Quân mã Quan Thắng bị lửa xông vào ai nấy đều kinh hoànn sợ hãi mà chạy tán loạn cả Quan Thắng liền dẫn quân lui về bốn mươi dặm để hạ trại . Nguỵ Định Quốc dẫn quân lui về khi đến cửa thành thì

thấy lửa đỏ rực trời than khói tứ tung Nguỵ Định Quốc biết là trong thành bị cướp bèn vội vàng vẫy quân kéo chạy mà không dám kéo quân vào thành nữa . Nguyên khi Nguỵ Định Quốc dẫn ra đánh thì Lý Quỳ dẫn nhân mã ở Khô Thụ sơn đến phía Bắc thành Lăng Châu sát vào thành mà cướp lấy kho đạn rồi phóng hoả mà đốt nhà cửa khiến cho thành Lăng Châu phút chốc đã tan ra như tro vậy . Bấy giờ Nguỵ Định Quốc dẫn quân lui ra bất đồ gặp Quan Thắng dẫn quân đón đánh Nguỵ Định Quốc lại phải kéo quân chạy sang huyện Trung Lăng để lánh nạn , Quan Thắng lại đem quân vây huyện Trung Lăng truyền các tướng đánh thành rất riết Nguỵ Định Quốc chỉ dám đóng chặt cửa thành mà không dám ra đánh . Đan Đình Khuê bàn với Quan Thắng , Lâm Xung cùng với mọi người rằng :

- Nguỵ Định Quốc là người hăm hở nóng nảy nếu ta bách quá thì hắn thà chịu chết chứ không chịu nhục , việc đó thong thả thì xong chứ vội vàng quá không thành hiệu , vậy tiểu đệ xin đi vào trong huyện đó lấy lời tử tế mà khuyên nhủ anh ta thì may ra mới khỏi dùng sức can qua mà có thể âm thầm được .

Quan Thắng nghe nói cả mừng liền ưng lời cho Đan Đình Khuê một mình một ngựa đi vào huyện Trung Lăng . Đan Đình Khuê đi vào huyện ấy liền lấy lời ngon ngọt dỗ Nguỵ Định Quốc mà rằng :

- Hiện nay triều đình vô đạo thiên hạ rối loạn bời bời trên Thiên Tử hôn mê gian thần đắc chí vậy chúng ta nên quy thuận với Tống Công Minh tạm lánh ở nơi Thuỷ Bạc , rồi sau đây gian thần thoái hết thì ta sẽ trở lại triều đình có đi đâu mà thiệt quan bác thử nghĩ kỹ xem sao ?

Nguỵ Định Quốc nghe nói ngẫm nghĩ hồi lâu rồi nói với Đan Đình Khuê rằng :

- Nếu Quan Thắng tới đây mời tôi thì tôi xin quy thuận , bằng ông ta không đến thì tôi xin liều chết chứ không chịu nhục .

Đan Đình Khuê nghe nói liền lên ngựa về báo với Quan Thắng biết , Quan Thắng nói rằng :

- Quan mỗ đã thấm vào đâu nếu Nguỵ tướng quân có lòng hạ cố thì còn gì hơn nữa .

Nói đoạn liền từ biệt mọi người rồi một mình một ngựa một đao đi vào trong huyện Lâm Xung can rằng :

- Huynh trưởng hãy thư thả tâm địa người ta biết đâu mà chắc phải nghĩ kỹ mới được .
- Chỗ anh em cũ cả có can chi mà sợ .

Nói đoạn đi thẳng vào huyện Định Quốc bái tạ đầu hàng liền đặt tiệc thiết đãi anh em kể chuyện hàn huyên rồi dẫn năm trăm quân theo sang đại trại Quan Thắng dẫn Nguỵ Định Quốc đến chào hỏi Lâm Xung cùng các đầu lĩnh rồi thu quân trở về Sơn Bạc .

Khi về đến bến Kim Sa quân mã đương xuống thuyền lên núi thì bỗng thấy Kim Mao Khuyển Đoàn Cảnh Trụ ra dáng âu sầu tức giận mà cùng đến đó . Lâm Xung thấy vậy liền hỏi Đoàn Cảnh Trụ rằng :

- Ngươi đi sang Bắc mua ngựa với Thạch Dũng , Dương Lâm sao lại về đây làm chi vậy ?

Cảnh Trụ thở dài một tiếng rồi đem chuyện nói cho Lâm Xung nghe .

Mới hay :

Xưa nay thanh khí tương cầu .
Giang hồ gặp gỡ lọ cầu mới thân .
Áo xiêm hổ mặt phong trần .
Tấm thân vì nước vì dân thế nào ?
Trăm năm một dạ thanh cao
Lòng này đất thấp trời cao biết cùng .

Scan: Motsach, Đánh máy: TrungLeTran

Hồi 67
Tống Công Minh đánh phá Tăng Đầu Thị
Lư Tuấn Nghĩa bắt sống Sử Văn Cung .

Bấy giờ Đoàn Cảnh Trụ nói với Lâm Xung rằng :
- Tôi cùng Dương Lâm , Thạch Tú đi sang mạn Bắc chọn mua được hai trăm con ngựa rất khoẻ và đẹp bất đồ về đến địa phận Thanh Châu gặp một người tên là Hiểm Đạo Thần Úc Bảo Tứ , tụ hơn cả hai trăm người cướp lấy cả ngựa đem về Tăng Đầu Thị còn Dương Lâm , Thạch Tú không biết bạt đi đâu mất bởi vậy tôi phải trốn về đây báo cho sơn trại biết .
Lâm Xung nghe nói liền về sơn trại để nói cùng Tống Công Minh , khi về đến Trung Nghĩa Đường Quan Thắng dẫn Đan Đình Khuê , Nguỵ Định Quốc vào chào Tống Giang cùng các đầu lĩnh rồi Lý Quỳ đem chuyện giết Hàn Bá Long gặp Tiêu Đĩnh , Bào Húc đi đánh Lăng Châu thuật lại cho mọi người nghe Tống Giang nghe nói lấy làm mừng vô hạn .
Hồi lâu các đầu lĩnh đương ngồi yến ẩm với nhau Đoàn Cảnh Trụ lại đem chuyện mất ngựa kể với Tống Giang , Tống Giang nghe nói cả giận mà rằng :
- Ngày trước chúng đã cướp của ta sau Tiều Thiên Vương cũng bị bắn chết vì tay chúng , thù ấy vẫn chưa báo được nay chúng dám vô lễ như thế nếu ta không đem binh đi đánh tất thiên hạ chê cười ta đó .
Ngô Dụng tiếp luôn rằng :
- Hiện nay trời xuân ấm áp chính hợp cho sự hành binh vậy ta nên đi đánh ngay cho vui , ngày trước Tiều Thiên Vương thua là vì mất địa lợi vậy ngày nay ta nên dùng trí mà đánh mới được . Nay hãy cho Thời Thiên đến đó trèo tường khoét dậu thám thính xem sao rồi về đây ta sẽ liệu .
Thời Thiên vâng lệnh ra đi cách ba bốn hôm sau bỗng thấy Dương Lâm , Thạch Tú trốn về sơn trại kể chuyện đám Sử Văn Cung rất là vô lễ thường nói khoác thế nào cũng chịu sống với bọn Lương Sơn . Tống Giang nghe nói toan khởi binh đi ngay lập tức Ngô Dụng can rằng :
- Hãy dợi Thời Thiên về rồi sẽ khởi binh có đi đâu mà vội ?
Tống Giang vẫn tức giận hầm hầm chỉ nóng báo cừu không sao chịu được ,liền sai Đới Tung đi thám thính cho mau được việc . Đới Tung vâng lệnh đi mấy hôm rồi trở về trước Thời Thiên liền nói với Tống Giang rằng :
- Bọn Tăng Đầu Thị muốn báo thù cho phủ Lăng Châu hiện nay đã đóng trại ở chợ Tăng Đầu và đặt trướng Trung Quân ở chùa Pháp Hoa cắm cờ mấy trăm dặm không biết lối nào mà tiến được .

Ngô Dụng nghe nói còn do dự chưa biết lập kế ra sao , sáng hôm sau thấy Thời Thiên về báo rằng :
- Chúng tôi đi đến chợ Tăng Đầu đã dò thám rất kỹ hết tình thế của chúng . Hiện nay chúng chia năm trại trước mặt chợ Tăng Đầu có hơn ba nghìn người coi giữ cửa thôn trong trại có Sử Văn Cung coi giữ trại , trại bên Bắc có Tăng Đồ cùng phó giáo sư Tô Định , trại bên Nam có Tăng Đầu , trại bên Tây có Tăng Sách , trại bên Đông có Tăng Khôi cùng người cha là Tăng Lộng coi giữ . Còn Úc Báo Tử người ở Thanh Châu thì cao một trượng lưng lớn ba ôm biệt hiệu là Hiểm Đạo Thần Úc Báo Tử đã cướp ngựa của ta hiện còn nuôi ở chùa Pháp Hoa đó .
Ngô Dụng nghe nói liền tụ hội các tướng đến mà bàn rằng :
- Đằng ấy chúng có năm trại thì ta đây chia binh ra làm năm đạo để đánh .
Lư Tuấn Nghĩa đứng dậy nói rằng :
- Lư mỗ nhờ ơn các ngài cứu cho lên núi chưa có chút gì để đền ơn , vậy ngày nay xin ra trước trận để đánh chẳng hay các ngài có thuận cho không ?
Tống Giang nghe nói liền hỏi Ngô Dụng rằng :
- Viên ngoại có lòng đi dùm vậy có thể mời Viên ngoại đi tiền bộ được chăng ?
- Viên ngoại mới đến đây chưa ra chiến trận , đường lối hiểm trở khó lòng dò biết không thể nào đi tiên phong được ? Vậy xin Viên ngoại dẫn một chi quân nấp ở khoảng giữa Bình Xuyên rồi nghe hiệu súng Trung quân kéo đến tiếp ứng thế là tiện hơn .
Tống Giang nghe nói cả mừng liền cho Lư Viên ngoại cùng Yến Thanh dẫn năm trăm quân bộ đến nấp ở con đường nhỏ Bình Xuyên mà nghe hiệu .
Đoạn rồi cùng nhau cắt đặt năm đạo quân đi đánh : đạo thứ nhất mã quân đầu lĩnh Tích Lịch Hoả Tần Minh , Tiểu Lý Quảng Hoa Vinh cùng phó tướng Đặng Phi , Mã Lân dẫn ba nghìn quân đánh trại chính Nam ; toán thứ nhì bộ quân đầu lĩnh Hoa Hoà Thượng Lỗ Trí Thâm , Thần Hành Giả Võ Tòng cùng phó tướng Khổng Minh , Khổng Lượng dẫn ba nghìn quân đánh trại phía Đông ; toán thứ ba Thanh Diện Thử Dương Chí , Cửu Văn Long , Sử Tiến cùng phó tướng Trần Đạt , Dương Xuân dẫn ba nghìn quân đánh trại chính Bắc ; toán thứ tư bộ quân đầu lĩnh Mỹ Nhiêm Công Chu Đồng , Sáp Sĩ Hổ Lôi Hoành cùng phó tướng Châu uyên , Châu Nhuận dẫn ba nghìn quân đánh trại chính Tây ; còn toán thứ năm Đô đầu lĩnh Tống Giang , Ngô Dụng , Công Tôn Thắng cùng các phó tướng Lã Phương , Quách Thịnh , Giải Trân , Giải Bảo , Đới Tung , Thời Thiên dẫn năm nghìn quân đánh trại chính giữa ; Hắc Toàn Phong Lý Quỳ , Hỗn Thế Ma Vương Phàn Thuỵ cùng phó tướng là Hạng Sung , Lý Cổn dẫn năm nghìn quân làm hợp hậu còn các đầu lĩnh khác đều ở nhà coi trại .
Khi cắt đặt xong năm toán đều chia đường mà xuống núi thẳng đến đánh chợ

Tăng Đầu .
Khi Tăng Trưởng Quan nghe báo quân mã Tống Giang sắp kéo đến bèn mời giáo sư Sử Văn Cung và Tô Định đến để bàn việc binh . Sử Văn Cung bàn rằng :
- Đám Lương Sơn Bạc phần nhiều là binh cường tướng mạnh ta nên dùng kế đào hầm thì thế nào cũng tróc nã được chúng .
Tăng Trưởng Quan khen phải liền sai trang khách đem mai cuốc ra đào mấy mươi hàng hầm hố ở trong thôn bên trên phủ qua lượt đất rồi cho quân binh nấp ở bốn bên đường để đón bắt , lại sai đào mấy mươi hàng hầm hố nữa ở phía Bắc Tăng Đầu Thị để đợi . Bên kia quân mã Tống Giang đã bắt đầu khởi hành Ngô Dụng lại sai Thời Thiên dẫn mau đi trước để dò đường , cách mấy bữa Thời Thiên trở lại bảo rằng :
- Đường vào các trại Nam , Bắc ở Tăng Đầu thì đều có đào hầm hố rất nhiều nếu quân mã ta lỡ mắc vào đó thì tất là nguy mất .
Ngô Dụng nghe nói cả cười mà rằng :
- Kế ấy thì lấy chi làm lạ !
Nói đoạn liền truyền cho quân mã cứ tiến lên để đánh . Một hôm vào khoảng giờ Ngọ quân mã đã kéo gần đến Tăng Đầu Thị chợt dâu thấy một người khăn xanh bào trắng cưỡi ngựa đeo nhạc xủng xoảng tay cầm đoản thương đi đến . Tiền đội trông thấy toan đuổi quân để đánh Ngô Dụng liền ngăn lại rồi năm đạo quân chia mạn hạ trại đào hào đắp luỹ , rắc chông rào dậu phòng bị rất là nghiêm mật . Ngô Dụng liền truyền cho Thời Thiên ăn mặc giả làm quân sĩ để dò xét xem các nơi hầm hố tất cả có mấy chỗ cách xa trại quân chừng độ bao nhiêu và ghi nhớ lấy dấu hiệu để về báo . Thời Thiên vâng lệnh đi xét một ngày rồi về báo rõ ràng dấu tích các nơi hầm hố cho Ngô Dụng biết . Ngày hôm sau Ngô Dụng truyền lệnh cho tiền đội chia làm hai đội đem đủ các đồ mai cuốc và hơn một trăm cỗ xe cỏ khô củi nỏ đi giấu ở trong quân . Đoạn rồi truyền lệnh cho các đầu lĩnh giờ Tỵ hôm sau thì đám quân bộ hai đường Dông , Tây tiến đánh , còn Dương Chí , Sử Tiến ở phương Bắc thì phải dẫn quân mã ra đó rồi đánh trống khua cờ hư trương thanh thế mà không cho tiến lên khi phân phát xong rồi thì các tướng đều y lệnh để đợi thi hành .
Về phần Sử Văn Cung khi đào xong các hầm hố thì chỉ đợi quân mã Tống Giang sấn vào là thế nào cũng sa xuống hố mà tóm bắt được cả . Chợt đâu đến giờ Tỵ nom thấy trước trại có hiệu súng nổi lên rồi có đại đội binh mã kéo đến mạn Nam đông như kiến cỏ rồi sau lại trại bên Dông vào báo rằng :
- Có một lão hoà thượng múa cây thiền trượng và một người hành giả múa hai khẩu giới đao đánh cả đằng trước đằng sau trại .
Sử Văn Cung nghe báo liền nói rằng :
- Hai tên ấy chừng là Lỗ Trí Thâm cùng Võ Tòng ở Lương Sơn Bạc hẳn .

Nói đoạn lại sợ sức Tăng Khôi không chống nổi bèn sai người ra Đông trại để giúp sức . Chợt đâu lại thấy bên Tây trại vào báo có một người dâu dài và một người mặt tía trên cờ có đề chữ Mỹ Nhiêm Công Chu Đồng và Sáp Si Hổ Lôi Hoành kéo quân đến đánh rất gấp Sử Văn Cung nghe báo lại sai người sang giúp sức với Tăng Sách ở Tây trại , bỗng lại thấy trước trại có hiệu súng nổi lên Sử Văn Cung vẫn lặng yên không ra tiếp ứng chỉ đợi cho đám quân mã bên kia sa vào hầm hố rồi sẽ ra bắt , đằng kia Ngô Dụng đem quân lần theo lối sau núi chia làm hai đường kéo vào đến trại . Bấy giờ đám tiền quân của Sử Văn Cung còn cấp về việc coi trại không dám rời đi còn đám phục binh vẫn dàn hàng mà nấp ở hai bên hầm hố phía trước . Ngô Dụng kéo quân tới nơi liền đánh cả đám phục binh ngã sấp cả xuống hầm hố . Sử Văn Cung thấy vậy liền kéo binh ra để đuổi Ngô Dụng liền cầm roi trỏ Trung quân đẩy trăm cỗ xe cỏ kéo ra nhất tề phóng lửa để đốt , quân mã Sử Văn Cung kéo nơi bị lửa đốt ngăn đường lại đành phải kéo nhau trở lại , khi đó Công Tôn Thắng ở trong trận cầm kiếm làm phép rồi bỗng nổi một trận gió to cuốn khói lửa đưa vào lối cửa bên Nam làm cho gác canh cùng dậu vách đều bị thiêu đốt cháy cả , đoạn rồi đôi bên cùng khua chiêng thu quân Sử Văn Cung lập tức cho sửa sang trại lại như cũ . Ngày hôm sau Tăng Đồ bàn với Sử Văn Cung rằng :

- Nếu không chém được đầu giặc thì không thể triệt đi được vậy hôm nay xin giáo sư coi trại để tôi ra đánh thử một trận xem sao .

Nói đoạn liền cưỡi ngựa dẫn quân ra khơi đánh Tống Giang ở trung quân liền dẫn Lã Phương ra trước trận đón đánh . Khi ra tới cửa trận thấy Tăng Đồ hầm hầm giận dữ Tông Giang cầm roi và nói rằng :

- Ai ra bắt thằng kia cho ta để báo thù khi trước .

Nói vừa dứt lời thì Tiểu Ôn Hầu Lã Phương vác Thiên Phương Hoạ Kích vỗ ngựa ra đánh Tăng Đồ đánh chừng cỡ ba mươi hiệp thì Lã Phương có phần hơi núng không địch nổi Tăng Đồ đao pháp đã hơi rối loạn Quách Thịnh thấy vậy liền vỗ ngựa xông ra cũng múa Thiên Phương Hoạ Kích để cùng đánh Tăng Đồ . Ba người ba ngựa quần nhau ở trước trận bỗng đâu ba thứ quân khí bị mắc cả vào nhau không dằng ra được . Tiểu Lý Quảng Hoa Vinh đứng trong trận thấy vậy bèn sấn ngựa ra tay tả co dây cung tay hữu đặt tên nhằm ngay giữa Tăng Đồ để bắn , khi đó Tăng Đồ đã rút được cây thương ra mà hai cây kích của Lã Phương , Quách Thịnh còn soắn sít lấy nhau chưa gỡ ra được , Tăng Đồ thấy thế vừa giơ thương lên đánh thì hay mũi tên của Hoa Vinh đã tới bắn trúng ngay vai của Tăng Đồ ngã lăn xuống ngựa . Lã Phương , Quách Thịnh thấy Tăng Đồ ngã chém ngay một nhát chết ở giữa trận , quân sĩ Tăng Gia thấy vậy vội phi ngựa vào báo cho Sử Văn Cung và đến Trung trại báo cho Tăng Trưởng quan biết . Tăng Trưởng quan nghe báo lấy làm thương xót mà khóc nức nở lên một lúc , bấy giờ Tăng Thăng ở bên

cạnh nghe báo anh chết liền gọi người lấy ngựa để đi đánh báo thù cho anh Tăng Trưởng quan ngăn giữ không được đành để cho Tăng Thăng đi .
Nguyên Tăng Thăng là một tay võ nghệ cao cường khiến hai cây phi đao không ai hề dám đến gần , khi đó chàng vác đao lên ngựa đi ra đến tiền trại thì Sử Văn Cung cũng ngăn lại mà rằng :
- Tiểu tướng quân không nên vội ra bên trận Tống Giang trí dũng rất nhiều khó lòng địch nổi , vậy cứ như ý tôi thiết tưởng ta nên nên giữ vững năm trại báo với Lăng Châu cho người tâu với triều đình đem nhiều binh mã chia làm hai đường ra đánh Lương Sơn và cứu ứng ở đây , thì bấy giờ mới có thể lập công được .
Đương khi nói chuyện thì thấy phó giáo sư là Tô Định cũng đến đó , Tô Định nghe lời Sử Văn Cung nói cũng lấy làm phải mà nói rằng :
- Ngô Dụng ở Lương Sơn Bạc là một tay lắm mưu nhiều kế không thể coi khinh được , ta chỉ nên giữ vững lấy trại đợi cứu binh đến rồi ta sẽ liệu .
Tăng Thăng kêu lên rằng :
- Nó giết Ca ca ta oán thù ấy tất là phải báo nay nếu để cho nó tự do hành động mà không trị đi thì sau này còn làm gì được nữa ?
Sử Văn Cung cố can không được Tăng Thăng liền hăm hở lên ngựa dẫn mấy mươi tên quân kỵ ra trận khơi đánh . Tống Giang liền truyền cho Tần Minh ra đón đánh Tăng Thăng , Tần Minh vâng lệnh sắp đi ra thì thấy có một người mình đen trùi trũi cởi trần trùng trục múa song phủ xồng xộc chạy thẳng đến trại Tăng Thăng để đánh , đám quân sĩ trông thế liền bảo với Tăng Thăng rằng :
- Người ấy là Hắc Toàn Phong ở Lương Sơn Bạc đó .
Tăng Thăng nghe nói liền truyền cho quân sĩ lấy cung tên ra bắn Lý Quỳ đương hăng hái vô ý bị một mũi tên bắn vào chân ngã lăn ra trước trận quân mã của Tăng Thăng đều xông ra để bắt , bên kia Tần Minh , Hoa Vinh phóng ngựa ra cứu rồi Lã Phương , Mã Lân , Đặng Phi , Quách Thịnh đều nhất tề xông ra cứu Lý Quỳ về bản trận Tăng Thăng thấy bên trận Tống Giang đông người bèn đem quân trở về mà không dám đánh nữa .
Ngày hôm sau Sử Văn Cung , Tô Định đ6èu định đóng yên binh giữ song Tăng Thăng nóng ruột về việc báo cừu cho anh nên giục Sử Văn Cung phải ra đối trận . Sử Văn Cung bất đắc dĩ phải đóng đại giáp cưỡi ngựa Thiên Lý Long Câu Chiếu Dạ Ngọc Sư Tử cướp được của Đoàn Cảnh Trụ khi trước mà xông ra để đánh .
Bên kia Tống Giang dẫn các tướng ra dàn trận để đón khi Tống Giang thấy con ngựa Ngọc Sư Tử thì trong lòng lấy làm căm tức liền truyền lệnh cho tiền quân xông sang để đánh Sử Văn Cung , Tần Minh nghe lệnh bèn vỗ ngựa xông ra đối trận hai bên đánh nhau chừng hơn hai mươi hiệp Tần Minh nghe hơi núng thế bèn quay ngựa chạy về bản trận , Sử Văn Cung ra sức sấn

lên cầm thương đâm vào chân Tần Minh một phát ngã lăn xuống đất Lã Phương , Quách Thịnh , Mã Lân , Đặng Phi thấy vậy liền xông ra liều chết cứu được Tần Minh về , quân sĩ cả thua một trận . Tống Giang lui quân ra ngoài mười dặm rồi hạ trại và sai người xe Tần Minh về sơn trại phục thuốc , mặt gọi Quan Thắng , Từ Ninh , Đan Đình Khuê , Nguỵ Định Quốc xuống núi để giúp . Tống Giang đốt hương khấn trời đất quỷ thần xin một quẻ bói đưa cho Ngô Dụng xem , Ngô Dụng xem xong bảo với Tống Giang rằng :
- Phen này tất được thanh thoả không can chi cả , duy đêm nay chúng sẽ vào cướp trại ta đây phải phòng bị trước đi mới được . Vậy xin huynh trưởng an tâm truyền lệnh cho năm quân ngay bây giờ là được rồi .
Nói đoạn liền hạ lệnh cho quân mã các trại đều mai phục các nơi và để Giải Trân ở bên tả Giải Bảo ở bên hữu để đợi hiệu thi hành .
Đêm hôm đó trời trong trăng sáng Sử Văn Cung ở trong trại ngồi bàn với Tăng Thăng rằng :
- Quân giặc hôm nay bị thương hai tướng chắc là trong lòng kinh khiếp thì ta nên thừa thế cướp trại tất là được nên công .
Tăng Thăng nghe nói liền gọi Tô Định ở Bắc trại , Tăng Mật ở Nam trại và Tăng Sách ở Tây trại đều dẫn quân đi cướp trại Tống Giang , vào khoảng canh hai đêm hôm ấy quân mã đều im phắc người mặc giáp mềm ngựa bỏ vòng nhạc mà kéo ra đi .
Khi tới trại Trung quân của Tống Giang thấy bốn bề vắng vẻ không có một ai bọn Tăng Thăng biết là có kế liền quay ngựa kéo nhau lui ra , chợt đâu thấy bên tả có Giải Trân bên hữu có Giải Bảo rồi mặt sau có Tiểu Lý Quảng Hoa Vinh đều nhất tề xông ra để đánh . Tăng Sách lúng túng trong đêm tối mò bị Giải Trân đâm cho một phát cương xoa chết lăn xuống ngựa rồi phóng lửa nổi hiệu các quân đều ập vào để đánh , bọn Sử Văn Cung hết sức cướp đường để chạy mãi sau mới thoát được về trại . Tăng Trưởng quan thấy Tăng Sách bị chết trong lòng lại càng thương cảm bội phần ngày hôm sau bàn với Sử Văn Cung để viết giấy xin đầu hàng Tống Giang bấy giờ Sử Văn Cung có điều chột dạ không dám hung hăng , bèn tán thành việc đó rồi viết giấy sai người đem thẳng sang trại Tống Giang , Tống Giang tiếp được giấy bóc ra xem thấy trong đó nói rằng :
Tôi chủ chợ Tăng Đầu tên là Tăng Lộng cúi lạy cầu Tống Công Minh thống quân đầu lĩnh , trước đây vì con tôi ngu dại làm càn làm rỡ , cậy khoẻ khoe tài cướp ngựa của ngài rồi sau Thiên Vương xuống núi lại bị đứa tiểu tốt vô tri bắn tên ngầm mà hại tính mạng điều đó thực là tội nặng muôn trùng , không dám có điều chi từ chối .
Song thiết nghĩ việc đó không phải là bản ý chúng tôi và đứa con ngu dại ngày nay cũng đã chết rồi vậy tôi xin cả gan cho sứ mang thơ cầu hoà cùng Thống quân đầu lĩnh . Nếu ngài có dạ thương tôi im việc can qua thì tôi xin

đem số ngựa đã cướp khi xưa nộp trả lại ngài và xin dâng vàng bạc khao thưởng tam quân để đôi bên khỏi phần thiệt hại .
Lòng thành ý thực xin lượng xét cho
Tống Giang xem thơ xong liếc mắt nhìn Ngô Dụng rồi nét mặt giận dữ hầm hầm rồi xé thơ mà mắng rằng :
- Bay giết huynh trưởng ta khi nào ta im được ! Phen này tất phải quét sạch toàn hạt bay đi thì ta mới thoả .
Người đưa thư nghe nói vậy thì sợ hãi run lên mà cúi rạp xuống đất , Ngô Dụng liền can Tống Giang rằng :
- Huynh trưởng không nên nghĩ thế chúng ta tranh nhau đây chẳng qua chỉ vì nghĩa khí mà thôi ... Vậy nay Tăng Gia đã cho người sang cầu hoà nếu ta còn chấp lòng căm giận mà bỏ mất đạo nghĩa thì sao cho tiện .
Nói đoạn liền sai viết thơ trả lời và thưởng cho người đem thơ mười lạng bạc mà cho đem về , người kia vâng lệnh đem thơ về trình .
Tăng Trưởng quan cùng Sử Văn Cung bóc thơ ra xem trong thơ nó rằng :
Lương Sơn Bạc chủ tướng là Tống Giang xin trả lời cho chủ chợ Tăng Đầu là Tăng Lộng biết ; từ xưa tới nay nước không tín tất mất người không lẽ tất chết , của không nghĩa tất mất tướng không mạnh tất thua đó là lẽ trời đất thế .
Lương Sơn Bạc đối với Tăng Đầu khi trước sau không có thù hằn chỉ vì làm càn rở mà gây nên tai vạ ngày nay . Vậy nếu muốn giảng hoà phải trả lại các số ngựa đã cướp và đem nộp tên hung đồ là Úc Bảo Tứ cùng là tiền bạc khao wuân sĩ rồi từ đây dốc lòng hoà thuận không được sai lời , nếu có một điều gì trái phép bấy giờ ta sẽ liệu cho không còn điều gì phàn nàn được nữa .
Hai người xem xong lại lấy làm kinh sợ vô cùng sáng hôm sau Tăng Đầu lại cho người qua nói với Tống Giang rằng :
- Xin nộp Úc Bảo Tứ và xin cho mấy người đến để làm tin .
Tống Giang nghe nói liền truyền cho Thời Thiên , Phàn Thuỵ , Lý Quỳ , Hạng Sung , Lý Cổn theo sang trại Tăng Gia làm tin . Đoạn rồi năm người vâng lệnh ra đi khi sang tới trại Tăng Đầu thì Thời Thiên dắt bốn người vào chào Tăng Lộng mà rằng :
- Chúng tôi vâng tướng lệnh của Ca ca xin sang đây làm tin .
Sử Văn Cung nói lên rằng :
- Ngô dụng sai năm người đến đây vị tất đã không có mưu kế gì ?
Lý Quỳ nghe nói cả giận mà nắm lấy Sử Văn Cung toan đánh Tăng Lộng thấy vậy vội vàng đứng dậy mà khuyên giải ra , Thời Thiên nói với hai người rằng :
- Lý Quỳ tuy là một người thô mãng nhưng hiện đường là người tâm phúc của Tống Công Minh nay sai sang thì không còn điều gì đáng ngờ nữa .

Tăng Lộng cũng dốc lòng giảng hoà nên chẳng nhắc lời của Sử Văn Cung nữa , liền sai đặt rượu đãi năm người rồi mời sang chùa Pháp Hoa cho năm trăm quân vây giữ trước sau . Đoạn rồi cho Tăng Thăng đem Úc Bảo Tứ cùng các đồ lễ vật sang trại Tống Giang giảng hoà . Tống Giang nom thấy một xe tiền lụa vá một đoàn ngựa đem đến liền bảo với Tăng Thăng rằng :
- Ngựa này toàn là ngựa cướp chuyến sau còn con gựa Thiên Lý Câu Chiếu Dạ Ngọc Sư Tử cướp được của Đoàn Cảnh Trụ khi trước sao không thấy ở đây ?
- Con ngựa hiện sư phụ Sử Văn Cung để cưỡi nên chưa đem được đến đây .
- Nếu vậy phải viết giấy kêu mang sang đây mau .
Tăng Thăng bèn viết giấy cho người mang về trại để đòi con ngựa Dạ Ngọc Sư Tử sang . Sử Văn Cung tiếp được giấy liền nói :
- Con ngựa khác thì không dám tiếc duy con ngựa ấy thì không thể nào mà đưa đi được ...
Tống Giang nghe nói liền cho người sang hỏi Sử Văn Cung đáp rằng :
- Muốn lấy con ngựa ấy thì phải lui quân ngay lập tức mới được .
Tống Giang thấy vậy liền bàn định với Ngô Dụng chưa biết kế sách ra sao , chợt đâu có tin báo Lăng Châu với Thanh Châu dẫn hai đạo quân mã sắp đến nơi Tống Giang nghe nói liền cười nhạt rằng :
- Quân kia biết tất nó giở quẻ với mình .
Nói đạon liền truyền lệnh cho Quan Thắng , Đan Đình Khuê , Nguỵ Định Quốc dẫn quân đón bọn Thanh Châu ; Hoa Vinh , Mã Lân , Đặng Phi dẫn quân đón bọn Lăng Châu ; Tống Giang lại mật gọi Úc Bảo Tứ đến lấy lời lẽ tử tế dỗ dành , tiếp đãi một cách ân nghĩa mà nói rằng :
- Nếu ngươi hết sức vì ta phen này ta cho làm đầu lĩnh ở trại , và xoá hết thù xưa . Bằng không chợ Tăng Đầu nay mai bị phá thì ngươi xử trí ra sao .
Úc Bảo Tứ nghe nói cúi lạy tạ ơn rồi tình nguyện xin theo dưới trướng
- Ngươi giả cách trốn về nói với Sử Văn Cung rằng : ngươi với Tăng Thăng đến trại giảng hoà đã dò được tin đích xác , hiện nay Tống Giang chỉ định lừa lấy con ngựa Thiên Lý rồi sau sẽ giở quẻ chứ không thực bụng giảng hoà , và ngày nay nghe nói hai đạo quân Thanh Châu , Lăng Châu kéo đến thì trong lòng đương lo sợ vậy ta nên thừa kế thi hành chớ nên bỏ lỡ . Như vậy nếu hắn nghe lời thì ta sẽ có cách ngươi phải đi ngay mới được .
Úc Bảo Tứ vâng lời trốn về trong trại Sử Văn Cung đem mấy lời đó nói cho Sử Văn Cung , Sử Văn Cung liền dẫn Úc Bảo Tứ đến trình Tăng Trưởng quan nói với Tăng Trưởng quan để thừa thế sang cướp trại Tống Giang .
Tăng Trưởng quan nói :
- Tăng Thăng hiện đang còn ở đó nếu mình sai lời thì hắn bị giết mất .
Sử Văn Cung nói :
- Ta phá được trại thì cứu được người chứ ngại gì , đêm nay cứ truyền lệnh

các trại đem hết cả quân sang cướp trại Tống Giang khác nào như rắn mất đầu thì còn làm chi được nữa ? Bấy giờ tôi có giết bọn Lý Quỳ cũng được .
Tăng Trưởng quan ngần ngại mà rằng :
- Giáo sư nên dùng lương kế mới được .
Đoạn rồi truyền lệnh cho Tô Định ở Bắc trại , Tăng Khôi ở Đông trại , Tăng Mật ở Nam trại đều đem quân đi cướp trại Tống Giang Úc Bảo Tứ thấy vậy bèn lẻn sang chùa Pháp Hoa tìm bọn Thời Thiên để mật báo cho biết .
Bên kia Tống Giang thấy Úc Bảo Tứ đi rồi bèn bàn với Ngô Dụng rằng :
- Không biết rằng kế sách của ta có thi hành được chăng ?
- Nếu Úc Bảo Tứ không về thì tất là bọn ấy trúng kế đêm nay đến cướp trại , vậy ta nên nấp ở hai bên rồi cho Lỗ Trí Thâm , Võ Tòng dẫn quân bộ đến đánh trại Đông của họ , Chu Đồng , Lôi Hoành dẫn quân bộ đến đánh trại bên Tây của họ ; còn Dương Chí , Sử Tiến dẫn quân kỵ binh đến chặn trại bên Bắc thế tức là phép Thiên Khuyển Phục Oa có thể trăm phát là trăm lần trúng được .
Nói đoạn liền hạ lệnh cho các đầu lĩnh y kế mà thi hành .
Đêm hôm ấy sắc trời mờ mịt u ám trăng sao Sử Văn Cung cùng Tô Định đi trước , Tăng Mật , Tăng Khôi tiếp sau người ngậm tăm ngựa tháo nhạc kéo hết cả quân mã sang trại giữa của Tống Giang . Khi tới nơi thấy cửa trại vẫn còn chưa đóng trong trại thì không thấy một ai , Sử Văn Cung biết là trúng kế liền kéo quân lui về bản trại . Đương khi ấy thì thấy trong chợ Tăng Đầu nổi chiêng nổi súng , rồi bốn mặt Đông , Tây , Nam , Bắc đều thấy tiếng súng nổ đùng đùng tiếng người hò reo huyên náo không biết rằng quân mã có tới bao nhiêu . Bấy giờ Thời Thiên nhảy lên gác chuông chùa Pháp Hoa khua gõ ầm lên rồi Lý Quỳ , Phàn Thuỵ , Hạng Sung , Lý Cổn đều nhất tề xông ra để đánh . Bọn Sử Văn Cung toan chạy về trại song không sao tìm thấy đường lối để đi , còn Tăng Trưởng quan nghe thấy trong trại náo động và quân lính Lương Sơn Bạc chia làm hai đường sát đến thì bực tức lo sợ mà tự tử mà chết . Tăng Mật về đến Tây trại bị Chu Đồng đâm cho một đao chết ngay ra đó , Tăng Khôi gần đến Đông trại bị quân kỵ tán loạn xéo tan xác như bùn vậy . Tô Định hết sức cướp đường chạy ra cửa Bắc bất đồ gặp mấy chỗ hầm hố khó đi rồi sau lưng Lỗ Trí Thâm , Võ Tòng sát đến trước mặt có Dương Chí , Sử Tiến sát lại Tô Định luống cuống bị bắn chết ngay ở giữa đường .
Khi đó một mình Sử Văn Cung nhờ được con ngựa Thiên Lý đi nhanh như gió chàng liền ra cửa Tây phóng đường mà chạy trốn , chàng đi ước chừng hai mươi dặm đường thấy trời càng ngày càng tối không biết lối nào mà lần đoạn rồi có tiếng thanh la khua có một tụi bốn năm trăm quân đổ ra , và có một viên tướng đi đầu lấy cây gậy đánh luôn vào chân ngựa Thiên Lý con ngựa thấy vậy cứ nhảy chồm lên mà chạy liều chạy lỉnh không sao mà kìm

được . Đương khi đó thì thấy mây mù đen kín khí lạnh đìu hiu một trận âm phong đưa tới rồi thấy trong đám hư không bỗng có âm hồn Tiều Cái phảng phất quanh co ở đó . Sử Văn Cung kinh sợ vội vàng quay ngựa trở lại thì thấy Lãng Tử Yến Thanh và Ngọc Kỳ Lân Lư Tuấn nghĩa xông ra quát rằng :

- Cường tặc chạy đi đâu ?

Nói đoạn đâm cho Sử Văn Cung một đao vào đùi ngã lăn xuống ngựa rồi trói lại mà giải về Tăng Đầu Thị Yến Thanh liền dắt con ngựa Long Câu về để nộp . Tống Giang trông thấy trong lòng nửa não nửa mừng rồi bắt Tăng Thăng đem ra chém và chém hết thẩy già trẻ nhà họ Tăng mà không để sót một ai . Đoạn rồi lấy hết kim ngân châu bảo cùng thóc gạo lương thực mà chất hết tất cả lên xe đem về .

Bên kia tụi Quan Thắng đánh đuổi được quân mã Thanh Châu , Hoa Vinh đánh đuổi được quân mã Lăng Châu rồi hai toán quân cùng kéo về đại trại không thiếu một ai .

Tống Giang thấy vậy liền cả mừng cho Sử Văn Cung vào xe tù rồi thu thập quân mã lương thảo mà trở về Sơn Bạc .

Khi về tới Trung Nghĩa Đường các đầu lĩnh đều làm lễ cáo với Tiều Thiên Vương , sai Tiêu Nhượng làm văn lễ để tế rồi các đầu lĩnh đều ăn mặc tang phục khóc than nức nở và moi ruột Sử Văn Cung để tế . Khi tế lễ xong Tống Giang liền bàn với các đầu lĩnh để lập chủ Lương Sơn Bạc Ngô Dụng nói lên rằng :

- Huynh trưởng ở ngôi trên Lư Tuấn Nghĩa ở ngôi thứ nhì còn các anh em thì cứ xin theo như cũ .

Tống Giang liền nói :

- Khi trước Tiều Thiên Vương đã dặn lại rằng : Nếu ai bắt được Sử Văn Cung tất phải làm chủ Lương Sơn Bạc , vậy ngày nay Lư Viên ngoại bắt sống được Sử Văn Cung để đem về tế thì tất nhiên ngôi vị ấy đến tay không phải nói năng chi lôi thôi nữa .

Lư Tuấn Nghĩa nói :

- Tiểu đệ tài hèn sức kém đâu dám đứng vào ngôi vị ấy , huynh trưởng có lòng cho được theo hầu cũng là quá đáng lắm rồi .

Tống Giang đáp rằng :

- Không phải Tống mỗ quá khiêm song Tống mỗ có ba điều không bằng Viên ngoại . Điều thứ nhất : tôi đây dáng người đen ngắn mà Viên ngoại tướng mạo đường đường uy phong lẫm lẫm , không mấy người bằng . Điều thứ hai : tôi đây xuất thân làm đứa tiểu lại phạm tội trốn lánh tới đây may được anh em có lòng yêu mến mà cho được ở tạm tôn vị , còn Viên ngoại sinh ra ở nhà hào phú lớn lên có tiếng anh hùng thực không ai bằng được . Điều thứ ba : Tống Giang tôi văn không yên nổi nước võ không phục nổi

người tay không có sức trói nổi con gà , thân không có một mảy công lao mà Viên ngoại sức địch muôn người rộng xem kim cổ điều đó lại không theo kịp . Vậy Viên ngoại có tài năng như thế chính nên nhận chức chủ sơn trại rồi sau đây quy thuận triều đình dựng nên công nghiệp làm nên quan chức giàu sang khiến cho anh em cũng được vẻ vang đôi chút . Tống Giang tôi định như vậy xin đừng từ chối nữa ?
Lư Tuấn Nghĩa nghe nói lạy rạp xuống mà rằng :
- Huynh trưởng đừng bàn phiếm nữa Lư mỗ dẫu chết cũng không dám nghe lời .
Ngô Dụng lại nói rằng :
- Huynh trưởng ở ngôi trên rồi đến Viên ngoại thì ai ai cũng phục nếu huynh trưởng nhường nhịn mãi thì e rằng lòng chúng nhạt nhẽo không ra gì .
Nói đoạn liếc mắt đưa cả mọi người quanh đó . Bấy giờ Lý Quỳ kêu lên rằng :
- Tôi ở Giang Châu liều thân liều mạng theo anh tới đây , ai ai cũng phải nhường nhịn anh mới được , tôi đây dẫu trời cũng không sợ cần gì phải nhường đứa nào , tôi bực mình lên thì tan nát cả bây giờ .
Võ Tòng thấy vậy cũng chạy đến mà kêu lên rằng :
- Hiện nay bao nhiêu quân quan thuộc tay Ca ca đều là những người sắc mệnh triều đình , người ta chỉ nhường Ca ca chứ không nhường ai nữa .
Lưu Đường cũng nói lên rằng :
- Khi trước bảy anh em tôi ở đây đã bụng nhường Ca ca rồi , nay cần gì mà Ca ca phải nhường ai ?
Lỗ Trí Thâm cũng kêu lên rằng :
- Nếu Ca ca còn lễ nghĩa nhún nhường mãi thì tụi ta giải tán là xong .
Tống Giang nghe thấy chúng nói liền đáp lên rằng :
- Anh em hãy im tất cả tôi có cách hỏi xem ý trời ra sao , rồi mới có thể định được .
Ngô Dụng hỏi :
- Huynh trưởng có cách gì cao kiến ?
- Tôi có hai cách này xin với nói anh em cùng hỏi ý trời xem sao .
Mới hay :
Người nghĩa khí , bậc anh tài
Dẫu mà sinh tử dám sai tấc lòng .
Nước non là nước non chung
Mong sao gặp khách anh hùng chủ trương .
Sá chi tham muốn giàu sang
Mà quên nghĩa lớn thói thường như ai ?
Có ta âu cũng có người ,
Thử xem chuyển vận cơ trời sao đây ?

Thủy Hử

Scan: Motsach, Đánh máy: TrungLeTran

Hồi 68
Tới Đông Bình Phủ Sử Văn Long mắc nạn
Bắt Song Thương tướng Tống Công Minh lập công .

Bấy giờ Tống Công Minh nói :
- Hiện nay sơn trại ta đương thiếu lương và gần đây có phủ Đông Bình và Đông Xương đều là những nơi trù phú , mà chúng ta xưa nay vẫn chưa từng quấy nhiễu một ai . Vậy ngày nay tôi cùng Viên ngoại rút thẻ xem ai rút phải thẻ nào thì đem binh đến đó vây lấy lương thảo rồi ai đánh được trước thì làm chủ Lương Sơn .
Ngô Dụng nói :
- Thế thì rất phải lắm .
Lư Tuấn Nghĩa gạt đi mà rằng :
- Không thế được , huynh trưởng tất làm chủ sơn trại tôi không khi nào dám thi công như thế .
Tống Giang nhất định thi hành liền sai Bùi Tuyên viết hai cái thẻ đem ra khấn trời đất quỷ thần rồi Tống Giang cùng Lư Tuấn Nghĩa phải mỗi người rút một cái ; khi mở ra xem Tống Giang rút thẻ Đông Bình Phủ Lư Tuấn Nghĩa rút thẻ Đông Xương Phủ . Tống Giang liền truyền lệnh cất quân mã chia làm hai đạo để đi đánh ; bọn Tống Giang thì có Lâm Xung , Hoa Vinh , Lưu Đường , Sử Tiến , Yến Thuận , Lã Phương , Quách Thịnh , Hàn Thao , Bành Dĩ , Khổng Minh , Khổng Lượng , Giải Trân , Giải Bảo , Vương Nuỵ Hổ , Nhất Trượng Thanh , Trương Thanh , Tôn Nhị Nương , Tôn Tân , Cố Đại Tẩu , Thạch Dũng , Úc Bảo Tứ , Vương Đình Lục , Đoàn Cảnh Trụ , tất cả hai mươi viên đầu lĩnh và một vạn quân mã bộ và ba viên đầu lĩnh thuỷ quân là Nguyễn Tiểu Nhị , Nguyễn Tiểu Thất , Nguyễn Tiểu Ngũ đều đem chiến thuyền đi tiếp ứng .
Bọn Lư Tuấn Nghĩa có Ngô Dụng , Công Tôn Thắng , Quan Thắng , Hồ Duyên Chước , Chu Đồng , Lôi Hoành , Sách Siêu , Dương Chí , Đan Đình Khuê , Nguỵ Định Quốc , Tuyên Tân , Hắc Tư Văn , Yến Thanh , Dương Lâm , Âu Bằng , Lăng Chấn , Mã Lâm , Đặng Phi , Thi Ân , Phàn Thuỵ , Hạng Sung , Lý Cổn , Thời Thiên , Bạch Thắng tất cả hai mươi viên đầu lĩnh đem một vạn quân mã bộ và ba viên đầu lĩnh thuỷ quân là Lý Tuấn , Đồng Uy , Đồng Mãnh dẫn chiến thuyền đi tiếp ứng còn các đầu lĩnh khác đều ở nhà coi trại .
Khi cắt đặt xong Tống Giang dẫn bộ hạ đi đánh núi Đông Bình , Lư Tuấn Nghĩa dẫn các đầu lĩnh đi đánh phủ Đông Xương . Hôm đó mồng một tháng

ba khí trời ấm áp dễ chịu Tống Giang dẫn một toán quân đến một nơi tên An Sơn Trấn cách phủ Đông Bình chừng hai ba dặm hạ trại ở đó . Tống Giang bảo với các tướng rằng :
- Phủ Đông Bình có quan Thái thú là Trịnh Vạn Lý và một người Giám binh đô giám là Đổng Bình người Đảng quận tỉnh Hà Đông khiến hai cây thương rất giỏi sức khoẻ muôn người không địch nổi người ta vẫn gọi là Song Thương tướng xưa nay . Vậy ngày nay ta đánh thành trì trước nhất phải lấy lễ mà đãi , nghĩa là ta sai hai tướng đưa chiến thư trước nếu họ bằng lòng thì thôi không đánh , bằng không ta sẽ thi hành để cho họ không còn trách ta được điều gì nữa , hiện nay ai có thể đưa thơ cho ta được ?
Nói dứt lời thì thấy Úc Bảo Tứ chạy ra ứng lời nói lên rằng :
- Chúng tôi có biết mặt Đổng Bình vậy tôi xin đi đưa thư phen này .
Đoạn rồi lại thấy Vương Đình Lục chạy ra nói rằng :
-Chúng tôi mới đến sơn trại chưa có chút công lao vậy xin cùng đi một thể .
Tống Giang nghe nói cả mừng liền viết thư nói vay lương thảo đưa cho hai người đem đi .
Bấy giờ Trịnh Thái thú đương ngồi bàn việc quân với Đổng Đô giám chợt thấy người báo :
- Tống Giang sai người hạ chiến thư đến .
Trịnh Thái thú gọi Úc Bảo Tứ và Vương Đình Lục vào , hai người đi vào đưa thư lên Trịnh Thái thú , Thái thú xem xong bào với Đổng Bình rằng :
- Họ định vay tiền lương ở đây ta nên định như thế nào ?
Đổng Bình nghe nói cả giận bắt đem Úc Bảo Tứ và Vương Đình Lục ra chém , Trịnh Thái thú gạt đi mà rằng :
- Xưa nay hai nước đánh nhau không bao giờ lại đi chém người lai sứ , bây giờ cứ đánh cho mỗi người mấy chục roi rồi đuổi họ về xem họ xử trí làm sao ?
Đổng Bình nghe nói vẫn còn tức giận sai trói hai người lại đánh bật máu tươi rồi đuổi ra ngoài cổng phủ . Hai người bị đòn khóc lóc với Tống Giang , Tống Giang nghe nói đùng đùng nổi giận cho hai người về nghỉ ở sơn trại rồi mới bàn việc quân . Chợt thấy Sử Văn Long Sử Tiến đứng trước trướng kêu lên rằng :
- Trước đây ở phủ Đông Bình tiểu đệ có quen một đứa con hát tên là Lý Thuỵ Lan rất là thân mật vậy nay tôi xin đem ít tiền lẩn vào trong thành trọ tạm nhà nó . Ca ca ước định ngày đánh nhau đợi cho Đổng Bình ra ngoài thành tôi sẽ đốt lửa ở cổ lâu mà hợp đánh làm một thì có thể thành công ngay được .
Tống Giang nghe nói khen phải liền ưng lời truyền lệnh cho đi , Sử Tiến lấy tiền nong gói vào trong gói rồi giả ngầm khí giới mà bái tạ ra đi Tống Giang dặn với rằng :

- Hiền đệ vào đó phải lựa cơ tiến thoái ta ở ngoài này chờ tin tức rồi mới dám động .
Sử Tiến vâng lời quay ra lẻn vào thành mà thẳng tới nhà Lý Thuỵ Lan khi Sử Tiến tới nơi Đại Bá lấy làm kinh ngạc liền mời vào nhà trong gọi con gái là Lý Thuỵ Lan ra tiếp đãi , Lý Thuỵ Lan mời Sử Tiến lên trên gác mà hỏi rằng :
- Lâu nay không thấy bóng vía ở đâu sau nghe nói nhập đảng với Lương Sơn Bạc làm Đại vương ở đấy Quan Tư vẫn yết bảng truy nả không được , mấy hôm nay thấy đồn là quân mã Tống Giang kéo đến đánh thành để lấy lương thực vậy sao anh lại lẩn đến đây được ?
- Chẳng giấu gì nàng hiện tôi đương làm đầu lĩnh ở Lương Sơn Bạc mà chưa có chút công lao gì , nay Ca ca đến đánh thành ở đây tôi nói rõ chuyện nàng cho Ca ca biết và đến đây để dò thám xem sao ? Đây có một ít vàng bạc đem đưa cho nàng chi dụng xin chớ để vỡ chuyện ra mà khốn ... Nay mai xong việc tôi sẽ đón gia quyến nagn2 lên núi một thể cho vui .
Lý Thuỵ Lan gật gù vâng lời cất vàng bạc đi rồi đem rượu ra thiết đãi , đoạn rồi Lý Thuỵ Lan mới xuống nhà bàn với Đại Bá rằng :
- Sử Tiến xưa nay vốn đi lại với nhà ta tử tế hiện nay hắn làm giặc đi với bọn Lương Sơn nếu chứa hắn ở đây không khéo thì nguy cả .
Đại Bá đáp rằng :
- Bọn hảo hán của Lương Sơn Bạc không phải là chuyện chơi , nếu ta đãi họ không ra gì nay mai họ phá thành vào đây tất là nguy cả .
Người vợ đứng bên cạnh nghe mắng luôn rằng :
- Lão già ngu xuẩn biết được việc gì ? Cứ đi ra phủ mà thú ngay đi đừng để dây luỵ đến mình mà khó chịu .
- Hắn đem bao nhiêu tiền bạc cho mình , nay mình không che chở cho hắn thì còn ra nghĩa lý gì nữa ?
Mụ vo85 quát lên rằng :
- Thôi đừng nói nữa ! Nhà mình hát xướng kiếm ăn xưa nay chôn hàng mấy vạn người còn chả cần nữa thì một người ấy thì thấm vào đâu ? Nếu ông không đi thú thì để tôi ra thú với quan rồi bấy giờ ra đây gánh tội với nó .
Đại Bá vâng lời mà rằng :
- Được , được vậy cứ bảo con gái thiết đãi hắn ta chớ để lộ chuyện cho hắn biết để tôi đi với vài người lính đến đây bắt hắn rồi sẽ đem ra thú quan một thể .
Nói đoạn liền cùng nhau tính kế thi hành , bấy giờ Sử Tiến ngồi trên lầu thấy Thuỵ Lan đi lên nét mặt khi đỏ khi trắng ra vẻ thất thường , Sử Tiến liền hỏi rằng :
- Chẳng hay nàng có việc gì trong nhà mà làm ra vẻ kinh hoàng như vậy ?
- Vừa rồi đi lên thang gác bị vấp một cái suýt ngã nên có dáng kinh sợ đó .

Nói đoạn cùng ngồi uống nước với nhau được một lát thấy có tiếng người dưới thang gác bước lên và ngoài cửa sổ có tiếng người kêu thét , rồi có mấy chục tên lính ập vào sân bắt Sử Tiến trói ghì lại đem giải vào Đông Bình , khi tới phủ đường Trịnh Thái thú quát rằng :
- Quân này to gan thực , một mình trơ trọi dám vào đây dò thám hay sao ? Phen này không có bố Thuỵ Lan vào báo thì thành Đông Bình có lẽ nguy vào tay ngươi mất , ngươi phải thú ngay tên Tống Giang bảo ngươi vào đây làm gì ?
Sử Tiến lặng ngắt không nói một câu nào Đổng Bình quát lên rằng :
- Quân này không tra tấn thì sao nó chịu nói ?
Trịnh Thái thú liền thét lên đem Sử Tiến ra đánh , đánh hơn trăm côn Sử Tiến vẫn một mực không nói năng chi cả . Đổng Bình nói rằng :
- Hãy đem gông gông nó lại cho vào ngục tử tù giam đấy để đợi bắt được lũ Tống Giang rồi đem giải kinh sư một thể .
Tài cao tất phải mưu cao ,
Ở đời kén lựa dễ sao cho toàn ?
Thương thay sắt đá dạ gan ,
Đem thân mắc cạm hồng nhan cho đành !
Nói về Tống Giang sai Sử Tiến đi rồi liền viết giấy sang thuật rõ đầu đuôi cho Ngô Dụng biết , Ngô Dụng xem giấy xong lấy làm cả kinh nói cho Lư Tuấn Nghĩa biết rồi vội vàng đến trại Tống Giang để hỏi chuyện . Khi tới nơi Ngô Dụng hỏi Tống Giang rằng :
- Ai bảo Sử Tiến đi như thế ?
Tống Giang đáp :
- Hắn nói hắn thân với đứa con hát ở trong thành nên hắn tình nguyện đi đó .
- Chết nỗi ! Sao huynh trưởng làm như thế ? Nếu tôi ở đây thì quyết nhiên không thể cho đi được , xưa nay những tụi xướng ca vẫn quen lối đưa người cửa trước rước người cửa sau làm hại biết bao nhiêu người tử tế , dẫu có thân tình đến đâu cũng khó lòng mà lọt những tay mụ đầu kia được , anh ta đi phen này chắc là nguy hiểm .
- Nếu vậy quân sư nghĩ kế gì để cứu cho hắn ?
Ngô Dụng liền gọi Cố Đại Tẩu đến mà dặn rằng :
- Bây giờ nàng phải ăn mặc giả làm người nghèo khổ đi vào trong thành dò la xem tin tức Sử Tiến ra sao , rồi về báo ngay lập tức . Nếu hắn bị vào trong ngục rồi thì hãy nói khó với người ngục giả làm chỗ bà con khi trước mà vào đưa cơm rồi khẽ dặn hắn rằng cứ đêm hôm nguyệt tận (cuối tháng) tháng này vào khoảng tối thì ta kéo quân vào đánh thành bảo hắn phải kiếm chỗ nào mà thoát thân mới được . Còn nàng cứ đợi ở trong ấy đến đêm hôm nguyệt tận sẽ phóng lửa lên để ngoài này tiến binh vào đánh .
Nói đoạn lại quay vào bảo với Tống Giang rằng :

- Bây giờ huynh trưởng nên quân đến đánh quận Vấn Thượng để cho dân chúng phải chạy vào phủ Đông Bình rồi Cố Đại Tẩu lẩn vào đám ấy mà đi thì không ai biết đến nữa .
Ngô Dụng bàn định xong lại lên ngựa mà về phủ Đông Xương , Tống Giang cắt Giải Trân , Giải Bảo đem năm trăm quân đi đánh quận Vấn Thượng , nhân dân trong quận thấy vậy đều dắt díu nhau kéo sang phủ Đông Bỉnh để lánh nạn . Bấy giờ Cố Đại Tẩu để đầu bù tóc rối ăn mặc xống áo lam lũ để đánh lộn sòng với bọn dân chúng chạy vào phủ Đông Bình rồi lang thang giả mặt ăn xin mà đến trước nha phủ , ngày hôm đó biết Sử Tiến đã bị giam trong lao nàng bèn kiếm một phạng cơm đưa đến trước cửa đề lao để đợi . Được một lát có người lính già ở trong lao đi ra Cố Đại Tẩu liền cúi lạy khóc như mưa như gió người lính già liền hỏi rằng :
- Mụ này đi đâu mà khóc lóc khổ sở thế ?
Cố Đại Tẩu gạt nước mắt khóc sụt sùi mà rằng :
- Trong ngục đây có Sử Đại lang là người chủ cũ của tôi đã mười năm nay nghe nói đi buôn bán ở những đâu không sao được gặp , ngày nay không biết bị cớ sao mà bị ở đây giam như thế , tội nghiệp quá ! Bây giờ không có ai trông nom cơm cháo chi đến , vậy lão tôi đi xin được lưng cơm nguội muốn đem đến cứu cho ông ta một bữa dám xin đại ca thương tình mà cho tôi đưa vào thực là phúc đức cho tôi vạn bội .
- Hắn là bọn giặc ở Lương Sơn đã phạm tử tội ai dám cho mụ vào đấy được ?
- Thôi thì người ta có chết cũng là thầy trò tình nghĩa xin ông làm ơn cho tôi vào một chút khỏi mang tội với trời .
Nói xong lại khóc nức nở không thôi , lão lính thấy vậy nghĩ thầm trong bụng : Nếu là đàn ông thì không cho vào được nhưng một người đàn bà này thì làm gì mà ngại ? Nghĩ đoạn liền đưa Cố Đại Tẩu vào trong lao , bấy giờ Sử Tiến cổ đeo gông lưng mang xích đương ngồi nghẫm nghĩ trong lao khi thấy Cố Đại Tẩu vào thì cả kinh không dám nói lên lời , Cố Đại Tẩu giả vờ vừa lấy cơm vừa khóc đưa cho Sử Tiến ăn , đương khi đó có một tên Tiết cấp còn ít tuổi chạy đến quát lên rằng :
- Quân quái ! Chỗ tử ngục ai cho ngươi được đến đây mà đưa tin tức , có muốn sống thì ra ngay không thì chết đòn bây giờ ?
Cố Đại Tẩu biết không thể ngồi được lâu liền khẽ nói với Sử Tiến rằng :
- Đến đêm nguyệt tận thì liệu thoát thân ...
Sử Tiến toan hỏi lại thì người Tiết cấp kéo Cố Đại Tẩu ra ngoài cửa mất , khi đó Sử Tiến nghe được ba tiếng đêm nguyệt tận thì trong bụng hiểu thầm chắc là đêm đó binh mã đánh vào thành để cứu , chàng liệu định kế để tối hôm ấy kiếm cách thoát thân . Thấm thoát đến hhai mươi chín có hai tên tiết cấp ngồi nói chuyện với hau , một tên hỏi :

- Hôm nay là mấy rồi ?
Người nọ liền nhớ ngay đáp rằng :
- Hôm nay là ngày nguyệt tận đêm nay phải mua vàng về lễ cô hồn ấy .
Sử Tiến nghe thấy chắc hôm nay là ngày ba mươi nguyệt tận chàng liền quyết kế mong đợi đến đêm để hành sự . Gần tối hôm ấy Sử Tiến thậ́y một người tiết cấp hơi ngà ngà say ngồi gần đó chàng liền chạy đến mà hỏi vờ rằng :
- Tiết cấp ơi ! Ai ở đằng sau thế kia ?
Tiết cấp nghe hỏi liền quay đầu lại để nom Sử Tiến liền giơ đầu gông giáng cho một nhát vào đầu chết gục ngay xuống . Đoạn rồi chàng liền nhặt một hòn đá mà gỡ gông ra rồi hai mắt trợn trừng trợn trạc mà đi ra sân . Bấy giờ mấy anh lính ngục cũng nửa tỉnh nửa say ngồi ngay ở đó Sử Tiến chạy đến đánh mấy anh chết còn mấy anh thì mau chân chạy thoát được , Sử Tiến đánh xonh mấy anh rồi quay vào tháo gông cho năm sáu mươi người trong ngục và tháo tung cửa ngục ra để đợi quân vào cứu ứng . Khi đó có người vào báo với Trịnh Thái thú , Thái thú sầm hẳn mặt lại liền mời Đổng Bình sang hỏi kế . Đổng Bình nói :
- Cái này chắc trong thành có người dò thám vậy xin cứ cho người vây chặt lấy bọn tù đó , để tôi thừa thế ra thành bắt tên Tống Giang về đây . Còn tướng công ở nhà coi giữ thành trì cho cẩn thận mới được .
Vào khoảng canh tư đêm hôm ấy Đổng Bình dẫn quân mã đến trại Tống Giang , Tống Giang nghe báo chắc rằng Cố Đại Tẩu lại bị sao đây liền truyền cho tam quân đều phải chỉnh tề để ra nghinh địch . Quân mã được lệnh vội vàng chỉnh đốn đội ngũ rồi kéo ra trận đón đánh . Nguyên Đổng Bình là một người tinh ranh linh lợi , tam giáo (Nho giáo , Đạo giáo và Phật giáo) cửu lưu (là các phái học nho , học toán , học phù phép , phái Danh gia , mặc gia , Tung Hoành gia , Nông gia ... cộng tới chín giòng) không gì là không thạo , quản huyền ty trác không gì là không hay , nhân thế bọn Sơn Đông , Hà Bắc thường gọi tên là Phong Lưu Song Thương tướng xưa nay .
Hôm đó khi trời vừa sáng , đôi bên dàn trận xong Tống Giang đứng bên trận này trông thấy Đổng Bình ra dáng tinh anh tuấn tú thì trong bụng có vẻ mừng thầm , sau lại thấy Đổng Bình đeo một cái túi tên có lá cờ nhỏ trong đó viết một câu đối rằng :
Anh hùng Song Chiên tướng
Phong lưu Vạn Hộ Hầu
Tống Giang thấy vậy liền sai Hàn Thao ra đánh trước , Hàn Thao vâng lệnh múa cây giáo sắt xông ngựa ra đánh Đổng Bình . Đổng Bình múa đôi thương sắt như thần hiện quỷ biến Hàn Thao không làm sao địch nổi , Tống Giang lại sai Kim Sang Ban Từ Ninh múa Câu Liêm san ra đánh thay Hàn Thao . Từ Ninh vâng lệnh xông ngựa ra đấu với Đổng Bình đôi bên quần nhau hơn

năm mươi hiệp không quyết được thua Tống Giang sợ Từ Ninh đuổi sức liền gõ chiêng thu quân Từ Ninh cắp sang quay ngựa chạy về bản trận Đổng Bình múa song thương phi ngựa đuổi theo Tống Giang liền thừa thế trỏ tam quân vây chặt lấy Đổng Bình , Đổng Bình bị vây trong đám quân hết sức hăng hái để đánh xông ra . Tống Giang đứng trên nấm đất cao thấy Đổng Bình chạy sang Đông thì trỏ cờ sang Đông , Đổng Bình chạy sang Tây thì lại cho cờ hiệu sang Tây quân sĩ cứ theo hiệu cờ mà bổ vây rất ngặt . Đổng Bình ra sức múa song thương đánh cự hồi lâu rồi mới tháo vây mà chạy thoát được . Tống Giang cũng không đuổi Đổng Bình liền thu quân kéo về trong thành . Đêm hôm ấy Tống Giang đem binh đến sát chân thành mà cả bốn mặt , duy Cố Đại Tẩu ở trong chưa dám phóng lửa Sử Tiến chưa dám vượt ngục để ra nên chưa làm sao đánh phá được thành . Nói về Trịnh Thái thú nguyên có một người con gái hình dung yểu điệu , tính hạnh dịu dàng Đổng Bình đã mấy phen toan dạm làm vợ mà Trịnh Vạn Lý nhất định không gả , bởi thế nên hai bên cũng có ý không bằng lòng với nhau từ trước . Đổng Bình hôm đó nhân ra trận đánh thành muốn thừa thế đương lúc chiến tranh mà cho người vào nói với Trịnh Thái thú để dạm con gái , Trịnh Thái thú đáp rằng :

- Ta đây là quan văn Đổng Bình là quan võ hai đằng dâu gai với nhau thực là đáng lắm , duy ngày nay thành phủ đương bị giặc cướp sự thế nguy cấp , nếu nhận lời gả ngay thì tất bị người ta mai mỉa . Vậy khi nào đánh đuổi quân giặc giữ yên thành quách thì bấy giờ sẽ bàn tới chuyện hôn nhân cũng không lấy gì làm muộn .

Người kia đem lời ấy về nói với Dổng Bình , Dổng Bình bất đắc dĩ vâng lời để đợi , song từ đó trong lòng vờ vẩn không vui sợ sau này Trịnh Thái thú phụ lời ước hứa thì bấy giờ xử trí làm sao ?

Đêm hôm ấy Tống Giang đánh thành rất dữ Trịnh Thái thú liền giục Đổng Bình ra đánh , Đổng Bình cả giận vội nai nịt cẩn thận rồi lên ngựa dẫn quân ra thành để đánh . Tống Giang ra trước cửa trận quát bảo Đổng Bình rằng :

- Ta đây tướng mạnh ngàn người , quân hùng mười vạn vậy toán quân nhỏ kia thì làm chi được ? Sao bằng không xuống đầu thú đi cho khỏi chết ?

Đổng Bình cả giận mắng rằng :

- Đồ tiểu lại ngông cuồng sao nói càn nói dở .

Nói đoạn múa song thương thẳng đến đánh Tống Giang , bên trận Tống Giang tả có Lâm Xung hữu có Hoa Vinh đều xông ngựa ra đón đánh Đổng Bình , hai đàng đánh hau được mấy hiệp thì Lâm Xung , Hoa Vinh quay ngựa thua chạy Tống Giang cũng kéo quân mã chạy toán loạn ra bốn mặt Đổng Bình liền ra sức theo đuổi Tống Giang . Khi đuổi đến địa hạt huyện Thọ Xuân cách thành chừng mười dặm đường , tới một chốn thôn trấn đôi bên có hai dãy nhà lá khoảng giữa có đường cái quan . Đổng Bình đương

đuổi sát sau lưng Tống Giang thì bỗng thấy phía sau có Khổng Minh , Khổng Lượng xông ra kêu lên rằng :
- Không được hại chúa ta .
Vừa nói dứt lời thì thấy hai bên dãy nhà lá có tiếng thanh la khua rộn rồi đôi bên cánh cửa đều mở tung ra hẳn . Đổng Bình thấy vậy vừa toan quay ngựa trở lại thì ngựa dính phải dây móc ngã ngửa quay ra mà vật Đổng Bình xuống đất . Đoạn rồi bên tả có Nhất Trượng Thanh , Vương Nuỵ Hổ bên hữu có Trương Thanh , Tôn Nhị Nương đều xông ra bắt lấy Đổng Bình lột cả giáp mũ cướp cả thương ngựa mà trói lại , rồi cho hai viên nữ tướng áp giải đến Tống Giang .Khi đó Tống Giang đương đứng ở dưới gốc cây dương thấy chúng dong Đổng Bình đến liền quát lui hai nữ tướng mà nói rằng :
- Ta bảo mời tướng quân đến đây ai cho phép các ngươi trói như vậy ?
Hai nữ tướng nghe nói đều len lét dạ lui , Tống Giang xuống ngựa cởi trói cho Đổng Bình rồi cởi áo cẩm bào mà đưa cho mặc và cúi đầu lạy tạ Đổng Bình cũng đáp lễ lại . Tống Giang nói :
- Nếu tướng quân có lòng hạ cố thì xin ngài nhận chức chủ sơn trại cho ...
- Tiểu tướng đã bị bắt tới đây dẫu chết cũng đáng , còn đâu dám nói đến làm chủ sơn trại ?
- Trong sơn trại tôi hiện thiếu lương thực nên định đến phủ Đông Bình để vay chứ thực không có ý gì khác cả .
Đổng Bình đáp rằng :
- Trịnh Vạn Lý nguyên là một tay thày đồ đi dạy trẻ nay vớ được chức béo bở như vậy thì tránh sao cho khỏi hại dân ? Nếu huynh trưởng có rộng lượng thì cho về thì Đổng Bình này xin mở cửa thành mà thu lấy lương thảo đền ơn huynh trưởng .
Tống Giang nghe nói cả mừng liền sai người mang ngựa mũ giáp ra trả lại cho Đổng Bình , Đổng Bình bèn đóng đai giáp lên ngựa đi trước Tống Giang kéo quân mã cuốn cờ im trống theo sau . Khi tới cửa thành Đổng Bình gọi quân sĩ mở cửa , quân sĩ lấy lửa soi rõ mặt Đổng Bình bèn mở cửa bỏ địch kiều cho vào . Đổng Bình xông ngựa vào trước chặt đứt khoá sắt ở cửa rồi quân mã Tống Giang ầm ầm theo vào trong thành , Tống Giang liền truyền lệnh không được đốt nhà đốt cửa và không được giết hại lương dân . Đổng Bình vào tới thành vội vàng chạy đến phủ đường giết chết cả nhà Trịnh Vạn Lý mà cướp lấy người con gái . Tống Giang lập tức sai vào phá cửa nhà lao đón Sử Tiến ra rồi mở kho tàng lấy các thứ tiền nong lương thực , xếp lên xe cho ba anh em nhà họ Nguyễn áp giải về Lương Sơn trước . Sử Tiến được thoát ngục ra liền dẫn người đến nhà Lý Thuỵ Lan chém hết cả già trẻ không chừa một ai , Tống Giang sai đem gia tư của Trịnh Thái thú phân phát cho nhân dân và yết giấy hiểu dụ cho dân được làm ăn , quân sĩ đã chém được tham quan còn dân sự không can chi lo sợ . Hiểu dụ cho dân đâu đấy Tống

Giang kéo quân về trấn An Sơn toan để về Sơn Bạc .
Mới hay :
Trên đời mạnh nhất đồng tâm ,
Xoat trời chuyển đất ầm ầm như chơi .
Xưa nay những bậc anh tài
Mượn là liên lạc làm nơi sinh tồn .
Góp tài góp sức góp khôn
Rồi ta tính cuộc vuông tròn khá chi ?
Ví chăng vây cánh phân ly
Thì non nước ấy còn gì mà mong .

Scan: Motsach, Đánh máy: TrungLeTran

Hồi 69
Một Vũ Tiến ném đá đánh anh hùng ,

Tống Công Minh hổ lương bắt tráng sĩ .

Khi đó Tống Giang đương tính kéo quân về Lương Sơn Bạc chợt nghe Bạch Thắng báo rằng :

- Lư Tuấn Nghĩa đánh thành Đông Xương bị thua luôn hai trận , trong thành có một tên mãnh tướng tên Trương Thành quê ở phủ Chương Đức vốn tay kị hổ xuất thân tài nghề ném đá đánh người trăm viên đều trúng , người ta thường gọi Một Vũ Tiễn xưa nay , thủ hạ có hai tên phó tướng một người tên là Hoa Hạng Hổ Cung Vượng , toàn thân chạm nốt hổ trên cổ chạm đầu hổ tài nghề phóng thương trên mình ngựa ; một người là Trúng Tiên Hổ Đinh Dắc Tôn từ mặt xuống cổ đều lỗ chỗ những sẹo phóng cây thoa trên mình ngựa rất giỏi . Khi Lư Viên ngoại dẫn quân đến thì mười ngày trời không ra đánh mãi đến hôm vừa rồi Trương Thanh mới ra thành đánh nhau , bên này Hắc Tư Văn nghinh địch đánh được mấy hiệp thì Trương Thành vờ chạy cho Hắc Tư Văn đuổi theo , sau Trương Thanh quay lại ném cho một viên đá trúng ngay vào trán Hắc Tư Văn ngã lăn xuống ngựa , bấy giờ may có Yến Thanh bắn cho một mũi tên trúng ngay vào mình con ngựa Trương Thanh nên mới cứu được Hắc Tư Văn về trận . Đến hôm sau Phàn Thuỵ dẫn Hạng Sung , Lý Cổn ra đánh nhau không dè Hạng Sung bị Đinh Đắc Tôn phóng cây thoa ngay vào nách lại phải thua chạy . Hiện nay hai người còn đang dưỡng bệnh ở trong thuyền . Bởi vậy quân sư cho tiểu đệ sang mời Ca ca đến cứu ứng ngay cho .

Tống Giang nghe nói liền than với mọi người rằng :

- Lư Viên ngoại thực vô duyên quá , ta để cho Ngô Dụng , Công Tôn Thắng ở đó để tưởng rằng đến trận thành công để ta nhường ngôi chủ toạ cho ông ta nào ngờ lại gặp tay địch thủ như vậy . Đã thế thì anh em ta phải mau mau đi cứu mới được .

Nói đoạn liền truyền lệnh các tướng lên ngựa dẫn tam quân kéo qua phủ Đông Xương , khi tới nơi bọn Lư Tuấn Nghĩa đón tiếp Tống Giang cho quân tạm hạ trại rồi bàn định thi kế với nhau . Đương khi bàn bạc chuyện trò thì nghe báo Một Vũ Tiễn đem quân đến khơi đánh Tống Giang liền đem quân ra cánh đồng nội rộng dàn thành trận thế rồi các đầu lĩnh đều xông ra đứng trước cửa cờ để đợi .

Khi ba hồi trống trận vừa dứt thì thấy Trương Thanh phi ngựa xông ra bên tả

có Cung Vượng bên hữu có Đinh Đắc Tôn ba ngựa cũng đến trước cửa trận . Rồi ba tướng trỏ Tống Giang mắng rằng :
- Quân giặc cỏ ở vũng nước nay ta quyết một trận với ngươi ...
Tống Giang quay lại hỏi :
- Ai ra đánh tên ấy cho ta ?
Nói dứt lời thì thấy một vị tướng tức giận ra dáng tức giận tay cầm Câu Liêm Sang giục ngựa ra trước trận để đánh Trương Thanh , Tống Giang trông ra biết rằng vị anh hùng ấy là Kim Sang Thủ Từ Ninh thì trong bụng mừng thầm thì chắc là hai địch thủ với nhau được . Từ Ninh đánh nhau chừng được dă,m hiệp thì Trương Thanh tay tả cầm thương hất vờ một cái rồi tay hữu thò vào túi gấm lấy một viên đá nhằm ngay giữa mi mắt Từ Ninh ném ngay một phát Từ Ninh ngã lăn ngay xuống đất . Cung Vượng cùng Đinh Đắc Tôn xông ra để bắt Từ Ninh , bên này Lã Phương , Quách Thịnh liền sấn ra để đem Từ Ninh về bản trận . Bọn Tống Giang thấy vậy đều kinh sợ thất sắc Tống Giang liền hỏi luôn rằng :
- Đầu lĩnh nào ra đánh một trận nữa xem ?
Nói chưa dứt lời thì thấy Cẩm Mao Hổ Yến Thuận phi ngựa xông ra đánh Tống Giang toan ngăn giữ lại thì Yến Thuận đã xông tót ra giữa trận không sao cầm lại được . Yến Thuận đánh nhau với Trương Thành được vài hiệp thì đuối sức không sao cầm cự nổi liền quay ngựa chạy về Trương Thành thừa thế đuổi theo ném cho một viên đá vào giữa miếng kính yểm tâm ở sau lưng đến keng một cái , Yến Thuận vội phục xuống ngựa mà chạy . Đoạn rồi bên trận Tống Giang , Bách Thắng Tướng Hàn Thao quát lên rằng :
- Đồ thất phu ta sợ gì .
Nói đoạn liền múa gươm xông ra đánh Trương Thanh , đôi bên đều hăng hái đánh nhau quân sĩ đều reo hò váng cả lên . Hàn Thao muốn khoe tài trước mặt Tống Giang bèn cố gắng hết sức bình sinh mà đánh rất là kịch liệt , đánh nhau chừng được mươi hiệp thì Trương Thanh lại quay ngựa chạy Hàn Thao biết mẹo Trương Thanh ném đá bèn kềm ngựa lại mà không đuổi theo nữa . Trương Thanh thấy Hàn Thao không đuổi lại vội quay cương ngựa lại Hàn Thao liền giơ gươm lên để đón đánh , chàng vừa giơ gươm lên thì bỗng bị Trương Thanh ném cho một viên đá ngay vào mũi máu chảy lênh láng rồi chạy về bản trận . Bành Dĩ thấy vậy nổi giận đùng đùng không đợi tướng lệnh của Tống Giang liền sốc ngựa ra múa đao hai lưỡi đánh Trương Thanh . Đôi bên chưa kịp giao nhau thì Bành Dĩ bị một viên đá vào ngay giữa mặt vất cả đao xuống mà chạy . Tống Giang thấy mấy tướng bị thua luôn thì trong lòng hơi núng toan rút quân mã về trại , chợt đâu thấy có Xú Quân Mã Tuyên Tân ở đằng sau Lư Viên ngoại chạy ra kêu rằng :
- Ngày nay nếu để mất uy phong thì sau này làm sao đánh được ? Thử xem đá có ném được ta không ?

Nói đoạn múa đao xông ngựa ra đánh Trương Thanh cười mà rằng :
- Một kẻ ra chạy một kẻ , hai kẻ ra chạy hai kẻ ngươi không biết những viên đá của ta sao ?
- Ngươi ném trúng được người khác chứ ném trúng sao được ta ?
Vừa dứt lời thì bỗng thấy viên đá ném ngay vào bên mồm rồi Tuyên Tân bị ngã ngay lập tức , bên kia Cung Vượng , Đinh Đắc Tôn vội kéo ra bắt Tuyên Tân song vì quân tướng của Tống Giang rất đông nên không sao mà bắt nổi .
Tống Giang thấy vậy khí giận đầy tay rút kiếm cắt vạt áo mà thề rằng :
- Nếu không bắt được người này thì không lui quân về nữa .
Hồ Duyên Chước thấy Tống Giang thề nguyền như vậy bèn nói lên rằng :
- Huynh trưởng nói như vậy thì anh em ta còn được việc gì nữa ?
Nói đoạn vỗ ngựa Tích Huyết Ô Truy ra trận quát Trương Thanh rằng :
- Quân trẻ con cậy thế khoe tài có biết Đại tướng Hồ Duyên Chước đây không ?
Trương Thanh mắng lại rằng :
- Đồ tướng hèn nhục nước nay gặp ta thì đáng kiếp .
Nói đoạn phóng một viên đá ở trong tay ra Hồ Duyên Chước thấy vậy giơ tay lên đỡ bị viên đá ném phải tay không sao khiến nổi cây thương vội vàng quay về bản trận . Tống Giang bảo với các đầu lĩnh rằng :
- Đầu lĩnh mã quân bị thương nhiều rồi , còn đầu lĩnh bộ quân ai ra bắt nó cho ta ?
Nói đoạn thấy Lưu Đường múa đao sùng sục đi ra Trương Thanh trông thấy cả cười mắng rằng :
- Mã quân còn chả làm chi nữa là bộ quân .
Lưu Đường cả giận chạy thẳng đến đánh Trương Thanh , Trương Thanh không đánh vội vàng quay ngựa chạy thẳng về bản trận Lưu Đường liền sấn lên giơ đao chém ngay một nhát vào chân ngựa Trương Thanh , con ngựa của Trương Thanh gip8 chân hất về phía đằng sau rồi vẫy đuôi vung lên đập ngay vào mặt Lưu Đường làm cho Lưu Đường hoa mắt không biết lối nào mà lần . Bấy giờ Trương Thanh ném ra một viên đá Lưu Đường ngã lăn xuống đất rồi đám quân của Trương Thanh đổ ra vây bắt Lưu Dường về bản trận . Tống Giang thấy vậy kêu to lên rằng :
- Cứu Lưu Đường với ...
Nói chưa dứt lời thì thấy Thanh Diện Tú Dương Chí múa đao xông ngựa ra đánh Trương Thanh , Trương Thanh giơ thương lên đón Dương Chí liền giơ đao lên chém , Trương Thanh né mình về một bên Dương Chí chém một nhát trượt ra ngoài . Trương Thanh lấy một viên đá cầm ra tay quát lên một tiếng mau rồi thấy viên đá luồn thẳng qua nách Dương Chí . Trương Thanh lại ném luôn một viên đá nữa trúng ngay vào mũi Dương Chí , Dương Chí choáng người vội cúi gục xuống yên ngựa chạy về bản trận . Tống Giang

nom thấy thế nói lên rằng :
- Nếu phen này bị toả mất nhệu khí thì trở về Lương Sơn sao được ? Ai ra đối trận cho ta bây giờ ?
Chu Đồng nghe Tống Giang nóiliền đưa mắt nhìn Lôi Hoành mà bảo rằng :
- Một người không ăn thua gì thì hai anh em ta cùng ra xem sao ?
Nói đoạn Chu Đồng ở bên tả Lôi Hoành ở bên hữu cùng múa đao xông ra để đánh Trương Thanh cười mà rằng :
- Một người không làm gì được lại thêm một người nữa ... Cho các ngươi đến mười người xông ra cũng vô ích ..
Chàng vừa nói vừa thò tay vào túi lấy đá nết mặt vẫn có dáng gì sợ hãi , bấy giờ Lôi Hoành xông đến trước bị Trương Thanh ném cho một viên đá ngay giữa trán ngã lăn xuống đất Chu Đồng vội xông vào để cứu bất đồ lại bị một viên đá trúng ngay vào cổ .
Quan Thắng đứng bên trận Tống Giang thấy vậy bèn cố gắng hết uy thần mua thanh long đao phóng ngựa xích thố ra cứu Chu Đồng , Lôi Hoành ; chàng vừa mới cứu hai người chạy về bản trận thì đã thấy một viên đá ném thẳng tới nơi Quan Thắng nhanh mắt trông bèn đưa thanh đao lên đỡ thì viên đá ném trúng vào thanh đao bật cả lửa lên , Quan Thắng lại vội vàng quay về bản trận . Song Chiên tướng Đổng Bình thấy vậy nghĩ thầm trong bụng Ta đây mới đầu hàng Tống Giang nếu không thi tài võ nghệ cho biết thì khi về trên núi tất kgông giá trị được Nghĩ đoạn liền vác song thương phi ngựa ra trận Trương Thanh thấy Đổng Bình liền quát mắng rằng :
- Ta với ngươi là hàng xóm với nhau đáng lẽ phải đồng tâm bắt giặc mới phải , nay ngươi nỡ lòng nào bội bạc triều đình mà đi phò tá với giặc như thế phỏng nhục hay không ?
Đổng Bình cả giận múa song thương vào đánh Trương Thanh hai bên người ngựa tiến lui , ba cây thương lên xuống đánh nhau chừng dăm bảy hiệp thì Trương Thanh quay ngựa mà chạy ngay , Đổng Bính quát lên rằng :
- Người khác bị trúng đá của ngươi chứ ta đây thì đá nào gần được ?
Nói đoạn liền xốc ngựa đuổi theo Trương Thanh vừa chạy vừa lấy viên đá ném lại Đổng Bình , Đổng Bình hanh mắt nhanh tay gạt viên đá nẩy ra ngoài mất . Trương Thanh lấy viên đá thứ hai ném luôn phát nữa Đổng Bình lại né tránh mình về một bên viên đá lại trúng ra ngoài . Trương Thanh thấy hai viên đá ném không ăn thua trong lòng hơi núng bấy giờ Đổng Bình đuổi gần sát đến đằng sau lưng Trương Thanh cầm thương đâm một hát vào sau lưng Trương Thanh giơ lá chắn lên đỡ và né mình sang một bên Đổng Bình đâm cây thương trượt ra ngoài , rồi con ngựa của Đổng Bình sấn lên với con ngựa Trương Thanh . Trương Thanh vội vàng vất thương xuống đất rồi khoành tay ra ôm chặt lấy cả Đổng Bình lẫn cây thương của Đổng Bình mà vật xuống . Bất đồ chàng vật không thấy chuyển rồi hai người ôm chặt nhau mà

quây quần ở giữa vòng trận . Sách Siêu ở bên trận Tống Giang bèn múa đại phủ ra giải cứu , bên kia Cung Vượng cùng Đinh Đắc Tôn cũng xông ngựa ra đánh Sách Siêu , ba tướng lại giằng nhau vào một chỗ mà không sao gỡ ra được .
Lâm Xung , Lã Phương , Quách Thịnh , Hoa Vinh cùng nhau xông ngựa ra múa thương múa kích ra đánh cứu Đổng Bình cùng Sách Siêu . Trương Thanh thấy thế lực không địch nổi vội bỏ Đổng Bình chạy về bản trận Đổng Bình hăng hái xông vào để đuổi Trương Thanh bất chợt lúc Đổng Bình vô ý bèn lấy viên đá đợi lúc Đổng Bình đến gần ném cho một phát , Đổng Bình nhanh mắt né mình để tránh viên đá đi sượt qua bên tay đánh vù một cái Đổng Bình liền quay ngựa lại mà không dám đuổi nữa . Đằng kia Sách Siêu bỏ Cung Vượng , Đinh Đắc Tôn toan xông sang để đuổi Trương Thanh , Trương Thanh lấy viên đá ném một phát trúng mặt Sách Siêu bắn phọt máu tươi ra rồi Sách Siêu chạy về bản trận .Khi ấy Lâm Xung , Hoa Vinh đương đánh nhau với Cung Vượng ; Lã Phương , Quách Thịnh thì đương đánh nhau với Đinh Đắc Tôn . Cung Vượng đánh nhau được mấy hiệp thì trong bụng đã hơi chồn liền lấy mũi phi thương ra đánh Lâm Xung , Hoa Vinh bất đồ phi thương ra không trúng thành ra trơ trọi tay không , không có khí giới để đánh bị Lâm Xung , Hoa Vinh bắt sống đem về trại Tống Giang .
Còn Đinh Đắc Tôn múa cây phi thoa ra sức chống chọi với Lã Phương , Quách Thịnh rất là hăng hái , sau Lãng Tử Yến Thanh đứng trong trận nom thấy liền nghĩ trong bụng rằng Trong một nháy mắt mà quân ta có tới mười lăm viên Đại tướng bị đánh vậy nếu không bắt được thằng tiểu tướng này của họ thì còn mặt mũi nào nữa ! Nghĩ đoạn liền vất gậy xuống lấy tên nỏ ra nhắm bắn một phát vào chân ngựa của Đinh Đắc Tôn , con ngựa bị đau ngã khuỵ xuống đất rồi Lã Phương , Quách Thịnh sấn nghiến vào bắt sống Đinh Đắc Tôn . Trương Thanh thấy vậy toan xông ra cứu song vì ít người không địch nổi liền truyền lệnh lui quân rồi giải Lưu Đường về phủ Đông Xương .
Hôm đó quan phủ Đông Xương đứng trên thành nom trận thấy Trương Thanh đánh luôn mười lăm viên tướng Lương Sơn Bạc , sau dẫu bị bắt mất Cung Vượn , Đinh Đắc Tôn song lại bắt được Lưu Đường về đó thì trong lòng lấy làm vui mừng vô cùng , liền trở về trong phủ để nâng chén mừng Trương Thanh và sai giam Lưu Đường vào trong ngục để cùng bàn việc quân . Bên kia Tống Giang thu quân về trại sai giải hai người Cung Vượng , Đinh Đắc Tôn về sơn trại trước rồi Tống Giang nói với Lư Tuấn Nghĩa cùng Ngô Dụng rằng :
- Ta nghe về thời Ngũ Đại xưa có Vương Ngạn Chương trong một nháy mắt đã bắt được ba mươi sáu tướng của nhà Đường , ngày nay Trương Thanh trong một loáng mà đánh nổi mười lăm viên đại tướng của ta vậy sức khoẻ của Trương Thanh cũng chả kém gì Vương Ngạn Chương thời trước .

Chúng nghe nói liền im phăng phắc một lượt Tống Giang lại nói rằng :
- Tôi xem người ấy toàn nhờ Cung Vượng , Đinh Đắc Tôn làm vây cánh , vậy ngày nay vây cánh đã bị mất thì ta dùng lương sách mà bắt người ấy được .
Ngô Dụng nói :
- Huynh trưởng cứ yên tâm tôi hiểu cách của anh ta và đã định kế sách lâu rồi ... Nay hãy cho các đầu lĩnh bị thương về sơn trại và cho Lỗ Trí Thâm , Hoàng Tín , Tôn Lập , Võ Tòng , Lý Tập đem hết thuỷ quân đi và sắp cả xe ngựa thuyền bè nhất tề tiến lên rồi lừa Trương Thanh ra thành thì tất là xong việc . Nói đoạn quay lại cắt đặt hiệu lệnh cho các quân sĩ .
Về phần Trương Thanh một hôm bàn định với quan phủ Đông Xương rằng :
- Ta tuy đánh được hai trận nhưng thế giặc còn to chưa trừ được gốc , vậy xin cho người đi dò xét hư thực ra sao .
Đương khi bàn luận chợt thấy người vào báo : Về mặt Tây Bắc có hơn trăm xe tải lương và trên mặt sông cũng có hơn năm trăm chiến thuyền đều chở lương thảo tiến đi , chỉ có mấy người Đầu lĩnh đi áp giải ở đó . Thái thú nghe báo nói rằng :
- Cái đó không khéo lại mưu kế gì chăng ? Ta phải cho người đi thám lại xem hắn có tải lương hay không ?
Ngày hôm sau người đi thám về báo : Các xe đều xếp đầy những gạo , các thuyền dầu có che đậy song ở trong toàn thị là túi gạo tất cả không sai .
Trương Thanh nói :
- Nếu vậy đêm nay ta ra thành đón chặn lấy đám xe rồi sẽ cướp lấy các thuyền thì tất là đắc thắng .
Quan phủ khen phải mà rằng :
- Làm thế thì diệu lắm song tướng quân phải cẩn thận mới được .
Trương Thanh vâng lệnh rồi đến đêm kéo quân ra đi . Hôm đó mây quang trăng sáng quân đi được mười dặm đường thì đã thấy xe lương tải đến trong cờ viết rõ Lương Trung Nghĩa của trại Thuỷ Hử và có một nhà sư Lỗ Trí Thâm vác thiền trượng đi trước . Trương Thanh trông thấy Lỗ Trí Thâm liền nói một mình rằng :
- Ta cho thằng trọc này một viên đá vào óc mới được ...
Nói đoạn liền lấy viên đá ra ném , Lỗ Trí Thâm tuy nom thấy Trương Thanh đến song trong bụng làm mặt giả vờ không biết cứ vác thiền trượng cắm đầu để chạy , bất đồ bị một viên đá ném ngay vào đầu máu tươi nhảy vọt ra rồi ngã lăn xuống đất . Quân mã Trương Thanh đều reo hò xông đến để bắt Võ Tòng đi sau thấy vội múa hai khẩu giới đao sấn lên để cứu Lỗ Trí Thâm rồi bỏ tất cả các xe cộ mà chạy . Trương Thanh cướp được lương thảo lấy làm mừng rỡ liền không đuổi theo Lỗ Trí Thâm mà giải lương thảo về thành , Quan phủ thấy vậy cả mừng liền truyền lệnh thu vào trong kho . Trương

Thanh lại xin ra đánh quan phủ lại dặn với rằng :
- Tướng quân phải liệu cơ đấy ...
Trương Thanh vâng lời lên ngựa đi ra cửa Nam bấy giờ trông thấy thuyền lương đầy rẫy trên sông không biết tới đâu mà kể , Trương Thanh bèn cho mở cửa thành mà nhất tề kéo ra cả bên sông . Khi tới nơi bỗng thấy mây mù đen kịt sương tối đầy trời đám quân nhìn sát tận nhau mà không ai trông thấy ai cả . Nguyên đó là phép thuật của Công Tôn Thắng làm để mê man quân mã của Trương Thanh , Trương Thanh thấy vậy trong lòng kinh sợ vội lui quân mã để quay về , dè đâu vừa quay lại thì bốn mặt có tiếng hò reo rồi bỗng thấy quân mã ở đâu ầm ầm kéo đến , đoạn rồi thấy Lâm Xung dẫn quân kỵ ra ngăn áp cả người lẫn ngựa Trương Thanh xuống nước . Bấy giờ ở dưới nước đã có đám Lý Tuấn , Trương Hoành , Trương Thuận ba anh em nhà họ Nguyễn cùng Đồng Uy , Đồng Mãnh chực sẵn ở đó Trương Thanh xuống nước luống cuống không lên được bị ba anh em họ Nguyễn bắt trói đem về trong trại .
Ngô Dụng cùng Tống Giang được tin liền thôi thúc quân mã ra đánh thành rất khẩn , một mình tri phủ hết sức giữ thành được một lúc thì quân mã Tống Giang đã phá cửa thành tràn vào không sao ngăn nổi , Tống Giang kéo vào trong thành trước hết cứu cho Lưu Đường ra , rồi sau mở kho tàng lấy tiền lương chia một phần cho dân cư ở đó còn thì đem cả về Lương Sơn . Quan phủ Đông Xương vốn người chính trực thanh liêm nên tha không giết hại . Đoạn rồi Tống Giang tụ quân chúng ở trong phủ Đông Xương . Bấy giờ thuỷ quân đầu lĩnh giải Trương Thanh vào phủ , các tướng bị Trương Thanh đánh trước đều nghiênm1 răng nghiến lợi muốn giết Trương Thanh , duy Tống Giang thấy giải đến nơi vội vàng xuống thềm đón tiếp mà nói lại rằng :
- Quân chúng không biết lỡ phạm hổ uy , xin ngài tha lỗi ấy cho ...
Nói đoạn toan mời Trương Thanh lên ngồi chợt đâu thấy Lỗ Trí Thâm đầu buộc khăn tay bằng vải tay cầm thiền trượng bằng sắt xông ra để đánh Trương Thanh . Tống Giang thấy vậy vội ngăn Lỗ Trí Thâm lại mà quát nạt im đi Trương Thanh thấy Tống Giang là người nghĩa khí như vậy bèn cúi đầu lạy tạ xin hàng . Tống Giang lại đổ rượu xuống đất lại bẻ một mũi tên mà thề rằng :
- Anh em ai còn thù hằn với Trương Thanh thì trời đất không dung chết ở nơi đao kiếm .
Chúng nghe nói đều im phăng phắc không ai còn học hặc chi nữa . Đoạn rồi Trương Thanh nói với Tống Giang rằng :
- Ở phủ Đông Xương có một người thú y họ Hoàng Phủ tên Đoan xem tướng ngựa rất giỏi , xem bệnh ngựa và chữa bệnh ngựa rất tinh . Nguyên là người ở U Châu mắt biếc râu vàng người ta thường gọi là Tử Nhiêm Bá (bác râu vàng) Lương Sơn Bạc ta tất có khi dùng đến hắn , vậy xin cho vợ

con người ấy lên Sơn Bạc một thể cho tiện .
Tống Giang nghe nói cả mừng mà rằng :
- Nếu được Hoàng Phủ Đoan có lòng cùng nhau tụ nghĩa thì còn gì hơn được nữa ?
Trương Thanh thấy Tống Giang một dạ tin yêu chàng bèn đi gọi Hoàng Phủ Đoan đến để bái kiến Tống Giang cùng các đầu lĩnh . Tống Giang thấy Hoàng Phủ Đoan mắt xanh lóng lánh , râu dài quá bụng rõ là một bậc phi thường thì lấy làm khen ngợi vô cùng , Hoàng Phủ Đoan thấy Tống Giang là người nghĩa khí như vậy thì cũng vui mừng lấy làm thán phục xin theo tới Lương Sơn .
Khi trò chuyện thoả hiệp rồi Tống Giang bèn truyền lệnh cho các đầu lĩnh chỉnh đốn quân mã thu xếp xe ngựa và tiền lương đem về sơn trại . Khi về tới sơn trại Tống Giang sai thả Cung Vượng và Đinh Đắc Tôn ra lấy lời ngon ngọt dỗ dành hai người rất ân cần tử tế , hai người đều lạy tạ mà xin quy hàng ở đó . Bấy giờ ở sơn trại tính tất cả có tới một trăm đầu lĩnh đều đề huề xum họp với nhau , Tống Giang thấy vậy vui mừng bèn sai đặt tiệc rồi nói với anh em rằng :
- Từ khi anh em ta bước chân lên núi tới nay ơn nhờ trời đất các công việc đều được trơn tru không hề có chút gì vấp váp . Ngày nay lại nhờ trí dũng của anh em tôn tôi lên làm chủ trại , vậy tôi có một lời này muốn giải bầy khúc nhôi dám xin anh em lấy lóng nghĩa khí mà chấp nhận lấy cho , thì thực là hân hạnh cho sơn trại vô cùng .
Ngô Dụng nói rằng :
- Huynh trưởng có điều gì dạy bảo xin cứ nói cho anh em được biết .
Tống Giang bèn ung dung đem ý kiến giải bầy cùng các vị đầu lĩnh .
Mới Hay :
Mấy phen lở đất long trời ,
Anh hùng trải lắm trần ai mới già .
Đôi phen bốn bể một nhà ,
Đông , Tây họp mặt san hà khiếp gan .
Cùng nhau hợp thể liên đoàn
Non cao độc lập sáng tràn tự do .
Dọc ngang riêng một cơ đồ
Máu nồng chan chứa một lò nghĩa chung .
Lương Sơn trăm tám anh hùng
Giang hồ nghĩa nặng muôn trùng ai ơi !

Scan: Motsach, Đánh máy: TrungLeTran

Hồi Kết

Nhà Trung Nghĩa bia đá nổi hàng văn ;
Vũng Lương Sơn bên vàng kinh giấc mộng .

Bấy giờ Tống Giang báo với các đầu lĩnh rằng :
- Lũ anh em ta bấy lâu vào sinh ra tử mong mỏi tìm nhau , để kết lấy giang hồ đại nghĩa , vậy ngày nay đã xum họp được một trăm lẻ tám vị anh hùng , trí dũng kiêm toàn anh tài không thiếu , thực là một cơ hội rất hiếm xưa nay ai trông thấy thế mà chẳng đồng tâm hệp lực để cùng liên lạc với nhau . Duy trong khi gây cuộc binh đao kể cũng thiệt hại đến nhiều dân chúng , vậy ngày nay muốn lập đàn trai để tạ ơn trời đất quỷ thần , một là cầu đảo cho anh em được vui vẻ yên lành , hai là muốn cho triều mau ra ơn sá tội để cùng hau hết sức báo đền non nước thì dẫu chết cũng không dám từ nan , ba là cầu cho Tiều Thiên Vương sớm thăng thiên giới thế thế sinh sinh , rồi sau được gặp nhau và nhân tiện cầu cho các linh hồn bị chết chóc từ trước tới nay đều được siêu sinh tĩnh thổ về chốn lạc viên ... Chẳng hay ý tưởng các anh em nghĩ ra sao ?
Các đầu lĩnh nghe nói đều đáp rằng :
- Đó là một công quả phúc đức anh em đều xin theo ý Ca ca chỉ giáo .
Ngô Dụng nói :
- Việc này tất phải nhờ Công Tôn Thắng tiên sinh làm chủ , rồi cho người đi đón các đạo sĩ khắp nơi để về cúng mới được .
Nói đoạn liền bàn định đến ngày rằm tháng tư làm chay hạn định bảy ngày đêm công quả , cho các người đi đón các đạo trâng về cúng và sai người mua sắm lễ vật cùng bày dọn đạo tràng . Trước Trung Nghĩa đường dựng cây phán lớn bốn xung quanh kết ba từng đài rất cao trong bày Thánh Trượng Tam Thanh , Thất Bảo hai ban đặt thờ hai mươi lăm vị tinh tú , mười hai ngôi sao giờ cùng các tinh chủ trên trời , ra bên ngoài đặt giám thờ thần tướng Thôi , Lư , Đặng , Đậu .
Hôm ấy khí trời trong trẻo gió mát trăng thanh đàn tràng đã lập xong rồi , Công Tôn Thắng liền dẫn bốn mươi tám người đạo tràng ra làm lễ , bấy giờ Tống Giang , Lư Tuấn Nghĩa đứng đầu rồi đến Ngô Dụng cùng các đầu lĩnh ra đốt hương coi lễ . Công Tôn Thắng giữ việc đàn tràng coi giữ các giấy sớ ấn bùa và cùng với bốn mươi tám người đạo tràng cùng nhau mỗi ngày ra làm ba khoá lễ . Tống Giang nhất tâm cầu nguyện mong Hoáng thiên báo ứng hiển nhiên liền bảo Công Tôn Thắng đốt sớ tâu lên thượng đế . Đến đêm hôm thứ bảy Công Tôn Thắng ở trên tầng đàn Hư Hoàng thứ nhất các đạo

tràng ở tầng thứ hai Tống Giang cùng các đầu lĩnh ở tầng thứ ba còn các tiểu đầu lĩnh cùng bọn tướng tá đều đứng cả dưới đàn mà cùng nhau vái lạy trời xanh cầu xem báo ứng .
Được một lát vào khoảng canh ba chợt nghe thấy trên trời có một tiếng soạt rất to như tiếng xé lụa rồi thấy cửa trời về phía Tây Bắc kiểu phương mở tung ra rồi thấy một cái bàn vàng hai đầu nhỏ ở giữa rộng trông như mặt trời chói lọi sáng rực xuốn khắp trần ai . Chợt lại thấy ở trong đàn có một cái khối lửa to như cái thúng lừ đừ đi xuống đàn Hư Hoàng quanh chuyển một vòng rồi lặn xuống đất về phía chính Nam . Đoạn rồi mặt trời lại trở lại như cũ mọi người đều lạy tạ xuống đàn mà đào đất để tìm . Khi đào tới ba thước đất chợt thấy có một miếng bia đá chạm Thiên thư ở mặt giữa và cả đôi bên . Tống Giang sai đem về làm lễ tạ đàn rồi sáng hôm sau đưa tiền công quả để tặng cho các đạo tràng và đem bia đá ra xem .
Khi nom đến bia đá thấy chữ nghĩa ngoằn ngoèo khác hẳn chữ nghĩa thường không còn ai biết nghĩa lý ra sao cả , sau có một người đạo tràng họ Hà tên là Diệu Thông nói với Tống Giang rằng :
- Tổ phụ nhà tôi khi xưa có một bộ sách chuyên để cắt nghĩa các lối chữ Thiên thư , vậy lối chữ đây tức là lối chữ khoa dẫu tôi có thể hiểu được xin để cho tôi dịch giúp .
Tống Giang nghe nói cả mừng liền nhờ Hà Diệu Thông xem giúp và dịch cho mọi người cùng hiểu nghĩa , Hà Diệu Thông xem một lúc rồi nói với Tống Giang rằng :
- Hai bên cạnh bia một bên có chữ Thế Thiên Hành Đạo (thay trời làm đạo) và một bên có bốn chữ Trung Nghĩa Lưỡng Toàn (trung nghĩa vẹn hai) trên có các vị sao trên trời và ở dưới chứa đủ tên họ các ngài ở đó . Nếu các ngài rộng tha phép cho tôi xin viết rõ để cho các ngài xem .
- Chúng tôi mê muội không biết văn trời nay nếu được đạo sĩ chỉ đạo đường mê thì còn gì hơn nữa , dám xin đạo sĩ hết lòng chỉ bảo rõ ràng cho biết hoặc giả ở trong có điều chi Hoàng thiên quở phạt cũng xin chớ giấu chúng tôi .
Nói đoạn liền gọi Thánh Thủ Thư Sinh Tiêu Nhượng lấy giấy vàng mực đen ra để Hà Diệu Thông đọc cho viết . Hà Diệu Thông lại nói rằng :
- Trong tấm bia này trước mặt có ba mươi sáu hàng chữ toàn thị là sao Thiên Cương , mặt sau có bảy mươi hai hàng chữ toàn thị là sao Địa Sát phía dưới có chứa tên họ các nghĩa sĩ ở đây cả .
Nói đoạn liền đọc ba mươi sáu hàng chữ ở trước mặt bia :
Thiên Khôi Tinh - Hổ Bảo Nghĩa Tống Giang
Thiên Cương Tinh - Ngọc Kỳ Lân Lư Tuấn Nghĩa
Thiên Cơ Tinh - Trí Đa Tinh Ngô Dụng
Thiên Nhân Tinh - Nhập Long Vân Công Tôn Thắng
Thiên Dũng Tinh - Đại Đao Quan Thắng

Thiên Hùng Tinh - Báo Tử Đầu Lâm Xung
Thiên Mãnh Tinh - Tích Lịch Hoả Tần Minh
Thiên Uy Tinh - Song Chiên Hồ Duyên Chước
Thiên Anh Tinh - Tiểu Lý Quảng Hoa Vinh
Thiên Quý Tinh - Tiểu Toàn Phong Sài Tiến
Thiên Phú Tinh - Phát Thiên Bằng Lý Ứng
Thiên Mãn Tinh - Mỹ Nhiêm Công Chu Đồng
Thiên Cô Tinh - Hoa Hoà Thượng Lỗ Trí Thâm
Thiên Thương Tinh - Hành Giả Võ Tòng
Thiên Lập Tinh - Song Thương Tướng Đổng Bình
Thiên Tiệp Tinh - Một Vũ Tiễn Trương Thanh
Thiên Âm Tinh - Thanh Diện Thủ Dương Chí
Thiên Hữu Tinh - Kim Sang Thủ Từ Ninh
Thiên Không Tinh - Cấp Tiên Phong Sách Siêu
Thiên Dị Tinh - Xích Phát Quỷ Lưu Đường
Thiên Sát Tinh - Hắc Toà Phong Lý Quỳ
Thiên Tốc Tinh - Thần Hành Thái Bảo Đới Tung
Thiên Vị Tinh - Sử Văn Long Sử Tiến
Thiên Cứu Tinh - Mộc Giả Lan Mục Hoằng
Thiên Thoái Tinh - Sáp Sỉ Hổ Lôi Hoành
Thiên Thọ Tinh - Hỗn Giang Long Lý Tuấn
Thiên Kiếm Tinh - Lập Địa Thái Tuế Nguyễn Tiểu Nhị
Thiên Bình Tinh - Thuyền Đẩu Hoả Trương Hoành
Thiên Tội Tinh - Đoản Mệnh Nhị Lang Nguyễn Tiểu Ngũ
Thiên Tổn Tinh - Lăng Lý Bạch Điều Trương Thuận
Thiên Đại Tinh - Hoạt Diêm La Nguyễn Tiểu Thất
Thiên Lao Tinh - Bệnh Quan Sách Dương Hùng
Thiên Tuệ Tinh - Biển Mệnh Tham Quan Thạch Tú
Thiên Bảo Tinh - Lưỡng Đầu Xà Giải Trân
Thiên Khốc Tinh - Long Vi Hạt Giải Bảo
Thiên Xảo Tinh - Lãng Tử Yến Thanh
Bảy mươi hai hàng chữ mặt sau bia :
Địa Khôi Tinh - Thần Cơ Quân Sư Chu Vũ
Địa Sát Tinh - Trấn Tam Sơn Hoàng Tín
Địa Dũng Tinh - Bệnh Uý Tri Tôn Lập
Địa Kiệt Tinh - Xú Quân Mã Tuyên Tân
Địa Hùng Tinh - Mộc Tỉnh Can Hắc Tư Văn
Địa Uy Tinh - Bách Thắng Tướng Hàn Thao
Địa Anh Tinh - Thiên Mục Tướng Bành Dĩ
Địa Kỳ Tinh - Thánh Thuỷ Tướng Quân Đan Đình Khuê

Địa Mãnh Tinh - Thần Hoả Tướng Quân Nguỵ Định Quốc
Địa Văn Tinh - Thánh Thủ Thư Sinh Tiêu Nhượng
Địa Chính Tinh - Thiết Diện Khổng Mục Bùi Tuyên
Địa Tịch Tinh - Ma Vân Kim Si Âu Bằng
Địa hạp Tinh - Hoả Nhỡ Tâon Nghê Đặng Phi
Địa Cường Tinh - Cẩm Mao Hổ Yến Thuận
Địa Âm Tinh - Cẩm Báo Tử Dương Lâm
Địa Phụ Tinh - Oanh Thiên Lôi Lăng Chấn
Địa Hội Tinh - Thần Toán Tử Tưởng Kính
Địa Tá Tinh - Tiểu Ôn Hầu Lã Phương
Địa Hựu Tinh - Kiển Nhân Quý Quách Thịnh
Đị Linh Tinh - Thần Y An Đạo Toàn
Địa Thú Tinh - Tử Nhiêm Bá Hoàng Phủ Đoan
Địa Vi Tinh - Nuỵ Cước Hổ Vương Anh
Địa Tuệ Tinh - Nhất Trượng Thanh Hồ Tam Nương
Địa Hao Tinh - Táng Môn Thần Đào Húc
Địa Mặc Tinh - Hỗn Thế Ma Vương Phàn Thuỵ
Địa Xương Tinh - Mao Đẩu Tinh Khổng Minh
Địa Cường Tinh - Độc Hoả Tinh Khổng Lượng
Địa Phi Tinh - Bát Tý Na Tra Hạng Sung
Địa Tẩu Tinh - Phi Thiên Đại Thánh Lý Cổn
Địa Xảo Tinh - Ngọc Tý Tượng Kim Đại Kiện
Địa Minh Tinh - Thiết Dịch Tiên Mã Lân
Địa Tiến Tinh - Xuất Động Giao Đồng Uy
Địa Thoái Tinh - Phan Giang Thần Đồng Mãnh
Địa Mãn Tinh - Ngọc Phạn Cang Mạnh Khang
Địa Toại Tinh - Thông Tý Viện Hầu Kiện
Địa Chu Tinh - Khiến Giản Hổ Trần Đạt
Địa Ẩn Tinh - Bạch Hoa Xá Dương Xuân
Địa Di Tinh - Bạch Diện Lang Quân Trịnh Thiên Thọ
Địa Lý Tinh - Cửu Vy Quy Đảo Tôn Vượng
Địa Tuấn Tinh - Thiết Phiến Tử Tống Thanh
Địa Nhạc Tinh - Thiết Khiếu Tử Nhạc Hoà
Địa Tiệp Tinh - Hoa Hạng Hổ Cung Vượng
Địa Tốc Tinh - Tùng Tiến Hổ Đinh Đắc Tôn
Địa Trấn Tinh - Tiểu Già Lan Mục Xuân
Địa cơ Tinh - Thao Đạo Quỷ Tào Chính
Địa Ma Tinh - Vạn Lý Ma Vương Tống Vạn
Địa Yêu Tinh - Mô Trước Thiên Đỗ Thiên
Địa U Tinh - Bệnh Đại Trùng Tiết Vinh

Địa Phục Tinh - Kim Nhỡn Bưu Thi Ân
Địa Tịch Tinh - Đả Hổ Tướng Lý Trung
Địa Không Tinh - Tiểu Bá Vương Chu Thông
Địa Cô Tinh - Kim Tiền Báo Tử Thang Long
Địa Toàn Tinh - Quỷ Kiểm Nhi Đỗ Hưng
Địa Đoản Tinh - Xuất Lâm Long Trâu Uyên
D09ịa Giốc Tinh - Độc Giốc Long Trâu Nhuận
Địa Tú Tinh - Hãn Địa Hốt Luật Chu Quý
Địa Tàng Tinh - Tiểu Diện Hổ Chu Phú
Địa Binh Tinh - Thiết Tý Phụ Xái Phúc
Địa Tổn Tinh - Nhất chỉ Xoa Xái Khánh
Địa Nô Tinh - Thôi Mệnh Phán Quan Lý Lập
Địa Sát Tinh - Thanh Nhỡn Hổ Lý Lân
Địa Ác Tinh - Một Diện Mục Tiêu Đỉnh
Địa Xú Tinh - Thạch Tướng Quân Thạch Dũng
Địa Số Tinh - Tiểu Uý Tri Tôn Tân
Địa Âm Tinh - Mẫu Đái Trùng Cố Đại Tẩu
Địa Hình Tinh - Thái Viên Tử Trương Thanh
Địa Tráng Tinh - Mẫu Dạ Xoa Tôn Nhị Nương
Địa Liệt Tinh - Hoạt Diện Diêm La Dinh Lục
Địa Kiện Tinh - Hiểm Đạo Thần Úc Bảo Tứ
Địa Hao Tinh - Bạch Nhật Thử Bạch Thắng
Địa Tặc Tinh - Cổ Nhượng Tao Thời Thiên
Địa Cẩu Tinh - Kim Mao Khuyển Đoàn Cảnh Trụ
Tiêu Nhượng viết xong tất cả rồi đọc lại một lượt cho mọi người nghe ai nấy đều kinh ngạc vô cùng . Tống Giang liền nói với các đầu lĩnh rằng :
- Tôi là kẻ tiểu lại ngu hèn ngờ đâu lại ứng vào các tinh tú trên trời cùng với anh em lại cùng chung một hội ... Nay số trời đã định tất phải sum họp cùng nhau vậy nay các anh em phải y theo thứ tự giữ lấy bổn phận mà làm chớ nên trái với ý trời mới được .
Các đầu lĩnh nghe nói đều đáp rằng :
- Ý trời đã định còn ai dám cãi , từ nay đều xin mhất lực nhất tâm ..
Tống Giang sai lấy năm mươi lạng vàng tạ ơn Hà Diệu Thông , Hà Diệu Thông bái tạ Tống Giang cùng các đầu lĩnh rồi cùng với bọn đạo tràng xuống núi mà chia tay trở về . Bấy giờ Tống Giang bàn với Ngô Dụng cùng với bọn đầu lĩnh mà chỉnh đốn trong lại sơn trại ; trước Trung Nghĩa Đường khắc một cái biển vàng đề ba chữ Trung Nghĩa Đường rất to . Đọan kim đình cũng thay một bức biển lớn , phía trước đặt ba cửa quan phái sau Trumg Nghĩa Đường đặt một toà nhạn đài , đỉnh núi đặt một đải sảnh , Pphía Dông phía Tây đều có ngăn phòng . Chính giữa đặt một bàn thờ Tiều Cái .

Tống Giang , Ngô Dụng , Lã Phương , Quách Thịnh ở phòng bên Đ6ong ; Lư Tâún Nghĩa , Công Tôn Thắng , Khổng Minh , Khổng Lượng ở phòng bên Tây . Lớp núi thứ hai có Chu Vũ , Hoàng Tín , Tôn Lập , Tiêu Nhượng , Bùi Tuyên ở phòng bên tả ; và Dới Tung , Yến Thanh , Trương Thanh , An Đạo Toàn , Hoàng Phủ Đoan ở phòng bên hữu . Bên tả Trung Nghĩa Đường có Sái Tiến , Lý Ứng , Tưởng Kính , Lăng Chấn coi giữ việc thu phát tiền lương kho tàng và bên hữu có Hoa Vinh , Phàn Thuỵ , Hạng Sung , Lý Cổn . Cửa Nam đệ nhất đường bên Nam trước núi cắt Giải Trân , Giải Bảo coi giữ ; cửa quan thứ nhì có Lỗ Trí Thâm , Võ Tòng coi giữ ; cửa quan thứ ba Chu Đồng , Lôi Hoành coi giữ . Bên Đông núi có một cửa quan Sử Tiến , Lưu Đường coi giữ ; bên Tây một cửa quan Dương Hùng , Thạch Tú coi giữ ; bên Bắc một cửa quan Mục Hoằng , Lý Quỳ coi giữ . Ngoài sáu cửa quan lại đặt thêm tám trại bốn trại trên bộ và bốn trại dưới nước . Trại bộ chính Nam có Tần Minh , Sách Siêu , Âu Bằng , Đặng Phi ; trại chính Đông có Quan Thắng , Từ Ninh , Tuyên Tân , Hắc Tư Văn ; trại chính Tây có Lâm Xung , Đổng Bình , Đan Đình Khuê , Nguỵ Định Quốc ; trại chính Bắc có Hồ Duyên Chước , Hàn Thao , Bành Dĩ , Dương Chí ; trại thuỷ bên Đông có Lý Tuấn , Nguyễn Tiểu Nhị ; trại Tây Nam có Trương Hoành , Trương Thuận ; trại Đông Bắc có Nguyễn Tiểu Ngũ , Đồng Uy ; trạitrại Tây Bắc có Nguyễn Tiểu Thất , Dồng Mãnh ; còn các đầu lĩnh ai vào việc nấy .

Lại sai Hầu Kiện chế thêm các hiệu cờ khác nhau , trên núi chế một ngọn cờ Hoàng Hạnh viết bốn chữ Thế Thiên Hành Đạo rất to ; trước Trung Nghĩa Đường có hai lá cờ thêu một bên có năm chữ Sơn Đông Hổ Bảo Nghĩa và một bên năm chữ Hà Bắc Ngọc Kỳ Lân . Ngoài đặt các cờ Phi Long , Phi Hổ , Phi Báo , Thanh Long , Bạch Hổ , Chu Tước , Huyền Vũ và các đồ Hoàng Việt , Bạch Mao , Thanh Phan , Tạo Cái , Phi Anh để dùng ra trận .Lại sai chế các thứ cờ Tứ Đầu , Ngũ Phương , Tam Tài , Cửu Diệu , Nhị Thập Bát Tú , Lục Thập Tứ Quái , Chu Thiên Cửu Cung Bát Quái và tất cả một trăm hai mươi bốn thứ cờ . Còn các việc ấn tín binh phù thì giao cho Kim Đại Kiện coi giữ . Đoạn rồi chọn ngày lành thàng tốt giết trâu giết ngựa tế lễ trời đất quỷ thần treo biển lên Trung Nghĩa Đường , Đoạn Kim Đình và treo cờ Thế Thiên Hành Đạo lên đỉnh núi , rồi cùng nhau yến ẩm làm vui . Hôm đó Tống Giang tay cầm binh phù ấn tín tuyên cáo hiệu lệnh cho các đầu lĩnh rằng :

- Từ nay anh em ta đều phải giữ theo chức trách không được cưỡng trái để hại đến Đại Nghĩa trong trại , nếu ai trái lệnh không theo thì lấy quân pháp trị tội ...

Nói đoạn liền kê các chức vụ cho các đầu lĩnh được biết , hai viên tổng binh đầu lĩnh ở Lương Bạc là Tống Giang và Lư Tuấn Nghĩa , hai viên quân sư là Ngô Dụng , Công Tôn Thắng coi việc cơ mật , một viên tham tán quân vụ là

Thần Cơ Quân Sư Chu Vũ , hai viên đầu lĩnh coi việc tiền lương là Sài Tiến , Lý Ứng ; năm viên hổ tướng mã quân là Quan Thắng , Lâm Xung , Tần Minh , Hồ Duyên Chước , Đổng Bình ; tám viên mã quân đại khiêu kỵ kiêm chức tiên phong sứ là Hoa Vinh , Từ Ninh , Sách Siêu , Dương Chí , Trương Thanh , Chu Đồng , Sử Tiến và Mục Hoằng ; mười sáu viên mã quân tiểu bưu tướng kiêm việc thám tiễu là Hoàng Tín , Tôn Lập . Tuyên Tân , Hắc Tư Văn , Hàn Thao , Bành Dĩ , Đan Đình Khuê , Nguỵ Định Quốc , Âu Bằng , Đặng Phi , Yến Thuận , Mã Lân , Trần Đạt , Dương Xuân , Dương Lâm , Chu Thông ; mười viên bộ quân đầu lĩnh là Lỗ Trí Thâm , Võ Tòng , Lưu Đường , Lôi Hoành , Lý Quỳ , Yến Thanh , Dương Hùng , Thạch Tú , Giải Trân , Giải Bảo ; mười bảy viên tướng hiệu bộ quân là Phàn Thuỵ , Hạng Sung , Lý Cổn , Tiết Vĩnh , Thi ân , Mục Xuân , Lý Trung , Trịnh Thiên Thọ , Tống Vạn , Đỗ Thiên , Trâu Uyên , Trâu Nhuận , Cung Vượng , Đinh Đắc Tôn , Tiêu Đĩnh và Thạch Dũng . Tám viên đầu lĩnh thuỷ quân là Lý Tuấn , Trương Hoành , Trương Thuận , Nguyễn Tiểu Nhị , Nguyễn Tiểu Ngũ , Nguyễn Tiểu Thất , Đồng Uy và Đồng Mãnh . Tám viên đầu lĩnh coi bốn mặt tửu điếm để dò xét tin tức ; điếm bên Dông có Tôn Tân và Cố Đại Tẩu ; bên Tây có Trương Thanh và Tôn Nhị Nương ; bên Nam có có Chu Quý và Đỗ Hưng ; bên Bắc có Lý Lập và Vương Đình Lục . Một viên coi đại quyền về dò thám là Thần Hành Thái Bảo Đới Tung . Tám viên đầu lĩnh bộ quân phi báo các việc cơ mật là Nhạc Hoà , Thời Thiên , Đoàn Cảnh Trụ , Bách Thắng ; hai viên kiểu tướng mã quân thủ hộ ở Trung Quân là Lã Phương , Quách Thịnh ; hai viên kiểu tướng bộ quân thủ hộ ở Trung Quân là Khổng Minh , Khổng Lượng ; hai viên chuyên việc hành binh là Xái Phúc , Xái Khánh ; hai viên đầu lĩnh mã quân giữ việc dò thám trong tam quân là Vương Anh và Hổ Tam Nương ; mười sáu viên đầu lĩnh coi việc chế tạo sửa sang , một viên đầu lĩnh coi việc văn thư giấy má trong khi khiển tướng điều binh là Tiêu Nhượng ; một viên Quân chính tư coi việc thưởng phạt là Bùi Tuyên ; một viên coi việc tính toán tiền nong , chế tạo chiến thuyền là Mạnh Khang ; một viên chuyên chế tạo ấn tín là Kim Đại Kiện ; một viên chế tạo các thứ cờ quạt áo bào là Hầu Hiệu . Một viên coi việc chữa thuốc cho ngựa là Hoàng Phủ Đoan ; một viên chuyên trị các khoa thuốc là An Đạo Toàn . Một viên coi việc chế tạo các đồ quân khí bằng sắt là Thang Long ; một viên chế các thứ súng là Lăng Chấn ; một viên coi các việc nhà là Lý Vân ; một viên coi việc giết mổ trâu bò lợn gà là Tào Chính ; một viên coi việc yến tiệc là Tống Thanh ; một viên coi việc rượu chè là Chu Quý ; một viên coi đắp thành trì là Đào Tôn Vượng ; một viên coi giữ cờ suý là Úc Bảo Tứ .
Hôm đó ngày hai mươi hai tháng tư năm thứ hai niên hiệu Tuyên Hoà Tống Công Minh họp hết thảy các đầu lĩnh ở Lương Sơn Bạc để truyền lệnh cắt đặt công việc , các đầu lĩnh đều vâng lệnh nhận ấn tín rồi cùng nhau yến ẩm

ở Trung Nghĩa Đường rồi quay ra chia giữ các việc , trong đó có người nào chưa cắt định công việc thì cho ở tạm tại trước Nhạn đài để chờ hiệu lệnh . Ngày hôm sau Tống Giang lại sai khua trống tụ họp các đầu lĩnh tại Trung Nghĩa Đường đốt một lò hương rồi nói với mọi người rằng :
- Anh em ta ngày nay xum họp ở đây là tại số trời định trước chiếu ứng bởi các vì sao , vậy nay ta nên một lòng mà thề cùng trời đất trăm năm sinh tử có nhau , thì mới ngõ hầu khỏi phụ ý trời trọng đãi , các anh em xin chớ sai lời .
Chúng nghe nói đều vui mừng khen phải rồi cùng nhau thắp hương và cùng nhau quỳ ở trước Trung Nghĩa Đường để tuyên lời thề nguyện . Tống Giang quỳ ở hàng đầu mà tuyên lời thề rằng :
Ngày hai mươi ba tháng tư năm thứ hai niên hiệu Tuyên Hoà bọn nghĩa sĩ ở Lương Sơn bạc là : Tống Giang , Lư Tuấn Nghĩa , Công Tôn Thắng , Ngô Dụng , Quan Thắng , Lâm Xung , Tần Minh , Hồ Duyên Chước , Hoa Vinh , Sài Tiến , Lý Ứng , Chu Đồng , Lỗ Trí Thâm , Võ Tòng , Đổng Bình , Trương Thanh , Dương Chí , Từ Ninh , Sách Siêu , Đới Tung , Lưu Đường , Lý Quỳ , Sử Tiến , Mục Hoằng , Lôi Hoành , Lý Tuấn , Nguyễn Tiểu Nhị , Trương Hoành , Nguyễn Tiểu Ngũ , Trương Thuận , Nguyễn Tiểu Thất , Dương Hùng , Thạch Tú , Giải Trân , Giải Bảo , Yến Thanh , Chu Vũ , Hoàng Tín , Tôn Lập , Tuyên Tân , Hắc Tư Văn , Bành Dĩ , Hàn Thao , Đan Đình Khuê , Nguỵ Định Quốc , Tiêu Nhượng , Bùi Tuyên , Âu Bằng , Đặng Phi , Yến Thuận , Dương Lâm , Lăng Chấn , Tưởng Kính , Lã Phương , Quách Thịnh , An Đạo Toàn , Hoàng Phủ Đoan , Vương Anh , Hổ Tam Nương , Bào Húc , Phàn Thuỵ , Hạng Sung , lý Cổn , Khổng Minh , Khổng Lượng , Kim Đại Kiện , Mã Lân , Đồng Uy , Đồng Mãnh , Mạnh Khanh , Hầu Kiện , Trần Đạt , Dương Xuân , Trịnh Thiên Thọ , Đào Tôn Vượng , Tống Nhạc Hoà , Cung Vượng , Đinh Đắc Tôn , Mục Xuân , Tào Chính , Tống Vạn , Đỗ Thiên , Tiết Vĩnh , Thi Ân , Lý Trung , Chu Thông , Thang Long , Đỗ Hưng , Trâu Uyên , Trâu Nhuận , Chu Quý , Xái Phúc , Xái Khánh , Lý Lập , Lý Vân , Tiêu Đĩnh , Thạch Dũng , Tôn Tân , Cố Đại Tẩu , Trương Thanh , Tôn Nhị Nương , Vương Đình Lục , Úc Bảo Tứ , Bạch Thắng , Thời Thiên , Đoàn Cảnh Trụ cùng nhau dốc lòng thành kính lập lời thề nguyện , xin thần minh soi xét chứng cho .
Nguyên chúng tôi vốn người bốn bể ay họp một nhà , theo tinh tú làm anh em lấy đất trời làm cha mẹ . Một trăm tám người tuy khác mặt song cũng vẻ vang , một trăm tám người tuy khác lòng song cũng trong sạch . Vui phải cùng vui , lo phải cùng lo ; sống phải cùng sống , chết phải cùng chết đã liệt tên trên thượng đế chớ để hổ với dân gian . Một ngày thành tâm khí đã tín trọn kiếp tâm can không đổi . Nếu ai manh dạ bất nhân bỏ lòng đại nghĩa ngoài hay trong dở có trước không sau , thì thượng đế soi trên quỷ thần soi dưới thân tất ra tan vì đao kiếm mà tội còn mang nặng với phong lôi ; trăm

năm không được hưởng thanh bình muôn kiếp còn sa vào địa ngục .
Đạo trời phân minh báo ứng dám xin soi xét lòng thành ...
Tống Giang đọc xong mọi người vui vẻ mà kêu lên rằng :
- Xin nguyện trăm năm xum họp cùng nhau muôn kếp không hề xa cách , mối dây liên lạc cũng được như nay ...
Nói đoạn đều uống máu ăn thề rồi cùng nhau chè chén đến khi quá say mới tan .
Miền Thuỷ Bạc , vũng Lương Sơn
Nước bèo gặp gỡ tâm can hẹn hò .
Tài kinh tế , chí giang hồ
Giữa trời dựng một ngọn cờ Nghĩa Trung .
Từ đây thoả chí tang bồng
Mảnh gương nghĩa hiệp soi chung muôn đời .
Trăm năm nhắm bạn anh tài
Làm trai cho đáng thân trai mới là ...
Đêm hôm đó Lư Tuấn Nghĩa về nằm nghỉ trong trướng , chợt nằm mê thấy một người cao lớn tay cầm cây bảo cung đến nói với Tuấn Nghĩa rằng :
- Ta tên là Kê Khang vì vua nhà Đại Tống đến bắt giặc ở đây , vậy các ngươi mau mau mà tự trói lấy thân đừng để cho ta phải động đến thêm phiền .
Lư Tuấn Nghĩa nghe nói đùng đùng nổi giận vội cầm đao sấn lên để chém , bất đồ chàng giơ đao lên thì thấy lưỡi đao đã gãy tự hồi nào rồi không sao mà chém được , Lư Tuấn Nghĩa thấy vậy lấy làm cả kinh vội vàng chạy ra giá đao để chọn lấy thanh khác , chẳng dè khi ra tới giá đao thì bao nhiêu gươm dáo đao thương đều gãy mẻ hết một lượt không còn cái dùng được nữa . Khi đó người kia đuổi dấn đến đằng sau Lư Tuấn Nghĩa luống cuống không biết làm thế nào liền giơ tay phải lên để đánh . Chàng vừa giơ tay lên thì người kia đã dùng thương đánh cho một cái gãy hẳn cánh tay ngã lăn xuống đất , đoạn rồi người kia lấy cuộn thừng ở trong lưng ra trói chặt lấy Lư Tuấn Nghĩa mà dong đi . Được một lát đi đến một khoảng giữa kê một cái án công có một người ngồi nghiêm chỉnh trông mặt về phía Nam . Người kia bắt Lư Tuấn Nghĩa vào quỳ ở trên bãi cỏ trước chốn công đường mà sắp sửa để tra hỏi , chợt đâu ngoài cửa có tiếng khóc vang trời rồi người kia lại quát lên rằng :
- Có việc gì cứ cho vào cả đây .
Đoạn rồi thấy một tụi rất đông vừa khóc vừa đi vào trong đó Lư Tuấn Nghĩa ngửng trông lên thấy cả tụi Lương Sơn Bạc một trăm lẻ bảy người đều trói tay đi đất mà lướt xướt cũng kéo nhau vào quỳ ở đó Lư Tuấn Nghĩa thấy vậy trong lòng lấy làm kinh lạ vô cùng .
Bấy giờ Đoàn Cảnh Trụ quỳ gần Lư Tuấn Nghĩa , Tuấn Nghĩa bèn khẽ hỏi Cảnh Trụ rằng :

- Cớ làm sao bắt được cả bọn ta đến đây thế ?
Đoàn Cảnh Trụ khẽ nói với Lư Tuấn Nghĩa rằng :
- Tống Ca ca biết Viên ngoại bị bắt không có kế gì cứu được bèn bàn với quân sư làm khổ nhục kế như thế , để quy phục triều đình thì mới có thể bảo toàn tính mạng cho Viên Ngoại được .
Cảnh Trụ vừa nói dứt lời thì thấy người ngồi trên vỗ tay xuống án mà mắng rằng :
- Quân cường tặc kia , bay làm nên tội nghiệp đầy trời mấy phen triều đình sai quân đến đánh bay còn cự địch với cả quan quân , ngày nay lại còn giả trá kêu van để mong tránh tội hay sao ? Nếu tha chúng bay thì còn lấy đâu pháp luật để trị thiên hạ nữa được ? Vả chăng chúng bay là đồ gian thsam phản trắc ta không thể nào tha cho chúng bay được , đám quân binh của ta đâu ?
Nói đoạn liền thấy hai trăm mười sáu người Hình quan ở cạnh vách đổ ra , cứ hai người dìu một mà đem tất cả bọn Tống Giang một trăm lẻ tám người ra sân để chém .
Lư Tuấn Nghĩa thấy vậy kinh sợ rụng rời mở mắt ra nom thì thấy trên công đường một cái bảng đề bốn chữ xanh THIÊN HẠ THÁI BÌNH .

HẾT